

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

MÄLAR-
BRÄDEN

Mälarbräden

eller Offer för Hofintagen

af Styrbjörn.

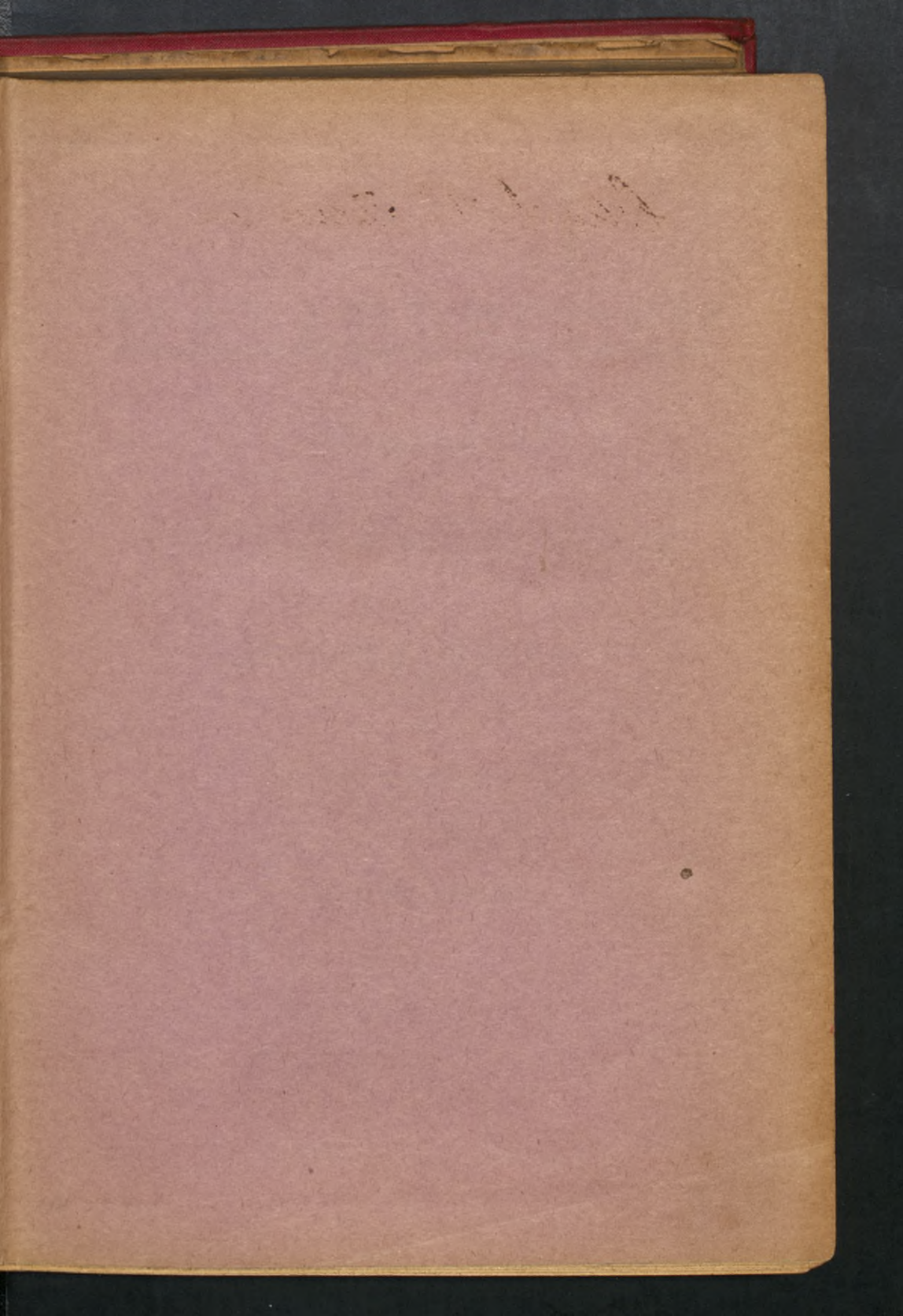

Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

Matta Tunen

[C. W. Sundquist]

MÄLARBRUDEN

ELLER

OFFER FÖR HOFINTRIGER.

ORIGINALROMAN

AF

STYRBJÖRN. [*pseud.*]

SENARE DELEN.

E. W. SUNDQVISTS FÖRLAG,
STOCKHOLM.

MÄLARBRUDEN

eller

offer för höfvet

och för hofvets

högskola

STOCKHOLM, VICTOR PETERSONS BOKTR. 1894.

Hvarje ord gick likt ett dolksting genom den känslige Victors hjerta.

FÖRSTA KAPITLET.

Signe! Min syster!

Vi försätta oss åter till Göteborg.

Som vi veta, hade Victor Setterberg begifvit sig på väg till Stockholm för att söka Signe.

I följd af ett tågmissöde blef han emellertid uppehållen på vägen, och härunder kom han i en tidning att läsa, hvad som tilldragit sig i Göteborg.

Hans beslut var genast fattadt, han återvände med nästa tåg till nämnda stad.

Der begaf han sig till hotell Unionen, der den ifrågavarande upprörande tilldragelsen inträffat, i hopp om att der få veta någonting närmare.

Lyckan var honom också bevågen.

På hotellets restaurant träffade han en gammal god vän till hans far, en skogsvaktare, hvilken satt der tillsammans med en sin släkting, en ung militär.

Hos dessa båda slog sig Victor ned.

Hotellgaren hade nyss återkommit från förhöret inför polismästaren och var i följd häraf mycket språksam.

Han bestormades af flera gäster med frågor, huru saken aflupit, och om han fått veta någonting nytt om förbrytarne.

Victor hörde hvad värden svarade.

Naturligtvis var det, som han här måste höra, af mycket smärtsam natur för honom.

Hvarje ord gick likt ett dolksting genom den känslige Victors hjerta; ty om också samtliga närvarande voro af den åsigten, att den häktade baron Hugo Ekstam vore oskyldig eller endast blifvit förledd till den der handlingen, voro dock alla öf-tygade om Signes brottslighet.

— Man tyckte, att det var synd om den unge baronen och beklagade i hans intresse, att anstiftarinnan af giftmordet enligt all sannolikhet lyckats undkomma.

Hotellegaren beklagade så mycket mera baron Hugo, som denne tagit parti för Signe och oförskräckt brutit mången lans för hennes oskuld.

Hade den unge herrn sagt, menade värden, hvart fruntimret flytt, så skulle det i alla händelser ha varit bättre för honom; men han tycktes vara till den grad förälskad i flickan, att han icke alls ville märka sin egen olycka, som han ju tydligt måste se för ögonen.

Victor spelade i början endast den stumme åhöraren. Men slutligen tog han mod till sig och frågade, skenbart endast för det allmänna intressets skull, om än det ena, än det andra, som rörde saken i fråga.

Derigenom fick han veta, att Signe bott på det närbelägna hotell Göta lejon, och att äfven innehafvaren af det hotellet blifvit hörd som vittne.

Men den frågan, som låg honom närmast om hjertat, hvart Signe tagit vägen, eller om hon ännu höll sig gömd någonstades i Göteborg, förmådde hotellegaren icke besvara.

Victor satt qvar ännu en liten stund, på det att det icke skulle se ut, som om han endast kommit hit för att spionera.

Men sedan tog han afsked af skogvaktaren och militären och begaf sig till Göta lejon.

Der var det för honom ännu lättare att få sin vetgirighet tillfredsstäld, ty värdinnan var icke endast en godmodig utan äfven en mycket språksam qvinna.

Hon talade sjelfmant om allt, hvad hon viste, men hon ansåg icke Signe skyldig till det der brottet, och detta berörde den hederlige Victor mycket angenämt.

Värdinnan försäkrade upprepade gånger, att den unga frun på henne gjort ett synnerligen godt intryck.

— Ser herrn, sade hon bland annat, jag har i alla mina da'r haft att göra med en massa menniskor, och sällan har jag misstagit mig på någon. Det är inte utan, att man blir skärpsynt med tiden. Men den der älskliga unga frun såg inte alls ut att vara en sådan der förvägen äfventyrerska. Hon var så anständig och blygsam, att hon omöjligen kan ha iklädt sig manskläder, och dessutom var hon så ängsligt rädd om sitt barn, att hon säkerligen aldrig kunnat förmå sig att skiljas från det samma, icke ens för en liten stund. Olycklig var hon, men inte dålig, nej, någon dålig menniska var hon då visst inte.

Men till sin stora sorg kunde Victor icke heller här få veta, om Signe afrest från Göteborg, eller om hon tagit in på något annat hotell för att undgå den unge baronen.

Han lemnade hotellet för att på måfå genomströfva staden och titta in än här, än der, i hopp om att ändå till sist finna Signes spår.

Visserligen hade han redan tänkt, att Signe möjligen återvänt till Karleby; men efter hvad han hittills hört, hade hon ej blifvit sedd vid stationen.

Då han långsamt gick en gata framåt, hörde han ett mycket lifligt samtal från en affärslokal, hvars dörr stod öppen.

Han skulle säkerligen icke alls ha fäst sig vid denna omständighet, om han icke händelsevis hört, att den person, som just nu förde ordet, talade om mordförsöket på hotell Unionen.

Victor stannade, låtsade med intresse betrakta de i det smutsiga skyltfönstret upphängda sakerna och lyssnade dervid uppmärksamt till det samtal, som de båda männen der inne i butiken förde.

— Är mycket lycklig öfver att kunna göra er en så vigtig tjänst, hörde Victor butikegaren yttra på sin judedialekt. Skickade min hustru genast till er, för att ni skulle komma hit, så att jag kunde förskaffa er äran af att bringa polisen den första underrättelsen om giftblanderskans uppehållsort.

— Men hur vet ni då, min käre Hirsch, att den unga qvinna, som i går gjorde inköp hos er, var Signe Karleman-Ekstam? frågade den andre mannen.

— Gud och folket, herr konstapel, käre vän, svarade juden, har ju läst beskrifningen på giftblanderskan i tidningen, och hon hade ju sitt barn med sig här i min affär.

— Var så god och beskrif för mig närmare den unga frun, herr Hirsch! uppmanade polismannen juden.

Denne efterkom beredvilligt denna uppmaning, och hans hustru visade sig mycket ifrig i att komplettera beskrifningen.

Sedan gjorde sig polismannen underrättad om, vid hvilken tid qvinnan i fråga varit inne i boden, och lät juden noga beskrifva de saker, som hon köpt.

Vi anmärka här, att Victor händelsevis kommit att stanna utanför den butik, i hvilken Signe köpt de omoderna kläder, med hvilka hon gjort sig oigenkänlig.

Visserligen lade polisen stor vikt vid den förrädiske judens ord, men enligt hans åsigt stämde icke tiden.

— Antingen har ni tagit miste på tiden, sade han, eller också kan icke den kvinna, som hos er köpt de nämnda klädespersedlarne, ha varit identisk med giftblanderskan från hotell Unionen.

Juden ville för ingen del låta beröfva sig förtjensten att ha upptäckt första spåret af förbryterskan, ty fastän han förut mycket noga bestämt tiden, när Signe gjort inköpen, återtog han dock nu plötsligt denna uppgift och försäkrade, att han ju också mycket väl kunde ha misstagit sig på tiden.

— Fråga bara efter vid stationen, rådde juden polismannen, och ni ska' nog få veta, när och hvart kvinnan rest. Rest har hon gjort, ty hon talade om, att hon behöfde den stora rundskurna kappan för att dermed under resan skydda sitt barn för den kalla nattluftens inverkan.

Den förrädiske juden lyckades också få polismannen att lofva, att han skulle anställa förfrågningar vid jernvägsstationen.

Victor, som åhört samtalet skulle helst velat hänga denne Judas Iskariot, i all synnerhet, som han hört honom yttra till polismannen, att i händelse någon belöning utfästes för giftblanderskans gripande, han för sin räkning gjorde anspråk på en del deraf.

Det var alltså endast för snöd vinnings skull, som juden spelat förrädare.

Men på sätt och vis var Victor också mycket glad öfver, att han fått veta, det Signe haft för afsigt att lemna staden.

Han anade, att hon efter dessa nya olycksslag beslutat återvända till hemorten, och därför beslöt äfven han att återvända hem.

Han begaf sig till stationen för att medfölja nattåget.

Under resan intogs han af en egendomlig beklämning och ångest, som han ej förmådde tyda på annat sätt, än att Signe återkommit hem och af Klara och Beata blifvit mottagen på det sämsta tänkbara sätt.

Vid Rantens station steg han af tåget och fortsatte vägen till fots.

Han valde dervid den genaste vägen för att snarast möjligt återkomma hem.

Då han kom i närheten af Ålleberg, såg han plötsligt ett fruntimmer långsamt komma ut ur småskogen och närma sig landsvägen.

Så snart han fått syn på detta fruntimmer, utropade han i öfvermått af den gladaste öfverraskning:

— Signe, är det du? Ja, Signe, det är verkligen du.

Omedelbart derpå såg han qvinnan i fråga ragla några steg framåt och sedan med ett anskri digna till marken.

— Helige Gud . . . Signe! Signe! ropade Victor och skyndade fram till den plats, der fruntimret i skogsbrynet dignat ned.

Hur lycklig var han icke, när han nu såg, att han icke misstagit sig, att han här verkligen funnit sin fostersyster!

Han knäböjde bredvid Signe, reste upp henne i sittande ställning och smekte hennes bleka, aftärda ansigte och tilltalade henne med de ömmaste smeknamn.

Men Signe gaf intet lifstecken ifrån sig.

Hon slog ej upp ögonen, och hade inte Victor stödt henne, så skulle hon sjunkit kraftlös till marken igen.

— Gud i himmelen, min stackars lilla syster, hvad har händt, eftersom du befinner dig i ett så tröstlöst olyckligt tillstånd? suckade den medlidsamme Victor.

Plötsligt knöt han handen och fortfor med vredgad stämma:

— Klara, Beata, detta — detta är ert verk, er drabbar hela skulden till denna olycka. Men vänta — vänta bara, nu är det slut med min långmodighet. Jag skall affordra er räken-skap. Jag, ska' visa er, att jag inte längre är den godmodige narr, som för den kära husfridens skull säger ja till allting. Nu ska' jag visa, att jag är karl och på ett energiskt sätt skydda Signe mot alla edra elakheter.

Då gjorde han den upptäckten, att det fanns blodfläckar på Signes ena hand, och strax derpå såg han, att hon hade ett förband kring den ena armen.

— Såråd! Gud i himmelen, Signe är ju såråd, suckade han. Det är alltså orsaken till hennes svaghet! O, min stackars, kära, goda lilla syster, att jag då inte var hemma, när du kom! Ingen skulle då ha vågat tillfoga dig något ondt.

Victor ville emellertid icke taga bort förbandet.

Han fruktade, att han derigenom kunde tillfoga Signe onödig smärta och att han sedan icke skulle kunna anlägga förbandet riktigt igen.

Han erinrade sig nu, att han i fickan hade en flaska med litet vin i.

Signe var tydligen nära att försmäkta af törst, ty hon rörde då och då läpparne, som om hon ville, men icke kunde tala.

Beslutsamt hælde Victor lite' vin i hennes mun.

Hvad hans min blef glädjestrålände, när han såg, att det lidande draget nu försvann från hennes ansigte.

Han fortsatte sitt samaritverk och gned den afsvimmades panna och tinningar med det starka vinet.

En kung kunde icke känna sig lyckligare, än Victor nu gjorde, när han såg, att Signe, tack vare hans bemödanden, ändtligen långsamt öppnade ögonen och såg upp till honom.

När han såg, att Signes i början stela, stirrande blick fick lif, och att ett leende öfverflög hennes ansigte, då böjde han sig ned, kysste henne på mun, kinder och panna och utbrast jublande:

— Min kära, goda, lilla syster, hvad jag är lycklig öfver, att du icke dött. Ack, jag skulle aldrig, aldrig mera i mitt lif fått någon glad stund, om jag icke lyckats återkalla dig till medvetande. Men nu — nu, min kära, lilla syster, är du i mitt skydd, och jag, din bror, skall uppbjuda allt för att snart åter göra dig frisk. Men tala, säg bara ett enda ord till mig, så att jag hör, att du känner igen mig, och att du är glad öfver att få återse mig!

Signe fick formligen nytt lif af Victors smekningar och vänliga, hjertliga ord.

— O, du gode, gode Victor, sade hon, hvar har du varit? Hade du varit hemma, så skulle dessa förskräckliga lidanden och all denna olycka besparats mig; ty du — du skulle som en kärleksfull bror ha tagit mig i skydd för den elaka Klaras hämndgirighet och hat och äfven hindrat Beata från att från-röfva mig barnet.

— Signe, min kära, lilla syster, hvad i Guds namn säger du? Klara och Beata skulle ha . . . har du genom dem råkat i en så förfärlig belägenhet? frågade Victor hastigt, och hans röst lät som åskans dofva mullrande.

Signe darrade.

— O, förlåt, förlåt, snälla Victor, hviskade hon, och var förvissad om, att det ingalunda var min afsigt att anklaga din hustru! De der orden undsluppo mig nästan omedvetet; ty hellre vill jag sjelf lida, än gifva anledning till oenighet mellan dig och din hustru.

Victor tryckte en broderligt öm kyss på Signes bleka kind. Snyftningar qväfde hans röst, och tårar uppstego i hans ögon. Han förstod blott alltför väl meningen i Signes ädelmodiga ord.

En paus inträdde.

Signe slog sin arm kring fosterbroderns hals och lutade sitt trötta, sorgtyngda hufvud mot hans bröst.

En djup suck frampressades ur hennes barm.

— Signe! snyftade Victor och såg dervid så broderligt kärleksfullt in i de tårfyllda, själfulla oskuldsögonen.

— Ja, du — du är snäll, du käre, gode Victor, hviskade Signe, och ett vemodigt leende lifvade hennes drag.

— Signe, min lilla syster, jag har alltid haft dig så kär, fortfor Victor ömt. Jag har heller aldrig varit ond på dig, och för din skuli, af längtan efter och kärlek till dig företog jag den resa, från hvilken jag just nu återvänder. Men om du likaledes tycker om mig, Signe, då måste du också besvara min fråga. Tala! Tala! Dölj ingenting för mig! Är Klara skulden till, att jag finner dig här i en sådan öfvergifven, tröstlös be-lägenhet?

Signe var obeslutsam.

Hon ville icke bereda Victor några sorger och bekymmer. Men hon visste också blott allt för väl, att det skulle göra honom ondt, om hon sade honom fulla sanningen.

Liksom för att undvika att besvara den till henne ställda frågan, sade hon:

— Har du redan varit hemma?

— Nej.

— Då vet du ännu icke om något?

— Nej, Signe, jag har ännu ingen kännedom om de händelser, som under min frånvaro passerat der hemma; men jag anar, hur hårdt, hjertlöst och grymt man der mottagit dig, ty jag vet ju, hur kärlekslös Beata alltid varit mot dig, hur djupt Klara hatat dig, och huru hon hvarje gång i hemlighet glädt sig åt, när hon kunnat förolämpa dig och såra ditt känsliga hjerta.

Signe böjde liksom instämmande på hufvudet.

— Nåväl, snälla Victor, snyftade hon, om allt detta är dig bekant, bespara då mig och dig den smärtan att för dig skildra tilldragelserna efter min hemkomst. Jag vet, att jag felat svårt, felat af kärlek. Jag visste också på förhand, att jag ej skulle finna något medlidande eller förbarmande hos Beata och Klara. Till dig, till ditt kärleksfulla brodershjerta ville jag fly för att der söka tröst, för att såmedelst erhålla mod och kraft att bära min utesägligt djupa olycka. O, Victor, du käre, gode Victor, om du visste, hur utesägligt lycklig jag var, du skulle då förstå, hvilka hjertequal jag nu lider. Du — du är den ende person, åt hvilken jag kan anförtro mina sorger och bekymmer, och du är också den ende, som förstår mig.

Victor reste upp Signes späda gestalt och bar henne mera än han ledde, tillbaka in i småskogen.

Der gjorde han åt henne i ordning en sittplats, tog af sig öfverrocken och svepte om henne den.

— Seså, min lilla syster, sade han, det skall göra dig godt. Drick nu också ur återstoden af vinet! Omtalar du sedan för mig alla dina lidanden, så skall jag troget bistå dig med råd och hjälp.

Signe drack vinet.

Hon kände ju bäst sjelf, hur svag hon var, och i hur stort behof hon var af detta stärkande medel, om hon för brodern skulle kunna berätta sitt lidandes historia.

Hon smålog tacksamt mot honom.

O, hvad hon kände sig lycklig i hans närhet.

Redan den tanken, att hon funnit honom, var för henne en rikedom af tröst och välgörande lugn och trygghet.

Victor tog plats bredvid henne, och hon räckte honom sin lilla hand.

— Tack, hjertligt tack, gode Victor! ropade hon.

Den unge mannen kände instinktmässigt, att han först måste lemna henne i ro en liten stund, medan hon hemtade sig och samlade sina tankar.

Ändtligen hade hon hemtat sig så pass, att hon kunde börja sin berättelse.

Hon kände sig i första rummet förpligtad att för honom skildra sin blott allt för korta, sällhetsberusande kärleksdröm.

Hon meddelade honom allt, som vi af denna berättelse redan känna till.

Fastän Victor i första rummet skulle velat veta hvad Signe upplefvat på Karlsborg, afbröt han henne likväl icke med ett enda ord.

Signe skildrade allt på ett enkelt, helt naturligt sätt, men just därför tilltalade hennes berättelse så mycket kraftigare Victors hjerta.

Under det hon talade, genomlefde han med henne all hennes ljufva kärleks- och äktenskapslycka.

Han lyssnade till hennes ord, till den smekande klangen af hennes melodiska stämma lika andäktigt som till en bön.

Han, som aldrig bemötts med någon verklig genkärlek, och för hvilken hans Klara i följd deraf förblifvit nästan en främling, alldenstund han snarare känt sig stött ifrån än dragen till henne, kände nu, hvad det vill säga att sant och uppriktigt älska och älskas.

Dertill kom, att himlen förvägrat honom den glädjen att blifva far.

När Signe för honom berättade, hvilken lycka och gjädje egandet af barnet alltid skänkt henne, då kände han sig rent

af ensam och öfvergifven; men likväl lyssnade han med förtjusning till hennes ord.

För hans själs ögon visade sig en ny verld, en verld, som har den sällhetsberusande kärlekens undergörande kraft att tacka för sin tillvaro, och som för evigt förblir en bok med sju insegel för den, mot hvilken sann kärlek aldrig strålat från ett litet barns oskuldsfulla ögon.

Men lika hänförd och förtjust han var af dessa kärlekens och sällhetens förtrollande bilder, som modersglädjen har att framvisa, lika uppskakad blef han, när Signe för honom skildrade, genom hvilken hjertslitande afslutning all hennes lycka härjats likt en af vinterns isande frostvind förstörd blomma.

Victor förmådde knappast beherska sin förbittring och vrede, när han hörde, till hvilken ovärdig qvinna hon nödtvunget måst afstå sin man, och hur olycklig hennes man sjelf derigenom blifvit.

Efter tilldragelserna i Karleby, vid hvilka baron Örnsköld spelat en så skamlös rol, hade hon, fastän verkliga bevis ännu fattades henne, likväl med förskräckelse fått klart för sig, att adjutanten på det skändligaste bedragit både henne och hennes Axel, när han påstått, att hon aldrig varit Axels lagliga maka.

Nu hade hon genomskådat baronen, hon viste nu, att han endast velat skilja henne och Axel för att vinna henne för sig och för sina sjelfviska ändamål skoningslöst draga största möjliga fördelen af den hemlighet, som omgaf hennes börd.

Signe kom nu äfven att tala om den skräcknatt, som hon upplefvat i tornet, om sin flykt och de dermed förenade tårorna.

Sedan skildrade hon, på hvad sätt hon gjort den ädelmodiga Gerda Ekstams bekantskap, hvad hon upplefvat på herrgården Redberga, och hvarför hon i hemlighet så snart åter flytt derifrån.

Hon målade äfven lifligt den scen, när Axel i skogen i närheten af Göteborg blifvit nedskjuten af en okänd brottsling, och huru hon äfven då måst fly, emedan den samvetslöse karlen äfven skjutit på henne och hennes barn.

Hon berättade också sina äfventyr i Göteborg och omnämnde, på hvad sätt hon fått veta, att hon orättvist beskyldes för ett så svårt brott.

Victor tviflade intet ögonblick på, att Signe var oskyldig till det henne påbördade brottet, som solen på himlen.

Men han kände sig förpligtad att på ett skonsamt sätt meddela henne allt, hvad han fått veta om den saken i Göteborg.

Hur förskräckt blef icke Signe, när hon nu hörde, att Hugo Ekstam blifvit häktad på grund af den misstanken, att han i gemenskap med henne försökt begå ett giftmord!

Hon förstod nu också, hvarför den gamle baronen och Gerda så brådstörtadt åter afrest från Karleby.

De hade naturligtvis fått veta Hugos olycka.

Men Victor tröstade Signe med den försäkran, att fadern efter sin ankomst till Göteborg skulle förklara det förargliga misstaget och utverka sonens försättande på fri fot.

Plötsligt for Signe upp ur sina sorgsna tankar och utbrast:

— Victor, skynda . . . skynda dig och telegrafera till polisen i Göteborg, att de personer, som begått giftmordsförsöket icke varit några andra än de förklädda skurkar, som jag sett i skogen vid Göteborg, som jag gifvit akt på, och till hvilkas samtal jag delvis lyssnat! Då lät den förklädda qvinnan kalla sig »herr Georg.» O, Gud, om jag förr vetat allt detta! Ja, ja, nu har jag fått klart för mig, att de båda icke voro utskickade af baron Ekstam, utan att de voro min Axels och hans makas dödsfiender, de samme, som på sjelfva bröllopsdagen föröfvade det misslyckade mordattentatet mot den unga frun. Och dessa människor, Victor, äro också, utan att jag vet hvarför, mina afsvarna fiender; ty de ha förföljt mig ända hit och ville här i samråd men Klara bemäktiga sig mig. De äro orsaken till att jag måste fly som ett jagadt villebråd. Ja, ja, nu, då det gäller att befria den oskyldige baron Hugo från den förfärliga misstanken och återgifva honom friheten, nu måste jag i största hast för dig äfven berätta, hvad jag upplefvat efter min ankomst till Karleby. Klara, som handlade i samråd med de der människorna, måste veta, hvilka de voro. Du måste tvinga henne att namngifva de uslingarne, på det att de icke må undgå sitt välförtjenta straff.

ANDRA KAPITLET.

Försvunnen.

Victor var bestört och glad på samma gång, när han hörde Signe uttala en så bestämd förmodan, hvilka de personer voro, hvilkas brott lades baron Hugo och Signe till last.

— Om det är så, min kära lilla syster, sade han, om Klara stått i förbund med de der människorna, då skall och måste hon också namngifva dem. Ve henne, om hon vägrar göra det! Ja, ja, vägrar hon att säga deras namn, så är det ett tydligt bevis på, att hon är deras medbrottsling, med hvilka hon kanske redan länge stått i förbund i det skändliga syftet att förderfva dig och göra dig olycklig. Jag skall taga henne i strängt förhör och i nödfall tvinga henne att inför vederbörande erkänna sin brottslighet.

Signe böjde liksom instämmande på hufvudet.

— Men glöm inte, gode Victor, sade hon, att Klara ändå alltid är din hustru! Ditt ärliga namn är nära förbundet med hennes handlingar. Kanske lyckas du bringa henne på bättre tankar och förmå henne till en frivillig bekännelse. Jag vill ju gerna lida, bara det inte rent af är till skada för dig och andra oskyldiga.

— Min syster, ber du ännu för henne, som förbundit sig med så samvetslösa människor för att förderfva dig?

— Victor, jag är sannerligen nog olycklig förut, men mitt lidande skulle bli ännu större, om ditt ärliga namn skulle lida något men genom Klaras handlingssätt. Jag tror, att hon blefve ännu trotsigare, och att hon med vett och vilja satte din heder på spel, om du icke först i godo underhandlade med henne.

— Signe, du skulle icke bedja så för henne, den ovärdiga,

om du visste, hur hon städse nedsvärtat dig och nästan trampat din heder under fötterna. Jag förblir hvad jag är, alldeles som du förblifvit min kära syster, fästän Klara aldrig försummat att spruta hatets gift mot dig. Den, som känner Klara, vet hvad han skall tänka om hennes förtal. — Men nu, min lilla syster, berätta nu, hur du blifvit mottagen der hemma, och hur det kommit sig, att jag fann dig här i en så beklagansvärd, hjälplös belägenhet! Hvarje timme är dyrbar. Jag längtar efter att handla så, som jag redan för länge sedan bort göra, handla som oförskräckt man.

Signe efterkom Victors uppmaning.

Men för att icke ännu mera uppretta honom mot Klara, framställde hon den senares skändligheter i en så mild dager som möjligt.

Victor märkte emellertid mycket väl, att Signe på allt sätt sökte öfverskylda Klaras förseelser.

— Godt, min syster, sade han i det han liksom till tecken, att han förstätt henne och vore villig att så långt som möjligt beherska sig; pressade hennes lilla hand mot sitt våldsamt klappande hjerta. Jag skall helt lugnt fråga henne, hvilka de båda förklädda personer voro, som i samråd med henne gåtvo sig ut för att vara polismän, äfvensom hvart Beata tagit vägen, hvart hon burit ditt barn. Vidare skall jag fråga henne, hvem du är, och hvar Beata gömt de papper, som röra dig. Men sedan, Signe, när jag vet allt detta, när jag bevisat, hur ogrundade de mot dig framkastade beskyllningarne äro, då skall jag åter förskaffa dig ditt barn, då ska' jag öppna ögonen på din man, uppsöka honom, för att för honom afslöja allt och derigenom vara dig behjelpig att återvinna din förlorade lycka. Nej, nej, syster lilla, ännu är du icke alldeles öfvergifven, ännu klappar i detta mitt bröst ett älskande brodershjerta för dig. Hoppas, hoppas, min stackars hårdt pröfvade syster! Jag kastar mig utan tvekan och utan fruktan i den heta striden för din lycka och din heder. Vid Gud i himmelen svär jag att modigt kämpa för dig.

Signe kände sig formligen hänryckt af Victors varma försäkran.

En ljuf rysning genombäfvade hennes hjerta, när hon tänkte på, att Victor möjligen åter skulle kunna tillkämpa henne den förlorade lyckan.

Hon öfverväldigades af den våldsamma sinnesrörelsen och föll änyo i vanmakt.

— Följ mig upp till den der förborgade grottan, du vet! bad hon sin fosterbroder, sedan denne ändtligen lyckats åter-

kalla henne till lif. Der skall jag invänta din återkomst. Jag känner mig verkligen allt för svag för att kunna följa dig hem.

— Nej, nej, Signe, jag kan väl inte lemna dig utan skydd här, invände Victor. Om de der skurkarne funne dig . . .

— Var inte rädd för det, Victor! Der i den lilla grottan finna de mig inte. Gå, gå! Jag står under Guds beskydd, och i förhoppning på din hjälp vill jag der en liten stund lägga mitt trötta hufvud till hvila.

— Godt, Signe! Jag skall då skynda hem efter en vagn. Victor kände mycket väl till den lilla grotta, som Signe åsyftade.

Som barn hade de ofta varit der och hade alltid, när de ute i skogen öfverraskats af regn, der sökt skydd.

Grottan, som befann sig i sjelfva berget, låg fullkomligt dold af ett framför den samma liggande stort klippblock.

Rundt omkring frodades i broderlig endragt haptorns- och törnrosbuskar.

Det var alltså ett mycket lämpligt gömställe för Signe, medan hon hvilade en smula och inväntade Victors återkomst.

— Men har du undgått dina förföljare? frågade han. Ha de då inte vänt tillbaka för att söka efter dig?

— Jag vet endast så mycket, Victor, svarade Signe, att jag hörde Annas röst i min närhet, och att, efter hvad jag kunde tycka, de båda personerna sprungo efter henne. Kanske trodde de rent af, att det var jag, som sprang så fort. Hur länge jag legat der sanslös, vet jag ej. När jag åter vaknade, gick jag gråtande vidare och bad den käre Guden skydda mig för de der bofvarnes stämplingar. Då kom jag till källan, och sedan jag styrkt mig der med en frisk dryck, gick jag in i grottan. Der hvilade jag mig en stund. Då tyckte jag mig höra Beatas röst. Jag lemnade mitt gömställe och hörde en person skynda genom skogen. Jag ropade Beatas namn, ty jag hoppades att hon skullp ha förbarmande med mig och återgifva mig mitt barn. Jag tror bestämdt att det var Beata, men hon påskyndade bara mina sina steg, sedan jag ropat. Jag sprang efter henne, men blef snart så utmattad, att jag inte orkade längre. Jag måste uppgifva hoppet att kunna upphinna henne. Inom en liten stund fortsatte jag mitt sökande efter henne, men hon stod ingenstädes att finna. Men den käre Guden beredde mig åtminstone den glädjen att så oförmodadt få helsa dig som min beskyddare.

Under detta samtal hade de båda syskonen kommit fram till den undångömda ingången till grottan.

Men Victor förvissade sig först om, att ingen spion följt efter dem.

Först sedan han gjort det förde han henne in i grottan, der han med tillhjälp af sin ytterrock åt henne tillredde en bädd.

— Men icke sant, kära syster, yttrade han i bedjande ton, du inväntar ju här min återkomst och utsätter dig inte för någon fara?

— Jag måste ju vänta, tills du kommer igen, Victor, svarede Signe; ty fastän längtan efter mitt barn ej lemnar mig någon ro, känner jag mig dock nu allt för svag för att kunna företaga något. Kanhända medför du goda underrättelser, ty tvifvelsutant måste Klara vara underrättad om Beatas afsigter.

Det föll sig mycket svårt för den gode Victor att skiljas från Signe, men han trodde sig kunna tjena henne vida bättre, om han skyndade hem efter en vagn.

Han tog därför det hjertligaste afsked af henne och lofvade att så fort som möjligt komma tillbaka.

Hur mån han var om Signes säkerhet, framgick deraf, att han, sedan han lemnat grottan, ännu en gång på det samvetsgrannaste och försigtigaste undersökte den närmaste omgifningen och sedan en kort stund lade sig på lur för att se, om möjligen någon spion skulle komma smygande.

Men han märkte icke alls någonting misstänkt och begaf sig därför genaste vägen hem.

Hur förvånad vardt han ej, då han utträdde ur småskogen och der invid landsvägen såg alla sina tjenare församlade, och med dem fjerdingsmannen.

Ingen hade lagt märke till hans ankomst, ty allesammans voro tydligen mycket upprörda.

Fjerdingsmannen talade till tjenarne och pekade dervid bortåt Karlsborg.

Victor såg, att Klara stod vid gårdsgrinden och knöt handen åt tjenarne.

Han hörde henne också gräla och hota.

Fort närmade han sig folket, gick fram till gästgifvaren och frågade honom hvad denna tillställning hade att betyda.

Men så snart tjenarne fått syn på sin husbonde, omringade de honom under ohejdadt jubel och ropade:

— Patronen är här; nu blir allt bra igen.

Då steg rättaren Sven fram till sin husbonde.

— Herr patron, sade han i allvarlig ton, jag helsar er i

alla edra tjenares namn hjertligt välkommen och ber er icke taga illa upp, emedan vi af nödtvång nedlagt arbetet, dels emedan er fru befalde oss gå, dels emedan här tilldragit sig saker, som en hederlig menniska inte kan gilla.

— Ja så, ni fira? frågade herr Setterberg.

— Ja, så är det, tog nu gästgifvaren till ordet. Tjenarne bådo mig om råd, huru de skulle förhålla sig under för handen varande omständigheter. Jag har dels direkt erhållit kännedom om Klaras och Beatas mer än underliga handlingssätt, dels har jag af tjenarne fått veta, huru de båda fruntimren betett sig såväl mot tjänstepersonalen som ock mot er fostersyster Signe. Men till råga på allt har fru Beata tillåtit sig det gudlösa skämtet att utsprida ryktet om sin död. Korteligen, jag kan icke förtänka tjenarne, att de icke längre vilja stanna kvar i ett hus, der de icke veta, om de äro förrådada eller sålda, och der sjelfva matmodern söker förleda dem till hvarjehanda dåligheter. Men jag hoppas, att saken efter din hemkomst skall låta sig ordnas i godo. Men det säger jag dig, Victor, det är alldeles nödvändigt, att du talar ett allvarsamt ord med Klara och din styfmor.

— Det ska' heller inte dröja, innan jag gör det, utbrast Victor i vredgad ton. Kom, godt folk! Från och med i dag ska' det bli en annan ordning der hemma. Jag har redan under hemvägen fått höra så mycket om min hustrus görande och låtande, att jag finner er vägran att lyda en sådan matmoder välgrundad och berättigad. Men nu ska' jag sjelf bli herre i mitt hus. Från och med denna stund, lita på det, skall jag förstå att hålla min hustru inom tillbörliga gränser. Jag är inte ond på er för denna vägran att lyda er matmoder; men mig, er husbonde, skolen I säkerligen lyda så mycket hellre.

— Ja visst, herr patron.

— Lefve patronen!

— Vi uppta genast åter arbetet.

— Nu, då den gode patronen är hemma igen, lyda vi af kärlek till honom.

Dessa och dylika yttranden hördes bland tjenarne.

Man omringade den unge husbonden.

— Lefve vår gode herre!

— Ja, honom ensam vilja vi med glädje lyda och tjena!

Då det stormande jublet för ett ögonblick upphörde, skallade det bortifrån gården:

— Sannerligen tror jag inte, att allesamman blifvit galna! Victor, Victor, du enfaldige narr, ser du då inte, att det är en skock dårhushjon, du har att göra med?

Trots sin motsträfvighet, upplyftes Setterberg af tjenarne och bars i triumf ända fram till gården.

Rättaren gick stolt i spetsen för det jublande tåget.

— Lefve vår humane och rättvise husbonde! ropade han, när han kommit i närheten af den af vrede skrikande Klara.

— Släpp ned mig! sade Victor. Jag har att tala ett mycket allvarsamt ord med min hustru. Jag ber er, återupptagen arbetet. Fjerdingsmannen skall vara vittne till mitt samtal med min hustru.

— Victor, skrek Klara, det säger jag dig, få dessa vansinniga menniskor vidare beträda mitt hus, så lemnar jag det samma och söker min rätt.

Drängarne, som burit sin husbonde, hade stält ned honom på gården.

— Du glömmet som vanligt, Klara, yttrade han nu i strängt afvisande ton, att detta hus tillhör mig och inte dig. I mitt hus är jag herre. Det är jag och ingen annan, som här oger att befalla, och sedan jag nu fått veta, hur hjertlost du betett dig mot min fostersyster Signe, har jag icke alls vidare någon anledning att afhålla dig från ditt beslut att lemna mitt hus. Du kan gå, men förr kommer du inte från stället, än du stått till svars och aflagt räkenskap för dina handlingar. Vill du inte, att jag skall ställa dig till svars inför folket, så går du in i salen, der jag i herr Bloms närvaro skall tala med dig.

Klara märkte, att hennes man menade allvar.

Hvad hon nu måst höra af honom, gick öfver hennes förstånd. Hon skummade formligen af vrede och rusade emot Victor.

— Jag skall lära dig förstå och begripa, skrek hon, att jag hädanefter som hittills skall styra här i huset. Liksom du skulle vara karl till att sätta dig i respekt hos dessa sturska dagdrifvare! På krogen vid glaset kanske du kan prata och skrälla; men i mitt hus har jag att befalla, och jag tänker visst inte låta dig jaga bort mig. För resten är det Beata, som här är den bestämmande, och på hennes önskan stannar jag kvar. Det kan jag tala om för dig, att inte skall det komma att gräma mig det ringaste, ifall du hädanefter icke skulle vilja betrakta mig som din hustru.

Det var svårt för Victor att bevara sitt lugn, och när Klara nu som en furie ville rusa på honom, grep han henne samtidigt i båda händerna och utbrast:

— Här är inte rätta stället att tala med dig, såsom det är nödvändigt.

Han höll henne så fast, att hon icke mera förmådde slita sig lös.

— Gå till ert arbete, godt folk! Sven, anvisa tills vidare i mitt namn sysselsättning åt hvar och en! vände sig Victor till tjänstepersonalen.

Efter dessa ord drog han den som en galning rasande Klara med sig bort och bad gästgifvaren följa med.

— Ännu en sak, Sven! ropade Setterberg. Låt genast spänna för en fjedervagn! Jag vet, hvar Signe finnes, och skall sedan hemta henne med vagn.

Sven utstötte ett glädjerop och svarade:

— Ska' ske, herr patron! Jag ska' sjelf göra i ordning vagnen. Hurra! Patronen vet, hvar den goda Signe finnes, och vi skola sedan hemta henne tillbaka och bereda henne ett festligt mottagande.

Setterberg tvang sin hustru att följa med in i salen och nödgade henne att der taga plats.

På Victors önskan hade gästgifvaren Blom följt med in i salen.

När Klara såg, att hon med våld ingenting kunde uträtta mot Victor, började hon gråta af ilska och vände honom ryggen.

Men Setterberg gick mycket klokt till väga.

Han sade till Blom, att han hade någonting synnerligen viktigt att meddela honom och började genast tala till honom i halfhögt ton.

Klara var nyfiken och måste därför tvärt sluta upp med att gråta för att kunna höra hvad de båda männen sade.

Setterberg omtalade i få ord, hvarför han rest bort och hvad han upplefvat i Göteborg.

Likaså skildrade han sitt sammanträffande med Signe och hvad han af henne fått veta om Beatas underliga beteende och Klaras hjertlösa grymhet.

Som bevis på, att han verkligen träffat Signe och fått veta allt detta af henne, uppvisade han det bref, som Beata skrivit till Klara.

Sedan kom Victor äfven att tala om de båda personer, som gifvit sig ut för att vara polismän och i samråd med Klara velat häkta Signe, men som i sjelfva verket endast velat bortföra henne för att mot henne begå något nytt brott.

— Som jag redan berättat, fortför derpå Setterberg, har misstanken fallit på min fostersyster Signe och unge baron Ekstam, att de gemensamt utfört giftmordsförsöket. Klara har

erhållit kännedom derom, och fastän hon måste ha vetat, att Signe är oskyldig, har hon likväl icke endast icke gifvit henne något skydd utan till och med på ett hjertlost sätt velat utlemna henne till hennes fiender. Se här, läs signalementet på de båda personer, som i Göteborg på hotell Unionen begått brottet, och säg sedan sjelf, om inte denna beskrifning till alla delar passar in på de båda personer, som förliden natt varit här i mitt hus, och med hvilka Klara gjort gemensam sak mot Signe!

Victor lemnade gästgifvaren ett tidningsnummer, och den senare läste halfhögt den notis, som handlade om giftmordsförsoket mot grefvinnan Cedersvärd.

— Ja verkligen, det måste ha varit dessa giftblandare från Göteborg, till hvilka Klara ville utlemna den stackars Signe. Men det är då en nedrighet utan like. Ja, ja, det är nästan icke annat tänkbart, än att Klara gjort gemensam sak med giftblandarne för att derigenom störta Signe i olycka. Det är i sanning himmelskriande.

— Tror inte farbror som jag, föll Setterberg gästgifvaren i talet, att Klara, om hon gjort gemensam sak med giftblandarne, också måste ha varit noga underrättad om, hvilka de varit?

— Naturligtvis! Det är ju alldeles tydligt och klart.

— Nåväl, fortfor Victor, då ska' farbror vara god och genast underrätta länsmannen, eller ännu bättre, afsända ett telegram till polisen i Göteborg och göra honom uppmärksam på, att giftmördarne, den man och den förklädda qvinna, som på hotell Unionen uppträdt som engelsmän, varit här i mitt hus för att i samråd med min hustru med våld bortföra Signe Karleman-Ekstam! Uppmana polismästaren att genast skicka hit ett par polismän för att taga reda på saken! Genom de der båda misstänkta personernas härvaro äfvensom genom deras öppet visade fiendtlighet mot Signe är det klart och tydligt bevisadt, att Signe och baron Ekstam äro fullkomligt oskyldiga, att de fallit offer för de der människornas skändliga intriger och förtal. Jag har inte alls någonting emot, att min hustru blir förd till Göteborg och der tagen i förhör. Kan hon inte rättfärdiga sig, och vill hon inte godvilligt namngifva de der giftblandarne, gör hon inte allt för att ådagalägga Signes och den unge baronens oskuld, så må hon i Göteborg stanna qvar i ransakningshäktet, tills hon kommit på bättre tankar.

— Ja visst, det ska' jag genast ombestyrja, förklarade Blom.

— Han I blifvit splitter galna? skrek Klara. Hvad är det för ett vansinnigt påstående, att jag skulle ha känt de der människorna? Det är en evinnerlig lögn. Fråga bara drängpojken!

Han hemtade hit dem, och jag var fullt och fast öfvertygad om att de voro polismän.

— Se här, farbror, äro skrifmaterialier, sade Victor utan att det ringaste fästa sig vid Klaras prat. Var god och uppsätt telegrammet, så skall jag genast skicka ett ridande bud till staden med det samma.

— Jag går min väg, Victor, och det svär jag, att aldrig, hör du det, aldrig kommer jag tillbaka, om du orättvist vill störta mig i olycka.

Setterberg gjorde en befallande rörelse med handen.

— Du stannar qvar, sade han, och rör dig inte ur fläcken; vill du inte lyda i godo, så skall jag med våld qvarhålla dig. Men kanske du finner för godt att i tid förebygga faran genom att aflägga en öppen, ångerfull bekännelse.

— Hvad skall jag då bekänna? Jag har ingenting att tillstå. Jag känner inte de der personerna, och ingen menniska kan förtänka mig, att jag var öfvertygad om Signes brottslighet, och att jag icke ville utsätta mig för faran att hysa en mörderska under mitt tak.

— Vi ska' inte låta uppehålla oss, farbror, sade Victor. Var god och skrif! Det vore ju orätt af oss att vilja låta den oskyldige baronen försmäkta i fängelset längre, än som är alldeles nödvändigt. Men icke mindre ligger det mig om hjertat att misstanken att ha begått den der förskräckliga ogerningen blir tagen från min hårdt pröfvade fostersyster.

— Gerna för mig må du göra hvad du vill, skrek Klara, blanda bara inte in mig i den der saken! Jag vet om ingenting. Mig qvittar det lika, om de der båda personerna, som voro här, bli häktade eller inte. Ja, jag skulle rent af helst se, att de blefve fast, ty då måste de åtminstone hålla sanningen i helgd och intyga, att jag inte känner dem, att de äfven tört mig bakom ljuset.

Victor svarade ingenting på Klaras tal.

Han dikterade telegrammet för fjerdingmannen.

— Men det blir ju ett formligt bref, Victor, anmärkte den senare. Det blir ohyggligt dyrt.

— Några riksdaler mer eller mindre spela ingen rol, bäste farbror. Skrif bara! Jag ska' nog betala telegrammet. Jag skulle med glädje offra hvilken summa som helst, halfva min förmögenhet skulle jag vill gifva, om jag derigenom genast till fyllest kunde bevisa Signes oskuld.

Fjerdingmannen drog nu icke vidare i betänkande att skrifva så mycket, som Victor önskade.

Då han skrifvit telegrammet, läste han upp det i sin helhet.

Strax derpå gaf Victor en dräng i uppdrag att rida in till staden och lemna telegrammet på telegrafstationen.

— Se här, sade han till drängen, rid så fort, som hästen kan springa, och ombesörj allt på bästa sätt! Tio riksdaler skänker jag dig, om du är qvick i vändningarna och gör din sak bra.

Han lemnade drängen telegrammet och flera sedlar att betala med.

När Klara såg, hur mycke' pengar Victor gaf ut för telegrammet, jemrade hon sig högt, som om man skurit bort ett stycke ur hennes eget kött, och mumlade:

— Så mycke' pengar . . . så mycke' pengar kastar han bort. Ja, det är nog så, han är nog redan halfgalen, det är inte möjligt annat.

Drängen följde samvetsgrant sin husbondes befallning att låta hästen sträcka ut af alla krafter.

Han sprängde ut genom grinden och landsvägen framåt, så att sand och småsten yrde om öronen på honom.

— Se så, nu är det nödvändigaste ombesörjdt, sade Victor, och vändande sig till sin hustru, fortfor han: Nu, Klara, vill jag göra dig ett förslag i godo. Besvara kort, korrekt och sanningsenligt de frågor, som jag kommer att ställa till dig, och lofva att mottaga Signe vid hennes hemkomst så vänligt och kärleksfullt, som vore hon din syster! Uppfyller du mina önsknigar, så skall jag icke låta dig umgälla din grymhet mot Signe och söka styra så till, att du undslipper vidare obehagligheter.

Klara drog en suck af lättnad.

Hon hade en aldeles ofantlig respekt för domstol och fängelse.

— Hvad vill du ytterligare veta, Victor? frågade hon i halft gråtande ton.

— Först skall du säga mig, hvarför Beata gäckades med Gud genom att låtsas vara död.

— Ack Victor, om jag bara det viste! Du vet ju, hur underlig Beata är. Hon ville inte tala med den der herrn, hvilken presenterade sig som hennes bror, och jag trodde själf, när jag såg henne ligga der så stel och orörlig, att hon var död.

— Jag frågar dig, Klara, hvarför Beata inte ville tala med baron Ekstam. Du måste veta det.

— Nej, nej, Victor, jag vet det inte. Beata blef ond, när

hon hörde, hvem som ville besöka henne. Hon sade bara, att hon nu icke skulle bevärdiga den med ett enda ord, som förr icke bistått eller brytt sig om henne. Hon vore död för alla hycklare och skurkar.

— Herr patron, skjutsen står färdig, hördes nu Svens röst genom fönstret.

— Det är bra, Sven. Jag kommer strax, svarade Setterberg.

Derpå vände han sig ännu en gång till Klara:

— Säg, hvart har Beata tagit vägen, och hvart har hon fört Signes barn?

— Victor, jemrade sig Klara, om det också gälde mitt lif, så kan jag ändå inte upplysa dig om Beatas planer, ty jag vet ej det ringaste om dem. Hon sprang sin väg med barnet, medan de der båda människorna ville häkta Signe. Jag sjelf blef ju dervid sårad af en kula, och jag kan svära på, att Beata inte meddelat mig det ringaste om sina afsigter. När jag på qvällen kom upp på hennes rum för att fråga henne om ett och annat, visade hon mig tvärt på dörren.

— Men du har väl ändå frågat henne, hvem Signe är? Säg, är Signe Beatas barn?

Klara bedyrade, att hon inte heller om den saken viste mera, än hvad som stod i Signes bref.

— Godt; sade Victor, i det han gjorde min af att gå. Jag har nu icke tid att vidare tala med dig. Men jag gör dig uppmärksam på, att, i händelse jag kommer under fund med, att du med vett och vilja förteगत något eller rent af sagt någon osanning, jag efter min återkomst kommer att tala ett mycket allvarsamt ord med dig. Tills vidare skall det vara ditt straff, att du under min frånvaro vidtager nödiga förberedelser till ett festligt mottagande af min syster. Låt binda kransar och smycka Signes rum! Ty jag betraktar Signe som min syster och önskar, att hon här blir mottagen på det hjertligaste.

Victor lemnade med gästgifvaren huset och tillsade de der ute på gården stående pigorna att i en hast plocka blommor, binda kransar, buketter och guirlander och göra sig beredda att festligt mottaga Signe.

Sedan bad Victor gästgifvaren göra honom sällskap, hvar till denne med nöje förklarade sig beredd.

Rättaren svingade sig upp på kuskbocken, frågade, hvart han skulle köra, och körde, så snart han erhållit besked härom, fort ut genom grinden samt jublade:

— Till henne, till Signe! Nu hemta vi henne!

Inom en stund stannade vagnen på det af Victor bestämda stället.

Här måste rättaren vänta, alldenstund man endast till fots kunde tillryggalägga vägen från landsvägen bort till grottan.

Blom följde med Victor.

Den lilla grottan låg vid pass femton minuters väg från allmänna landsvägen.

Victor skyndade med snabba steg framåt för att så fort som möjligt hinna fram till Signe.

När han kom i närheten af grottan, ropade han jublande:

— Signe, min lilla syster, nu är jag här. Kom! Din önskan att kunna ådagalägga din och baron Ekstams oskuld är redan uppfylld.

När Victor ej fick något svar, trodde han, att Signe somnat der inne i grottan.

Han skyndade fort in i den samma.

Men döm om hans misräkning och skräck, när han i grottan visserligen fann sin ytterrock, med hvilken han tillredt en bädd åt Signe, men icke var i stånd att upptäcka Signe sjelf!

Han vred sina händer ock klagade:

— Hon står ej att finna, hon är borta. O, Gud, hvart . . . hvart kan hon ha tagit vägen? Kanske hon blifvit öfverraskad under sömnen och bortförd af de der bofvarne, som så hårdnackadt förföljt henne.

Äfven Blom förvissade sig om, att Signe i sjelfva verket icke mera fans här.

Nu genomletade de den närmaste omgifningen i hopp om att åtminstone upptäcka något spår, hvart Signe gått, eller hvart hon blifvit förd.

Förgäfves!

Hon var och blef försvunnen.

Ingenstädes stod hon att finna.

Victor var nära förtviflan.

— Ack, menade gästgifvaren, väntan har antagligen blifvit henne för lång, och därför har hon till fots begifvit sig i väg till Karlsborg. Låt oss alltså fort återvända dit! Säkerligen skola vi finna henne der.

Victor följde detta råd.

Men när de kommo tillbaka till Karlsborg, måste de till sin förskräckelse höra, att Signe ännu icke återvändt dit.

Victor vred åter igen i förtviflan sina händer.

— Hon är borta. Ingenstädes står hon att finna, klagade han. Men nu skall öch måste Klara tillstå, hvilka de der båda

skurkarne äro, och hvilken plan Beata umgås med. Antingen ha de der obekante bemäktigat sig Signe, eller också har Beata gjort henne något ondt.

Strax derpå rusade han in i boningsrummet och röt åt Klara:

— Tillstå, qvinna! Tillstå, annars forslar jag dig med det samma sjelf till häktet.

TREDJE KAPITLET.

Elaka drömmar. — Onda aningar.

— Vi försätta oss ä nyo till Göteborg, sedan baron Ekstam med Gerda återvändt dit.

Den unge baron Hugos belägenhet var icke på långt när så vådlig som förut, sedan fadern vittnat till hans förmån och han lyckats bevisa, att han sjelf aflemnat telegrammet just vid den tid, då de båda giftblandarne opererat på hotell Unionen.

Men Hugos far nöjde sig icke med att sjelf ha förfäktat sin sons sak.

Han ville i alla händelser skydda sig för sjelfförebäelsen att ha underlåtit något, som kunnat ske.

Af detta skäl begaf han sig till en häradshöfding, förklarade för honom saken och gaf honom i uppdrag att så fort som möjligt genomdrifva Hugos frigifning.

Sedan han uppfyllt denna sin pligt, återvände han mycket lugnare med Gerda till Redberga.

Gerda hade nemligen ett svagt hopp, att Signe begifvit sig till Redberga för att der söka en tillflyktsort.

Ätminstone kände hon sig, såsom hon sade, till mods, som om hon der hemma skulle få veta någonting viktigt om Signe.

I Göteborg hade de qvadröjt öfver en half dag, hvarför de först sent på qvällen återkommo hem.

Men om Gerda hoppats, att Signe återvändt till Redberga, så blef hon efter sin ankomst dit grymt besviken i det afseendet.

Ingen menniska hade hört af eller sett till Signe.

Fröken Brummer, Gerdas för detta guvernant tillhörde på sätt och vis familjen, emedan hon i så många år varit i baronens hus.

Till henne ilade genast Gerda för att fråga, om Signe händelsevis varit på herrgården och frågat efter henne, Gerda.

Fröken Brummer försäkrade under tårar, att detta tyvärr icke var fallet.

— Jag har nästan tittat ögonen ur hufvudet på mig efter henne, bedyrade guvernanten, men hon är och förblir borta. Och nu kommer ni till råga på olyckan med den underrättelsen, att ni inte heller i Karleby anträffat Signe.

Gerda talade äfven om för den gamla fröken, att hennes far kommit till den öfvertygelsen, att Signe vore en nära släktning till familjen Ekstam.

— Ja visst, ja visst, kära fröken Gerda, bedyrade den gamla damen, det viste ju jag med det samma, så snart jag fick se fröken. Här . . . se här, detta är er fasters porträtt, och om ni noga betraktar det och i minnet återkallar Signes älskliga lilla ansigte, så måste ni genast inse, att Signe är sin moders, Beata Ekstams, fullkomliga afbild.

Gerda mottog porträttet, och tårar skimrade i hennes ögon, när hon betraktade det.

— Ja, det är ju Signe upp i dagen, sade hon. O, Gud, om det är Signes mor, då har hon verkligen förändrat sig så mycket, att ingen nu skulle kunna känna igen henne.

— Hvad säger ni, fröken Gerda? frågade hastigt guvernanten. Har ni kanske rent af sett Beata?

— Ja, men pappa kom tyvärr för sent för att träffa sin syster i lifvet.

— Hvad i Guds namn säger ni, fröken Gerda? Beata måtte väl inte rent af vara . . .

— Jo, jo, det är nog så, tant. Tänk er bara en sådan otur, Beata hade dött några timmar före vår ankomst. Hon låg redan på bår. Pappa var alldeles tröstlös. Hade vi redan på qvällen efter vår ankomst till Karleby besökt henne, så hade vi träffat henne vid lif.

Fröken Brummer brast ut i högljudd klagan.

— O, Gud i himmelen, skrek hon, hon är död, och jag . . . jag skulle velat gifva år af mitt lif, om jag bara en enda gång till fått återse henne och försäkra henne, att jag icke glömt henne, att jag alltjemt haft henne kär som min bästa väninna. Men berätta, fröken Gerda, berätta för mig allt, hur det kommit sig, att Beata slagit sig ned i en aflägsen bondby, och hvarför hon aldrig låtit höra af sig! Hvarför har hon inte ens underrättat herr baronen, sin gode herr fader, om sin vistelseort och om sina förhållanden.

Naturligtvis var Gerda ej i stånd att besvara dessa den gamla guvernantens frågor.

Hon kunde endast berätta hvad hon på ort och ställe hört och sett, och det var inte mycket.

Vi veta, att baron Ekstam och hans dotter helt brådstörtadt åter måst afresa från Karleby, emedan de genom jobsposten från Hugo blifvit återkallade till Göteborg.

När Gerda omnämnde sin fars afsigt att, ifall Hugo snart blefve försatt på fri fot, återvända till Karleby för att bevista sin systems begrafning, förklarade fröken Brummer, att hon då skulle be om tillåtelse att få följa med för att ändtligen en gång till få se Beata, om också endast som lik.

Gerda kände sig mycket angenämt berörd af den kärlek och tillgifvenhet, hvarmed fröken Brummer ännu var fäst vid Beata; ty deraf framgick ju tydligt, att den gamla fröken var en trotjenare i ordets vackraste bemärkelse.

Fröken Brummer förklarade, att hon i värsta fall skulle resa alldeles ensam till begrafningen.

Gerda gillade detta beslut och lofvade utverka sin fars tillåtelse för guvernanten att resa.

Den unga flickan var mycket utmattad, dels i följd af resans ansträngningar, dels och till följd af alla våldsamma sinnesrörelser.

Hon uppsökte sin sängkammare och gick till hvila.

Men ack, hur öde och tomt föreföll henne icke nu det trefliga rummet, just emedan hon viste, att Signe icke var närvarande.

Hon hade endast hvilat en kort stund, när hon åter steg upp, kastade på sig sin morgondrägt och gick fram till fönstret för att speja ut i natten.

Då och då spratt hon till af glädje, när hon nerifrån parken hörde något prasslande eller annat lätt buller, ty hon trodde hvarje gång, att det var Signe, den så smärtsamt saknade väninnan, som kommit för att för henne, Gerda, klaga sin sorg och öppna sitt hjerta.

Men tyvärr gick Gerdas hopp att se Signe återvända icke i uppfyllelse.

Sedan hon stått en lång stund vid det öppna fönstret och spejat ut i natten, vacklade hon tillbaka till sin bädd för att der gråta sig i sömn.

Framemot morgonen for hon plötsligt upp ur sin slummer.

— O, Gud, hvilken dröm! utbrast hon. Signe är i Karleby, omgifven af rysliga menniskor, af en hel skara fiender.

Längre kom ej Gerda i sin monolog.

En hand gled smekande öfver hennes lockiga hufvud, och när Gerda såg sig om, såg hon fröken Brummer stå vid hufvudgården.

— Det är jag, kära fröken, sade gumman i vänlig ton. Jag har inte kunnat sofva i natt. Jag har bara oroats af en massa orediga drömmar. Det har gått mig precis på samma sätt, som det nu gått er. Edra ord bevisa ju, att äfven ni haft elaka drömmar.

Gubernanten satte sig på sängkanten och smekte den älskliga flickans panna och kinder, liksom för att derigenom förjaga hennes sorgsna tankar.

Men Gerda var ej så lätt att trösta.

— Ja, ja, kära Gerda, fortfor guvernanten, jag hörde, att ni jemrade er i sömnen, och derfor gick jag in till er. Men drömmar äro strömmar. Plåga er inte med sjelfgjorda sorger!

— Tant är ju sjelf så bekymrad, snyftade Gerda, och jag vet ju, att tant sjelf håller så mycket på sina drömmar. Hvad har tant drömt? Tala om det för mig!

— Ack, fröken Gerda, det var ett förfärligt virrvarr. Jag var, det vill säga, naturligtvis endast i drömmen, i Karleby. Jag stod vid Beatas likkista. Man ville bära henne till grafven. Men då steg hon plötsligt åter upp och sprang hänskrattande sin väg, under det hon med hemskt skärande röst yttrade: »Edra narrar der, hvad tänken I ta er till? Jag är ju inte alls död, jag ville bara inte tala med honom.» Dermed var det förskräckliga, som jag skådat i drömmen, försvunnet. Strax derpå drömde jag, att Signe kom vacklande ut ur en skog. Hon följdes af en gammal qvinna. Plötsligt föll Signe liksom död till marken, och gumman upphann henne. Jag kände igen den senare, det var Beata. Men hon grep strax derpå till flykten. Andra personer infunno sig, och jag hörde dem klaga: »Skada på en så ung och vacker menniska! Hon är död; den gamla har jagat henne till döds.» Äfven denna dröm, som så upprört mig, försvann, och jag drömde sedan, att jag åter var här på Redberga. Då anlände ett postpaket, adresseradt till er, fröken

Gerda. Så snart ni öppnat det och läst det inneliggande brevet, började ni gråta högt och utropade; »Ack, om jag ändå kunnat ana, att det var Signe! Jag måste bort.» Så hörde jag er i drömmen ropa.

Hvarken Gerda eller guvernanten kunde tyda denna dröm, och den senare menade slutligen, att den antagligen icke alls hade någon betydelse.

Men Gerda kunde icke bli qvitt den plågsamma oron. Hon klädde på sig för att taga sig en morgonpromenad genom parken.

Hon hoppades derigenom återvinna sitt lugn.

Guvernanten förklarade sig beredd att göra Gerda sällskap på promenaden.

Baronen befann sig ännu i sin sängkammare, och Gerda hade följaktligen icke haft tillfälle att tala med honom.

Rörelsen i friska luften gjorde Gerda godt, därför utsträckte hon sin promenad ända bort till skogen.

Men när den tid var inne, då hennes far brukade infinna sig till frukosten, anträdde hon i guvernantens sällskap återvägen.

Då hon kom hem, väntade redan fadern i frukostrummet.

Hon helsade på honom med hjertevinnande ömhet och sökte för honom dölja sin hemliga sorg.

— Gud gifve, pappa, att denna dag måtte bringa oss rätt angenäma öfverraskningar! sade hon och smög sig innerligt in till baronen.

Denne smekte sin dotters lockiga hufvud och hviskade:

— Ja, ja, det gifve Gud, mitt barn! Vi behöfva verkligen någon glädjande underrättelse. Låt oss hoppas, att Hugo i dag åter blir försatt på fri fot!

— Ja, det hoppas jag med all säkerhet, pappa.

Det oaktadt såg baronen sorgsen och nedstämd ut

— Pappa, sade Gerda, jag har lofvat tant att bedja dig om en viss sak.

— Låt höra, mitt barn!

— Jag har talat med henne om vår vistelse i Karleby, fortfarande Gerda, och alldenstund du sjelf är öfvertygad om, att den så kallade Stumma på Karlsborg var din syster, vill tant gerna ännu en gång återse henne.

— Men, mitt barn, Beata är ju död.

— Ja visst, pappa. Förstå mig bara rätt! Tant skulle så gerna vilja bevisa henne den sista hedern genom att närvara vid hennes begrafning.

Baronen nickade bifall.

— Det gläder mig, att fröken Brummer vill underkasta sig den ansträngande resan för att derigenom visa, hur kärt minnet af Beata, det vill säga, af Beata, sådan vi förr kände henne, ännu är henne. Men hvad har du svarat fröken Brummer?

— Att du säkerligen gerna skulle gifva din tillåtelse. Godsherrn ruskade på hufvudet.

— Det gör mig mycket ondt, sade han, men jag anser det vara bäst, att fröken Brummer inte företager denna resa.

— Men hvarför det, pappa? frågade Gerda.

— Barn, svarade baronen, du mins ju, hur ovänlig den der Klara var emot oss. Jag slår vad, att den hjertlösa menniskan icke ens skulle tillåta fröken Brummer att ännu en gång se den afidna eller visa henne den sista hedern.

— Men det vore ju skändligt, pappa.

— Mycke' riktigt; men just emedan jag är öfvertygad om, att fröken Brummer bara i onödan skulle bli både förargad och ledsen, anser jag det klokast, att hon icke reser till Karlsborg. Men hufvudsaken, mitt barn, märk det väl, är, att, jag icke genom fröken Brummer vill ha den dystra hemlighet utspridd, som omger Beata. Det ligger i vårt eget intresse att icke uppfriska minnet af de länge sedan timade, sorgligt uppskakande händelser, för hvilka Beata föll offer. Hade vi träffat min syster i lifvet, så skulle jag med glädje ha varit beredd att bedja henne med oss återvända till Redberga. Men den döda kan jag icke mera visa någon kärlek, och följaktligen är det bäst att icke vidare röra i länge sedan förflutna händelser.

— Men, pappa, du ville ju sjelf om möjligt resa till Karleby för att bevista begrafningen? invände Gerda.

— Ja visst, mitt barn, det skulle jag också göra. Men så länge Hugo är beröfvad sin frihet, måste jag stanna kvar här och kan ej tänka på någon resa. När som helst kunde någonting oväntadt inträffa, och om jag då inte vore här, skulle jag efteråt göra mig de bittraste förebräelser. Men du vill säkerligen icke sjelf, att jag skall försumma din egen bror för en döds skull, som halfva sitt lif inte det ringaste bekymrat sig om mig?

— Nej, nej, pappa, det får du visst inte göra, svarade Gerda hastigt. Hugo står oss mycket närmare än Beata. Men, pappa, har du också tänkt på Signe?

Baronen for med handen öfver ögonen.

— Gerda, skulle jag inte tänka på henne? yttrade han vemsfullt. För Signes skull skulle jag redan i denna stund åter resa till Karleby. Men tyvärr veta vi ju inte, hvart hon tagit vägen, och hvar, vi skola söka henne.

Nu knackade det på dörren.

— Stig in! ropade baronen.

Betjenten steg in med dagens post på en silfverbricka.

— Hvad är det? utbrast Gerda bestört, när hon fick syn på ett litet paket i brefform. O, Gud! skrek hon strax derpå till. Pappa, det är ju från henne, från Signe . . . Drömmen . . . Min Gud, jag tror, att drömmen går i uppfyllelse.

Baronen tog det lilla paketet i handen och bleknade. Han viste visserligen icke, hvad Gerda menade med sitt yttrande om drömmen, men han såg vid första ögonkastet, att Signes hand skrifvit adressen på paketet.

Detta var adresseradt till Gerda.

— Vänta, öppna det inte ännu! sade baronen. Här är ett bref från häradshöfdingen, åt hvilken jag gifvit i uppdrag att försvara Hugo. Kanske innehåller detta bref någon glad under rättelse.

Gerda, som redan stod i begrepp att öppna den till henne adresserade postförsändelsen, darrade så häftigt, att hon i sjelfva verket var oförmögen att utföra detta sitt beslut.

Hon lät paketet falla ned i knät, såg med tårfyllda ögon på sin far och sade:

— Ja, läs pappa! Ack, Gud, en jobbspost kommer ju alltid tids nog. Kanske går åtminstone ditt hopp i uppfyllelse, att brefvet från häradshöfdingen innehåller någon glädjande under rättelse om Hugo.

Äfven baronens hand darrade, när han öppnade brefvet; ty han viste ju, att den obehagliga affär, i hvilken Hugo blifvit indragen, var af en så invecklad natur, att den lätt åter kunde ha tagit en ogynsam vändning.

Men så snart han läst de första raderna, sprang han upp från stolen, slog sin arm kring Gerdas hals och utbrast:

— Gläd dig, mitt barn! Häradshöfdingen hoppas med till försigt, att Hugo redan i dag skall bli försatt på fri fot.

Gerda jublade högt och lockade derigenom in fröken Brummer i rummet.

— Glada underrättelser om Hugo! sade baronen.

— Gud ske lof! jublade guvernanten, och räckande baronen den ena handen och Gerda den andra, fortfor hon: Jag gratulerar af hela mitt hjerta. Låtom oss hoppas, att allt nu blir bra igen, att den unge herrn snart finner sin kusin, den goda Signe, och återför henne hit till Redberga!

Då erinrade sig Gerda postpaketet.

En kall rysning genomlopp henne, när hon tänkte på, att det lilla paketet kunde innehålla något sorgeduskap.

»Ja, ja, kära Gerda», fortfar guvernanten, »jag hörde, att ni jemrade er i sömnen, och därför gick jag in till er.»

Hon såg sig liksom hjälpsökande omkring.

Hennes händer darrade.

Baronen tycktes gissa, hvad som försiggick i dotterns själ.

Han sade därför:

— Se så, Gerda, öppna nu också ditt paket. Vill Gud, så innehåller det likaledes en angenäm öfverraskning. Kanske underrättar oss Signe deri, hvar hon för närvarande vistas, och då vore ju allt väl igen.

Gerda var ej i stånd att dela sin fars glada förhoppningar.

Hennes hjerta klappade så våldsamt, som anade hon, att en smärtsam missräkning förestode henne.

Men hon efterkom faderns uppmaning.

Mekaniskt, med darrande hand öppnade hon kuvertet.

Inuti detta kuvert låg ett annat, som innehöll den egentliga försändelsen.

Fort öppnade hon äfven detta kuvert.

Först blef ett med blyerts skrifvet bref från Signe synligt. Men strax derpå föll ett i en linnelapp inviradt föremål ur kuvertet.

Då det föll mot bordet, hördes ett klingande ljud.

— Pengar! Det är ju pengar deri, anmärkte baronen.

Nästan samtidigt utstötte Gerda ett skri af missräkning och det bittraste vemod.

Ur hennes hand föll en börs, postpaketets egentliga innehåll.

Gerda tillslöt ögonen.

Hon blef alldeles blek af skräck.

Hon tycktes vara nära att falla i vanmakt.

— Börsen! hviskade hon.

— Hvad är det? Hvem tillhör denna börs? frågade baronen hastigt.

Gerda teg.

Hon rent af kippade efter andan.

— Men, kära Gerda!

— För Guds skull, herr baron, den goda fröken har angripits af ett plötsligt illamående.

Så utropade nästan samtidigt baronen och den bekymrade guvernanten.

Då slog Gerda åter upp ögonen.

— Men, mitt barn, hvad har då händt dig? frågade baronen i en ton af den ömmaste omsorg.

— Här . . . se här, pappa!

Klanglöst kommo dessa ord öfver den förskräckta flickans läppar. Dervid pekade hon på den på bordet framför henne liggande börsen.

— Min dröm! utbrast fröken Brummer.

Hon krossade en tår i sitt öga.

Baronen tog börsen i sin hand.

Med en skakning på hufvudet synade han den.

— Är inte det din egen börs, Gerda? frågade han.

Flickan nickade.

— Har du tappat den?

— Nej, nej, hviskade Gerda.

— Men, min Gud, barn, hur hänger då det här ihop? Du är ju så förskräckt och ser så blek ut, som om den största olycka händt dig.

— O, pappa, pappa, jag fruktar, att vi råkat ut för ett ödesdigert misstag, som är liktydigt med en stor, förfärlig olycka.

— Hvad menar du, Gerda? Jag har ingen aning. Signes bref . . . du har ju ännu inte läst det. Hur kan du alltså på förhand hängifva dig åt dylika sorgsna tankar?

Med ett smärtsamt leende ruskade Gerda på hufvudet.

— Pappa, suckade hon, kommer du ihåg den der fattigt klädda qvinnan?

— Hvilken qvinna?

— Jo, den der qvinnan, som satt i ett hörn i väntsalen vid Herrljunga station och såg så bedröfvad ut?

— Af henne har jag endast ett dunkelt minne. Men hvad hade väl den der gamla damen, ty en sådan var det ju, att göra med Signe och denna din börs?

— Pappa, jag fruktar, att den der qvinnan ej var någon annan än den förklädda Signe.

— Gerda!

— Ja, ja. Ja, det måtte ha varit hon, fortfor den unga flickan. Den der qvinnans armod gjorde mig så ondt. Jag ville göra en god gerning, och derfor skänkte jag den der qvinnan denna min börs med innehåll.

— Inte möjligt, mitt barn, det kan omöjligen ha varit Signe.

— Jag var slagen med blindhet, som inte genast kände igen henne. Nu först kommer jag att tänka på hennes egendommiga beteende. Hon såg hastigt åt sidan, när jag närmade mig bordet der hon satt; ja, jag tror till och med, att en tår skimrade i hennes ögon. Hon darrade liksom af köld, och jag tror, att hon snyftade. När jag sedan vid dörren ännu en gång såg mig om efter henne, såg hon så vemodfullt efter mig, som om hon velat ropa mig tillbaka. Men strax vände hon åter bort ansigtet och drog den svarta slöjan bättre för ögonen.

— O, Gud, Gerda, om din förmodan skulle bekräftas! Hade Signe sett och känt igen oss, då . . .

— Då har hon säkerligen trott, att vi inte ville känna igen henne.

— Men, Gerda, hvem kunde väl känna igen henne i en så vanställande förklädnad? Då borde hon väl sjelf ha gifvit sig till känna för oss.

— Du glömmer, pappa, att Signe sväfvar i den olycksaliga villfarelsen, att du på det högsta ogillar Hugos kärlek till henne.

— Missförstånd på missförstånd! utbrast baronen. Men ännu ha vi ju ingen visshet, Gerda. Läs först brevet! Kanske förhåller det sig ändå på helt annat sätt, än du förmodar.

Gerda ruskade på hufvudet.

— Jag anar allt, snyftade hon.

Hon tog brevet i handen.

Hennes ögon fylldes med tårar.

— Ack, om hon ändå med ett enda ord gifvit sig till känna för mig! sade hon. Jag . . . jag har väl åtminstone inte gjort henne något ondt, och hon visste ju så väl, att jag älskade henne som en syster.

Baronen insåg, att Gerda nu icke var i stånd att sjelf läsa brevet.

Derför erbjöd han sig att göra det i hennes ställe, och man erhöll nu visshet om, att Gerda till alla delar hade rätt i sin förmodan.

Signes bref var af en så vemodsfull gripande natur, att både baronen, hans dotter och den gamla guvernanten rördes till tårar.

Emellertid hade Hugo i följd af telegrammet från Karleby åter blifvit försatt på fri fot. Han återkom nu hem och motogs med stormande glädje.

Så väl af telegrammet, som ock af Signes bref slötman till, att Signe fans i Karleby, och Hugo och hans anhöriga betraktade det nu rent af som sin skyldighet att ofördröjligen resa dit för att tacka Signes fosterbroder för hans vittnesmål till Hugos förmån och på samma gång för Signe förklara det missförstånd, som råkat uppstå mellan henne och familjen Ekstam.

Man vidtog genast förberedelser till afresan, och redan samma dag begaf sig hela familjen i väg.

Alldenstund de ännu sväfvade i den villfarelsen, att Beata var död, hade de förberedt sig på att kunna delta i likbegängelsen.

Fröken Brummer reste också med, och hon hade försett sig med en vacker krans och mycke blommor, hennes sista kärleksgård åt den begråtna väninnan Beata.

Vi kunna lifligt föreställa oss våra vänners stora öfverraskning rörande Beatas förmenta död, när de anlände till Karleby.

Utan att de hade någon kännedom derom, afreste med samma tåg en poliskommisarie och tre konstaplar från Göteborg till Ranten.

Deras ändamål med denna resa var att uppsåra de båda förklädda personerna, som till den unga baronens och Signes nackdel spelat en så skändlig rol.

Resan aflopp lyckligt.

Vid Rantens station togo våra vänner gästgifvarskjuts till Karleby.

Eftersom de allesamman besjälades af önskan att så fort som möjligt få återse, Signe och göra bekantskap med den hederlige Victor, så tillsade de kusken att köra direkt till gården Karlsborg.

De sågo visserligen, att en annan vagn for före dem samma väg, men de hade så mycket att tänka på för egen del, att de icke vidare fäste sig dervid.

Efter en jmförelsevis snabb färd stannade vagnen utanför Karlsborg, och alla stego med häftigt klappande hjerta ur. ty nu hoppades de redan nästa minut träffa den så hjertligt afhållna Signe.

FJERDE KAPITLET.

Ingen onaturlig mor!

Först måste vi nu nödvändigtvis ännu en gång se oss om efter hjälten i vår berättelse, grefve Axel Cedersvärd och Ellen, hans maka.

Det är ju lätt att tänka sig, i hvilken förtviflad sinnestämning Axel lemnat Göteborg.

Allt, hvad han upplefvat der, hade bidragit till att vanställa och fördunkla den strålande ljusbild af Signe, som sväfvade för hans själs ögon.

Hade han bara haft den ringaste aning om, att Signe icke alls varit delaktig i det brott, som man lagt henne till last, så skulle han, i stället för att vägra vittna i detta mål, yrkat på den allra noggrannaste undersökning af saken och på det ädelmodigaste försvarat Signe och tagit henne i sitt skydd.

Men det återstod honom tyvärr intet annat antagande, än att Signe på ett så förfärligt sätt velat hämnas sin gynnade rival.

Att Ellen icke med vett och vilja tagit in det skarpa gifftet, och att attentatet icke varit någon listigt förberedd komedi, det framgick ju, åtminstone hvad Ellen beträffade, klart och tydligt af alltsammans.

Ellen hade ju sväfvat i den allvarsammaste fara att få sätta lifvet till. Ja, hon skulle också tvifvelsutän ha dött, om icke Axel sjelf i farans stund varit nog rådig att med tjenliga medel förebygga giftets härjningar.

Han hade alltså sjelf genom sin raska beslutsamhet räddat hennes lif.

Hans varmaste, hans enda önskan vid afresan från Göte-

borg hade varit, att Signe måtte lyckas fly och derigenom undgå det hotande straffet.

Ellens förhållande i denna sorgliga angelägenhet hade varit sådant, att Axel icke kunde annat än känna sig tacksam mot henne.

Han hade redan insett, att Ellens kärlek till honom icke längre var något tomt, utan att hon på det ifrigaste och uppriktigaste sätt bemödade sig om att visa sig värdig hans genkärlek.

I följd af Ellens ädelmodiga handlingssätt kände han sig förpligtad till mera vänlighet mot henne.

Han höll sig därför icke längre så afskild från henne utan tillät, att hon höll honom sällskap och intalade honom tröst.

Sjelf yttrade han ej många ord under färden.

Han inskränkte sig i hufvudsak till att med stum undergifvenhet bära sin djupa hjertesorg.

Han kände också blott allt för väl, att det endast var nödvändighetens jernhårda tvång, som ännu höll honom upprätt, och han förutsåg, att följderna af alla dessa våldsamma sinnesrörelser måste blifva sjukdom.

Det nygifta paret's första mål var Malmö.

Men der tänkte de endast dröja qvar några timmar för att sedan resa öfver till Hamburg.

Så skedde äfven.

De togo för en kort stund in på ett i närheten af jernvägsstationen beläget hotell för att rekreera sig en smula.

Der bestälde de frukost, men af den var Axel ej i stånd att smaka en bit.

Endast med motvilja tvingade han i sig några glas vin.

Icke ens Ellen förmådde med sina böner tvinga i honom något af maten.

Men det gick för resten icke Ellen stort bättre än hennes man.

Hon åt högst obetydligt och var mycket bekymrad för Axels befinnande.

Äfven då resan fortsattes, sökte hon förmå Axel att äta en smula, men förgäfves.

Axel bad henne till och med om ursäkt, för det han icke kunde göra henne sällskap utan måste hvila.

Han hoppades härigenom känna sig stärkt och kry vid framkomsten till Hamburg, men detta hopp slog fel.

Han befann sig i ett feberaktigt tillstånd och hade våldsam hufvudvärk.

Ellen var mycker bekymrad för hans skull, och det så mycket mera, som Axel nu var vänlig mot henne.

Men icke heller i Hamburg tänkte de stanna qvar.

Axel hade redan en gång förut varit der. Den gången hade han bott på värdshuset Baden i en af Hamburgs förstäder och hade der blifvit betjenad till sin fulla belåtenhet. Han var följaktligen redan bekant på värdshuset och kunde, om han nu åter igen tog in der, göra räkning på att bli bemött på ett ännu mera förekommande sätt.

Han ville ej taga in på något hotell, emedan han på sätt och vis tänkte resa inkognito.

Ellen hade varit så mycket mera med om detta förslag, som Axel derigenom mera blef hänvisad till hennes sällskap, till ett familiärt umgänge med henne.

Hufvudskälet hvarför de togo in på det anspråklösa värdshuset, var den, att de hoppades der hvarken bli sökta eller funna af sina förföljare.

Visserligen blefvo Axel och Ellen vid sin ankomst till värdshuset Baden mottagna med hjertlig förekommande vänlighet af värdfolket; men Axels tillstånd hade så försämrats, att han strax efter sin ankomst måste intaga sängen.

Redan nästa dag var han emellertid något bättre, tack vare Ellens rent af uppoffrande omvårdnad om honom.

Ellen hade också genast rådfrågat en läkare och denne hade anbefallt det största möjliga lugn.

På andra dagen efter ankomsten till värdshuset kunde Axel icke afhållas från att göra en liten promenad.

Han ville sjelf höra efter på posten, om något bref anländt från hans far.

Men ännu fans der intet bref till honom och han måste därför nöja sig med att på posten lemna sin adress.

Ellen gjorde naturligtvis sin man sällskap på denna promenad.

Om och om igen gjorde hon sig underrättad om hans befinnande, och om icke gåendet för mycket ansträngde honom.

Hon kände blott allt för väl, hur osäker och släpande hans gång ännu var, och märkte äfven, att han fortfarande befann sig i ett feberaktigt tillstånd.

Derför nödgade hon honom återvända till värdshuset och der åter intaga sängen.

De hade gått en liten omväg och stodo just i begrepp att åter beträda värdshuset, när Axel såg en brefbärare med snabba steg komma gatan framåt.

Vid åsynen af honom spratt Axel förskräckt till.

— Jag tror, sade han, att brefbäraren har ärende till mig.
 — Så mycket bättre! svarade Ellen. Kommer han inte med någon obehaglig underrättelse, så är det ju bra. Ett bref från din far skulle säkerligen bereda dig glädje eller åtminstone mycket bidraga till att lugna dig.

Axel suckade.

— Det anar mig ingenting godt, sade han.

— Var nu inte ängslig i onödan, käre Axel! bad Ellen.

— Brefbäraren, som händelsevis varit inne på postkontoret, när Axel varit der och frågat efter bref, kände nu genast igen grefven och hade också verkligen med sig bref till honom.

— Ett bref till herr grefven, sade brefbäraren. Det var bra, att ni hörde efter på posten, ty eljes kunde vi icke ha vetat er adress.

Brefbäraren låtsade icke se, att Ellen sträckte ut handen efter brevet, utan gick förbi henne fram till grefven.

— Hvarifrån är det? frågade Ellen hastigt.

Axel kastade en blick på adressen.

— Ah, hemifrån, från pappa! sade han. Det är säkerligen svaret på våra båda bref.

Brefbäraren fick en slant för sitt besvär och aflägsnade sig strax åter.

— Fort! öppna brevet, Axel!

— Inte här, invände grefven. Ingen kan veta, hvilka obehagliga underrättelser brevet innehåller.

Ellen lade sin hand i Axels arm och drog honom med sig bort, sägande:

— Ja, du behöfver läsa brevet i allsköns ro.

De begåfvo sig upp på sina rum, och der förde Ellen sin man till soffan.

— Se så, käre Axel, sade hon, gör det nu bekvämt åt dig och låt sedan höra hvad din fader skrifer!

Axels hand darrade, när han bröt brevet.

Det var en temligen utförlig skrifvelse, det såg han vid första ögonkastet.

Hans far hade inte för vana att utan särskild anledning skriva långa bref, och derfor hade han säkerligen nu haft giltiga skäl att vara omständlig.

Då Axel läst några rader, höll han upp, utstötte ett ljud af bestörtning och såg bönfällande på sin maka.

— Käraste Axel, hvad i Guds namn skrifer din far? utbrast Ellen ängsligt.

— Om Signe och barnet, svarade Axel.

Ellen tog plats bredvid sin man och genomögnade nu sjelf hastigt de första raderna af brevet.

Hon skiftade färg och pressade så hårdt ihop läpparne, som om hon ville förhindra, att något förrädiskt ljud undslapp hennes läppar.

— Min Gud, det är ju förskräckligt! klagade Axel. Min aning går i uppfyllelse. Barnet, som blifvit utsatt på trappan till min fars hus, är, såsom min far först nu underrättar mig om, icke någon flicka utan en gosse. Men mitt barn, Signes barn, var ju en flicka.

Ellen pressade fortfarande ihop läpparne och genomögnade hastigt brevet innehåll.

— Men, min Gud, utbrast hon plötsligt, hvem förklarar för oss denna förfärliga gåta? Om ditt barn var en flicka, då måste det ju förhålla sig så, som din far förmodar, nemligen att han i hemlighet troget vårdat ett vildt främmande barn.

Grefve Axel nickade instämmande.

En tung suck undslapp hans läppar.

— O, min Gud! jemrade han sig. Ellen, det är ju aldeles förskräckligt; ty är det der barnet icke min lilla rara Lilli, då ha vi ju gjort den stackars Signe bitter orätt, när vi antogo, att hon varit nog hjertlös att, för att hämnas på mig, göra sig af med sitt barn.

Ellen teg en liten stund.

Hon insåg genast, att denna underrättelse ingalunda upphjelpste hennes egna aktier, och i hemlighet förbannade hon kammarherrns infall att upplysa sonen om detta hans misstag.

— Men det förstär jag verkligen inte, yttrade hon. Axel, du har ju sjelf sett Signe och har dervid med egna ögon öfvertygat dig om, att hon ej hade något barn hos sig. Det måtte hänga ihop på annat sätt; dy din far sade ju i sitt första bref så bestämdt, att det var Signe sjelf, som utsatt barnet.

Grefve Axel hörde knappast dessa ord.

Han läste brevet i sin helhet och var nu fullkomligt öfvertygad om, att det icke var hans Lilli, som fadern antagit sig.

Allt, hvad den gamle kammarherrn ytterligare skref om, de faror i hvilka hans son och Ellen sväfvat, intresserade Axel mycket lite, ty det var ju helt naturligt, att fadern blifvit mycket förskräckt öfver den underrättelsen, och att han nu af hela sitt hjerta lyckönskade sin son och sonhustru till deras lyckliga räddning ur den förskräckliga faran, äfvensom att han gillade deras plötsliga afresa och förmanade dem till den största försigtighet för framtiden.

Vidare uttryckte kammarherrn sin glädje öfver, att den förfärliga misstanke, som hvilat på Signe angående barnets utsättande lyckligtvis icke bekräftats.

«Hvad Signe än i sin förblindelse må ha syndat mot dig och din man» skref han ordagrant,» faller det dock icke så tungt i vågskålen, som om hon varit nog erbarmlig att öfverantvarda sitt barn åt ett ovisst öde. Hvad hon syndat mot er, det måste man, om man vill vara rättvis, åtminstone delvis tillräkna hennes förfärliga sinnesrörelse och förtviflan. Men hur mycket jag än i tysthet beklagat Signe, hade jag ändå måst förakta henne, om hon varit nog onaturlig att under sådana omständigheter utsätta sitt barn. Jag är öfvertygad om, att äfven I nu mycket lättare skolen kunna förlåta Signe allt, när I fån höra, att hon visserligen varit en förtviflad, men dock ingalunda onaturlig moder. Jag ber dig, min käre son, telegrafera genast efter brevets mottagande till mig, om ditt barn var en gosse eller en flicka. Jag måste veta det, på det att jag så fort som möjligt må kunna återställa barnet till de bekymrade föräldrarne, i händelse det icke skulle vara ditt. Affatta telegrammet så, att endast jag förstår den egentliga meningen deri: ty jag befinner mig i en mycket pinsam belägenhet, eftersom jag i hemlighet behållit barnet i mitt hus. Såväl i mitt eget som ock i ditt intresse får mitt namn icke nämnas vid barnets återlemnande. Min käre son, jag antar, att du förstår mig. Mätte det rätt snart lyckas er att genomföra Ellens ädelmodiga plan att i godo förlika er med Signe genom att erbjuda henne en kontant summa i skadestånd!»

Axel genomögnade ännu en gång brevet och genomläste med fördubblad uppmärksamhet faderns beskrifning på den lille gossen.

Men sedan bad han Ellen genast taga fram skrifmaterialier.

Så skedde.

Axel uppsatte ett telegram.

Så snart kammarherrn mottog det, gaf han, såsom vi redan sett, polismästaren i uppdrag att återställa barnet till dess föräldrar.

När Axel nedskrifvit telegrammet, steg han upp, tog på sig hatten och sade:

— Jag går till telegrafstationen; telegrammet måste genast afsändas.

— Inte behöfver du väl sjelf gå, käre Axel, invände Ellen. Du är ju sjuk, och jag är med glädje beredd att ombesörja te-

telegrammet, om du inte vill låta husdrängen gå till telegrafstationen med det.

— Nej, nej, inföll Axel, jag ombestyr helst sjelf den saken. Ingen obehörig bör få någon kännedom derom.

— Men jag, Axel, jag får väl ändå göra dig sällskap?

— Vill du gå med, så gerna för mig.

Han gick.

Ellen följde efter.

Då de kommit ut på gatan, frågade hon?

— Men hvad står det egentligen i telegrammet?

Axel lät Ellen läsa, hvad han skrifvit.

— Nå-å? frågade han derpå.

Ellen nickade bifall.

— Det är nog bra så, sade hon. Men i ditt ställe skulle jag bara inte ha gifvit din far i uppdrag att söka efter Signe och barnet.

— Hvarför inte? frågade Axel, förvånad.

Ellen såg förläget åt sidan.

— Missförstå mig inte, käre Axel! sade hon. Du har ju af brevet sett, hur mycket denna angelägenhet ligger din far om hjertat.

— Det är också den enda trösten för mig, att min faricke så utan vidare fördömmar den stackars Signe, svarade Axel i allvarlig ton.

— Ja, ja, käraste Axel, fortfor Ellen, jag gillar fullkomligt din fars åsigt; men säg sjelf, hvar skall du väl söka Signe och hennes barn? Han skall bara bli mycket bedröfvad, om han insei, att han icke ens med bästa vilja förmår uppfylla din önskan.

— Var inte ängslig för det! svarade Axel. Min far skall betrakta det som sin hederspligt att efter bästa förmåga taga Signe i sitt beskydd. Jag skulle mycket hellre se, att min far komme i tillfälle att tala och underhandla med Signe personligen, än att vårt förslag framställes till henne af en vildt främmande person.

Ellen teg.

Hon förstod, att hon icke nu fick motsäga sin man, om hon icke ville utsätta sig för faran att åter bli bemött med köld af honom.

Axel aflemnade telegrammet och bestämde, att det skulle expedieras som iltelegram.

Han andades strax lättare, så snart han uppfyllt denna sin pligt.

Men när han åter steg ut på gatan, var han nära att digna ned.

— Axel, så du darrar! O, Gud, min aning! suckade Ellen. Du har ansträngt dig för mycket och blifvit allt för upprörd, och nu — nu kanske du rent af blir allvarsamt sjuk.

Grefven gjorde en afvärjande rörelse med handen.

Tigande vacklade han vidare.

I hans drag återspeglades tydligt de dystra tankar, som oroad hans själ.

Till och med Ellens bekymrade frågor lemnade han obesvarade.

Ändtligen hade de åter uppnått värdshuset och befunno sig på sina rum.

Axel gick in i sängkammaren, tog der af sig ytterkläderna och sjönk ned på bädden.

— Skall jag låta tillkalla läkaren? snyftade Ellen, i det hon lade sin arm kring Axels hals.

— Nej, svarade Axel i befallande ton och visade ifrån sig Ellen. Låt mig vara ensam! tillade han. Jag skall ropa på dig, om jag blir lugnare, och om jag behöfver dig.

Ellen brast ut i gråt.

— Nej nej, snyftade hon, jag lemnar dig inte. Din sorg är ju äfven min. Men i själfva verket har du ju inte heller alls någon orsak att vara så förtviflad, käre Axel.

Grefven såg förebrående på sin maka.

— Du kan tala så, emedan du icke förstår eller icke vill förstå mig, sade han. Tror du, att det för mig kan vara likgiltigt att få höra, under hvilken falsk, förfärlig misstanke Signe lidit?

— Men, käraste Axel, det kan ju här omöjligen komma i fråga. Jag vill visst inte påminna dig om händelserna i Göteborg utan jag menar, att du snarare kan vara glad än bedröfvad öfver underrättelsen från din far.

— Glad, säger du, Ellen?

— Ja visst, käre Axel. Tvifvelsutan beredde det dig den största smärta, när du hörde, att Signe på ett så hjertlost sätt gjort sig af med barnet. Nu vet du, att detta icke är fallet, utan att någon olycksalig tillfällighet mot henne frambesvurit den svåra misstanken. Må Signe i sin förblindelse ha förbrutit sig aldrig så mycket mot dig och mig, så har du dock nu erhållit vissheten, att hon åtminstone icke varit någon onaturlig mor. Detta medvetande måste trösta dig och i ditt hjerta uppväcka det hoppet, att hon åtminstone för sitt barns skull skall taga

sitt förnuft till fånga. Sker det, så är en fredlig och nöjaktig öfverenskommelse mellan dig och henne endast en tidsfråga, och när du gjort allt, som du anser vara din pligt mot henne, då, käre Axel, skall äfven för oss komma sköna stunder, och vi skola kunna njuta vår lycka utan någon bismak af bittra minnen.

Axel vände sig bort från sin fru.

— Gå! Gå! sade han. Låt mig vara ensam! Du hör ju, att jag är allt för upprörd att kunna tänka lugnt. Du ser ju, hur lidande jag är. Inom en timme eller så skall jag tala vidare vid dig och äfven af dig fordra en vigtig förklaring.

— En förklaring? Men, Axel

— Vill du lemna mig ensam eller inte? utbrast Axel i förargad ton.

Ellen snyftade högt.

— Ja visst! Ja visst! svarade hon. Om också mitt hjerta brister dervid, uppfyller jag ändå din önskan, fastän jag menar så uppriktigt och väl med dig, när jag längtar efter att få stanna hos dig och deltaga i din sorg.

Långsamt och suckande gick hon till dörren.

På tröskeln såg hon sig ännu en gång om, liksom hoppades hon, att Axel skulle kalla henne tillbaka och uppmana henne att stanna kvar.

Men han gömde sitt ansigte i kuddarne, och Ellen kände, att hon nu rent af icke fans till för honom.

— Axel! hviskade hon.

Han tog ingen notis om hennes suckar.

Med vacklande steg gick Ellen in i det angränsande rummet och sjönk der ned på soffan.

— O, Gud, suckade hon, hvarför hvarför måste också detta dumma bref komma? Jag var så lycklig, jag hade allt skäl att hoppas det bästa af den närmaste framtiden, och genom detta bref är nu Axel fullständigt förändrad, han är nu lika kall och kärlekslös som förut. Hvad skall jag göra för att åter vinna honom för mig? Jag tror, att han till råga på allt, nu också blir allvarsamt sjuk. Ja, ja, jag skulle helst genast sjelf vilja telegrafera till kammarherrn och be honom för framtiden förskona oss för dylika epistlar. Jag har inte alls någon lust att längre vänta på uppfyllandet af mina önskningar, ty om Axel i följd deraf skulle göra allvar af sin en gång uttalade hotelse, så skulle hans uppspirande kärlek till mig snart förvandlas till motsatsen, till hat och förakt.

Redan stod Ellen i begrepp att likaledes uppsätta ett telegram till kammarherrn.

Men hon kom i det samma på en bättre idé.

— Nej, nej, det går inte an. Med ett telegram når jag inte min afsigt, jag måste skriva ett bref. Men nu är jag inte alls upplagd därför, jag måste först bli lugnare.

Gråtande betäckte hon ansigtet med båda händerna och blickade då och då så längtansfullt mot dörren till det angränsande rummet, som om hon hoppades, att Axel skulle ropa på henne.

Nu hade redan en timme förflutit.

Axel hade ännu icke låtit höra af sig.

Då och då tyckte sig Ellen från det andra rummet höra en halft undertryckt snyftning.

Då kom Hilma, grefvinnans kammarjungfru, smygande in i rummet.

— Hvad vill du? sporde Ellen?

Hilma pekade betydelsefullt mot det rum, i hvilket Axel befann sig.

— Jag hörde nådig herrn tala, och han var så ond, hvi-skade kammarjungfrun.

Ellen nickade.

Hon suckade.

— O, Gud nådig fru, har herr grefven möjligen af brefvet . . .

Ellen gjorde en befallande rörelse med handen.

— Tyst, tyst! sade hon. Erinra mig inte om denna sak! Jag är ängslig nog förut.

— Jag menade ju bara väl med nådig frun.

— Det vet jag; men gå upp på ditt rum igen och visa dig inte! Skulle han komma att tala om brefvet, så känner du ju din instruktion och vet, hur du skall förhålla dig och hvad du skall svara honom.

Kammarjungfrun nickade.

Följande sin matmoders vink, aflägsnade hon sig nästan ljudlöst.

Ellen kastade å nyo längtansfulla blickar mot sin mans rum. Men icke heller nu vågade hon närma sig honom.

Hon fruktade att ådraga sig hans misshag.

— Efterhängsenhet är kärlekens död, hviskade hon.

Nej, hon ville tåligt vänta.

— Han kommer nog sjelfmant, tänkte hon.

— Hvad hon nu ångrade, att hon i Göteborg, när baron Örnsköld i hemlighet aflade ett hemligt besök hos henne, glömt fråga honom, hur det egentligen förhöll sig med det på trappan till kammarherre Cederswärds hus utsatta barnet!

Hon var öfvertygad om, att Örnsköld viste, huru det hängde ihop; åtminstone skulle han genom en förfrågan hos polismästare Dahlbom snart kunna förskaffa sig visshet derom.

Hon funderade på, om barnets utsättande på just den platsen bara berott på en slump, eller om en hemlig fiende velat spela kammarherrn eller Axel ett spratt.

Men hon kunde icke förstå afsigten med ett sådant tillvägagående, alldenstund, ifall det varit meningen att äfven spela henne ett spratt, man åtminstone hittills derigenom snarare gagnat än skadat henne.

Hon ansåg det inte möjligt, att Axel kunde misstänka, att hon varit delaktig i den saken och deraf velat draga någon ohederlig fördel.

Han viste ju, att hon under bröllopsresan ej stått i någon förbindelse med någon.

Hennes samvete fritog henne helt och hållet från all skuld till barnets utsättande.

Men det oaktadt kunde hon ej befria sig från hemliga farhågor, att Axel misstrodde henne för barnets skull.

Hon skulle emellertid snarare ha uppmanat honom till än afrådt honom från att grundligt undersöka, huru det förhöll sig med den saken.

Var detta ett spratt, som hemliga fiender spelat, så låg det ju i hennes eget intresse att lära känna dessa fiender och deras planer.

Plötsligt fattade hon ett beslut.

Hon tog fram skrifmaterialier.

Strax derpå började hon ifrigt skrifva.

Ändtligen hade hon slutat brevet.

— Se så. Jag antar, att detta skall upplysa honom om hans misstag, ifall han verkligen skulle ha hyst någon misstanke mot mig.

Hon steg upp.

Med brevet i handen närmade hon sig dörren till det rum, i hvilket Axel befann sig.

Hon knackade på.

Ingen uppmanade henne att stiga in. Derför knackade hon ännu en gång.

Hennes lyssnande öra nåddes af ett missnöjdt ljud, som Axel utstött.

— Godt! Då kommer jag sjelfmant, hviskade hon.

Dermed steg hon in.

— Hvad vill du? ljöd det i barsk ton emot henne.

-- Jag vill för dig läsa upp ett bref, Axel, hvilket jag sjelf skall bära till posten, såvida inte du anser, att husdrängen kan gå dit med det.

— Men jag vill vara ostörd.

— Ja visst. Jag skall icke heller med min närvaro besvara dig en minut längre, än som är alldeles nödvändigt; men i ditt eget intresse anser jag det vara min pligt att låta dig ta kännedom om brefvets innehåll.

Fastän Axel på ett ovänligt sätt vände sig bort från henne, närmade hon sig likväl, tog plats på en stol bredvid hans säng och började läsa.

FEMTE KAPITLET.

Fåfång kärleksmöda.

Brefvet var stäldt till Axels far, den gamle kammarherrn Cedersvärd.

Denne uppmanades deri att hemligen eller offentligen låta anställa spaningar efter anstiftarne till barnets utsättande.

Hon uppmanade kammarherrn att för detta ändamål sätta sig i förbindelse med polismästare Dahlbom och sporra de sökande polismännens ifver genom att utfästa en anseelig belöning för en nöjaktig utredning af den hemlighetsfulla angelägenheten, hvilken belöning hon i brefvet uttryckligen förpligtade sig till att betala.

— Nå-å, har du inte slutat snart?

Med dessa ord afbröt Axel sin frus föredrag.

Ellen tystnade.

Hon såg förvånad på sin man.

— Jag vill väl hoppas, Axel, sade hon derpå, att du gillar min afsigt att förskaffa oss visshet i en sak, som så nära berör oss båda.

Grefven log bittert.

— Du kan lugnt stoppa in ditt bref i kakelugnen, sade han.

— Men, Axel, du . . .

— Ja, som sagdt, på elden med den der episteln!

— Jag förstår dig inte. Missförstår du så min goda, ärliga afsigt att på ett förekommande sätt tjena dig! Hvarför vill du inte, att jag skall skicka brevet . . .

— Jo, för det första reder sig nog den affären utan ditt åtgörande, för det andra vill jag inte, att min far skall slösa sin tid på onödiga efterspaningar och ändamålslost utsätta sig för uppskakande sinnesrörelser, och för det tredje är jag en afgjord fiende till allt, som skall uträttas med polismästare Dahlboms tillhjälp.

— Axel, har du inte hört, att jag helt och hållet hemställt åt din fars eget godtycke, om han vill öfverlemnna saken i polisens händer eller ej?

— Du glömmmer, att jag redan bett min far att spana efter Signe och hennes barn. Hans tid är alltså redan tagen starkt i anspråk genom en ändamålsenlig och nödvändig verksamhet. Vill friherre Uhr veta någonting närmare om den der barnaröfvarens person och bevekelsegrunder, så är han sjelf man dertill, och han behöfver dertill hvarken ditt råd eller dina pengar.

— Axel, jag tror, du vill missförstå min goda vilja, sade Ellen i sårad ton. Men på det att du icke må tro, att jag skrifvit brevet i något annat syfte än att derigenom göra dig en tjänst, skall jag i din åsyn genast förstöra det.

Utan vidare ref hon sönder brevet och kastade in bitarne i kakelugnen.

Vänligt leende närmade hon sig sedan åter sin man och frågade deltagande, om han ville ha någon liten förfriskning, eller om han eljes hade någon önskan.

Axel bad sin fru tillsäga kammarjungfrun att höra efter, om hon kunde få köpa en tidning från Göteborg.

Knappast hade Axel yttrat denna önskan, innan Ellen svarade:

— Jag skall sjelf gå och höra efter, käre Axel.

— Hvarför vill du inte skicka Hilma?

— Hon är sysselsatt med sömnad, och jag är glad att kunna göra dig denna lilla tjänst.

Hon nickade vänligt åt sin man och skyndade ut.

Axel suckade.

— O, Gud, mumlade han, hvad jag känner mig obehagligt berörd af allt detta! Jag vet ju, att Ellen endast skrifvit brefvet för att göra mig en tjänst, jag vet också, att hon gör allt för att vara mig till lags; men all hennes kärlek och uppmärksamhet är mig motbudande. Likgiltig . . . ack, om jag ändå kunde bli så likgiltig för allt! Jag var på god väg att bli det, men då kommer åter denna underrättelse om Signe och beröfvar mig allt det lugn, som jag med möda tillkämpat mig. Ja, ja, jag har gjort Signe bitter orätt, när jag ansåg henne vara en så hjertlös mor. Hur snart har icke min öfvertygelse bekräftats, att hon icke alls är i stånd till någon dålig handling! Men det är icke endast det, som trycker mig så tungt. Ja, ja, jag borde blygas inför mig sjelf, för det jag på grund af ett löst rykte ansett min präktiga Signe, hvars ädla karakter jag ju sjelf bäst måste känna, i stånd till ett så onaturligt handlingssätt. Min far beklagar likaledes bittert, att Signe orättvist råkat ut för en så skamlig misstanke. Men har Signes oskuld så fort och på ett så lysande sätt blifvit ådagalagd, så vore det en orättvisa utan like af mig, om jag utan vidare äfven i de andra fallen ansåge henne brottslig. Bevisen . . . ja, visserligen äro bevisen mot henne mycket graverande; men hvem ansvarar för, att inte äfven der vid lag misstanken orättvist fallit på henne? Men ack, huru . . . på hvad sätt skall jag förskaffa mig visshet derom? Jo, om jag finge handla så, som mitt hjerta befäller mig, om jag icke måste sky att inför världen bekänna min egen svåra skuld, och om icke saken vore af den beskaffenheten, att jag, om jag ville tala, på samma gång måste avslöja den skändliga hofintrig, för hvilken jag blifvit syndabocken, så skulle jag vara den förste, som på allvar toge i tu med detta erbarmliga ränksmideri och med lejonmod försvarade min stackars Signe. O, Gud, i hvilken jemmerlig belägenhet har jag icke ändå råkat! Jag vågar inte nu förskaffa mig visshet om, huruvida Signe är oskyldig eller ej, detta af hänsyn till kronprinsen och hela det hycklande, intriganta hofföljet. Ja, ja, planen att smida mig i sådana slafbojor var så listigt uppgjord, att jag nu hvarken på det ena eller andra viset förmår frigöra mig. Men blefve det fråga om ytterligheter, finge jag veta, att Signe varit fullkomligt oskyldig, nådde den underrättelsen mitt öra, att hon blifvit häktad, och att man ämnade ställa henne inför rätta, då skulle jag utan hänsyn till person blotta hela den skändliga intrigen och öppet för hela världen tillkännagifva, hvilka medel man användt för att göra mig till menedare inför Gud och mitt samvete.

Efter en kort paus fortfar Axel i sin monolog:

— O, denne skurk, denne Örnsköld, han steg fräckt fram och svor på, att Signe aldrig varit min lagliga maka, och att han endast af idel vänskap bedragit mig på ett så skamlöst sätt. Om jag ändå inte sjelf trott hans edliga försäkran utan föredragit att blifva en tiggare, en lycklig tiggare framför att samtycka till detta olycksaliga äktenskap! Men drefve man mig till det yttersta, då skulle jag icke längre taga hänsyn till något, ja, jag skulle då sjelf beskylla mig för tvegifte och åt domstolen öfverlemna att leda i bevis, huruvida inte Örnsköld genom en mened narrat, ja, tvingat mig att ingå ett andra äktenskap. Ja, ja, han har derigenom tvingat mig till det olycksaligaste steg, ty hade inte han gått eden, så hade jag förblifvit ståndaktig, och kronprinsen kunde aldrig ha kommit fram med det påståendet, att mitt första äktenskap endast varit ett öfverlagdt pojkestreck.

Axel hörde nu Ellen komma tillbaka.

Han beherskade sig för att synas så lugn som möjligt.

— Jag lyckades verkligen få fatt i de senaste numren af den tidning, du önskade, sade hon, när hon steg in.

— Har du redan läst dem kanske?

— Jag? Visst inte, käre Axel. Du har ju på sista tiden icke ens velat ta en tidning i handen, och därför har inte heller jag läst någon. Jag har för resten fruktat för att derigenom bli erinrad om de der förskräckliga händelserna. Jag vet naturligtvis inte, hvarför du nu önskar läsa tidningen, men om du vill göra det för att se efter, hvad man skrivit om vår egen olycka, då skulle jag vilja ge dig det rådet att hellre blifva din föresats trogen och endast och allenast tänka på ditt lugn och din deraf beroende helsa.

Utan att svara ett ord sträckte Axel ut handen efter tidningarna.

— Nå ja, som du vill då, min man, hviskade Ellen. Vare det långt ifrån mig att vilja göra dig några föreskrifter, som du kunde betrakta såsom ett oberättigadt förmynderskap från min sida!

Axel genomögnade med forskande blickar innehållet i det senaste numret af tidningen.

Snart hade han funnit hvad han sökte.

Eit halft undertryckt skri undslapp hans läppar, när han såg, att hans Signe direkt beskyldes för att i gemenskap med Hugo Ekstam ha planlagt och sökt utföra det der brottet.

Men strax derpå utstötte han å nyo ett skri.

— Der . . . se der hør du det, utbrast han. Signe är ju oskyldig. Den unge baronen har redan i första förhöret af-

gjordt bestridt, att hon anstiftat giftmordet. Hon flydde bara, emedan hon ej ville lyssna till hans kärleksförklaringar. Och hufvudsaken: Här står det tydligt, att hon icke endast på godset Redberga utan äfven på hotell Göta lejon haft sitt barn med sig. Ja, ja, det är nu icke längre något tvifvel underkastadt, att Signe är oskyldig. Hon har flytt med sitt barn. Hade hon hyst någon dålig afsigt mot oss, så skulle hon säkerligen lugnt qvarlemnadt barnet på Göta lejon, medan hon på hotell Unionen opererade mot oss. Men brevet . . . Ellen, hvar har du Signes bref? Fort, fort hit med det! Det måste innehålla nöjaktiga förklaringar,

Ett knappast märkbart hånlöje gled öfver Ellens ansigte.

— Oskyldig, säger du? Skulle Signe äfven vara oskyldig till giftmordsförsöket?

Axel reste sig hastigt upp i sittande ställning och stötte formligen Ellen ifrån sig.

— Vågar du tvifla på, att Signe är oskyldig? utbrast hani förgrymmad ton.

Ellen tog ett steg tillbaka, ruskade liksom beklagande på hufvudet och yttrade i lugn, allvarlig ton:

— Min man, jag vet, att jag för din skull redan tagit den der flickans parti mera, än hvad jag egentligen kan stå till svars med inför mitt samvete och min innersta öfvertygelse.

Axel lät höra ett hest, förtvifladt skratt.

Ellen fäste sig skenbart ej dervid utan fortfor:

— Om det kan lända dig till tröst, käre Axel, så är jag gerna beredd att äfven dela denna din åsigt. Men med allt vårt upprigtiga beklagande, med allt det deltagande, som vi känna för den förvillade, skola vi dock aldrig kunna rödja fakta ur vägen. Inför verlden är jag villig att betvifla Signes brottslighet, men . . .

— Tig! Tig! afbröt henne Axel. Det är bra, jag vill inte höra någonting mera af dig. Vi äro på det klara med den saken. Det är ju alldeles naturligt, skrattade han bittert. Jag kunde ju inte vänta mig, att du skulle vara nog fördomsfri att låta rättvisa vederfaras din besegrade rival. Om du medgäfvde, att Signe vore oskyldig, så skulle du ju på samma gång indirekt tillstå, att det var en himmelskriande orättvisa att skilja mig från henne och fängsla mig vid dig.

Ellen sände sin man en allvarsam, frågande blick.

— Ja så, är det på det viset? yttrade hon med skarp betoning på hvarje ord. Är det tacken för, att jag gjort allt, som stod i min förmåga, för att tillrättaföra den vilsekomna och be-

reda henne en framtid, som tusenden skulle ha afundats henne? Eller tror du, att du skulle ha varit i stånd att i längden bereda henne ett lika sorgfritt lif? Har du helt och hållet glömt, att du *måste* taga det steg, som du nu kanske behagar kalla ett offer, för att rädda din egen far från ett förtvifladt steg, från sjelldöden?

Axel for upp ur sängen, gick fram till Ellen, sträckte upp högra handen och utbrast:

— Qvinna, vet, att jag hvilket ögonblick som helst är beredd att afstå från de offer, som du bringat, det vill säga, som du påtrugat oss! Jag undanber mig att, så länge jag är din man, bli erinrad om den der skamliga handeln. Påminner du mig bara en gång till derom, så skall jag nog dra försorg om, att det der snygga köpet så fort som möjligt får gå tillbaka. Jag är inte rädd för fattigdomen, som du så tjenstaktigt framhåller för mig. Jag skulle med glädje ställa hela min förmögenhet till min fars disposition för att derigenom återbetala din — ha, ha, ha! — så ädelmodiga gåfva!

— Axel, min Axell! snyftade Ellen och slog, innan grefven hann förhindra det, båda armarne kring hans hals. Förlåt, o, förlåt, om jag i häftigheten skulle ha sårat dig! Fortfor hon i bedjande ton. Men ack, du måste väl ändå medge, att du nu utan orsak varit bitter och orättvis mot mig. Du vet ju bäst sjelf, hurusom jag hittills gjort allt för att trösta dig öfver förlusten af Signe.

SJETTE KAPITLET.

I lidelsens stormar.

Allt fastare och lidelsefullare slingrade Ellen sina armar kring Axels hals.

Grefven sökte frigöra sig.

Men Ellen förstod att omintetgöra denna hans afsigt.

Hennes barm häfdes våldsamt.

Axel kände, hur våldsamt hennes hjerta klappade.

Passionens purpurglöd betäckte hennes kinder.

Hon såg berusande skön och förförisk ut.

— Förlåt, förlåt, min käre, älskade man! hviskade hon.

Hennes röst vibrerade.

Hon såg upp till honom med trånande, eldiga blickar och räckte honom på ett förledande sätt sin svällande rosenmun till en kyss.

Men när hon sjelf ville kyssa honom, for han hastigt tillbaka, liksom hade han sett sig i en fara, som han måste undfly.

— Låt vara! sade han, i det han betriade sig ur hennes omfamning. Som du ser, är jag inte alls upplagd för sådant.

— Axel, om jag också på mina bara knän måste be dig, så skall jag dock icke kunna känna mig lugn förr, än du förlåtit mig, ifall jag i öfvervilning skulle ha yttrat något ord, som gjort dig ondt.

— Har du glömt, Ellen, frågade Axel i en ton af kylig höflighet, att jag bedt dig få igen det bref, som Signe skickade till mig på hotell Unionen?

— O nej, visst inte, Axel! Men tro mig, att jag endast har ditt väl för ögonen, när jag ber dig lemna detta bref oläst!

— Så bekymrad du är för min helsa!

— Är väl det att undra på? Du är ju så skral . . . Om brevet innehöller något, som kunde framkalla en häftig sinneshöjelse och göra dig ännu sjukare, så skulle jag göra mig de bittraste förebräelser.

— Har du intet annat skäl att förvägra mig brevet?

— Visst inte!

— Nå, så hemta då bara hit det! Alldenstund äfven dender misstanken mot Signe visat sig vara alldeles ogrundad, och och eftersom du är så mån om mitt välbefinnande, så skall du säkerligen också unna mig den enda glädjen och tillfredssällelsen att genom att läsa brevet förvissa mig om, att Signe äfven till de andra henne påbördade förseelserna är lika oskyldig som solen på himlen.

— O, Axel, om det verkligen vore så, då skulle jag icke vara ifrigare i något än i att uppfylla din önskan, men tyvärr kan jag icke ansvara för, att . . .

— Har jag bedt dig om någonting annat än att hemta hit brevet? föll Axel henne i talet.

— Afstå från denna din önskan, käraste Axel! Senare, kanske i morgon, om du då blifvit lugnare . . .

— Godt! Jag skall då sjelf hemta brevet. Hvar har du det?

— Axel, jag . . .

— Hvad? Du måtte väl inte ha förstört brevet, som jag lemnade i ditt förvar?

— Axel, hur kan du bara tro någonting sådant?

— Numera anser jag ingenting omöjligt. Du kunde ju ha haft dina skäl att taga kännedom om innehållet . . .

— Axel, jag . . .

— Då vet du väl redan hvad det står i brevet?

Ellen brast i gråt.

— Hvad du ändå är hård och orättvis! snyftade hon.

— Och likväl tycks det vara så, fortfor grefven. Du skulle ju inte alls ha någon anledning att så energiskt förhålla mig brevet, om du icke viste eller åtminstone anade hvad det innehåller.

— Förskräckligt! Nej, den förebräelsen vill jag inte höra en gång till. Du ska' få brevet, det må stå deri hvad det vill! Ja, ja, må hon deri förtala och nedsätta mig, må hon göra dig sjelf de häftigaste förebräelser! Allt detta skall jag säkerligen lättare kunna bära än det tryckande medvetandet, att du misstror mig och misstänker mig för en låg, en orätt handling.

Hon skyndade in i det bredvidliggande rummet.

Der stod en handkoffert.

Den bar hon in i sängkammaren och stälde den der på bordet.

— Var god och gif mig nyckeln! sade hon. Jag lemnade dig den vid vår afresa från Göteborg. Se'n dess har jag inte öppnat kofferten, och följaktligen kan du väl inte tro, att jag varit nog lägsinnad att taga kännedom om innehållet i det deri förvarade brevet.

Axel stack handen i fickan.

— Mycke' riktigt! Här är nyckeln.

Axel lemnade Ellen den samma.

Nu var han öfvertygad om, att Ellen faktiskt icke kunde ha läst brevet, just emedan han haft nyckeln till kofferten i sitt förvar, och emedan det icke förr än nu varit tal om brevet mellan honom och hans fru.

Men hade han sett den senares skygga, ängsliga sidoblick, så skulle han kanske strax åter ha blifvit af en annan åsigt och ännu mistrognare.

Ellen öppnade kofferten.

— Se här, se sjelf efter! uppmanade hon honom. Jag tror, att brevet ligger i min skrifportfölj.

Hon gick åt sidan.

Ännu alltjemt nyftande, satte hon sig på den vid sidan af bordet stående stolen.

Hon tryckte båda händerna mot ansigtet.

Men hon gjorde detta på ett så beräknande listigt sätt, att hon kunde se mellan fingrarne och följaktligen ge noga akt på sin man, utan att han hade någon aning derom.

Hade hon då ett så trängande skäl att göra det?

Fruktade hon att bli affordrad räkenskap?

Ville hon liksom från ett skyddande bakhåll se efter, om och hvilket oväder som skulle inbryta öfver henne?

Fastän hon skenbart icke tog den ringaste notis om något, som försiggick omkring henne, höll hon i sjelfva verket ögonen oafvändt fasta Axel.

Hon gaf så uppmärksamt akt på honom, som om hon velat utgrunda hans hemligaste tankar.

Axel lät sin blick, hvilken antagit ett strängt, förebrående uttryck, endast flyktigt glida hän öfver hans intriganta makas vackra gestalt.

Sedan gick han till bordet, på hvilket Ellen stält den öppnade kofferten.

En lätt suck undslapp hans läppar.

Han sträckte ut handen efter sin frus skrifportfölj.

Men han drog strax åter tillbaka den, liksom om han haft

en aning om, hvilken smärtsam misräkning som förestod honom.

Liksom för att hemta mod drog han några gånger mycket djupt efter andan.

Åter igen sträckte han ut handen efter portföljen.

Nu höll han den i sin hand.

Så fort, som fruktade han att ännu en gång bli tveksam och obeslutsam, tog han upp den ur kofferten.

Han tog den med sig, vacklade tillbaka till sin säng och satte sig suckande på kanten af den samma.

Å nyo lät han sin blick forskande och förebrående sväfvat bort öfver Ellen.

Denna låtsade icke ta den ringaste notis om hans förhåfvande.

Med ett djupt andetag öppnade Axel portföljen.

Genast föll hans blick på det bref, som bar Signes välbekanta stil.

Hans ögon fylles med tårar.

Han kände sig till mods, som stode hans Signe själf framför honom, och som måste han försvara sig mot hennes stumma, förtviflade anklagelse.

— Ja, ja, det var samma bref, som Ellen på qvällen af den ödesdigra dagen på hotell Unionen lemnat honom.

Vi veta också, hvilka hjertliga, ädelmodiga och undergifna ord Signe i detta bref skrivit till sin Axel.

Ellen, som öppnat och läst brefvet, hade i följd af det fredliga och undergifna tänkesätt, som så tydligt framgick af Signes skrivelse, själf blifvit mycket mildare och vänligare stämd mot henne, så att det till och med gjort henne ondt, att den förfärliga misstanken fallit på hennes stackars hårdt pröfvade rival.

Det skulle följaktligen ha varit en lätt sak för henne att i väsentlig mån rentvå Signe från misstanken, om hon bara nödgat Axel att läsa brefvet.

Men detta innehöll ju så mycket, som han enligt hennes förmenande för intet pris i verlden borde få veta.

Som vi veta, hade Signe i brefvet på det beständaste förnekat att någonsin ha traktat efter Axels eller Ellens lif.

Ja, hon hade äfven omnämnt de båda personer, som enligt hennes förmenande föröfvat attentatet mot Axel.

Äfven adjutanten, baron Örnsköld, som hört brefvet uppläsas, var öfvertygad om, att Hilda Silfverhielm å nyo haft sin hand med i spelet, och att Signe var oskyldig till det henne påbördade brottet.

Och just emedan Ellen icke heller kunnat värja sig för denna öfvertygelse, och emedan Signe så dyrt och heligt försäkrat, att hon aldrig på minsta sätt tänkte störa friden i de nygiftas äktenskap, hade Ellen blifvit så försonligt stämd mot henne, att hon frivilligt förklarar sig beredd att gifva henne en rätt anseelig summa i skadestånd.

Endast så till vida hade hon förblifvit orättvis mot Signe, att hon, oaktadt hon hade en aning om, att helt andra fiender komme i betraktande i fråga om giftmordet, likväl låtit misstanken hvila på Signe.

Hon hade ingenting gjort för att rätta Axels olycksaliga misstag, ty hon trodde sig åter kunna godtgöra denna orätt genom att till Signe utbetala en anseelig summa penningar.

Men sedan hon genom en så slug manöver lyckats förmå Axel att icke läsa Signes bref utan lemna det oöppnadt i hennes förvar, hade hon likväl icke kunnat motstå frestelsen att iscensätta ett nytt bedrägeri, i händelse han efteråt skulle begära brefvet af henne.

Med en slug beräkning hade hon lemnat Axel nyckeln till kofferten, i hvilken portföljen med brefvet låg, så att det såg ut, som hade hon icke alls kunnat komma åt brefvet utan att be Axel om nyckeln till kofferten.

Huru hon det oaktadt lyckats öppna kofferten, återtillsluta den samma och utföra sin plan, vilja vi lemna derhän.

Men att det så gått till, och att hon företagit ett skamlöst experiment med brefvet, vilja vi med det samma upplysa om. Derför var det ju också helt naturligt, att hon var så ängslig och upprörd, och att hon med ett högst ovanligt intresse följde mannens görande.

Visserligen hade hon vid brefvets förfalskande gått mycket skickligt och försigtigt till väga, men skuldmedvetandet oroade och plågade henne likväl och kom henne att befara, det hon ändå begått någon liten oförsigtighet, genom hvilken Axel kunde komma under fund med hennes bedrägeri.

Med den mest spända förväntan gaf hon akt på hvarje hans blick, hvarje rörelse, hvarje andetag.

Blott allt för gerna skulle hon ha sett, att hennes man fort öppnat brefvet och tagit kännedom om dess innehåll, men på samma gång önskade hon också, att afgörandet måtte uppskjutas så länge som möjligt.

Jo, om hon varit säker på, att Axel icke skulle upptäcka förfalskningen, då skulle hon icke det ringaste bemödat sig om att afråda honom från att läsa brefvet.

Den jemförelsevis korta tid, under hvilken Axel så forskande

mönstrade brefvets adress, föreföll henne som en kvalfull lång evighet.

Sedan vände han om kuvertet liksom för att öfvertyga sig om, att Ellen verkligen icke öppnat brevet.

Men hon hade gjort detta på ett så skickligt sätt, att det nästan var en omöjlig sak att upptäcka något spår af hennes brottsliga tillvägagående.

Och just emedan Axel ingenting märkte, som skulle kunnat väcka hans misstroende, tog han upp sin fickknif, skar långsamt upp kuvertet på den ena sidan och tog ur brevet.

Fort nppvek han det och såg, att endast några få rader med blyertspenna voro skrifna på det samma.

Brevet hade följande ordalydelse:

»Herr greve!

När dessa rader träffa er, skall jag med den glädjande känslan att ha hämnats på er för er trolöshet redan befinna mig långt borta från er. Ni skall förstå dessa mina ord, när ni betraktar liket af er så plötsligt aflidna, vackra, unga maka. Jag varnar er för att företaga någonting emot mig. Skulle ni ändå göra det, så skulle det ske med den risken, att jag offentligen anklagade er för mened. Jag varnar er för att göra affär af det skedda. Se så, nu, herr greve, vet ni allt och skall förmodligen icke ens våga låta kröka ett hår på mitt hufvud. Derför varnar er i ert eget intresse på det allvarligaste ännu en gång

Er så skamligt bedragna älskarinna »

Grefve Axel genomögnade hastigt brefvets innehåll.

Han tycktes tills vidare endast vara angelägen om att så fort som möjligt lära känna innehållet i denna skrifvelse.

När han det gjort, lät han handen med papperet kraftlöst sjunka ned, och samtidigt arbetade sig en tung suck fram ur hans bröst.

Sedan stirrade han ännu en gång på brevet och ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet, som om han inte alls kunde förstå, hur detta hängde ihop.

— Signe! mumlade han knappast hörbart. Det . . . det skall min stackars Signe ha skrifvit? O, Gud i himmelen, jag kan inte tro det, ty då måste hon ju ha varit fullt vansinnig.

Öfver Ellens ansigte gled ett knappast märkbart, hänfullt triumferande löje.

Men fastän hon uppfångat hvarje Axels ord, låtsade hon likväl icke, att hon hört något.

Hon rörde sig ej från sin plats och snyftade sakta för att derigenom uppväcka den tron, att hon fortfarande grät för sig sjelf, och att hon var så sysselsatt med sina egna tankar, att hon omöjligen kunde spela den uppmärksamma lyssnerskan.

När Axel så uppmärksamt betraktade stilen, såg hon på honom med af vrede gnistrande ögon, och liksom för att med våld leda hans uppmärksamhet från brevet steg hon plötsligt upp och började gå fram och tillbaka i rummet.

Invid dörren till det angränsande rummet stannade hon och stödde sig tungt mot karmen af en i närheten stående stol.

— Nå-å, min Axel, tog hon till ordet, nu har du fått din vilja fram och vet, hvad som står i brevet. Kanske känner du dig föranlåten att äfven underrätta mig derom. Jag hoppas du uppfyller denna min bön, såvida du icke anser det vara bäst att genast bränna upp brevet. Se här, jag skall visa dig, hvilket obegränsadt förtroende jag sätter till dig.

Fort gick hon fram till bordet, tände på ett ljus och stälde detta på en stol bredvid Axel.

Den unge grefven tycktes vara så fördjupad i tankar, att han antingen icke alls hört Ellens ord eller åtminstone icke förstätt dem.

Öfverraskad såg han på sin maka och frågade:

— Hvad gör du? Hvad ska' det brinnande ljuset vara till?

Ellen upprepade hvad hon nyss sagt.

— Ja, du har rätt. Det är det bästa, jag kan göra för den förvillade, om jag åt elden öfverlemnar detta mer än allt annat för hennes brottslighet talande bevis.

Med dessa ord vek han hastigt i hop papperet och höll det ena hörnet af det samma öfver ljuslågan.

Men just som lågan började förtära brevet, råkade Axel händelsevis se upp och blef då varse sin frus bild i spegeln.

Ellen hade nemligen vändt sig åt sidan, emedan hon ej kunde undertrycka ett leende öfver Axels obetänksamhet att genast följa hennes råd att förstöra brevet.

Att se detta Ellens hänlöje och med snabb beslutsamhet släcka lågan, som redan antändt brevet, var nu för honom ett ögonblicks verk.

I nästa ögonblick steg han upp och svängde med ett enda ryck om Ellen, så att han kunde se henne rakt i ansigtet.

- Hvarför skrattar du? sporde han.
 — Jag? Men, Axel . . .
 — Vill du kanske förneka, att du skrattade alldeles nyss?
 — Jag . . . skulle jag ha skrattat?
 — Ja, det gjorde du.
 — Inte det jag vet, Axel.
 — Jag frågar dig, hvarför skrattade du? Ty att du hån-skrattade, det förråde spegeln för mig.

Ellen bleknade.

Att spegeln skulle kunna förråda henne, derpå hade hon i sin skadeglädje tydligen icke tänkt.

Denna upptäckt, som Axel af en ren tillfällighet gjort, kom så öfverraskande, att Ellen i första ögonblicket stod der i förlägenhet om en undanflykt.

Hon ruskade på hufvudet och sade sedan efter någon öfverläggning:

— Nej, nej, Axel, du måste verkligen ha misstagit dig. Jag har i detta ögonblick visst icke tänkt på någonting löjligt, tvärtom, mina tankar voro af djupt allvarlig natur.

— Så, så. Men då är du ett högst märkvärdigt dubbelväsen, som kan vara fördjupad i de allvarligaste tankar och på samma gång hånle skadegladdt. Men eftersom jag ej förmår tro, att du i din person förenar så underbara egenskaper, måste det väl ändå vara så, som jag förmodar, nemligen att du i hemlighet skrattat åt mig eller åt den, som skrifvit detta bref. Erkänn! Jag vill veta sanningen.

Ellen ryggade formligen tillbaka för Axels vredgade blickar.

Liksom besvärjande utsträckte hon båda händerna mot honom och yttrade i klagande ton:

— Axel jag ber dig för Guds skull, tänk inte något dåligt om mig! Skulle jag verkligen ha tagit på mig en min, hvilken du kunde betrakta som ett leende, då kan jag icke sjelf förklara det. Kanske är det något fel på spegeln, så att mina anletsdrag derigenom förvidits. Ja, ja, så måste det vara; ty hur skulle jag kunna skratta i en sådan stund, då jag i djupet af mitt hjerta var så bekymrad både för dig och din Signe?

Axel drog Ellen tillbaka till den plats, der hon förut stått. Sjelf intog han likaledes åter sin förra plats.

— Se så, se nu dit bort! sade han. Jag vill förvissa mig om, huruvida jag misstagit mig eller ej.

När Ellen märkte Axels afsigt, lemnade hon genast åter sin plats och yttrade:

— Jag beklagar, att du ej sätter någon tro till mina ärliga

ord. Men tror du icke min upprepade försäkran, så inser jag verkligen inte, hvartill en dylik komedi skulle tjena.

Axel hade emellertid uppnått sin afsigt.

— Jag tackar dig, sade han. Nu vet jag åtminstone, hvar jag har dig, och hvilket värde dina ord ega. Det är inte alls något fel på spegeln. Gifves det något fel, som är föraktligt, så ligger detta endast och allenast förborgadt i din egen själ. Du var nog oförsigtig att låta din själs lyten allt för tydligt titta fram genom dina ögon. Korteligen, du måste, om du tänker dra mig vid näsan, för framtiden vara mycket försigtigare och framför allt akta dig för en så förrädisk spegel.

Ellen vred i förtviflan sina händer. Nu, då hon såg sig demaskerad, var hennes ångest verklig.

— Misstroende på misstroende! snyftade hon. Det är i sanning lönlös möda att försöka skingra ett så inbitet misstroende. Så tro då hvad du vill, Axel! Jag kan tyvärr ej gifva dig något annat svar, än att jag tänkt på allvarsamma saker, och att jag inte vet med mig, att jag ens drog på munnen.

Axel vaggade liksom beklagande af och an med hufvudet och ryckte med ett tviflande leende på axlarna.

— Godt! sade han derpå med blicken oafvändt fäst på Ellens ansigte. Om du inte vill säga det, så ska' jag tala om för dig, hvarför du nyss skrattade.

Ellen kastade en förtviflad blick mot taket.

Det gjorde hon emellertid endast därför, att hon ej förmådde utvärda Axels forskande, straffande blick.

Grefven lade liksom till bekräftelse på sina ord sin hand på Ellens axel och yttrade med skarp betoning.

— Du skrattade, emedan du redan långt före detta kände till brevets innehåll.

— Du känner till innehållet i brevet.

— Jag? Men Axel...

— Store Gud! Nej, Axel, det är inte sant. Hoppa inte misstankar på misstankar! Hur kan du bara vara nog grym att utan orsak så sära och förolämpa mig? Af hela ditt betoende kan jag sannerligen inte sluta till något skrattretande innehåll i brevet. Men jag skulle ju endast kunnat skratta, ifall jag känt till brevets innehåll och vetat, att det stod något lustigt deri.

Grefven ruskade å nyo mycket betänkligt på hufvudet.

— Åh, fortfor han, det gifves också personer, som äro till den grad dåliga, att de skratta åt allvarsamma saker, personer, som äro i stånd att skadegladdt triumfera öfver sina motståndares nederlag. Jag står fast vid, att du kände till brevets

innehåll, och att du gladde dig åt, att mitt hjerta derigenom å nyo erhållit ett djupt sår, och att min tro på min stackars, stackars Signes oskuld å nyo blifvit krossad. Men döm sjelf, Ellen, hvad jag efter en sådan upptäckt måste tänka om din karakter! Du skrattar, när jag är färdig att gråta, när mitt hjerta hotar att brista. Du gläder dig åj dens nederlag, hvilken du med kallt blod beröfvat all hennes lycka, och hvilken du derigenom fört in på en så sorglig väg. Du eftersträfvar min genkärlek, men säg sjelf, om jag inte nu, i stället för att älska, måste förakta dig!

— Axel, min stackars, förblindade Axel!

Med detta utrop föll Ellen på knä och sträckte liksom besvärjande upp sina hopknäpta händer.

— Du misstar dig, du misstar dig så grundligt, försäkrade hon. Jag vet inte alls hvad det står i brevet, och om du såge hur troget och innerligt jag älskar dig, så skulle du rygga tillbaka för den synden att göra mig en så svår och fullkomligt ogrundad förebråelse. Axel, jag svär, att jag skulle blifva den allra olyckligaste qvinna på jorden, om det icke lyckades mig att vinna din genkärlek. Jag älskar dig . . . o, Gud, jag älskar dig mera än mitt lif. Trampa mig under dina fötter, stöt mig bort från dig; kärleken till dig i mitt hjerta skall du likväl icke kunna döda. För att göra dig så lycklig, som jag skulle vilja se dig, skulle jag med gläoje offra mitt hjerteblod. Allt, hvad en nådig och frikostig försyn skänkt mig på resan genom lifvet, skulle jag kunna undvara, men utan din kärlek skulle jag icke kunna lefva. Dig — dig skulle jag gerna följa till armodets usla koja, och en enda kärleksfull blick från dina ögon skulle rikligen ersätta mig för alla umbäranden. Har jag felat, så har jag gjort det af kärlek till dig. Men din köld och din likgiltighet voro för det, som jag möjligen felat, icke endast straff nog, nej, det var de rysligaste afgrundsqual, hvilka det är mig omöjligt att med ord beskrifva. Förbarma dig öfver mig, min innerligt älskade Axell! Känner du då inte alls något medlidande med en qvinna, som ligger på knä för dig och med heta tårar bönfaller om din kärlek, om ett enda vänligt ord?

Å nyo sträckte hon sina händer mot den unge grefven så bönfällande, som om hon hoppades, att han skulle låta beveka sig och förlåtande sluta henne i sina armar.

Hon såg, att hennes ord gjort ett djupt intryck på honom. Han pressade handen mot sitt våldsamt klappande hjerta och blickade uppåt med ett uttryck af förtviflan.

Rättaren bekräftade Klaras uppgifter.

Men sedan sjönk han ned på en stol och ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Ja, ja, stönade han, att du älskar mig, det har jag länge vetat, och jag är rättvis nog att icke tvifla på upprigtigheten af denna din kärlek. Men hur skulle jag kunna besvara din kärlek, om du i öfrigt ej är upprigtig mot mig?

— Axel, kan jag vara upprigtigare, än jag nu är? föll hon honom gråtande i talet.

— Ah ja, Ellen. En qvinna, som älskar, måste också visa den goda viljan, måste ega kraften att tillstå sina fel. Min Signes hjerta låg alltid för mig som en uppslagen bok. Hon tvekade aldrig att tillstå sina små fel, fastän hvarje oädel tanke var fjerran från henne. Hon hade inte haft någon anledning att betrakta sig som felande, ty faktiskt har jag aldrig haft någonting att klandra hos henne; men det var hennes allvarliga vilja att äfven undvika det allra ringaste, hvarigenom hon skulle kunnat bedröfva mig. Hon sträfvade redligt efter att blifva allt mera fullkomlig. Och allt detta gjorde hon endast för att glädja mig och derigenom visa, att jag ej skänkt någon ovärdig min kärlek.

Ellen hade närmat sig Axel.

— Axel, hviskade hon, i det hon med tårfyllda ögon så innerligt bedjande såg upp till honom; o, tro mig, att det äfven är min upprigtigaste sträfvan att blifva allt mera lik din Signe. Ja, ja, du käre, älskade Axel, gör mig uppmärksam på hvarje, hör du det, hvarje fel, som du finner hos mig. Jag skall visa mig tacksam därför och vill lika ifrigt som din Signe bemöda mig om att med hvarje dag bli värdigare din kärlek. Med glädje vill jag göra allt för att vara dig till lags. Men en sak ber jag dig om: var inte mera så otillgänglig och kall mot mig eller låt det åtminstone då och då lysa igenom ditt kalla bemötande, att du inte tviflar på min upprigtiga kärlek, och att du äfven vill försöka att uppvärma ditt hjerta för mig!

Grefve Axel nickade tankfullt.

— Dina ord låta verkligen mycket trovärdiga, sade han; men ord ensamt kunna ej öfvertyga någon man. Hvad hindrar dig att för mig lika öppet och ärligt tillstå dina fel, som Signe gjorde det, fastän hon hade mycket mindre orsak än du?

— Axel, jag . . .

— Alldeles riktigt, Ellen. Jag är inte så hjertlös, att jag icke har medlidande med dig. Jag vet hvad det vill säga att älska och nödgas afstå det älskade väsendet. Jag känner hjertats qual, då det förtäres af otillfredsstäld kärlek. Men hoppas

du allvarligt att få se din längtan tillfredsstäld, så haf också mod att för mig bekänna din skuld! Sjelfkänedom är första steget till bättring. Jag frågar dig alltså ännu en gång: hvarför skrattade du nyss? Ty att du skrattade, det vet jag med fullkomlig säkerhet.

— Axel, snyftade grefvinnan, i det hon som en förkrossad synderska böjde sitt hufvud mot bröstet och betäckte ansigtet med båda händerna. Jag försäkrar dig, att jag åtminstone inte med vett och vilja skrattade. Ja, jag vill vara fullt öppen mot dig, jag vill till och med utsätta mig för faran att å nyo bli föraktad af dig. Jag hörde hvad du yttrade och slöt deraf, att brefvet innehöll något, som var egnadt att afkyla din kärlek till Signe. Dervid tänkte jag i mitt inre: »O, Gud, om det vore så, då skulle jag så mycket förr lyckas vinna hans genkärlek.» Jag tänkte vidare: »Kanske låter ändå Axel efter brefvets genomläsande beveka sig att visa mig den första ömheten, kanske kommer han ändå nu till insigt om, att, om jag också inte är bättre, jag icke heller är sämre än Signe.» Ja, jag medger, min Axel, att en viss egoism, som du kallar skadeglädje, besjälade mig; men din köld mot mig utmanar ju på visst sätt egoismen, och en sant älskande qvinna skall du säkerligen icke kunna tillräkna denna ringa grad af egoism. Du framställer din Signe som ett mönster i allt. Jag ger dig också rätt deri; men om du tar i öfvervägande hvad hon gjort i Göteborg, så skall du åtminstone inte kunna anse mig mera klandervärd än henne.

— Ja så, du är alltså fortfarande öfvertygad om Signes brottslighet? sporde Axel med vrede.

— Bespara mig svaret på denna fråga, Axel! Enligt min öfvertygelse har Signe åtminstone öfverskridit det tillåtnas gränser. Kan du öfvertyga mig om motsatsen, så gör det, och jag skall för din skull blifva Signes allra mildaste och försonligaste domare. Det var äfven i denna välmenande afsigt, som jag bad dig förstöra brefvet. Innehåller detta någonting, som är egnadt att bevisa hennes brottslighet, tveka då icke att genast öfverlemna brefvet åt lågorna! Men jag vill vid min kärleks upprigtighet dyrt och heligt lofva dig att städse iakttaga den djupaste tystnad rörande denna stunds tilldragelser. Här, min Axel, har du min hand på, att jag obrottsligt skall hålla mitt löfte att ej skada Signe.

Axel tog åter upp brefvet, som han tappat, och suckande lät han sin blick glida fram öfver raderna.

Men plötsligt spratt han till, liksom träffad af en elektrisk stöt.

— Hvad är det? utbrast han. Har jag då blifvit blind?

Ellen bleknade.

En darrning genomlopp hennes kropp.

En förskräcklig aning intog henne.

— Hvad menar du, Axel? frågade hon med darrande röst.
Grefven for upp från stolen och gick med brevet till
fönstret.

Äfven kuvertet tog han med sig.

— Verkligen! Verkligen! stönade han. Bedrägeri . . . det
är ett skändligt bedrägeri. — Ellen, hvad vet du om det be-
drägeri, som man föröfvat mot mig?

— Men, Axel, hvad i Guds namn är det nu igen? Jag för-
står dig inte alls.

— Vål dig, om du verkligen inte förstår mig! fortfor Axel
i vredgad ton. Se här, jemför stilen i brevet med den på ku-
vertet!

Ellen kastade en flyktig blick på kuvertet och brevet.

— Nå-å? sporde Axel utmanande.

— Jag förstår dig verkligen inte, stammade Ellen.

— Ha, ha, ha! skrattade Axel bittert. Då *vill* du helt en-
kelt inte förstå mig. Du har ju eljest en ganska skarp iakt-
tagelseförmåga, och om du ville se det, så måste du ju redan
vid första ögonkastet ha märkt, att stilen i brevet är olik den
på kuvertet, att brevet är förfalskadt.

Ellen utstötte ett skri.

— Förfalskadt? Skulle brevet ha blifvit förfalskadt? Men,
Axel, hur kommer du på denna besynnerliga idé?

— Har jag inte sagt dig, att brevet inte alls är skrifvet
af Signe? Säg, Ellen hur hänger detta ihop? Jag antar, att
du vet bäst sjelf, hvem som förfalskat brevet.

— Min Gud, äfven det till råga på allt! skrek Ellen, vred
sina händer och sprang som en förtviflad af och an i rummet.

— Vill du ändtligen uppiysa mig om, hur det för-
håller sig med det förfalskade brevet, Ellen? sporde Axel
strängt.

— Hvem har då sagt dig, att brevet verkligen är för-
falskadt? utstötte Ellen med en högljudd snyftning.

— Mina ögon och mitt sunda förnuft, ljöd det kalla
svaret.

— Men, Axel, du har ju läst brevet för en god stund se-
dan. Hur kommer det sig, att du först nu faller på denna
underliga idé.

— Det är mycket enkelt. När jag första gången läste bref-
vet, var jag så upprörd, att jag inte så noga gaf akt på stilen.

Brevet är skrivet af en fruntimmershand, som sökt efterhärma Signes stil.

— Du vill väl inte händelsevis säga, att jag skrivit brevet, att jag nedlåtit mig till att begå en förfalskning?

Axel ryckte på axlarna.

— Din stil är det verkligen inte, sade han. En sådan oklokhet, som att sjelf skriva brevet, tror jag dig heller inte om.

— Men, Axel, om det är din öfvertygelse, då måste du också medge, att saken inte alls angår mig.

— Åh, förstå mig bara rätt! Du kunde ju mycket väl ha låtit skriva brevet.

— Jag?

— Ja, just du.

— Min Gud, Axel, då måste jag väl ändå ha haft någon orsak dertill.

— Orsak kunde du ju alltid ha haft.

— Hvilken då?

— Du kunde ha lagt beslag på Signes bref, emedan du trodde dig derigenom bättre ha värnat dina egna intressen, om den der förskräckliga misstanken förblef hvilande på Signe.

— Axel, inser du verkligen inte sjelf, hur ogrundad denna din misstanke är?

— Det kan jag inte alls inse.

— Men erinra dig allt, som talar för Signes brottslighet, och säg sedan, om jag under sådana omständigheter verkligen skulle ha behöft i ringaste mån underblåsa misstanken?

— Dina bevekelsegrunder kan jag visserligen inte känna, men du måste väl medge, att min misstanke ingalunda är gripen ur luften. Signe har ej skrivit brevet, följaktligen är detta förfalskad. Ingen annan än du har haft hand om brevet, och följaktligen kan min misstanke endast falla på dig.

— Så-å. Hör då också mitt försvar, om du tvingar mig att taga din orättvisa anklagelse med i köpet!

— Godt! Tala!

— Du har lemnat mig brevet.

— Ja visst.

— Men jag lemnade dig det samma qväll jag mottagit det.

— Ja.

— Men du minnes väl Signes uttryckliga bestämmelse, att brevet först nästa morgon skulle tillställas dig.

— Du sade det.

— Det var följaktligen bara en slump, att brevet redan på qvällen kom i våra händer. Men den der qvinnan skulle inte alls haft någon anledning att tillställa oss brevet tidigare, än som bestämdt var, om icke Signe genom sin flykt sjelf visat sig i en misstänkt dager.

— Men du lemnade mig ändå brevet mycket senare, än du sjelf mottagit det.

— Men, Axel, kan du verkligen begära, att jag i min dödsångest skulle ha tänkt på sådana saker, som jag i början knappast tillmätte någon betydelse? Du vet, att jag trodde brevet vara en böneskrift. Först efteråt, när vi talade med hvarandra, förmådde jag något så när förklara sakens sammanhang.

— Ska' allt det der vara en vederläggning af min förmodan, att du företagit ett ohederligt experiment med brevet?

— Jag har derigenom velat bevisa, att jag den der qvällen hvarken hade anledning eller tid och tillfälle att förgripa mig på brevet. Tvärtom, jag har gömt brevet så väl, på det att det icke till äfventyrs måtte råka i orätta händer. Men sedan lemnade jag nyckeln i ditt förvar.

— Alltid kunde du ha haft tillfälle att öppna och läsa brevet. Och sedan kunde du ju ha dikterat det andra brevet för din kammarjungfru.

— För Hilma? Axel, jemför då bara hennes stil med detta bref! Se här, här är en biljett, som hon skrifvit. Mig må du misstänka, men att äfven beskylla Hilma, det är väl ändå att drifva orättvisan bra långt.

Axel jemförde stilarne och måste medge, att de voro mycket olika.

— Kan du svära på, Ellen, att inte Hilma förvändt sin stil och skrifvit brevet.

— Hvilket ögonblick som helst, Axel. Den stackars Hilma skulle gråta sig till döds, om hon finge veta hvad du misstänker henne för. Men hör bara vidare!

Axel nickade instämmande.

— Du lemnade mig brevet att förvaras, och det under omständigheter, som gjorde det sannolikt, att du aldrig skulle komma att återfordra det samma. Hade jag haft någon dålig afsigt, så kunde jag ju helt enkelt ha förstört brevet. Jag var ärlig nog att inte göra det. Pondera nu, att du aldrig återfordrat brevet, hvad skulle det gagnat mig att ha låtit förfalska det samma? Och hvad kunde det i hvilket fall som helst ha gagnat mig? Det hade ju varit en gränslös dumhet af mig. Nej, nej, min Axel, visserligen sträfvar jag efter att vinna din kärlek, men aldrig skall jag taga min tillflykt till ohederliga medel.

— Nå, säg då bara sjelf, hur du förklarar, att brevet icke är skrivet af Signe sjelf.

— Åh det är ju lätt att förklara.

— Så-å? På hvad sätt då?

— Hon har låtit någon annan skriva brevet för att inödfall, i händelse du skulle ha yrkat ansvar på henne, kunna skjuta skulden på en annan och förklara, att hon ejejde någon känedom om saken. Antagligen har hon af detta skäl icke heller låtit underteckna brevet med sitt namn.

— Men hon har ju i alla fall skrivit utanskriften.

— I det fallet kunde hon ju ha slingrat sig undan med den förklaringen, att den obekante brefskrifvaren i hemlighet frånstulit henne kuvertet för att leda misstanken på henne?

— Hvem skulle då den obekante kunna vara?

— Har du inte tänkt derpå?

— Nej. Ännu har jag ej haft någon anledning dertill.

— Nå, så tänk då bara på din hämndlystna släkting, fröken Silfverhielm?

— Hilda? Hur kommer du att tänka på henne?

— Mycket enkelt. I tidningen nämnes den omständigheten, att tvänne förklädda personer blifvit sedda i skogen utanför Göteborg. Antag, att fröken Silfverhielm varit i Göteborg, så kunde hon inte endast ha anstiftat attentatet, som man lägger Signe till last, utan äfven haft sin hand med vid brevets förfalskande.

— Store Gud, Ellen, det . . . det vore en förklaring.

— Genom hvilken jag bevisat, att du gjort mig bitter, himmelsskriande orätt, ifyllde Ellen.

— Derom måste jag förskaffa mig visshet.

— Gör det, men i hemlighet, ty eljest är Hilda strax framme och nedsvärtar dig. Du känner ju hennes ondskefulla karakter. Vid lägligt tillfälle kan du ju affordra henne räknenskap. Nöj dig i öfrigt med det hoppet, ifall det skänker dig någon tillfredsställelse, att Signe ändå varit oskyldig.

— Ja, Signe är oskyldig, jublade Axel. Men att så är, måste jag bevisa. Jag vore inte värd att någonsin ha blifvit älskad af henne, om jag läte henne oskyldigt lida under en så förfärlig misstanke.

— Nå, men då måste du ändå vänta, tills du fått reda på, hvart Signe tagit vägen.

— Nej, nej, jag skall genast meddela Göteborgspolisen mina förmodanden.

— Det vore ju att i onödan gjuta olja på elden. Den der unge baronen har redan bedyrat Signes oskuld. Vänta och se,

hvilken vändning ransakningen tar! I alla händelser kommer du alltid tids nog för att lägga ditt vittnesmål för Signe i afgörandets vågskål. Utan trängande skäl får du icke kompromettera dig sjelf.

— Det måste ske, förklarade Axel. Är Signe oskyldig, och det är hon, då vore jag ju 'en skurk, om jag äfven låte polisen orättvist förfölja henne utan att göra något för att befria henne ur denna förskräckliga belägenhet. Nej, nej, min stackars Signe, jag är ingen skurk, jag öfverger dig inte. Om det också komme till det yttersta, så skulle jag likväl utan anseende till min person eller hänsyn till mig sjelf med kärlekens lejonmod förfäktas din oskuld. Ja, ja, jag vill och måste veta, hvem som föröfvat attentatet och förfalskat Signes bref. Ve den, som vågat antasta min Signes heder! Ja, ja, jag skall krossa denne usling, hör du det, Ellen, krossa honom skall jag, om jag också derigenom trampar mina egna intressen under fötterna. Darra, darra, ty räkenskapens dag är kommen!

Ellen tryckte med våld ned den upprörde Axel på stolen.

— Kronprinsen och din far — Axel, tänk på dem! stönade hon, och ångestsvetten perlade på hennes panna.

Axel ryckte sig lös, for upp och rusade mot dörren.

— Jag gör det, utbrast han. Ha, ha! Jag gör det, om jag också dervid sätter kronprinsens nåd på spel. Ännu fins det frie män, som våga ha en egen öfvertygelse, som icke frukta för de mäktiges rynkade panna, män, som ega mod och krafter att spränga de slafbojor, som man pålagt dem.

Just som Ellen ämnade skynda efter för att afhålla Axel från hans föresats, utstötte grefven ett oartikuleradt skri, raglade åt sidan, och — en blodström sköt fram ur hans mun.

Ellen höll, då hon skyndade till och bevarade honom från att falla, antingen en vanmäktig, eller en döende i sina armar.

SJUNDE KAPITLET.

Grusadt hopp.

Vi försätta oss åter till Karlsborg.

När den präktige Victor Setterberg till sin förskräckelse icke fann Signe i grottan, der han kvarlemnadt henne, och icke heller förmådde upptäcka något spår af henne i närheten, återvände han på fjerdingmannens inrådan hem, i hopp om att Signe möjligen under tiden till fots begifvit sig ned till gården.

Men detta hopp slog fel.

Alldenstund han trodde, att Beata möjligen haft sin hand med vid detta Signes spårlösa försvinnande, och att hans hustru Klara vore invigd i Beatas plan, fastän hon på det bestämdaste förnekat det, stormade han upprörd in i Klaras rum och skrek med af vrede darrande röst:

— Erkänn, qvinna, erkänn, eljes forslar jag dig redan i denna stund till fängelset.

Klara hade under mannens korta trånvaro tänkt närmare på saken, och fastän hennes hat mot Signe ingalunda försvunnit, hade hon likväl kommit till den öfvertygelsen, att hon på det argaste komprometterat sig sjelf, och att hennes eget intresse ålade henne att vara mer foglig och fördragsam.

När Victor nu i vredesmod röt åt henne, blef hon förskräckt.

— Hvar i Guds namn är hon? Har du inte Signe med dig? frågade hon, i det hon skyndade till fönstret och såg ned på gården, der den tomma vagnen stod.

— Hvar är hon? upprepade Victor Klaras ord. Qvinna, det vill jag just veta af dig. Svvara på min fråga! Du . . . du

måste veta det, ty du känner Beatas plan, och du har med henne försvurit dig mot Signe.

— Min Gud, skrek Klara till, att du kan vara så hård och orättvis mot mig! Jag hoppades att du skulle återföra Signe; ty du har rätt, jag har gått för långt, jag borde ha varit vänligare mot henne.

— Nåväl, Klara, fortfor Victor, om du inser den himmelskriande orättvisa, som du begått mot min stackars fostersyster, så var då heller icke längre så förhärdad utan erkänn, hvar Signe finnes, och hvilken skamlig plan du i gemenskap med Beata uttänkt mot henne!

— Victor, utbrast Klara och sträckte liksom besvärjande sina hopknäpta händer emot honom, förjaga då ändtligen den olycksaliga tanken, att jag med Beata kommit öfver ens om att vara elak mot Signe! Tvärtom, Beata var jemförelsevis mycket vänlig mot Signe. Tänk bara på brevet, som hon skrivit till Signe! Ja, fråga rättaren och Anna, om du inte tror mig; de skola intyga, att Beata samtidigt med brevet lemnat Signe en summa penningar. Vidare har Sven ännu en gång träffat Beata, och han försäkrar, att hon tillåtit Signe stanna kvar här, så länge hon behagar. Olyckan inbröt först med de der båda människans ankomst, hvilka gifvo sig ut för att vara poliser. Sjelf har jag se'n dess inte lemnat huset. Och om jag skulle dö, kunde jag inte säga, hvart Beata tagit vägen eller hvad det blifvit af Signe.

Gästgifvaren och rättaren stego nu in i rummet.

Victor vände sig genast till rättaren, hvilken han uppmanade att utförligt berätta, huru Beata betett sig mot Signe, på hvad sätt hon tagit afsked af henne, och om det vore sant, att hon med rättaren skickat den helsningen till Signe, att denna finge stanna kvar på Karlsborg, så länge hon hade lust att göra det.

Rättaren bekräftade till alla delar Klaras uppgifter i det afseendet.

— Men barnet? Hade Beata barnet hos sig, när du såg henne? frågade Victor vidare.

— Ja visst, herr patron, svarade Sven.

— Men hvarför tog du då inte ifrån henne barnet? Du kunde väl tänka dig, att hon inte hade några goda afsigter med den lilla.

— Ack, herr patron, urskuldade sig Sven, i början tänkte jag inte vidare på barnet, och efteråt antog jag, att Beata tills vidare tagit barnet för att bringa det utom all fara. Vi sökte ju efter den fräcke inkräktaren. Efteråt har det naturligtvis

gjort mig mycket ondt, att jag icke hindrat Beata från att aflägsna sig; ty jag fick egentligen först efter min återkomst hem veta, att Signe saknade sitt lilla barn.

För säkerhetens skull lät Victor äfven tillkalla Anna för att äfven höra hvad hon hade att berätta.

Anna, hvilken, såsom vi veta, var en synnerligen godmodig person, gick underrättelsen om, att Signe icke blifvit funnen, så djupt till hjertat, att hon endast under snyftningar och gråt förmådde svara; men äfven hon kunde endast bekräfta rättarens uppgifter.

Enligt hennes förmenande hade Signe blifvit funnen och bortsläpad af de båda till poliser förklädda bofvarne.

— Ja, ensam och frivilligt har Signe inte gått sin väg, yttrade Setterberg, ty hon hade ju så säkert lofvat mig att i grottan invänta min återkomst, och det dröjde ju heller inte alls länge, innan jag kom tillbaka dit. Antingen har Beata spelat oss ett spratt, eller också är det så, att de der båda obekanta giftblandarne frambesvurit olyckan. Men hvad skola vi nu göra för att finna Signe och rädda henne ur faran?

Med förtviflad uppsyn gick han några steg fram och tillbaka i rummet.

Då tog herr Blom till ordet.

— Man skulle nog kunna förklara Signes försvinnande på ytterligare ett sätt, sade han.

— Hur då?

— Jo, enligt min åsigt skulle den der fräcke karlen, som smugit sig in här i huset, innan de förmenta polismännen anlände, kunna ha bortfört Signe med våld från grottan.

— Ja verkligen, jemrade sig Victor, äfven det är möjligt. Men om inte den der menniskan af hämd mördat min fostersyster, så måste han ju någonstädes åter visa sig med den bortröfvade. Signe protesterade naturligtvis mot detta tillfångatagande. Vi måste skicka ut bud rundt omkring och öfver allt uppmana folk att spana efter de der skurkarne och åter rycka Signe ur deras våld.

— Det skall jag ombestyrja, förklarade fjerdingssmannen. Kom med ut på gården, Victor! Jag skall skicka ut bud åt alla väderstreck.

När Sven hörde hvad man ämnade göra, erbjöd han sig att genast från byn hemta flera karlar, så att de här kunde erhålla sina instruktioner af fjerdingssmannen.

Eftersom Victor och gästgifvaren ej hade någonting att invända mot detta förslag, skyndade Sven bort.

Blom lät sammankalla Victors tjenare och utvalde de yngre männen samt gaf dessa noggranna instruktioner.

Setterberg ställde hästar till deras förfogande, på det att de så mycket fortare skulle kunna uträtta sina uppdrag.

Länge dröjde det ej, innan de beridna buden sprängde bort åt alla håll, och när drängarne från byn anlände, förklarade äfven de sig villiga att dels till fots, dels till häst spana efter Signe och öfverallt utsprida underrättelse om hennes försvinnande.

Victor skulle helst äfven sjelf velat skynda ut, men Blom bad honom stanna hemma, på det att han måtte vara till hands, om någon underrättelse inginge från något håll.

Dessutom förklarade Blom, att det ännu icke vore alldeles uteslutet, att Signe återkomme hem.

Äfven af detta skäl borde Victor stanna hemma.

Hur svårt det än var för den unge patronen att följa detta råd, insåg han dock, att det var klokt.

Man hade ju skickat ut tillräckligt med bud, och att dessa på det samvetsgrannaste skulle utföra sitt uppdrag, därför var den allmänna hänförelsen en säker borgen.

Men hemma i sitt hus stod Victor ej ut.

Han genomströfvade i fjerdingmannens och några andra personers sällskap den närmaste omgifningen för att om möjligt upptäcka något spår af Signe.

Så kom qvällen.

Visserligen hade de flesta af de utskickade buden redan återkommit hem, men ingen af dem hade medfört någon tillfredsställande underrättelse.

Men öfver allt i byarne hade folket visat det lifligaste intresse för saken, och det var ju ändå lugnande.

Följande dag var för Victor synnerligen rik på förhoppningar och misräkningar.

Än hade någon sett en ung flicka, än en främmande herre, som sett mycket misstänkt ut; på annat håll skulle den gamla Beata ha blifvit sedd.

Victor red än hit, än dit för att förvissa sig om, hur det förhöll sig med de ingångna underrättelserna.

Visserligen besannades ryktet, att en främling tagit in i en bondgård och der tillbringat natten, och beskrifningen på honom passade också in på baron Örnsköld; men främlingen hade vandrat vidare och stod ej att finna.

Underrättelsen, att Signe tillbringat natten i en by, visade sig vara ett misstag, ty beskrifningen på den flickan passade inte alls in på Signe.

Man sväfvade fortfarande i fullkomlig okunnighet om, hvart hon tagit vägen.

De båda förklädda personerna, Hilda och John, efter hvilka man likaledes ifrigt spanat, voro och blefvo likaledes försvunna; hvart de tagit vägen, var en olöst gåta.

Victor stälde dessa båda personers försvinnande i förbindelse med Signes.

Ja, misstanken att ha bortfört Signe föll allt bestämdare på Hilda Silfverhielm och hennes följeslagare, John.

Men naturligtvis viste ingen människa, hvilka de der båda så hemlighetsfulla personerna varit.

Angående misstanken, att Beata företagit sig något orätt mot Signe, medförde denna på uppskakande händelser så rika dag nästan vissheten, att hon dervid måste lemnas ur spelet.

En bekant till den afidne Setterberg påstod sig ha talat några ord med Beata, och sedan hade han sett henne sätta sig upp på tåget för att resa bort.

Denna underrättelse från så trovärdigt håll var mycket uppskakande, emedan Victor omöjligen kunde få veta, hvart Beata styrt kosan.

Den gamle herrn, som talat med henne, försäkrade, att hon haft ett barn med sig; men om hon haft det kvar, när hon afrest med tåget, viste han ej.

Men han var böjd för att betvifla det, alldenstund det då ingalunda sett ut, som om hon haft någon mera än sig sjelf att bekymra sig om.

Dödstrött och grymt besviken kom Victor sent på qvällen hem till Karlsborg.

Att Klara under hans frånvaro icke å nyo trädt i någon förbindelse med Signes fiender, var intet tvifvel underkastadt. Hon hade icke endast ej lemnat huset, utan hon hade till och med icke ens kommit med sin fot öfver tröskeln till sitt rum.

Icke ens i hushållet hade hon brytt sig om det ringaste, ty hon hade insjuknat.

Kanske hade det ändå gått henne allvarligt till sinnes, att hon var den egentliga skulden till all denna olycka; men kanske fruktade hon också, att Victor skulle göra allvar af sin hotelse och låta ställa henne till ansvar för det skedda.

Svårt led hon i alla händelser, ty att hon, en så rastlöst verksam qvinna, kunnat förmå sig att icke vidare befatta sig med något och icke utdela några befallningar, det bevisade bäst, att hon kände sig mycket sjuk, om icke till kroppen, så dock till själen.

Victor var nära förtviflan.

När han sent på qvällen kom hem, skickade Klara bud efter honom och gjorde sig på ett deltagande och ångerfullt sätt underrättad om resultatet af hans bemödanden.

När hon hörde, hur saken stod, bad hon honom upprepade gånger om förlåtelse, och lofvade, att, ifall han funne Signe, bemöta henne på det kärleksfullaste och vänligaste sätt och äfven bedja henne om förlåtelse.

Victor kunde ej få en blund i sina ögon på hela natten, fastän han var dödstrött.

Han funderade oupphörligt på hvad han ytterligare skulle kunna göra för att erhålla visshet om sin fostersysters öde.

Ja, han var till och med rädd för, att hon i all tysthet redan blifvit häktad eller att hon i ett anfall af förtviflan beröfvat sig lifvet.

Tusende planer och farhågor korsade hans hjerna.

Var det väl då att undra på, att han trots sin stora trötthet icke kunde sofva?

Flera gånger for han upp, när det förefallit honom, som om han hört ett buller eller ett rop.

Ja, han gick till och med ut på gården.

Men hans längtan vardt ej stillad.

Först framemot morgonen föll han i en drömlig halfslummer, som åtminstone för stunden kom honom att glömma sina sorger. Ja, slutligen sof han till och med så tungt, att han ej märkte, det hans hustru kom in i rummet.

Klara, som var van vid, att Victor steg upp mycket tidigt, hade blifvit ängslig för, att någonting händt honom.

Hon ville åtminstone se efter, om han sof ännu, om äfven han var sjuk, eller om han rent af begifvit sig i väg igen utan att underrätta henne derom.

När hon såg, att han sof, andades hon strax lättare.

Hon satte sig i en länstol för att vara tillstädes, när han vaknade.

Derigenom ville hon på sätt och vis öfvertyga honom om, att hon var bekymrad för hans skull.

Sjelf kände hon sig fortfarande sjuk.

Hvad som fattades henne, det viste hon dock icke sjelf.

Men hon kände sig alltjemt till mods, som om nästa timme skulle medföra nya sorger.

Plötsligt vaknade Victor just vid den tid, då tjenarne brukade frukostera.

När han såg, att det redan var ljusa dagen, for han upp från sin bädd.

Han utstötte ett rop af bestörtning.

Hans första blick föll nemligen på klockan.

— Redan så sent! utbrast han. Hvarför har du inte redan för länge sedan väckt mig, Klara? Har någon underrättelse ingått?

— Sven har inte kommit tillbaka ännu, svarade Klara. Jag skickade honom bort till Bloms för att höra efter, om möjligen någonting anmälts der. Här har ännu ingen varit.

— Och Beata?

— Hon har inte kommit hem.

— Har hon inte heller skickat oss något bref?

— Nej, Victor.

— Har inte heller Signes barn kommit till rätta?

— Nej.

— Då måste jag bort.

— Hvart då?

— Jag skall anmäla saken för polisen.

— Gör för Guds skull inte det, Victor!

— Jo, det måste ske.

— Victor, du störtar mig i olycka.

— Derpå tänker jag inte; men om det skulle visa sig, att du med vett och vilja förtegat någonting för mig, så skulle jag bli alldeles obeveklig.

— Hellre går jag och dränker mig, än jag låter inspärta mig i fängelset. Jag har inte alls förtegat någonting för dig.

Nu kom rättaren Sven med andan i halsen springande in på gården.

Victor såg honom komma.

— Sven, medför du någon glad nyhet? ropade han.

Rättaren var redan inne i huset och kom nu springande uppför trappan.

Victor klädde i största hast fullständigt på sig.

Nu var Sven uppe.

Han gaf sig inte tid att först knacka på.

Utan vidare steg han in.

— Herr patron, utbrast han, det kommer en vagn hitåt. Äfven utanför gästgifvargården håller en vagn. Kanske bringar man er äntligen goda underrättelser om Signe. Kom . . . kom med ned! Se . . . se bara, vagnen håller redan vid grinden. Det sitter en flicka deri. Signe . . . det måste vara Signe.

Victor skyndade likaledes till fönstret för att kasta en blick ned på gården, der just nu en ung flicka steg ur vagnen.

Att se flickan, ila ut ur rummet och nedför trappan, det var för honom nästan ett ögonblicks verk.

Redan i nästa ögonblick var han nere på gården.

När han fick syn på den unga flickan, som just nu stod i begrepp att genom den öppna grinden stiga in på gården, ropade han så jublande att det hördes vida omkring:

— Signe, min goda, snälla lilla syster! Ändtligen — ändtligen är du här igen.

Och innan flickan viste ordet af, hade han omfamnat henne och kyst henne med broderlig ömhet.

I sin öfversvallande glädje hade han icke närmare betraktat flickan, icke heller såg han vittnenas till denna scen delvis bestörta, delvis förskräckta blickar.

Victor hade tagit miste på person, ty flickan var ingalunda hans fostersyster Signe utan Gerda Ekstam, hvilken såsom vi veta i sällskap med sin far, sin bröder Hugo och guvernanten, fröken Brummer, omedelbart efter Hugos frigifning afrest till Karleby och nu anlände hit.

Hugo, som med sin syster först stigit ur vagnen och i hopp om att finna Signe här på Karlsborg med Gerda genast velat gå förut, stod der som träffad af blixten, när Victor nu i sitt misstag på ett så stormande sätt helsade Gerda välkommen.

Han hade hört Victors rop och med förskräckelse deraf slutit sig till, att Signe icke kunde finnas här på gården.

Han såg naturligtvis också, hur lidelsefullt hans syster omfamnades och kystes af Victor, men af skräck och öfverraskning var han ej i stånd att afstyra den senares tilltag.

Fröken Brummer, som på sätt och vis ännu betrakade sig som Gerdas lärarinna och beskyddarinna, skrek högt af skräck och ångest, när hon såg, att en vildt främmande karl tillät sig omfamna och kyssa flickan.

— Gud i himmelen, skrek hon, i det hon hoppade nästan jemfota ur vagnen, jag dör af förskräckelse! Denna djerfhet... Herre, herre, fortfar hon med gråten i halsen, i det hon grep Victor i armen och försökte rycka honom tillbaka, hvem är ni? Hur kan ni bara våga att så offentligt inför alla dessa menniskor kyssa nådig fröken? Upprättelse... jag fordrar upprättelse af er för denna oerhörda förolämpning mot den goda Gerda, mot mig, mot herr baronen, ja, mot oss alle-samman.

Men när fröken Brummer såg, att Gerda grät, och när hon märkte, att Victor nu plötsligt stod der stel och orörlig

som en staty, då grep hon honom för bröstet och ruskade honom dugtigt.

Victor höll helt lugnt till godo dermed, ty han hade nu själf insett sitt misstag, och han var dels af sviken förväntan, dels af skräck för ögonblicket alldeles ur stånd att tänka en enda redig tanke, än mindre att förklara denna gåta.

Gerda grät ingalunda, emedan hon kände sig sårad af Victors stormande ömhetsbetygelser, såsom fröken Brummer trodde, utan äfven hon hade af Victors ord förstått, att Signe icke fans här.

Den gamle baronen stod med ena foten på vagnsteget och den andra ännu kvar i vagnen.

Han stödde sig krampaktigt mot den öppna vagnsdörren och tycktes af idel skräck icke veta, om han helt och hållet skulle stiga ur vagnen och skynda bort till Gerda och Victor.

Ändiligen hemtade sig Gerda och Hugo samtidigt från den stora öfverraskningen.

Den senare skyndade fram till guvernanten och drog denna med vald bort från Victor.

— Men så lät då herrn vara, fröken Brummer! utbrast han med darrande röst. Ni måtte väl ha insett, att herrn här inte alls haft för afsigt att förolämpa min syster. Denne herre tycks vara den gode herr Setterberg, Signes fosterbror, och i glädjen och hastigheten har han tagit miste på person och trott sig i Gerda se Signe.

Hastigt fattade Gerda Victors hand, sägande:

— O, om ni är herr Setterberg, den gode Victor, om hvilken den stackars Signe berättat oss så mycket godt, då vare det långt ifrån mig att ondgöras på er! Jag gläder mig af hela mitt hjerta att få lära känna er, och den välkomsthelsing, som kommit mig till del, och som var ämnad åt den goda Signe, bevisar ju bäst, att ni ännu är den gode, präktige Victor, hvilken hans fostersysters öde gått djupt till hjertat.

Tårar uppstego nu plötsligt i Victors ögon.

Han förde Gerdas hand till sina skälfvande läppar och sade snyftande:

— Nu . . . nu gissar jag, hvem ni är. O, förlåt, nådig fröken! Jag . . . jag tog verkligen miste på person; men misstaget är ju lätt förklarligt, ty ni . . . ni är så förvillande lik min fostersyster, den så hårdt pröfvade, stackars Signe. Var förvissad om, att jag inte alls ville förolämpa er, och att jag endast af idel glädje i hastigheten gjorde mig skyldig till detta misstag. O, Gud, om ni visste hvad jag redan gjort för att återfinna Signe, ni skulle då förstå, hur stor min glädje var, när

jag i er trodde mig känna igen Signe; men likaså skall ni också förstå, hur tröstlös, hur olycklig jag nu åter är, då jag ser, att ni . . . att ni icke är min smärtsamt saknade, kära lilla syster.

Hugo hade fattat Victors andra hand och tryckte och ruskade den hjertligt; men han kunde ej tala, ty hans strupe var liksom hopsnörd af förskräckelse öfver hvad han måst höra.

Äfven i hans ögon uppstego tårar.

Fröken Brummer trippade fram och tillbaka bakom Setterberg, höll i hufvudet med båda händerna och utbrast suckande och stönande gång på gång:

— Han har kyst henne, kyst henne i stället för en annan. Ja, ja, nu förstår jag allt. O, Gud, jag har en förskräcklig aning! Inte här . . . hon är inte här. Den elaka Klara har väl inte mottagit utan åter jagat bort henne.

När den äldre baronen såg, hur hjertligt hans barn helsade på Setterberg, och hur djupt uppskakad den senare var, skyndade äfven han fram till den unge patronen och utbrast:

— Herr Setterberg, säg mig först af allt, hvar Signe finnes; ty vi . . . vi ha ha ju endast rest hit för hennes skull.

När Victor nu såg den gamle baronen, utsträckte han genast handen emot honom och yttrade:

— Jag känner igen er. Ja, sannerligen är det inte ni. Och det . . . det är er fröken dotter. O, Gud, herr baron, om jag ändå känt er, när jag såg er vid stationen, och när jag stod i begrepp att resa till Stockholm, då . . . då hade mycken olycka besparats oss allesamma.

— I sanning, utbrast den unge baronen med ett smärtsamt leende, ni är den herre, som vi träffade på stationen, och redan då trodde ni er i min dotter ha träffat en bekant. Nu förstår jag allt. Min Gerdas likhet med Signe gaf redan då anledningen till det lilla misstaget. Ack, om ni ändå varit hemma, när vi första gången voro här. Alla olyckor och missförstånd skulle då ha kunnat förebyggas. Men hvar . . . hvar är Signe?

Victor lade högra handen på bröstet och svarade med darande röst:

— Gud vet, att jag sjelf är olyckligast öfver, att jag ännu ej funnit någon förklaring för min goda systers spårlösa försvinnande. O, herr baron, nästan två dygn ha jag och mina

tjenare i de angränsande byarne sökt efter Signe, men ingen af oss har ännu lyckats finna något spår af den försvunna.

— Inte här... hon fins inte här? utbrast Hugo i för-tviflan.

Gerda snyftade och vred sina händer.

— Är verkligen inte Signe här? klagade hon. Men, min Gud, det är ju inte möjligt! Signe har ju varit här? I ert telegram till Göteborgspolisen stod det ju, att Signe var här i Karleby,

Setterberg ruskade med ett smärtsamt leende på huf-vudet.

— Ja, ja, hviskade han under tårar, allt det der vill och måste jag berätta för er. Jag hade funnit Signe, men när jag kom för att med vagn afhemta henne, stod hon ej mer att finna, och se'n dess är hon spårlöst försvunnen. Men var god och stig in! Kanske kunna vi gemensamt förklara min goda systems försvinnande och vidtaga sådana åtgärder, att hon blir återfunnen.

— Under sådana omständigheter är en ömsesidig förklaring verkligen alldeles nödvändig, instämde baronen.

Han tog Victor under armen och drog honom med sig bort.

Dervid uppmanade han sin son och dotter att följa med för att rådgöra med Setterberg om lämpligaste sättet att återfinna den försvunna Signe.

ÅTTONDE KAPITLET.

En ny skräck.

Victor vacklade vid den gamle baronens sida öfver gården fram till manbyggnaden, och Hugo och Gerda följde bedröfvade efter.

Äfven fröken Brummer hade redan följt några steg efter de föregående.

Då erinrade hon sig plötsligt blommorna och kransen, hvilka hon medfört som en sista kärleksgärd åt den aflidna Beata.

Eftersom rättaren Sven på respektfullt afstånd bevittnat den scen, som nyss utspelats vid grinden, gick hon bort till honom och sade:

— Vill ni vara snäll och bära in kransen och blommorna för den döda? De ligga i den stora pappasken, som är placerad på kuskbocken.

— För hvilken döda äro kransen och blommorna ämnade?

— Herre Gud, snyftade guvernanten, kan ni inte tänka er det sjelf? Ack, jag kände ju Beata, herr baronens syster, i blomman af hennes skönhet och ungdom! Jag . . . jag var hennes förtrogna; hon behandlade mig, som hade jag varit hennes bästa väninna, och jag har följt med hit till Karleby för att åtminstone i döden ännu en gång få återse henne.

När Sven förvånad ruskade på hufvudet och på ett rent af medlidsamt sätt betraktade den gamla fröken, utbrast denna:

— Hur ska' jag tyda ert underliga beteende? Den goda Beata måtte väl inte redan vara begrafven? O, säg, komma vi för sent för att ännu en gång återse henne?

Sven ruskade med ett vemodsfyllt leende på hufvudet.

— Nej, nej, svarade han, herrskapet kommer bara så till

vida för sent som Beata sedan två dagar tillbaka icke mera är här.

— Huru? Hvad? Den elaka Klara har väl redan låtit bisätta liket?

— Nej, nej! svarade Sven. Af edra ord framgår, att ni tyckt mycket om den stumma på Karlsborg, och därför skall den öfverraskning, som förestår er, åtminstone blifva af glad natur.

Fröken Brummer såg på rättsaren så frågande och forskande, som om hon absolut icke varit i stånd att begripa hans ord.

— En glad öfverraskning? stammade hon.

Rättsaren nickade.

— Jag förstår er inte, förklarade guvernanten.

— Jag vet sannerligen inte, om jag är berättigad att upplysa er om verkliga förhållandet, fortfor Sven. Men så mycket kan jag säga er, att edra blommor och kransar komma för tidigt, ty fru Beata är inte död utan bortrest.

Fröken Brummer ryggade ett steg tillbaka.

Hennes uppsyn förmörkades.

Hon tycktes tro, att Sven tillät sig ett opassande skämt med henne.

— Inte död? Skulle Beata ha rest bort? frågade hon derpå i en ton, hvilken lät som en allvarlig tillrättavisning.

— Ja visst, bedyrade Sven. Ni må inte tro, att jag står här och ljuger. Beata lefver, och hon har i hemlighet rest bort utan att säga någon människa, hvart hon tagit vägen.

Den gamla guvernanten lät rättsaren stå der och satte i väg öfver gården med en ung flickas snabbhet; hon sprang in i huset och ryckte i nästa ögonblick upp dörren till det rum, från hvilket hon hört baronens och Setterbergs röster,

— Herr baron, skrek hon, på det häftigaste afbrytande de båda mennens samtal, hör bara, hör bara, hvad jag nyss fått veta! Karlen derute påstod, att er fröken syster inte är död. Hon har rest bort, förklarade han. Anser ni det möjligt? Är karlen vansinnig, eller är jag det sjelf?

Baronen tycktes verkligen i första ögonblicket tvifla på att fröken Brummer egde sitt fulla förstånd.

— Jag ber, inte något så dåligt skämt i en så allvarlig sak, fröken Brummer! tillrättavisade han.

— Men, herr baron, inte råar väl jag för det? Jag skyndade ju strax hit för att meddela er det nästan otroliga. Ni kan ju fråga herr Setterberg, om det verkligen förhåller sig så, som karlen der ute påstod.

Baronen ruskade på hufvudet.

— Olyckan har uppskakat er för mycket, fröken Brummer, sade han. Jag sade er ju redan der hemma, att jag med egna ögon sett min syster Beata ligga på bår.

Medan han yttrade dessa ord, kom baronen att kasta en blick på Victor.

Denne hade redan velat tala, men nu utsträckte han båda händerna liksom bedjande mot baronen och yttrade.

— Herr baron, jag ber er så litet som möjligt vidröra den der saken. Det förhåller sig verkligen så, som min rättare sagt damen här. Beata bara låtsade vara död, emedan hon i sitt egensinne ville undvika att tala med er. Min hustru viste om det, och hon lät på Beatas önskan i byn utsprida den falska dödsunderrättelsen.

Nu blef öfverraskningen allmän.

Baronen stod der en stund mållös.

Men plötsligt utbrast han:

— Det . . . skulle Beata verkligen ha gjort mig det? Kunde hon handla så, oaktadt hon måste ha varit öfvertygad om, att återseendet med henne skulle ha gladt mig ofantligt?

Victor nickade instämmande.

— Ja, ja, sade han, det är förskräckligt, hvad de båda fruntimren burit sig illa åt här hemma under min frånvaro. De ha beredt mig så mycken förargelse, att jag väl aldrig kan glömma det.

Gerda hade med andlös spänning lyssnat till Victors ord.

— Det går inte an, pappa, inföll hon nu. Visserligen faller det sig mycket svårt för mig att tvifla på herr Setterbergs ord; men vi måste taga noga reda på förhållandet, alldenstund det här gäller din systers lif. Det skulle ju kunna hända, att äfven herr Setterberg blifvit falskt underrättad, ty jag har ju sjelfsett Beata ligga på sin dödsbädd, och hittills har jag intet ögonblick tviflat på att hon verkligen varit död.

— Ja visst, ja visst, kära Gerda, svarade baronen, som mycket upprörd gått några gånger fram och tillbaka i rummet. Herr Setterberg måste, om vi skola tro det oerhörda, som han meddelat oss, med trovärdiga vittnen styrka sin uppgift, eller också måste vi genom myndigheterna låta grundligt undersöka saken; ty jag i egenskap af Beatas bror måste ovilkorligen ha rättighet att taga reda på, om min syster lefver eller ej.

Victor lade bedyrande handen på hjertat.

— Herr baron, sade han, jag ber er icke misstro mig. Naturligtvis är jag gerna beredd att hitkalla de vittnen, på hvilkas trovärdighet jag sjelf måst och äfven kan förlita mig.

Sjelf var jag som vi veta, borta från hemmet, när Beata och Klara iscensatte den der gudlösa komedien; men alldenstund Beata vid min afresa inte alls var sjuk, så sade mig redan mitt sunda förnuft, att hon ej gerna kunde ha dött så hastigt.

— Hvem känner närmare till saken, herr Setterberg, det vill säga, hvem har sett faster Beata gå omkring här efter vår afresa? frågade Gerda.

Victor framtog nu och lemnade baronen det bref som Beata skrifvit till Signe.

Både baronen och guvernanten kände igen Beatas stil.

Den förre genomögnade hastigt innehållet; derpå sjönk han tungt ned på en stol och yttrade suckande:

— Beata är i allt, hvad hon företager sig, en förkroppsligad gåta. Och barnet . . . Signes barn? O, Gud, hvarför . . . hvarför har hon tagit med sig det? Hvart har hon tagit vägen?

Baronen lät äfven Gerda och guvernanten på deras begäran läsa brefvet.

På baronens sista ord förmådde Victor med bästa vilja icke gifva något svar.

Så snart godsherrn något hemtat sig från den häpnad, som brefvets innehåll framkallat, tog Victor åter till ordet:

— Nå-å, herr baron, nu tror ni väl ändå min försäkran, att er syster Beata faktiskt ännu befinner sig i lifvet.

— O, herr Setterberg, utbrast baronen, på edra ord har jag ju intet ögonblick tviflat; men ni inser nog, att det under sådana omständigheter icke endast är min rättighet utan rent af min heligaste pligt att taga noga reda på förhållandet. Hvem har alltså sett Beata efter detta fula spratt som hon spelat mig och min dotter?

— Min hustru, herr baron, har erkänt allt detta för mig, och rättaren Sven, hushållerskan och pigan Anna voro alla närvarande när den objudne gästen ville tvinga min hustru att till honom utlemna Beatas familjepapper. De ha följaktligen också sett, att Beata ännu lefde, och det var ju hon, som affyrade ett skott efter den fräcka karlen. Äfven fjerdingsman Blom är underrättad om allt; ty precis så, som det nu går er herr baron, har det gått med alla mina tjenare. Alla ha tagit Signes parti mot min hustru och Beata. De hade, när jag kom hem, nedlagt arbetet för att straffa min hustru för hennes mot Signe visade hjertlöshet.

— Godt godt! sade baronen. Kalla hit er fru, rättaren, hushållerskan och den omnämnda pigan.

— Det ska' ske, herr baron; men betänk, att vi inte få utbasunera denna högst obehagliga sak, just emedan äfven er syster derigenom skulle bli starkt komprometterad. Det vore naturligtvis inte treffligt för mig, om min hustru skulle bli kallad inför rätta, men det vore dock intet skäl för mig att söka nedtysta saken, ty Klara har verkligen gjort sig förtjent af en allvarlig tillrättavisning.

Victor skyndade ut och ropade med hög röst:

— Sven, Lina, Anna, kommen genast in!

De nämnda personerna voro genast till hands.

— Jag befaller er, sade Victor, att sanningsenligt besvara alla frågor, som herr baronen och hans anhöriga komma att ställa till er. I veten ju, att I icke behöfven skona någon. Ingenting får hemlighållas, om också min hustru derigenom skulle råka illa ut.

Sedan han visat in de tre personerna i rummet, skyndade han in till sin hustru och uppmanade äfven henne i allvarsam, befallande ton att genast följa med till herrskapet och lemna tillfredsställande upplysningar om Beatas föregifna död.

— Nej, nej, Victor, låt mig vara! jemrade sig Klara. Du kan väl inte sjelf gilla, att din egen hustru ställer sig i en så ofördelaktig dager inför främmande menniskor.

— Har du inte sjelf ångerfullt bedt mig om förlåtelse?

— Jo visst, det har jag ju gjort, Victor.

— Nåväl, så visa då, att det är allvar med din ånger. Den, som ångrar, det vill säga, af hjertat allvarligt ångrar kan neller inte vägra att tillstå sin skuld, i all synnerhet om han derigenom kan i någon mån försona hvad han brutit.

— Men, Victor, hvad ska' det främmande herrskapet tänke om mig?

— Om du inbillar dig, att herrskapet Ekstam inte redan vet, hur du burit dig åt både i det ena och andra fallet, då misstar du dig grundligt. En sådan herre som baron Ekstam är inte lätt att vilseleda; han genomskådade och bedömde dig rätt redan vid första samtalet med dig. Men här är det inte fråga om, huru du hittills betett dig, utan önskar jag endast, att herr baronen och hans familj måtte få en bättre tanke om dig. Jag skulle inte för all framtid vilja skämmas för min hustru. Har du felat, så måste du också ha mod att erkänna det, såvida jag inte skall tro, att din ånger endast är heräkning för att derigenom undgå ansvar och straff. Det är min skyldighet att bevisa herr baronen, det du i samråd med Beata öfverlistat och bedragit honom. Vägrar du uppfylla min önskan, så anmäler jag saken.

Gör för Guds skull bara inte det, Victor! Gör mig inte olycklig! Jag rår ju inte alls för, att svärmor förledde mig . . .

— Jag frågar dig för sista gången, Klara, om du vill gå med godvilligt och öppet och ärligt stå till svars inför baronen och hans anhöriga.

— Victor, du sjelf vet ju allt. Förbarma dig öfver mig! Var inte nog grym att tvinga mig träda inför dessa främmande människors ögon!

Setterberg utsträckte befallande handen.

— Hade du förbarmande med Signe, när hon bad dig om tak öfver hufvudet? Var det inte du, som i hemlighet skickade efter polisen för att låta häkta henne? Men allt, hvad du syndat mot Signe, har du gjort af uppenbar elakhet. Ja, du har till och med handlat tvärt emot Beatas uttryckliga önskan. Det beror nu uteslutande på baronen, om han vill draga dig inför rätta eller ej. Jag har ingen anledning att afråda honom derifrån, om du vägrar att äfven för honom bekänna din skuld.

— Det kan jag inte; jag kan det inte, jemrade sig Klara. Jag är så sjuk . . . åh, hvad jag är sjuk!

— Godt! Du får då skylla dig sjelf, yttrade Victor och lemnade rummet utan att ens ännu en gång se sig om.

Men han hade knappast stängt dörren, innan Klara kom springande efter honom.

Hon hängde sig fast vid hans arm.

— Gör mig inte olycklig! jemrade hon sig. Bed . . . bed för mig!

Förkrossad vacklade hon fram vid hans sida.

Darrande steg hon med honom in i det rum, i hvilket baronen och hans anhöriga befunno sig och lyssnade till tje-narnes förklaringar.

När baron Ekstam såg den förödmjukade Klara komma, steg han upp och yttrade:

— Fru Stterberg, det vore ju förlåtligt, om ni blott i sam-råd med Beata gjort mig till föremål för det der gudlösa skäm-tet: men ert beteende mot den stackars värnlösa Signe är en förseelse, som ni aldrig kan godtgöra.

— Ja visst, min far, inföll Hugo, jag skall sjelf anmäla denna qvinna. Att bära sig så skamlöst åt mot min stackars Signe, det är ju alldeles oerhördt.

— Herr baron, tog Victor till ordet, jag har hemtat hit min hustru, på det att ni äfven af henne skall få veta sannin-gen. Jag kan tyvärr icke alls taga Klaras parti utan måste in-skränka mig till att bedöma henne i öfverensstämmelse med, hur hon förhåller sig gent emot er.

Då vacklade Klara några steg framåt och föll på knä för baronen.

— Förbarmande! utbrast hon. Haf förbarmande med mig! Jag vet, hur svårt jag felat; men om ni kunde se in i mitt hjerta, så skulle ni tro min försäkran, att jag redan varit nära att dö af ånger och ångslan.

— Stig upp, fru Setterberg, och bevisa, att ni verkligen ångrar er himmelsskriande orättvisa! Äfven jag är af den öfvertygelsen, att ni vet mycket mera om Signes nuvarande vistelseort, än hvad ni hittills medgifvit. Men allt, hvad ni vet, vill och måste äfven jag veta.

Klara måste nästan med våld tvingas att stå upp och taga plats på en stol.

Det kostade Hugo Ekstam mycken ansträngning att icke gå handgripligen till väga; ty när han tänkte på hvilken ofärd denna qvinna nedkallat öfver Signe, då kokade hans blod, och hela hans inre upprördes mot henne.

Klara var faktiskt icke i stånd att nu tala.

Man såg tydligt på henne, hvilken ångest hon utstod, och att hon var nära att falla i vanmakt.

Hon vågade inte slå upp ögonen af fruktan att möta Hugos vredgade och Gerdas så bittert förebrående blickar.

De tre tjenarne finga nu göra noga reda för hvad de viste om Beatas föregifna död, och under hvilka omständigheter hon lemnat hemmet.

Men dessa upplysningnr förklarade hvarken Signes gåttulla försvinnande eller den plan, som Beata nu umgicks med.

Att döma af Beatas efterlemnade bref skulle hennes bror kanske ändå ha kunnat lemna någon upplysning om hennes plan, ifall han varit helt och hållet invigd i systemens hemlighet, hvilket han emellertid städse förnekat.

Men Beata omnämnde i sitt bref en tidrymd af ett helt år.

Men det fans i brefvet ingen antydning om, hvar hon under denna långa tid ämnade uppehålla sig, eller hvad hon tänkte företaga sig. Det enda glädjande i brefvet var, att deraf åtminstone framgick den goda viljan att utgrunda den hemlighet, som omgaf Signes börd, och att man deri kunde skönja ett lätt spår af medlidande och moderskärlek, det vill säga, om man fick tro Beatas ord.

Klara tyckte sig sjelf vara en fattig syndare, hvars öde berodde af hennes domares nåd; modstulet medgaf hon allt, som tjenarne beskyldde henne för.

Hon hade endast den ursäkten, att hon hatat Signe för dennas hemliga giftermål och förnäma uppfostran, äfvensom att hon af Beata blifvit förledd, att handla så, som hon gjort.

Slutligen hade hon icke kunnat annat än anse det för rena sanningen, att Signe i Göteborg begått det förfärliga brottet.

En mörderska hade hon icke velat herbergera i sitt hus. Hugo Ekstam, som naturligtvis ifrigt förfäktade Signes oskuld, passade på tillfället att i eldiga och öfvertygande ordalag bevisa, att Signe omöjligen kunde ha begått detta brott.

Nu infann sig helt oförmodadt fjerdingssmannen i sällskap med en äldre herre, i hvilken senare baron Ekstam och hans son genast kände igen poliskommissarien från Göteborg. Denne önskade genast tala med Victor, Klara och deras tjenare i den bekanta angelägenheten.

När Klara hörde, att det var en polisman, skrek hon till högt af förskräckelse och svimmade.

Poliskommissarien var icke litet förvånad öfver att här i Karleby finna baron Ekstam och hans barn.

Baronen skyndade sig att i få ord förklara ändamålet med sin härvaro.

— Så mycket bättre! sade poliskommissarien. Då kan ni ju, om så skulle behövas, genast stå mig till tjenst med den ena eller andra förklaringen.

Baronen förstod, att kommissarien nu först utan vittnen ville tala med gårdsfolket, och därför uppmanade han sina anhöriga att med honom lemna Karlsborg och taga in på gästgifvargården.

När Victor hörde det, inlade han mot utförandet af detta beslut på ett trängande och hjertligt sätt sitt veto.

— Herrskapet får inte nu lemna oss, sade han, ty jag skulle uppfatta det som ett misstroende mot mig sjelf, om herrskapet nu vägrade blifva mina kära gäster. Mitt hela hus står till ert forfogande, och så snart herr poliskommissarien det tillåter, skyndar jag åter till er för att hålla er sällskap.

Baronen ville inte göra Victor ledsen därför antog han hans inbjudning och lät de sina föras upp till de rum, som Beata bebott.

Först sedan Victor på detta sätt sört för sina gästers beqvämlighet och gifvit befallning om, att de skulle undfågnas på bästa sätt, gick han ned för att närvara vid det af kommissarien anställda förhöret.

För Klara, som man återkallat till medvetande, var denna stund den allvarsammaste och förfärligaste, som hon hittills upplefvat.

Men vi återvända till våra bekanta, herrskapet Ekstam, för att der bevittna ett synnerligen viktigt samtal, hvilket på samma gång var en helt naturlig följd af de senaste händelserna.

NIONDE KAPITLET.

Beatas historia.

Fastän Hugo Ekstam, i stället för att begifva sig upp på Beatas rum, helst skulle velat storma ut för att åt alla väderstreck ropa ut sin hjertesorg och för att med all ifver på måfå söka efter Signe, måste han dock lägga förnuftets tyglar på denna sin otålighet.

Han insåg nödvändigheten af att först afvakta tingens utveckling, så som de efter poliskommissariens undersökning komme att gestalta sig. Den bittra lärdom, som Hugo erhållit genom arresteringen och alla dermed förenade sinnesskakningar och faror, verkade så till vida ännu välgörande hos honom, som han insåg och förstod, att den kommer längst och bäst tjénar sig sjelf, som med klokt förutseende gör sitt och undviker att i ungdomlig öfverilning söka i ett enda angrepp storma hela världen.

Poliskommissariens ankomst påminde honom lifligt om, hvilken högst allvarlig sak hans häktande varit, och att han ändå hufvudsakligen hade gynsamma omständigheter att tacka för, att han redan åter befann sig på fri fot.

Icke mindre viktigt syntes det honom att få veta, huru poliskommissarien skulle bedöma den hårdt pröfvade Signe efter på ort och ställe anställdt förhör.

Ja, Hugo sade sig, att kommissarien kanske redan viste

mycket mera om Signes för detta man, och om hennes i hemlighetsfullt mörker opererande fiender, och att det för honom, Hugo, och hans anhöriga efter en rådplägning med polismanen kanske skulle bli lättare att finna Signe och bringa henne hjälp och räddning.

Hugo hade förut med bästa vilja i världen icke med tillbörlig uppmärksamhet förmått läsa Beatas efterlemnade bref.

Åtminstone var det så mycket deri, som han icke förstått.

Brefvets innehåll var ju också i sjeltva verket så hemlighetsfullt, tvetydigt och motsägande, att det behöfdes en noggrann kännedom om förhållandena för att närmelsevis förstå det samma.

Ingenting var därför naturligare, än att han ännu en gång utbad sig brefvet af sin far, och att han efter genomläsandet af det samma enträget uppmanade sin far att för honom förklara innehållet.

Äfven Gerda instämde i denna broderns önskan.

Att inte heller guvernanten kunde bli klok på Beatas bref, bevisade den omständigheten, att hon understödde Hugos och Gerdas bön.

Nu infann sig äfven Victor, som af poliskommissarien erhållit tillåtelse att slippa närvara vid förhöret, och när han hörde, hvarom fråga var, uppmanade äfven han på det ensägnaste den gamle baronen att i Signes intresse förklara Beatas hemlighet.

— Jag har, tillade han, på allt upptänkligt sätt försökt att af Beata få veta, hvad det är för en dyster hemlighet, som tvingat henne att här hålla sig afstängd från hela världen och spela Den stumma på Karlsborg. Vidare är det för mig ett trängande hjertebehof att erhålla full visshet i den saken, om Signe verkligen är Beatas barn, och hvem som är min fostersystems far. Visserligen har ni, herr baron, ännu icke på något sätt motsagt min öfvertygelse, att Signe är Beatas dotter, men ni har heller icke direkt, det vill säga, med bevis bekräftat detta mitt antagande. Af Beatas bref framgår detta icke heller så tydligt, att hvarje tvifvel uteslutes.

Hugo och Gerda instämde ifrigt med Victor, och baronen, som insåg det berättigade i deras bön, förklarade sig beredd att om Beatas förflutna lif lemna så samvetsgranna upplysningar, som han möjligtvis kunde.

Vi kunna lätteligen tänka oss, med hvilken spänd förväntan alla de närvarande motsågo baronens berättelse.

— Låtom oss genast börja med en hufvudsak; tog den gamle herrn till ordet, sedan han en stund tankfullt blickat framför sig. I viljen allesammans veta, om Signe är Beatas barn. På denna fråga kan jag endast svara, att jag är öfvertygad om, att så är förhållandet; men några bevis kan jag ej framlägga; det enda beviset är likheten mellan Signe och min syster, då denna var ung. Som sagdt, det är min glada öfvertygelse, att Signe är vår kära släkting.

— Men, min far, föll Hugo den gamle baronen i talet, hvem är då Signes far? Hvad vet du derom? Om det är dig bekant, så måste det ju för dig vara en lätt sak att finna Beata; ty att döma af brefvet har hon rest till honom. Hon tänker uppsöka denne man eller åtminstone förskaffa sig visshet om, huruvida han ännu lefver eller ej.

Baronen ryckte med ett smärtsamt leende på axlarna.

— Det är just den ömtåligaste punkten, om hvilken endast Beata kan lemna upplysningar, svarade han.

— Huru, min far? utbrast Hugo. Vill du dermed säga, att du icke vet namnet på Signes far?

— Så är det, Hugo.

— Men du antydde ju redan under resan, att du af Beata fått veta den der mannens namn.

Baronen nickade instämmande.

— Ja, svarade han, detta kan verkligen synas som en motsägelse, men den är endast skenbar, som jag strax skall visa. Hören alltså hvad jag har att meddela er om dessa för länge sedan timade händelser.

Alla sågo på baronen med ett uttryck af otålig förväntan och spänning.

Den gamle herrn fortfor:

— Beata är min köttsliga syster, och fastän hon ser så gammal ut, är hon likväl mer än en half mansålder yngre än jag. Efter min fars död hade jag i egenskap af fideikommissarie öfvertagit förvaltningen af godsens.

Beata vistades vid den tid, hvarom här är fråga, hos en bekant familj på ett närgränsande gods, der hon hade en jemn-årig väninna, med hvilken hon varit kamrat i pensionen.

Min syster var, om jag inte missminner mig, vid denna tid sexton, högst sjutton år gammal. Jag tyckte mycket om henne, emedan hon alltid var glad, men på samma gång stadgad för sin ålder. Jag hade den åsigten om henne, att hon trots sin naturliga glädtighet, hvilken ofta snarare kunde kallas ungdomligt öfvermod, likväl aldrig skulle förgå sig i sedligt hänseende.

Men märkvärdigt nog utsträckte hon sitt besök hos den bekanta familjen så länge, att jag slutligen beslöt hemta hem henne, dels emedan jag längtade efter hennes sällskap, dels emedan jag kände mig förpligtad att som älskande broder i nödfall bista henne med råd och dåd.

Hon hade redan vistats flera månader på det ifrågavarande godset och trots mina uppmaningar hade hon, såsom hon skref, ännu icke på allvar tänkt på att återvända hem.

Slutligen blef jag så orolig och otålig, att jag en dag kastade mig upp på en häst och red till det något öfver två mil från Redberga belägna godset.

Hvem förmår beskrifva min förskräckelse, när jag kom dit och fick veta, att min syster Beata redan för fjorton dagar sedan afrest derifrån för att, såsom hon förklarar, återvända hem?

Väninnan hade gjort henne sällskap till stationen. Hon hade skämtsamt förklarar, att hon ändtligen måste tillfredsställa sin stränge herr broders längtan efter henne.

Jag var vid den tiden gift, och min maka längtade likaledes efter sin svägerskas sällskap, alldenstund hon för barnets skull, som vi egde, och eftersom hon för andra gången befann sig i intressanta omständigheter, nödtvunget måste undvika sällskapslifvets nöjen.

Min fru hade för resten mera håg för det husliga, och af detta skäl längtade hon dubbelt efter en sällskapsdam, med hvilken hon kunde skratta och prata bort lediga stunder.

Det är nu en gång så i äktenskapet, att äkta makar, när de varit gifta ett par år, å ömse sidor så grundligt ordad om allt möjligt, att de inte ha mycket att säga hvarandra, hvarför på sätt och vis en tredje person är alldeles nödvändig för att få ett intressant samtal i gång.

Jag blef, som sagdt, icke litet bestört vid underrättelsen, att min syster redan afrest; ty jag hade naturligtvis icke behöft aflägga detta besök, om det varit sant, att Beata återvändt hem.

Korteligen, vi hade ingen aning om, hvar Beata befann sig, och våra farhågor voro derför berättigade, att någon olycka hade händt henne under fortsättningen af resan.

Men det var ju heller inte troligt, då afståndet mellan de båda godsen var så kort; ty om någon jernvägsolycka hade vi inte hört talas.

Jag skyndade att anställa förfrågningar på den enda mellanstation, som Beata haft att passera, och fick då veta, att hon

der lemnat tåget och fortsatt vägen till fots. Orsaken härtill var naturligtvis en olöst gåta.

Men jag ville nu ännu inte alls tro på Beatas försvinnande utan hoppades, att hon under min frånvaro anländt till Redberga.

Det var emellertid icke fallet, och i följd deraf såg jag mig nödsakad att anställa vidare efterspaningar.

Dessa ledde till det resultat, att jag fick veta, att Beata ej långt från stationen träffat en till utseendet mycket förnäm herre, med hvilken hon gått vidare. Natten hade hon med den obekante tillbringat på ett bättre värdshus, och följande morgon hade de fortsatt sin väg till fots.

Naturligtvis blef jag på det obehagligaste berörd häraf, ty att veta, att min syster gjort sig skyldig till en sådan handling, uppkallade min harm, hvilken ingalunda blidkades af den underrättelsen, att Beata umgåtts mycket förtroligt med den der herrn.

Korteligen, det återstod mig ingenting annat än att tro, det Beata knutit en hemlig kärleksförbindelse och af sin älskare låtit sig förledas att anträda en resa eller utan min vetskap och vilja hålla sig gömd någonstädes.

Jag återvände till våra bekantas gods i hopp om att af Beatas väninna få veta någonting närmare om den der obekante mannen.

De båda flickorna hade verkligen gjort bekantskap med en herre med det utseendet, men det hade varit för minst två månader tillbaka, och bekantskapen hade för öfrigt varit af en så flyktig natur, att Beatas väninna för länge sedan helt och hållet glömt den der mannen. Han hade presenterat sig för de båda flickorna som grefve Meyersköld. Någon grefve med det namnet kände jag inte alls till, och derigenom stärktes min hemliga misstanke, att Beata låtit snärja och öfverlista sig af en samvetslös förförare.

Beatas väninna måste medgifva, att min syster, i synnerhet på sista tiden, mycket ofta gått ut i parken ensam. Men detta hade icke kunnat uppväcka någon misstanke, emedan Beata aldrig stannat länge ute, och emedan hon förklarar, att hon läst eller skrifvit i paviljongen.

Ingen menniska hade någon aning om, att Beata i hemlighet knutit bekantskap med en herre. Jag försökte taga reda på, hvem grefve Meyersköld egentligen var, men ingen kunde lemna mig några upplysningar om honom.

"Här ... se här, det är hans blod, som du ser på denna dolk.."

Beatas väninna beskref honom såsom en mycket ung man, men han måste ju ändå ha varit medveten om följderna af sitt handlingssätt.

Några dagar efter Beatas försvinnande anlände ett bref från henne, i hvilket hon meddelade mig, att hon företagit en utflykt i sällskap med en högst aktningvärd man, och att hon sedan skulle återkomma till Redberga för att presentera sin följeslagare som sin fästman och bedja mig tillkännagifva hennes förlofning med honom. Hon viste nog, sade hon, hur öfverraskad jag skulle blifva vid denna underrättelse, men hon kände den der herrn redan sedan en längre tid tillbaka, och han vore en så genomhederlig karakter, att jag skulle bli glad att få göra hans bekantskap och stolt öfver att i framtiden få kalla honom svåger. Äfven hon uppgaf i sitt bref sin föregifne fästmans namn vara grefve Meyersköld.

Som orsak till sitt hemlighetsfulla tillvägagående förebar hon, att hon i första början varit för blyg att för mig tillstå, det hon hade en älskare.

Grefven hade bedt henne med honom företaga resan, på det att han, innan han läte proklamera sin förlofning med henne, måtte få presentera henne för sin far.

Ett oförutsedt hinder hade hittills stält sig i vägen för denna presentation, ty grefvens far hade rest bort.

Han skulle emellertid komma igen någon af de närmaste dagarne, och sedan skulle Beata med sin fästman ofördröjligen komma till Redberga.

Af innehållet i Beatas bref kunde man omöjligen leta sig till, hvar hon för tillfället egentligen uppehöll sig.

Brefvet hade nedlagts direkt i postvagnen och afstämplat af postexpeditören.

Naturligtvis försonade icke heller detta bref mig med Beata, ty hennes handlingssätt lät sig ingalunda förenas med en ung flickas goda rykte. Dessutom ville det synas mig, som hade hon i sitt bref icke ens hållit sig strängt till sanningen, ty det samma innehöll uppenbara motsägelser.

Visserligen tviflade jag icke på, att hennes förhållande till den der mannen var fullt ärbart, i all synnerhet som hon i sitt bref för mig skildrat sin så kallade fästman såsom den ädlaste, finkänsligaste och ärligaste menniska.

Men den, som inte kom hem, och den, som inte höll ord, det var -- Beata.

Min systers goda rykte stod icke endast på spel, utan det hade redan genom hennes förhållande lidit ganska mycket.

Att vara ute på resor en så lång tid i sällskap med en ung man, det var ju ändå, minst sagdt, opassande.

Hon skref ej mera, och jag — jag var rådlös hvad jag skulle taga mig till för att om möjligt ändå rädda henne ur den der obekantes snaror.

Men kunde jag väl offentligen med polisens tillhjälp låta söka efter min syster.?

Nej, det fick ej ske. Hennes heder ville jag icke derigenom ännu mera kompromettera, än hon redan sjelf gjort genom sitt eget, oförsvarliga beteende.

Men dessutom skulle ju hennes skam äfven ha träffat mig, ty hennes namn var ju också mitt.

Men jag hade med en helig ed måst lofva min döende fader i hans sista stund att städse bemöda mig om att hålla vår familjs heder obefläckad.

Hur djupt olycklig jag än var öfver min systems grofva pligtförgätenhet, kunde jag likväl icke med bästa vilja göra det skedda ogjordt.

Men till och med om jag med polisens tillhjälp velat söka min syster, skulle jag antagligen ändå inte uppnått något resultat; ty den omständigheten, att Beatas förförare tagit sig ett falskt namn, sade mig, att han, för att sopa igen sitt och Beatas spår ännu en gång kunde ha ändrat namn och föranledt Beata att icke alls nämna sitt namn.

Men antag, att jag lyckats upptäcka Beata, så skulle jag, såsom en rädd farhåga sade mig, ändå redan ha kommit för sent för att kunna bevara henne för fallet.

En flicka, som så blindt litat på en man, såsom Beata tydligen gjort, förmår icke i längden motstå hans lockelser.

Så gingo fem långa månader.

Då kom en dag min skogvaktare till mig och sade, att till honom kommit en ung dam, som enträget läte bedja mig om ett samtal mellan fyra ögon.

Genast tänkte jag på Beata.

Jag frågade skogvaktaren, hvem det var, som ville tala med mig, men han förklarade, att han icke kände damen, och att hon lagt honom på hjertat att tills vidare icke yttra ett enda ord om henne till någon annan människa. Vägrade jag att komma, så måste hon foga sig deri.

Naturligtvis var jag genast beredd att följa skogvaktaren till hans hem, och när jag kom dit, kände jag vid första ögonkastet igen min syster Beata.

Men jag kände icke endast igen henne, fastän hon var myc-

ket förändrad, utan jag såg äfven med det samma, att mina hemliga farhågor varit välgrundade.

Ack, hvilka bittra tårar grät jag icke, när jag såg, att Beata blifvit förförd, att hon redan var en fallen qvinna!

Hon förmådde icke mera dölja sitt tillstånd, och hon bemödade sig icke heller om att göra det.

Men om jag trott, att jag skulle finna en ångerfull och förkrossad synderska, så hade jag misstagit mig.

»Beata,» sade jag i sträng ton till henne, »hvad vill detta säga? Du motser en händelse, som endast då kunde rättfärdigas, ifall du vore gift. Men oaktadt du blott allt för väl sjelf måste veta hvad du låtit komma dig till last, ser det icke ens ut, som om du ångrade, att du trampat din qvinliga heder i stoftet.»

Då flammade det till i Beatas ögon.

»Hvem säger dig, Gustaf,» utbrast hon i en ton, som om jag groft förolämpat henne, »att jag är en fallen, en äreförgäten qvinna?»

»Ditt tillstånd, Beata, är det mest slående bevis för det berättigade i min förebräelse.»

»Skenbart har du rätt,» svarade hon, »men betrakta först den här ringen närmare!»

»En vigselring?» utbrast jag, förvånad.

»Så är det,» svarade Beata.

Jag ruskade tvislande på hufvudet och sade:

»Jag beklagar, att jag vid åsynen af ditt tillstånd ej är upplagd för skämt.»

Beata såg förebrående på mig.

»Jag skämtar visst inte,» sade hon.

»Men,» invände jag, missnöjd, »du vill väl inte försöka inbilla mig, att du är gift; ty du vet väl, att du inte får ingå äktenskap utan din förmyndares samtycke.»

»Jag har ingått ett äktenskap, till hvilket jag icke behöfde begära någons samtycke,» förklarade hon.

»Så-å,» uppbrusade jag. »Hvad är det för ett slags giftermål, eftersom du icke behöfde mitt samtycke? Fins det då andra giftermål än det, som måste sanktioneras af kyrkan? Har du gift dig på annat sätt, så måste jag, så ondt det än gör mig, likväl säga dig, att ditt giftermål ej eger laglig giltighet och ej kan tjena som ursäkt för ditt nuvarande tillstånd.»

Beata rätade stolt upp sig och mätte mig med en straffande blick. Jag viste verkligen inte hvad jag skulle tänka om hennes underliga beteende.

Hon drog vigselringen, ty en sådan var det, som hon bar, af fingret, räckte mig den och yttrade:

»Se här, öfvertyga dig sjelf, att jag är grefve Meyerskölds maka! Tills vidare är vårt äktenskap emellertid endast borgerligt.»

»Hvad säger du?» utbrast jag, ty mitt medlidande med Beata nedtystade min harm. »Beata, hvem har förrättat den vigseln, som ju inte är laglig?»

»Den är fullt giltig; försök inte inbilla mig någonting annat, Gustaf! Och nu, när du vet det, så kan du väl inte vara nog grym att anse mig för en fallen qvinna.»

Med ett vemodfullt leende såg jag på henne och ruskade betänksamt på hufvudet.

Tårarne kommo mig i ögonen.

Broderskänslan öfvervägde alla andra känslor i mitt bröst. Jag fattade hennes hand och sade:

»Beata, min syster, jag tror, att du är öfvertygad om, att du blifvit en fru; men förlåt, att jag i ditt eget intresse måste säga, det du säkerligen blifvit narrad och bringad i olycka af en listig, utstuderad bedragare!»

»Gustaf, inte ett ord vidare!» utbrast hon. »Förolämpa inte mitt barns far! Han är min man, och så sant jag vet, att jag felat af kärlek till honom, och att det var orätt af mig att gifta mig utan ditt samtycke, så visst är jag också öfvertygad om, att han är den hederligaste och ädlaste man, som har heligt allvar med de förpligtelser, hvilka han åtagit sig mot mig.»

»Det är väl för dig, Beata,» sade jag, »om du i din olycka åtminstone ännu eger den trösten. Vare det långt ifrån mig att utan orsak vilja rubba denna din lyckliga tillit! Men du har låtit kalla mig, och du måste väl ändå medge, att jag eger rättighet att fråga: Hvem är då egentligen din man, och hvarför har han ännu icke ens aktat nödigt presentera sig för mig och för mig öppet och ärligt förklara sina afsigter, som en hedersman pligtskyldigast måste ha gjort?»

»Det är förhållanden, som jag icke med få ord för dig kan förklara, Gustaf,» svarade Beata.

»Derför frågar jag dig ju. Eller tänker du fortfarande gent emot mig göra en hemlighet af din förbindelse med den der mannen?»

»Du skall få veta hvad jag sjelf känner till.»

»Nå, så tala då! Men först af allt måste jag bedja dig säga mig, hvem denne grefve Meyersköld egentligen är, hvar han

har sina besittningar, och hvar hans föräldrar, om han ännu har sådana i lifvet, äro bosatta.»

»Jag känner min man endast under namnet grefve Meyersköld» svarade Beata. »Sjelf har han sagt mig, att han är berättigad att bära ett helt annat namn och äfven en annan titel. Tills vidare har han genom mitt giftermål med honom upphöjt mig till grefvinna Meyersköld! Hvilken titel och hvilka rättigheter som sedermera tillkomma mig, när kyrkan välsignat vårt förbund, det kan jag för närvarande icke ens sjelf säga dig, alldenstund han behandlat detta som sin hemlighet.»

Beatas ord, af hvilka framgick, att hon icke hyste det ringaste misstroende mot den föregifne grefven, gingo likt en pil genom mitt hjerta.

«O, min stackars, stackars syster!» snyftade jag. »Du . . . du vet icke ens, hvem den man egentligen är, åt hvilken du offrat din qvinliga heder? Då är du i sanning så mycket mera beklagansvärd, ty blott allt för snart skall du nödgas göra den bittra erfarenheten, att du blifvit skamligt bedragen af en äreförgäten person, som så fullständigt förstätt innästla sig i ditt förtroende.»

»Nej, nej, Gustaf, du misstar dig,» inföll hon. »Jag upprepar hvad jag redan förut svarat dig, att min man är den upprigtigaste, hederligaste och samvetsgrannaste man, som fins i hela världen.»

»Beata,» svarade jag, »dina ord bevisa, att du upprigtigt älskar den der mannen. Under för handen varande omständigheter länder åtminstone det dig ännu till heder. Men som bror är det min heliga pligt att göra dig uppmärksam på, att kärleken gör blind. Jag har förgäfves sökt efter en grefflig släkt med namnet Meyersköld. Det är ett slående bevis på, att din så kallade man ingalunda menar så ärligt med dig, som du i din blinda tillit antagit.»

»Gustaf, om min man hörde, att du på sätt och vis stämplar honom som en ärelös bedragare, så tror jag bestämt, att han utmanade dig! ty han är en man af allra bästa familj, för hvilken äran går öfver allt annat.»

»Du glömm, Beata,» svarade jag, »att jag sjelf är den förolämpade; ty den, som kränker min syster och beröfvar henne hedern, har också förolämpat mig. Din man kan icke förebrå mig mitt misstroende, så länge han icke presenterat sig för mig och nöjaktigt redogjort för, hvem han egentligen är. Innan han gjort det, måste jag betrakta honom som en förförare och bedragare och dig som en fallen qvinna trots vigselringen, som du bär.»

»Gustaf, du förolämpar mig,» uppbrusade Beata.

»Det är inte alls min afsigt att sära dig,» svarade jag henne. »Tvärtom, jag har aldrig som broder känt djupare än just i denna ödesdigra stund. Jag skulle vilja gråta högt, bara jag ser dig; men jag kunde bli rasande, om du dessutom ännu är nog dåraktig att anse ditt giftermål lagligt, och om du tror, att ringen på ditt finger kan ersätta din förlorade heder . . .

»Gustaf,» afbröt hon mig »innan den tilldragelse, som jag motser, inträffat, skall min man säkerligen ha varit i tillfälle att låta en prest sammanviga oss. Men sedan skall du nödgas göra afbön för ditt inbitna misstroende mot honom.»

»Göra afbön?» upprepade jag i bitter ton. »För hvem tar du mig, syster Beata? Jag behöfver inte alls bedja honom om ursäkt, utan är det hans skyldighet att åter godtgöra den mig tillfogade oförrätten. Jag bedömer den man, som du kallar din make, endast efter hans handlingar. Dessa äro ingaluuda en hedersmans utan en bedragares. Men säg, hvar skall grefve Meyersköld svara mig på de frågor, som jag har rättighet att ställa till honom? Är han här, eller uppehåller han sig någonstades här i närheten?»

Beata ruskade på hufvudet.

»Min man», sade hon, »har endast följt mig till närheten af skogvaktarebostället. Med mitt samtycke afreste han sedan strax åter för att öfvervinna de svårigheter, som ännu stå i vägen för offentliggörandet af vårt giftermål.»

Å nyo fattade jag Beatas hand, sägande:

»Syster, är du då verkligen så blind, att du icke heller deri finner någonting betänkligt, och att du icke heller nu hyser någon misstanke? Anser du verkligen detta din så kallade mans beteende för ärligt?»

»Ja visst, Gustaf. Jag ber dig, beröfva mig icke mitt lugn genom att bereda mig alldeles ogrundade sorger!»

»Och ändå, Beata,» svarade jag, »måste jag som bror göra dig uppmärksam på det, som jag finner så högst egendomligt. Din man, såsom du ju kallar honom, har för dig förteगत sitt rätta namn. Han har stulit ditt förtroende och säkerligen också öfvertalat dig att icke underrätta mig om din vistelseort under hela din långa bortovaro. Antagligen har han också förmått dig att icke vara så nogräknad med sanningen i det enda bref, du under hela denna långa tid skrifvit till mig. Nu, då du på sätt och vis är urståndsatt att sjelf ställa honom till ansvar, alldenstund du i följd af ditt tillstånd icke är i tillfälle att sjelf söka efter honom, förde han dig hit för att bli — dig qvitt.»

Han undvek att visa sig för skogvaktaren, ja, han aktar inte ens nödigt att presentera sig för mig eller lemna mig nödiga förklaringar öfver sin person och sitt beteende. Han flyr, ty en flykt måste jag kalla hans försvinnande. Han har öfvergifvit dig, och tro mig, Beata, han skall aldrig komma igen för att upprätta din heder. Nu skrattar han säkerligen i mjugg, för det du varit nog dåraktig att låta dig bedåras och bedragas af honom. Stackars, stackars Beata! Om du ändå förr anförtrott dig åt mig, om du ändå gifvit mig tillfälle att lära känna, närmare granska och demaskera denna usling! Du skulle då icke ha fallit offer för en så gemen och utstuderad bedragare, och jag skulle icke heller nu ha skäl att så djupt beklaga dig och begråta dig som en fallen qvinna.»

«Aldrig! Aldrig!» utropade Beata. »Men så tro då ändtligen min försäkran, att min man är en hederlig person och inte någon bedragare!»

Hon började gråta och såg så innerligt bedjande på mig. Frukten för att mina ord ändå kunde komma att besannas, stod tydligt skrifven i hennes ansigte.

Jag kände medömkan med hennes tillstånd, med hennes förtviflade belägenhet.

Och likväl måste jag göra henne uppmärksam på det vågade i hennes förhoppningar och öppna hennes ögon beträffande den der bedragaren, ty för en sådan måste jag anse den der obekante.

Jag bad henne taga plats bredvid mig och berätta historien om denna sin kärlek och om sitt förmenta giftermål.

Hon efterkom denna min uppmaning.

TIONDE KAPITLET.

Katastrofen.

Vi återgifva här det hufvudsakliga af de båda syskonens samtal och låta den gamle baronen fortfarande berätta.

-- Beata omtalade nu, att hon gjort bekantskap med en ung herre, i hvilken hon förälskat sig och därför i hemlighet beviljat ett och annat rendez-vous.

Slutligen hade personen i fråga, hvilken kallade sig greve Meyersköld förmått min syster att följa honom, och efter deras skenbara giftermål, hade båda rest utrikes. Hon slutade sin bikt med orden:

»Jag stannar nu tills vidare kvar här hos skogvaktarns och återvänder inte till Redberga, emedan jag vill undvika allt onödigt uppseende. Så snart min man kommer tillbaka, skall jag låta underrätta dig och bedja dig komma hit för att göra hans bekantskap och af hans egen mun höra, att allt förhåller sig så, som jag sagt dig, och att han ingalunda tänker öfvergifva mig.»

När Beata tystnade, såg hon så forskande på mig, som ville hon utgrunda, om jag nu blifvit af en annan öfvertygelse.

»Nå-å, hvad säger du nu?» frågade hon, när äfven jag teg.

»Jag hoppas i ditt eget intresse, att du icke måtte ha bittert missräknat dig på din förmente man,» svarade jag.

»Hvad, Gustaf, du är ännu icke öfvertygad?»

»Säg mig din mans verkliga namn!» inföll jag. »Först då kan jag säga dig, om han är en man att lita på eller ej.»

»Visserligen har jag en aning om, hvem Karl är; men han har så bevekande bedt mig att icke till någon människa, icke ens till mina närmaste släktingar, uttala min förmodan.»

»Du vet alltså inte sjelf hans rätta namn? Har han inte sagt dig det?»

»Nej; men det må gå hur det vill, så kan dock ingen göra mig namnet grefvinnan Meyersköld stridigt, alldenstund Karls far omedelbart efter vårt giftermål lemnade mig ett lagligt dokument, som tillförsäkrar mig rättigheten att bära detta namn, och som på samma gång på sätt och vis utgör min vigselattest.»

»Syster, visa mig det papperet!» bad jag. »Jag vill se, om det är äkta, eller om det är förfalskadt i afsigt att invagga dig i blind tro och säkerhet.»

Men Beata vägrade på det bestämdaste att visa mig papperet, ty hennes man ville det inte, förklarade hon, och hon hade absolut ingen anledning att misstro honom, ännu mindre att handla tvärt emot hans uttryckliga önskan.

Jag kunde omöjligen öfvertyga henne om, att hon blifvit bedragen. Hon bad mig skicka henne fröken Brummer som sällskap i ensamheten.

Så skedde.

Äfven mot fröken Brummer var Beata lika inbunden, alldenstund hon hvarje dag hoppades, att hennes man skulle komma tillbaka.

Sina papper gömde hon mycket väl.

Men det gick, som jag spått. Grefve Meyersköld kom aldrig tillbaka.

Han skref då och då bref, hvilka han, på det att ingen obehörig skulle kunna mottaga och läsa dem, alltid personligen lät tillställa Beata genom ett extrabud.

Jag fick endast veta så mycket af brefvens innehåll, som att den föregifne grefve Meyersköld ännu förgäfves sökt undanrödja de svårigheter, som hindrade en fullt laglig vigsel.

Han sade sig vara nära förtviflan och ville bara inte därför komma och besöka henne, emedan han lofvat att först fullständigt ordna den invecklade angelägenheten.

Men infriandet af hans löfte drog till den grad ut på längden, att Beata skänkte lifvet åt en flicka, utan att hon dessförinnan en enda gång återsett sin grefve.

Jag skref nu sjelf ett bref till honom, hvilket jag naturligtvis likaledes för vidare befordran måste lemna till grefve Meyerskölds tystlätna budbärare.

Han svarade mig inte utan skref endast till Beata, att han var så förtviflad, att han skulle vilja taga lifvet af sig.

Han måste sjelf komma för att muntligen säga henne, hvad

som så länge hindrat honom från att besöka henne och infria sitt löfte.

Men han kom ändå inte.

Slutligen blef till och med Beata misstrogen.

Hon erkände, att hon icke ens viste, hvar grefven bodde.

En dag var hon försvunnen och hade kvarlemnadt barnet i skogvaktarhustruns och fröken Brummers vård.

Den senare sade mig, att Beata i hemlighet smugit sig efter budet, som åter igen varit hos henne med ett bref från grefven.

Några dagar var Beata försvunnen.

Plötsligt kom hon en natt i hemlighet till Redberga. Hon var då mycket upprörd och talade om, att hon sett sin man, och att han var gift på annat håll.

Hon begärde nu, att jag genast skulle aftvä hennes skam i hans blod.

Jag frågade, om hon nu viste, hvem hennes man vore. Hon svarade, att hon ej viste det. Han lefde i en stad, hvilken hon emellertid icke förr ville namngifva, än jag med ed lofvat att hämnas henne på den trolöse.

Jag svarade henne, att jag hade heligare pligter mot min familj än att för hennes lättsinnes skull utsätta mig för faran att på ena eller andra sättet bli ryckt från de mina.

Hon vore tydligen icke lagligen gift med sin man, och derfor kunde hon icke alls anklaga honom för tvegifte.

Men jag förklarade mig beredd att tvinga grefven att på anständigt sätt dra försorg om henne och barnet, såvida nemligen hans förmögenhetsvilkor tilläte det.

Men för detta ändamål måste Beata till mig utlemna sina papper.

»Du är alltså för feg att hämnas på bedragaren?» sporde hon.

»Väg dina ord, Beata!» svarade jag. »Endast i så fall skulle jag ha rättighet att ställa grefven till ansvar, ifall han med mitt samtycke gift sig med dig och sedan trolöst öfvergifvit dig. Men du har ju icke ens frågat mig till råds, du har tvärtom städse tagit bedragaren i försvar. Att kräfva upprättelse af en hederlig man, och om du icke sjelf vore skulden till ditt sorgliga öde, det skulle jag intet ögonblick tveka att göra, om det också skulle kosta mig lifvet; men du kan omöjligen begära, att jag skall slåss med en gemen bedragare, hvilken kanske rent af inte skulle dra i betänkande att lönmörda mig.»

Men fortfarande vägrade Beata att låta mig ta del af innehållet i de der papperen.

Hon lemnade mig, sägande, att jag för säkerhetens skull borde ha en större summa penningar i beredskap.

Jag hade intalat henne tröst, så godt jag kunnat, och jag var öfvertygad om, att hon ännu en gång lugnt skulle öfverväga saken och sedan komma igen för att bedja mig med lagens tillhjälp göra hennes rättigheter gällande gentemot grefven.

Han hade alltid skickat henne tillräckligt med pengar, så att hon kunnat lefva enligt sitt stånd, ja, han hade också i ett bref skrivit till henne, att han låge i underhandling för att åt henne inköpa ett större landtods, der han oftare kunde besöka henne.

När jag nästa dag kom till skogvaktarns för att rådgöra med min syster och af henne begära dokumenten, under rättade man mig om, att Beata redan tidigt på morgonen åter gått ut.

Hon hade sagt, att man inte skulle vara orolig för hennes skull, ifall hon inte komme tillbaka samma dag, ty hon hade ett mycket viktigt ärende att uträtta.

Först, tre dagar derefter kom hon åter igen midt i natten till mig.

Hon hade då barnet med sig.

Hennes utseende uppväckte genast hos mig misstanken, att hon antingen planlagt eller också redan utfört någonting förfärligt.

»Beata, hvad . . . hvad är det med dig?» frågade jag.

»Gif mig pengarne; jag måste bort härifrån,» svarade hon med förbigående af min fråga.

»Hvart ämnar du dig?»

»Till mitt nya gods»

«Beata, du har . . . »

»Fort! Skynda dig, Gustaf! Lemnar du mig inte genast den begärda penningssumman, skulle det kunna hända, att jag redan i morgon med våld blefve förpassad till ett helt annat slott, det vill säga, till fängelset. Korteligen, eftersom du var för feg att hämnas mig på den trolöse, så har jag sjelf gjort det och med utropet: »se der, det är den bedragna och trolöst öfvergifna Beatas kärlek» stött dolken i hans bröst. Tror du inte? Här . . . se här, det är hans blod, som du ser på denna dolk.»

Med dessa ord drog hon fram en dolk och visade mig.

»En mörderska . . . min syster!» stammade jag och såg forskande på henne, ty det tycktes mig nästan, som om hon blifvit vansinnig och icke mera viste hvad hon sade.

Men hon visade annat.

Så lugnt, som om det handlat om alldagliga saker, berättade hon, att hon uppsökt sin man och frågat honom, om han var gift med någon annan. Han hade velat omfamna henne, då han svarat:

»Beata, det är så, men jag ville inte bedröfva dig med den underrättelsen. Det oaktadt förblir du hädanefter såsom hittills min egen lilla Beata, och jag skall troget och frikostigt sörja för dig och barnet. Der . . . se der ligger redan ett bref till dig.»

Beata hade, när den förmente grefven ville omfamna henne, hastigt ryckt fram dolken och stött den i hans bröst. Hennes förförare hade ljudlöst sjunkit ned, och hon hade, medtagande brefvet, som han omnämmt, genast gripit till flykten.

Skulle jag sjelf öfverlemnna min syster i rättvisans händer? Nej, det kunde jag inte. Jag gaf henne alla pengar, som jag för tillfället egde, lät spänna för en vagn och skjutsade henne ett långt, långt stycke från hemmet.

Jag talade under vägen ej ett ord till henne och icke heller hon till mig.

När jag slutligen måste vända om, räckte jag henne min hand.

»Farväl, Beata!» sade jag. »Jag kan nu icke gifva dig något annat råd, än att du icke må låta häkta dig. Jag skall bedja för dig och barnet.»

»Bedja?» hänskrattade hon. »Hade du gjort, hvad jag begärde af dig, så kunde du nu bespara dig alla böner.»

Hon afvisade min hand, vände sig om och gick, och jag hörde henne dervid gnisslande frammumla:

»En mes är den, som lemnar sin systers heder ohämnad. För en sådan stackare har jag endast förakt, men ingen handtryckning. Jag, en kvinna, har med mitt mod och min beslutsamma handling skämt ut den mesen.»

Jag stod der som fastväxt och såg med tårfyllda ögon oafvänt efter henne, så länge jag förmådde se henne.

Baronen gjorde en paus.

— Men, min far, inföll nu Hugo, om Beata begått någon ting så förfärligt, måste det ju ha varit en lätt sak att få veta, hvem den trolöse mannen var.

Baronen ryckte med ett smärtsamt leende på axlarna.

Setterberg hade redan länge haft en fråga på läpparna, och han skyndade sig nu att uttala den samma.

— Herr baron, sade han, jag tviflar ej det ringaste på sanningen i det, som ni nu berättat; men ni skall finna det helt

naturligt, att jag nu rakt inte kan förstå hvad Beata i det efterlemnade brevet menar, när hon säger, att hon icke vet, om Signes far ännu finnes i lifvet. Att döma af edra ord, herr baron, kan ju Beata inte ha tviflat på, att hon verkligen dödat sin otrogne man.

Baron Ekstam nickade instämmande.

— Samma fråga skulle jag i ert ställe ha framkastat, svarede han, men tyvärr är jag ej i tillfälle att besvara den så, som jag sjelf skulle önska kunna. Jag har ännu icke helt och hållet slutat min berättelse och måste sedan inskränka mig till att i den ifrågavarande saken uttala mina förmodanden.

Baronen drack ett glas vin och fortfor sedan:

— I hela mitt lif har jag inte upplefvat någon förskräckligare dag än den, då jag skjutsade i väg min syster för att skydda henne för det förskräckliga ödet att bli dragen inför rätta som en mörderska.

Fastän jag inte alls behöft göra mig någon förebråelse, förebrådde jag mig likväl, att jag lemnat Beata hos skogvaktarns, så att jag icke tillräckligt kunnat öfvervaka och kontrollera hennes handlingar.

Sedan olyckan nu inträffat, var det visserligen för sent att reparera en försummelse. Men hur skulle jag också kunnat ana, att saken skulle taga en så förskräcklig vändning?

Att Beata skilts från mig i vredesmod, gick mig djupt till hjertat; men jag hoppades, att hon efter mogen öfverläggning mycket snart skulle komma till insigt om, att jag som en man af ära icke kunde handla annorlunda.

Den der dagen var jag rädd för att återvända hem, ty om jag också inför mitt samvete kunde stå till svars för hvad jag som broder gjort Beata, så hade jag dock inför lagen begått en otillåten handling, i det jag under sådana omständigheter hjälpt min syster på flykten.

Jag fruktade, att underrättelsen om Beatas brott under min frånvaro skulle ha blifvit allmänt bekant. Ja, jag trodde, att jag vid min hemkomst till Redberga skulle finna polisen der, och att jag genast skulle bli tillspord, hvart jag fört min syster.

Naturligtvis var jag fast besluten att icke omtala det, om jag också derigenom skulle utsätta mig för obehagligheter.

Aldrig ville jag bli min systers förrädare, aldrig skulle hon genom mitt förvållande råka i rättvisans händer.

På hemvägen tog jag in på flera ställen bara för att höra, om ryktet om det af Beata begångna brottet redan kommit ut

bland folket. Men ingen menniska tycktes ha hört talas derom ännu.

Plågad af rädda aningar, anlände jag ändtligen hem. Der mottogs jag af inspektorn och några andra personer, och jag såg också, hur förvånade de sågo ut, liksom om de undrade, hvar jag varit så länge alldeles ensam; men jag vågade icke ställa någon fråga till dem.

»Kanske,» tänkte jag, »har polisen under en eller annan förevändning infunnit sig här, så att folket inte anar oråd.»

Men fastän jag der ute ej såg skymten af någon polis, var jag likväl öfvertygad om att inne i min bostad finna flera sådana, som der väntade på mig.

Med bäfvan och tvekan gick jag först till min frus arbetsrum för att få tillfälle att i hemlighet taga reda på, hvad som väntade mig. Befunne sig polismännen, såsom jag trodde, i hvardagsrummet, så kunde jag först lyssna till deras samtal, om jag en stund uppehöll mig i min frus arbetsrum.

För egen del hade jag ju i sjelfva verket ingenting alls att frukta, men min systems öde ville jag naturligtvis icke i onödan försämra, ty det är ju klart som dagen, att Beata redan led tillräckligt af följderna af sin förskräckliga handling.

Enligt mitt förmenande var det för henne straff nog, att hon likt en landsförvist måst lemna sitt hem för att på en fjerran ort städse vara rädd och ängslig för, att man skulle spana efter, igenkänna henne och ställa henne till ansvar.

När jag steg in i min frus arbetsrum, föll det som en centertyngd från mitt hjerta, då jag såg min hustru sitta der lugn vid sin sömnad och hörde henne jollra med den lille Hugo. Jag hörde genast, att hon för gossen berättade en helt oskyldig saga.

Men dertill skulle hon säkerligen ej haft lust, om hon blifvit uppskrämd af någon fasansfullskräckunderrättelse. Jag hade ju inte låtit henne veta något om det egentliga ändamålet med min utfärd utan endast på en biljett skrifvit till henne, att jag genom ett bud tidigt på morgonen blifvit kallad till ett af mina andra gods.

Det är ju så vanligt, att en landtbrukare måste vara på benen i dagningen för att styra och ordna.

Min maka hade heller icke tänkt sig någonting annat, och alldenstund jag i biljetten skrifvit, att jag skulle komma tillbaka så snart som möjligt, hade hon visserligen upprepade gånger frågat, om jag inte ännu vore tillbaka, men icke varit allvarsam bekymrad för min långa bortovaro.

Vänligt och kärleksfullt som alltid kom hon genast emot mig och helsade på mig.

När jag frågade henne, om någon polis varit der och frågat efter mig eller Beata, ruskade hon helt förvånad på hufvudet och svarade skrattande:

»Men, snälla Gustaf, hvad ha väl du och Beata att skaffa med polisen?»

Men då hon såg min allvarsamma min, strömmade blodet till hennes kinder och ängsligt bad hon mig genast förklara orsaken till mina hemliga farhågor.

Det föll sig visserligen svårt för mig att berätta så sorgliga saker om min egen syster, men min maka var en fördomsfri, högsinnad och ädelmodig qvinna, för hvilken jag icke ens i ett sådant fall behöfde ha någon hemlighet.

Med få ord underrättade jag henne om det timade, och hon var nog lycklig att kunna försäkra mig, att polisen ännu icke frågat efter mig eller Beata, och att hon ej hört ett ord om den senares olycksaliga handling.

Korteligen, ingen menniska der hemma hade någon aning om, hvad som händt.

Strax derpå, medan jag ännu talade med min fru, kom fröken Brummer och såg mycket upprörd ut. Hon sade, att hon icke längre kunde förtiga, att Beata under natten med barnet i hemlighet lemnat skogvaktarbostället, och att hon befunne sig i den dödligaste ångest, just emedan Beata ännu icke återvändt.

Skogvaktaren hade också redan uttalat den förmodan, att Beata i sin förtviflan kunde ha tillfogat sig sjelf och barnet något ondt.

Jag undvek visligen att upplysa fröken Brummer om verkliga förhållandet och tillsade henne att helt lugnt återvända till skogvaktarns, alldenstund jag sjelf inom en liten stund sjelf skulle komma dit för att tala med skogvaktaren.

Jag befalde fröken att icke väcka något uppseende och sade henne, att hennes farhågor enligt min åsigt vore alldeles ogrundade.

Vid pass en timme senare begaf jag mig sjelf till skogvaktarns och lät skogvaktaren och fröken Brummer berätta det lilla, de viste om Beatas försvinnande. Jag låtsade icke veta mera om den saken, än hvad fröken Brummer redan meddelat mig.

Mitt fullkomliga lugn lugnade ätven skogvaktarfolket ;men fröken Brummer hyste fortfarande farhågor, att Beata i ett anfall af förtviflan beröfvat sig sjelf lifvet.

Jag motiverade Beatas spårlösa försvinnande dermed, att jag uttalade den förmodan, att hennes man sannolikt öfvertalat henne att i hemlighet flytta till det landt gods, som han tänkt köpa åt henne.

Vore detta fallet, så måste vi ju foga oss deri, ty Beata skulle naturligtvis icke utan vidare afstå från den man, som hon älskat, och som vore hennes barns far.

Någon annan förbindelse dem emellan vore ju ej att tänka på, och om man utan uppseende på detta sätt kunde komma öfver ens i godo, så vore ju det det förnuftigaste min syster kunde göra.

Hvad återstod mig väl annat än att taga min tillflykt till en sådan nödlögn? Ty sanningen skulle jag icke ens för dessa personer vågat yppa af fruktan, att den dystra hemligheten genom någon oförsigtighet å deras sida ändå kunde ha kommit till allmänhetens kännedom.

Jag tillsade fröken Brummer att stanna qvar ännu några dagar hos skogvaktarens för att se, om inte Beata ändå skulle komma tillbaka eller åtminstone skriftligen låta höra af sig. Skedde icke det, så skulle hon återvända till Redberga för att der å nyo ställa sig i min tjänst. Jag förklarade, att jag i hemlighet skulle anställa spaningar efter Beata och barnet.

Skogvaktaren tillsade jag att icke alls befatta sig med saken utan min uttryckliga befallning. Han skulle lugnt sköta sina göromål och öfverlemna det andra åt mig.

Så skedde äfven.

Jag hade på på sätt och vis tillfredsställt dessa personer på bekostnad af mitt eget lugn. Sjelf var jag mycket bekymrad ty dagligen och stundligen fruktade jag, att polisen skulle infinna sig och spana efter Beata.

Jag vågade af mycket giltiga skäl icke göra mig underrättad om den ofärd, som Beata anstiftat, emedan jag fruktade att just derigenom leda misstanken på min syster.

Några dagar voro redan förgångna, och ännu hade jag icke blifvit hemsökt af någon rättvisans tjänare.

Denna omständighet skulle ha förvånat mig mindre, ty Beata hade ju försäkrat, att hon efter fullbordadt dåd oantastad och obemärkt kommit undan, men att allmänheten ännu icke ens erhållit en aning om Beatas brott, det var för mig en oförklarlig gåta.

Ett mord väcker ju helt naturligt det största uppseende, och tidningarna skynda sig att mycket utförligt skildra sådana tilldragelser.

Naturligtvis följde jag med feberaktigt intresse med innehållet i tidningarna; men icke ens efter åtta dagars förlopp hade de innehållit så mycket som en rad om Beatas död.

På sätt och vis var jag mycket glad deröfver; ty om Beata ännu icke blitvit förföljd, så kunde jag med tillförsigt hoppas, att hon skulle lyckas sätta sig i säkerhet.

Likaså ansåg jag det önskvärdt, om saken helt och hållet fick falla i glömska, emedan vårt ärliga namn då förskonades från en sådan skamfläck.

Naturligtvis bråkade jag förgäfves min hjerna med att utfundera, hvarför Beatas brott icke blifvit anmäldt hos vederbörande.

Jag kunde icke förklara det på annat sätt, än att grefve Meyerskölds anhöriga velat nedtysta saken, emedan de blott allt för väl insågo, att den så kallade grefven sjelf gifvit anledningen till Beatas förtviflade handling.

Korteligen, dessa personer tycktes ha minst lika stort intresse som vi af, att saken hemlighölls.

Vidare kom jag på den förmodan, att Beata sannolikt icke nått sin afsigt att döda grefven, utan att hon endast sårat honom.

Var detta fallet, så var det så mycket begripligare, att saken skulle förbigås med tystnad; ty mannen i fråga måste, om han älskat Beata, inse, att han sjelf frambesvurit Beatas rysliga handling, och så till vida förbarmat sig öfver den förförda, att han icke ville låta bestraffa henne som mörderska.

Hade det blifvit process af, skulle han ju sjelf nödgats uppträda som vittne, och han skulle dervid ha råkat i en ganska kinkig belägenhet.

Åter igen hade åtta dagar förgått, och ännu hade ingenting blifvit bekant.

Nu ansåg jag det för bevisadt, att de i saken intresserade personerna helst ville hemlighålla alltsammans.

Jag lät ännu en tid förgå och hoppades från Beata erhålla underrättelse om hennes vistelseort och om grefve Meyerskölds verkliga namn.

Ja, jag trodde äfven, att Beata hos mig skulle göra sig underrättad om, huru saken gestaltat sig efter hennes flykt.

Men redan hade fyra veckor förflutit, utan att Beata låtit höra af sig. Då beslöt jag att helt försigtigt göra mig underrättad om grefve Meyersköld för att få veta, hvem han egentligen var, och om han ännu befann sig i lifvet.

Det är naturligt, att jag härvid måste iakttaga den största möjliga försigtighet, och för att fatta mig kort kan jag säga, att jag ej lyckades få veta någonting närmare om grefvens vistelseort och öde.

Jag egde inte mod att med ordningsmaktens tillhjälp spana efter den unge mannen och vågade för min systems skull inte heller tala mycket derom till mina bekanta.

Beata var och förblef spårlöst försvunnen. Om hon varit i tillfälle att förvissa sig om grefvens öde vet jag ej.

Att döma af det bref, som hon nu skrivit till Signe, tycks hon emellertid ha haft en aning om, att den af henne begångna handlingen icke haft det af henne åsyftade förskräckliga resultatet; ty endast på så sätt kan jag förklara hennes ord, att hon ej vet, hvem Signes far är, eller om han ännu finnes i lifvet.

Se så, slöt den gamle baronen sin berättelse, detta är allt, hvad jag vet om min olyckliga systems hemlighet och öde.

Att döma af det, som jag här på platsen fått veta om hennes föregående lif, tycks hon redan då ha flytt hit och här lärt känna dåvarande egaren till Karlsborg.

Kanske har hon för honom berättat sin olycka, och kanske har han sjelf erbjudit sig att gifta sig med henne, på det att hon, om hon bure hans namn skulle vara säkrare för förföljelse.

Att hon ångrat sin brottsliga handling, framgår tydligt af allt som berättas om hennes tillbakadragna lif.

Ja, hon tycks i hemlighet fortfarande ha älskat sin forne älskare, och kanske har hon med tiden på ett ädelmodigt sätt velat hämnas på honom genom att en dag tillföra honom sin dotter Signe.

Till en sådan afsigt från Beatas sida sluter jag deraf, att hon låtit gifva Signe en så god uppfostran, hvarigenom flickan blifvit iståndsatt att umgås till och med i högre kretsar. Men mycket i Beatas beteende är naturligtvis gåtfullt.

Att hon varit så hårdhertad mot Signe har kanske sin grund deri, att hon på sätt och vis på barnet öfverflyttat det hat, som hon i hemlighet alltjemt hyst till sin trolöse älskare.

När nu Signe på eget bevåg i hemlighet gifte sig, vaknade väl minnet af eget vidrigt öde åter hos Beata, och i smärtan öfver eget förfeladt lif, viste hon väl knappast hvad hon gjorde.

Det är min pligt att bedja er icke så utan vidare bryta stafven öfver Beata och hennes handlingssätt, ty nu veten I ju, att

hon i lifvet gjort så bittra erfarenheter och blifvit så grymt besviknen, narrad och bedragen, att det ju ej är att undra på, att hennes sinne efter allt detta blifvit så bittert, att hon till och med mot sitt eget barn kunde blifva orättvis och kärlekslös eller åtminstone likgiltig.

För mig sjelf är det, som jag nu fått veta om min systems gudlösa handlingssätt, så till vida bittert, som jag derigenom fått klart för mig, att hon ännu icke glömt sitt agg till mig, och att hon ännu alltjemt inbillar sig att jag varit orättvis och kärlekslös mot henne.

Om denna förebråelse, som Beata gjort mig, är berättigad eller ej, det öfverlemnar jag åt er att bedöma, sedan jag nu för er öppet och ärligt skildrat verkliga sakförhållandet.

Alla förklarade liksom med en mun, att ingen kunde förebrå baronen att på något sätt ha försummat sin broderspligt mot Beata.

Den senare hade ju intet skäl och ingen rättighet att göra honom ansvarig för hvad han i sin egenmäktighet syndat.

Att hon ännu efter så många år bar agg till honom, det var sannerligen icke hans fel.

Icke han hade skilts i ofrid från henne utan hon från honom. Han skulle när som helst ha bistått henne med råd och dåd.

Men hon hade ju aldrig mera låtit höra af sig, och att hon dragit sig tillbaka till denna afsides belägna, oansenliga by, och der gift sig med en landtbrukare, det kunde ju baronen icke ha anat, ännu mindre vetat.

Just genom denna baronens frimodiga berättelse om sin syster hade de obesvarade hufvudfrågorna mera än någonsin stegrad våra vänners intresse.

Dessa frågor lydde:

Hvem var den der mannen, som kallat sig grefve Meyersköld, och som efter den der katastrofen tycktes vara spårlöst försvunnen?

Hade han sluppit undan med lifvet, eller hade Beata vunnit sin afsigt och — dödat honom?

Hvarför hade icke det ringaste om denna Beatas handling blifvit offentligt bekant?

Var vår hjertlinna samma barn, med hvilket Beata den der gången flytt, och var hon följaktligen den hemlighetsfulle grefve Meyerskölds barn?

Hade Beata kanske efteråt gjort sig underrättad om grefven, och viste hon nu, hvar hon skulle finna honom?

Fruktade hon icke, att hon till och med nu kunde bli stäld till ansvar för sin nattsvarta handling, om hon vågade sig fram ur sitt gömställe Karlsborg, och om hon, såsom det såg ut, vågade träda inför sin älskares ögon?

Ja, hvad ville hon nu egentligen hos honom?

Tålomod, käre läsare! Alla dessa frågor, hvilka äro lika svåra att förklara som Den stummas från Karlsborg beteende, skola under den fortsatta gången af vår berättelse bli besvarade på ett både öfverraskande och tillfredsställande sätt.

ELFTE KAPITLET.

Hvar är Signe?

Öfver Signes spårlösa försvinnande ur den lilla klippgrottan vid bergets fot ha Victors och Signes vänners efterspaningar ännu icke gifvit oss någon som helst förklaring.

För att utforska vår ädla, sköna hjeltinnas öde måste vi i tiden gå tillbaka till det ögonblick, då Victor lemnade sin fostersyster i afsigt att hemta en vagn och på den återföra den uttröttade till Karlsborg.

Signe kände sig så mycket säkrare i sitt gömställe, som den lilla grottan redan från barndomen var henne bekant.

Här var hon på sätt och vis hemma, hon befann sig så att säga i en gammal god väns beskydd.

Hon litade på detta gömställes säkerhet lika, som hon litade på sin fosterbroder Victors ädelmod och beredvillighet att bistå henne.

Hon skulle ha varit nöjd med sin lott, om detta öfver hufvud taget var möjligt i hennes belägenhet, såvida icke tanken på barnet förorsakat henne oro och bekymmer.

Medvetandet om att för tillfället vara urståndsatt att åter sätta sig i besittning af barnet tryckte och plågade henne mest.

Hon grubblade på, huru hon så fort, som hennes längtande modershjerta åstundade, åter skulle kunna erhålla sitt barn af Beata.

Naturligtvis måste hon för detta ändamål så fort som möjligt taga reda på Beatas vistelseort.

Hur hon dervid skulle gå tillväga, och hvar hon skulle söka Beata, det viste hon naturligtvis sjelf inte.

Men hon tröstade sig med, att hon i förening med Victor snart skulle lyckas få reda på Beatas uppehållsort, ty så menade hon, ur verlden kunde ju Beata ändå inte vara försvunnen.

Signe hade väl hvilat i klippgrottan ungefär en timme, när hon reste sig upp i sittande ställning på den af Victoriordninggjorda bädden.

— Hvad är det? hviskade hon.

Hon lyssnade.

— Ett buller! fortfor hon, under det hennes ängsligt forande blick riktades mot ingången till grottan.

Men allt förblef nu tyst.

Ingenting rörde sig.

Redan trodde hon, att hon hört vilse.

— Det var väl vinden, som der ute så kraftigt ruskade trädens kronor, mumlade hon och lade sig åter i sitt förra läge med hufvudet hvilande mot handen.

Men inom några ögonblick for hon åter förskräckt upp.

— Nej, nej, yttrade hon i ängslig hast, jag har inte misstagit mig. Ett skrik . . . det var ett barns skrik. O, Gud, skulle Beata veta, hvar jag befinner mig, skulle hon ha kommit hit för att till mig återlemna min lilla älskling?

I ett nu stod hon på benen och ilade till utgången.

Då hon genom klippremnan kastade en blick ut i det fria, såg hon en qvinna springa bort genom småskogen på sluttingen.

Ofrivilligt utstötte hon ett glädjeskri.

— Beata! Min mor! ropade hon.

Hon trodde, att hon icke kunde ha misstagit sig.

Den qvinna, som skyndade bort genom skogen med sådan ängslig brådska, som om hon förföljdes, tycktes ej vara någon annan än Beata, Den stumma från Karlsborg.

Ja, Signe såg nu till och med, att qvinnan i fråga hade ett barn i sina armar.

Hon hörde den bortilande högt grälå och tråta.

Nu trodde Signe, att Beata hört hennes rop, och att hon blifvit högelingen förargad att ha blifvit sedd af henne.

Drifven af längtan att återfå sitt barn, besinnade hon sig intet ögonblick utan lemnade sitt gömställe.

Men just som hon stod i begrepp att skynda efter sin mor, såg hon till sin förskräckelse i sin närmaste närhet en man bryta fram ur buskarne.

Hon anade genast, att Beata blifvit förföljd af denne man, och att hennes ilskna ord gält honom.

I förskräckelsen vid åsynen af mannen utstötte hon ett skri och skyndade bort åt samma håll som Beata.

Den senare hade redan fått ett så stort försprång, att hon icke mera syntes till, och följaktligen var det ju äfven lätt förklarligt, att hon icke hört Signes skri.

När den der mannen fick syn på Signe, lät han höra ett kort hänskratt.

Med jettesteg satte han efter henne och ropade derunder hänskrattande:

— Der kan man kalla tur. Hör nu, min skatt, försök inte att komma undan! Jag har mycket längre ben än du, och du är mig tio gånger kärare än käringen der borta.

Denna röst kände Signe igen.

Den skar henne i hjertat.

Hon viste nu, i hvilken stor fara hon befann sig, och ansträngde sig till det yttersta för att undfly sin fiende.

— Beata! Min mor! ropade hon med hög röst.

Hon ilåde alltjemt framåt i hopp om, att hon ändå skulle lyckas upphinna Beata eller åtminstone göra henne uppmärksam på den fara, i hvilken hon, Signe, sväfvade.

Hon hoppades i gemenskap med Beata kunna tillbakaslå sin fiende.

— Nu är du dum, som gnor så der utan ändamål, hörde hon sin förföljares röst bakom sig. I dag är inte i går, i dag undgår du mig inte. Var nu förnuftig, stanna och gif dig, så ska' vi nog sedan komma öfver ens om resten.

— Tillbaka, usling, tillbaka! jemrade sig Signe. Hvad har jag då gjort för ondt, eftersom ni förföljer mig?

Den förföljande hänskrattade.

— Har jag dig redan? ropade han.

Signe kände, att krafterna redan började svika henne.

Hon hörde redan den förskräcklige mannens steg nästan i sin omedelbara närhet.

Ja, nu utsträckte den förföljande sin hand efter henne.

Hon ville stöta honom tillbaka.

Men han hade redan gripit henne i armen och fasthöll henne nu.

I sin ångest utstötte hon ett gällt nödrop och gaf med den fria handen den hänskrattande skurken ett slag i ansigtet.

Hon gjorde det i afsigt att tvinga mannen att åter frigifva henne.

Men genom sitt energiska motstånd retade hon endast det odjuret till vrede.

Karlen grep uu äfven tag i hennes andra arm och ruskade henne obarmhertigt.

— Dumma jänta, gnisslade han, skall jag göra det ännu begripligare för dig, att du är i mitt våld och ej har någon utsigt att åter undfly mig?

Detta djefvulskt triumferande yttrande hade icke behöfts, för att den stackars Signe skulle erhålla den förskräckliga vissheten, att hon nu faktiskt var denne mans fånge.

Hur skulle hon med sin svaga kraft förmå värna sig mot detta odjur i menniskohamn?

Han var ju henne så mycket öfverlägsen i styrka, och hon skulle helst velat skrika högt af smärta, när han nu så hårdt kramade hennes armar.

Dessutom var hon så andfädd och uttröttad af det häftiga springandet.

Till och med i det gynsammast tänkbara fall, att hon ännu en gång lyckats slita sig lös och gripa till flykten, skulle hennes fiende blott allt för snart åter ha upphunnit henne.

Af förskräckelse och trötthet tillslöt hon ögonen, och innan hon rätt viste hvad karlen gjorde, hade han med en läderrem bundit ihop hennes händer.

— Nå, hvad säger du nu? hånade han. Begriper du nu, att det icke återstår dig någonting annat än att foga dig i ditt öde och godvilligt folja mig dit jag tänker föra dig?

När Signe öfvervunnit den första förskräckelsen, slog hon åter upp ögonen och sade snyftande:

— Jag fordrar, att ni ofördröjligen återger mig friheten. Ni har ingen rättighet att beröfva mig min frihet.

Under för handen varande omständigheter skall du säkerligen finna det helt naturligt att våld går före rätt, svarade mannen. Men du tycks ännu sväfva i den grymma villfarelsen, att jag tänker utlemna dig till polisen. Det är ingalunda fallet, det kan jag med det samma dig till tröst försäkra. Tvärt-

om, jag vill skydda dig för polisens efterspaningar och föra dig i säkerhet.

— Det har ni inte alls någon orsak att göra, invände Signe. Jag har intet skäl att frukta polisen.

— Det stämmer väl inte så alldeles precis, hånade mannen. Du mins antagligen ännu hvad du varit med om för sattyg i Göteborg, eller hur?

— Nedriga varelsen! utropade Signe i rättmätig vrede. Ingen annan än ni har begått brottet på hotell Unionen, och det var ingen annan än ni, som en gång frånräfvade mig mitt barn. Jag känner mycke' väl igen er trots er förklädnad.

— Hvad du nu pratar, flicka, det förstår jag helt enkelt inte. Men det är mig också alldeles likgiltigt hvad ni tänker. Jag menar ju så väl med dig.

— En bedragare, en brutalt våldsamt person är ni, stönade Signe. Ni handlade i samråd med den elaka Klara, ty det var ni, som gaf er ut för att vara polisman och påstod er ha fått i uppdrag att häkta mig.

John, fröken Silfverhielms betjent och reskamrat, ty det var verkligen han, hänskrattade.

— Nåväl, sade han, om du känt igen mig, så betyder ju inte heller det någonting. Det är inte alls min mening att göra dig något ondt, jag önskar bara att du villigt fogar dig i mina anordningar.

— Det kan väl aldrig komma i fråga, utbrast Signe.

— Som du vill då, svarade John. Foga dig måste du, antingen det nu blir frivilligt eller ofrivilligt. Framåt alltså! Här kunna vi ju inte stanna.

Han drog Signe med sig bort.

Då utstötte den senare å nyo ett nödrop.

Genast pressade John sin hand mot hennes mun.

— Låt vackert bli att skrika! sade han. För det första är det ingen idé dermed, alldenstund ingen menniska hör dina nödrop, och för det andra skulle du derigenom bara tvinga mig att lägga en kaffe i munnen på dig. Det beror helt och hållet på dig sjelf, om jag gör det eller ej.

— Förskräckliga menniska, hvad har ni för afsigter med mig? utbrast Signe i klagande ton.

— Det ska' du nog få se.

— Men ni har ju intet rimligt skäl att beröfva mig friheten. Jag har ju hvarken gjort er eller den till herre förklädda dam, som befann sig i ert sällskap, någonting för när, och det ingår inte alls i min plan att lemna Karleby eller att bli fridstörare i min Axels nya äktenskap. Det har jag ju redan i bref sagt

honom, och mera kan han ju omöjligen begära af mig, än att jag godvilligt afstår från honom, drager mig tillbaka från verlden och önskar honom allt godt.

— Vill du göra det? Vill du för alltid afstå från grefve Cedersvärd?

— Ja visst. Hvad återstår mig väl annat än att afstå från min Axel? Han har blifvit en annans make, och om jag också har äldre rätt till honom än den der andra, så -kulle det likväl bli svårt, ja, nästan omöjligt för mig att tillkämpa mig mina rättigheter. Ja, jag tänker icke ens på att inlåta mig i en så oviss strid, utan jag vill i största tillbakadragenhet i minnet af min förlorade lycka endast lefva för mitt barn.

John nickade instämmande.

— Nå, ja, om det är så, sade han, då kan det ju också vara er aldeles likgiltigt, hvar ni i framtiden vistas. Något ondt skall ej hända er, ni skall endast följa mig för att i stor tillbakadragenhet bo, der vi önska, och der vi kunna ha en smula uppsigt öfver er.

— Nej, nej, ni drifver ett falskt spel, utropade Signe. O, Gud, när allt kommer omkring, vill ni kanske föra mig till ett dårhus för att der för hela lifvet begrafva mig innanför förgallrade fönster och för alltid beröfva mig mitt barn.

John lät höra ett missnöjdt brummande.

— Dumheter! yttrade han. Derpå tänker ingen menniska, det är spöken, som ni ser, men som inte finnas.

Signe blef dödligt förskräckt, när hon hörde dessa ord från den förhatlige och farlige mannens mun.

Hans ord voro afsedda att lugna henne, men de hade en aldeles motsatt verkan.

Den stackars Signe hade redan lärt känna denne skurk så pass, att hon viste, det han antingen föraktfullt skulle haskratat åt hennes farhågor eller också icke alls fäst sig vid dem, om hon icke med dem träffat hufvudet på spiken.

Just den omständigheten, att han visade sig så mån om att kunna skingra hennes mistroende, betraktade hon som ett dåligt tecken.

Den, som är medveten om en förseelse eller ett brott, söker alltid med påfallande ifver bestrida sin brottslighet, om han blir erinrad derom, eller om man bevisar, att man genomskådat hans mörka planer.

Så äfven här.

John kände sig slagen, emedan han såg sina planer genomskådade, och eftersom han fruktade att i följd deraf stöta på

ännu kraftigare motstånd, bemödade han sig på det ifrigaste om att skingra Signes misstankar.

— O' Gud, nu . . . nu först ser jag med förskräckelse klart, snyftade Signe, just emedan hon var medveten om, att hon befann sig i den skändlige intrigmakarens våld. Ja, ja, fortfor hon gråtande, det var inte för att öfverlemna mig i rättvisans händer, som ni i går ville häkta mig, utan för att begrafva mig i ett dårhus. Hvarför . . . hvarför vill ni göra det? Hvarför och med hvad rätt vill ni på ett så skamlöst sätt beröfva mig friheten? Jag fordrar svar.

John hånskrattade.

— Jo, svarade han sedan, du vet ju, mitt vackra barn, eller du har åtminstone hört talas derom, att du ingalunda är den första, som din så kallade herr man skickat till dårhuset, sedan han tröttnat på älskarinnor.

— Usling, förolämpa inte till råga på allt min Axel! utropade Signe, högeligen uppbragt. En sådan läghet är min Axel inte i stånd till. Sådana beskyllningar kunna endast personer af er halt komma fram med, och säkerligen äro de dikterade af er snygga följeslagerska, den der skamlösa slynan, som inte blyges för att stryka omkring i karlkläder.

Vid dessa Signes ord såg sig John omkring.

— Hör du, sade han i varnande ton, välj du dina ord lite' bättre; ty om min väninna råkat få höra, att du vågar kalla henne slyna och förolämpa henne med sådana uttryck, som att hon är oblyg nog att stryka omkring i karlkläder, så hade du ögonblickligen haft henne i lufven på dig. Hon förstår sig inte på sådant dåligt skämt.

— Åh, inföll Signe, jag skulle säga henne mycket mera midt i ansigtet, jag fruktar i hela världen ingen mer än Gud. Ja, jag skulle säga er följeslagerska, den der oblyga slynan, midt i ansigtet, att det var hon och ingen annan, som i skogen i närheten af Göteborg, lömskt lät öfverfalla min Axel, och att hon var anstiftare af det giftmord, som lyckligtvis i sista minuten förhindrades.

John släpte plötsligt Signe, som han nu dragit med sig ett stycke.

Han drog, antagligen af vrede öfver att hon så grundligt kommit under fund med sanningen, upp en revolver ur fickan, satte mynningen af den samma mot Signes bröst och röt:

— Våga bara en enda gång till uttala en så grundlös beskyllning, som ej är annat än nedrigt förtal, och du skall få se, att jag gör processen mycket kort med dig; ty kom ihåg,

att jag redan bedt tillräckligt för dig. Hade inte jag varit, så skulle det ha gått dig tio gånger värre, än det gjort. Styr alltså din tunga och glöm inte, att jag är din vän, och att jag äfven skall förblifva det, om det också ibland skulle se ut, som om jag stode på dina fienders sida. Förlorar du mig, då är du förlorad. Mera vill jag inte säga dig, ty jag antar, att dessa antydningar skola vara nog för att stäfja dina illusioner.

Visserligen spratt Signe till, när hon såg mordvapnet rigtadt mot sitt bröst; men strax derpå rätade hon stolt upp sig till sin fulla längd, såg oförskräckt på John och utbrast:

— Kanske ni ändå misstar er på mig. Visserligen skall jag i eget och mitt barns intresse till en viss grad nödgas underordna mig den råa styrkan, hvars representant ni är; men jag skall taga hvarje tillfälle i akt för att befria mig ur ert våld, och jag skall ej lemna någonting oförsökt, på det att ni och er medbrottsling må erhålla välförtjent straff,

— Flicka, gnisslade John, du är visst inte klok. Ser du inte, att revolvern är laddad, och att ditt lif följaktligen endast hänger på en fin tråd?

— Mitt lif står i Guds hand, svarade Signe. Är det inte hans vilja, att jag skall dö, så skall han förlama er hand, mördarens hand. Här står jag, en värnlös kvinna inför en beväpnad man; men säg sjelf, om jag darrar! Nej, nej, min belägenhet må vara hur förtviflad som helst, men fruktan känner jag ej.

John stoppade brummande åter ned vapnet.

Han förmådde icke uthärda oskuldens förtröstansfulla segerblick utan såg åt sidan.

— Nå, så var då förnuftig! sade han. Gör inte något direkt motstånd, så skall jag inte heller behöfva skrämma dig med sådana hotelser.

Han drog Signe med sig bort och försökte i godo förmå henne att foga sig.

— Om du är så fäst vid ditt barn, sade han, så ska' jag nog göra dig den tjensten att åter förskaffa dig det, ty jag har lyssnat på gamla Beata och vet hvad hon tänker göra med barnet, och hvart hon tänker föra det. Jag slår vad att du aldrig i lifvet mera skulle få se skymten af ditt barn, om du endast vore hänvisad till dig sjelf.

Visserligen andades Signe lättare vid blotta tanken på att återfå sitt barn; men hon misstänkte också genast, att John hos henne uppväckt detta hopp endast för att förmå henne att godvilligt följa honom.

Hans deltagande och medlidande voro verkligen endast hyckleri.

Visserligen undslapp en suck hennes läppar, men hon svarade icke vidare den omenniskan.

Hon teg hårdnackadt till och med då, när han stälde direkta frågor till henne.

Han förde henne allt längre bort från Karleby, men undvek tydligen att komma i närheten af någon väg.

Då och då stannade han, lyssnade och såg sig så forskande omkring, som om han sökte någon, eller som om han fruktade att stöta på personer, som kunde förhindra utförandet af hans brottsliga plan.

Men på samma gång hade han också mycket brådtom, och det var ju också helt naturligt, ty så länge han icke fört sitt offer i säkerhet, lopp han ju fara, att Signe åter kunde fränryckas honom.

Han såg så missnöjd ut, svor och mumlade otydliga ord för sig sjelf.

Signe tydde detta hans missnöje alldeles rätt, då hon antog, att John sökte sin följeslagerska, men ej kuude finna henne.

Ändtligen kommo de till skogsbrynet vid bergets sydvestra ända.

— Det var väl också tusan! brummade John. Inte heller här syns hon till. Jag skulle bara vilja veta, hvad hon fått för ett dumt infall, eftersom hon sprungit sin väg. Hon viste ju, att jag skulle komma tillbaka hit.

Han befalde Signe slå sig ned invid en buske. Sjelf gick han rastlöst af och an i närheten och såg sig omkring.

Plötsligt svor han till.

— Ändtligen . . . ändtligen kommer hon, gnisslade han och tittade bakom en buske in i skogen, der han hörde ljudet af steg, som hastigt närmade sig.

Men så snart han fått syn på den kommande personen, skyndade han till Signe och hotade att genast skjuta ned henne, om han gäfvde sig till känna och upphöjde något nödrop.

Signe anade strax, att den kommande personen icke var den, som John så länge med smärtsam otålighet väntat.

Visserligen tviflade hon icke på, att John i värsta fall skulle göra allvar af sin hotelse och döda henne, men frestelsen att med denne mans tillhjälp rädda sig var ändå för stark, för att hon skulle kunnat motstå den.

Skenbart fogade hon sig i Johns vilja; men med spänd förväntan spejade hon mellan qvistarne för att se, om den ankommande vore en person, åt hvilken hon kunde anförtro sig.

I följd af en svordom, som John icke kunde undertrycka, gjordes hon uppmärksam på, att betjenten ansåg sin belägenhet vara mycket kritisk.

Plötsligt fick Signe syn på ytterligare en man, som kom gående genom skogen på något afstånd.

Så snart hon gjort denna upptäckt, sade hon till sig sjelf;

— Nu eller aldrig!

Hon sade sig, att John visligen skulle akta sig för att inlåta sig i strid med två motståndare.

Knappast hade hon fattat detta beslut, innan han äfven satte det i verkställighet.

Blixtnabbt stod hon på benen och sprang rakt emot den ene mannen, under det hon ropade:

— Hjelp! Hjelp! Beskydda mig!

John hade i det ögonblick, då Signe reste sig upp, haft hela sin uppmärksamhet rigtad på de båda männen.

Han varnade följaktligen icke, att hon flydde, innan han såg henne springa sin väg och hörde henne ropa på hjelp.

Mera af vrede än i afsigt att träffa affyrade han från sitt gömställe genast ett skott efter henne.

Men att på ett större afstånd med revolver träffa ett bestämdt mål, dertill behöfs en mycket god skytt.

Men der kunde inte John skryta med att vara, åtminstone inte nu i sin vrede och upprörda sinnesstämning.

Han såg de båda männen genast skynda fram till Signe, och med förskräckelse märkte han, att de också genast togo fram skjutvapen.

— Var inte ängslig; vi skydda er, ropade den ene af de båda männen, och för att genast visa motståndaren, som höll sig gömd, att äfven han kunde gifva eld, afsköt han ett skott i riktning mot buskaget, i hvilket John satt hopkrupen, och från hvilket den förrädiska krutröken visade skyttens gömställe.

I det samma mannen aflossade skottet, satte han i väg så fort, att hatten flög af honom, bort mot Johns gömställe.

John vågade icke hålla stånd utan ansåg det klokast att ta till benen.

Han sprang upp för att fly.

Då röt den andre, mera för att skrämma betjenten än på allvar

— Stanna, skurk, eljest skjuter jag!

Den förskräckte John tänkte endast på att frälsa lifvet och rusade därför med väldiga steg nedför sluttningen och sedan tvärs öfver ett kärr bort till en skogsdunge, i hvilken han försvann.

Inne i skogsdungen fann han äntligen fröken Silfverhielm.

— Hvad står på? Förföljer man dig? frågade den snare.

I stället för svar slungade John henne endast förolämpningar i ansigtet.

— Sannerligen, gnisslade han, i det han spejande såg sig tillbaka, tror jag inte, att ni stått här och gapat, medan jag der uppe väntat på er nära nog en hel timmes tid.

— Tala lugnt och förklara först af allt, hvad detta skjutande har att betyda! fortfor Hilda.

— Hvad det har att betyda? upprepade John med ett bittert skratt. Om ni vill veta det riktigt noga, så gå själf dit!

— John, har du möjligen blifvit sårad, eftersom du är så kort om hufvudet?

— Ah prat! Jag är bara så grundligt förargad öfver, att ni står här nere och gapar och derigenom förderfvar och ointetgör allt, hvad jag med så mycken möda uträttat.

Baronessan grep betjenten i armen.

— Hvad har jag förderfvat? frågade hon.

— Allt.

— Jag förstår dig inte, John.

— Ni har visst aldrig förstätt mig och kommer väl heller aldrig att förstå mig, ty eljes kunde ni inte vara så korkadt dum att låta mig så länge förgäfves vänta på er der uppe.

— Men, John, jag ber dig, tag nu ditt förnuft till fånga! Det gjorde väl precis det samma, hvar jag väntade på dig.

— Det gjorde väl så tusan heller. Jag hade ju sagt till er, att ni skulle vänta der uppe.

— Det har du nog rätt i, John.

— Nå, hvarför gjorde ni då inte det?

— Det var så blåsigt der uppe.

— Så blåsigt, skrattade John bittert. Då var det väl också för blåsigt att åtminstone och en annan gång se efter, om jag kommit tillbaka eller ej?

— Du kunde ju också ha sett dig omkring efter mig, eller tror du, att du hade längre till mig än jag till dig? För resten hade jag lagt mig här och slumrat in en liten stund.

— Så, så, det blir ju allt präktigare. Nå, då gratulerar jag, då har ni er sjeif att skylla, att ni inte kan föra Signe, dit ni ville föra henne.

— John, hvad säger du?

— Att jag tillfångatagit Signe Karleman och fört henne hit.

— John, är det sant?

— Liksom det skulle kunna falla mig in att skämta med en sådan sak. Åh nej!

— John, vill du påstå, att det var Signe, som ropade på hjälp?

Betjenten skar tänderna, då han svarade:

— Nåväl, eftersom ni sjelf hört flickan ropa på hjälp, behöfver jag inte närmare redogöra för sakens förlopp. Kom alltså! Här äro vi nu fullkomligt öfverflödiga, alldenstund Signe i följd af er sömnaktighet åter halkat mig ur händerna och icke endast funnit en utan rent af två beväpnade beskyddare.

Hilda såg på betjenten så misstroget, som om hon fruktade, att han endast ville drifva med henne.

— Nå-å, hur ska' det bli? Tänker ni stanna ensam qvar här, eller vill ni följa med mig? sporde John.

— John, skulle allt detta verkligen vara sant?

— Jo, jo, män, sa'n.

— Signe är här.

— Ja visst.

— Och du hade tillfångatagit henne?

— Ja, det var jag karl till att göra.

— Då få vi inte ge oss i väg härifrån.

— Hvad tusan ska' vi då här att göra vidare? Är ni kanske inte fullsöfd ännu? frågade betjenten försmädligt.

— Vi måste åter ha flickan i vårt våld.

John ryckte beklagande på axlarna.

— Ni kan ju försöka med det, om det roar er, sade han.

— Du måste hjälpa mig, John.

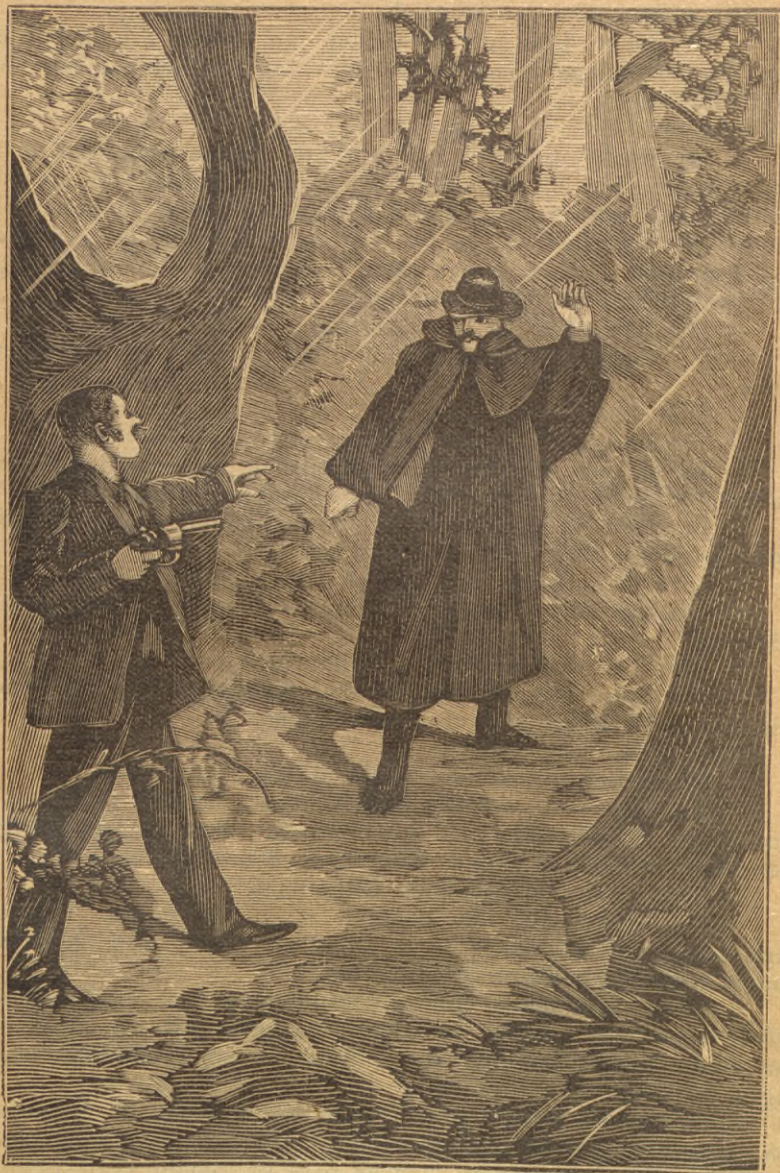
— Jag?

— Ja, just du.

— Kan väl aldrig falla mig in.

— Jag befaller dig det.

— Befaller? Jag låter inte befalla mig någonting alls, kan jag upplysa om.

»Stanna, skurk, eljes skjuter jag!»

Hilda skar tänderna af vrede.

— Du måste, John, utropade hon. Jag tycker, att du borde veta, hur angelägen jag måste vara om, att denna flicka för alltid försvinner.

John nickade.

— Då borde ni också ha varit lite' uppmärksammare och påpassligare. Hvem har bedt er vänta här nere, för att nu inte tala om, att ni till råga på spektaklet äfven låg och sof?

— Motsäg mig inte, John! Har jag begått ett fel, så måste vi också med lätthet kunna rätta det, bara inte du sätter dig på tvären utan i stället hjälper mig.

— Hur tänker ni då gå till väga?

— Vi smyga oss försigtigt inpå flickan och kasta oss öfver henne.

— Och de båda männen?

— Hvilka män?

— Ja så, jag förstår, ni sof ännu, när jag nyss berättade, att två beväpnade lymlar tagit Signe i sitt beskydd.

— Ja visst, ja, nu mins jag, att du nämnde något derom. Men derigenom få vi icke låta afskräcka oss.

— Icke låta afskräcka? Vill ni riskera lifvet?

— Åh, så farligt är det väl inte? Vi måste gå försigtigt till väga.

— Men om man nu rent af tillfångatoge er?

— Då vore det naturligtvis din skyldighet att till hvad pris som helst befria mig ur fångenskapen.

John ryckte på axlarne.

— Ni tyckes tro, att det skulle gå så rasande lätt.

— Ja, inte vore väl det någon konst, menade Hilda. Vi äro bägge två försedda med goda vapen. Med ett par välrigtade skott sträcka vi Signes båda beskyddare till marken.

— Det vore mord, invände betjenten.

— Ah, prat! Så illa behöfva vi ju inte skjuta. Om vi bara sätta de båda karlarne ur stånd att förfölja oss, så ha vi vunnit spelet, och Signe är åter vår.

— Hm! brummade John. Det förslaget är nog inte så oäfvat, och jag skulle verkligen ha god lust att näpsa de der båda kanaljerna för deras fräckhet att rycka ifrån mig Signe.

— Näväl, låt oss då gripa verket an! uppmanade baronessan. Friskt vågadt är hälften vunnit. Jag förstår mig ju också på att handtera skjutvapen, och så pass kallblodig skall jag nog vara, att jag inte skjuter bom.

John öfverlade några ögonblick med sig sjelf och sade derpå:

— Nåväl, så kom då! Vi ska' se hvad vi kunna göra. Men vi måste göra en liten omväg för att kunna falla de båda skurkarne i ryggen och genom ett plötsligt angrepp öfverrumpla dem.

Baronessan gillade detta förslag.

Båda smögo nu försigtigt och ljudlöst genom skogen och närmade sig slutligen krypande den plats, der de båda männen stodo och talade med Signe.

På detta sätt lyckades de obemärkt komma helt nära dem, som de ämnade öfverfalla.

Men när de kommit på ungefär femton stegs afstånd, blef en af de båda männen varse dem.

— Se, der ha vi honom nu igen! utropade denne.

Men John och baronessan hade redan rest sig upp, och med revolvern i hand gingo de nu löst på sina motståndare.

TOLFTE KAPITLET.

En skön villfarelse.

Vi ha sett, att vår vackra hjertinna lyckats befria sig från John genom att raskt utföra sitt djerfva beslut.

Då de båda männen sågo, att Signes händer voro hopbundna, och sedan den ene af dem så lätt lyckats skrämma bort John, egnade de hela sin uppmärksamhet åt Signe.

Hennes händer löstes, och det var ju helt naturligt, att hon sedan bestormades med frågor, hvilka afsigter den der mannan haft, huru hon kommit i detta trångmål, och hvem hon var.

När Signe sade sitt namn, tillkastade de båda männen hvar-

andra en så egendomlig blick af hemligt förstånd, som om Signe icke varit någon obekant person.

— Och hvem — hvem var den der personen? frågade den ene mannen.

— Jag vet endast, att han är en förnäm dams betjent. Hvad han heter, vet jag inte alls.

-- Men hvarför låter han då inte er vara i fred?

— Ja, jag har ju inte gifvit honom den ringaste anledning till fiendskap.

— Var god och säg oss allt! bad den ene herrn. Ty om denne herre låter dylika saker komma sig till last, så är det nödvändigt, att man sätter p för hans handtverk.

Men Signe kunde icke förmås att lemna närmare upplysningar, ty hon skulle icke kunnat göra det utan att dervid omnämna sin olyckliga kärlek och alla dermed i sammanhang stående följder; men det ville hon undvika.

Hon kände sig visserligen förpligtad till tacksamhet, mot de båda männen, men därför var hon ju inte skyldig att för dem yppa sina hemligheter.

Som sakerna nu stodo, ansåg hon det vara bäst, om hennes sorgliga öde icke blef bekant.

Hon önskade ju endast återvända till Karleby för att der kunna glädja sig åt det skydd, som hennes fosterbroder erbjudit henne.

Att de båda männen icke kände sig belättna med de knappa upplysningar, som Signe lemnade, bevisade den omständigheten, att de undan för undan till henne stälde än den ena, än den andra frågan.

— Nå, det passar ju alldeles utmärkt, sade slutligen den ene herrn. Vi ha gjort en liten utflykt i vagn och lemnade denna qvar der borta i byn för att till fots göra en promenad uppåt berget. Om ni alltså icke har någonting deremot, så ställa vi med nöje vår vagn till er disposition, och eftersom ni synbarligen är mycket utmattad, skall jag hemta hit vagnen.

— Nej, nej, invände Signe, då går jag nog sjelf med; ty här i skogen vill jag för ingen del stanna qvar längre. Den der bofven kunde ju komma och öfverfalla mig ännu en gång, och han skulle så mycket lättare bli frestad att göra det, om han såge, att endast en af herrarne vore i mitt sällskap.

— Nå ja, som ni önskar, fröken, svarade den ene herrn. Men tro inte, att vi äro rädda för den der karlen; ty för det

första äro vi beväpnade, och för det andra har han redan genom sin brådstörtade flykt bevisat, att han är en kruka.

— Vi gå väl då, sade den andre.

Just som han stod i begrepp att gå före, fick han syn på John och den fortfarande till karl förklädda baronessan Hilda.

Sedan han utstött alarmropet, böjde han sig ned liksom för att taga upp något och sprang sedan vigt åt sidan, hvarigenom han skickligt undvek det skott som baronessan aflossade mot honom.

Han brydde sig inte om att sjelf göra bruk af sin revolver utan kastade bara en näfve mull i ansigtet på John, hvilken likaledes gjorde min af att skjuta.

Betjenten, som fick något af mullen i ögonen, aflossade i blindt raseri på måfå ett skott för att sedan ögonblickligen vända om och ta till benen.

Baronessan sköt ännu ett par gånger på främlingen utan att träffa honom, men när hon såg, att John tagit till harvärjan, anträdde äfven hon i vildaste fart återtaget.

Den ene af Signes beskyddare satte efter henne och skrek med hotande röst:

— Stanna, annars skjuter jag er!

— Låt vara! Låt vara! ropade Signe. Utsätt er inte för min skull för en så stor fara!

Hon höll tillbaka den andre mannen, som likaledes gjorde min af att förfölja baronessan, och uppmanade honom enträget att stanna kvar.

— Nej, nej, invände mannen, jag kan ju inte lemna min vän i sticket.

Men under tiden hade den andre herrn redan sprungit efter baronessan ett långt stycke, och han hade också lyckats upphinna henne.

— Se så, följ nu vackert med! sade han.

— Hjelp! Hjelp! skrek baronessan.

Hon gjorde en hastig rörelse, slet sig lös och gaf mannen ett knytnäfveslag i ansigtet.

Och dermed sprang hon sin väg.

Visserligen skyndade Signe och den i hennes sällskap varande herrn till, då de hörde Hildas nödrop, men då de strax derpå sågo baronessan springa öfver en äng, stannade de åter och ropade åt den andre herrn, att han skulle afstå från förföljelsen och icke utsätta sig för någon fara utan komma tillbaka.

Men att baronessan lyckats fly, det hade så grundligt förargat mannen i fråga, att han icke kunde motstå frestelsen att åter söka göra henne till sin fånge.

När han såg, att hon sprang öfver ängen och dervid i afsigt att åter komma i sällskap med sin betjent beskref en båge, gensköt han henne, och trots alla hennes ansträngningar var hon inom några minuter åter en fånge.

— Se så, nu ska' jag nog veta att förhindra, att ni å nyo undflyr mig, sade han och fasthöll hennes händer.

Hilda skrek å nyo på hjälp.

Hon formligen skummade af vrede öfver, att John så fegt lemnat henne i sticket, men all hennes motsträfvighet gagnade henne till intet.

Under det mannen, som gjort henne tillfånge, med ena handen höll båda hennes händer hårdt sammanpressade på ryggen, grep han med den andra handen henne i nacken och sköt henne sedan på detta sätt framför sig.

Så snart Hilda gjorde ett försök att befria sig, kramade han henne så hårdt i halsen, att hon af idel smärta strax åter uppgaf allt motstånd.

Signe och den andre herrn hade ingen kännedom om denna tilldragelse, ty de hade inte gått åt det hållet.

Först då de hörde Hildas besegrare med hög röst ropa, att de skulle komma dit och hjälpa honom att binda fången, märkte de, att den sökte befann sig i skogsbrynet på andra sidan kullen.

Visserligen skyndade de sig att efterkomma hans uppmaning, men de kommo tyvärr för sent; ty John, som endast flytt, emedan han fått jord i ögonen, så att han icke kunnat se, hade nu kommit tillbaka, och väl vetande, att han icke fick lemna baronessan i sticket, gjorde han ett djerft angrepp.

Korteligen, John var förr på platsen än Signe och hennes följeslagare, och eftersom den herre, som fasttagit Hilda, endast lade an på att icke låta henne undfly, hade han försummat tillfället att i rätt tid skrämma bort John.

I samma ögonblick, som han ryckte fram sin revolver för att genom ett skott skrämma John, kände han sig gripen och kastad till marken af denne.

Hilda var fri. Skummande af vrede, sparkade hon till sin öfvervunne motståndare och aflossade omedelbart derpå ett skott mot Signe och hennes följeslagare.

John, som inte alls hade någon lust att inlåta sig i en så farlig strid, i all synnerhet som Signes följeslagare genast besvarade Hildas skott med ett dylikt, ryckte, när han hörde, att ku-

lan hven tätt förbi hans öra, med sig baronessan och försvann genast med henne inåt skogen.

Den man, som John kastat till marken, hade råkat falla mycket illa, och i följd deraf hade han icke kunnat tänka på att å nyo förfölja den flyende.

Först med tillhjälp af sin tillskyndande vän förmådde han resa sig upp.

— Hade ni bara varit här en minut förr, så hade de icke kunnat undkomma, sade han.

Signe var lycklig öfver, att det icke händt herrn någon allvarsammare olycka, och hon bad nu sina båda följeslagare att ändtligen afstå från förföljelsen och inte vidare utsätta sig för någon fara för hennes skull.

De båda männen lofvade det och begåfvo sig nu med Signe i väg bortåt byn, hvarest de, efter hvad de påstodo, qvarlemnade sin vagn.

Alldenstund Signe var för mycket sysselsatt med sina egna tankar, såg hon ej, att hennes båda följeslagare ofta utbytte så egendomliga blickar och åtbörder.

Ja, hon gaf icke ens akt på, att de en gång stannade efter några steg och i hviskande ton talade med hvarandra.

Korteligen, de båda männen betedde sig högst egendomligt och gåtfullt.

Hade Signe varit en uppmärksam iakttagare, så skulle hon tvifvelsutänkt äfven ha misstrott dessa sina båda följeslagare åtminstone tycktes dessa ha någon hemlighet för Signe, och af deras beteende framgick också, att de umgingos med en plan, om hvilken Signe ej borde erhålla någon kännedom.

Strax derpå, sedan de båda männen hviskat med hvarandra, förklarade den ene, att han ville skynda före till byn, på det att skjutsen så mycket förr måtte bli färdig.

Signe hade nu ingenting att deremot invända, eftersom de befunno sig på allmänna landsvägen och följaktligen ej lupo fara att bakifrån oväntadt bli öfverfallna af John och Hilda.

Den herre, som skyndat före fram till byn, hade mycket brådtom.

Han kastade sig upp i vagnen, hviskade ett par ord i kuskens öra och for så Signe och hennes följeslagare till mötes.

Signe hyste ingen misstanke utan trodde, att herrns brådska endast vore ett bevis på hans uppmärksamhet mot henne.

Hon drog intet ögonblick i betänkande att stiga in i vagnen, i all synnerhet som hon hörde herrn ropa till kusken:

— Vi resa alltså till Karleby. Ni hittar ju vägen dit.

Signe var mycket glad öfver detta gynsamma tillfälle att fort komma tillbaka till Karleby.

Hon viste ju, att Victor under tiden återvändt till grottan, och eftersom han ej kunnat finna henne der, glädde hon sig åt att nu kunna öfverraska honom.

Hon gaf inte vidare akt på vägen, som kusken körde, allendstund hon tog för gifvet, att det bar i väg direkt till Karleby.

Men om en stund lade hon märke till, att kusken valt en annan än den henne välbekanta vägen.

Hon gjorde kusken uppmärksam på, att han körde orätt väg.

Men körsvennen ruskade på hufvudet och svarade skratande:

— Ni måtte inte ha varit hemma på länge, eller också känner ni inte till trakten. Jag kör ju genaste vägen till Karleby.

Signe lugnades af dessa ord; men när hon såg, att kusken inom en stund vek in på en för henne alldeles obekant väg och för åt rakt motsatta hållet mot det, åt hvilket Karleby låg, reste hon sig plötsligt upp i vagnen.

— Nej, nej, nu stiger jag ur. Stanna, kusk; ty der, dit ni far, är inte mitt hem.

Kusken låtsade, som om han icke alls hört Signes ord, och i stället för att stanna hästarne tvang han dem till ännu snabbare lopp.

— Men så säg då kusken, att han far vilse, och att jag vill stiga ur! sade nu Signe till de båda midt emot henne sittande männen.

Den ene af dessa fattade Signes hand, nödgade henne på vänligt sätt att åter taga plats, och svarade:

— Haf förtroende till mig, fru Karleman! Det gör ju er ingenting, att kusken på min befallning kört en liten omväg. Ni är i vårt skydd, och ni skall förr vara framme på ort och ställe, än om ni måste tillryggalägga vägen till fots.

Signe tog åter plats, men hon kunde icke värja sig för en hemlig ångest och såg på de båda männen så forskande, som om hon velat utgrunda deras hemligaste tankar.

Endast emedan hon kände sig förpligtad till tacksamhet mot de båda herrarne, nedtystade hon sin oro och försökte intala sig sjelf, att hon ej hade någon orsak att misstro de båda männen.

Men när färdens oafbrutet fortsattes, och när hon såg sig i en fullkomligt främmande trakt, stod hon plötsligt åter upp och försökte öppna vagnsdörren, under det hon samtidigt ropade:

— Nej, nu följer jag inte med längre. Var god och låt mig stiga ur, eljest hoppar jag ur vagnen, medan den är i gång.

Strax drog den ene herrn henne åter tillbaka och sade i vänlig ton.

— Vi äro snart vid målet, fru Karleman.

Signe spratt till, då hon nu lade märke till, att mannen kallade henne fru Karleman; ty för de båda männen hade hon ju endast uppgifvit sig heta Ekstam.

— Herre, ni . . . ni känner mig? stammade hon.

Den tilltalade, en ung, till utseendet intelligent man, böjde instämmande på hufvudet.

— Det är så, fru Karleman, svarade han. Vi kände er visserligen inte personligen, men när ni kallade er fröken Ekstam, viste vi genast, att ni var fru Karleman, hvilken vi fått i uppdrag att söka och föra undan den hotande faran.

— Jag förstår er inte, min herre, inföll Signe. Ni . . . skulle ni ha fått i uppdrag att söka efter mig?

— Ja.

— Men hvem kan väl ha gifvit er det uppdraget? frågade Signe i ängslig hast.

— Gif er till tåls, fru Karleman! Ni skall snart få närmare besked af en annan man, hvilken vi strax efter ankomsten till vårt mål skola underrätta om den lyckliga omständigheten, att vi funnit er. Sjelfva få vi icke lemna er närmare upplysningar, ty det har den herre, som gifvit oss detta uppdrag, förbehållit sig att göra.

— Men, min Gud, jemrade sig Signe, så säg mig då åtminstone hvad den herrn heter, hvars ärenden ni säger er gå!

— Namnet gör ingenting till saken, fru Karleman, ty ni känner herrn i fråga hvarken personligen eller till namnet.

— Herre, då har ni heller ingen rättighet att lägga något band på min fria vilja, och jag ber er på det enträgnaste för sista gången låt mig stiga ur och gå hem. Hvarken ni eller någon annan eger rätt att beröfva mig friheten.

— Men, fru Karleman, invände herrn lugnande, ni har då sannerligen ingen orsak att vara det ringaste ängslig. Tvärtom, ni skall tacka oss, för det vi, sedan vi funnit er, använt den lilla listen att förä er med oss.

— Ni har alltså öfverlistat och narrat mig. Hur kan ni under sådana förhållanden vänta, att jag skall sätta något förtroende till er?

— Fru Karleman, tog herrn åter till ordet, har vårt handlingssätt hittills varit sådant, att ni tror er ha skäl till misstroende mot oss?

— Herrarne ha befriat mig ur den der elake mannens våld, men denna er handling tycks icke uteslutande ha förestafvats af människokärlek. Ni medge ju sjelfva, att ni öfverlistat mig, och eftersom ni icke ens vilja besvara den frågan, hvem den herre är, som gifvit er detta i uppdrag, så kan det ju heller inte förvåna er, att jag blifvit misstrogen mot er.

Då lade den ene herrn lugnande sin hand på Signes axel.

— Fru Karleman, sade han, var god och besvara den frågan: skulle ni, om tillfälle erbjödes er att kunna rädda en drunknande, utan hänsyn till, att ni gjorde honom illa, fasthålla honom i håret, tills ni blefve i stånd att hjälpa honom på ett mindre smärtsamt sätt, eller skulle ni, bara för att bespara honom den lilla smärtan, hellre låta honom gå till botten och drunkna?

— Men, min herre, hvad har denna liknelse med den här saken att göra. Ni har öfverlistat mig. Jag fordrar nu, att ni låter mig stiga ur och gå min väg.

Herrn svarade:

— Edra ord bevisa endast, att ni antingen icke känner er egen belägenhet, eller att ni tror, att det inte alls är så farligt, som det i sjelfva verket är; därför återkommer jag till min jemförelse med den drunknande. Ni är på sätt och vis en drunknande, hvilken jag och min vän i behaglig tid erbjudit en räddande hand. Jag ger er dessutom mitt hedersord på, att ni, så länge ni befinner er i vårt skydd, inte alls har någonting att befara. Tills vidare kan ni för resten ej återvända till Karleby, såvida ni icke med vett och vilja tänker störta er i förderfvet.

— Min herre, tänker ni hindra mig från att återvända till Karleby, tänker ni göra det omöjligt för mig att ställa mig under min upprigtige och tjenstvillige fosterbroders skydd?

— Fru Karleman, svarade herrn, jag ville endast af idel grannlaghet undvika att erinra er om, det ni är starkt misstänkt för att i Göteborg ha begått en svår förbrytelse.

— Det är inte sant; jag är oskyldig, bedyrade Signe.

Herrn ryckte beklagande på axlarna.

— Det har inte fallit mig in att döma i den saken, huru-

vida ni varit delaktig i den der förbrytelsen eller ej, sade han. För mig är uteslutande den omständigheten bestämmande, att ni är misstänkt, och att ni icke heller skulle vara i stånd att så utan vidare skingra denna svåra misstanke. Men enligt min åsigt måste det vara vida angenämare och mera lugnande att vistas på ett ställe, der ni är säker för polisens spaningar. Återvände ni nu eller senare till Karleby, så skulle ni efter er ankomst dit tvifvelsutan genast bli häktad. Ni må begifva er hvart som helst, men på det allvarligaste råder jag er att icke återvända till Karleby. Jag vet ur säker källa, att man redan vidtagit förberedelser för att häkta er.

— Men, min herre, jag har ju inte alls någonting att frukta, alldenstund jag ej begått den der handlingen.

— Sak samma, fru Karleman. Har ni inte begått det brottet, så har ni så mycket större skäl att söka undvika den obehagligheten att bli behandlad som en förbryterska. Men man har också mången gång sett exempel på, att oskyldiga, fastän de ända till sista ögonblicket bedyrat sin oskuld, blifvit dömda, och just emedan det efter allt att döma är högst sannolikt, att ni icke skulle kunna förmå ådagalägga er oskuld, har man lagt oss särskildt på hjertat att bevara er för den hotande förfärliga olyckan. Korteligen, till Karleby får ni under den närmaste framtiden icke återvända. Till och med efter år och dag skulle det vara ett vågstycke, från hvilket jag i ert eget intresse icke nog allvarligt kan afråda er. Men allt det der skall den, hvars uppdrag vi utföra, närmare förklara er, och af honom skall ni också få veta resten, hvilket ni under för handen varande omständigheter skall finna vara en stor lycka för er.

Signe kunde icke förlika sig med den tanken, att man ville hindra henne från att återvända till Karleby.

Hon kunde mycket lifligt föreställa, sig, hur förskräckt Victor skulle blifva, när han ej fann henne, och endast för att åtminstone befria den gode fosterbrodern från denna hans ångest skulle hon trotsat faran och likväl begifvit sig till Karleby.

Plötsligt skrämdes hon upp ur sina dystra tankar.

Vagnen stannade utanför ett trefligt, inbjudande hus i villastil, hvilket låg i brynet af en liten skog.

— Se så, nu äro vi framme, sade den ene herrn, i det han vänligt leende nickade åt Signe och pekade på boningshuset. Se här, tillade han, i detta hus skall ni säkerligen komma att trifvas mycket godt, och jag är öfvertygad om, att ni icke alls skall fästa er vid, ifall ni skulle nödgas stanna kvar här några dagar mer eller mindre.

— O, min Gud, hvad är då detta för ett hus? frågade Signe.

— Det tillhör en herre från Göteborg, som förr brukade vistas här någon del af sommaren. Nu har han emellertid inte på flera år bott här och har öfverlemnadt uppsigten öfver huset åt en gammal släkting. Denne har med sin äkta hälft redan bott der öfver år och dag, och jag är öfvertygad om, att ni från första början skall komma att tycka om dem och äfven trivilligt skänka dem hela ert förtroende. Men var god och öfvertyga er sjelf! Ja, under vissa omständigheter, hvilka jag icke nu vill närmare redogöra för, kan ni också redan betrakta detta hus som er egendom.

Signe efterkom uppmaningen att stiga ur vagnen.

Hvad återstod henne väl annat?

Men när herrn uppmanade henne att följa honom in i huset, satte hon sig deremot och förklarade, att hon inte satte sin fot öfver tröskeln, innan hon sjelf sett och talat med de båda gamla, som bebodde villan.

Den ene herrn gick genom trädgården för att knacka på ytterdörren.

Men innan han hann så långt, steg en till utseendet vördnadsvärd, hvithårig herre, följd af en något korpulent, fryntlig gammal fru, ut genom dörren.

Frun nickade vänligt åt de ankommande, och hennes man lyfte höfligt på mössan för Signe.

— Välkommen, hjertligt välkommen, fru Karleman! yttrade frun, i det hon steg fram till Signe och samtidigt sträckte båda händerna emot henne, liksom om han varit en gammal kär bekant.

Signe kände sig mycket angenämt berörd af detta synnerligen hjertliga mottagande; och hon måste ge den främmande herrn, som fört henne hit, rätt i hans försäkran, att han genast komme att skänka invånarne i detta hus sitt fulla förtroende.

Hon räckte fram sin hand och sade:

— Min fru, jag har ännu icke äran känna er, jag har också under så högst egendomliga omständigheter blifvit förd hit, att ni icke kan förtänka mig den frågan, om det i sjelfva verket förhåller sig så, att man icke har något ondt i sinnet mot mig.

— Något ondt? Bästa fru Karleman, tänk för Guds skull inte någonting dåligt om oss! Se bara på min man och mig! Vi ha gränat med heder, och om det också bara vore fråga om den allra ringaste orätt, skulle vi visst inte ha gifvit vårt samtycke dertill.

Då närmade sig äfven den gamle herrn Signe.

I förtroendeväckande ton yttrade han, i det han lade sin hand på hennes axel:

— Min dotter, förlåt, att jag kallar er så; men om ni ser på mig, så finner ni nog, att jag, hvad åldern beträffar, icke endast kunde vara er far utan rent af er farfar. En så gammal man kan ni väl inte tilltro att ha något ondt i sinnet mot en så ung dam, som ni är. Men skulle ni det oakadt verkligen misstro mig och min hustru, då, fru Karleman, ger jag er mitt hedersord på, att jag hvarken skall tvinga er att beträda detta hus eller förhindra er att åter lemna det samma. Allt, hvad som ännu möjligen förefaller er gåtfullt och obegripligt, är jag beredd att öppet och ärligt meddela er, i den mån jag sjelf är underrättad om er höge gynnares plan. I morgon kommer min bror antagligen sjelf hit, och ni får då af honom veta, hvad jag i dag icke med bästa vilja kan säga er. Men här ett bref från min bror. Vill ni läsa det, så har jag visst ingenting deremot. Ni skall deri se, att jag fått i uppdrag att behandla er som en kär dotter och göra allt, för att ni må finna vistelsen i detta hus så angenäm som möjligt.

Signe kunde icke underlåta att ta emot brefvet, som den gamle herrn räckte henne, och genomögnade hastigt innehållet.

Brefvet var verkligen skrifvet i den anda, som den gamle herrn antydt. Ja, deri omnämndes äfven, att brefskrifvaren redan låg i underhandling om försäljning af huset till Signe.

Hon behöfde endast förklara, att hon tyckte om villan, ty i så fall kunde hon redan betrakta den som sin egendom, det behöfdes ingenting annat, än att hon trufdes der.

Köpesumman komme inte alls i betraktande, alldenstund den skulle betalas från annat håll, och att Signe, om hon flyttade in som egarinna i villan, kunde vara säker om en sorgfri tillvaro, det försäkrade han henne, och han skulle ytterligare redogöra härför, när han sjelf komme hit: brefvet var hållet i en mycket förtroendeväckande stil.

Herrn, som skrifvit det, hade tecknat sig: Ludvig Söderpalm.

Men trots det förtroendeväckande innehållet skulle Signe ändå hyst betänkligheter och ej fullt litat på ordalydelsen; men det intryck, som de båda gamla hederliga människorna gjorde på henne, var så gynnsamt, att hon ej kunde hysa det ringaste misstroende mot dem.

— Nåväl, fru Söderpalm, sade hon, jag anförtror mig åt ert beskydd och är öfvertygad om, att äfven er herr man är en hederlig person. I Guds namn stiger jag alltså öfver tröskeln till detta hus.

Hon lade sin hand i gummans arm och gick med henne före. Huset såg mycket hemtrefligt ut.

Det var ej möbleradt med någon öfverdrifven lyx, men allt vittnade om en fin smak och visade äfven, att egaren måste vara en välbergad man.

Liksom för att i brodden qväfva allt misstroende bad fru Söderpalm henne följa med igenom huset och sjelf se på alla rummen.

När Signe ville afslå detta, invände fru Söderpalm:

— Nej, nej, fru Karleman, den ringa mödan ser jag visst inte på; ni måste sjelf utvälja de rum, som ni tänker bebo. I det afseendet göra vi er inte alls några föreskrifter; ty ni kan, som sagdt, redan betrakta er som den bestämmande här i huset. Signe gaf vika.

Hon följde med och besåg några rum.

Men när fru Söderpalm ville föra henne vidare, afböjde hon höfligt, men bestämdt detta anbud.

I ett litet, mycket smakfullt möbleradt rum tog hon plats och uppmanade fru Söderpalm att göra det samma.

Samtidigt förklarade hon, att hon under sin vistelse här tänkte bebo detta lilla rum.

— Men ni kan ju välja ett mycket större och vackrare rum.

— Nej, nej, denna kammare är alldeles tillräcklig, förklarade Signe.

— Nå ja, som ni önskar, ty som sagdt, det kan inte falla mig in att vilja göra er den ringaste föreskrift. Men om ni vill stanna här i detta rum, så ber jag er göra det rätt beqvämt åt er, medan jag hemtar en smula mat.

Signe förklarade sig nöjd med fruns anbud, men hon gjorde det hufvudsakligen endast därför, att hon i lugn skulle få öfvertänka allt, som i denna nya belägenhet föreföll henne gåtfullt.

Hon viste i sjelfva verket icke, hur hon skulle förklara allt detta.

Hon var nästan böjd för att antaga, det Gerda Ekstam här hade sin hand med i spelet.

Sedan tänkte hon på sin mor Beata.

Hon ansåg det inte för omöjligt, att denna underrättat hennes, Signes, far om hennes nödställda belägenhet, och att den senare i följd deraf vidtagit åtgärder för att skaffa henne ett fridfullt, tyst och stilla hem.

Hvilken annan än en nära släkting, som förbarmat sig öfver hennes nöd, och som menade upprigtigt väl med henne,

kunde ha varit beredd att sörja för hennes säkerhet och underhåll?

— Ja, ja, så förhåller det sig nog, hviskade hon. Kanske tog Beata endast därför med sig mitt barn för att bättre och eftertryckligare kunna inverka på min fars hjerta. Ack, om det vore fallet, och om Beata snart komme igen med mitt barn, då skulle jag för denna hennes trogna omsorg om mig känna mig af hjertat tacksam mot henne.

TRETTONDE KAPITLET.

Han måste känna mig bättre.

Ju längre Signe tänkte efter, desto mera öfvertygad blef hon, att hon blifvit förd hit på Beatas föranstaltande.

Hvem mer än Beata skulle också kunnat intressera sig så lifligt för henne och visa henne ett så varmt och innerligt deltagande?

Ja, så kunde endast en person handla, som ville henne uppriktigt väl.

Visserligen skulle hon i medvetandet om sin oskuld ingalunda ha fruktat för polisen; men när hon tänkte på, att hon då kanske ändå för en vida längre tid skulle ha blifvit beröfvad sitt barn, var hon verkligen rätt glad, att hon i detta hus var skyddad för polisens efterspaningar.

Så hade ju en af de herrar, som fört henne hit, sagt.

Att någon fara, till exempel i sedligt hänseende, hotade henne i detta hus, det ansåg hon för alldeles uteslutet.

De båda gamla, som bebodde huset, sågo ju så strängt ärliga och hederliga ut, att hon ej kunde annat än fullständigt lita på dem.

Den gamle Söderpalm såg visst inte ut som en kopplare, hvilken gynnar samvetlösas, lättsinniga mäns dåliga lidelser.

Dylika farhågor hade verkligen i första början uppstått hos Signe, men så snart hon sett och talat med de båda gamla, hade denna hennes misstanke strax åter försvunnit.

Endast tanken på, att den gode Victor nu för hennes skull var mycket ängslig och bedröfvad, oroade henne, och hon beslöt skrifva till honom för att lugna honom.

Då kom fru Söderpalm tillbaka med diverse mat på en bricka.

Gubben följde efter henne med en flaska vin och tvänne glas.

— Ni tillåter väl, fru Karleman, att vi göra er sällskap? frågade gubben.

— O, det hade jag icke endast väntat utan till och med önskat, svarade Signe gladt.

— Bästa fru Karleman, var nu snäll och håll till godo! uppmanade fru Söderpalm. Vi ha ju redan hört, hur länge ni måst umbära det nödvändigaste. Jag önskar er nu en riktigt smaklig måltid.

Signe tackade och bad de båda gamla också äta något för att göra henne sällskap.

— Ja, jag ska' äta lite' på samma gång som ni, svarade fru Söderpalm; men min man är nog inte alls hungrig, ty han åt en bit, strax innan ni kom. Ett glas vin dricker han nog emellertid; han måste ju dricka er välkomstkål.

Söderpalm fylde glaset.

Han skålade med Signe.

— Mätte ni alltid komma att trifvas godt i detta hus! yttrade han. Mätte allt det bittra, som ligger bakom er, till er egen lycka falla i evig glömska! Men mätte ni också vara öfvertygad om, att de, som varit måna om att bereda er ett fridfullt hem, äfven vilja er upprigtigt väl!

Signe nickade vänligt åt gubben.

På hans ord svarade hon;

— Jag tackar er af hela mitt hjerta för edra vänliga önsningar, herr Söderpalm. Besannas det, som jag förmodar om de personer, som låtit föra mig hit, då skall jag mycket gerna stanna kvar här, i all synnerhet om jag får hoppas att här kunna emellanåt mottaga min fosterbroder Victor och språka med honom.

Sedan nickade hon äfven vänligt åt fru Söderpalm och drack en smula af vinet.

Eftersom hon ej hyste det ringaste misstroende mot de båda gamle, kände hon sig redan af detta skäl förpligtad att hålla till godo med den framsatta maten.

Men hon var också verkligen i stort behof deraf.

Hon hade ju inte ätit på så länge.

Visserligen sväfvade många frågor på hennes läppar, men hon tvekade ännu att uttala dem, i all synnerhet som hon hoppades, att de båda gamla sjelfmant skulle skynda sig att lemna henne den önskade förklaringen.

Sedan Signe ätit en smula, framkastade hon den frågan:

— Hvilka voro då de båda herrar, som gjort mig en så stor tjenst, som sedan fört mig hit, och hvar befinna de sig nu?

Utan tvekan svarade Söderpalm.

— De båda männen äro detektiver.

— Poliser? frågade Signe.

— Poliser i egentlig mening äro de ej, de äro endast privatdetektiver, om jag så får säga.

— Och hvar äro de?

— Den ene befinner sig ännu på sätt och vis som vakt-hafvande till ert skydd ännu här i huset, under det den andre begifvit sig af för att underrätta min bror om, att ni befinner er här.

— Hvem är er herr bror?

— Han är härads höfding, och de här båda herrarne stå, åtminstone för tillfället, i hans tjenst.

— Men hur kommer det sig, att er herr bror på detta sätt antager sig mig?

— Jo, det är lätt förklaradt, fru Karleman. Min bror har af någon, som vill er väl, mottagit uppdraget att uppsöka er, att bringa er utom området för den er hotande faran och därför föra er hit.

Signe funderade en stund.

Sedan frågade hon vidare:

— Kan ni inte säga mig, hvem det är, som anmodat er herr bror att skydda mig för mina fiender?

— Nej, ledsamt nog, fru Karleman. Ni har läst brevet, som min bror på sätt och vis sändt mig som instruktion, men deri står ingenting om, hvem er gynnare och beskyddare är.

Signe nickade instämmande.

— Men de båda herrarne måtte väl veta det?

— Ni menar privatdetektiverna?

— Ja visst.

Gubben ruskade på hufvudet.

— Nej, nej, sade han, i den punkten äro de lika okunniga som ni.

— Men de ha väl ändå erhållit mycket noggranna och utförliga instruktioner?

— Visserligen, men dessa instruktioner röra uteslutande deras uppdrag, och det är ju helt naturligt, att min bror inte upplyst dem om, hvem som står der bakom.

Signe tycktes efter något funderande finna detta helt naturligt.

— Ja, ja, sade hon, det må nu så vara; men om jag nu hyste misstroende, och om jag vägrade att stanna qvar här? Denna vägran vore ju mycket välgrundad; ty ingen skulle ju kunna förtänka mig, om jag vägrade mottaga välgörningar, om hvilka jag icke vet, hvem som slösar dem på mig. Personer, som handla så, kunna ju också vara ljusskygga individer, som man har all orsak att undfly, och hvilkas beräknande godhet man gör klokast i att tillbakavisa.

Söderpalm såg bedjande på Signe och gjorde en afvärande rörelse med handen.

Derpå sade han:

— Jag kan ju inte förtänka er, fru Karleman, att ni kommer på en dylik förmodan, men jag försäkrar er, att jag aldrig skulle låna min hand till utförande af någon ohederlig plan, Men som jag känner min bror, är det min fulla öfvertygelse, att inte heller han någonsin skall göra något, för hvilket han ej kan stå till svars inför Gud och sitt samvete. Nej, nej, fortfar Söderpalm vänligt uppmuntrande, i det fallet har ni intet skäl att frukta det allra ringaste. Redan i morgon torde min bror vara här, och han skall då säkerligen lemaa er nöjaktiga upplysningar; ty gent emot er kan och får han ej göra någon hemlighet af, hvem er ädelmodige gynnare är.

— Herr Söderpalm, besvara godhetsfullt en fråga!

Gubben nickade.

— Har någon qvinna nyss varit här, som hade ett litet lindebarn med sig?

— Ja, det stämmer.

— Verkligen? utbrast Signe gladt och i en ton, som om hon knappast förmådde tro hvad hon hört.

Söderpalm bekräftade å nyo sin uppgift.

— Hvad ville qvinnan här?

— Jo, hon bad att få lite' mjölk åt barnet.

— Vilde hon ingenting annat?

— Inte det jag vet.

— Nej, nej, föll nu gumman sin man i talet, någonting annat bad inte qvinnan om. Hon såg så lidande ut, att jag trodde, det hon var i högsta grad fattig och behöfvande; men när jag erbjöd henne sjelf mat och förstulet tryckte en slant i

hennes hand, afböjde hon vänligt, men bestämdt bådadera. Hon tog ur fickan upp en välfylld börs, visade mig den och sade:

»Se här, att jag lyckligtvis ej befinner mig i någon nödstäld belägenhet! Men med barnet är det något annat, ty då det blir törstigt, ger det hals. Jag tyckte det var synd om kräket, och därför bad jag om lite' mjölk.

— Hur såg denna qvinna ut? frågade Signe.

Fru Söderpalm beskref henne.

— Hon . . . det måste ha varit hon, jublade Signe. O, då vill jag gerna stanna qvar här. Den gamla qvinnan var min mor, och barnet var mitt eget kära barn. Ja, ja, nu förstår jag allt. Hon var egentligen inte här för barnets skull, ty en smula mjölk kunde hon ju också ha fått på annat håll, utan hon var här för att bese huset och för att lära känna er och er herr man.

Det äkta paret öfverraskades mycket af dessa ord.

— Men hvarför ville då den der qvinnan, det vill säga, er mor, såsom ni kallade henne, lära känna oss? frågade gubben.

— Anar ni inte det?

— Nej, jag förstår verkligen inte . . .

— Jo, det är lätt att förklara. Jag vet visserligen inte, hur min mor lärt känna er herr bror, och hur hon så fort kunnat sätta sig i förbindelse med min far; men så mycket har jag nu klart för mig, som att hon gifvit honom i uppdrag att föra mig hit och skaffa mig ett så vackert hem. Han har velat godtgöra den mot mig begångna orätten. Ja, ja, tvifvelsutan kommer hon kanske redan i dag eller åtminstone med det allra snaraste tillbaka hit, så snart man underrättat henne om, att jag befinner mig här. Hon skall då också ha med sig mitt barn, och sedan — sedan skall jag mycket gerna stanna qvar här och med glädje foga mig i alla hennes önskningar. Ack, jag har ju så så många långa år törstat efter min mors kärlek, att, då jag nu skall få glädja mig åt en moders kärlek, detta synes mig vara den högsta lycka, som kan bli mig beskärd. Kan jag kalla en kärleksfull mor min, får jag igen mitt barn, och kan jag då och då i sällskap med min gode fosterbroder trösta mig öfver alla bittra missräkningar, då vill jag icke vidare höra eller se något af hela den öfriga falska världen utan i den allra trängsta krets vara rätt lycklig och nöjd.

Signe tänkte nu icke på att snart åter lemna huset.

Hon ansåg sig på sätt och vis berättigad att mottaga den erbjudna gästvänskapen.

Hennes innerligaste önskan var, att hennes mor, den gamla Beata, rätt snart måtte komma tillbaka och då ha med sig barnet.

Hon var öfvertygad om, att Beata nu, då hon icke längre stod under den hersklystna, hjertlösa Klaras inflytande, blifvit en helt annan människa, och att äfven hon skulle bli glad att i förening med sin dotter och sitt barnbarn kunna föra ett rätt förnöjsamt och lyckligt lif.

Och den gamle Söderpalm och hans maka gladdede sig uppriktigt, för det Signe nu förklarade sig villig att stanna kvar här.

Äfven de voro öfvertygade om, att Signe med sin förmodan träffat det rätta, och undveko därför att uttala sina egna förmodanden.

Signe bad om skrifmaterialier.

Sådana hemtades.

Hon skref nu ett bref till Victor, i hvilket hon uttalade sin glädje öfver, att Beata skaffat henne ett så vackert hem och derigenom beredt henne en så stor och oväntadt glad öfverraskning.

Vidare skildrade hon i brefvet det förskräckliga äfventyr, hvarigenom det blifvit henne omöjligt att i den lilla grottan invänta Victors återkomst, likaså berättade hon, genom hvilken lycklig slump hon blifvit befriad ur sina förfärliga fienders våld.

Till sist bad hon sin fosterbroder så snart som möjligt besöka henne för att sjelf öfvertyga sig om hennes välbefinnande.

Sedan skref hon den adress, som den gamle herrn uppgaf, på det att Victor skulle ha fullt klart för sig, hvar han kunde finna henne.

Sedan läste hon npp brefvet för de båda gamla, hvilka voro djupt rörda af den hjertliga tonen i det samma.

Eftersom Signe önskade få brefvet befordradt så raskt som möjligt, på det att Victor måtte med det snaraste bli befriad från sina bekymmer för hennes skull, erbjöd sig den gamle Söderpalm att genast bära det till närmaste poststation, ty det var ej så synnerligen långt dit.

Signe var med derom, fastän hon naturligtvis hellre sett, att ett särskildt bud skickats direkt till adressaten med brefvet.

Just som Söderpalm ämnade lemna huset, kom privatdetektiven emot honom.

— Hvad har ni der? Hvart ämnar ni er? frågade han.

Söderpalm sade i hvad ärende han tänkte gå ut.

— För Guds skull, det vore ju en oförsigtighet utan like, utbrast detektiven.

Söderpalm ruskade på hufvudet.

— En oförsigtighet? upprepade han. Hur så?

— Men, herr Söderpalm, ni vet ju, att polisen spanar efter fru Karleman.

— Bevare mig väl! utropade gubben. Den älskliga unga frun ser inte alls så ut, som om hon kunde ha begått en så förskräcklig handling. Hon har ej något ondt samvete; oskulden står ju tydligt skrifven på hennes panna, och det är ovilkorligen en falsk misstanke, som hvilat på henne.

Detektiven ryckte beklagande på axlarna.

— Herr Söderpalm, sade han, denna er åsigt delar jag också, men vår personliga goda tanke om frun ändrar tyvärr ingenting i det faktum, att polisen ifrigt spanar efter henne. Antag nu, att polisen funne brevet och öppnade det; skulle ni då vilja åtaga er ansvaret för följderna?

— Derpå har jag verkligen inte tänkt. Ja, ja, ni har rätt. Men hur ska' jag då göra?

— Jo, det är mycket enkelt. Jag skulle sjelf åtaga mig att befordra brevet, men nu, det vet ni, får jag inte aflägsna mig härifrån, alldenstund jag är ansvarig för den unga damens säkerhet. Min kamrat kommer med säkerhet tillbaka i dag, om det också blir sent. När han kommer, stannar han kvar här, och jag bär brevet till Karleby. Ni behöfver då inte vara orolig för, att det möjligen råkar i obehöriga händer.

— Ja, ja, det vore visserligen en bra utväg. Men fru Karleman vill genast ha i väg brevet. Om ni rent af skulle skriva en ny adress? Här är det ju endast fråga om stilen, som skulle kunna bli förrädare.

Detektiven öfverlade.

— Ja, då skulle jag ju kunna åtaga mig ansvaret. Låt oss alltså lägga in brevet i ett annat kuvert!

Söderpalm hemtade ett sådant.

Detektiven skref på ett papper, som han lade omkring Signes bref, orden:

»Försigtighet! Öppna och läs inneliggande bref utan vittnen!»

Nu trodde han sig ha iakttagit nödig försigtighet och lemnade brevet till gubben för att af denne bäras till postkontoret.

Den senare viste visserligen, att inga bref vidare afhemtades i dag, men ett par timmar förr eller senare gjorde ju ingenting till saken, tyckte han.

Åtminstone var han lugnad i medvetandet att ha uppfyllt Signes bön.

Efter sin återkomst från postkontoret omtalade han för Signe, hvilka försigtighetsmått han på detektivens inrådan vid-

tagit, på det att brefvet med säkerhet skulle komma Victor till handa.

Signe var glad deröfver, emedan hon tilltrorde Klara, att eljes kunna ha behållit brefvet.

Hon beslöt att, i händelse han icke inom två dagar låtit höra af sig, skicka ett bud till Karleby; men hon var öfvertygad om, att Victor, då han mottog brefvet, skulle få mycket brådtom att skynda till henne. I denna förhoppning gick hon, eftersom hon var mycket trött, till hvila, sedan hon bedt att genast bli underrättad, i händelse Beata skulle komma tillbaka med barnet.

Men en missräkning af mycket smärtsam art förestod Signe.

Tidigt följande morgon, när Signe vaknat efter en stärkande sömn, kom fru Söderpalm och anmälde, att hennes sväger nyss anländt och så snart som möjligt önskade tala med henne.

Signe var genast beredd att mottaga herrn, och några minuter senare beträdde hon det rum, i hvilket han väntade henne.

Herrn i fråga, en till år kommen, högst intelligent man, helsade artigt på Signe och bad henne taga plats midt emot honom vid bordet.

— Det gläder mig, fru Karleman, yttrade han, sedan hans svägerska lemnat rummet, att ni, efter hvad jag hört, redan tänker med betydligt större lugn på er, såsom jag gerna medger, rätt sorgliga belägenhet, än som för några dagar sedan var fallet. Derfor är jag också öfvertygad om, att ni med nöje skall gå in på mina förslag och veta att uppskatta ädelmodiga vänners frikostiga tillmötesgående.

Till hennes förskräckelse började häradshöfdingen sedan i få ord meddela henne allt, hvarigenom misstanken att ha traktat efter Axels och Ellens lif fallit på henne.

— Herre, stammade Signe, blek af förskräckelse, då häradshöfdingen tystnade och forskande betraktade henne, har ni bara kommit hit för att förehålla mig dessa brott, som jag inte alls begått?

— Visst inte, fru Karleman; jag måste bara först vidröra dessa händelser, på det att ni med så mycket större beredvillighet må antaga det ädelmodiga förslag, som den så svårt förörrättade grefven genom mig låter göra er.

Det var just denne herre, åt hvilken grefve Cedersvärd gifvit i uppdrag att i hemlighet uppspana Signe och för henne framlägga hans och Ellens frikostiga förlikningsförslag.

Han gjorde nu det.

— Gud i himmelen! skrek Signe till, då härads höfdingen slutat. Herre . . . herre, säger ni, att grefve Cedersvärd, fastän han mottagit mitt bref, i hvilket jag skref, att jag var fullkomligt oskyldig till öfverfallet i skogen, och att jag heller aldrig skulle bära något agg till honom, likväl varit så öfvertygad om min brottslighet, att han funnit det nödvändigt att för mig framlägga ett dylikt sårande förslag? Nej, nej, min herre, om min Axel, grefve Cedersvärd, icke satt någon tro till mina ärliga ord, oaktadt jag i brefvet mycket noga beskref de båda skurkar, som måste ha begått brottet, då beklagar jag, att jag helt och hållet måste öfverlemna åt herr grefven att yrka ansvar på mig; ja, jag fordrar till och med, att han gör det, på det att jag må komma i tillfälle att inför domstolen bevisa min oskuld. Men aldrig, hör ni det, aldrig skall jag mottaga en summa penningar, ty derigenom skulle jag ju på sätt och vis erkänna mig skyldig och nedsätta mig i herr grefvens aktning. Nej, nej, herr härads höfding, om det är ändamålet med er resa hit, då har ni rest förgäfves; ty jag, den förskjutna makan, kan visserligen frivilligt afstå från eganderätten till Axel af kärlek till honom och för att icke störa friden i hans äktenskap; men aldrig låter jag någon binda mina händer och min tunga med lumpna penningar. Hade grefve Cedersvärd sagt, att han vore öfvertygad om min oskuld, så skulle jag för denna hans tillit till mig ha välsignat honom och bedt för hans lycka. O, Gud, min Gud, han vill muta mig, för att jag inte vidare skall förfölja honom, jag — jag, som i mitt bref skref till honom, hur jag darrat för hans för mig så dyra lif, och hur glad jag blifvit, när jag sett, att han välbehållen undgått de samvetslösa lönmördarne! Nej, nej, herre, det kan jag inte tro. Min Axel, herr Cedersvärd, kan omöjligen tänka så erbarmligt lågt om mig, sitt barns mor. Han måste veta, att jag hellre tål och försakar allt, än jag med vett och vilja sårar och förfördelar honom med ett enda ord, så mycket mindre då genom en så gemen och brottslig handling. Ja, ja, erkänn bara, herr härads höfding, att icke min Axel gifvit er i uppdrag att göra mig detta sårande förslag, utan att Ellen, hans maka, gjort det utan hans vetskap och vilja! Min Axel känner mig, han kan ej ha så låga tankar om mig. Ja, han känner mig bättre. Svvara honom från mig, att jag dag och natt skall bedja för hans lycka, och att jag skulle blifva den olyckligaste varelse under solen, om jag finge veta, att han på fullt allvar anser mig vara i stånd till att begå så gemena skurkstreck!

Snyftningar qväfde Signes röst.

Häradshöfdingen tog fram en skrifvelse, som han vek upp.
 — Se här, sade han, sedan Signe åter lugnat sig något, här är herr grefvens skriftliga förbindelse att till er genast utbetala nämnda stora penningssumma. Öfvertyga er sjelf! Men sedan, fru Karleman, lät oss sedan i all sköns lugn tala vidare om saken; ty på mitt hedersord försäkrar jag er, att grefve Cedersvärd ingalunda haft för afsigt att i ringaste mån sära och förolämpa er. Jag är med nöje beredd att upplysa honom om hans misstag, och ni kan vara förvissad om, att han skall blifva den förste, som blir glad som en gud, när han får veta, att ni är oskyldig.

FJORTONDE KAPITLET.

Hotande ovädersmoln.

Signe mottog hastigt papperet, som häradshöfdingen räckte henne.

Vid åsynen af den så välbekanta stilen ryckte hon förskräckt till, och under det tårarne uppstego i hennes vackra ögon, hviskade hon:

— O, Gud, det . . . det har verkligen min gode Axel skrifvit!

»Kära Signe!» lydde öfverskriften.

— Kära Signe, kallar han mig, hviskade hon med darrande röst. O, Gud, helst skulle jag inte alls vilja läsa hvad han skrifver till mig; ty hvilka strider har det icke kostat mig, innan jag så pass kunnat sätta mig öfver den förlust, som drabbat mig, att jag kan tänka på och tala om honom utan att gråta högt! Ja, ja, Gud vet, hur svårt det varit för mig att komma så långt, att jag åtminstone till det yttre kan visa mig temligen lugn. Men här — här i min barm rasar ännu en

känslostorm, och mitt hjerta, som blöder efter den bittert smärtsamma förlusten, vill ännu icke tro, att jag verkligen för alltid förlorat honom.

Signe pressade högra handen mot ögonen och man såg på henne, hur hon kämpade för att återvinna sitt lugn.

Häradshöfdingens ögon hvilade på henne med ett uttryck af det innerligaste deltagande, när han i välvillig, hjertlig ton fortfor:

— Läs, kära fröken, hvad herr grefven skrifvit, och jag är öfvertygad om, att det icke sedan skall bli svårt för er att antaga hans ädelmodiga anbud.

Signe lät handen sjunka ned, och sedan hon hastigt torkat sina tårar, svarade hon:

— O, min herre, hade jag anat det, så hade jag säkerligen icke inväntat er ankomst.

— Men, snälla fröken, är ni då ännu icke öfvertygad om herr grefvens ädla vänskap?

Signe ruskade med ett vemodigt leende på hufvudet.

— Jag upprepar, sade hon, att jag på inga villkor skulle ha stannat kvar här, om jag vetat hvad det var fråga om. Jag trodde att min mor, det vill säga, den qvinna, hvilken jag tror mig kunna betrakta som min mor, låtit föra mig hit. Jag trodde, att hon talat med min för mig fullkomligt obekante far, och att denne förbarmat sig öfver mig och genom de der båda männen låtit föra mig hit. Hade det varit fallet, så skulle jag med glädje ha stannat kvar här; ty om jag egde den vissheten, att min mor älskade mig och vore villig att för framtiden lefva tillsammans med mig i hjertligt moderlig förening, då, min herre, skulle jag mycket lättare kunna glömma min smärtsamma förlust, och aldrig skulle den lusten påkomma mig att åter träda ut i den kalla, kärlekslösa världen.

— Vill ni ha godheten, kära fröken, tog herr Söderpalm åter till ordet, säga mig, hur det förhåller sig med er mor, och hvar hon finnes? Ty om ni stannar kvar här med det villkoret, att jag uppsöker er mor och för henne hit, så är jag villig att uppfylla äfven denna er önskan. Som sagdt, herr Cedersvärd har gifvit mig i uppdrag att uppfylla hvarje er önskan, som möjligen kan uppfyllas. Det skulle inte vara någon svårighet för mig att föra hit er mor och skaffa reda på ert barn.

— Ack, om det ändå vore möjligt! Om jag åtminstone att börja med kunde få igen mitt barn! snyftade Signe.

— Tillåter ni mig en fråga?

Signe nickade instämmande.

— Ni talade om ert barn; men vill ni upprigtigt säga mig, hade ni då verkligen med er ert barn hit?

Signe såg så förvånad ut, som om hon icke alls förstätt meningen med denna fråga.

Sedan ruskade hon på hufvudet.

— Min herre, svarade hon, jag förstår er inte. Jag har ju redan sagt er, att min mor tagit med sig mitt barn.

— Mycket riktigt; men grefve Cedersvärd sade mig, att hans far i bref underrättat honom om, att ni i ett anfall af försviflan i Stockholm utsatt ert barn på trappan till grefve Cedersvärd's hus.

— Utsatt? Jag . . . skulle jag på ett så gudlöst sätt ha stött ifrån mig mitt barn, det käraste jag eger, den enda trösten i min olycka, det enda minnet af den sälla tid, då jag var förälskad med min Axel? Nej, nej, herre, tillade Signe och for upp från stolen, det måste antiingen vara ett olycksaligt missförstånd eller också en mot mig iscensatt skändlig intrig. Men skulle ni eller min Axel verkligen tro på en sådan kärlekslöshet från min sida, så fråga bara på godset Redberga, fråga på hotellet Göta lejon i Göteborg eller i Karleby, och man skall på alla dessa ställen intyga, att jag alltid haft mitt barn hos mig och med öm kärlek värdat det.

Herr Söderpalm tog upp ett bref ur fickan.

— Ert ord i ära, min fröken, fortfor han, men just emedan jag är öfvertygad om, att ni talar sanning, är det så mycket mera min pligt att söka rätta detta olycksaliga missförstånd. Ja, jag kan försäkra er, att grefve Cedersvärd varit mest olycklig deröfver, emedan han måste tro, att ni gjort er af med ert barn.

— Det är ett förskräckligt misstag, herre. Det är ett nedrigt förtal, utbrast Signe. Jag är hvilket ögonblick som helst beredd att med en helig ed bekräfta, det jag ännu aldrig haft en så syndig tanke som att på ett så hjertlöst sätt befria mig från mitt stackars älskade barn.

— Min bästa fröken, tag inte så illa vid er! förmanade herr Söderpalm vänligt. Tänk er, att jag vore er far eller en gammal faderlig vän, som af hjertat vill er väl! Jag har redan förklaradt, att jag obetingadt sätter tro till edra ord. Men på det att ni icke heller må kunna förebrå herr grefve Cedersvärd, för det han på sätt och vis hyst en så svår misstanke mot er, måste jag bedja er läsa den gamle kammarherrns bref. Ni skall deraf finna, att äfven denne faktiskt sväfvat i den villfarelsen, att ni utsatt ert barn. Att ett barn verkligen blifvit utsatt, och

att kammarherrn på det kärleksfullaste antagit sig barnet, det är ett bevisadt faktum.

Signe tog inte emot brevet, som häradshöfdingen räckte henne.

— Nej, nej, sade hon, jag har visserligen blott en enda gång sett min Axels far; men det oaktadt vet jag, att han aldrig skulle yttra eller skriva något osant ord om mig. I fall ni känner till herr grefve Cederswärds uppehållsort, så var god och med det allra snaraste underrätta honom om, att det der barnet ingalunda är mitt!

— Ja visst, det måste jag fortast möjligt meddela honom, instämde herr Söderpalm; ty jag försäkrar er ännu en gång, att just den underrättelsen, att ni på ett så onaturligt sätt skulle ha gjort er qvitt barnet, smärtat honom mer än allt annat, som man lagt er till last.

— Godt, min herre! Eftersom grefve Axel tillmåter denna angelägenhet en så stor betydelse, ber jag er, sedan ni gjort förfrågan på Redberga, på Göta lejon och i Karleby, underrätta honom om, att jag på alla dessa ställen faktiskt haft mitt barn med mig. Skrif till honom, att det, så visst Gud i sin nåd låter mig få igen mitt barn, skall blifva min allvarligaste sträfvan att på det omsorgsfullaste vårda det samma och uppfostra det i gudsfruktan och kärlek till sin far! Säg herr grefven, att jag skall sätta min högsta stolthet i att i hvarje hänseende förblifva värd hans aktning!

— Ja visst, ja visst, det skall ske, försäkrade häradshöfdingen. Men eftersom ni nu ser, i hvilken villfarelse herr grefven helt och hållet utan sin förskyllan sväfvat med afseende på ert förhållande, skall ni sätta så mycket större värde på hans afsigt att rikligen sörja för er framtid och ovilkorligen känna er tacksam mot honom. Men var god och läs först hvad han skrifer till er!

Signe genomögnade brevet.

Detta hade följande ordalydelse:

»Kära Signe!»

Djupt uppskakad af det timade, kan jag, så berättigad jag än är att förebrå dig ditt handlingssätt, likväl icke bli allvarsam om på dig. Jag vet ju, hur mycket du älskat mig, och inser mycket väl, att du efter mitt giftermål med Ellen måste ha blifvit djupt olycklig.

Tro mig, jag är sjelf nära förtviflan och skulle önska, att mördarens kula träffat mig säkrare der ute i skogen, der du var närvarande.

Du var på hotell Unionen. Hvad som händt der, det vet du bäst sjelf. Men intet förebrående ord mot dig skall för den sakens skull någonsin komma öfver mina läppar.

Jag har gjort allt för att från dig afvända de förskräckliga följderna af den der olycksaliga handlingen, jag har vägrat att lemna några upplysningar om dig, och inom några timmar afreser jag för din skull härifrån utan att upplysa någon människa om, hvart jag reser.

Min enda önskan är, att du måtte ha kommit i tillfälle att genom flykten undandraga dig ansvaret för det skedda.

Signe, visserligen vet jag, att du har rätt att af mig fordra mycket mera än penningar; men du måste också erkänna, att jag nu, sedan jag nödtvunget måst taga det der steget, icke mera kan träda tillbaka.

Har du någonsin älskat mig upprigtigt, min stackars Signe, stöt då icke bort din bästa väns räddande hand utan mottag den hjälp, som jag erbjuder dig!

Ellen, min maka, har sjelf efter det skedda, det vill säga, sedan hon tvenne särskilda gånger sväfvat i lifsfara, för att skona dig frivilligt afstått från att yrka ansvar på dig. För din skull är jag henne tacksam därför.

Vidare har hog sjelfmant erbjudit sig att genom mig till dig utbetala hundra tusen riksdaler såsom godtgörelse, för det du måste afstå från mig.

Ellen och jag begära därför ingen annan tack än den, att du aldrig mera låter förleda dig till någon öfverilad handling. Låt bara bli att vidare förfölja oss och var förvissad om, att du ej har någon orsak att afundas mig eller min maka vår skenbara lycka!

Signe, om du viste, hur olycklig jag är, så skulle du säkerligen, bara för att inte göra mig ännu olyckligare, undvika allt, som kunde bedröfva mig, och som vore egnadt att göra minnet af dig till den grad smärtsamt för mig.

Jag skrifver dessa rader under intrycket af den rysliga scenen på hotellet. Jag besvär dig, kära Signe, korsa inte vidare min lefnadsväg! Mottag det, som jag är glad kunna erbjuda dig, såsom en verklig vängåfva och var öfvertygad om, att du, ifall du följer mitt råd, ändå kommer att blifva bra mycket lyckligare, än jag någonsin kan blifva!

Jag ger herr häradshöfding Söderpalm i uppdrag att underhandla med dig, och eftersom han händelsevis har en vacker villa till salu, ber jag dig betrakta den som din egendom och lefva der i frid.

Herr häradshöfdingen har fått anvisning att efter bästa för-
måga uppfylla alla dina önskingar äfvensom att till dig utbe-
tala den till dig tillförsäkrade skadeersättningen.

Signe, haf medlidande med din Axel och fördöm mig inte!
Jag å min sida lofvar att alltid af försonligt hjerta bevara dig
i vänlig hågkomst. Farväl, min Signe! Bed för din Axel, som
aldrig skall tröttna att bedja för din lycka, din välgång och ditt
själslugn! Många tusen helsningar från din sanne vän

Axel»

Vi kunna lätteligen föreställa oss Signes känslor vid ge-
nomläsandet af detta bref.

Hon läste mellan raderna, att Axel verkligen var djupt
olycklig och att han ännu älskade henne, fastän han var tvun-
gen att för alltid afstå från henne.

Men om Signe också, efter hvad hon af Victor hört om
händelserna i Göteborg och om den mot henne väcktä miss-
tanken, icke kunde förtänka grefve Axel, att han ansåg henne
för brottslig, så gingo likväl dessa hans ord likt en dolk genom
hennes hjerta.

När hon läst brefvet till slut, snyftade hon högt och ut-
brast:

— Axel! Axel! Nu vet jag sannerligen inte längre, hvem
jag mest skall ömka och beklaga, dig eller mig sjelf.

Hon ruskade så vemodigt leende på hufvudet, liksom kunde
hon ännu icke tro, att Axel verkligen kunnat anse henne för
brottslig.

— Nå, nu inser ni väl ändå, hur upprigtigt och väl herr
grefven menar med er? frågade herr Söderpalm.

— Ja visst! svarade Signe. På Axels ord skall jag aldrig
tvifla; men hur gerna jag än skulle vilja tillmötesgå hans önsk-
ningar, måste jag dock på det bestämdaste vägra att mottaga
den allra minsta gåfva af honom, så länge han icke är öfver-
tygad om min oskuld.

— Men, min bästa fröken, grefve Cedersvärd önskar ge-
nast få den här saken ordnad, och han har också redan lemnat
mig anvisningen på den bank, som skall utbetala pengarne till
er. Här är den.

Genom att kasta en blick på anvisningen öfvertygade sig
Signa om, att häradshöfdingen talat sanning.

— Det är bra, sade hon med en afvärjande gest, men jag
behöfver inte så mycke' pengar; jag behöfver för resten inte
alls några pengar. Min fosterbroder, till hvilken jag redan skrif-
vit, skall inte öfvergifna utan gerna understödja mig. Men för

att inte bedröfva den gode Axel är jag villig att mottaga en liten summa; ja, jag är också gerna beredd att bo qvar här; men jag antar hvarken det ena eller andra, innan Axel varit i tillfälle att förvissa sig om, det jag är fullkomligt oskyldig till de mig påbördade brotten. Antoge jag nu hans anbud, så skulle jag ju derigenom på sätt och vis sjelf erkänna mig skyldig. Nej, jag mottar inte det ringaste förr, än Axel bannlyst allt misstroende mot mig och med några rader försäkrat mig det. Men dessutom uppställer jag också det vilkoret, att Axel genom er är mig behjelpig att återfå mitt barn. Lyckades jag inte återfinna mitt barn, då skulle jag icke ens i ett paradiset få någon ro utan nödgas att åter ila ut i den vida världen för att söka min älskling.

Herr Söderpalm lofvade Signe att så fort som möjligt underrätta Axel om allt, som han fått veta af henne, äfvensom att genast låta anställa spaningar efter Beata och barnet.

Han å sin sida uppställde endast det utkast, att Signe ej fick utsätta sig för någon fara utan att hon skulle stanna qvar här i villan Palmlunden i hans broders och svägerskas skydd, tills han lyckats uppfylla hennes vilkor.

— Hur länge tror ni det kommer att dröja, tills ni kan tillställa mig grefve Axels besked? frågade Signe.

— Fröken, svarade härads höfdingen, ett skriftligt svar från herr grefven skulle möjligen kunna vara här redan inom tre dagar. Men alldenstund ni uppstått det vilkoret, att herr grefven bör vara fullständigt öfvertygad om er oskuld, ålägger ni mig förpligtelsen att äfven låta spana efter de båda personer, som enligt er öfvertygelse traktat efter fru grefvinnans och herr grefvens lif. Ni finner häraf, att jag tänker gå samvetsgrant och grundligt till väga. Jag är sjelf angelägen om, att herr grefven blir fullkomligt öfvertygad om er oskuld. Låt oss alltså säga, att jag inom åtta dagar skall ha uträttat allt till er belåtenhet! Senast inom åtta dagar skall jag vara här igen för att utförligt redogöra för sakernas ställning.

— Godt, dermed är jag nöjd. Men skulle ni dessförinnan finna mitt barn, så besvär jag er att antingen genom en fullt pålitlig person låta tillställa mig det eller också underrätta mig om, hvar jag kan få hemta det. Gif mig er hand på, att ni samvetsgrant vill uppfylla denna min önskan?

— Här har ni min hand derpå, svarade herr Söderpalm. Dessutom ger jag er äfven mitt hedersord på, att jag redan är öfvertygad om er oskuld, och att jag därför känner mig så mycket mera förpligtad till att i alla afseenden tjena er troget och redligt som en faderlig vän. Men i den händelse ni skulle be-

hötva pengar, ber jag er tillsvidare af mig mottaga denna lilla summa. Det är bara ett par tusen riksdaler.

Signe afslog detta anbud.

— Se här, sade hon; min mor har gifvit mig lite' pengar. Med dem kan jag mycket väl tills vidare bestrida möjligen förekommande utgifter. Men nu, herr häradshöfding, ber jag er skynda er; ty skulle ni efter åtta dagars förlopp inte ha kommit tillbaka, så skulle jag bli tvungen att sjelf ta hand om saken och äfven se mig nödsakad att genast för alltid åter lemna detta hus,

— Nej, nej, i det fallet kan ni vara fullkomligt lugn, svarade herr Söderpalm. Jag hoppas rätt snart kunna uppfylla edra önsknningar. Det är ingalunda min afsigt att låta er vänta länge på besked; tvärtom, jag skall genast underrätta er om allt, som jag kan få veta om er mors och ert barns vistelseort. Följaktligen kan ni i lyckligaste fall motse underrättelse redan i dag eller i morgon. Men på en sak gör jag er i ert eget intresse särskildt uppmärksam. Jag har upplyst er om, hvilken svår misstanke som hvilat på er, och har inte heller gjort någon hemlighet af, att polisen spanar efter er. Jag ber er alltså tills vidare icke lemna detta hus utan här lefva i största tillbakadraget. Om ni visade er offentligt, skulle ni genast löpa fara att bli häktad, och under för handen varande omständigheter skulle ni icke undgå det genom att bedyra er oskuld. Men å andra sidan vet ni också, hvad som förestode er, om åter ni fölle i händerna på de fiender, som i går gingo så illa åt er. Jag skall göra hvad jag kan för att så fort som möjligt demaskera de der samvetslösa personerna. Jag hoppas, att ni sedan skall sätta fullt förtroende till mig och åtminstone undvika hvarje oförsigtighet, som kunde lemna er i edra hemliga fienders händer och ännu mera förvärta ert beklagansvärda öde.

Signe lofvade att följa alla dessa välmenande råd.

Hon omtalade oförbehållsamt allt, hvad hon på sista tiden upplefvat, och häradshöfdingen blef allt mera förvissad om hennes oskuld.

Hon redogjorde äfven för innehållet i sitt bref till Axel och uttalade den misstanken, att Axel aldrig erhållit detta bref.

Häradshöfdingen lofvade att tala med Axel om saken och taga reda på, huru dermed egentligen förhölle sig.

En stor fara hotade på så sätt Ellen, om Axel fick veta, på hvilket skamlöst sätt han äfven i detta afseende blifvit dragen vid näsan.

Vi minnas ju ännu, att en allvarsam konflikt uppstått mellan

de båda makarne just för brevets skull, ty Axel hade ju redan upptäckt, att det var förfalskad.

Men hvilka följder det skulle hafva, om Axel fick sin misstanke bekräftad, om han blefve i stånd att demaskera sin maka som en genuin förfalskare, kunna vi liffigt föreställa oss.

Kanske ångrade Ellen redan nu, att hon utan trängande nöd förfalskat brevet.

Vi känna de bevekelsegrunder, genom hvilka hon låtit förläsa sig dertill.

Men i alla händelser kom hennes ånger nu för sent; ty hon kunde nu icke på något sätt göra det skedda ogjordt.

Korteligen, hon hade i sitt bemödande att med list tillvinna sig Axels kärlek genom att söka döda hans kärlek till Signe spelat sig sjelf det sämsta och farligast tänkbara spratt.

FEMTONDE KAPITLET.

Det öppnade brevet.

Vi försätta oss åter till Karleby.

Der lemnade vi våra vänner, sedan den gamle baron Ekstam berättat hvad han hade sig bekant om sin systers öde.

Som vi veta, hade icke heller baronen med bästa vilja varit i stånd att besvara hufvudfrågorna.

Alldenstund så många år förflutit efter de händelser, om hvilka han berättat, var också hoppet att nu kunna taga reda på, hvem Signes far, den der grefve Meyersköld, egentligen varit, om han då, när Beata föröfvat attentatet mot honom, funnit döden, eller om han sluppit undan med lifvet och ännu

»Från Signe! Ett bref från Signe!»

lefde, så svagt, att det knappast lönade mödan att å nyo anställa efterspaningar i den rigtningen.

Denna öfvertygelse hade trängt sig på alla, som lyssnat till baronens berättelse.

Svaret på dessa frågor, så viktigt det än var, måste följaktligen träda i bakgrunden för den andra brännande frågan efter Signes öde och vistelseort.

Men den gåtan, hvart Signe så spårlöst försvunnit, var icke mindre svår att lösa.

Medan man ännu rådgjorde om, hvilka mått och steg man borde taga för att åter kunna finna Signe, blef Victor nedkallad för att närvara vid uppläsandet af det protokoll, som poliskommissarien uppsatt öfver Klaras och tjänstepersonalens utsago.

Det blef nu Victors uppgift att kontrollera uppgifternas rigtighet och i nödfall komplettera dem.

Men han hade icke något väsentligt att anmärka mot protokollet, alldenstund de hörda personerna i sina uppgifter beflitat sig om den strängaste sanningskärlek.

Äfven Klara hade nödtvunget måst hålla sanningen i helgd.

Vi ha redan förut omnämnt, att denna stund varit den förfärligaste i hela hennes lif.

Det är ju också lätt förklarligt, alldenstund hon sett sig nödsakad att tillstå alla sina skändligheter.

Hon hade blifvit grundligt förödmjukad.

Men allt detta skulle ändå icke ha varit så förskräckligt för henne, om hon icke inbillat sig, att poliskommissarien endast anställt förhöret för att ådagalägga hennes brottslighet och för att sedan häkta henne.

Dessa farhågor voro emellertid, såsom hon först efteråt fick klart för sig, fullkomligt ogrundade.

Hon drog en lättadens suck liksom befriad från afgrundsqual, när hon vid det pinsamma förhörets slut fick veta, att kommissarien endast fordrat alla dessa upplysningar i afsigt att bringa mera ljus i det mörker, som ännu hvilade öfver det i Göteborg föröfvade giftmordsförsöket och för att erhålla noggrannare beskrifning på de båda personer, som voro starkt misstänkta för nämnda brott.

Men i denna högst viktiga punkt kunde Klara icke ens med bästa vilja lemna någon närmare upplysning; ty hon kände ju inte alls de der båda personerna, och genom drängpojken utsago hade det blifvit bevisadt, att hon icke heller hade kunnat veta, att de endast varit obehöriga inkräktare, men icke några polismän.

Denna omständighet talade mycket till Klaras fördel, och till och med Victor måste nu medge, att han gjort sin hustru orätt, då han beskylt henne för att ha handlat i samråd med de der båda förbrytarna.

Men eftersom hon sjelf ju blifvit öfverlistad och förd bakom ljuset af dem, kunde hon ju inte gerna ha stått i förbund med dem.

Man trodde nu också hennes försäkran, att hon ej hade någon kännedom om de båda skurkarnes planer eller om deras nuvarande uppehållsort.

Victor upprepade nu hvad Signe för honom berättat om sina senaste öden.

Efter åtskilligt funderande förklarade kommissarien, att Signe kanske ändå inte vore så oskyldig, som hon sjelf velat låta påskina.

Han aflägsnade sig nu, och Victor återvände upp till sina gäster.

När han för dem berättat hvad kommissarien yttrat, blef Hugo mycket upprörd och utbrast:

— Sannerligen tror jag inte, att denne person skulle vara i stånd att häkta den stackars Signe, fastän vi så tydligt för honom förklarat, att hon är lika oskyldig som solen på himmelen till den henne påbördade förbrytelsen. Det måste vi förhindra. Vi måste finna henne för att kunna skydda henne för den hotande faran.

Naturligtvis gillade Victor till alla delar detta Hugos förslag.

Medan Victor och den unge baronen ännu ifrigt rådgjorde med hvarandra, föll den äldre baronen dem i talet, i det han till Victor stälde den frågan, om denne hade någon aning om, hvar Beata haft sina dokument gömda, och om han trodde, att dessa ännu funnes i huset.

Victor erinrade sig, att Beata uteslutande för egen del disponerat ett väggskåp i det ena gafvelrummet, och han föreslog, att man skulle öppna detta skåp och se efter, om inte papperen funnes der.

Så skedde äfven.

Men det var lönlös möda.

Vi minnas, att äfven baron Örnsköld redan genomletat samma skåp utan att finna något.

Victor lät icke afskräcka sig af denna otur utan tillkallade sin hustru och befalde henne säga hvad hon viste om papperen.

Klara bedyrade, att hon sjelf trott, det Beata haft sina papper inlästa i väggskåpet.

Hon tillade den förklaringen, att Beata föregående dag varit inne i det der rummet, och att hon kanske då tagit med sig papperen.

Det var verkligen mycket antagligt.

Victor hyste den förmodan, att Beata erhållit kännedom om Signes vistelse i den lilla grottan, och att hon lockat henne med sig.

Enligt hans förmenande förklarades Signes försvinnande bäst på detta sätt.

Victor förklarade sig med nöje beredd att efterkomma baron Hugos enträgna uppmaning att ännu en gång följa med till grottan för att om möjligt derifrån följa Signes spår.

Just som han med familjen Ekstam ämnade begifva sig i väg, kom ett bud från postkontoret och lemnade honom ett bref.

Victors glädje förvandlades genast i smärtsam missräkning, när han genom en blick på utanskriften såg, att stilen var honom fullkomlig obekant.

Han hade hoppats, att brefvet var från Signe eller Beata.

Då han undersökte poststämpeln, ruskade han med ett smärtsamt leende på hufvudet och yttrade:

— Ack, det ju bara ett bref från den der hästhandlaren, som nödvändigt vill göra affär med mig. Men nu har jag sannerligen ingen lust att betatta mig med dylika affärer.

Ja, han var så besviken, att han till och med stoppade brefvet i fickan utan att ha öppnat och läst det.

Missnöjd mumlade han dervid för sig sjelt:

— Det kommer antagligen att dröja, innan du får något svar från mig.

Om han bara gjort sig mödan att öppna brefvet, så skulle han strax ha sett, att det ändå var från Signe.

Det var nemligen samma bref, som Signe skrifvit till sin fosterbror, och som privatdetektiven lagt in i ett andra kuvert, på hvilket han sjelf skrifvit adressen.

Fröken Brummer stannade qvar hemma, och baronen lät henne förstå, att det under för handen varande omständigheter vore bäst för henne, om hon återvände hem till Redberga, så snart hon hvilat ut från resans vedermödor.

Victor och baronens familj begåfvo sig uppåt berget till, der den omnämnda grottan fans. Denna togo de i närmare skärskådande, och baron Hugo och hans syster måste dervid

bära till grafven sitt något vågade hopp, att Signe möjligen återvänt dit.

Sedan sökte de efter fotspåren för att derigenom möjligen kunna bestämma, hvart Signe tagit vägen, och om andra personer varit der, som lockat eller tvingat henne att lemna hålan.

Den gamle baron Ekstam, en framstående jägare, förstod sig vida bättre än herr Setterberg på att i skogen uppleta och följa ett spår.

Han lyckades också bestämma, åt hvilket håll Signe styrt kosan.

Men blott allt för snart fann han äfven andra fotspår, och han konstaterade, att en karl och två fruntimmer gått genom skogen, ja, han påstod till och med, att dessa tre personer haft mycket brådtom.

Detta sitt påstående förklarade han dermed, att han sade, att en person, som går sin väg lugnt fram, tar regelbundnare och mindre steg.

Men dessa fotspår bevisade, att de tre personerna skyndat fort framåt eller delvis rent af sprungit; de hade nemligen tagit mycket längre steg, än som under vanliga förhållanden skulle ha varit fallet.

Baronen kunde icke annat än uttala den förmodan, att Signe flytt och blifvit förföljd.

På hvilka villovägar ödet ändå ofta leder menniskan!

Här ha vi ju ett tydligt bevis derpå.

Victor och hans följeslagare ville gå riktigt samvetsgrant till väga för att derigenom, såsom de hoppades, kunna utröna, hvart Signe tagit vägen.

Det spår, som de upptäckt, var visserligen det rätta, men under för handen varande omständigheter var det i alla fall en högst beklaglig och tidsödande villoväg, de råkat in på.

Victor bar rätta vägvisaren i sin ficka, men han anade det ej.

Vi kunna lifligt föreställa oss, med hvilken pinsam otålighet Signe längtade efter broderns besök, ty redan två dagar hade förflutit, sedan hon skrivit brevet till honom.

Korteligen, när qvällen kom, viste de numera på måfå kringirrande om Signes vistelseort precis lika mycket, eller rättare lika litet, som förut.

Först sent på qvällen återkommo de, dödströtta efter den rastlösa vandringen, till Karlsborg, der man naturligtvis under tiden icke heller hört något från Signe.

Lika litet hade någon underrättelse ingått från Beata.

Det återstod de uttröttade ingenting annat än att, sedan de ätit qvällsmat, begifva sig till hvila, i all synnerhet som de tidigt följande morgon åter ämnade bryta upp för att fortsätta sina efterspaningar.

Till och med Hugo, som helst skulle velat sätta himmel och jord i rörelse för att återfinna Signe, måste medge, att några timmars hvila var ett ofafvisligt behof för alla, och att det inte alls skulle hå tjenat någonting till, om han i sin ifver äfven under natten irrat omkring i det fria och sökt efter den försvunna.

Vid fyratiden följande morgon började gårdvarden skälla, ett bevis på, att någon främling fans i närheten.

Tjenarne på gården stodo just i begrepp att stiga upp för att börja sitt dagsverke.

Victor, som, fastän han lagt sig så sent, redan åter var vaken, hörde genast hundens alarm.

Genast steg han upp och skyndade till fönstret för att se, hvad som stod på der nere.

Då såg han hunden stå upprest med framtassarne mot grinden, på hvars andra sida stod en person och svor på den trogne väktaren, sedan han förgäfves sökt lugna honom med vänligt tilltal.

Setterberg öppnade fönstret, tystade hunden och frågade sedan med hög röst hvad främlingen ville.

— Kalla till er den ilskna hundrackan, så att man kan våga sig in! Jag har ett viktigt ärende till herr Setterberg.

— Jag kommer strax, svarade Victor och klädde fort på sig.

Äfven rättaren hade hört hundens skällande, och stod just i begrepp att gå ut, då han hörde husbondens röst.

Nu skyndade han sig att binda hunden och lugna honom.

Just som Victor lemnade sängkammaren, kom äfven baron Hugo ut.

Han helsade hastigt på Victor och fortfor.

— Det är en person der ute. Kanske bringar han oss någon underrättelse om Signe. Kom, herr Setterberg, och låt oss gå ut! Äfven min syster och min far äro redan vakna. Jag skulle genast komma upp till dem med besked, om mannen der ute har någonting att förtälja om den goda Signe.

Båda skyndade nedför trappan och kommo ut på gården, just som förvaltaren öppnade den under natten lästa grinden och släpte in främlingen.

Denne lyfte nu artigt på hatten för Victor och Hugo.

— Önskar ni tala med mig? frågade Victor och gick emot mannen.

— Om ni är herr Setterberg, då ber jag er om ett kort samtal mellan fyra ögon.

— Herre, blandade sig Hugo i samtalet, säg oss bara med det samma, om ert ärende rör herr Setterbergs fostersysters försvinnande.

Främlingen mätte den otålige unge baronen med en prövande blick och svarade lugnt:

— Jag beklagar, min herre, att jag icke kan stå till tjänst i det fallet. Det är en privatangelägenhet, som jag har att tala med herr Setterberg om. — Vill ni vara god, herr Setterberg, och följa med en liten bit? vände sig främlingen till Victor. Inom några minuter skall jag ha uträttat det uppdrag, jag erhållit.

— Törs jag fråga, hvem ni är min herre?

— Ja visst. Det skall jag också säga er; men ni förstår nog, att mitt namn ej gör någonting till saken.

— Var då god och följ med upp på mitt rum! föreslog Victor.

— Kanske sedan, svarade främlingen afböjande. Men på det att ni må se, att jag ej kommit i någon ohederlig afsigt, ber jag er betrakta adressen på detta bref och sedan mellan fyra ögon säga mig, om ni inte redan i går erhöill ett likadant bref.

Med dessa ord tog främlingen ur fickan upp ett bref, gick några steg åt sidan och nödgade på så sätt den unge patronen att följa efter.

Så snart Victor kastat en blick på utanskriften, utropade han med jublande röst:

— Från Signe! Ett bref från Signe!

Genast var Hugo framme.

— Herr Setterberg, är det sant? utbrast han. Medför denne herre ett bref från er fostersyster, från min kusin, den stackars Signe?

Främlingen tillkastade patronen en förebrående blick.

— Ni misstar er, herr Setterberg, sade han, brefvet är ej skrifvet af något fruntimmer utan af en herre. Men ifall jag inte kan få äran tala med er mellan fyra ögon, beklagar jag, att jag åter måste gå min väg med oförrättadt ärende.

— Jo, det kan ni visst få det, inföll Victor hastigt. — Herr baron, vände han sig till Hugo, låt denne herre få sin vilja fram; ty om brefvet innehåller någonting glädjande, så får ni ju sedan strax veta det af mig. Ni vet ju, att jag, hvad Signe

beträffar, ej har någon hemlighet för er, för er herr far eller för er fröken syster.

Främlingen gick några steg utmed ringmuren kring gården och väntade sedan, tills Victor kom till honom.

I det han nödgade den senare följa med ytterligare ett stycke, upplyste han honom om, att han vore här på uppdrag af Signe Karleman, hvilken icke fått någon ro, emedan brodern icke i går besökt henne.

— Men, min Gud, utbrast Victor gladt, jag har ju ingen aning om, hvar Signe fins. Vi sökte i går åter igen hela dagen i skogen efter henne och återkommo hem först sent på qvällen.

— Ack, då har ni väl ännu inte erhållit Signes bref, hvilket senast i går måste ha kommit hit?

— Nej, det har jag visst inte erhållit, bedyrade Victor. Ni ser ju, hur glad jag är öfver att ändtligen få höra något från Signe. Men säg, hvar befinner hon sig?

Främlingen, hvilken var en af de privatdetektiver, genom hvilkas försorg Signe blifvit förd till villan Palmlunden, uttryckte, i stället för att besvara Victors fråga, högt sin förvåning öfver, att Victor icke erhållit brefvet.

— Fick ni då inte brefvet åtminstone vid er hemkomst sent i går qväll? frågade han. Eller skulle det trots den försigtighet, jag användt, ha uppsnappats af någon obehörig?

— Jag kan endast försäkra, att jag ej fått något bref från Signe.

— Men hvad är det då för ett bref, som ni har der i fickan?

Victor hade, som vi sett, i går helt enkelt stoppat det obrutna brefvet i rockfickan, och han hade sjelf icke märkt, att det nu stack upp en smula ur fickan.

Han tog fram det och svarade:

— Det är ett bref från hästhandlaren Persson. Det fick jag verkligen i går, men jag har ännu icke brytt mig om att öppna och läsa det. Se här sjelf, att adressen inte alls är skriven af min syster!

Detektiven stod der helt förbluffad.

— Ja, sade han derpå, om ni inte ens öppnar och läser edra bref, då kan fru Karleman verkligen inte förvåna sig öfver, att ni ännu icke besökt henne.

Nu såg Victor helt häpen på detektiven.

— Hur ska' jag förstå det? frågade han och öppnade hastigt brefvet.

— Jo, jag lade försigtigtvis in fru Karlemans breff i ett annat kuvert, på det att det icke skulle råka i orätta händer och för någon obehörig förråda Signes uppehållsort. Hennes bref är inneslutet i detta kuvert.

Victor, som redan tagit ut brevet, hörde endast till hälften detektivens förklaring.

— Det var då också ett bra förargligt missförstånd, utbrast han. Jag går och bär brevet på mig hela dagen, och den stackars Signe väntar förgäfves på mig. Hvad det gör mig ondt om henne!

Han vek upp brefpapperet och läste, men utropade strax derpå:

— O, så bral! Det är verkligen ett vackert drag af Beata. O, så roligt att höra det! Det måste jag genast tala om för herr baronen, för den goda Gerda och den präktige Hugo.

-- Hvad tänker ni göra? Tänker ni meddela andra personer brevets innehåll? frågade detektiven och fattade Victor i armen för att hålla honom tillbaka.

— Var inte ängslig! svarade Victor. Ni kunde lugnt ha talat med mig i unge baronens närvaro. Nu skall herrskapet följa med mig till Signe; ty hon skall bli lycklig, när hon får veta, genom hvilket olycksaligt missförstånd hon i onödan gagnlöst utsatt sig för så stora faror. Jag ber er, min herre, följ med mig in, så skall jag för er presentera herrskapet Ekstam!

— Men så läs då först brevet, herr Setterberg! bad detektiven.

— Nej, det hinner jag ju alltid. Först af allt måste jag nu underrätta Signes släktingar om hennes vistelseort. — Herr baron! Herr baron! ropade han strax derpå med hög röst. Gläd er; ty nu är allt väl, och vi skola inom en liten stund resa till henne.

Hugo skyndade gladt till, och detektiven kunde ej förhindra, att Victor meddelade honom den glada underrättelsen.

Victor var nemligen så stormande glad, att han icke alls lyssnade till detektivens ord.

Han tog honom nu under armen, drog honom med sig och yttrade dervid!

— Kom, kom för all del med! Detta är en glädjedag för oss alla, och ni — ni skall deltaga i vår glädje.

Detektiven viste knappast sjelf, hur han kom in i boningshuset.

Så snart de kommit in i rummet, infunno sig äfven den äldre baronen och Gerda, hvilka blifvit underrättade af Hugo.

— Hvar är hon?

— Hvar är Signe?

Så frågade baronen och Gerda samtidigt.

— Sitt ned och hör hvad Signe skrifver! sade Victor. Men först måste jag tala om, hvilket spratt ett nyckfullt öde återigen spelat oss.

Och nu berättade Victor i få ord, att han redan i går mottagit Signes bref, fastän han icke läst det.

Detta missförstånd framkallade naturligtvis vännernas djupaste beklagande.

Victor började genast uppläsa Signes bref.

Hon talade i detta bref om, hvar hon för närvarande befann sig, och att hon för modade, det Beata i samråd med hennes far, låtit föra henne dit.

Hon berättade äfven hvad vi redan veta om hennes förföljelse och räddning.

Brefvet slutade med upprepade böner, att Victor med det allra snaraste måtte komma till Signe, så att kon muntligen finge berätta alltsammans mera utförligt.

Alla lyssnade med återhållen andedrägt.

Hur lyste icke Hugos ögon af lycka och af hopp!

Och hur lycksaligt leende tryckte icke Gerda upprepade gånger broderns hand, då denne med ett ofrivilligt glädjerop afbröt föreläsningen.

— Vi fara till henne. Snart . . . snart äro vi hos henne, Hugo, hviskade hon liksom för att lugna brodern.

Hade Signe sjelf kunnat höra och se, hur hjertligt och upprigtigt hennes trogna vänner gladde sig öfver detta så mycket efterlängtade lifstecken från henne, så skulle hon säkerligen icke längre ha betraktat den gamle baronen som sin fiende och motståndare utan i stället bedt honom om tillgift för det misstroende, som hon hyst mot honom.

Och hur tacksam skulle hon icke varit mot den goda Gerda för dennas oförändrade vänskap.

Detektiven, som blott allt för väl viste, att den förmodan, som Signe med afseende på Beatas förmenta moderliga omsorg om henne i brefvet uttalat, icke öfverensstämde med verkliga förhållandet, förhöll sig likväl som stumt vittne till denna scen; ty han sade sig, att Signes vänner tids nog skulle bli upplysta om sitt misstag.

Han tillät sig endast erinra Setterberg om, att denne äfven borde läsa det andra brefvet från Signe.

Victor öppnade brefvet och läste:

»Min käre, hjertegode Victor!»

Jag är mycket orolig och bedröfvad, emedan du ännu icke gladt mig med ditt så efterlängttade besök. Mitt bref, som jag redan i förgår afpostade, måste du ju ha erhållit och deraf sett, hvar jag för närvarande befinner mig, och hvarför det var mig omöjligt att i grottan invänta din återkomst. Jag nästan förgås af längtan efter dig, alldenstund jag har så mycket, mycket nytt att meddela dig.

Min förmodan rörande Beatas förmenta omsorger om mig har tyvärr visat sig vara ett misstag. Jag har ännu icke återsett henne, och inte heller har jag fått igen mitt barn.

Jag sänder nu denne herre till dig, på det att jag ändtligen genom det besked, som hon lofvat bringa mig, må bli befriad från den förskräckliga ovissheten, hvarför du inte kommer till mig för att broderligen trösta och råda mig.

Jag kan omöjligt tro, att du blifvit allvarsamt ond på mig, emedan du förgäfves sökt efter mig. Jag rådde vid Gud inte för att, att jag vid din återkomst till grottan inte var kvar der.

Likaså är det för mig ett oafvisligt behof att af dig få veta, om och hvad du gjort för den präktige Hugo Ekstams frikännande, och hvilket resultat dessa dina bemödanden haft.

Det är för mig rysligt att tänka, att han kanske ännu sitter häktad, då han ju är lika oskyldig till den honom påbördade förbrytelsen som solen på himmelen och som jag sjelf.

Men låt hvarken honom, hans far eller den goda Gerda veta, hur ifrigt jag intresserar mig för hans öde, liksom jag äfven ber dig att för herrskapet Ekstam strängt förtiga min vistelseort.

Du vet, hur jag nödtvunget måste tänka om den unge baronent kärlek, och att det aldrig kunnat falla mig in att som ett fiendtligt element tränga mig emellan far och son.

Herr Ekstam gör mig bitter orätt, om han är allvarsamt ond på mig för en sak, till hvilken jag ej kan anse mig vara i ringaste mån skulden.

Käre victor, jag behöfver ditt upprigtiga, broderliga råd i en angelägenhet, som jag icke vill anförtro åt papperet, i all synnerhet som jag skriftligen endast ofullständigt kan klargöra den samma.

Kan du inte besöka mig, så underrätta mig derom, vill du inte göra det, hvilket jag emellertid ännu icke på allvar befarar, då måste jag helt och hållet handla efter mitt eget godfin-

nande. Här skulle jag i så fall icke kunna stanna qvar längre, utan skulle och måste jag då handla så, som mitt hjerta och min moderspligt bjuda mig.

Kommer du icke hit i morgon, och bringar inte herrn, som jag gifvit i uppdrag att befordre brevet, mig något tillfredsställande besked, då farväl, broder Victor! Du kan då betrakta dessa rader som en sista helsning från din djupt olyckliga och rådlösa syster.

Var hjertligt helsad och gläd åtminstone med ett vänligt tröstens ord din troget tillgifna syster

Signe!»

Vi kunna inskränka oss till att konstatera, att det intryck, som detta Signes bref gjorde på våra vänner, framkallade beslutet att genast resa till henne.

Efter att i största hast ha frukosterat tillsammans bröt man upp.

Förutom rättaren, på hvilken Setterberg obetingadt kunde lita, men hvilken han till yttermera visso ålade den strängaste tystnad, fick ingen menniska veta, hvart det bar i väg.

Victor tog sjelf plats på kuskbocken för att sköta tömmarne.

Han hade låtit spänna för sina snabbaste vagnshästar, starka och uthålliga springare, hvilka nu i skarpaste traf frustande ilade i väg mot det föresatta målet.

Men hvem förmår beskrifva våra vänners förskräckelse, när de vid sin ankomst till villan Palmlunden sågo den gamle herr Söderpalm komma emot dem med djupt bekymrad, ja, rent af förtviflad uppsyn, när de hörde honom med af ångest och bestörtning darrande röst yttra:

— För sent . . . Herr Setterberg, jag fruktar verkligen, att ni nu kommer för sent.

SEXTONDE KAPITLET.

Hon kan ej blifva glad.

Vi återvända nu till grefve Axel Cedersvärd och hans fru. Grefve Axel hade efter den uppskakande scenen, då han fått klart för sig, att någon samvetslös person förfalskat Signes bref, fallit afsvimmad till golvet.

Ellen märkte med förskräckelse, att hennes man fått blodstörtning, som dock var af lindrigare art.

Hon tillkallade kammarjungfrun och bar med hennes tillhjälp den afsvimmade tillbaka till hans säng.

Under det Ellen sedan genast tog i tu med att lemna sin man den första hjälpen, gaf hon kammarjungfrun i uppdrag att fortast möjligt tillkalla en läkare.

O, hvad hon nu ångrade, att hon på ett så oförsigtigt sätt förfalskat Signes bref!

Hon var så ängslig och förskräckt, att hon knappast förmodade hålla sig på benen.

Hur bekymrad var hon icke för Axels lif! Ty hon dolde icke för sig sjelf, att detta nu så att säga hängde på en svag tråd.

Hon gjorde sig de bittraste förebräelser, i all synnerhet som hon hade allt skäl att antaga, det hon ej skulle kunna ändra Axels beslut att, så snart han blef frisk igen, sjelf söka efter Signe och utan hänsyn till någon annan bevisa hennes oskuld.

Men afslöjade han så skoningslöst alla skändliga ränker och intriger mot Signe, då hade Ellen all anledning att frukta det värsta.

Men det förargligaste och värsta, som kunde hända henne, var, om Axel komme att yrka på skilsmessa.

Den faran hade hon sjelf frambesvurit, det viste hon.

¶¶ I sin ångest dikterade hon för den återvändande kammarjungfrun ett telegram till Axels far, bedjande honom så fort som möjligt komma till dem, emedan hans närvaro vore trängande nödvändig.

Hon höll sig fast vid hoppet, att den gamle kammarherrn skulle antaga sig henne och öfvertala sin son att icke drifva konflikten till dess yttersta spets. —

Läkaren kom.

Han förklarade Axels tillstånd vara rätt betänkligt om också ingen direkt fara för lifvet förefunnes.

Den sjuke låg der medvetlös och gaf intet lifstecken ifrån sig. Det var ju för Ellen skäl nog till allvarsamma bekymmer.

Läkaren gjorde allt, som stod i hans förmåga.

Hans bemödande kröntes med framgång.

Grefve Axel uppvaknade ur sin vanmakt.

När han fick syn på läkaren, log han smärtsamt och gjorde en afvärfande rörelse med handen.

— Möda er inte! hviskade han. Jag lider af en sjukdom, som ingen läkare kan bota.

Doktorn, som på visst sätt redan blifvit instruerad af Ellen, fäste sig ej vid Axels ord utan sade:

— Min bästa herr grefve, det är följderna af, att ni så lite brytt er om er läkares föreskrifter. Men ni är patient, därför måste ni i er helsas intresse också hålla till godo med, att jag ålägger er ligga stilla minst tre dygn och undvika alla sinnesrörelser.

Axel hade endast ett medlidsamt leende till svar på detta doktors råd.

Han tillslöt ögonen och låtsade icke taga någon notis om det, som försiggick omkring honom.

När Ellen ville hålla i honom stärkande vin, afvisade han henne med bestämdhet.

Han vände sig i stället till läkaren, sägande:

— Ni rekommenderade i går en ung man. Vill ni vara god och låta kalla hit honom? Jag skall genast engagera honom som betjent, eftersom jag tyvärr ej kan tillåta min maka att vårda mig under min sjukdom.

Ellen inföll, vänd till läkaren:

— Ni kan ju låta kalla hit personen i fråga, herr doktor, men min man vårdar jag tills vidare sjelf.

— Du hör ju, att jag inte vill det, invände Axel. Du är icke någon sjuksköterska.

— Men jag är din maka, och denna vet sin pligt.

Läkaren uppmanade enträget grefven att sluta detta samtal.

— Jag skall genast skicka till er den unge mannen och instruera honom. Inom några timmar tittar jag väl åter in och ser efter, hur ni mår. Till dess ber jag er förhålla er lugn och stilla och ej tala med någon menniska, hvem det vara må.

Axel tillslöt åter ögonen och svarade ej ett ord.

Läkaren aflägsnade sig, ledsadad till dörren af Ellen.

Grefvinnan vände tillbaka och slog sig suckande ned i en stol bredvid sjukbädden.

När Axel märkte det, vände han sig mot väggen, och när Ellen gaf sin förstämning häröfver uttryck i lätta snyftningar, sade han:

— Det gör mig ondt, att du tar så liten hänsyn till läkarens föreskrifter. Han har ordinerat fullkomlig stillhet; därför måste jag be dig draga dig tillbaka till ditt rum, om du icke kan lägga band på dina känslor.

Ellen suckade ännu en gång djupt.

Hon fattade Axels hand, liksom ville hon derigenom beveka honom att återtaga sitt ord.

Men han stötte med en hastig och energisk rörelse ifrån sig hennes hand.

Ellen reste sig upp, men sjönk strax åter liksom förkrossad tillbaka mot ryggstödet.

Nu förhöll hon sig helt lugn.

Hans ansigte kunde hon endast se från sidan, eftersom han vändt sig bort från henne.

Han låtsade sofva.

Men Ellen viste blott allt för väl att det icke var fallet.

Hvad skulle hon icke gifva, om hon varit i stånd att utgrunda hans tankar och göra allt det skedda ogjordt!

Då och då gled ett skadeglådtt leende öfver hennes ansigte.

Men det förbittrade uttrycket i hennes ansigte vände strax tillbaka igen.

Tydiligen gladde sig Ellen åt Axels sjukdom och dermed förbundna svaghet endast därför, att han derigenom hindrades från att göra allvar af sin hotelse att uppsöka Signe, bevisa hennes oskuld och på grund af det mot honom begångna bedrägeriet med det förfalskade brefvet bli farlig för alla de ränksmidare, som voro skulden till hans och Ellens olycka.

Ellen hoppades, att Axel efter lugn öfverläggning sjelf också skulle bli lugnare och afstå från sitt under ett upprördt

själstillstånd fattade beslut, om icke för annat så för att undvika skandal.

Dessutom tröstade hon sig nu dermed, att, innan Axel, om man nu antog det värsta tänkbara fall, komme i tillfälle att utföra sitt beslut, den gamle kammarherrn skulle vara tillstädes och i godo afstyra hans förehafvande.

Hon upprepade i tysthet för sig sjelf de hotande ord, som Axel yttrat, strax innan han fått blodstörtning.

Dessa ord voro ju egnade att hos Ellen framkalla farhågor, att Axel på allvar tänkte på skilsmessa från henne.

Vid pass en timme hade förflutit, sedan läkaren aflägsnat sig.

Ellen hade upprepade gånger försökt inleda ett samtal med Axel eller åtminstone visa sig tjenstaktig mot honom; men han afvisade kyligt, kort och tvärt hvarje hennes försök i den vägen.

De enda ord, som han under tiden yttrat, voro:

— Bevisa, att du hvarken sjelf förfalskat brevet eller haft någon kännedom om denna gemena förfalskning! Endast dina ord kunna icke fullständigt öfvertyga mig. Om du har behof af att tala med någon, så gör det med din kammarjungfru, men inte med mig!

☞ Då kom betjenten, som läkaren skickat.

Axel hörde genast, när kammarjungfrun talade med honom, och han uppmanade Ellen att ofördröjligen föra den unge mannen till honom.

Grefvinnan efterkom tigande denna uppmaning.

Några ögonblick senare steg Frans Möller in i Axels rum och helsade höfligt.

Men i det sätt, hvarpå han helsade, låg ingalunda den slafviska underdånighet, som man så ofta ser hos betjenter gent emot de förnäme.

Han visade sig höflig, men ej krypande och såg den unge grefven helt fritt och öppet i ansigtet.

— Kom närmare, uppmanade Axel den unge mannen, och tag plats på stolen här, tills ni besvarat några frågor!

☞ Den tilltalade närmade sig, men afslog höfligt anbudet att sätta sig, i det han sade:

☞ — Tillåt mig stå, herr grefve, så länge ni talar till mig. Jag är van vid att göra det.

Axel nickade instämmande.

— Ni heter Frans Möller?

— Ja, herr grefve.

— Och ni har redan haft plats som betjent?

— I fyra år, herr grefve.

— Hos hvem?

— Hos min forne major, von Donner.

— Hvarför har ni lemnat den tjensten?

— Emedan majoren, som förolyckats under en ridt, efter långvarigt lidande dött.

— Har ni varit soldat också?

— Ja, herr grefve.

— Hur länge var ni det?

— Fem år, herr grefve.

— Blef ni straffad någon gång under den tiden?

— Ja, med tre dagars mörk arrest, herr grefve.

— Hvarför blef ni ådömd det straffet?

— Jag hade fått bud från min mor, att hon var illa sjuk. Derför anhöll jag om permission, men den blef ej beviljad. Alldenstund jag betraktade detta som en orättvisa, besökte jag utan permission min mor och stannade borta från kasernen en dag. När jag kom tillbaka, fick jag arrest för mitt egenmäktiga tilltag.

— Hvarför beviljades inte er permissionsansökan?

— Min korpral var för tillfället vid dåligt lynne, eller också trodde han inte, att min mor verkligen var sjuk. Han menade, att nu vore ingen tid att begära permission, och kastade min ansökan i papperskorgen.

— Klagade ni inte hos högre befäl?

— Nej, herr grefve, jag aftjenade mina tre dygn, ty dem hade jag ju förtjent.

— Har ni något betyg öfver ert uppförande som soldat och som betjent?

— Här äro mina betyg, herr grefve.

Axel mottog de framräckta papperen, men lemnade dem strax tillbaka igen.

— Jag tackar er, sade han. Jag har ingalunda ställt dessa frågor till er, för det jag misstror er; ty hela ert uppträdande har visat mig, att ni är en pålitlig man, som är värd mitt förtroende. Dessutom har herr doktorn rekommenderat er till det bästa. Jag antar er härmed i min tjenst och uppställer endast det vilkoret, att ni uteslutande egnar er åt mig och ej talar ett ord mera med min frus kammarjungfru, än som är alldeles nödvändigt. Ni bekymrar er ej om hvad kammarjungfrun gör, och hon å sin sida får ej lemna er några föreskrifter eller bry sig om hvad ni gör. Jag antar, att vi alltid ska' komma godt öfver ens.

Grefve Axel räckte betjenten sin hand, som denne fattade i det han sade:

— Jag tackar er, herr grefve, och jag skall redligt sträfva efter att vara er till lags.

Dermed var den saken uppgjord.

Grefve Axel uppmanade sin fru att draga sig tillbaka, på det att hon, såsom han sade, måtte få hvila ut efter alla ansträngningar.

Hvad återstod henne väl annat än att aflägsna sig, om hon ville undvika, att grefven i betjentens närvaro sade henne ord, som knappast kunde göra anspråk på höflighet?

Naturligtvis lät hon icke alls märka, att hon kände sig djupt sårad.

Sedan hon yttrat några så vänliga och kärleksfulla ord till Axel, som om förhållandet mellan de båda makarne varit det ömmaste och lyckligaste, lemnade hon rummet med den försäkran, att hon snart skulle komma igen för att göra sig underlåttad om hans befinnande.

Men redan på det sätt, hvarpå hon stängde dörren efter sig, kunde man tydligt märka, att det var en stor kontrast mellan hennes hjertliga ord och hennes känslor.

Hon blef sjelf förskräckt, när hon hörde, hur häftigt hon slagit dörren i lås efter sig.

— Förlåt, Axel! ropade hon genast ännu en gång tillbaka in i rummet. Dörren slant ur handen på mig, emedan jag råkade stiga fel. Du blef väl inte förskräckt, när dörren slog igen så häftigt?

Ett nästan medlidsamt leende krusade grefve Axels bleka läppar.

— Oroa dig inte för mig! yttrade han. Som du ser, har jag ju nu en trogen person till min vård. Mina nerver ha ju redan tålt så mångt slag, hvarför skulle jag alltså bli förskräckt, om du någon gång med mer än vanlig häftighet slår igen dörren?

Han vände bort ansigtet och låtsade, som om Ellen icke vidare funnits till för honom.

För den senare återstod naturligtvis ingenting annat än att så obemärkt som möjligt försvinna.

När hon stigit in i sitt enskilda rum, såg hon kammarjungfruns af sinnesörelse blossande ansigte titta in genom den på glänt stående dörren till den angränsande lilla kammaren.

Kammarjungfrun gjorde en så egendomlig gest, i det hon pekade på dörren till sjukrummet, att Ellen genast gissade, det Hilma delade hennes ångest och bekymmer?

Men hon gjorde ej min af att gå in till flickan.

Temligen bullersamt ryckte hon fram en stol, satte sig häf-

tigt ned och suckade dervid så djupt, att det kunde höras in sjukrummet.

Men redan i nästa ögonblick reste hon sig försigtigt åter upp och smög på tå nästan ljudlöst in till Hilma.

Denna gissade, att grefvinnan ville tala med henne i hemlighet.

Genast stängde hon långsamt och ljudlöst dörren och flyttade sedan en stol till bordet åt grefvinnan.

— Det här blir ju allt bättre och bättre, klagade Ellen, i det hon slog sig ned på stolen. Nu står ju också denna afskyvärda människa mellan honom och mig.

— Ni menar betjenten, inte sant, nådig fru?

— Naturligtvis menar jag honom, svarade grefvinnan suckande och for med handen öfver ögonen.

— Hvad är nådig fruns tanke om betjenten? frågade Hilma.

— Det tänkte jag just fråga dig, därför kom jag hit.

Hilma slog sig ned på en stol midt emot grefvinnan.

— Han ser mig ut att vara en så'n der enfaldigt ärlig, hembakad dräng, som inte har vett att tänka på sig sjelf, svarade hon.

Grefvinnan nickade.

— Ja visst, ja, instämde hon. Det är precis min tanke om honom. Han uppträder så säkert och bestämdt, att man nog aldrig kommer någon vart med honom, om det någon gång skulle visa sig behöfligt att anförtro honom en hemlighet.

— Hvad i Guds namn säger nådig frun? Anförtro den karlen någon hemlighet? Tänk aldrig på det! I hans närvaro får ni inte yttra ett enda obetänksamt ord, ty han skulle af idel ärlighet, eller rättare i sin stora dumhet, genast bära fram det till herr grefven. Enligt min åsigt är han en sådan person, som för sitt herrskap kan gå genom eld och vatten, men som är alldeles för naivt upprigtig och tölpaktig, om det någon gång skulle bli fråga om att spela den listigt beräknande, och till råga på allt förstår han ju också svenska, det märkte jag.

— Ja, ja, suckade grefvinnan, denne person är en beständig fara för oss. Men äfven du, Hilma, har genom din oskicklighet bringat mig i en förskräcklig belägenhet.

— Jag?

— Ja visst.

— Nu förstår jag verkligen inte nådig frun. Hvad har väl jag gjort?

— Brevet . . . Tänk bara på brevet! Du har förvändt

din stil så illa, att min man upptäckt, att brevet är förfalskad.

— Men, nådig fru, inföll hastigt kammarjungfrun, ni har ju redan inbillat er herr man, att ni ej haft den ringaste andel i denna förfalskning.

Hilma förrådde med dessa ord, att hon lyssnat, och Ellen tycktes finna det helt naturligt, att hon det gjort.

— Nå ja, om du redan vet det, sade hon, så behöfver jag ju inte tala om för dig, i hvilken ryslig förlägenhet jag råkat för din oskicklighets skull.

Hilma ryckte på axlarna och fortfor med ett listigt leende:

— Den förlägenheten är inte så farlig, som nådig frun tror. Herr grefven har inte alls någon visshet, och förnekar ni bara fortfarande på det bestämdaste all vetskap om förfalskningen, så står han der. Sanningen skall han aldrig kunna utgrunda, ty så misslyckadt var väl ändå inte mitt försök, att han skulle kunna bevisa, att jag skrifvit brevet. Ni sjelf berömde mig ju för min skicklighet att efterhärma Signes stil.

— Ja, visserligen, men hvad hjälper mig allt detta, Hilma, när han misstror mig, och bemöter mig så kallt och frånstötande, som om jag vore en vildt främmande person, med hvilken han endast för höflighetens skull någon gång talar ett ord?

— Ack, nådig fru, ni måste ge er en smula till tåls, yttrade kammarjungfrun leende. Tänk på ordspråket; »Rom bygdes inte på en dag.» Med tiden skall nog er herr man bli mera medgörlig och älskvärd.

Ellen suckade.

Hon ruskade på hufvudet.

— Jag fruktar, hviskade hon, att han aldrig blir annorlunda, så länge denna Signe finnes till.

— Ja, ja, instämde kammarjungfrun, den der dumma människan är i vägen för er. Om inte Örnsköld burit sig så gräsligt dumt åt, skulle ni icke blifvit utsatt för alla dessa förtretligheter.

Ellen knöt ilsket händerna och gnisslade:

— Om jag bara hade en aning om, hvar den slynan funnes, så skulle jag nog göra henne oskadlig.

— Jag föreslår, nådig fru, att vi ta en promenad. I det fria kunna vi tala bättre med hvarandra. Vi behöfva ju bara gå ned i trädgården.

— Godt, så kom då! Kanske du kan gifva mig något godt råd, hur jag skall bära mig åt för att göra denna menniska oskadlig.

Grefvinnan och Hilma begåfvo sig ned i trädgården, der de

en stund gingo fram och tillbaka, hvarpå de lemnade trädgården för att fortsätta promenaden ute i det fria.

— Jag har en idé, hviskade Hilma.

— Låt höra!

— Ni måste kalla hit Karlén.

— Hit? Omöjligt, Hilma! Du vet ju, hur misstrogen min man är just mot min förvaltare.

— Visserligen, nådig fru. Naturligtvis får Karlén inte visa sig. Tillfället är också mycket gynsamt, alldenstund er herr man måste ligga till sängs några dagar. Ni sjelf behöfver ej tala ett ord med honom; ty jag ska' nog bära bud mellan er.

— Det vore verkligen inte illa. Åtminstone hade jag då någon, som kunde gifva mig ett godt råd.

— Telegrafera då till honom och säg honom, att han genast reser hit och tar in på ett hotell eller ett vanligt värdshus inne i staden! Resten får han sedan veta der.

— Godt! Det är bäst, att du genast går till telegrafstationen. Här har du pengar till telegrammet.

Hilma hade redan emottagit grefvinnans börs och blifvit upplyst om, hur telegrammet borde lyda, då hon plötsligt utstötte ett halft undertryckt rop af öfverraskning och pekade mot den närbelägna skogen.

De hade nu kommit ett stycke utom staden i närheten af en by, som låg i skogsbrynet.

— Hvad är det? frågade Ellen.

— Adjutanten! Der! Der!

Ellen såg åt det antyddade hållet.

— Örnsköld? Talar du om baronen? frågade hon.

— Ja visst, nådig fru, Jag skulle kunna slå vad om, att det var adjutanten, som stod der borta och vinkade åt oss,

— Det är ju alldeles omöjligt. Inte är han här, inte. Jag såg för resten ingen människa.

— Han drog sig strax tillbaka in i skogen.

— Det måste vi se efter; men du har naturligtvis sett vilse.

— Ja, låt oss se efter, nådig fru! Vore Örnsköld här, så behöfde vi ju inte beställa hit Karlén.

— Men om min man finge veta, hvart vi gå?

— Nå, än sen' då, nådig fru? Vi ä' bara ute på en promenad, och hvart vi då gå, är ju alldeles likgiltigt.

— Godt, så kom då! O, Gud, om det ändå vore Örnsköld! Det vore tur; men det är ju inte tänkbart.

Med dessa ord gick Ellen vid Hilmas sida fram på den smala väg, som ledde till skogen.

Då de gått ett litet stycke, sågo de i skogen en man, som tittade fram bakom en buske.

— Det är han.

— Ja, sannerligen är det icke han.

Så utropade grefvinnan och Hilma nästan samtidigt,

Men de voro nog försigtiga att icke visa sin glädje.

De gingo fortfarande mycket långsamt framåt.

Ja, de stannade till och med en gång och låtsade vara obelutsamma, huruvida de skulle gå vidare eller vända om.

Ändtligen uppnådde de skogen och stego in i den samma.

— Hilma, stanna qvar här och se efter, om inte min man möjligen skickat betjenten som spion efter mig! befalde grefvinnan.

— Ja, det ska' jag göra, nådig fru; men stanna i närheten, så att jag i nödfall kan deltaga i rådplägningen!

Grefvinnan samtyckte till detta Hilmas förslag och skyndade emot adjutanten.

— Örnköld, ni här? Hur har ni kommit hit? utbrast hon gladt.

— Jag har haft en fördömd otur och har nu rest öfver hit för att träffa er.

— Otur? Berätta, hvad som händt! Men säg mig först af allt, hvar ni tror, att den der Signe Karleman fins!

— Det vet ni väl bäst sjelf, svarade baronen.

— Jag? Hur skulle jag kunna veta det?

— Jo, ni har ju, efter hvad jag af en ren tillfällighet fått veta, skaffat henne ett så vackert hem. Ett sådant ståtligt hus! Bättre kan då denna Signe sannerligen inte ha önskat sig det. Och dessutom tänker ni skänka henne så mycke' pengar.

— Hur har ni fått veta det?

— Jo, jag har lyssnat till en person, som antagligen sjelf kommer hit för att redogöra för sin mission.

— Hvad är det för en person?

— Jag vet bara, att han heter Söderpalm.

— Ack, häradshöfdingen!

— Jag vet inte hvad han är för någonting, men han talade med ett par personer, hvilka sågo ut som rigtiga spioner.

— Fort! Berätta! Hvad vet ni? Hvad har ni hört?

— Först skulle jag af er, fru grefvinna, vilja ha den frågan besvarad, hvarför ni erbjudit Signe Karleman en så säker tillflyktsort. Ni vet ju, att ni derigenom fullständigt korsar mina planer. Om Signe Karleman eger ett så vackert hus och kan lefva fullt bekymmerfritt, så skall hon absolut inte mera tänka på att gifta sig med mig.

— Men, herr baron, ni vet ju, eller rättare ni kan ju tänka er, att jag, endast för att blidka Axel och göra flickan ofarlig, samtyckt till, att hon blir så frikostigt försörjd.

— Alldeles riktigt, ni tänker alltid endast på er sjelf, fru grefvinna. Om andra personer derigenom råka i trångmål, det rör ej er.

— Herr baron, gör mig inga förebråelser; ty om ni vet, att flickan vistas i den der villan, så beror det ju på er sjelf, om ni vill låta henne vara qvar der eller inte. Jag skulle till och med helst se, att ni med det allra snaraste åter låte flickan försvinna.

Örnsköld ryckte beklagande på axlarna.

— Liksom om det vore så lätt! brummade han. Se här — han pekade på sin arm — jag har i striden om flickan redan blifvit halft invalid, det vill säga, en gammal qvinna skickade mig en kula.

— Berätta! Fort! Fort! Jag måste veta allt.

Adjutanten efterkom uppmaningen.

— Det är ju pråktigt, utropade kammarjungfrun Hilma. Herr baron, om ni vet, hvar Signe finnes, så enlevera henne bara! Örnsköld log ironiskt.

— Om det vore så lätt, så hade det skett för länge se'n, sade han.

På grefvinnan Ellens upprepade begäran berättade han i få ord hvad han upplefvat.

Grefvinnan blef icke litet förskräckt, när hon hörde, att Hilda Silfverhielm likaledes varit i Karleby.

Örnsköld gjorde sig ett nöje af att temligen oförbehållsamt säga Ellen, att Hilda Silfverhielm fortfarande stämplade äfven mot henne, och han rådde henne att alltid vara på sin vakt.

Herr baron, inföll Ellen, om ni talar så vänskapligt med baronessan, då tycker jag, att det för er borde vara en lätt sak att bringa henne på förnuftigare tankar.

Baronen ryckte på axlarna.

— Det är lättare sagdt än gjordt, svarade han. Ni har retat baronessan för mycket; men alldenstund ni ju vet hvad ni har att vänta er af henne, kan ni ju alltid se er för. Jag återvänder ofördröjligen hem till Sverige, ty det återstår mig väl ingenting annat än att handla på egen hand. Med er tillåtelse tar jag mig emellertid friheten att per telegraf kalla förvaltaren Karlén och en annan användbar tjuare till hjälp.

— Gör det, men handla fort och beslutsamt! Ni förstår, hur jag menar; ty icke sant, det är ju er plan att enlevera Signe?

— Jag ska' åtminstone göra ett försök; ty Hilda Silfverhielm och hennes lymmel till betjent ha på ett skändligt sätt lemnat mig i sticket. På dem kan jag icke mera räkna, och jag vill heller inte vidare ha med dem att göra. Jag är bara ängslig för, att äfven baronessan redan ntspionerat, hvar Signe finnes, och möjligtvis skulle jag i så fall komma för sent, eftersom jag måst företaga denna tidsödande resa för att få tala med er. Ni måste öfvertala er man att följa med hem igen, så att ni kan öfvervaka händelsernas gång.

— Ja, det vore kanske det klokaste. Fruktar ni verkligen, att Signe kunde bli bortförd af baronessan och betjenten?

— Naturligtvis! De ha ju redan en gång haft henne fången, fastän hon lyckades rymma från dem.

— Men jag skulle bara vilja veta, hvarför Hilda på detta sätt äfven stämplar mot Signe. Hvad är hennes mening med flickan?

— Gissar ni inte det? frågade adjutanten leende.

— Nej. Hon har ju inte alls något intresse af Signes öde.

— Mer än ni tror, fru grefvinna. Hilda älskar grefve Axel. Om det vore henne möjligt att låta Signe för alltid försvinna, och om en liknande tilldragelse som den, hvilken inträffade på hotell Unionen i Göteborg, fogade så, att ni, fru grefvinna, måste begravas, då hade ju Hilda god utsigt att blifva Axels fru.

Ellen slog af fasa i hop händerna öfver sitt hufvud.

— Herr baron, stönade hon, skulle verkligen baronessan kunna vara så skändlig och gemen?

— Naturligtvis har hon inte sagt mig det direkt, svarade baronen; men jag har sjelf dragit denna slutsats af hennes handlingssätt, och min förmodan kommer säkerligen också sanningen mycket nära. Korteligen, ni får intet ögonblick invagga er i säkerhet. Mördaren kan när som helst träffa er. Ja, den bittra lärdomen på hotellet visar, att ni egentligen icke kan äta eller dricka något, som icke först blifvit på det noggrannaste undersökt, om ni ej vill befara att bli förgiftad.

Det var föga trefliga utsigter, som baronens ord öppnade för Ellen.

— Herr baron, jemrade hon sig, tror ni, att Hilda vet, hvar jag befinner mig?

— Det tror jag inte. Jag är fastmer öfvertygad om, att baronessan först tänker expediera Signe. Men därför får ni inte invagga er i säkerhet, ty det gör väl Hilda egentligen det samma, om ni eller Signe faller först.

— Herr baron, herr baron, befria mig från denna skändliga person! bad Ellen bevekande. Hon är bestämdt vansinnig, ty endast en vansinnig kan uppgöra en sådan plan, som att först bringa två människor om lifvet och sedan gifta sig med den man, i hvilken hon förgapat sig.

— Det har ni mycke' rätt i, instämde baronen. Detta är redan en till vansinne gränsande idé; men ni har retat baronessan, och lyckades hon inte få Axel till man, så skulle hon åtminstone ha den ljuftva känslan af tillfredsstäld hämnd och nöja sig med att jubla öfver, det icke heller ni mera kan få ega den man, som hon älskade.

Ellen ryste.

— Herr baron, bad hon åter enträget, befria mig från detta odjur och handla i öfrigt helt och hållet efter er plan! För bort denna Signe och gör allt för att få henne att samtycka till att blifva er fru!

Ett skimmer af glad förhoppning flög öfver baronens ansigte.

— Sannerligen är inte jag lika galen som Hilda, sade han. Jag kan inte afstå från Signe, fastän jag vet, att hon inte tycker om mig, fastän hon flyr för mig som för synden. Samma är förhållandet med baronessan. Hon vill ega er Axel, om hon också med gift och dolk eller med krut och bly skall slå sina rivaler ur brädet.

— Men, herr baron, ni vet åtminstone, hvarför ni så outtröttligt fikar efter att få ega Signe, inföll Ellen, i det hon listigt blinkade åt adjutanten. Att blifva en sådan mans måg, det lönar sig nog. All er möda skulle, om ni uppnådde ert mål, i ordets fullaste bemärkelse bli furstligt belönad.

— Ja visst, ja, brummade Örnsköld. Det vet jag sjelf. Men om nu Karlén spelar mig det sprattet att inte komma i rätt tid, så står jag der antagligen med lång näsa; ty denna Hilda skall icke låta afskräcka sig af det första missödet. Förekommer hon mig, då är Signe förlorad, icke endast för mig utan äfven för alla andra, och det för evigt.

— Så skynda er då för all del! Karlén skall komma, och här . . . vänta, så skall jag lemna er en kort skriftlig befallning till honom. Ni behöfver sedan bara visa honom den, för att han skall veta, att han lika samvetsgrant måste uppfylla edra befallningar, som om jag sjelf befalt honom.

Hon tog fram en anteckningsbok och skref några ord på ett af dess blad.

Sedan ref hon loss bladet och lemnade baronen det.

Denne läste de få raderna.

Han nickade instämmande och stoppade på sig papperet.

— Men gå försiktigt till väga! förmanade Ellen. Tappa inte papperet och rif sönder eller bränn upp det, så snart Karlén läst min befallning!

Då utstötte Örnsköld ett halft undertryckt rop af vrede.

— Hvad är det? frågade Ellen, i det hon ängsligt såg sig omkring åt alla sidor.

— Det var han, det var den der Söderpalm, som reste der i droskan bort till värdshuset, svarade baronen.

— Häradshöfdingen? frågade Ellen hastigt.

— Ja visst.

— För Guds skull, då måste jag genast hem; ty jag måste vara närvarande, när Axel talar med honom.

— Skynda er och fördröj så mycket som möjligt hans afresa härifrån! Uppehåll honom åtminstone ett dygn, på det att jag må komma före hem och få fria händer i villan Palmlunden, ty dit styr jag direkt kosan.

— Ja, ja, jag skall göra hvad jag kan. Underrätta mig, så snart ni fört Signe i säkerhet! På inga vilkor får flickan komma i tillfälle att för min man förklara, hur det förhöll sig med det der brevet. Om möjligt återvänder äfven jag med det allra första hem till Sverige.

Ännu några halfhögt framhviskade ord, och Ellen tog hastigt afsked af baronen.

Med snabba steg återvände hon sedan till värdshuset, följd af kammarjungfrun.

Örnsköld hade inte misstagit sig.

Främlingen, som för några minuter sedan anländt till det i stadens utkant belägna värdshuset, var ingen annan än härads-höfding Söderpalm.

SJUTTONDE KAPITLET.

En hederspligt.

När grefvinnan Ellen med sin kammarjungfru närmade sig de rum, som hon och hennes man på värdshuset bebodde, kom Axels nyengagerade betjent emot henne.

Ellen, som klokt nog icke ville stöta sig med betjenten utan i stället ville försöka vinna hans tillgifvenhet, smålog vänligt mot den unge mannen och frågade nådigt nedlåtande:

— Nå-å, Frans, hur står det till med min man? Har han sofvit en smula, eller sofver han kanske nu?

— Nej, nådig fru, nådig herrn har inte sofvit, svarade Frans. Men han har befalt mig helsa nådig frun från honom och bedja er fortsätta er promenad ännu en liten stund.

— Hvarför det, Frans?

— Nådig herrn har nyss mottagit en främmande herre och önskar tala med honom alldeles ensam.

Ellen låtsade, som om hon icke alls hade någon aning om, hvem denne främling var.

— Och hvart ämnar ni er, Frans?

— Jag skall hemta en vagn.

— Hvad ska' ni ha den till?

— Nådig herrn tänker resa härifrån.

— Resa?

— Ja visst.

— Omöjligt! En sjuk . . . hur kan han bara falla på en sådan idé?

Hon skyndade fram till dörren och öppnade den.

Frans var genast till hands och höll igen dörren.

— Men, Frans, hvad skall det betyda? sporde Ellen missnöjd.

— Tag inte illa upp, nådig fru, men herr grefven har uttryckligen befalt mig säga er, att ni icke nu får komma till honom, utan, ni skall fortsätta er promenad en stund.

— I den saken gör jag, som jag vill, Frans, förklarade grefvinnan i sträng ton. Släpp dörren!

— Men, nådig fru . . .

— Gå undan, Frans! Jag undanber mig en gång för alla en sådan näsvishet.

Grefvinnan tilltvingade sig på detta sätt inträde.

Så snart Axel fick syn på sin maka, ropade han:

— Frans! Frans!

Betjenten skyndade till.

— Hvad har jag befalt er Frans? sporde grefven.

— Jag har utfört herr grefvens befallning, men nådig frun . . .

-- Brydde sig inte om hvad ni sade?

— Så är det, herr grefve.

— Godt! Ni kan gå och ombestyra det andra, Frans.

Betjenten aflägsnade sig.

— Ellen, vände sig nu Axel i allvarlig ton till sin maka, jag hoppas, att du för framtiden bättre respekterar mina önsningar. Det är otrefligt att nödgas klandra dig i tjenarnes närvaro. Var snäll och gå in på ditt rum!

Ellen var blek som en kalkvägg.

— Du tillåter mig nog stanna kvar här, sade hon med darrande röst och sjönk liksom förkrossad ned på en stol, sedan hon med en flyktig nick besvarat häradshöfdingens helsning.

— Axel, som satt påklädd i en länstol, tog icke vidare någon notis om sin fru.

— Herr häradshöfding, var god och fortsatt er berättelse! sade han. Eftersom ni talat med Signe personligen, har hon säkerligen också omnämnt det bref, som hon i Göteborg sände mig med ett särskildt bud.

— Ja, herr grefve, svarade häradshöfdingen. Den unga damen åberopade sig på detta bref och försäkrade mig under tårar, att hon inte kunde begripa, huru ni efter att ha tagit kännedom om brevets innehåll ett enda ögonblick kunnat tro på hennes förmenta brottslighet.

— Har Signe närmare vidrört brevets innehåll?

— Ja visst! Se här . . . jag har skrivit upp det väsentligaste. Får jag läsa upp mina anteckningar för er?

— Jag ber er derom.

Häradshöfdingen läste ur sin anteckningsbok upp hvad Signe dikterat för honom.

— Ja så. Ja, att Signe skrivit så och icke på annat sätt, det kunde jag nog tänka mig, menade grefve Axel. Jag beklagar verkligen upprigtigt, att jag ett enda ögonblick kunde misskänna henne till den grad. Men det är just ett slående bevis på, att Signes bref blifvit förfalskad. Var god och läs detta bref, herr häradshöfding!

Den senare mottog det af Axel framräckta brefvet och genomläste det.

— Herr grefve, sade han derpå, jag har visserligen först nu lärt känna Signe Karleman; men att det helt och hållet skulle strida mot hennes naturliga, ädla sinnelag att skriva ett sådant bref, det tror jag mig på det allra bestämdaste kunna försäkra.

Axel nickade.

— Det är också min öfvertygelse, sade han. Var god och behåll det förfalskade brefvet, förvara det väl och försök ta reda på den person, som spelat mig och Signe detta erbarmligt gemena spratt. Jag skall sedan meddela er min misstanke och mina förmodanden i det afseendet.

Ellen tycktes vilja säga något.

Men i rätt tid besinnade hon sig och spelade den uppmärksamme lyssnaren.

Herr Söderpalm upprepade nästan ordagrant för grefven sitt samtal med Signe och berättade, på hvad sätt man lyckats föra henne till villan.

— Der har du de äreförgättna skurkar, som förfalskat Signes bref, utbrast Ellen, sedan häradshöfdingen skildrat Signes tillfångatagande af John. Jag vill inte nämna några namn, men i nödfall skall jag utan förbarmande ställa din vanvettiga släktning till ansvar. Ja, nu tror jag själf, att Signe är oskyldig, och att det var den der andra, som traktade efter ditt och mitt lif.

Axel fortfor utan att svara något på Ellens tal:

— Herr Söderpalm, ni tror alltså bestämdt, att Signe hvarken skall ta emot villan eller förlikningssumman, innan jag uttryckligen förklarar, att jag är öfvertygad om hennes oskuld?

— Det är min öfvertygelse, herr grefve. Hon afvisade med största bestämdhet de två tusen riksdaler, som jag tills vidare ville lemna henne. Hennes enda önskan är att återvinna er aktning. I allt annat vill hon tåligt foga sig och inte heller i ringaste mån försöka störa er äktenskapliga lycka.

Grefve Axel log smärtsamt.

— Den der barnhistorien har jag redan berättat för er, herr grefve.

— Ja visst! Och just därför måste jag tala med henne sjelf. Jag reser genast tillbaka för att lugna henne och med hennes tillhjälp komma de eländige intrigmakarne på spåren.

— Axel, hvad i Guds namn tänker du på, du, en sjuk . . . Hur kan du bara tänka på någon resa? utbrast Ellen. Du måste ju hålla dig fullkomligt stilla. Det vore din död . . .

— O, om det ändå blefve det! svarade grefven med största lugn. Det vore en ljuf död, om jag kunde säga, att jag genom mitt fulla förtroende gladt och tröstat den så svårt pröfvade. Det är min hederspligt att göra det, och då måste allt annat tåga. Jag får ej vara sjuk, då det gäller att återgifva en förtviflad mod att förtfarande hjeltomodigt kämpa mot ett vidrigt öde.

— Det får ej ske, Axel.

— Så-å. Vill du förbjuda mig det, eller fruktar du, att, om jag talar med Signe sjelf, saker kunde komma på tal, som vore i högsta grad förargliga för en del personer?

— Axel, läkaren har ålagt dig att ej lemna sängen på några dagar.

— Jag vet det; men för det första känner jag mig nu ganska kry igen, och för det andra skall under för handen varande omständigheter ingen läkare i världen kunna afhålla mig från att göra min pligt, att lemna den så svårt förfördelade upprättelse.

— Men din far kommer hit, Axel.

— Min far?

— Ja visst! Jag har i min ångest för ditt tillstånd per telegraf uppmanat honom att komma till oss.

— Nå ja, kommer han hit, så blir han ju genast lugnad, när han får veta, att jag rest tillbaka till Sverige. Jag skall underrätta värden om, hvart vi resa, och min far kommer nog då i alla fall till oss. —

Nu kom läkaren för att göra sig underrättad om patientens befinnande.

— Herr doktor, sade Ellen, ni får inte tillåta min man resa tillbaka till Sverige i dag, ni måste åtminstone öfvertala honom att uppskjuta resan till i morgon.

Läkaren förklarade, att han ej kunde åtaga sig något ansvar, ifall grefven all försigtighet och alla föreskrifter till trots anträdde någon resa under de närmaste dagarne.

— Äfven jag ber er enträget, herr grefve, att icke utsätta ert lif för någon fara, tog härads höfdingen till ordet. Jag åter-

vänder redan i dag hem och förbereder den unga damen på ert besök. Skrif några rader till henne! Det är tills vidare alldeles nog.

— Godt! svarade Axel, som i sjelfva verket kände sig mycket svag. Jag stannar då kvar här tills i morgon bittida. Men jag uppskjuter endast min resa på det vilkor, att härads-höfdingen ger mig sitt hedersord på, att Signe lofvat vänta på er återkomst ända till åtta dagar.

— Det lofvade hon, herr grefve, försäkrade Söderpalm. Här har ni min hand derpå. Följaktligen anser jag er icke ha orsak att genom en brådstörtad resa sätta ert lif på spel. Men om ni vill glädja damen i fråga, så ber jag er för mig diktera ett telegram, hvori ni underrättar henne om er snara återkomst.

Axel gillade med glädje detta förslag, i all synnerhet som härads-höfdingen af försigtighetsskäl rådde honom att adressera telegrammet till den äldre Söderpalm och affatta det så, att det endast förstodes af dem, som voro invigda i saken.

Grefve Axel bad läkaren göra Ellen sällskap, medan han i rummet bredvid med härads-höfdingen rådgjorde om telegrammets ordalydelse.

Ellen såg nu jemförelsevis lugn och sansad ut, sedan Axel samtyckt till att icke genast afresa.

Hon hängaf sig sannolikt åt hoppet, att Axels plan i behaglig tid skulle omintetgöras genom baron Örnskölds energiska ingripande.

Axel dikterade telegrammet, i hvilket han på samma gång uttalade sitt upprigtiga beklagande öfver, att han utan sitt förvållande fallit offer för ett sorgligt missförstånd.

Han lofvade personligen infinna sig inom ett par dagar och vidrörde äfven den omständigheten, att Signes bref blifvit förfalskad.

Allt detta ville och måste han personligen tala med henne om för att derigenom trösta henne och sig sjelf.

Telegrammet var hållet i en så hjertlig ton, att det ingalunda kunde missförstås eller ge Signe anledning att undvika ett sammanträffande med Axel.

Härads-höfdingen erbjöd sig att sjelf aflemna telegrammet.

Axel bad honom genast göra det och sedan ännu en gång komma igen, alldenstund herr Söderpalm försäkrat, att han hade mycket mera att säga grefven.

Så skedde äfven.

Läkaren aflägsnade sig snart åter, sedan han ännu en gång allvarligt lagt Axel på hjertat att om möjligt afstå från hela

resplanen, eller åtminstone ännu några dagar uppskjuta utförandet af den samma.

Axel åhörde helt lugnt läkarens råd utan att svara något.

Då läkaren gått, önskade Ellen veta hvad Axel telegraferat till Signe.

— Du hörde ju mitt samtal med herr häradshöfdingen, och följaktligen behöfver jag väl icke för dig upprepa telegrammets ordalydelse, svarade Axel undvikande. Eftersom du naturligtvis kommer att följa med mig tillbaka till Sverige, får du säkerligen också tids nog veta allt, hvad du önskar veta.

I följd af Axels samtal med herr Söderpalm efter dennes återkomst fördröjdes den senares afresa.

Äntligen tog han afsked och hann nu nätt och jemt ned till hamnen, innan fartyget, med hvilket han skulle medfölja, afgick.

Följande dag anträdde äfven Axel med fru och tjänare hemfärden efter den så snöpligt avslutade bröllopsresan.

ADERTONDE KAPITLET.

En märkvärdig upptäckt.

När herrskapet Ekstam och herr Setterberg anlände till villan Palmlunden, sågo de genast på den gamle Söderpalms bedröfvade min, att någon olycka händt.

De fingo också genast bekräftelse härfpå af gubben, som berättade, att, medan han varit framme i byn ett ärende, en främling kommit med ett bref till Signe, och att denna strax efter genomläsandet af brefvet följt främlingen bort till skogen, der en

»Store Gud, efter allt att döma är det verkligen Beatas stils», utbrast baronen.

qvinna med ett barn på armen stått och vinkat, och i hvilken qvinna Signe känt igen sin mor Beata.

Gubben upprepade endast sin hustrus berättelse, ty sjelf hade han, som sagdt, icke varit hemma vid tillfället.

Så snart han slutat, vände sig baron Hugo hastigt till fru Söderpalm med frågan.

— Tror ni, att den der qvinnan, som ni såg, verkligen var Beata? Kände Signe verkligen igen henne som sin mor?

— Ja visst! bedyrade den tillfrågade. Signe kallade henne sin mor. Det hörde jag med mina egna öron, och det är också min enda tröst. Om jag hade skäl befara, att den kära fröken blifvit öfverlistad och bortförd af andra, elaka menniskor, så skulle jag ej få en lugn stund mera.

— Och likväl, invände Hugo, kan jag knappast tro, att det verkligen varit Beata; ty om det varit hon, så skulle hon ju inte ha behöft skicka en främmande karl i sitt ställe, utan hon kunde ju då ha kommit sjelf för att tala med Signe.

Äfven Gerda anslöt sig till Hugos åsigt.

Men den äldre baronen och Setterberg ansågo det icke för uteslutet, att qvinnan verkligen varit Beata.

— Hugo, invände fadern mot sonens åsigt, du vet ju, att Beata i allt, som hon hittills företagit sig mot Signe, varit en förkroppsligad gåta. Hon är alldeles oberäknelig, och hon kunde ju ha låtit kalla till sig Signe, emedan hon ville undvika att komma i närmare beröring med någon af husets öfriga invånare.

— Nej, nej, min far, inföll den unge baronen, jag är öfvertygad om, att min misstanke är välgrundad. Hvem vet, om inte din förmenta syster rent af varit Signes farliga fiende; ty om denna förut icke skytt att klä' ut sig till karl, har hon säkerligen icke heller dragit i betänkande att denna gång spela Beatas roll.

— Hvad säger herr Wallén om saken? vände sig nu baronen till privatdetektiven, som hittill endast spelat den stumme åhöraren.

— Jo, herr baron, det är verkligen en fråga, som inte heller jag, om jag vill vara samvetsgrann, förmår besvara, svarade den tilltalade. Er herr son kan likaväl ha rätt som ni sjelf. Jag föreslår, att vi icke längre sysselsätta oss med att dryfta dessa frågor utan i stället genast skrida till handling. Vi måste söka få klart för oss, hvart de der personerna tagit vägen.

— Som min man redan sagt, väntade ett stycke längre bort en vagn på dem, inföll fru Söderpalm.

— Kom, herr Setterberg, sade nu Hugo, så ska' vi försöka ta reda på, åt hvilket håll man farit. Jag hoppas, herr Wallén gör oss sällskap. Men bäst är, att min far och Gerda stanna kvar här, i händelse Signe ändå skulle komma tillbaka.

— Nej, nej, invände Gerda, jag följer också med. Hur skulle jag kunna vara överksam under sådana förhållanden?

— Gerda, sade Hugo, du behöfver därför inte vara överksam, du kan ju med far och herr Söderpalm leta öfver allt här i närheten, det är lika nödvändigt som det andra.

— Ja visst, afgjorde den gamle baronen, jag stannar kvar här, dertill har jag all anledning.

På Walléns fråga förklarade den gamle Söderpalm, att Signe blifvit bortförd ungefär en half timme före herrskapets ankomst till villan.

Han förklarade sig också beredd att följa med bort till landsvägen, der vagnen stått, för att föra de sökande på rätt spår.

Så skedde äfven.

Man såg tydligt på spåren, hvartåt vagnen farit, och de tre vännerna begåfvo sig genast i väg för att om möjligt återfinna Signe och för att befria och i triumf återföra henne till villan.

Under tiden utförde baron Ekstam och Gerda sin afsigt att genomleta villans närmaste omgifning, fastän de redan voro så godt som öfvertygade om, att Signe icke mera fans i närheten.

De skydde icke mödan för att ej behöfva förebrå sig, att de icke åtminstone gjort hvad de kunnat i Signes intresse.

Den gamle Söderpalm gjorde dem sällskap och tjänstgjorde på sätt och vis som vägvisare.

Baronen ville först och främst genomleta den del af skogen, der den gamla qvinnan stått, och genom hvilken den senare måste ha flytt med Signe och den främmande karlen.

Baronen hoppades hitta något föremål, som de ifrågavarande personerna i brådskan tappat eller qvarglömt.

Då de gingo genom skogen, såg Gerda någonting hvitt lysa fram bakom en buske.

Hon skyndade fort dit och tog upp föremålet.

— Pappa, ropade hon, här är brefvet, som den der obe-kante skulle lemna Signe. Ser du, pappa, brefvet är adresseradt till Signe. Den der karlen har kastat bort brefvet, och det är

det säkraste beviset för, att meningen endast varit att locka bort Signe med list.

Strax kommo baronen och herr Söderpalm till stället.

Vid åsynen af brevets utanskrift kunde baronen icke undertrycka ett utrop af öfverraskning.

Gubben Söderpalm såg mycket nyfiken och intresserad ut.

— Store Gud, efter allt att döma är det verkligen Beatas stil, utbrast baronen. Men har hon skrivit brevet, då måste hon också ha varit här, och då vore ju Signes bortförande min systers verk.

Hastigt öppnade han brevet.

Detta innehöll endast de få orden:

»Signe, vill du ha igen ditt barn, så kom till mig och följ mig utan invändning! Jag väntar dig.

Beata»

Gerda läste dessa ord samtidigt med sin far.

Den senare suckade.

— Ja så verkligen! mumlade han.

— Pappa, tror du verkligen, att faster skrivit detta? frågade Gerda.

— Ja, mitt barn.

— Kunde inte brevet vara förfalskadt, pappa?

Baronen ruskade på hufvudet.

— Förfalskadt? upprepade han. Nej, nej, det tror jag inte; ty fastän det är skrivet med blyerts, tror jag mig likväl med full bestämdhet känna igen min systers stil.

— Der . . . se der, herr baron! utropade gubben Söderpalm.

— Hvad är det?

— Är någon här?

Så frågade Gerda och hennes far samtidigt.

— Der borta stod en ung man, som betraktade oss så egendomligt forskande, fortfor gubben hastigt och skyndade bort åt det håll, der han sett den obekante titta fram bakom en tjock trädstam.

Men nu tog äfven den der obekante till benen, och inom ett par sekunder var han försvunnen ur de tre personernas åsyn.

De senare satte genast efter flyktingen.

Redan den omständigheten, att denne lyssnat, och att han, så snart han såg sig upptäckt, hastigt grep till flykten, lät för-

moda, det han hade all anledning att undvika ett möte med dessa personer.

Korteligen, flyktingen hade genom att så hastigt ta till benen indirekt erkänt, att han ej hade något godt samvete.

Men just emedan denna misstanke var så berättigad, kände sig baronen dubbelt förpligtad att om möjligt söka komma under fund med denne persons ljusskygga handlingar.

Plötsligt såg han flyktingen springa öfver en öppen plats i skogen, men till sin stora förvåning fick han också nästan samtidigt syn på en gammal qvinna, som följde flyktingen öfver ängen.

Ja, ännu mera.

Der borta på andra sidan ängen stod en man, som vinkade åt de flyende och strax derpå försvann i skogen.

Afståndet mellan de flyende och baronen och dennes följeslagare var tyvärr allt för stort för att kunna urskilja de förres drag, men på den gammalmodigt klädda qvinnans sätt att springa märkte baronen genast, att han här hade att göra med en till qvinna förklädd karl.

Det lönade knappast mera mödan att förfölja de flyende, ty dessa hade redan fått ett betydligt försprång.

Den gamle Söderpalm hade visserligen hittills tappert hållit ut och likaledes baronen; men nu voro båda så andfädda, att de icke orkade springa längre.

Baronen ropade tillbaka Gerda, när denna äfven ville skynda efter flyktingarne öfver ängen.

Men till faderns förskräckelse lyssnade icke Gerda till hans enträgna maning utan skyndade vidare i det hon ropade:

— Men så kom då! Jag måste ha visshet, om de der människorna ha den goda Signe som fånge hos sig.

Baronen samlade sina sista krafter för att skynda efter sin dotter och icke lemna henne ensam.

Då han sprungit ett stycke genom skogen på andra sidan ängen, kom Gerda sjelfmant tillbaka och rapporterade, att Signe icke befunnit sig i de der tre misstänkte personernas sällskap. Gerda hade hört den till qvinna förklädde manspersonen gråla, svära och fälla sådana yttranden, som att de genom andras förvållande kommit för sent.

Af den förklädda personens yttranden hade Gerda erhållit den vissheten, att personen i fråga var förargad öfver, att andra förekommit honom vid Signes bortförande.

Söderpalm hade, sedan han pustat ut en smula, följt efter baronen.

Han tycktes icke bli mycket öfverraskad af Gerdas meddelande.

Då Gerda berättade hvad hon hört, tog Söderpalm ordet, i det han sade:

— Det är nog så. Dessa tre personer voro tvifvelsutan sådana, som icke hade något godt i sinnet mot flickan; men de voro med säkerhet icke de personer, som bortfört Signe.

Baronen vardt förvånad att af den gamle Söderpalm höra sådana ord.

— Hur kan ni med sådan bestämdhet påstå det? frågade han.

— Det är mycket enkelt, herr baron, svarade Söderpalm. Gumman min har uttryckligen sagt, att den gamla damen var svartklädd. Likaså har hon för mig beskrifvit den unge man, som kom till Signe med brevet. Den till fruntimmerförklädda person, som vi nyss sågo här, bar en grå klädning och en likadan hufvudbonad. Denna person är följaktligen icke identisk med den, som varit med om att bortföra Signe. Min hustrus beskrifning på den andre unge mannen passar heller inte in på denne förklädde manspersons följeslagare. Fröken Gerda har följaktligen hört rätt, när hon påstår, att den förklädde personen var förargad öfver, att andra förekommit honom vid Signes bortförande.

Baron Ekstam var nu öfvertygad om, att Signe blifvit bortförd af Beata.

Han förklarade saken så, att Beata erhållit kännedom om det mot Signe planlagda anslaget, och att hon genom ett raskt beslut förekommit flickans fiender.

Han var följaktligen öfvertygad om att Signe genom Beatas raska ingripande undgått en stor fara.

Att Beata haft något ondt i sinnet mot Signe, ansåg han vara alldeles omöjligt.

Korteligen, han var Beata tacksam, för det hon omintetgjort bofvarnes anslag, och hoppades, att de tre herrarne utan svårighet skulle lyckas återfinna den af Beata beskyddade Signe.

Betydligt lugnade, anträdde baronen och hans följeslagare återvägen.

När de gått öfver den omnämnda ängen, sågo de ett föremål ligga i skogen.

Gerda skyndade dit, men hur förvånad blef hon ej, när hon såg att föremålet var en med ett mörkt tygstycke omvirad fjäderkudde.

— Nu går ett ljus upp för mig, sade baronen, sedan han betraktat fyndet. De personer, som flytt här, ha vetat, att Beata tänkte hemta Signe från villan. De ha velat förekomma henne och bemäktiga sig Signe. För att kunna öfverlista den stackars flickan, har en af flyktingarne förklädt sig till qvinna, och kudden här skulle tjena till lockbete för Signe genom att föreställa hennes barn.

Denna baronens förmodan hade all sannolikhet för sig. De tre personerna återvände med sitt fynd till villan.

* * *

Vi minnas, att baron Örnsköld nyligen sammanträffat med grefvinnan Ellen, och att denna särskildt lagt honom på hjertat att enlevera Signe.

Hon var endast angelägen om, att Axel ej skulle komma i tillfälle att muntligen tala med Signe.

Ellen viste blott allt för väl, att, om Signe ville tala, saker skulle komma i dagen, som måste beröfva henne, Ellen, den sista återstoden af Axels aktning.

Ellen hade naturligtvis inte glömt, att Signe varit vittne till det möte, som Ellen strax före sitt giftermål med Axel beviljat kronprinsen.

Hade Axel erhållit kännedom om detta bedrägeri, så skulle han säkerligen icke mera ha tagit den ringaste hänsyn till någon utan sprängt de slafbojor, som fjettrade honom vid Ellen, och hvilka han alltmera kände som en skam och förödmjukelse.

Hvad som i så fall ytterligare kunde ha kommit på tal, veta vi ju blott allt för väl.

Ellen hade därför gjort allt för att fördröja hemresan från Hamburg. Det hade hon gjort på det att Örnsköld om möjligt skulle få tid och tillfälle att sätta sin enleveringsplan i verkställighet.

Alldenstund hon viste, att baron Örnsköld sjelf hade det största intresse af sin plans lyckliga utförande, motsåg hon jemförelsevis lugnt framtiden och hoppades, att grefve Axel skulle komma för sent för att träffa Signe.

Var denna försvunnen, så måste Axel med oförrättadt ärende åter gå sin väg, och eftersom han var sjuk och lidande, kunde han, såsom Ellen räknade ut, icke vidare bedrifva saken med tillräcklig energi.

Hon hoppades, att hennes man genom den honom förestående

nya missräkningen, skulle afskräckas från att taga några vidare steg.

Baronen hade i sjelfva verket mycket brådtom att sätta sin plan i verkställighet.

Han var, som vi minnas, endast rädd för, att Hilda Silfverhielm och John skulle förekomma honom och korsa hans plan.

Örnsköld hade, såsom vi ännu erinra oss, slutit ett förbund med Hilda, men hade sedan dess icke sett till Hilda och John.

Han misstänkte, att dessa med vett och vilja lemnat honom i sticket, och att de sedan de genomskådat hans planer, skulle uppbjuda allt för att öfverlista honom och draga honom vid näsan.

Så mycket hade han efter sin återkomst utspionerat, som att Hilda och hennes betjent ännu uppehöll sig i trakten kring Alleberg, och det var icke svårt för honom att gissa, hvarför de dröjde qvar der.

All hans diktan och traktan gick följaktligen ut på att korsa dessa intrigmakares planer för att sedan kunna föreskrifva baronessan vilkor och tvinga henne att befordra hans intressen.

På återresan till Signes tillfälliga vistelseort, tog baronen vägen öfver Jönköping, der han gjorde några uppköp.

Han hade ingen aning om, att han, då han med de köpta sakerna i ett enda stort paket begaf sig till det hotell, der han tagit in, var föremål för en mans noggranna observationer.

Denne person följde efter till hotellet och tog der likaledes ett rum, utan att baronen fick veta något derom.

Strax derpå tog ytterligare en person in på hotellet, hyrde der ett rum, men smög sig snart in i spionens rum och talade ifrigt med honom i hviskande ton.

Baron Örnsköld hade ingen aning om, att de båda männen uppehöll sig i ett rum bredvid hans, och att de genast lyssnade med återhållen andedrägt, när han helt ofrivilligt gaf sina tankar uttryck i en monolog.

Örnsköld hade ju vid sin ankomst frågat uppasserskan, om rummet bredvid vore bebodt.

Uppasserskan hade svarat, att det stode ledigt för tillfället, och spionen hade genast passat på och inqvarterat sig just i det rummet.

Örnsköld hade också haft en mycket giltig orsak att fråga, om rummet bredvid var obebodt, ty det fans mellan de båda rummen en dörr, så att en uppmärksam lyssnare i det ena rummet kunde höra, hvad som sades i det andra.

Uppasserskans försäkran, att det bredvidliggande rummet

stod ledigt, hade lugnat adjutanten, och han hade sedan varit så sysselsatt, att han ej mera bekymrat sig om något.

Han hade bara tillsagt uppapperskan, när denna serverade honom qvällsmaten på hans rum, att föra de båda främlingarne, af hvilka den ene hette Karlén, till honom omedelbart efter deras ankomst, alldenstund han måste tala med dem i affärer.

Det var sedan hufvudsakligen otåligheten öfver, att Karlén ännu icke anländt, som föranledde baronen att gifva sitt missnöje deröfver uttryck i en monolog.

De båda lyssnarne på andra sidan dörren slöto sig af det, som de lyckades uppsnappa, sjelfva till hela den af Örnsköld så listigt uppgjorda planen.

Slutligen förmådde Örnsköld icke mera bemästra sin otålighet. Han brummade temligen högt:

— Ett sådant fördömt söll! Klockan är nu redan half elfva på qvällen, och denne Karlén är ännu icke här. Kanske den åsnan rent af sitter nere vid stationen och väntar på mig. Ja, visst tusan, det skulle verkligen kunna vara möjligt. Han kan ju ha uppfattat telegrammet så, att jag skulle vänta honom vid stationen.

En paus inträdde.

Örnsköld gick några slag fram och tillbaka i rummet.

— Ja, ja, fortfor han derpå, jag måste sjelf gå ned till stationen för att se efter, om de väntade äro här ännu, eller om det kommer något mera tåg i dag, med hvilket de kunde komma. Det vore ju ingen vidare brådska, alldenstund jag redan bestält en vagn till i morgon bittida för färden till Palmlunden. Men jag måste först för den gamle Karlén nödvändigtvis förklara, på hvad sätt planen skall sättas i verkställighet, och eftersom han är alldeles obekant här på orten, behöfs det nog en stund till att få honom att begripa allt. Den minsta oförsigtighet kunde omintetgöra min plan, och komme den gamle räfven först i morgon hit, så vore det verkligen att befara, att baronessan Hilda förekomme mig. Ja, ja, det åteistår mig ingenting annat än att ännu en gång gå ut och se mig om efter min medhjelpare.

Med dessa ord lemnade baronen rummet och läste dörren efter sig.

När han skyndade genom korridoren och nedför trappan, jublade spionen och dennes kamrat.

Strax derpå var spionen sysselsatt med att medelst en dyrk öppna dörren mellan de båda rummen.

Båda inträngde i det af baronen hyrda rummet och tillagnade sig der triumferande flera föremål.

Sedan de begått stölden, stängde de åter dörren och samtalade en stund skrattande om det spratt, som de med sådan lätthet spelat sin granne.

Sedan lemnade spionen rummet och gick ut på gatan, der hans kompanjon genom fönstret kastade till honom ett paket, hvilket han uppfångade med händerna.

Han försvann dermed in i ett närbeläget hus.

Vid pass en kvarts timme senare återkom spionen och berättade för den andre hvad han gjort.

— Jag skulle bara önska, att den sluge räfven inte förr märkte, att han blifvit bestulen, än han ämnar använda sakerna, hviskade spionen.

— Det gör det samma, svarade den andre; märker han förlusten, så skall han ej våga spana efter sakerna, och skulle han verkligen göra det, så skulle det i alla fall inte gagna honom mycket, ty sakerna äro borta, och under natten kan han ej ersätta dem; vi ha följaktligen fördelen på vår sida.

— Men brevet?

— Ja, visst, ja. Det ska' jag genast skrifva, svarade den andre och tog plats vid bordet.

Ur en anteckningsbok framtog han ett gulnadt bref och granskade noga stilen.

Sedan tog han en blyertspenna och skref långsamt några rader och dessutom äfven utanskrift på ett kuvert.

— Nå-å, är det inte förvillande likt? frågade han derpå.

— Åh jo, jag är rätt nöjd dermed, svarade spionen skratande.

Brefskrifvaren vek ihop papperet, lade in det i kuvertet och stoppade det sedan på sig.

Strax derpå lemnade de hotellet under förevändning, att de måste fortsätta sin resa.

De begåfvo sig ned till stationen, der de på en mörk plats långsamt gingo fram och tillbaka, liksom väntade de på någon.

Då rullade ett tåg in på stationen.

Strax derpå strömmade äfven de resande ut på den öppna platsen framför stationshuset.

Spionerna gåfvo från den mörka platsen noga akt på hvarje resande.

Slutligen stötte den ene betydelsefullt till den andre och pekade på trappan till stationshuset.

— Der . . . se der! hviskade han.

— Ja verkligen, der ha vi dem ju, svarade den andre.

Genast slog spionen upp rockkragen och drog hatten djupt ned i pannan.

Sedan följde han på något afstånd efter de båda män, som befunno sig i Örnkölds sällskap.

Det var verkliga Karlén, som i sällskap med en ung man anländt med tåget så sent på natten.

Baronen, som funnit denna väntan allt för lång, gjorde den gamle Karlén förebråelser.

Denne urskuldade sig med, att han först måst vidtaga åtskilliga anordningar der hemma.

Att efter telegrammets mottagande bums ge sig i väg, hade varit omöjligt, och för resten vore det väl inte så rasande brådtom heller!

— Jo, det är just det, det är, förklarade Örnköld. Helst skulle jag redan i denna stund vilja sätta min plan i verkställighet, och i alla händelser måste vi senast klockan fyra i morgon bittida resa härifrån, på det att vi må få tid att gemensamt rekognoscera terrängen. Sjelf känner jag ju redan till trakten, men äfven ni måste se den, på det att intet missförstånd må uppstå.

Spionen, som följde efter de tre männen, och tycktes ha mycket roligt åt, att Örnköld hade så brådtom, ty hänleende hviskade han för sig sjelf:

— Om du inte först å nyo måste göra inköp, så kunde du ju resa klockan fyra härifrån; men så här midt i natten sofva till och med klädmäklare och låta inte så lätt väcka sig. Mot sådana kunder, som vilja göra inköp på natten, hyser för resten till och med en månglerska misstroende.

När baronen och hans följeslagare kommit till hotellet, vände spionen om och berättade för sin kompanjon hvad han hört.

— Jag skulle ha god lust att gå till hotellet och höra hvad de vidare säga, slöt han.

— Nej, nej, det kunde ha de förargligaste följder för oss, invände den andre och drog sin följeslagare med sig bort. —

Baron Örnköld, Karlén och dennes följeslagare begåfvo sig till det af den förstnämnda hyrda rummet.

Der presenterade Örnköld för den gamle Karlén Ellens skriftliga befallning, enligt hvilken förvaltaren och dennes följeslagare hade att utan motsägelse lyda baronen i allt.

Karlén, som i början inte haft någon synnerlig lust att med baronen inlåta sig på ett dylikt äfventyr, blef strax af en annan åsigt, så snart han fick se sin matmoders stil.

Att den unge man, som Karlén medfört, var en sådan, på hvilken man kunde förlita sig, det hade Karlén redan under vägen till hotellet försäkrat denne.

Karlén måste ju veta bäst, att personen i fråga var fullt pålitlig, alldenstund Carl Trohlin — så hette den unge mannen — redan sedan några år tillbaka tienstgjort som förvaltarens skriftråde.

Karlén visade nu Ellens biljett för sin hjälpreda, sägande:
— Se här, läs sjelf, Carl! Så snart du läst nådig fruns befallning, skall du också inse, att du måste lyda.

Den unge mannen läste och såg sedan på baronen, i det han liksom instämmande nickade på hufvudet.

— Jag hoppas, ni förstår er på att vara en smula knepig, om så behöfs, yttrade baronen.

Trohlin smålog, då han svarade:

— Om fru grefvinnan befaller, så ska' jag nog göra, så godt jag kan. Men naturligtvis måste ni först säga mig hvad jag har att göra.

Baronen gjorde utan omsvep så.

— Är det inte värre än att aflemna brevet och locka med sig flickan, då ska' jag nog gå i land med mitt uppdrag, menade Trohlin. Det måtte väl inte vara någon konst.

— Det vet jag sjelf, sade baronen. Det är också egentligen endast fråga om, att ni uppträder så säkert och otvunget, att flickan ej fattar misstanke utan tillitsfullt går i fällan. Men vidare måste ni också vara förberedd på att i nödfall afspisa gubben Söderpalm och gumman på sådant sätt, att de låta flickan följa med er. Men hur ni dervid skall gå till väga, det skall jag under vägen förklara för er.

När baronen fortfor att redogöra för sin plan, brusto Karlén och Trohlin samtidigt ut i skratt.

— Det är verkligen inte illa, utlät sig Karlén. Ni, herr baron, tänker klä' ut er till en gammal gumma?

— Ja visst, det är hufvudsaken, förklarade Örnsköld. Jag måste spela den gamla Setterbergskan.

— Men då måste ni också ha lämpliga kläder, sade Karlén.

— Naturligtvis; det har jag redan ombestyrt. Der borta i vrån bakom sängen ligger paketet. En kudde har jag virat ihop och bundit om, så att den på afstånd ser ut som en barnunge.

De båda andra skrattade och glädde sig redan åt att få se baronen förklädd till en gammal qvinna.

— Men innan vi bege oss härifrån, skulle jag vilja ha någonting ordentligt att äta och dricka, sade Trohlin.

— Jag också, instämde Karlén. Vi ha under resan måst nöja oss med det lilla, som jag i hastigheten tog med mig hem-

ifrån, och därför är det ju klart som dagen, att vi äro hungriga som vargar.

Örnsköld gick till dörren och tryckte der på en knapp, i det han sade:

— Det kan lätt bli afhjelpt, i all synnerhet som äfven jag är hungrig.

Uppasserskan kom och fick tillsägelse att fortast möjligt servera en god och riklig supé jemte ett par flaskor vin.

Vid pass en kvarts timme senare återkom uppasserskan med det begärda.

Baronen betalade genast sexan och var heller inte knusslig med drickspengarne.

Sedan började de tre personerna äta och dricka med strykande aptit.

Alldenstund baronen hade än det ena, än det andra att berättä, gick tiden mycket fort, och när Karlén slutligen såg på klockan, blef han icke litet förvånad öfver att denna redan var half fyra.

Han upplyste baronen derom.

Äfven denne vardt mycket öfverraskad och sade, att han trodde, att klockan på sin höjd var tre.

— Ni måste väl börja göra toalett nu, fortfor Karlén. Det tar nog tid, antar jag.

— Ja visst, instämde baronen, det är verkligen hög tid; ty bäst är, att vi komma fram tidigt, så att inte Hilda händelsevis förekommer oss.

Örnsköld steg hastigt upp och skyndade till vrån, der han lagt paketet med fruntimmerskläderna.

Naturligtvis blef han storligen öfverraskad, när han inte fann sina saker.

Han sprang omkring i rummet, ty han trodde, att han i tankarne lagt paketet på något annat ställe.

Men det stod ingenstädes att finna.

— Men det här var då högst kuriöst, utbrast han. Skulle uppasserskan ha varit nog enfaldig att under min frånvaro bära ut paketet för att förvara det på något annat ställe? Hvad tusan har hon med mina saker att göra?

Baronen ringde.

Uppasserskan kom.

— Hvad önskar herrn? frågade hon.

— Jag vill ha mina saker.

— Hvilka saker?

— Jo, dem, som ni burit ut ur mitt rum.

— Räkningen menar ni väl?

— Ah prat! Jag vill ha igen sakerna, som ni burit ut ur mitt rum, af hvilken orsak, det vet ni bäst sjelf.

Änjo ruskade flickan på hufvudet.

Med en axelryckning svarade hon:

— Jag har inte burit bort någonting.

— Hvem skulle ha gjort det, om inte ni?

— Men, min herre, jag förstår er verkligen inte.

— Min själ går inte det här väl långt.

— Hvad saknar ni då?

— Paketet.

— Ah, det, som ni hade med er, när ni kom?

— Naturligtvis.

— Det måste väl finnas kvar.

— Skulle jag fråga er, hvar ni gjort utaf det, om det finnes här?

— Hvar hade ni då lagt det?

— Der i vrån.

Flickan gick dit.

Naturligtvis fann hon ingenting.

Genast började hon genomleta rummet.

Hon såg till och med efter i sängen.

Det gjorde hon, oaktadt baronen förklarade, att allt sökande efter paketet här i rummet tjenade till intet.

— Men det var då för märkvärdigt, mumlade uppasserskan.

Det tycker jag också. Men nu anhåller jag om, att ni så fort som möjligt skaffar till rätta min egendom.

— Tillåter herrn, att jag skickar efter polisen?

— Hvad skulle det tjena till?

— Jo, efter allt att döma har en stöld blifvit begången.

— Jo, det fattades bara det, att jag skulle vänta så länge, tills polisen kommer, och ordar vidt och bredt om saken utan att uträtta något.

— Då måste jag väcka värden.

— Det behöfs inte alls.

— Men, min herre, det sker ju endast och allenast i ert eget intresse, invände flickan.

— Ni måste ju sjelf veta, hvem som varit inne i mitt rum under min frånvaro.

— Läste då inte herrn sjelf dörren, när herrn gick ut?

— Jo visst!

— Och nyckeln?

— Den tog jag ur.

— Tog ni den med er också?

— Naturligtvis.

- Var dörren stängd, när ni kom tillbaka?
- Ja.
- Och ni har inte märkt, att någon under er frånvaro smugit sig in i rummet.
- Nej, Jag saknade alldeles nyss paketet.
- Det var högst märkvärdigt.
- Ja, jag finner det verkligen högst märkvärdigt, att ett stort paket kan komma bort ur ett stängdt rum, utan att ni, hvars skyldighet det väl är att ha uppsigt öfver sådant, ens har någon aning derom.
- Jag undanber mig hvarje förebråelse, min herre.
- Ja så. Ska' jag kanske vara tacksam till på köpet, när jag blir bestulen?
- Alldenstund ni tagit nyckeln till ert rum med er och icke lemnat sakerna i mitt förvar, kan jag, så ondt det än gör mig, icke åtaga mig något ansvar.
- Det är ett mycket beqvämt sätt att dra sig undan.
- Jag har ju erjudit mig att genast underrätta polisen, ifall ni vill anmäla stölden.
- Dra' åt skogen med er polis! Jag har ju sagt er, att jag och mina vänner genast måste afresa härifrån.
- Nå ja, det hindrar ju ej, att polisen blir underrättad om hvad som händt. Kanske ni då mycket fort kan återfå edra tillhörigheter.
- Dumheter! Jag bryr mig fan om klädtrasorna.
- Hvad var det då i paketet?
- Några klädespersedlar.
- Mycke' värdefulla?
- Inte! De voro knappast värda att föra med sig; de hade endast värde för mig, emedan de voro ett minne.
- Då förstår jag sannerligen inte, hvarför en person skulle ha tillegnat sig dem.
- Inte jag heller. Men har det varit några gäster här, hvilka ni kunde tilltro att ha färöfvat stölden?
- Uppasserskan studsade.
- De båda herrarne, som bodde i rummet bredvid
- Hvad säger ni?
- Jo, jag misstänker nu de båda herrarne som bodde här till höger.
- Baronen blef förskräckt.
- Han stirrade med allt annat än blid uppsyn på flickan.
- Men jag frågade er ju särskildt, om rummet bredvid var bebodt, sade han.
- Mycke' riktigt.

— Och det svarade ni nej till.

— Ja visst.

— Men nu säger ni ju raka motsatsen.

— Visst inte.

— Ni är visst inte riktigt vaken, så att ni vet hvad ni säger, utbrast baronen ilsket.

Fickan ryckte på axlarna.

— Min herre, svarade hon, när ni frågade mig, om rummet bredvid var upptaget, var herrn, åt hvilken jag upplåtit det rummet, ännu icke kommen.

— Huru? Säger ni, att främlingen först senare på qvällen tagit rummet i besittning?

— Så är det.

— Hvarför sade ni mig inte det genast?

— Det hade jag ju ingen anledning att göra. För öfrigt antog jag, att ni hörde det.

Baronen skar tänderna af ilska.

— Hvad var det då för en person? Tilltror ni honom något dåligt.

— Det var en mycket hygglig herre, som betalade bra, och jag såg också, att han hade så mycke' pengar, att han sannernigen inte behöfde förgripa sig på andras egendom.

— Hvar är personen i fråga?

— Han är åter borta.

— Har han rest?

— Ja visst.

— Nu midt i natten?

— Han bara väntade här på den andre herrn.

— På hvilken herre?

— På den, i hvars sällskap han sedan lemnade hotellet.

— De tyckas verkligen ha haft mycket brådtom. Föreföll inte det er misstänkt?

— Inte det ringaste. Det händer ju ofta, att gäster ta sig ett rum, för att tvätta sig, spisa, hvila en smula och sedan åter afresa.

— Säg ni dem, när de gingo härifrån?

— Ja visst.

— Hade de inte mitt paket med sig?

— Bevare mig väl! De hade ingenting alls mer än sina käppar.

— Och hvart gingo de?

— Om jag såg rätt, så gingo de bort åt stationen till.

— Var god och beskrif dem för mig så noga, som det är er möjligt!

— Den ene herrn var mycket smärt med blekt ansikte, men ovanligt vackra ögon.

Baronen nickade.

— Och den andre? frågade han.

— Det var en medelstor, kraftigt bygd ung man. Han uppträdde med en viss belevnad säkerhet.

— Hade han skägg?

— Ja.

— Mörkt helskägg?

— Alldeles riktigt.

— Hade den andre herrn små svarta mustascher?

— Ja visst. Känner ni de båda herrarne?

— De gingo före mig, och jag hörde dem tala om, att de tänkte ta in på ett hotell.

— Nå, i så fall kan ni ju sjelf bedöma, om de båda herrarne gått ut för att stjäla eller ej.

— Hur länge stannade de här?

— De kommo nästan omedelbart efter er, och när ni gått ut, gingo också de snart sin väg.

— Det är bra. Jag slår vad, att de båda spelat mig detta spratt. Men jag skall nog återfinna dem och då ställa dem till svars.

— Önskar ni då inte, att vi med polisens tillhjälp skola söka efter edra saker?

— Nej. Jag kommer igen i morgon eller någon af de följande dagarne och hör efter; kanske får jag då lösningen på gåtan.

Flickan var nöjd dermed.

Örnsköld lemnade med Karlén och Trohlin hotellet.

— Hilda och John, gnisslade han, jag skulle kunna slå vad, att det varit de båda. Ha de lyssnat på mig, så ha de tvifvelsutan endast tagit ifrån mig sakerna för att sjelfva utföra hvad jag planlagt. Men deri skola de ha misräknat sig. Jag skall sätta himmel och afgrund i rörelse för att vara på ort och ställe åtminstone samtidigt med dem.

Han uppmanade de båda andra att följa med.

Strax derpå stod han utanför en klädmånglares stängda butik.

Han bultade på dörren.

Då inte det hjälpte, knackade han på fönstret.

Månglaren vaknade och kom till fönstret.

Han kände strax igen den kund, som på qvällen varit inne hos honom och handlat åtskilligt. Nu frågade han baronen hvad denne ville.

— Gif mig strax fram en mörk, gammalmodig fruntimmersklädning, en hufva, ett skynke eller en gammal schal och en gammal kudde! Här ä' pengar. Jag har brådomt

Månglaren såg spejande ut genom fönstret.

Då han såg ytterligare två män stå i närheten, förklarade han, att han inte kunde öppna butiken, utan att herrn måste vänta utanför fönstret.

— Godt! Jag väntar. Men skynda er! Ju fortare ni expedierar mig, desto bättre betalar jag.

Månglaren försvann.

Strax derpå kom han tillbaka.

Sedan han forskande spejät ut genom fönstret, öppnade han detta.

Han sträckte ut handen efter pengarne.

Baronen kastade till honom en sedel.

— Fins nu allt, som jag begärt, i paketet? frågade han.

Månglaren bedyrade det.

Baronen mottog paketet och öppnade i största hast en smula på det samma.

Visserligen såg han, att han ej fått någon svart klädning, men då månglaren förklarade, att han ej hade någon sådan qvar, lät Örnsköld sig nöja.

Strax derpå befann han sig med sina följeslagare hos åkaren, af hvilken han bestält en vagn för färden.

Skjutsen stod redan färdig.

De tre männen satte sig upp.

När kusken hörde, hvart det skulle bära i väg, anmärkte han:

— Det var märkvärdigt; för en stund sedan reste två andra herrar bort till Sandhem. Var det möjligen bekanta till er?

Nu visste baronen nog.

Han steg ur och förklarade, att han hellre ville åka på kuskbocken.

— Låt det gå undan, så att vi upphinna de båda andra! uppmanade han kusken och tryckte ett större mynt i hans hand.

Under vägen utfrågade sedan baronen kusken om de båda herrarne, som rest förut.

Han var nära att spricka af vrede.

Han hade nu fått full visshet om, att han blifvit öfverlistad af John och Hilda, att dessa hade för afsigt att förekomma honom för att på egen hand bortföra Signe.

NITTONDE KAPITLET.

En dålig hjälpare.

Örnsköld befalde kusken stanna ett stycke från Sandhem, hvilket denne äfven gjorde.

De åkande stego ur.

Kusken fick befallning att köra till en närbelägen bondgård och vänta der, tills passagerarne kommo igen, eller tills man underrättade honom om, hvar de voro att afhemta.

Kusken erhöll tillsägelse att icke spänna ifrån hästarne utan hvarje ögonblick var beredd att fortsätta färden.

För att spara kuskens ifver gaf baronen honom ansenliga drickspengar.

Sedan vagnen farit bort, smögo sig de tre männen fort in i skogen.

Dit tog baronen med sig paket med fruntimmerskläderna.

Det förtröt honom icke lite, att han icke lyckats upphinna den andra vagnen, i hvilken enligt hans öfvertygelse Hilda och John åkt.

Han var alltså i första rummet angelägen om att få veta, om de båda intrigmakarne redan befunno sig i närheten af villan Palmlunden.

Att de redan lyckats bortföra Signe, trodde han ej; ty han sade sig, att äfven de måste afvakta ett gynsam tillfälle för att kunna sätta sin plan i verkställighet.

Under det han vidtog förberedelser för att draga på sig fruntimmerskläderna, instruerade han förvaltarens hjälpreda. Denne skulle skydsamt begifva sig fram till byn och se efter, om Hildas vagn höll der vid gästgifvargården.

Vore det icke fallet, så skulle Trohlin genast gå vidare för att hålla utkik i närheten af villan.

Befunne sig vagnen icke heller i närheten af villan, och vore det i denna så lugnt, att man deraf kunde sluta sig till, att ingenting ovanligt tilldragit sig, så skulle Trohlin genaste vägen återvända till sina kompanjoner.

Den unge mannen begaf sig genast i väg för att utföra sin uppgift.

Den gamle Karlén var baronen behjelpig att kläda ut sig, och han glädde sig icke litet åt baronens dervid ådagalagda skicklighet.

— I sanning, sade han, om jag icke visste, att ni är baron Örnsköld, så skulle jag nästan tro, att ni vore en gammal käring.

— Så mycket bättre, fastän föga smickrande, svarade baronen. Jag har så mycket större utsigt att lyckas, ju mindre man ser, att jag är en till qvinna förklädd karl. Men låt oss gå! Ju förr vi komma till målet, desto bättre är det.

Då de gått ett stycke, kom Trohlin springande emot dem med andan i halsen.

Han vinkade redan på långt afstånd åt de båda andra, att äfven de skulle raska på.

— Hvad står på?

— Har ni fått veta något?

Så frågade Karlén och baronen samtidigt.

Trohlin ruskade på hufvudet.

Han hade sprungit så fort, att han var mycket anfådd.

— Men så tala då! uppmanade honom Karlén. Har ni gjort någon vigtig upptäckt?

Trohlin hade stannat och pekade i riktning mot villan Palmlunden.

Sedan han några gånger dragit djupt efrer andan, yttrade han ändtligen:

— Vagnen . . . vagnen håller der borta i skogen.

— Hvilken vagn? sporde baronen.

— Jo, enligt min åsigt är det just den vagn, som de båda ämna använda till flickans bortförande.

Örnsköld utstötte en ed.

— Har ni då inte sett baronessan och hennes betjent? frågade han.

— Nej.

— Men hvarför har ni då inte förskaffat er visshet i denna högst vigtiga punkt?

— Herr baron, svarade Trohlin, jag har redligt gjort min pligt. Vagnen höll borta på skogsvägen, men hvarken baronessan eller John satt deri.

— Har du inte alls sett någon af dem? frågade Karlén.

— Nej, visst inte. Jag förmodar, att de redan gått bort till villan för att der afvakta ett gynsamtt tillfälle att utföra sin plan.

— Då borde ni ha sett efter, hvar de befunno sig, sade Örnsköld. Ni kunde då möjligen ha satt skräck i dem, så att de med oförrättadt ärende genast gripit till flykten.

— Men, herr baron, ni befalde ju, att jag tills vidare ej skulle företaga något. Jag skulle ju endast spela den uppmärksamme iakttagaren, och hvad hade jag väl också kunnat uträtta mot dem båda utan att frambesvärja en skandal? Om invånarne i villan hört striden, skulle de genast ha dragit öronen åt sig; men då skulle allt, som vi hittills gjort, ha varit lönlös möda.

— Fort, fort! ifrade baronen. Jag måste veta, om Hilda har utsigt att nå sitt mål.

Han skyndade före sina följeslagare i riktning mot villan.

Karlén kunde icke undertrycka ett leende. Vänd till baronen sade han:

— Nå ja, det vore inte alls så illa.

— Hvad vill ni dermed säga?

— Jag menar, herr baron, att om Hilda och John gjort sig den mödan att locka bort Signe från villan, så kunde vi vara rätt belättna dermed. Komma vi bara tids nog för att vara tillstädes, då de båda föra flickan till vagnen, så skulle det med lätthet lyckas oss frånrycka dem Signe och bringa henne i vårt våld. Korteligen, det vore inte alls illa, om vi midt för deras näsa bortsnappade resultatet af deras verksamhet.

— Det är sannerligen ingen dum idé, skrattade baronen. Lyckades det kapet, så hade Hilda med det samma fått ordentligt betalt för det oss spelade sprattet, och hon skulle för framtiden visligen akta sig för att trolöst bedraga mig. Hon sjelf har då sannerligen ej så stort intresse af Signe som jag. Från hennes sida är det bara den rena elakheten och hämndbegäret, att hon stämplar mot flickan under det jag . . .

Han uttalade icke sina tankar.

Alla tre skyndade vidare.

Snart hade de kommit till den väg i skogen, vid hvilken villan Palmlunden var belägen.

Baronen såg sjelf, att vagnen ännu stod på vägen.

— Så dumt! utlät han sig. Vagnen håller alldeles för nära byn, och om jag här skulle komma i delo med baronessan riktigt på skarpen, så vore det fara värdt, att byinvånarne komme hit och gifve oss allesamman respass.

— Derpå har jag också redan tänkt, svarade Karlén, men denna fara vore ju mycket lätt att förebygga.

— På hvad sätt då?

— Jo, vagnen håller på sådant sätt, att man tydligt ser, att de ämna fortsätta vägen framåt. Kusken kan inte vända om här, eller också skulle han redan för länge sedan ha gjort det. Följaktligen gjorde vi klokt i, om vi ginge vägen framåt ett stycke och lade oss på lur på tillräckligt afstånd från villan. När sedan vagnen kommer, öfverfalla vi den och tvinga baronessan att utlemna Signe. Om hon ser, att det är vårt fulla allvar, skall hon nog hålla god min i elakt spel.

Detta förslag gillades af baronen, ty äfven han var öfvertygad om, att Hilda och hennes betjent för att fort komma undan med sitt byte skulle välja den jemnare vägen, som gick genom skogen utmed sluttningen.

Han gaf Trohlin i uppdrag att stanna qvar här, tills Hilda och John visade sig, och tills dessa förde den enleverade Signe till vagnen.

Så snart det skedde, skulle Trohlin på genaste vägen skynda tvärs igenom skopen till sina korpanjoner och genom ett öfverenskommet tecken redan på afstånd gifva dem signal att börja öfverfallet.

Så skedde äfven.

Den till qvinna förklädde baronen och Karlén sprungo ett stycke genom skogen, och för att vara fullkomligt säkra på sin sak buro de upp en mängd stora stenar och lade tvärs öfver vägen, der denne gjorde en skarp krök.

När sedan kusken kom hit, måste han ovilkorligen stanna vagnen och stiga af för att rödja undan stenarne.

Baronen och hans medhjelpare ämnade taga detta gynsamma tillfälle i akt för att bemäktiga sig Signe.

Trohlin hade gömt sig bakom en buske och gaf derifrån mycket noga akt på kuskens görande och låtande.

Det var emellertid icke mycket att se och ge akt på.

Kusken steg bara en gång ned från kuskbocken för att repa en smula gräs åt hästarne.

Sedan gick han några steg fram och tillbaka för att räta ut benen en smula och tog sedan åter plats på kuskbocken.

Några minuter senare såg Trohlin den gamle Söderpalm komma smygande genom skogen.

Denne hade varit framme i byn ett ärende och var just nu på hemvägen.

Trohlin såg genast på gubben, att denna försökte obemärkt smygga sig fram till vagnen.

— Det är gubben Söderpalm, mumlade Trohlin. Ja, ja, jag känner tydligt igen honom på baronens beskrifning. Gubben tycks redan ha fattat misstankar. Men i så fall torde baronessan Hilda inte ha stor utsigt att lyckas i sitt förehafvande, ty då har nog gubben redan sagt till den unga flickan, att hon på inga vilkor får lemna huset.

Han stärktes ännu mer i sitt antagande, då han såg, att gubben närmade sig vagnen.

— Ja, de ha säkerligen haft en genomgående otur, mumlade han för sig sjelf. Jag skulle kunna slå vad om att gubben endast kommit hit för att se, hvart de båda slughufvudena, hvilka han sannolikt gifvit respass, egentligen tagit vägen, för att ännu en gång närmare betrakta dem och i hemlighet skratta åt dem.

Gubbens ankomst syntes spionen vara en så vigtig omständighet, att han genast måste inrapportera det för sina båda följeslagare.

Han aflägsnade sig så fort och ljudlöst som möjligt.

När han hörde, att vagnen rullade bort, sade han hänskrattande för sig sjelt:

— Aha, kusken har fått tillsägelse att icke lemna gubben några upplysningar. Men det hjälper nu inte, ty har gubben en gång fattat misstankar, så vakar han nog öfver sin skyddsling. Baronessan tycks ha gått mycket dumt tillväga. Men nu blir det också så mycket svårare för adjutanten att locka bort flickan.

Trohlin var endast betänkt på att så fort som möjligt till sina kompanjoner inrapportera hvad han ansåg för en mycket vigtig tilldragelse, i all synnerhet som han var öfvertygad om, att vagnen snart skulle vara framme vid det ställe af vägen, der baronen och Karlén lågo på lur.

Han bekymrade sig därför icke alls om det, som nu tilldrog sig bakom hans rygg i närheten af villan.

Baronen och Karlén hade gömt sig bakom en liten kulle och sågo därför ej Trohlin förr än han kommit helt nära dem.

— Kommer vagnen?

— Har enleveringen lyckats?

Så frågade Karlén och baronen samtidigt.

Trohlin tog på sig en så listig min, som om han varit ett slughufvud af allra första rangen.

— Ja visst, svarade han, de komma, men med tomma vagnen.

— Med tomma vagnen? Hur ska' vi förstå det?

— Jo, baronessan har haft en genomgående otur, svarade Trohlin och berättade hvad han iakttagit.

— Karl, utbrast baronen, hur kunde ni bara springa er väg utan att ha afväntat, hvad som för oss var hufvudsaken?

Trohlin stirrade frågande på baronen.

— Hvad kunde jag då mera göra? brummade han.

— Ni skulle ha väntat för att se, om Hilda och John förde Signe som fånge till vagnen.

— Ja, då hade jag minsann fått vänta, skrattade Trohlin.

— Ni är en dumbom, det är alltsammans.

— Men, herr baron . . .

— Jaså, tror ni inte ens det?

— Men hvad skulle jag då ha väntat på?

— Sade jag er inte det? Har ni då alldeles glömt, hvilka instruktioner jag gifvit er?

— Visst inte, herr baron. Men hvad gagna mig alla instruktioner, när saken gestaltar sig på helt annat sätt, än ni tänkt er? Baronessan har måst draga sina färde med oförrättadt ärende, ty kusken körde derifrån med tom vagn, och gubben Söderpalm såg så triumferande efter honom, som om han velat säga: försök inte att öfverlista mig!

— Hvar var då baronessan?¶

— Det vet jag inte.

— Har ni inte sett henne?

— Nej.

— Än John då?

— Honom såg jag heller inte till. Jag såg bara, att tomma vagnen rullade derifrån, så fort hästarne förmådde springa.

Baronen skiftade färg af vrede.

— Karlén, gnisslade han, erkänn nu sjelf, att ni inte kunde ha tagit med er någon dummare person än karlen här!

— Hvar är då vagnen, Carl? frågade Karlén temligen modstulet.

— Ja, den borde egentligen för länge sedan ha varit här, brummade Trohlin, i det han gick några steg framåt och såg bortåt landsvägen.

Sedan sprang han hastigt tillbaka, sägande:

— Pass på! Nu kommer han. Herr baron, nu skall ni strax bli nöjd med mig; ty jag hör redan vagnens buller borta på landsvägen.

Man hörde verkligen på långt afstånd vagnsbuller.

— Ni hugger hästarne i tygeln och rigtar pistolen mot kusken, befalde baronen den unge mannen.

Denne nickade.

— Men ve er, om ni nu bär er dumt åt igen! hotade baronen.

— Jag skall göra så godt jag kan; men skjuta . . .

— Det får ni naturligtvis inte. Något brott får ni ej begå.

Dermed lugnade sig Trohlin.

Örnsköld och Trohlin gjorde sig redo att vid vagnens ankomst genast kasta sig öfver de åkande.

De voro ju öfvertygade om, att Hilda och John lyckats göra Signe till fånge, i all synnerhet som Karlén påstod sig ha hört ett fruntimmer skrika.

De väntade och väntade.

Vagnsbullret hörde de visserligen ännu, men ingen vagn syntes till.

Slutligen utstötte baronen en förbannelse.

— Nu stå vi här med lång näsa, utbrast han.

Karlén tycktes också redan ha anat det.

— Det är verkligen märkvärdigt, sade han och såg så snopen och förlägen ut som en liten gosse, från hvilken hönsen snappat bort sockerkringlan.

Korteligen, vagnen kom ej, och icke ens bullret af den samma hördes vidare.

— Jag skulle kunna slå vad om, att kusken vikit af in på bivägen, menade Trohlin.

Baronen skrattade af vrede.

— Ja, ja, gnisslade han, det ser verkligen så ut. Och hvem är skulden till att vi nu stå här med lång näsa? Jo, ingen annan än ni. Min själ, borde jag inte plocka er i småbitar, ni olycksmenniska!

Örnsköld rusade mot Trohlin.

Denne såg, att baronen verkligen tänkte öfvergå till handgripligheter och därför tog han till benen.

— Carl! Carl! Men så stanna då! ropade Karlén. — Herr baron, ropa honom tillbaka, ty när allt kommer omkring, begår han kanske af idel ångest ännu större dumheter.

— Låt honom springa åt Helsingland! skrek han. Aldrig i mitt lif har jag råkat ut för en mera inskränkt menniska. Allting gör han bakvänt. Karlén, allt det här får ni svara för inför gretvinnan.

Karlén hörde knappast hvad baronen sade.

— Jag hemtar honom tillbaka.

Med dessa ord satte han efter sitt flyende biträde.

Snart hade han också upphunnit honom.

Men Trohlin var så rädd för den uppretade baronen, att han på inga villkor ville vända tillbaka.

Han påstod att Örnsköld sjelf vore skulden till missödet.

Då hörde de rop borta i skogen.

— Signe!

— Fröken Signe, hvart har ni tagit vägen?

Så ropade omvexlande en man och en qvinna.

Äfven baronen hade hört dessa rop.

Genast kom han springande bort till de båda andra.

— Der ha ni det, skrek han ilsket. Söderpalm och hans fru söka efter Signe. Hon är borta. Hilda har bortfört henne, och Trohlin, denne dummerjöns, påstår så tvärsäkert, att han inte sett någonting annat en en tom vagn.

— Och om jag också skulle dö på fläcken, så påstår jag ändå, att vagnen var tom, herr baron, förklarade Trohlin och drog sig försigtigtvis allt längre bort från baronen.

— Det förstår ju ett barn, gnisslade den senare, att kusken körde närmare villan för att der afhemta Signe, och dem, som bemäktigat sig henne. Hvad stod då Trohlin der för annat än för att passa på och se efter, hur allt aflopp.

— Ja, då borde också ni ha stannat kvar der, herr baron, svarade den klandrade. Jag ensam kunde ändå inte ha uträttat något, i all synnerhet som man valt en annan väg.

— Hör . . . hör bara, herr baron, sade Karlén. Man söker efter Signe, och det ser nästan ut, som om denna flytt och inte alls råkat i Hildas fångenskap.

Örnsköld brummade några otydliga ord för sig sjelf.

— Naturligtvis är flickan kvar här, sade Trohlin. Gubben Söderpalm sprang efter vagnen, och han måste ha sett om damen blifvit tvingad in i vagnen. Det vore ju fänigt att nu så ifrigt söka efter henne, om han viste, att hon blifvit bortförd.

— Trohlin, vet ni med säkerhet att gubben sprungit efter vagnen? frågade baronen.

— Det såg såg jag ju med mina egna ögon.

Örnsköld drog en suck af lättnad.

Han hoppades å nyo.

— Om det är så, sade Karlén, så skulle vi ju möjligen ännu kunna finna Signe. Kom, herr baron, och låt oss söka efter henne i skogen.

Så skedde äfven.

Inom en stund hördes åter vagnsbuller från landsvägen.

— Skulle Hilda och John komma tillbaka? undrade Karlén.
Han skyndade bort till landsvägen.

Strax derpå fick han syn på en vagn.

— Visst tusan, Signe sitter ju i vagnen! ropade han åt baronen.

— Men det är ju inte alls samma vagn, svarade Örnsköld, förargad.

— Då har hon flytt och bedt de personer, som ega denna vagn, om skydd. Hon kommer tillbaka.

Det hoppades nu äfvan baronen.

Alla tre skyndade på sidan om vägen efter vagnen.

Denne stannade utanför villan Palmlunden.

En ung flicka steg ur.

— Ja, det är verkligen Signe, förklarade baronen.

Han smög sig närmare, emedan han hörde, att de ankommande talade med gubben Söderpalm.

Men nu märkte han sitt misstag.

— Och ändå är det inte hon, klagade han, sedan han närmare betraktat flickan och hört att man kallade henne Gerda.

De resande voro våra vänner från Karleby.

Var redan denna misräkning förarglig nog, så kunde Örnsköld af harm och vrede knappast beherska sig, när han hörde gubben Söderpalm berätta, att Signe af gamla Beata blifvit lockad ut ur huset, och att hon ännu icke blifvit återfunnen.

Vi kunna lätteligen föreställa oss, att baronen nu först af allt var angelägen om att få veta hvilka dessa personer voro, som på ett så hjertligt sätt antogo sig Signe.

Han begrep genast, att han i framtiden i allt, hvad han företog sig mot Signe aldrig fick glömma att taga dessa män med i räkningen.

Hans nyfikenhet att få veta, hvilka de resande voro, blef emellertid snart nog stillad, ty han hörde gubben Söderpalm upprepade gånger kalla den ene af dem herr Setterberg.

Han fick äfven veta hvilka de andra voro, och till sin förskräckelse hörde han nu, att Signe stod i släktskapsförhållande till herrskapet Ekstam.

Örnsköld skulle kunnat förklara, huru det egentligen förhöll sig med Signes försvinnande; ty fastän Söderpalm bedyrade, att hans hustru sett Signes mor stå med barnet borta i skogsbrynet, tviflade dock baronen intet ögonblick på, att den förmenta Beata ej var någon annan än fröken Silfverhielm.

Oaktadt Örnsköld i följd af Trohlins tölpaktighet ej fått veta någonting närmare om enskildheterna vid Signes bortförande, så var dock det lilla, som han här lyckades uppsnappa, tillräckligt, för att han med förskräckelse skulle få klart för sig, att Hilda ändå lyckats utföra hans egen, så listigt uttänkta plan, och genom sitt svekfulla förfarande förekomma honom.

Det fattades icke mycket i att Örnsköld förrådt sig sjelf. Under sådana omständigheter var det rent af tur för honom, att Setterberg och herrskapet Ekstam nu följde gubben Söderpalm in i villan.

Men å andra sidan var detta också ett streck i räkningen för honom, ty han kunde nu icke längre lyssna till deras samtal för att få veta deras beslut.

Äfven förvaltaren hade uppsnappat något af de resandes samtal med gubben Söderpalm.

När nu Örnsköld förklarade att han genast tänkte begifva sig i väg för att taga reda på, hvart man fört Signe, afrådde Karlén honom derifrån, i det han sade:

— Hvart de kört, det få vi ju alltid veta, herr baron; det kan ju i värsta fall kusen upplysa oss om. Men det skulle ju ändå kunna hända, att Signe i rätt tid upptäckt den utlagda snaran och flytt in i skogen. Derfor föreslår jag, att vi, innan vi göra något annat, ännu en gång genomströfva skogen och leta efter Signe.

Efter någon öfverläggning gillade Örnsköld detta förslag, ty om han stannade i närheten, så hade han ju tillfälle att iakttaga hvad herrskapet Ekstam och herr Setterberg komme att vidtaga för åtgärder.

Trohlin fick i uppdrag att se efter, när de främmande åter komme ut ur villan för att sedan så fort som möjligt underrätta baronen och Karlén derom.

De båda senare genomströfvade skogen för att utspionera, om Signe möjligen ännu fans kvar i närheten.

Trohlin behöfde icke vänta länge. Han såg snart de tre yngre herrarne skynda efter den vagn, i hvilken Signe enligt all sannolikhet blifvit bortförd.

Gerda och gubben Söderpalm gingo långsamt före bortåt skogen.

Den på lur stående Trohlin såg den äldre baronen dröja kvar och tala med fru Söderpalm.

Men på så långt afstånd kunde han ej uppfånga ett enda ord af deras samtal, och därför smög kan sig bort till sina kompanjoner och rapporterade hvad han iakttagit.

Att de tre herrarne begifvit sig ut på spaning efter Signe, tyckte baronen ingalunda om, ty han hade ju sjelf tänkt göra det och lopp följaktligen nu fara att äfven i det fallet bli förekommen.

— Der komma redan de andra, sade Trohlin.

— Herr baron, visa er inte! svarade Karlén.

Örnsköld såg, att herr Ekstam och hans dotter samt den gamle Söderpalm kommo gående genom skogen.

Strax fick han en idé.

— Ha, ha! skrattade han. De komma mycket lägligt. Vi måste vilseleda dem, så att de till sist inte alls veta, hur det egentligen hänger ihop med den här enleveringshistorien. — Trohlin, smyg er närmare dem och visa er sedan! Så snart de bli er varse, visar ni er mycket skygg, så att de genast fatta misstankar mot er. Ni flyr, och följa de då efter oss, så skall nog jag också göra mitt till.

Så skedde äfven.

Det ingick följaktligen i adjutantens plan att ådraga sig baron Ekstam och hans följeslagares uppmärksamhet.

Vi ha redan sett, att detta också fullständigt lyckades honom. Emellertid uppnådde han endast mycket ofullständigt ändamålet dermed, ty vi veta, att gubben Söderpalm på det bestämdaste förklarar, att dessa personer omöjligen kunde vara identiska med dem, som bortfört Signe.

I följd af detta påstående ansåg baron Ekstam det för bevisadt, att Beata erhållit kännedom om dessa skurkars plan och till Signes lycka förekommit dem.

När Örnsköld såg, att han icke mera förföljdes, tog han af sig fruntimmerskläderna och skickade Trohlin att hemta skjutsen.

Då den kom, begaf han sig med sina båda medhjelpare åkande ut på upptäcksfärd efter Signe.

Han hoppades också genom någon skicklig manöver kunna föra de tre herrar, som likaledes sökte efter Signe, på villospår för att sedan ha fria händer.

Vi få nog snart se, om han häri hade bättre tur.

TJUGONDE KAPITLET.

Vid grafvens rand.

Grefve Axel Cedersvärd hade efter en tröttande resa sent omsider anländt till Sandhem.

För Ellen hade denna färd varit en verklig martyrfärd.

Axel hade mot henne varit tystlåtnare än vanligt, och hans dystra allvar sade henne tydligt nog, att hon icke hade att vänta sig någon skonsamhet af honom.

Då de uppnådde målet för sin färd, träffade de först herr Setterberg, för hvilken Axel i Ellens närvaro sanningsenligt redogjorde för sin ställning såväl till Signe som till sin maka.

Victor å sin sida berättade, hvad som tilldragit sig i Karleby och nu senast här i Sandham.

Men detta var för mycket för den stackars Axel att höra, och han nedlades på fullt allvar på sjuksängen.

Sedan man ytterligare några dagar förgäfvos väntat på underrättelse från Signe, återvände den äldre baron Ekstam med sin dotter hem till Redberga.

Hugo deremot begaf sig med en af privatdetektiverna ut på spaning efter den forsvunna.

Alla med undantag af Hugo beklagade och kände medlidande med Axel, ty de märkte ju blott allt för väl, att han var minst lika olycklig som Signe sjelf.

Hvarje ord, som han talade med Victor, bevisade, att han icke älskade sin maka, utan att hans hjerta ännu uteslutande klappade för Signe.

Nu låg Axel der ibland så lugnt, som om han af mattighet brottades med döden, men ibland fantiserade och rasade han på det förfärligaste.

Framemot qvällen började febern vanligen tilltaga och var vid midnattstid som häftigast.

Under denna tid, i synnerhet då febern nått sin höjdpunkt måste alltid flera personer vara tillstädes och med våld hålla den sjuke kvar i sängen.

Axel led förfärligt.

Det enda goda för honom var på sätt och vis den omständigheten, att han var sanslös.

Hans själ sysselsatte sig hufvudsakligen med hans egen och Signes olycka.

Då febern lade sig, och detta inträffade merendels vid midnattstid, låg han der alldeles som en död på sin bädd.

Men sinnesrörelsen nådde alltid sin höjdpunkt, när han anade eller märkte, att Ellen befann sig i hans närhet.

Var det för Ellen redan förfärligt nog att höra hvad Axel under febern yttrade om henne och sin olycka, så var det dock ännu förfärligare att höra, när den sjuke fantiserade om Signe och sitt barn.

Ellen måste ha varit den mest förhärdade varelse under solen, hon måste ha haft ett hjerta af sten, om icke samvetet nu skulle ha slagit henne.

Det var gripande att höra Axel, när han, då febern började aftaga, inbillade sig vara förenad med sin Signe och sitt lilla barn.

Hvilka ömma ord hviskade han icke då!

Hvad skulle icke Ellen velat gifva, om Axel bara en enda gång af inre drift yttrat sådana ord till henne!

Men hon tycktes ha gjort det till sin strängaste pligt att icke på något sätt låta sin man umgälla de hårda, förebrående och sårande ord, som han omedvetet dagligen yttrade.

Hon var fortfarande outtröttlig i den uppmärksamaste omvårdnad om honom.

Utan att klaga åtog hon sig alltid sjelf nattvakten.

Endast betjenten Frans bemötte hon alltid mycket kyligt och tillät honom endast undantagsvis att beträda sjukrummet.

Ja, hon hade till och med låtit inqvartera honom på gästgifvargården under förevändning, att det i villan ej fanns något lämpligt rum åt honom.

Tvifvelsutän hade hon trängande skäl att så mycket som möjligt hålla betjenten på afstånd.

Det var i sjelfva verket också fallet.

Ellen hoppades och fruktade på samma gång, att baron Örnsköld skulle komma och redogöra för sin verksamhet.

Hon sade sig, att det för baronen vore en småsak att taga reda på hvar hon befann sig.

Och om han af försigtighetsskäl ville undvika att komma sjelf, så kunde han ju skicka förvaltaren Karlén.

Denne kunde ju i egenskap af hennes förvaltaren alltid hitta på en förevändning att uppsöka henne, utan att det väckte några misstankar.

Men hvarken Örnköld eller Karlén lät höra af sig, och inte heller kom kammarherren Cedersvärd, om hvars besök Ellen upprepade gånger enträget anhållit.

Hon hade erhållit det svar från tjenarne, att den gamle kammarherrn rest bort, och att ingen visste, hvarthän han rest.

Slutligen hade Ellen tagit sin tillflykt till den sista utvägen och låtit Hilma skriva ett bref till polismästaren.

Dahlbom, som på begäran insändt sitt bref under Hilmas adress, berättade, att kammarherrn samma dag, som kronprinsen plötsligt insjuknat, blifvit befald till kronprinsessan, och att han redan samma dag afrest utan att säga polismästaren, hvart eller i hvad ärende han ämnade resa.

Inte heller kunde Dahlblom upplysa om, hvart Karlén tagit vägen.

Ingen hade kunnat upplysa honom om, hvar förvaltaren för tillfället uppehöll sig.

Man visste endast, att han till följd af ett telegram, som han erhållit, plötsligt anträdt en resa i sällskap med sitt skrifbiträde Trohlin.

Ellen var följaktligen efter mottagandet af detta bref lika klok som förut.

Hon såg sig alldeles urständsat att förskaffa sig visshet öfver alla de pinsamma omständigheter, som ännu alltjemt för henne voro en olöst gåta.

Ändtligen var den natt inne, då enligt läkarens utsago grefve Axels sjukdom nådde sin höjdpunkt, och då det måste afgöras, huruvida han skulle låta sitt unga lif eller långsamt tillfriskna.

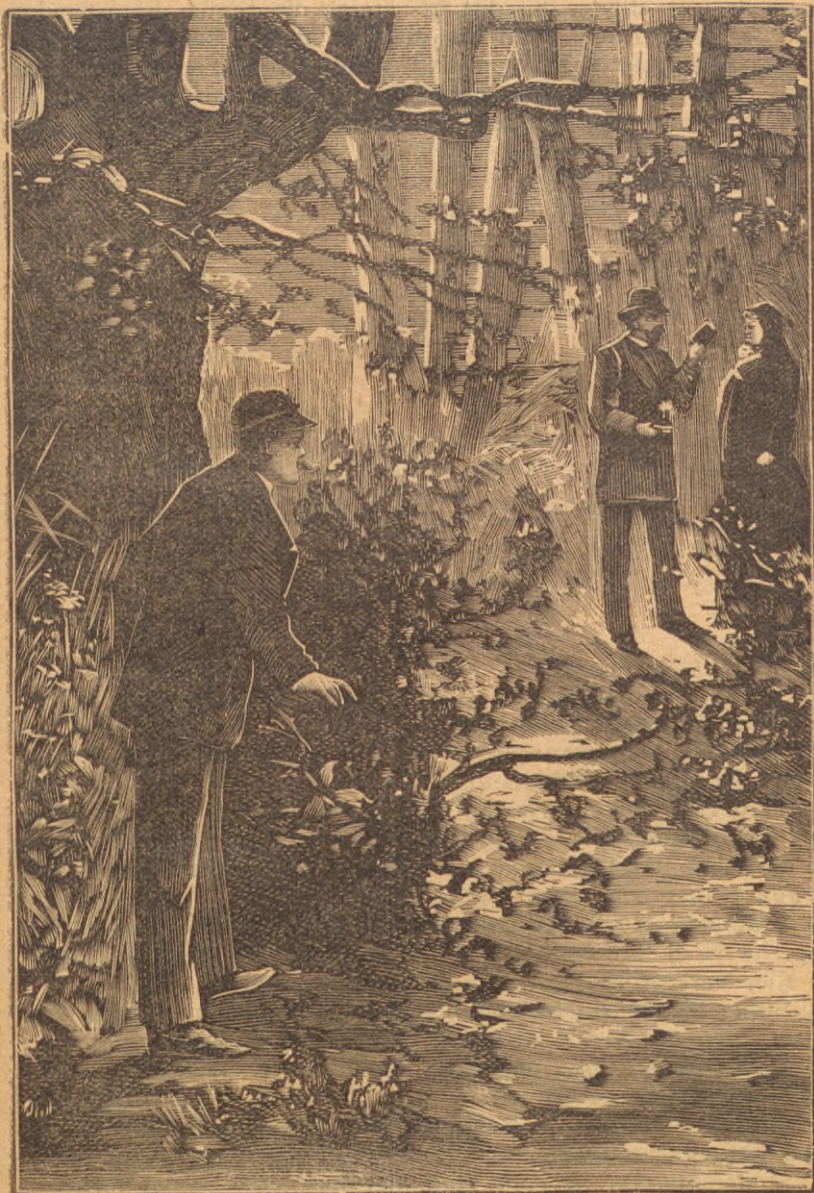
Det var en kritisk stund icke minst för Ellen.

Då stannade helt oförmodadt en vagn utanför villan, och det föll liksom en sten från Ellens hjerta, när hon hörde, att den ankommande var Axels far, kammarherren grefve Cedersvärd.

Några minuter senare stod fadern vid sin sons sjukbädd, nästan vansinnig af smärta och förtviflan öfver att finna sin son i ett sådant tillstånd och se honom brottas med döden.

Han utbrast:

— Axel, Axel, min gode son! Ack, om jag ändå inte varit

*Den på lur stående Trohlin såg den äldre baronen dröja kvar och tala
med fru Söderpalm.*

nog svag att tillåta, det ditt lifs engel, din Signe, frånöfvades dig! — Ellen, Ellen, hvad har ni gjort af mitt barn? Af er fordrar jag min sons lif. Om jag vetat, hvem Signe, min sons maka, var, då skulle jag ha hållit er likt en giftig orm på afstånd från min son. Dör min son, då är ni — ni hans mörderska.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Beatas beslut.

Hvar är Beata Setterberg?

Var det hon, som på ett så hemlighetsfullt sätt hemtat Signe från villan Palmlunden?

Upphöll hon sig, fastän hon ingenstädes stod att finna, ännu i närheten af Karleby, och hade hon följaktligen kännedom om det, som här tilldrog sig, äfvensom om intrigmakarnes ljus-skygga planer och stämplingar?

Från den stund, då Beata midt i natten flydde från Karlsborg, ha vi ej fått veta någonting bestämdt om hennes vistelse-ort eller verksamhet.

Signe trodde sig ha sett henne skynda genom skogen med barnet, men det kunde ju också bero på ett misstag.

Det vore ju inte underligt, om Signe i sitt upprörda tillstånd tagit miste på person.

Om vi sätta oss in i Signes belägenhet, så skola vi äfven finna detta välgrundadt.

Modershjertats längtan efter, det förlorade barnet förledde hene lätt till misstag.

Då hon i närheten af grottan såg den gamla qvinnan fly

för John, var hon fullt och fast öfvertygad om, att hon sett sin mor och i hennes armar sitt barn.

Men Signe kunde ju äfven i detta fall ha misstagit sig, ty så nära hade hon ingen gång kommit den flyende gamla qvinnan, att hon förmått urskilja hennes anletsdrag.

Vi försätta oss åter tillbaka till den skräcknatt, då Beata ett stycke från Karlsborg upphanns af rättaren Sven, hvilken hon befalde återvända hem och se till, att Signe erhöle den omsorgsfullaste vård.

Det var äfven hennes uttryckliga önskan, att Signe skulle få stanna qvar på Karlsborg, så länge hon behagade.

Sedan fortsatte Beata under natten sin väg.

Då det dagades, befann hon sig redan flera mil från Karleby och styrde kosan nu till en större gård, hvilken låg i omedelbar närhet af en liten kyrka.

Mansbyggningen, som låg med fronten mot landsvägen, såg mycket inbjudande ut och var framför allt betydligt snyggare än de kringliggande husen.

Hon insåg följaktligen vid första ögonkastet, att egaren till till detta hus antingen måste vara en mycket välbergad man eller också en sådan, som stode på en högre bildningsgrad och egde finare smak.

En vanlig bonde bryr sig ju mindre om sin bostads utseende än om dess praktiska nytta och ändamålsenlighet. En driftig landtbrukare har rent af icke tid att bekymra sig om sitt hus' utseende.

Beata gick raskt fram till det vackra boningshusets dörr och knackade på.

När ingen kom för att öppna, knackade hon hårdare och gick sedan af och an framför dörren.

Ändtligen visade sig ett fruntimmershufvud vid ett af fönstren.

Strax derpå öppnades detta, och en medelålders qvinna frågade i temligen vresig ton:

— Hvem är ni, och hvad vill ni här?

Beata, hvilken dessa frågor gälde, såg upp och svarade i lugn, själfmedveten ton:

— Säg er herre, att jag önskar tala med honom i en trängande angelägenhet!

— Då får ni komma igen, när herr kyrkoherden kan träffas; ty det inser ni förmodligen själf, att det icke låter sig göra vid den här tiden på dygnet.

Men Beata lät icke affärda sig med detta besked.

— Jag har ju sagt er, yttrade hon, att jag önskar tala med

herr kyrkoherden i en mycket trängande angelägenhet. Gå därför genast och anmäl mig! Ni behöfver inte äta er något ansvar, det gör jag sjelf.

Qvinnan vid fönstret frågade med en surmulen, ovänlig min:

— Hvem är ni då, som vågar störa oss i vår goda sömn?

— Jag är en gammal bekant till herr kyrkoherden. Allt det öfriga skall jag säga honom sjelf.

— Jag frågar hvad ni heter, utbrast kyrkoherdens hushållerska och gjorde min af att slå igen fönstret och låta Beata stå der ute.

— Säg herr kyrkoherden, att jag är den qvinna, hvars lif han räddat!

Qvinnan der uppe skrattade.

— Ni är sinnesrubbad, hör jag, sade hon och slog häftigt igen fönstret.

Kyrkoherden hade likaledes hört knackningarne, och när hushållerskan, obeslutsam hvad hon borde göra, stannade utanför dörren till hans sängkammare, steg han ut och frågade hvad qvinnan der ute hade för ärende.

Hushållerskan lemnade de knappa upplysningar hon kunde.

Kyrkoherden ruskade betänksamt på hufvudet.

— Har Tilda verkligen hört rätt? frågade han.

— Ja, det försäkrar jag herr kyrkoherden.

— Sade qvinnan, att hon var den, hvars lif jag räddat?

— Så sade hon.

Presten ruskade åter igen på hufvudet.

— Derom har jag mig ingenting bekant, förklarade han.

— Inte jag heller, svarade hushållerskan, och just emedan den gamla qvinnan påstår dylika saker, emedan hon ej vill säga sitt namn och dessutom kommer på en högst ovanlig tid, måtte det inte stå rätt till i hennes hufvud.

Nu bultade det åter på ytterdörren.

— Herr kyrkoherde, herr kyrkoherde! ropade Beata.

— Hur ska' vi göra? frågade Tilda.

— Jag skall sjelf gå . . .

— Ja, men det är bestämdt en stolle.

— Jag skall i alla fall tala med henne, så att jag får veta, hvem hon egentligen är, och om vi verkligen ha att göra med en sinnessjuk.

— Men hon kanske är en farlig person.

— Åh, jag är väl karl till att freda mig för ett fruntimmer, om jag möjligen skulle bli anfallen.

Kyrkoherden steg skyndsamt nedför trappan.

Han gick in i sitt arbetsrum och öppnade fönstret.

Beata var genast der.

— Öppna, herr kyrkoherde! bad hon.

— Hvem är ni, min vän, och hvad är ert ärende? frågade kyrkoherden vänligt.

— Jag är Beata! herr kyrkoherde.

— Hvarifrån är ni?

— Men herr kyrkoherden känner mig ju.

— Jag kan för ögonblicket icke påminna mig det.

— Jag kommer från Karleby för att bedja er lemna mig den upplysning, som ni lofvade inhemta för mycket länge sedan.

Beata talade så lugnt och redigt, att kyrkoherden ansåg sig kunna våga släppa in henne.

Han gick ut och öppnade dörren.

— Var god följ mig till mitt rum! sade han.

Beata lät icke säga sig det två gånger.

Redan nästa minut befann hon sig i prestens boningsrum och slog sig der genast ned på en stol, trött efter den ansträngande vandringen.

Presten betraktade henne forskande.

Han sökte tydligen draga sig till minnes, vid hvilket tillfälle han gjort den gamla damens bekantskap.

— Jag måste be er komma mitt minne en smula till hjälp, min vän, tog han åter till ordet. Jag kan verkligen inte erinra mig, att det någonsin varit mig af himlen förunnadt att rädda någon människas lekamliga lif.

Beata såg upp.

Ett smärtsamt leende krusade hennes läppar.

— Ja, ja, sade hon, äfven jag känner knappast igen herr kyrkoherden, och jag . . . ja, att jag förändrat mig ända till oigenkänlighet tror jag nog.

— När skulle den der händelsen, som ni omnämnde, ha inträffat?

— Så precis kan jag inte sjelf säga det; men det var väl för mellan sexton och sjutton år sedan.

— Mellan sexton och sjutton år?

— Ja. Sedan dess har en tid förflutit, hvilken förefallit mig lång som en evighet.

Kyrkoherden rusade på hufvudet.

— Om ni ännu så tydligt erinrar er, hvad då skulle ha händt, beklagar jag så mycket mera, att mitt minne i detta fall helt och hållet lemnar mig i sticket. Vill ni inte meddela mig någonting närmare derom?

— Jag var då ännu en ung flicka.

— Ni? För sexton, sjutton år sedan?

— Ja. Mitt nuvarande utseende bedrager. Jag ser nu ut som en gammal gumma, men utan den olycka, som så svårt hemsökt mig, skulle jag kanske ännu i utseende kunna täfla med mången ung qvinna.

Presten betviflade tydligen detta påstående.

Han betraktade Beata ännu en gång med granskande blickar, under det han tog plats på en stol midt emot henne.

Beata fortfor:

— Jag var då i följd af den olycka, som drabbat mig, nära deran att förlora förståndet, eller rättare, jag hade förlorat den klara besinningen, när jag med mitt barn kastade mig i ån för att der söka glömska för alltid. Jag hade uppgjort räkningen med lifvet och trodde, att det var min sista bön, som jag nyss förut bedt. Vattnet slog redan samman öfver mitt hufvud, när herr kyrkoherden och min tillkommande man, herr Setterberg, räddade mig.

— Herr Setterberg? Menar ni den numera afidne herr Setterberg i Karleby, min embetsbroder Enboms slägting?

— Enbom? Ja visst, det är ju det namn, som jag nästan alldeles glömt bort, eller som jag åtminstone för ögonblicket icke kunde erinra mig. Men nu minnes väl herr kyrkoherden den der tilldragelsen, er modiga handling, som så när kostat er sjelf lifvet?

Ett vemodigt leende krusade prestens läppar.

— Nu ser jag klart, sade han. Men om ni också tar miste på min person, gläder det mig likväl att lära känna er och kunna stå er till tjänst, om så behöfs.

Beata såg forskande på presten.

— I hvad afseende skulle jag misstaga mig på er person? frågade hon.

— Jag är inte Enbom, kära fru.

— Inte Enbom, inte mitt lifs räddare?

— Nej, fru Setterberg. Enbom flyttade härifrån och blef utnämnd till prost för tio år sedan. Jag blef hans efterträdare här. Mitt namn är Sandén.

— Men prosten Enbom lefver väl ännu?

— Ja.

— Gud ske lof för det!

— Men han flyttade, som sagdt, härifrån för öfver tio år sedan.

Beata suckade.

— Har ni då inte hört det af prostens anhöriga eller bekanta? Karleby ligger ju inte så långt härifrån.

Å nyo ruskade Beata med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Se här, sade hon och pekade på sitt snöhvita hår, den, som burit sådana sorger, bryr sig icke mera i onödan om det, som förssiggår der ute i verlden. Den stumma har man kallat mig. Jag har varit som en fånge, som en lefvande begrafven, och att jag ändtligen en gång brutit med mina vanor och åter visat mig bland folk, det är ett tvång, som den bittra nödvändigheten pålagt mig.

— Alldeles riktigt! sade presten i beklagande ton. Om ni är den så kallade Stumma, då har jag redan ofta hört talas om er. Men hur mycket det än gläder mig att få göra er bekantskap, gör det mig likväll ondt, att ni förgäfves gjort er så stort besvär.

— Jag har inte gått förgäfves, ty sedan jag nu af herr kyrkoherden fått veta, att prosten Enbom ännu lefver, skall jag uppsöka honom för att, om Gud vill, af honom få veta hvad jag behöfver veta. Men hvar kan jag finna och få tala med herr prosten?

Kyrkoherden Sandén upplyste om, hvart hans embetsbroder flyttat.

— Jag måste då uppsöka honom för att fråga, om han anställt de efterspaningar, som han lofvat anställa, och om hans bemödanden kröntes med någon framgång. Men jag har äfven en bön till herr kyrkoherden.

Den senare lofvade beredvilligt att stå till Beatas tjänst, om han så kunde.

— Det skulle kunna hända, fortfor Beata, att jag på det ställe, dit jag ämnar styra mina steg, behöfver legitimationspapper. Derfor ber jag er gifva mig ett intyg, att och när jag här blifvit sammanvigd med landtbrukaren Setterberg.

— Gifte ni er här, fru Setterberg?

— Ja visst. Sedan kyrkoherde Enbom i gemenskap med min blifvande man räddat mitt lif, upplät han till bostad åt mig en liten stuga, och hade inte Gud fogat annorlunda, så hade jag nog fortfarande tagit hans godhet i anspråk och för alltid stannat qvar der. Jag bodde der cirka ett halft år i den största tillbakadragenhet. Då och då besökte mig kyrkoherden föratt förmå mig att glömma min sorg och åter börja en välsignelserik verksamhet bland mina medmenniskor. I hans sällskap befann sig vanligen min tillkommande man. Visserligen var jag glad öfver, att de båda männen tänkte på mig och försökte

skingra mina sorgsna tankar, men på samma gång önskade jag äfven, att de aldrig mera måtte upprepa sina besök. En dag kom herr Setterberg ensam till mig, redogjorde för sina förhållanden, att han vore enkeman och egare till en vacker gård, samt att han på allvar funderade på att gifta om sig. Jag blef förskräckt, ty jag anade redan, hvad som skulle följa på denna inledning. Jag lät honom förstå, att jag aldrig finge tänka på att gifta om mig. Men han ville ej förstå mina antydningar utan friade direkt till mig. Jag kunde ju icke annat än öppet och ärligt säga honom, hur allt förhöll sig, hvarför jag tänkt förkorta mitt lif, och hvad som hindrade mig från att blifva en annan mans hustru. Jag trodde, att Setterberg efter denna bekännelse skulle vända sig bort från mig och förakta mig. Men i stället tackade han mig för min uppriktighet. Visserligen kände jag mig ovärdig att blifva en så i allo oförvitlig mans hustru, men å andra sidan hade jag heller inte hjerta att afvisa honom. Setterberg menade så väl med mig och älskade mig också, och jag kunde icke annat än högakta honom. Korteligen, jag blef hans maka, delade troget ljuft och ledt med honom, och aldrig stördes friden och endrågten i vårt äktenskap. Efter min mans död kände jag mig så ensam och öfvergifven, och mina tankar voro alltjemt hos honom. Jag förlorade helt och hållet lusten att arbeta, och eftersom jag kände mig sjuk, drog jag mig helt och hållet tillbaka och öfverlemnade alltsammans till Victor, min mans son i första giftet.

Beata framtog sin mans dödsattest, och kyrkoherden gjorde på hennes begäran en afskrift af den samma samt skref dessutom ett intyg, att hennes dotter blifvit döpt i den församlingen, under namnet Signe Ekstam.

Sedan Beata hvilat några timmar i prestgården, lät kyrkoherden skjutsa henne ett stycke.

Beata återvände icke till Karleby, ty hon hade föresatt sig att icke göra det, innan hon kunde lemna Signe de upplysningar, som denna begärde.

Att hon tagit med sig Signes barn, det ingick i den plan, som hon stod i begrepp att utföra.

Beata åkte endast en bit af vägen och fortsatte sedan resan till fots.

Sent på qvällen uppnådde hon prostens Enboms bostad.

Utän vidare blef hon införd till den vördnadsbjudande gubben, hvilken blef mycket glad öfver att få återse henne. Men när Beata framförde sitt ärende, beklagade han, att han ej haft någon tur i sina efterspaningar, i all synnerhet som han, just emedan Beata önskat det, gått mycket försigtigt till väga.

Prosten fann Signes bön till modern att af denna få veta, hvem hennes far egentligen vore, visserligen mycket berättigad, men han rådde i alla fall Beata att afstå från sin plan och hemställa allt åt den käre Guden.

Beata skref nu ett bref till Signe, hvori hon meddelade henne det hufvudsakliga af sin plan och uppmanade henne, att, ifall hon icke kände sig säker och fullt belåten på Karlsborg, begifva sig till kyrkoherde Sandén, hvilken lofvat att som en faderlig vän ta henne i beskydd, så länge det behöfdes.

Nu trodde sig Beata ha sört för Signe på bästa sätt och äfven lugnat henne med afseende på barnet.

Men öfver detta bref rådde en olycksstjerna, ty som vi veta, hade Signe aldrig erhållit det samma.

Postiljonen, som befordrade detta bref, blef nemligen öfverfallen af några banditer, hvilka tillagnade sig alla penningar och värdesaker, men förstörde och kastade bort allt det öfriga.

Äfven Beatas bref föll i skurkarnes händer och kom följaktligen aldrig fram till bestämmelseorten.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Vreta-krogen.

Baron Örnsköld hade, som vi veta, sedan hans plan så totalt misslyckats, begifvit sig ut för att söka Signe.

Hans mening var att söka få Signe i sitt våld för att sedan kunna inhösta frukterna af sina intriger.

Sedan han och hans båda följeslagare åkt så långt, som de kunde förmå kusken att skjutsa, lemnade de vagnen och betalade kusken.

Örnsköld betalade kusken så bra, att denne hade skäl att vara fullt belåten med affären, och därför lofvade han också att hålla tyst med hvad han hört och sett under färden.

— Just som Örnsköld och hans följeslagare ämnade fortsätta sin väg till fots, sågo de en vagn komma långsamt farande vägen framåt.

— När allt kommer omkring, är det kanske just den skjuts, som vi så länge förgäfves sökt, yttrade Örnsköld, i det han gjorde kusken, som han nyss aflönat, uppmärksam på vagnen.

— Ja visst, det är ju Wille, som skjutsade det andra herrskapet.

— Bravo! jublade baronen.

Karlén gnuggade händerna af förtjusning.

— Då måste vi genast fråga honom, hvart han skjutsat, förklarade förvaltaren.

— Naturligtvis! iustämde baronen. Lyckan är oss bevågen. Sade jag inte det, att vi voro på rätta spåret?

Trohlin ryckte betänksamt på axlarna.

— Jag fruktar, att kusken inte blir så synnerligen meddel-sam, sade han. Baronessan har nog ålagt honom den strängaste tystlåtenhet.

— Ah prat! En sedel öppnar nog munnen på gossen, menade baronen.

— Det bästa är, föreslog Karlén, att vi först låta vår kusk tala med sin kamrat och inte alls låtsa, som om vi vore angelägna om att få veta, hvart han skjutsat.

— Nå ja, det kan ju inte skada, menade baronen.

Genast stack han handen i fickan och stack ytterligare ett mynt i handen på kusken.

— Se här! sade han. Min käre vän, ni har redan hört hvad det är fråga om. Vi skola gå något afsides och öfverlemna åt er att först alldeles ensam tala med er kamrat. Skulle han inte vilja lemna er några upplysningar, så gif oss ett tecken, och vi skola sjelfva försöka vår lycka.

Leende stoppade kusken på sig myntet och lofvade att göra hvad han kunde.

Baronen och hans följeslagare gingo in in i skogen och stälde sig der bakom en buske.

— Sannerligen tror jag inte, det är du, Wille! ropade kusken åt kamraten som långsamt närmade sig.

— Hvad gör du här, Calle? frågade den tilltalade.

— Jag har skjutsat hit ut, förstäs.

— Det måtte ha gått undan, det syns på de stackars hästarne.

— Åh, det är väl inte så farligt heller! Åtminstone äro inte mina hästar på långt när så illa åtgångna som dina. Ser

du inte, att dina hänga hufvudet och knappast komma fot om fot?

— Det gör ingenting, Calle. Jag kör långsamt till nästa gästgifvargård, ställer der in hästarne i stallet och väntar, tills de kryat till sig igen. Men hvad var det för personer, som du talade med här alldeles nyss? Var det dina passagerare?

— Nej, det var bara ett par herrar, som frågade efter vägen, svarade Calle med slug beräkning.

— Verkligen? Var det inte de herrar, som du skjutsat?

— Nej, visst inte, de stego ur för en stund sedan, emedan jag inte kunde köra så fort, som de önskade. De ämnade se sig om efter en annan vagn, och det hade jag ingenting emot, sedan jag fått mina pengar. Har du också fått bra betalt, Wille?

— Jo, var säker på det! Jag skulle önska, att jag hvarje dag finge skjutsa så frikostiga personer.

— Hvart skjutsade du dem då?

Den tilltalade blinkade listigt med ögonen.

— Det får jag inte tala om, svarade han.

— Hvarför inte?

— Jag har lofvat att inte tala om det.

— Nu är du allt en smula enfaldig, Wille. Det kan ju förstås göra precis det samma, antingen jag vet det eller ej; men å andra sidan tycker jag också, att du inte behöfver spela hemlighetskrämare gent emot mig. Dina passagerare äro borta, och jag slår hvad, att du aldrig i ditt lif får återse dem.

— Det må så vara, Calle, men hvad man lofvat, det måste man också hålla. Och för öfrigt vore du den siste, som jag finge tala om det för.

— Hvad för något? Det låter ju precis, som om du i mig såge en sqvallerkäring af första rangen. Men nog tycker jag, att du borde känna mig bättre. Vi ha nu i två års tid varit kamrater och ha alltid kommit utmärkt godt öfver ens.

— Ja, det är visserligen sant, och jag har heller inte alls någonting emot dig sjelf; men jag fruktar, att du vill pumpa mig för att sedan för dina passagerare tala om hvad du fått veta.

— Mina passagerare? Har du då inte hört, Wille, att jag för länge sedan aflemnat dem?

— Försök inte inbilla mig det! De der tre herrarne, med hvilka du nyss talade, voro dina passagerare, och erkänn bara, att du af dem fått i uppdrag att locka ur mig, hvart jag skjutsat!

— Och om så vore, Wille, så kunde du väl göra mig den tjensten. Nog kan du väl unna mig att förtjena en slant också.

— Men du hör ju, Calle, att jag lofvat att ingenting förråda. Om jag spelade förrådare, så vore jag en dålig person, för hvilken du icke mera kunde hysa någon aktning.

— Nej, hör du, gör dig inte löjlig, Wille! Hvad rör det oss hvad de der människorna ha ouppgjordt med hvarandra? De der, som du skjutsat, hade tydligen icke rena samveten, och därför kunna de heller inte förtänka oss, om vi se en smula på vår egen fördel. Men jag vill göra dig ett förslag, Wille.

— Låt höra!

— Säg mig allt, hvad du vet om dina passagerare, och om jag derigenom kan förtjena någonting mera af mina, så dela vi broderligt.

— Det förslaget är nog inte så oäfvat; men hur mycket tror du det kunde inbringa per man?

— Ja, åtminstone så mycke', att vi kunde göra oss en glad dag.

Wille rycke på axlarna.

— Det är en mycket obestämd uppgift, sade han.

Den andre tog upp och visade det mynt, som han nyss erhållit af Örnsköld.

— Se här, sade han; vore du nöjd, om du finge så mycke'?

— Nej, min käre Calle; hvad du har der, det är visserligen också pengar; men ska' jag en gång spela förrådare, så måste jag åtminstone veta hvad jag gör det för. Jag måste i så fall för min egen del ha minst tjugufem riksdaler, och är du klok, så låter inte heller du pruta med dig på den summan, ty de der herrarne ha pengar som gräs, och därför må de också betala skapligt. Ett sådant tillfälle erbjudes icke alla dagar, och därför måste vi ta det i akt.

Baronen hade lyssnat till detta samtal.

När han hörde, att kusken Wille ej var obenägen att spela förrådare, kom han fram, visade en sedel och sade.

— De här pengarne få ni dela er emellan, om Wille fort gör slut på saken och talar om för mig, hvart han skjutsat, och hvar vi kunna träffa hans passagerare. Det vill säga, tillade han, hufvudsaken för mig är att få veta hvad de der båda personerna ha för afsigter med den unga flickan, och hvar den senare befinner sig.

Baronens plötsliga framträdande tycktes icke alls öfverraska Wille.

Han nickade med ett knipslugt leende åt honom.

-- Det är visserligen godt och väl, unge herre, sade han; men om ni hört hvad jag sagt min kamrat, så vet ni också redan, att jag inte alls låter pruta med mig. Jag för min del skulle visserligen nöja mig med pengarne, som ni har der i handen, men min kamrat vill naturligtvis inte bli utan.

— Jag tycker, att ni båda två kunde nöja er med den här summan, menade baronen. Dessa pengar äro ju alldeles som hittade.

— Visserligen; men det förstår ni väl, att vi inte gerna vilja nöja oss med mindre, än hvad vi verkligen kunna förtjena. Man måste vara om sig här i verlden. Betalar ni inte hvad vi begära, så får ni gno omkring på måfå, och det kommer att kosta betydligt mera, än om ni nu låter bli att knussla utan låter oss förtjena något.

— Nåväl, svarade baronen, här har ni pengarne. Äfven er kamrat ska' få lika mycke', men då måste ni också lemna oss så tydligt besked, att vi inte behöfva gå vilse. I nödfall måste ni följa med ett stycke och visa oss rätta vägen.

Småskrattande sträckte Wille ut handen efter sedeln.

Mén baronen släpte den ej utan sade:

— Berätta först! Förr får ni inte stoppa på er pengarne. Försöker ni rycka ifrån mig sedeln, så får ni bara en bit af den.

— Det var höjden af försigtighet, skrattade kusken. Men håll dig nu bara framme, Calle! vände han sig till kamraten. Jag säger inte ett ord, innan herrn gifvit dig din andel. Mot dig har han då inte alls något skäl att vara misstrogen.

— Nåväl, sade baronen, jag vill lita på er ärlighet. Se, här ha ni hvar sin del!

Med dessa ord lemnade han dem den begärda summan.

— Men berätta nu! sade han derpå.

Wille talade om, hvart han skjutsat, men tillade:

— Naturligtvis kan jag inte ansvara för, att ni träffa dem på Vreta-krogen, ty de ämnade endast stanna qvar der, tills skjutsen blef i ordning.

— Och hvart ämnade de sedan resa?

— Till Hjo.

— Till Hjo? upprepade den öfverraskade baronen.

— Ja.

— Vet ni det med säkerhet?

-- Ja.

— Hvem har sagt er det?

— Det har ingen sagt mig.

— Hur vet ni det då?

Kusken småskrattade.

— Jag har god hörsel, sade han.

— Hvad vill ni dermed säga.

— Jag hörde, att den gamla damen och den unge herrn under färden rådgjorde med hvarandra om, hvart de skulle be-gifva sig. Då hörde jag damen yttra, att om de bara lyckades uppnå Hjo, så vore det ingen fara vidare.

— Hur så?

— Ja damen sade, att hon hade en god vän der.

— Nämnde hon något namn?

— Nej.

— Hvem kan den vännen vara?

— Om jag hörde rätt, så talade hon om en doktor.

— Namnet! Känner ni inte den doktors namn?

— Nej tyvärr.

— Har ni fått veta någonting annat, som kunde vara af vigt för mig?

— Jag vet verkligen inte, ty det beror ju helt och hållet på hvad ni intresserar er för.

— Jo, det intresserar mig till exempel att få veta, om den unga flickan frivilligt följde sin mor, och om hon höll god min i elakt spel.

— Det kunde jag inte sjelf få klart för mig. Den unga flickan yttrade ej ett enda ord under hela färden. Hon satt der i ena hörnet och höll ögonen alltjemt tillslutna.

— Hur långt är det härifrån och till Vreta-krogen?

— Åh, det är ett godt stycke dit; men ni kan afkorta vä-gen betydligt, om ni går nästa gångstig till höger genom sko-gén. Det är allra genaste vägen till Vreta-krogen. Om ni går fort, kan ni vara der på halfannan timme.

Redan stod Örnsköld i begrepp att aflägsna sig, då han ännu en gång vände sig om och frågade:

— Har ni händelsevis sett till ett par herrar, hvilka voro ute i samma ärende som vi?

— Jo, det stämmer. Dem mötte jag ett godt stycke på andra sidan byn. De voro mycket frågvisa, men jag ansåg mig inte vara skyldig dem någon sanning, och visade dem därför åt orätt håll. När den ene då gjorde min af att fatta tag i tyg-larne, gaf jag hästarne hvar sitt rapp och for med en hiskelig fart derifrån.

— Tror ni, att de båda männen verkligen läto narra sig?

— Ja, åtminstone traskade de i väg ett godt stycke åt orätt håll, ty jag såg, då jag vände mig om, att de följde min anvisning.

Baronen aflägsnade sig nu och hade snart i sina båda följeslagares sällskap uppnått den af kusken Wille omnämnda genvägen genom skogen.

Karlén fruktade, att kusken trots den stora belöningen icke sagt fulla sanningen.

Örnsköld deremot var vid godt mod och hoppades snart få fatt i dem, som han sökte.

I alla händelser ämnade han först af allt på Vreta—krogen höra efter, om Hilda och John varit der.

Sedan de tre intrigmakarne gått ett långt stycke på gångstigen genom skogen, hörde de på något afstånd en person ropa högt.

Genast lemnade de gångstigen för att ej bli sedda af mannen i fråga.

Baronen och Karlén misstänkte genast, att de båda andra männen ströfvade omkring här i samma syfte som de själva.

— Här är jag, herr baron, hörde de strax derpå en röst på längre afstånd svara.

— Hitåt! Vi ha tvifvelsutänkt här funnit rätta spåret. Jag hörde af en karl, som arbetar der borta, att den kusk, som vi för en stund sedan talade med, åkt den här vägen tillbaka med tomma vagnen.

— Låt oss då följa spåret! svarade den andre.

Örnsköld frammumlade en mustig ed.

— Visa er inte för dem! bad Karlén och drog baronen med sig längre in i skogen.

— Det vore nedrigt om de der båda karlarna skulle förekomma oss, mumlade Trohlin.

— Det är jag inte ängslig för, mumlade baronen. Kusken sade ju, att vägen går i en vid både genom skogen, och följaktligen kunna vi hinna förr fram till värdshuset än den der grönölingen Ekstam, ty att det är det brushufvudet, det hörde jag med det samma på rösten.

— Låt oss då vänta, tills de aflägsnat sig ett stycke! rådde Karlén. Det är bäst, att vi inte alls visa oss för dem.

Baron Hugo och den i hans sällskap varande privatdetektiven aflägsnade sig fort, och de andra tre skyndade nu åter fram på gångstigen genom skogen.

— Hvad är det, som ligger der? yttrade Karlén, då de gått ett stycke. Det ser ju rakt ut som en postväska.

Med dessa ord drog förvaltaren ur en buske fram en sönderskuren väska.

— Det är verkligen en postväska. Men hur i all världen har den kommit hit? fortfor Karlén, i det han stack in handen och tog ut flera öppnade och delvis sönderrifna bref.

— Vi få inte låta uppehålla oss. Antagligen härrör den der väskan från någon stöld; men vi ha annat att göra än att befatta oss med sådana saker.

Men Karlén och Trohlin voro allt för nyfikna för att utan vidare kunna kasta bort fyndet.

De granskade närmare innehållet i väskan, under det de marscherade vidare.

Någonting af värde förmådde de dock ej upptäcka.

Plötsligt utstötte baronen ett ljud af öfverraskning och ryckte ifrån förvaltaren ett kuvert.

— Karlén, utbrast han, är ni då blind, eftersom ni icke genast lagt märke till denna adress?

— Hvad är det med brefvet då? frågade förvaltaren.

— Det är ju adresserad till Signe Ekstam och är tydligen skrifvet af den gamla Beata.

— Ja, verkligen, svarade Karlén. Att jag inte genast såg det!

— En viktig upptäckt! anmärkte Trohlin.

Så mycket begriper jag också, inföll baronen barskt. Men brefvet . . . Hvar är brefvet?

— Ligger inte det i kuvertet? frågade Karlén.

— Visst inte! Se här, kuvertet är ju tomt

— Det var värre, det, utlät sig Trohlin i beklagande ton.

— Fort, fort; ifrade baronen. Vi måste finna brefvet. Ha ni redan kastat bort något af väskans innehåll?

— Jag kastade bara bort en näfve små papperslappar, svarade förvaltaren.

— Så dumt! brummade baronen. Kanske var det just Beatas bref till Signe, som ni då kastade bort. Hit med väskan! Jag ska' sjelf se efter, om gummans bref fins kvar deri.

Baronen tog väskan och undersökte noga hvarje papperslapp, som han tog upp ur den samma.

Plötsligt utstötte han ett glädjerop.

— Här ha vi en bit af brefvet, som gumman skrifvit, sade han.

Hastigt genomögnade han raderna.

Plötsligt var det slut på brefvet, det vill säga, den senare delen fattades.

— Hvad står det? frågade förvaltaren.

— Ett skönt spektakel! gnisslade baronen. Gumman har lemnat Karleby för att till hvarje pris taga reda på sin förste man eller älskare. Hon tänker inte återvända hem, innan hon fått fatt i sin förförare, eller åtminstone förvissat sig om, huruvida han ännu finnes ilifvet eller ej, och huru hans rätta namn egentligen lydde.

— Nå, hvad är det vidare med det? skrattade Trohlin.

— Dumsnut der! gnisslade baronen. Om gumman sätter detta sitt beslut i verkställighet, så är olyckan färdig.

— Ah prat! skrattade förvaltaren. Då får hon allt söka länge, innan hon finner sin forne älskare.

— Misstag, Karlén! gnisslade baronen. Hon känner namnet på den person, som sammanvigde henne med hennes älskare, och om hon går till honom och frågar, så får hon veta alltsammans.

— Det vore då sannerligen ingen anledning till oro, svarade förvaltaren med ett listigt leende.

Baronen såg förebrående på honom.

— Hånar ni min ångest? sporde han.

— Hvarför inte? Ni ängslas ju i onödan.

— Karlén, hur kan ni tala så o'roligt lät'sinnigt om en så högst viktig och farlig situation?

— Jag ser inte alls någon fara.

— Möjligen inte för er sjelf, men för mig och grefvinnan Ellen ligger i denna gamla hexas plan den allra största fara.

— Hur så?

— Karlén, jag frågar er, hur det kommer sig, att ni icke deri ser någon fara för oss.

— Jo, emedan gumman ej är farlig.

— Ska' det vara ett svar på min fråga?

Förvaltaren tog brevet ur baronens hand.

— Svara mig! gnisslade baronen.

— Först vill jag läsa igenom det här en gång till.

— Det känner ni ju redan till.

— Just emedan ni vädrar en stor fara, måste jag öfvertyga mig om, ifall jag möjligen förbisett någonting viktigt, svarade förvaltaren helt lugnt.

Han läste.

Baronen stod som på glödande kol.

Ändtligen lät förvaltaren handen med brevet sjunka ned.

— Nå-å? frågade baronen.

Karlén nickade.

— Det stämmer nog, sade han.

— Hvilket stämmer?

- Att ingen fara är för handen.
 — Här står ju förklaringen.
 — Hvar då?
 — Här i brefvet.
 — Så löjligt!
 — Det kan jag inte finna.
 — Ni har visst blifvit fjollig på senare tiden.
 — Det tror jag väl inte.
 — Så tala då! Förklara saken för mig!
 — Om ni inte sjelf kommer på den tanken . . .
 Baronen utstötte en ed.
 Karlén skriattade.
 — Jo, fortfar han helt lugnt, här står det ju tydligt att Beata ej lyckats få veta namnet på sin älskare, emedan presten, som hon gifvit i uppdrag att taga reda derpå bestämdt vägrat att förråda hemligheten.
 — Men, Karlén, dermed är ju ingalunda sagdt, att Beata icke kan bli mycket farlig för oss.
 — Tror ni det?
 — Ja, Beata är inte en qvinna, som låter afspisa sig så lätt.
 — Det återstår henne väl ingenting annat, när presten inte vill lemna henne några upplysningar.
 — Då baxnar hon inte för att ställa till skandal.
 — Beata?
 — Tala vi kanske om någon annan än om henne?
 Förvaltaren ryckte på axlarna.
 — Det är nog det sista hon gör, svarade han.
 — Det må vara det första eller sista, så blir det i allå fall vår olycka. Går det derhän, då skonar hon ingen, icke ens *honom*.
 — Det kommer aldrig att gå derhän, herr baron.
 — Tror ni det, då känner ni inte den gamla Beata. Jag känner henne bättre, ty jag har af henne fått ett mindre angenämt minne i form af en revolverkula.
 — Ja, det är ert eget fel, herr baron. Hvarför gick ni henne så nära inpå lifvet?
 — Inte något dumt skämt, Karlén. För mig är det fruktansvärdt allvar.
 — Jag menar också allvar, åtminstone så till vida, som jag är angelägen om att förjaga er fullkomligt ogrundade fruktan.
 — Men så tala då! Vi ha sannerligen ingen tid att förlora,

ty ni vet ju hvad vi ha för händer. Eller vill ni, att Ekstam ska' komma före oss till Vreta-krogen?

— Vi kunna ju lika gerna tala, medan vi gå. Kom alltså!

Och vänd till Trohlin, fortfor förvaltaren:

— Carl, gå några steg bakom oss och se noga efter, att ingen obehörig lyssnare ger akt på oss! Tag med dig bretväska, ty jag skall sedermera granska innehållet närmare.

Med dessa ord fortsatte han sin väg.

Baronen skyndade sig att hålla jemna steg med förvaltaren.

— Hela saken är så enkel som möjligt; tog den senare åter till ordet. Den gamla Beata kan inte uträtta någonting alls genom att ställa till skandal.

— Hvarför inte?

— Jo, ställer hon till skandal, och försöker hon pocka på, att hon varit grefve Meyerskölds fru, så behöfver man bara ge polisen en vink för att få henne häktad som lönnmörderska, och i och med det samma blir hon för alltid oskadliggjord.

Baronen andades synbarligen strax lättare.

— Det vore verkligen en bra utväg, men . . .

— Men?

— Jo, då skulle saken äfven komma till hans öron.

— Till grefve Meyerskölds öron vill ni säga?

— Naturligtvis!

— Det måste förebyggas, men det vore kanske heller inte så farligt; ty eftersom han sjelf indirekt är invecklad i de senaste händelserna, skulle gumman komma ur regnet i takdroppet.

— Det tror jag inte. Jag fruktar att han skulle låta anställa en grundlig undersökning af hela saken, och då . . .

— Det kan han ej, om han icke vill kompromettera sig sjelf.

— Och om han ändå gjorde det, om han gjorde det för att låta rättvisa vederfaras Signe, sitt barn?

Då kunde han endast i all tysthet låta rättvisan ha fritt lopp.

— Nu är ni bra naiv, Karlén. Liksom om vi hade den ringaste fördel af att blott i hemlighet bli affärdade.

— Det låter han nog bli. Om ni eller ännu bättre grefvinnan Ellen, låter honom veta, att ni känner till hans ungdomshemlighet, så måste han skona er, antingen han vill eller ej.

— Det komme helt och hållet att bero på, om han vore medveten om någon orätt eller ej.

— Ja, det är ju fallet. Kan han neka till att han förfört henne?

— Förfört?

— Ja visst.

— Det är just det förargliga i saken, Karlén, att vi ej veta det med någon visshet.

— Inte? Är då inte denna Signe bevis nog, att han förfört Beata?

— Säg inte det så högt, Karlén; ty om Beata verkligen blifvit vigd vid grefve Meyersköld, så kan det ju absolut inte bli tal om någon förförelse.

— Men hvarför skulle hon ha försökt lönmörda honom, om hon icke kommit till den öfvertygelsen, att hon blifvit narrad, bedragen och förförd af honom?

— Det skulle nog kunna förklaras. Hvarför hon föröfvat attentaten mot honom och flytt, hvarför hon frivilligt afstått från honom, vet jag naturligtvis ej, ty hade hon varit klok, så borde hon ha kunnat inse, att hon aldrig kunde bli erkänd, som hans lagliga maka; men

— Nå ja, det der ska' vi inte tvista om, herr baron, ty hvarken ni eller jag känner närmare till den saken. Här är det endast fråga om att i rätt tid låta honom veta, att hans ungdomshemlighet icke längre är någon hemlighet, och att han icke får ta Beata i skydd på andras bekostnad.

— Men hin tar oss, om han får nys om historien med Signe, och huru Axels giftermål med Ellen egentligen tillgått.

Har ingen fara. I det fallet måste han ovilkorligen hålla god min i elakt spel. Han må vrida och vända sig, hur han vill, så återstår honom ändå ingen annan utväg än att lemna den gamla Beata åt hennes öde. Ellens hemlighet skulle om den blefve allmänt känt bli vida förfärligare än den der för länge sedan glömda historien, ty i fråga om den skulle han ju lätt kunna urskulda sig.

— Nåväl, Karlén, om ni är så klok, som ni vill låta påskina, gif mig då ett godt råd, huru faran lättast skall kunna förebyggas.

— Mitt råd är, att ni fortast möjligt underrättar Dahlblom, på det att han må bryta udden af faran, genom att så snart gumman visar sig, låta inspärra henne i ett dårhus eller i fängelset.

— Men om han inte vill åtaga sig det?

— Liksom om han dervid skulle löpa någon fara! När han

får veta, att hon är den försvunna lönmörderskan, kan han ju vända saken så, som om gumman skulle ha haft för afsigt att nu utföra, hvad som för många år sedan misslyckades henne. Han förstår sig på att förvränga fakta, och han skall med nöje ta tillfället i akt att förskaffa sig en merit. Naturligtvis måste ni sjelf resa till honom och personligen tala med honom om saken.

— Jag? Hur ska' jag nu kunna resa härifrån?

— Om ni bara kan resa i morgon eller i öfvermorgon, så antar jag, att ni kommer tids nog.

— Men den fördömda käringen är ju redan på väg.

— Hvad är det vidare med det?

— Det innebär den största fara.

— Prat. Hon ränner ju nu omkring helt och hållet på måfå. Det framgår ju tydligt af brefvet. Det dröjer säkerligen några dagar, innan hon på sin upptäcktsresa kommer så långt som till Stockholm, så att Dahlbom kan bli underrättad och ta emot henne.

— Ja, i nästa fall måste vi reglera hennes öde

— Hon har Signes barn med sig, herr baron.

— Ja visst! Det måste vi ta ifrån henne. Har jag bara barnet, då har jag äfven Signe. Så måste det gå till. Och ni, Karlén, måste ta första steget.

— Jag?

— Ja visst!

— Hvad skall då jag göra?

— Ni måste redan i dag, så snart vi fått klart för oss, hvar Signe finnes, återvända hem och tydliggöra allt för Dahlbom.

— Ja, det skulle jag ingenting ha emot, om ni inser er kunna reda er här på egen hand. Naturligtvis måste ni i så fall också urskulda mig hos fru grefvinnan.

— Det ska' jag göra. För öfrigt kommer jag så fort som möjligt sjelf hem och talar med Dahlbom.

— Godt! Det ser jag helst.

— Nå, då ska' vi skynda oss. Jag antar, att vi inte ha så synnerligen långt kvar till Vreta-krogen.

— Der ligger ett hus, anmärkte Karlén.

— Javisst! Det måtte vara gästgifvargården.

Med dessa ord lemnade baronen hastigt gångstigen och tillsade sina följeslagare att likaledes följa dem in i skogen, på det att de skulle kunna närma sig boningshuset utan att bli sedda på långt håll.

— Hur ska' jag göra med brefväskan? frågade Trohlin.

— Har du sett efter, om den andra delen af Beatas bref fins i väskan? frågade Karlén.

— Jag har kikat på hvarenda papperslapp utan att kunna återfinna gummans stil.

— Kasta då bort väskan, så att du har fria händer, i händelse det skulle bli fråga om handgripligheter.

Trohlin kastade ifrån sig brefväskan.

Försigtigt närmade sig alla tre huset.

Detta var verkligen den så kallade Vreta-krogen, en gästgifvargård, dit fröken Silfverhielm och hennes betjent enligt kusken Willes uppgifter fört den stackars Signe.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Det gick icke efter uträkning.

Intrigmakarne hade heller icke hoppats förgäves.

Då de försigtigt närmade sig värdshuset, märkte de med tillfredsställelse, att en täckvagn väntade utanför dörren.

Men ännu mera.

Värden kom nu ut och befalde kusken gå in och hjälpa till att bära ut den sjuka.

Kusken gick in, och värden såg under tiden till hästarne.

Några minuter senare kom Hilda Silfverhielm ut, iklädd de gammalmodiga fruntimmerskläder, som hon stulit från baron Örnsköld.

Hon gaf ej akt på gästgifvarens djupa bugningar utan såg sig i stället så forskande omkring, som om hon ville öfvertyga sig om, att inte möjligen någon spion fans i närheten.

Hade hon bara gått tjugu steg tillbaka på landsvägen, så skulle hon ha upptäckt de i försåt liggande fienderna.

Hilda beklagade sig sedan hos värden öfver, att det dröjt så länge, innan skjutsen blifvit färdig.

Värden urskuldade sig med, att kusken, som varit sysselsatt med plöjning ute på åkern, icke kommit tillbaka förr, och de hungrige hästarne hade han ju heller inte kunnat spanna för vagnen med det samma.

— Är allt betalt? frågade Hilda sedan.

— Ja, jag tackar.

— Håll då till godo med det här dessutom! fortfor Hilda och tryckte ett mynt i värdens hand. Skulle mina släktingar händelsevis komma hit och fråga efter oss, så talar ni inte om för dem, att vi tagit in här, ty de skulle ta mycket illa upp, att vi med den sjuka uppehållit oss så länge på vägen.

Värden bedyrade, att han samvetsgrant skulle uppfylla Hildas önskan.

Nu kommo John och kusken ut ur huset.

De båda männen buro en i ett täcke inlindad qvinna.

Hilda steg upp i vagnen och hjälpte till att lyfta upp den sjuka.

Hvad intrigmakarne jublade, när de sågo det!

Men de nöjde sig icke med att spela åskådare utan aflägsnade sig, krypande på händer och fötter, ett litet stycke inåt skogen.

När man icke mera kunde se dem från vägen, sprungo de, så tort de kunde springa, åt det håll, åt hvilhet kusken skulle köra.

Det var deras mening att öfverfalla Hilda och John.

För att dervid ha fritt spel måste de aflägsna sig så långt som möjligt från gästgifvargården.

Lyckan var dem också så till vida bevågen, som Hildas afresa från gästgifvargården ännu en stund fördröjdes till följd af kuskens omständlighet.

Baronen och hans följeslagare vunno på så sätt ett stort försprång.

De voro emellertid rädda för att baron Hugo och hans följeslagare skulle störa dem i deras förehafvande.

Hade det inträffat, då hade de gjort upp räkningen utan värden.

Plötsligt hörde de vagnsbuller på afstånd.

Örnsköld bestämde nu i största hast, huru rolerna skulle fördelas och utföras.

Bakom en buske fattade de posto.

Baronen höll revolvern i handen.

Trohlin måste nöja sig med en oladdad pistol.

— Vänta mig bara, spetsbofsfölje der, som haft fräckheten att stjäla mina tillhörigheter och frånröfva mig Signe! gnisslade Örnsköld. Det ska' komma att stå er dyrt, det lofvar jag.

Med slug beräkning hade de lagt sig i försåt på ett sådant ställe, der vägen gick uppför en backe, och der kusken följaktligen icke kunde köra så fort.

Nu kom vagnen inom synhåll.

Ännu stannade de tre männen kvar i sitt gömställe.

Men då vagnen kommit på cirka femton stegs afstånd, sprungo alla tre plötsligt fram och tillropade kusken ett dun-drande halt.

Den häpne kusken ryckte hästarne åt sidan.

— Om lifvet är dig kärt, så gör du ej det ringaste motstånd utan knallar dig genast i väg härifrån, röt Trohlin i enlighet med den erhållna instruktionen åt kusken och grep samtidigt tag i tyglarne.

— Röfvare! Mördare! skrek kusken.

Örnsköld och Karlén skyndade till vagnen, hvars dörr den förre ryckte upp, i det han ropade;

— Gifven er! Ändtligen ha vi er.

När han såg Hilda rycka upp en revolver ur fickan, aflosade han ett skott mot henne.

Men i samma ögonblick hade äfven John fått fram sin revolver.

Strax derpå sköt äfven han.

Baronen, som just böjde sig in i vagnen för att fatta tag i Signe, hvilken satt der medvetslös i ena hörnet, undgick genom en hastig rörelse den för honom bestämda kulan.

Men denna träffade i stället den bakom baronen stående förvaltaren, hvilken genast upphof ett tjut af smärta och raglade åt sidan.

Kusken, som i första början varit alldeles förlamad af förskräckelse, begrep, att det nu äfven var hans tur att handla.

Med van hand svingade han blixtnabt piskan och gaf Trohlin ett par så eftertryckliga rapp, att denne i en hast glömde hvad han ytterligare hade att göra.

Men sedan vände kusken om piskan och började med skaf-tet obarmhertigt bearbeta baron Örnsköld, hvilken råkat i ett våldsamt handgemäng med John.

Denna intima bekantskap med piskskaf-tet var visserligen en högst smärtsam lektion för baronen, men i stridens hetta föredrog han den för att kunna uppnå ändamålet med öfver-fallet.

— Kusk! Kör! Kör! vrålade John.

Baronessan hade fått en blessyr, så att hon ej kunde deltaga i striden på annat sätt än att medelst sparkar försöka drifva ut baronen ur vagnen.

Trohlin ville inte lemna baronea i sticket.

Han sprang omkring vagnen, ryckte upp den andra dörren och försökte gripa John bakifrån.

Men kusken drog ett streck i motpartiets räkning, i det han plötsligt lät hästarne smaka piskan.

De skrämde djuren satte i väg, allt hvad de förmådde, och både baronen och Trohlin släpades med vagnen ett stycke.

— John, glad öfver denna vändning, bearbetade nu med sparkar sina båda fiender, som försökte komma in i vagnen.

Han trampade dem på händerna, på det att de skulle släppa sitt tag och förlora stödet.

Plötsligt var Trohlin försvunnen.

Då han gled ned från vagnen, kom han med det ena benet under vagnens ena bakhjul, hvilket gick öfver honom.

Baronen, som legat på knä på vagnssteget, hade lyckats resa sig upp.

Men då han ämnade stiga in i vagnen och satte revolvermynningen mot Johns bröst, gaf denne honom en så våldsam spark, att han genast förlorade fotfästet och störtade ned på landsvägen.

I fallet kunde han mycket väl ha brutit armar och ben af sig. Men den omständigheten, att vagnen just i det ögonblicket rycktes åt sidan kom baronen väl till pass.

Han föll på den gräsbevuxna dikeskanten och rullade strax ned i diket.

Kusken, som fullt och fast trodde, att man här haft att göra med verkliga stråtröfvare, var innerligt glad, när han såg den siste banditen flyga åt sidan, och bekymrade sig inte det ringaste om deras öde.

Han lät hästarne sträcka ut för att först af allt komma utom området för faran.

John och Hilda sågo ingenting hellre, än att kusken for fram som en galning.

Först då vägen åter ledde uppför en sluttning, saktade hästarne af sig sjelfva farten.

Kusken stannade och steg af, ty han ansåg det för sin skyldighet att göra sig underrättad om sina passagerares öde. Hittills hade han ju hvarken haft tid eller tillfälle att bekymra sig om någonting annat än om de skrämde djuren,

hvilka han, för att förhindra en olycka, hade måst tygla af alla krafter.

— Hvad vill ni? Kör bara! ropade John, när kusken titade in genom vagnsfönstret.

— Jag ville bara se efter, om någon olycka händt er, svarade körsvennen.

Sedan gaf han den utståndna förskräckelsen luft i orden:

— Gud i himmelen hvilken ryslig belägenhet! Det var ju rövfare. Säkerligen var det deras mening att råna herrskapet.

John hade allt skäl att ifrigt instämma i denna åsigt.

— Det var antagligen samma skurkar, som öfverfallit och bundit postiljonen samt röfvat posten, fortfor kusken. Man är ju inte längre säker till lifvet.

— Vi ska' inte onödigtvis uppehålla oss på vägen, sade John. Som ni ser, har min slägting blifvit illa sårad af den ene banditen. Vi måste därför fortast möjligt uppsöka en skicklig läkare. Jag skall under färden anlägga ett nödförband. Skona inte hästarne och kör då vi komma till Hjo, direkt till doktor Weisler.

Redan ville kusken aflägsna sig, när John ännu en gång ropade honom tillbaka och yttrade:

— Om jag får ge er ett godt råd, så är det: tala ej med någon människa om öfverfallet!

— Men hvarför inte det då? Tänker ni inte sjelf genast anmäla saken? frågade kusken.

— Jo visst. Vi ska' nog underrätta polisen; men ni sjelf får ingenting berätta, ty derigenom skulle ni endast utsätta er för de der banditernas hat och hämndlystnad. Om alltså lifvet är er kärt, så är ni tyst som grafven.

Kusken tycktes visserligen icke riktigt förstå det, men han tänkte antagligen, att den fine herrn måste vara klokare och förstå allt det der bättre än han sjelf.

Strax derpå satt han åter på kuskbocken och önskade ingenting hellre, än att den ene stråtrövaren blifvit ihjelslagen, och att de båda andra brutit armar och ben af sig.

Detta var visserligen ingen from önskan, men dess uppfyllande skulle ha haft mycket godt med sig.

Karlén hade dyrt fått betala sitt första försök som stråtrövare.

Kulan hade träffat honom i låret.

Helt och hållet bortsedt från de förfärliga plågor han kände, råkade han i den dödligaste ångest och förlägenhet, när han såg, att Örnsköld och Trohlin med eller mot sin vilja med

rasande hastighet aflägsnade sig från honom, den så svårt sårade.

Han hade nu fått klart för sig, att de råkat ut för orätt person, när de hoppats att med lätthet gå som segrare ur striden.

Dertill sällade sig ångesten, att baron Hugo och dennes följeslagare kunde komma.

I så fall skulle olyckan ha blifvit fullständig.

Af idel förtviflan kufvade han smärtan och linkade vägen framåt, fastän han kände sig till mods, som om han vid hvarje steg måste digna till marken.

Då såg han, att Trohlin störtade ned från vagnen och blef öfverkörd.

Han såg också, att denne hans olyckskamrat blef liggande på vägen.

Denna omständighet lände honom i viss mån till tröst.

Åtminstone var han nu icke den ende, som hemsökts af olyckan.

— Ja, han unnade också baronen en minnesbeta, såvida det icke lyckades denne att bemäktiga sig Signe.

I annat fall, det viste Karlén, skulle Örnköld till råga på allt lexa upp de förolyckade, för det de burit sig dumt åt, och låta dem veta, att han ensamt uppträdt som en hjälte, hvilken trolöst lemnats i sticket af sina medhjelpare.

Då såg han, och han skulle trots sina smärtor velat jubla högt vid denna syn, att äfven baronen slungades ned från fotsteget på vagnen och omedelbart derpå försvann i landsvägsdiket.

— Det var bra, mumlade förvaltaren och andades strax lättare, nu är jag åtminstone inte längre ensam. De måtte väl åtminstone inte ha slagit ihjel sig bägge två!

Innan han hunnit fram till Trohlin, reste denne sig långsamt upp, pustade, stönade och kände efter, om hans lemmar verkligen voro hela ännu.

Han kände på det öfverkörda benet, på händerna och nacken och gjorde dervid grimaser, som om hans sista timme slagit.

Men när han genom Karléns tillrop blef uppmärksamgjord på denne, och när han såg, att förvaltaren linkade fram så godt som på ett ben, ljusnade hans min en smula, och han ropade:

— Herr Karlén, o, det var ju rysligt! Aldrig i mitt lif är jag med om något sådant mera. Jag har fått alldeles nog af denna gång.

— Än jag då. Jag har sannerligen fått mer än nog. Mitt ben, mitt ben! Aj, aj, aj, hvad det gör ondt! Jag har råkat allra värst ut, och till på köpet bli vi nu utskrattade af Hilda, den förryckta menniskan.

— Lusten att skratta har hon nog förlorat, ty äfven hon blödde. Baronen träffade henne.

— Sårade han henne?

— Ja visst.

— Lifsfarligt?

— Nej, långt derifrån, ty hon slog och sparkade mig och baronen.

Karléns ansigte livvades af ett skadegladdt leende.

— Förmodligen är han icke bättre deran än vi.

— Hjelp! Hjelp! ljöd det nu.

— Det är ju han. Han ropar på hjelp, sade Trohlin.

— Då står det nog illa till äfven med honom, svarade

Karlén.

— Men jag ser ju inte till honom. Hvar är han då egentligen?

— Han ligger i diket.

— Men hur har han kommit dit?

— De kastade ut honom.

— Ur vagnen?

— Naturligtvis!

— Det var inte illa, skrattade Trohlin.

Å nyo ropade Örnsköld på hjelp.

— Lugna er, herr baron!

— Vi komma nog, så fort vi kunna.

Så ropade samtidigt de båda blesserade.

— Du måste stödja mig, Carl.

— Jag? Er? Jag med mitt ben, hvilket vagnen gått öfver, kan ju sjelf knappast stå.

— Men benet är ju inte af åtminstone.

— Det vet jag inte sjelf ännu; men nog känner jag mig sönderbråkad i hela kroppen.

— Det är bara förskräckelse, som farit i kroppen på dig, Carl.

— Åh, det är nog värre än så, fruktar jag.

Båda stödde nu hvarandra.

Med många ack och ve vacklade de långsamt framåt.

Den ene linkade åt höger, den andre åt venster.

Ändtligen hade de uppnått det ställe, der baronen satt i landsvägsdiket.

Hjelp mig! bad han. Jag kan inte stiga upp sjelf och vet ännu icke, om jag brutit något ben.

— Med bästa vilja kan jag inte hjälpa er, jemrade sig Karlén.

— Ja, inte jag heller, förklarade Trohlin, ty mitt öfverkörda ben är så beskaffadt, att jag nog skulle kunna stiga ned i diket, men ej komma upp igen.

— Hvad, tänken I låta mig ligga här hjälplös?

— Försök bara först sjelf att stiga upp, herr baron! svarade förvaltaren.

— Det har jag ju redan försökt.

— Ja, då äro goda råd dyra, brummade Trohlin. Vi ha också måst stiga upp utan hjälp.

Baronen svor.

— För tusan, utbrast Trohlin och lyssnade uppmärksamt nu kommer visst också den unge baronen till råga på allt.

— Då måste vi ge oss i väg, förklarade Karlén.

— Ja, men hvart?

— In i skogen.

— Och herr baronen?

— Kan han inte följa med oss, så får han stanna qvar.

På Örnsköld hade de ord, som han hört, verkat elektriserande.

Han reste sig upp och var den förste, som släpade sig in i skogen.

Karlén och Trohlin gingo nu i land med det, som de förut förklarar för omöjligt. De stego nemligen ned i det djupa och breda landsvägsdiket och kröpo på andra sidan åter upp ur det samma.

Snart voro de inne i skogen, der de gömde sig, så godt sig göra lät.

Men det var också hög tid, eftersom de icke ville bli sedda af baron Hugo och hans följeslagare.

Dessa närmade sig med snabba steg.

— Här måste Vreta-krogen ligga, hörde de baron Hugo yttra.

— Ja visst, herr baron, svarade detektiven. Gifve Gud, att vi funne den stackars fröken der och kunde återföra henne och hennes mor till villan eller till Karleby!

Hade Hugo haft en aning om, hvem som befann sig i hans omedelbara närhet, då skulle han ha sett sig omkring i skogen mycket noga.

Intrigmakarne blefvo icke litet glada, när de hörde, att de

båda männen ej hade någon aning om, hvart Hilda och John tagit vägen med sitt byte.

Likaså triumferade de äfven öfver, att baron Hugo nu var böjd för att tro, att Beata bortfört Signe.

Under för handen varande omständigheter kunde ju Karlén icke återvända till Stockholm för att muntligen instruera polismästare Dahlbom angående Beatas planer, ty förvaltaren måste för sin blesstyr söka närmaste läkare och kanske ligga qvar under hans behandling en tid.

Derför beslöto de att skriftligen underrätta polismästaren och så raskt och ifrigt som möjligt fortsätta sina spaningar efter Signe.

Baronen var glad, att han åtminstone sluppit undan utan några allvarsammare skador.

De gäfvö sin harm öfver det totalt misslyckade företaget luft i mustiga eder, och Örnsköld svor att i framtiden hvarken skona Hilda eller hennes betjent utan i stället blodigt hämnas på dem.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

Den nye patienten.

Af det, som vi hittills fått veta om Signes plötsliga försvinnande från villan Palmlunden, ha vi redan erhållit full vissnet om, att hon blifvit bortförd af Hilda och John.

Vi känna redan till de närmare omständigheterna vid enleveringen och vilja därför här endast omnämna, att Signe, så snart hon anade oråd och ville vända om till villan, greps och kastades till marken af John.

Hon upphäufde då ett nödrop.

Men John pressade genast en med en bedöfvande vätska fuktad näsduk mot hennes ansigte, i det han yttrade.

— Inte ett ljud mera, fröken Signe! Er mor menar så väl

med er, ty edra fiender äro i närheten, och för dem vill er mor skydda er genom att föra er i säkerhet.

Signe hörde endast dessa ord.

Straxt derpå förlorade hon besinningen.

John lät icke uppehålla sig.

Han lyfte upp den späda gestalten och skyndade med sin börda till den på en öfverenskommen signal hastigt framrullande vagnen.

— Er fröken dotter svimmade i glädjen öfver, att hon skulle få återse er och bli räddad, ropade John, för att vilseleda kusken, till Hilda, hvilken var utklädd till gammal qvinna.

— Det är bra. Raska på! Jag vill inte inlåta mig i någon strid med min olyckliga dotters fiender, svarade Hilda.

Signe lyftes upp i vagnen.

— Kör, kuske! befalde John, sedan äfven han och Hilda tagit plats i vagnen.

Det bar i väg.

Hilda och betjenten voro under hela färden mycket måna om, att Signe icke skulle återfå medvetandet.

Såg det ut, som om hon skulle uppvakna ur den konstlade vanmakten, så bedöfvade John henne alltid på nytt.

Så fortgick det under hela tiden, som flykten fortsattes.

Äfven på Vreta-krogen hade Signe varit sanslös.

Hon hade heller ingen aning om den scen, som sedan i närheten af Vreta-krogen utspelats mellan de båda mot hvarandra fiendtliga partierna.

Alldenstund Signe under hela färden behandlades på ett så gement sätt af sina fiender, hade dessa icke alls något besvär med henne och behöfde heller icke frukta, att hon skulle fly.

Det var redan qväll, när de närmade sig Hjo.

I närheten af värdshuset i den närmast staden belägna byn befalde John kusken stanna.

Så skedde.

John steg ur.

Det hade han redan en gång förut under färden gjort, den gången för att aflemna ett telegram.

Nu gick han några steg fram mot värdshuset.

Då mötte han en fint klädd herre.

John mönstrade herrn, och denne gjorde sammalunda på ett rent af närgånget sätt.

— Är det herr doktorn, jag har den äran träffa?

Med dessa ord räckte John fram sin hand.

— Mitt namn är Weisler, svarade herrn och lyfte på hatten

— Och jag är baronessan Hilda Silfverhielms befullmäktigt presenterade sig John.

— Det gläder mig att få återse den älskvärda baronessan, svarade doktor Weisler.

— Har ni er vagn med er, herr doktor?

— Ja visst. Baronessan är ju sjuk, efter hvad telegrammet upplyste mig om, och därför skyndade jag mig att efterkomma hennes önskan.

— Ett ord i förtroende, hehr doktor!

— Hvad då?

— Är er kusk en pålitlig person, på hvars tystlåtenhet man kan rkäna.

— Ja, det är han.

— Ropa då hit honom med vagnen!

— Men baronessan . . . hvarför visar hon sig inte sjelf?

— Hon är sårad och låter bedja er komma till henne.

Doktorn följde John till vagnen.

Baronessan såg ut genom fönstret och tillhviskade doktorn några ord. Den senare tryckte liksom till tecken af hemligt förstånd hennes hand.

Sedan aflockade han en signalpipa en kort skarp hvissling.

Strax kom en vagn.

John vände sig nu till kusken, som skjutsat dem hit, sägande.

— Vi föredraga att fara till en väns landtegendom; denne vän ha vi bestält hit för att hemta oss, och därför behöfva vi icke vidare edra tjänster.

Med dessa ord lemnade han kusken flera silfvermynt.

— Se så, sade han derpå, med dessa drickspengar kan ni vara belåten, antar jag. Det är en godtgörelse för den ångest som ni utstått. Hellre skänker jag er penningarne, än jag skulle låtit det der tjufföljet frántaga mig dem. Men var för all del försigtig! Berätta inte för någon människa om öfverfallet och tala heller inte om, hvart ni skjutsat oss; ty vi skulle icke vilja löpa fara att ännu en gång bli öfverfallna.

Signe förflyttades från den ena vagnen till den andra.

Åtven Hilda bytte om vagn.

— Kör hem! befalde den äldre herrn, som likaledes tog plats i vagnen, sin kusk. Men stanna under vägen utanför läkarens bostad; ty denne måste genast följa med oss hem.

Dermed bar det i väg.

Kusken, som hittills skjutsat Hilda och John, hade naturligtvis ingen aning om, hvart dessa nu foro.

»Ja, hit med karbasen bara! Aldrig har man väl hört maken till ohöfsligt och näsvist stycke. Jag måste randa, hennes syndiga kropp, och det grundligt ändå.»

— Jag ger tusan, hvart de fara. De ha betalt bra, och då allt aflupit så lyckligt för mig, kan jag gerna vara belåten med skjutsen.

Han for fram till värdshuset och spände ifrån hästarne, ty dessa hade han under färden ansträngt så, att han måste stanna här öfver natten.

Hilda och hennes följeslagare foro ett godt stycke bortåt vägen åt annat håll.

Men plötsligt ändrade kusken riktningen och for på en annan väg åt staden till.

Äntligen stannade vagnen utanför ett hus, som låg på något afstånd från staden.

Mellan vägen och byggningen låg en trädgård, i hvilken en mängd blommor af de mest skilda arter blommade.

Bakom huset låg en stor, välvårdad park.

Vid första ögonkastet gjorde detta stället ett mycket angenämt intryck på åskådaren.

Men detta angenäma intryck lemnade strax rum för en ängslande känsla, när blicken föll på de med galler försedda fönstren och på den ovanligt höga ringmuren kring parken.

Till och med en rik enstöring som endast varit betänkt på att vakta sina skatter, skulle väl knappast på sådant sätt ha afstängt sig från den yttre världen.

Följaktligen måste väl detta hus tjena till ett alldeles säreget ändamål.

Så var också förhållandet.

Den med sådan pinsam noggrannhet från den yttre världen afskilda egendomen tillhörde doktor Weisler.

Denne hade för ungefär femton år sedan kommit till Hjo och hade då köpt huset af en annan läkare.

Den förre egaren, som haft rykte om sig att vara en framstående dârhusläkare, hade för sin höga ålders skull slutat sin praktik och begifvit sig utomlands.

Hans efterträdare, doktor Weisler, ansågs likaledes för en skicklig läkare och skötte anstalten precis på samma sätt som sin föregångare. Han hade emellertid utvidgat anstalten genom att i parken låta uppbygga ett särskildt hus.

Hans föregångare hade sällan haft mer än tio till femton patienter i sin privata vårdanstalt, och aldrig hade han kunnat förmås att utvidga den samma.

Många ansökningar att få sinnessjuka intagna i hans anstalt, hade han afslagit, i det han föreburit brist på rum och dessutom förklarar, att han icke nog samvetsgrant kunde ge akt på och vårda patienterna, om han hade för många sådana.

För öfrigt vore han ju så lyckligt lottad, att han icke behöfde fika efter någon större förtjenst.

Han hade varit en mycket lugn, allvarlig man, som varit allmänt aktad, fastän han mycket litet umgåtts med den yttre världen.

Doktor Weisler ledde visserligen det hela i föregångarens anda, men han hade utvidgat anstalten, så att han i medeltal alltid hade tretio patienter.

Han hade engagerat en biträdande läkare och äfven antagit flera handfasta vaktare och vakterskor.

Han var mycket ofta på resor och hade, alldenstund baron Silfverhielm, Hildas far, varit hans studiekamrat, äfven lärt känna fröken Hilda.

Denna hade på sista tiden upprepade gånger skrivit till läkaren och frågat, om han kunde mottaga en patient i sin anstalt.

Så snart vagnen stannade utanför porten, öppnades denne.

Kusken körde in i trädgården och stannade å nyo framför det i parken afsides belägna huset.

Under färden hade Hilda och John icke kunnat tala mycket med doktorn tör vagnsbullrets skull.

Hildas blesstyr förorsakade henne också sådan smärta, att hon icke alls hade någon lust att inlåta sig i något längre samtal.

John hade bara talat om för läkaren, att man medförde den sjuka, hvars ankomst Hilda redan skriftligen antydt.

Men doktor Weisler hade, som det tycktes, med afsigt förhållit sig mycket tyst och endast försäkrat, att det glädde honom att återse baronessan, fastän det naturligtvis gjorde honom ondt, att hon sjelf vore tvungen att taga hans hjälp som läkare i anspråk.

Eller var doktor Weisler endast så tystlåten, emedan han ville undvika att i Johns närvaro tala utförligare och förtroligare med fröken Silfverhielm?

Äfven ytterdörren till huset öppnades liksom af sig sjelf.

På en vink af doktorn skyndade en äldre och en yngre sköterska till, hvilka båda voro iklädda ett slags uniform.

— För den sjuka till mottagningsrummet! befalde doktorn, sedan han och John hjälpt Hilda att stiga ur vagnen.

Men sköterskorna, som stått bakom vagnen, missuppfattade befallningen.

De trodde, att det var fråga om att föra baronessan till mottagningsrummet.

— Nå, kom då bara med! sade den äldre af dem. Hos oss kommer du att få det riktigt på gaffeln, ska' du få se.

Med dessa ord grep hon så hårdt tag i armen på baronessan, att denna skrek till af smärta och genast föll på knä.

— Min arm! Mitt sår! jemrade hon sig.

Hon var nära att svimma.

— Ah, sjåpa sig nu inte! sade vakterskan afvisande. Här hos oss, ser du, måste man vara foglig och hålla munnen, annars vankas det smörj.

Doktorn och John sprungo naturligtvis genast till.

— Sådana dumma människor, som inte se skillnad på folk! utbrast betjenten.

— Låt bli! befalde doktorn. Det är ju inte fråga om denna dam utan om den sjuka, som ännu befinner sig i vagnen.

Den yngre sköterskan tycktes icke ha gripit tag mindre hårdt än kamraten.

Fastän det genast svartnat för baronessans ögon, utstötte hon likväl, när den yngre sköterskan grep tag i henne för att resa upp henne, ett halft undertryckt skri af smärta.

Doktor Weisler afvisade energiskt sina båda underlydande.

— Ack, så dumt!

— Ja så, det var inte den rätta.

Så mumlade samtidigt de tillrättavisade.

— Kom hit! befalde doktorn.

Han steg in i vagnen och reste upp den medvetslösa Signe från sätet.

De båda qvinnorna voro genast till hands.

— Ja så, ser hon ut på det viset? skrattade den äldre.

— Det kunde vi ju inte veta, yttrade den yngre liksom för att urskulda det begångna misstaget.

— Raska på här! Inte något onödigt prat! inföll doktorn.

Signe lyftes ur vagnen och bars in i huset.

John hade antagit sig baronessan.

Denna hemtade sig fort. Ännu kände hon dock sådana smärtor, att hon ej var i stånd att tala.

Doktorn befalde kusken ställa in hästarne i stallet. Sedan tog han baronessan under armen och stödde henne vid gåendet.

Samtidigt bad han henne om ursäkt för det af sköterskorna begångna misstaget.

— De dumma människorna måtte då inte alls ha några ögon i skallen, sade Hilda harmset.

— Sådant kan hända, svarade doktorn med en axelryckning, ty mitt folk är vant att med raskhet och utan många ord sköta sin svåra tjenst. Gör dem inga förebräelser därför, ty det är inte rådligt.

Hilda suckade.

Att hon skulle bli den första, som fick ett sådant begrepp om dårhuset, det hade hon verkligen inte kunnat förutse.

Dörren stängdes åter efter de inträdande af en man med mörk uppsyn.

Doktorn förde Hilda till ett rent af elegant möbleradt rum, dit Signe redan blifvit inburen och nedlagd på en soffa.

Läkaren förde baronessan till en bekväm länstol, som stod bredvid ett elegant skrifbord och bad henne taga plats.

Samtidigt helsade han henne välkommen i sitt hus.

Sedan gick han till Signe, kände henne på pulsen och öppnade hennes slutna ögonlock liksom för att öfvertyga sig om, ifall hon snart skulle återfå medvetandet.

Han nickade på hufvudet, liksom om han varit nöjd med resultatet af sin undersökning.

— Det är bra, sade han derpå, vänd till de båda sköterskorna, hvilka stodo qvar och väntade på ytterligare befallningar. Gå! Behöfver jag er, så skall jag tillkalla er.

Båda voro tydligen vana att lyda utan invändning, ty de lemnade genast rummet.

— Var god och stig in i rummet här bredvid, unge herre! sade doktorn sedan till John.

Dermed öppnade han dörren och uppmanade medelst en gest John att lemna rummet.

Betjenten smålog öfverlägset.

— Herr doktor, sade han, låt inte det ringaste genera er af min närvaro. Jag är baronessans förtrogne vän, för hvilken hon ej har någon hemlighet.

Läkaren såg frågande på baronessan.

Denna tog till ordet:

— John, jag skall låta kalla dig, då vi komma att tala om affären; men nu behöfver jag dig ej, alldenstund herr doktorn först i sin egenskap af läkare skall lemna mig sitt bistånd och omsorgsfullt förbinda mitt sår.

— Jag ska' hjälpa herr doktorn med den saken, förklarade John.

— Nå, så stanna då gerna för mig! medgaf nu Hilda.

Läkaren ryckte på axlarna.

— Jag ansvarar för hans tystlåtenhet, herr doktor, inföll baronessan, hvilken mycket väl förstått läkarens åtbörd.

Doktorn tog nu bort nödförbandet, som John under vägen anlagt, och undersökte mycket noga såret.

När han såg, att kulan ännu satt qvar i Hildas arm skyndade han sig att taga bort den samma.

Under denna temligen smärtsamma operation fann Hilda af idel smärta och ångest icke något tillfälle att tala med doktorn om det egentliga ändamålet med sitt besök.

Men så snart läkaren slutat, skyndade hon sig att helt förtroligt redogöra för sitt ärende.

När doktorn hörde, hvart Hilda egentligen ville komma, ryckte han liksom beklagande på axlarna.

När Hilda såg det, kastade hon en bundt sedlar på bordet framför läkaren.

— Jag tycker, att ni härför gerna kan göra mig den tjensten, sade hon och pekade dervid på sedlarna. Ju fortare saken klareras, desto förr har ni förtjenat edra pengar, och desto mindre omkostnader har ni. Tre alnar under jorden är hemligheten i godt förvar, i all synnerhet som ni icke behöfver säga er personal sanningen, äfven om den är fullkomligt pålitlig.

Åter igen ryckte läkaren på axlarna, då han svarade:

— Min fröken, den tjensten att upptaga patienten i min anstalt vill jag gerna göra er, men det är också det enda.

— Men, herr doktor, jag betalar er gerna dubbelt så mycket, som jag redan erbjudit er, om ni i hemlighet ger Signe in ett litet pulver.

— Vi tala inte vidare om den saken, inföll läkaren. Jag skall skriftligen erkänna, att jag mottagit patienten, och sedan får fröken med sin underskrift intyga, att den sjuka är en släkting till er, som ni nödtvunget anförtror i min vård.

Doktorn ifylde en stor blankett och läste sedan upp innehållet i sin helhet.

— Det är ju riktigt så, eller hur? frågade han derpå med ett listigt leende.

— Hade jag anat, att ni skulle göra så mycke' omständigheter, och att ni inte alls ville veta af någon »radikalkur», så hade jag väl ingen gång tagit er hjälp i anspråk, svarade Hilda, förargad.

— Se så, var nu inte så ifrig! sade doktor Weisler. Ni vet ju, att ni kan förlita er på mig. En kort tids vistelse i ett sådant hus har ofta just den verkan, som ni önskar. Kanske är jag i tillfälle att rätt snart lemna er ett gynnsamt besked. Öfverilning är aldrig bra, och i ett sådant fall kan man,

äfvén om man har pålitliga tjenare, aldrig gå nog försigtigt till väga.

Baronessan efterkom nu läkarens uppmaning och undertecknade ett erkännande, enligt hvilket hon i doktor Weislers vård anförtrodde sin sinnesrubbade släkting Elisabeth Annerstedt, för hvars vård och underhåll hon förpligtade sig att månadligen i förskott betala en viss summa.

Hilda hoppades fortfarande kunna förmå doktorn att gå in på hennes brottsliga förslag att förgifta Signe, alldenstund hon trodde, att han endast intog en så reserverad hållning, emedan han icke ville, att John skulle bli ännu mera invigd i saken.

Doktorn gömde det undertecknade papperet i sin ficka.

Sedan ringde han.

De båda sköterskorna stego in.

Läkaren befalde dem bära den sinnesrubbade Signe till en närmare angifven cell och ge henne en kall dusch, så att hon ändtligen vaknade.

Sedan bad han Hilda följa med och med egna ögon öfvertyga sig om, hvart Signe fördes.

Sedan Hilda och John underkastat därhuscellen en flyktig besigtning, stego de på läkarens uppmaning in i en observationskammare, hvarifrån man tydligt kunde se och höra, hvad som försiggick i den angränsande cellen, utan att sjelf bli sedd.

Sköterskorna buro in Signe i cellen, klädde af henne en del af kläderna och lade henne på den hårda bädden.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Han förstod att kurera.

Doktor Weisler steg strax derpå in i cellen och återkallade Signe till sans med en starkt luktande, nervretande essence.

Så snart han såg, att Signe uppvaknade ur sin bedöfnings, gaf han den ena vakterskan en vink.

Denna sprutade genast iskallt vatten öfver Signes hufvud och ansigte.

Signe blef naturligtvis förskräckt och utstötte ett skri.

Men sköterskan fäste sig ej dervid utan gaf henne ytterligare en kalldusch.

— Hjelp! Min mor! Min mor! skrek Signe, när hon ändtligen åter förmådde hemta andan.

— Nå, ändtligen tycks du vilja vakna. Det var sjelfva sjutton hvad du sofvit länge.

Medan hon i hånfull ton yttrade dessa ord, torkade sköterskan det kalla vattnet ur den förskräckta Signes ansigte.

Signe blef å nyo förskräckt, när hon hörde den för henne fullkomligt främmande kvinnans röst.

Hon reste sig upp från bädden.

Med förskräckelse märkte hon nu, att hon var en fånge och befann sig i ett rum, som med sina förgallrade fönster liknade en fångcell.

Den skurkaktige läkaren närmade sig henne, fattade hennes hand och kände henne på pulsen.

— Nå-å, hur står det till, Elisabeth? frågade han.

— Herre, mitt namn är Signe. Jag anhåller om, att ni återger mig min frihet och säger mig, hur jag kommit i denna rysliga belägenhet.

Doktorn ruskade på hufvudet, som om han icke förstått Signes ord.

— Jag vet ingenting annat, än att ni heter Elisabeth Annerstedt och följaktligen måste jag kalla er så, sade han.

— Hvem har sagt er, att jag heter så? Det är inte sant. Jag heter Signe Ekstam-Karleman.

— Namnet betyder ju här ingenting till saken, föll doktorn henne i talet. Det gläder mig, att det förfärliga raserian-fallet är lyckligen öfverståndet, och vi ska' hoppas, att det inte så snart kommer igen.

Doktor Weisler sade detta i en så lugn ton, som om han talat om en högst beklaglig händelse, som verkligen inträffat. Signe stirrade på honom, mållös af häpnad och skräck.

Hon hade ondt i hufvudet, och det föreföll henne, som om hon uppvaknat ur en sömn, hvilken oroats af vilda drömmar.

Hon försökte samla sina tankar för att tydligare kunna erinra sig de senaste händelserna, hvilka föresväfvade henne likom i drömmen.

— Herre, utbrast hon i sin förtviflan, hvem är ni, och hvarför vill ni inbilla mig någonting så förfärligt? Jag har visserligen icke sjelf full klarhet angående det sällsamma tillstånd, hvari jag befunnit mig, men inte har jag haft något raserianfall, så mycket vet jag med visshet. Hvar är min mor? Hvar är mitt barn?

— Fröken Elisabeth, fortfor läkaren i en faderligt varnande väns ton, akta er för våldsamma sinnesrörelser, ty eljes är det inte mitt fel, om ert förstånd plötsligt åter omtöcknas.

— Herre, hvad skall det betyda? skrek Signe. Mitt förstånd har aldrig varit omtöcknad, och om ni påstår det, så sker det mot er egen öfvertygelse.

— Jag måste på det allvarligaste be er, fröken Elisabeth . . .

— Signe heter jag, herre . . .

— Jag måste kalla er så, som ni faktiskt heter, fröken Annerstedt. Och om ni icke försöker lugna edra upprörda känslor, så ser jag mig till förekommande af olyckshändelse nödsakad att låta ikläda er tvångströja.

— Herre, hvem ger er rättighet att behandla mig som en vansinnig? Jag är ju inte alls sinnesrubbad.

— Det måste jag som läkare kunna bedöma bättre, fröken Annerstedt, svarade doktorn lugnt. Ni är sjuk, mycket sjuk, och allt, som ni betraktar såsom hårdhet eller grymhet, sker endast till ert eget bästa, till fromma och välsignelse för er.

Signe skrattade gällt af harm och vrede.

Men strax derpå fick hon tårar i ögonen.

— O, Gud i himmelen, snyftade hon, min mor, min mor, om du gjort mig detta, då är det också ditt eget fel, om jag rycker den sista gnistan af kärlek och aktning för dig ur mitt bröst. Gud vare mig och mitt stackars barn nådig!

— Var för all del lugn och stilla, kära fröken! förmanade den hycklande doktorn.

Men Signe brast ut i hjertsliitande klagan.

-- Min bästa fröken, om ni är så oefferrättlig, så återstår mig ingenting annat än att gifva er en sömndryck för att förebygga ett nytt raserianfall.

— Herre, jag fordrar af er, att ni säger mig, hvar jag är, och hvilka skurkar, som bringat mig i denna förskräckliga belägenhet.

— Om ni lofvar att vara riktigt lugn och sansad, så ska jag gerna lemna er den önskade upplysningen.

— Nåväl, jag skall lugnt åhöra er, men jag ber er säga mig sanningen och framför allt upplysa mig om, hvar min mor och mitt barn finnas.

— Stackars ni! svarade läkaren. Om det var ert barn, som den förskräckliga gamla qvinnan, hvilken sjelf rasade som en vansinnig, mördat, då är det ju ej underligt, att ni miste förståndet och hemföll åt raserigalenskapen.

Signes hjerta hotade att stanna, när hon af denne skenbart så ärevördige, gamle herre hörde så förfärliga ord.

Hon stirrade på honom, liksom ville hon i hans ansigte läsa, om han ljugit eller talat sanning.

Sedan utstötte hon ett skri af förbittring och utropade:

— Lögn! Lögn! Ingenting annat än skändlig lögn! Det är inte sant; min mor har inte dödat mitt barn. Hon bar det på sina armar, och om hon gjort någonting så förskräckligt, då måste jag åtminstone ha någon aning derom. Men jag vet icke det ringaste om den saken.

— Så mycket bättre, om ni helt och hållet förlorat minnet af det skedda! fortfor läkaren. Jag var ju inte sjelf ögonvittne till den der gräsliga scenen, men den herre, som förde er hit och besvor mig att lemna er vård och hjälp, berättade allt för mig och försäkrade, att han i första vreden sjelf halfvägs slog ihjel den qvinna, som så grymt mördade det oskyldiga barnet, och sedan öfverlemnade henne i rättvisans händer. Hon får nog med lifvet umgälla sitt hemska dåd.

— O, Gud i himmelen, en skurk, en alldeles förskräcklig skurk är ni, skrek Signe till. Inte ett ord af allt det der är sant. Jag vet ingenting . . . nej, nej, min mor har inte mördat mitt barn. Hon menade så väl med mig, hon ville föra mig

till min far, och att jag nu befinner mig här, det är endast och allenast ett verk af de nedriga människorna, mina fiender, hvilka jag aldrig vet mig ha på ringaste sätt förfördelat. Och ni — ni, herre, om ni stält er i de der skurkarnes tjänst, så är ni inte mindre usel, ja, ännu uslare än de.

Läkaren befalde sköterskan att taga fram några instrument.

— Det gör mig verkligen ondt, sade han sedan, vänd till Signe, att jag måste taga min tillflykt till det sista medlet och åderlåta er.

— En skurk, en usling är ni, det inser jag nu allt tydligare, skrek Signe i sin förtviflan.

— En vän är jag, som vill och måste uppbjuda allt för att åter förskaffa er det högsta goda, sinnenas rätta bruk. Ert blod pulserar för häftigt, och deraf förvirras er hjerna. Efter en grundlig åderlåtning skall ni genast känna lättnad och blifva lugnare.

Signe skulle helst velat kasta sig öfver den hycklande skurken och strypa honom.

En sådan nedrighet, som denne person lade i dagen, hade hon aldrig förr i sitt lif råkat ut för, icke ens hört talas om.

Han ville söka inbilla henne, att hennes egen mor mördat hennes barn.

Och nu ville han dessutom föröfva en sådan skändlighet mot henne sjelf som att genom blodförlust beröfva henne hennes krafter.

Nu kom sköterskan tillbaka.

Läkaren utvalde bland de medförda instrumenten en liten hårfin knif.

— Nå ja, kanske vi ändå skulle kunna afstå från åderlåtingen, sade han, när han såg, att Signe var nära att svimma.

— Kanske jag i stället ska' ge henne några droppar? frågade den äldre sköterskan.

— Ja, gör det!

Men nu satte sig Signe till motvärn och skrek:

— Låt bli mig! Låt bli mig! Odjur, tänker ni förgifta mig?

Då inföll doktorn i sträng ton:

— Men, min fröken, jag måste verkligen en gång för alla undanbedja mig detta fullkomligt ogrundade misstroende mot mig. Ni måste försöka bli mera lugn och sansad. Herr grefven, som fört er hit, skulle bli alldeles utom sig, om han finge veta . . .

— Hvem . . . hvem skulle ha fört mig hit? inföll hastigt Signe.

— Herrns namn är grefve Cedersvärd.

— Omöjligt! Det är lögn. Aldrig kan Axel ha varit nog äreförgäten att prisgifva mig åt en så grym persons godtycke, som ni är, ni usling.

Doktorn blef i en hast blossande röd af vrede.

— Vansinniga! skrek han. Det ska' du få umgälla. Att så der oupphörligt groft förolämpa mig, det förtjenar näpst. — Stina, gif henne en lektion i höflighet! befalde han den äldre sköterskan.

Dermed lemnade han cellen.

Stina, en känslö- och hjertlös person, skyndade sig att efterkomma den barbariske läkarens tillsägelse.

Hon grep genast obarmhertigt hårdt tag i Signes armar.

— Ska' hon verkligen ha sig en dufning? frågade den yngre sköterskan? Ska' jag hemta »ordningsmannen?»

— Ja, hit med karbasen bara! Aldrig har man väl hört maken till ohöfligt och näsvist stycke. Jag måste randa hennes syndiga kropp, och det grundligt ändå.

Den yngre sköterskan sprang efter en af läderremmar sammanflätad piska och lemnade den till sin äldre kamrat.

— Se så, håll henne nu, medan jag lär henne veta hut! befalde Stina.

Den yngre sköterskan lydde, och Stina började nu obarmhertigt misshandla sitt arma offer.

Vid de första slagen jemrade sig Signe högt, men sedan bet hon krampaktigt ihop tänderna och led tåligt utan att klaga. Hon måste ju foga sig i det oundvikliga, ty hon kunde ju icke tänka på att värja sig mot dessa qvinliga furier.

Ändtligen steg doktor Weisler åter in i cellen och gafsköterskan ett tecken att upphöra.

Det blef tyst i rummet. Endast en med sjelfbehersknin- gens hela kraft undertryckt snyftning hördes.

På en vink af läkaren iklädde nu de båda omenskliga sköterskorna Signe tvångströja och kastade henne temligen omildt på den hårda bädden.

Signe gömde sitt af tårar öfversköljda ansigte i kudden, och ofrivilligt kom den tanken:

— Ack, om döden ändå komme och befriade mig från alla mina lidanden!

Signe var öfvertygad om, att hon blifvit född till olycka.

Ja, hur förfärligt hade icke hennes uppvaknande varit till detta tröstlösa, förtviflade lif i därhuset!

Hon var värre deran än en tiggare, ja, än brottslingen i fängelset.

Nu hade äfven hon förlorat det sista goda, som i lifvets svåraste strid ännu synes menniskan som en skatt, nemligen friheten.

Mot dessa barbarers råa, brutala våld kunde hon hvarken försvara sig eller anföra klagomål; ty här fans ju ingen, för hvilken hon skulle kunnat klaga sin bittra nöd, sin gränslösa smärta.

Ja, hon önskade antingen vara död eller riktigt vansinnig, emedan hon då icke vidare skulle ha varit medveten om dessa svåra hemsökelse.

Eller kände doktor Weisler nu med den olyckliga något medlidande?

Ínsåg han, att han gått för långt?

Han sköt Stina, som tycktes ha god lust att ännu en gång svinga karbasen, åt sidan och sade:

— Det var nu inte alls meningen, att ni skulle vara så hårdhänt, Stina. Jag ville bara göra begripligt för den delvis utan sitt eget förvällande vilsekomna flickan, att hon i sitt umgänge med mig, sin läkare, måste beflita sig om ett hyfsadt språk, om hon vill göra räkning på en god behandling.

Stina satte med ett hånskratt händerna i sidorna och svarade djerft:

— Skada på hvarje rapp, som inte träffade ordentligt. Den fine herrn, greve Cedersvärd, har uttryckligen befalt mig att piska mordolanerna ur den oefterrättliga jäntan.

Signes snyftning förstummades; ty fastän det, som hon nu hörde, gick likt ett dolkstyng genom hennes hjerta, och fastän hon knappast förmådde bemästra sin förbittring öfver detta skändliga förtal, ville hon likväl höra hvad dessa menniskor sade om hennes innerligt älskade Axel och hvad de viste om honom.

Doktorn gick fram till Signes bädd.

— Hör på vidare! tilltalade han henne.

Signe rörde sig ej.

Läkaren böjde sig ned öfver henne.

Han såg, att hon var vaken och grät.

Det var honom nog att veta det.

— Ni har alltid traktat efter att lära känna er mors, den gamla Beatas, hemlighet. Jag har erhållit tillstånd att för er avslöja hennes hemlighet, i all synnerhet som ni, alldenstund ni ärft er mors själslyten eller åtminstone hennes anlag till van-

sinne, deraf skall inse, hur trängande nödvändigt det var, att föra er till en anstalt för sinnessvaga.

Signe ryste.

— Tig! Jag vill inte höra någonting vidare, stönade hon.

— Jo, ni måste veta allt, fortfor läkaren. Det är grefve Cedersvärds uttryckliga önskan, att ni skall få riktigt klart för er, hvarför han måste öfverge och förskjuta er.

Signe förstod, att den hjertlöse mannen endast lade an på att plåga henne, och att det derfor varit fåfång möda, om hon ännu en gång uttalat sin önskan att icke vilja veta någonting.

Hon teg.

Läkaren fortfor:

— Ända till den stund, då herr grefven per telegraf under rättade er om sitt snara besök i villan Palmunden, kände han sjelf icke så noga till er mors lefnadshistoria.

Af detta skäl hatade han också sin maka och alla dem, som förmått honom att gifta om sig.

Ja, grefve Cedersvärd umgicks till och med med tanken att skilja sig från sin fru för att kunna gifta sig med er, sin första kärlek, om det också vore i främmande land och som utfattig man.

Redan genom dessa ord inser ni väl, att jag genom herr grefven är mycket noga underrättad, och att jag talar rena sanningen. Herr grefven älskade er fortfarande, ja, han älskar er ännu; ty att han fört er hit i stället för att lemna er i rättvisans händer, är ju det tydligaste beviset för, hur tungt det kants för honom att uppträda mot er och för alltid afstå från er.

Han anlände just till villan, när er mor lockat er bort derifrån i afsigt att antingen mörda er eller öfverlemna er som mörderska i den straffande rättvisans händer.

Han såg er mors vagn köra bort, han följde efter och upphann den samma.

Men den gamla vansinniga förbryterskan hade redan gifvit er in en dosis gift, alldenstund hon redan på långt håll varsnat och känt igen herr grefven.

Ni gaf lyckligtvis åter upp giftet och undgick på så sätt döden; men i stället råkade ni i sådant raseri, att ni ville rycka till er barnet för att kasta det för grefvens fötter, hvilken senare ni på det gröfsta förolämpade.

Beata hoppade ur vagnen, utstötte ett vansinnigt skratt, fattade barnet i benen, kastade det högt i luften, uppfångade det åter och utropade:

»Grefve och menedare, ifall du ännu icke skulle veta, att du älskat, förfört och förskjutit en mörderskars dotter och kros-

sat hennes hjerta, så se här hvad mörderskan gör för att förstöra frukten af sin dotters skam och för att derigenom sätta en gräns för den förbannelse, som hvilar öfver mitt hufvud!»

Innan grefven hann frånrycka den vansinniga mörderskan barnet, slungade hon det under hästarnes hofvar. Djuren blefvo skrämde och trampade sönder barnet, och vagnen rullade öfver det lilla liket, hvilket krossades till en oformlig massa.

Ni såg det och kastade er öfver er mor i afsigt att döda henne, åtminstone uttalade ni i ett till vannsinnige gränsande upprördt tillstånd tydligt denna afsigt.

Grefven ryckte undan er, men ni skrek och rasade, ni utslungade de grötsta förölämpningar mot honom och hans fru och anklagade honom för att vara ert barns mördare.

Inom en kort stund sjönk ni som död till marken, utmatad af raserianfallet; men alldenstund grefven befarade, att ni snart åter skulle hemta er och å nyo börja rasa, lät han fångsla er och föra er till sin vagn.

Er mor hade, sedan hon mördat barnet, gripit till flykten. Herr greve Cedersvärd befalde sin betjent och en detektiv, som befann sig i herr grefvens sällskap, att sätta efter och tillfångataga mörderskan.

Så skedde äfven, och den förhärdade synderskan blef likaledes bunden och återförd till villan, der herr grefven, sedan han hemtat sig från sin förskräckelse öfver det fasansfulla blodsdådet anställde ett strängt förhör med henne.

I början visade hon sig ytterst förhärdad och ville icke alls aflägga någon bekännelse.

Först då styfsonen Victor, hvilken i sällskap med familjen Ekstam likaledes infann sig i villan, gjorde henne allvarliga föreställningar, lät hon förmå sig att redogöra för bevekelsegrunderna till sitt fasansfulla dåd.

Hon hade varit gift med en förnäm man, som kallat sig greve Meyersköld, hvilket emellertid icke var hans rätta namn.

Efter år och dag hade han öfvergifvit henne och alltjemt afspisat henne med undanflykter och fagra löften. Slutligen hade hon gjort sig närmare underrättad om hans förhållanden och hade då fått veta, att han redan var gift, och att han följaktligen icke alls tänkte infria sitt äktenskapslöfte till henne.

Då hade hon gripits af förtviflan.

Hon hade fått klart för sig, att hon blifvit förförd, att hon var en fallen varelse. I hemlighet hade hon då smugit sig in i det hus, som grefven med sin fru för tillfället bebodde, och hade der mellan fyra ögon stält honom till svars.

Greve Meyersköld hade lofvat henne allt möjligt och

omöjligt, bara för att blidka hennes vrede, men då hade hon stött dolken i hans bröst, och han hade, enligt hennes öfvertygelse, ögonblickligen sjunkit död till golvet.

Efter detta rysliga dåd flydde hon liksom Kain, sedan han slagit ihjel sin broder Abel.

Strax derpå gifte hon sig bara för att få bära ett annat namn och på så sätt kunna undgå förföljelsen och — bilan.

Men samvetet lemnade henne aldrig någon ro, och hatet till sin förförare öfverflyttade hon på barnet, hvilket hon redan då svor död och undergång.

Beata skulle redan då skoningslöst ha mördat er, om hon icke med våld hindrats derifrån af sin tillkommande man.

Efter sin mans död vågade hon icke utföra sin brottsliga föresats, emedan ni då redan var stora flickan och, såsom gumman sade, skulle ha skrikit och satt er till motvärn.

Men under alla dessa år har hon i er person hatat sin mördade förförare.

Hon ämnade sedermera för er berätta sitt lifs fasansfulla hemlighet, och det just i det ögonblick, när en friare komme att anhålla om er hand.

Hon ville göra det, på det att, när friaren då med förakt vände sig bort från mörderskans dotter, ni skulle bli lika olycklig, som hon sjelf en gång varit.

Öfver denna plan grubblade hon i många år, och att ni delvis omintetgjorde den genom ert egenmäktiga giftermål, ökade naturligtvis än ytterligare den onaturliga qvinnans förbittring.

Vansinnig har hon ju redan länge varit. Af hämnd från-röfvade hon ert barn, och af hämnd upptände hon i ert bröst hoppet om, att er far ännu fans i lifvet.

Med verklig satanisk skadeglädje och tillfredsställelse afslöjade hon för grefve Cedersvärd den förskräckliga hemligheten och betonade särskildt, att ni vore en mörderskas dotter, och att det glädde henne att se, hur olycklig ni blifvit, och att ni nu genom edra handlingar sjelf vore mogen för stupstocken.

Grefve Cedersvärd gjorde då hvad pligten bjöd honom. Han öfverlemnade henne i rättvisans händer och lät genom ögonvittnen intyga, på hvilket gräsligt sätt hon begått mordet.

Såväl derigenom som genom nya bevis, som Beata lemnat honom, har grefve Cedersvärd blifvit öfvertygad om er egen skuld.

Men han afstod från att äfven lemna er i domarens händer emedan han var öfvertygad om, att ni ärft er mors vansinne, och att ni sedan nästan omedvetet gått från brott till brott utan att sjelf kunna göra er någon reda för edra handlingar.

Under tårar tillstod han för mig, att till och med om ni med de heligaste eder bedyrade er oskuld, han efter hvad som passerat ändå aldrig skulle kunna öfvertygas deraf, ty den omständigheten, att ni vore en dubbelmörderskas dotter, stode som en öfverstiglig skiljevägg mellan er och honom.

Han ansåg det för sin pligt att beröfva er möjligheten att följa ert medfödda begär att begå brott. Hans ärliga namn finge icke nämnas i förbindelse med ert och derigenom för alltid fläckas; ty skammen att ha nödgats gifta sig med en annan, förnäm mans mätress vore som solljus mot svart natt i jemförelse med den att vara en dubbelmörderskas dotters älskare.

Han skulle aldrig tröttna att bedja för er själs välfärd, men ni borde också för denna stora hänsynsfullhet visa er tacksam mot honom genom att tåligt foga er i ert öde och icke mera gifva honom anledning att uppträda mot er.

Sedermera, möjligen efter några års förlopp, skulle han, om ni uppfört er väl, ställa medel till ert förfogande, så att ni kunde bosätta er någonstädes i utlandet och der lefva ett bekymmerfritt lif. Men en så stor summa, som han genom härads höfding Söderpalm lofvat er, kunde det icke mera bli tal om, alldenstund han icke sjelf ville gifva er vapen i hand att å nyo intrigera mot honom och hans fru.

Se så, slöt därhusläkaren sitt tal, detta är i hufvudsak allt, som jag skulle meddela er om det skedda och om grefve Cedersvärds ädla afsigter.

Jag har så skonsamt som möjligt fullgjort detta mitt uppdrag och hoppas, att ni från denna stund icke vidare skall gifva mig den ringaste anledning till missnöje med er.

Vinnlägg er om ovilkorlig lydnad och tänk alltid på, att jag måst lofva att hvarje vecka sända herr grefven en utförlig rapport öfver ert uppförande, och att han hvilket ögonblick som helst kan lemna er i rättvisans händer, om han finner det nödvändigt!

Och han skulle ovilkorligen se sig nödsakad att göra det om ni gjorde det omöjligt för mig att komma öfver ens med er i godo.

Några dagar måsta ni behålla tvångströjan på och måste äfven hålla till godo med knapp kost.

Sedan skall jag lemna större frihet och bevilja er större förmåner, beroende på er foglighet.

För hvarje skymford ni uttalar ser jag mig nödsakad att ådöma er en dags mörk arrest i straffcellen med vatten och bröd eller också utan någon föda alls.

Se så, nu vet ni besked, och jag antar, att ni redan af

tacksamhet för herr grefvens stora hänsynsfullhet skall foga er i ert öde att räknas till dårhushjonen.

Doktor Weisler förstod i sanning att kurera på sitt vis, men erkännas bör, att det var en underlig metod.

Den, som vid intagandet i hans »mönstergilla och berömda» anstalt för sinnessjuka ännu icke var vansinnig, måste tvifvelsutan på helt kort tid blifva det.

Men af det sätt, hvarpå han börjat sin radikalkur, finna vi, att han för att beröfva sin stackars patient, eller rättare sitt arma offer, allt mod och hopp med satanisk klokhet missbrukat det, som har om den gamla Beatas hemlighet fått veta af baronessan, äfvensom hvad den senare meddelat honom rörande grefve Axels och Signes förhållande.

Och hvad Hilda icke förut känt till, det hade Axels telegram, som hon funnit i Signes klädningsficka, upplyst henne om.

Hvad det här kommit henne väl till pass, att hon och John lyssnat på baronen efter hans återkomst från Ellen! Deraf hade hon genom den skurkaktige doktorn låtit slå mynt.

Det värsta man kunnat göra Signe, var, att man sagt, att Beata mördat hennes barn, och att Axel sjelf fört henne till dårhuset, emedan han efteråt ändå trott på hennes förmenta brottslighet, och emedan hon derigenom helt och hållet förlorat hans aktning.

Mera död än lefvande hvilade Signe på sin hårda bädd, när den skurkaktige doktorn, triumferande, nöjd och belåten, lemnade cellen för att åter begifva sig till den skamlösa Hilda.

Den grymma hjertlösa sköterskan Stina var nu oinskränkt herskarinna öfver vår så djupt beklagansvärda hjeltinna.

Arma Signe, som var prisgifven åt en sådan furies godtycke!

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Det tål att tänka på

Att hvarken Beata eller Signes vänner hade någon aning om de mot henne föröfvade himmelsskriande orättvisorna, ha vi ju redan klart för oss.

De senare, Victor och baron Ekstams familj, sväfvade ju tyvärr i den sorgliga villfarelsen, att Signe befann sig i sin mors hägn och skydd.

Vi behöfva väl icke omnämna, att ej ett enda ord var sant af det, som doktorn berättat om barnamordet och Beatas tillfångagagande genom grefve Axel.

Denna saga hade läkaren på Hildas inrådan dukat upp för den stackars Signe för att på så sätt för henne söka förklara det mot henne föröfvade skurkstrecket.

Signe skulle i sin ångest öfver, att modern hemfallit åt bödeln, icke mera känna någon lust att återfå friheten och ännu mindre ha mod att göra sig underrättad om, hvad som af denna skräckunderrättelse var sanning eller lögn.

Medan Signe här led så förskräckligt, låg Axel dödssjuk i villan Palmlunden.

Och vid denna tid ströfvade Beata genom världen för att nu efter så många år godtgöra hvad hon en gång delvis försummat, delvis icke vågat göra.

Visserligen hade doktor Weisler icke ljugit, när han sagt, att Beata i Signe hatat sin forne älskare, och att hon alltid visat sig så otillgänglig och kärlekslös mot henne, emedan hon genom Signe städse å nyo erinrades om sin olycka och sitt — brott.

Men det var likväl Beatas allvarliga föresats att nu sörja och kämpa för Signe, till och med om hon dervid skulle löpa

fara att sjelf få umgälla hvad hon en gång förbrutit, förblindad af hat och svartsjuka.

Signes barn vårdade och skötte hon under resan med äkta moderlig omsorg, ty hon kunde icke annat än med kärlek allt mer och mer fästa sig vid den älskliga lilla varelsen.

Hon hade tagit med sig barnet, dels emedan hon deri trodde sig ha en sporre vid utförandet af sin föresats, dels emedan hon hoppades att derigenom kunna kraftigare inverka på sin forne älskare, ifall denne ännu fans i lifvet.

En aning sade henne, att grefve Meyersköld ännu lefde.

Under sitt frivilliga eremitlif hade hon, som vi veta, så godt som icke alls bekymrat sig om det, som försiggått der ute i världen.

Under denna tid hade det icke heller fallit henne in att hoppas, det grefve Meyersköld den der gången sluppit undan med lifvet.

Hon hade ansett honom för död, för mördad.

Sjelf hade hon betraktat sig som hans mörderska.

Under förbannelsen att ha belastat sitt samvete, med ett blodsdåd hade hon alltjemt gjort sig de bittraste förebräelser.

Men om hon å ena sidan allvarligt ångrade hvad hon gjort, så hade hon dock å andra sidan helt och hållet lefvat sig in i den föreställningen, att grefve Meyersköld sjelf varit den egentliga skulden till katastrofen, och att hon, just emedan han öfvergifvit henne och brutit sitt löfte, nästan icke kunde ha handlat annorlunda.

Visserligen hade hon också då och då tänkt på sin kärlekslöshet mot Signe och erkänt, att hon gjorde flickan orätt; men hon anade, att Signe, ifall hon varit vänligare mot henne, skulle ha tagit mod till sig och frågat: Hvem är jag? Är du min mor? Hvem är min far? Hvarför är du alltjemt så sorgsen?

Sådana frågor ville hon helst slippa att besvara.

Att för den unga flickan aflägga en sådan bekännelse, det betraktade hon som den största oklokhet.

Signe skulle ju, så länge hon icke var fullvuxen, icke alls ha förstått allt det der.

Ja, i sin barnsliga oskuld och enfald skulle hon kanskerent af ha utbasunat moderns hemlighet och derigenom beseglat den senares öde.

Och vidare skulle Beata genom en öppen bekännelse ha utsatt sig för faran att för alltid förlora Signes aktning.

Var det nu också delvis hatet, som hon från den trolöse fadern öfverflyttat på barnet, som afhöll henne från att erkänna

sig som Signes mor och visa sin dotter kärlek, så var det också en ädlare känsla, som mellan henne och hennes barn rest en skenbart oöfverstiglig skiljevägg.

Hon kände sig i sitt tryckande skuldmedvetande som en mörderska, och en hemlig skygghet, samvetets röst afhöll henne från att med sina händer, vid hvilka lådde blod, vidröra sitt oskuldsfulla barn.

Långa år hade ju redan förflutit sedan den der katastrofen, men denna tid hade ändå för den i sina beslut vacklande Beata varit för kort för att uppgöra en bestämd plan.

Utifrån hade ingenting inverkat bestämmande på hennes beslut, och inom sig hade hon hvarken känt kraft eller mod att ändra sin belägenhet.

I första rummet hade hon också varit betänkt på att låta gifva Signe en bättre uppfostran, på det att denna derigenom lättare skulle kunna förstå sin mors lefnadsöde och döma deröfver från en högre andlig synpunkt.

Hade allt gått efter Beatas uträkning, hade inte Signe handlat egenmäktigt och derigenom gifvit sakerna en annan vändning, så skulle Beata med tiden ha bekämpat sitt hat, afstått från sina dystra planer och blifvit en öm, kärleksfull mor.

Men genom Signes öde hade Beatas sorgliga minnen å nyo väckts till lif, hennes hat hade tilltagit i styrka, och dermed hade det också varit slut med alla hennes i hemlighet närda goda föresatser.

Hon hoppades nu efter sitt samtal med prosten Enbom, att grefve Meyersköld ännu fans i lifvet, att han skulle befinnas villig att sörja för sitt barn och som kärleksfull far antaga sig det samma i dess förtviflade belägenhet.

Med detta hopp och med den visshet, att Klara der hemma skulle respektera hennes önsksningar och befallningar och åtminstone behandla Signe som menniska, fortsatte hon sin forskningsfärd.

Hon reste först ned till den badort, der hon en gång af svartsjuka stött dolken i sin trolöse älskares bröst.

Hon fruktade inte alls att bli igenkänd eller att några oförutsedda obehagligheter derigenom kunde uppstå.

Ingen kunde väl se på den hvithåriga qvinnan, hvilken ej stod att skilja från en gammal gumma, att hon var identisk med den ungdomsfriska, vackra flicka, som här en gång spelat en så ödesdigert rol.

Gaf hon sig inte sjelf till känna, så behöfde hon ej frukta att bli igenkänd eller att några oförutsedda obehagligheter derigenom kunde uppstå.

En solig, vacker eftermiddag närmade sig Beata den plats som gifvit hennes öde en så afgörande skickelsediger vändning.

Hon kände knappast igen badorten, så mycket hade den till sin fördel förändrats under dessa år.

Och med sjelfva stället hade äfven människorna förändrat sig. De voro klädda på helt annat sätt och fingo derigenom en helt annan prägel.

Vid hvarje steg märkte Beata, att världen blifvit henne främmande.

Med högst egendomliga känslor närmade hon sig den plats, kring hvilken hennes tankar under alla dessa år så ofta koncentrerats.

Här var paradiset's port, genom hvilken hon efter sitt syndfall drifvits ut i den ogästvänliga världen, der törnen och tistlar sårat hennes fot, der minnet af den förlorade saligheten pinat henne, och der hon i sitt anletes svett måst äta ett surt bröd.

Det hus, i hvilket hon en gång hämnats på sin trolöse älskare, hade nu förvandlats till sjukhem.

Beata träffade föreständerskan oeh fick af henne veta, att det vackra huset med den stora trädgården för många år sedan tillhört kronprinsen, men att han, efter att ha genomgått en mycket svår sjukdom, för alltid lemnat platsen och bestämt, att hans hus skulle inredas till sjukhem.

Beata var knappast i stånd att dölja sin sinnesrörelse.

— Hvar vistas kronprinsen för närvarande männe? frågade hon.

— I hufvudstaden. Men tyvärr ligger han sedan någon tid mycket illa sjuk, efter hvad tidningarna meddela.

— Är han sängliggande sjuk?

Ja visst.

— Hvad har han för sjukdom?

— Det ha inte ens läkarne sjelfva klart för sig. Det lär vara ett svårt nervlidande, som ger anledning till de allvarsammaste farhågor.

— När insjuknade han? Kan ni lemna mig någon bestämd upplysning derom?

I detta ögonblick närmade sig en ung flicka med en tidning i handen.

Föreständerskan läste den korta notisen om kronprinsens helсотillstånd.

När hon sedan såg sig om efter Beata, var denna försvunnen.

Just som hon uttalade sin förvåning öfver detta sätt att gå sin väg utan att säga adjö, steg en herre in i trädgården och

anhöll om ett kort samtal mellan fyra ögon med förestånderskan för sjukhemmet.

Hans anhållan beviljades.

Till förestånderskans stora förvåning presenterade sig herrn som en detektiv och frågade, hvem qvinnan var, med hvilken hon nyss talade, och hvad hon yttrat.

Förestånderskan sade sanningsenligt hvad hon viste.

Detektiven tycktes icke ens bli öfverraskad.

— Jag har alltså misstagit mig, sade han. Jag trodde, att det var en helt annan person.

Han aflägsnade sig hastigt.

Men han tycktes intressera sig vida mera för Beata, än han velat låta märka.

Han skyndade bort åt samma håll som hon.

— Det är hon, mumlade han. Jag måste finna henne och noga ge akt på allt, hvad hon företar sig. Hon är förlorad, om hon visar sig efterhängsen och ovärdig den henne bevisade nåden.

Snart hade han Beata åter inom synhåll, så att han kunde ge akt på henne och icke behöfde frukta att åter förlora henne ur sigte.

Beata satte sig på en soffa.

Det var nu redan mörkt.

Han smög sig obemärkt helt nära intill henne.

Bakom en trädstam stannade han och lyssnade med återhållen andedrägt.

— Förbannelsen . . . detta är den olyckliga handlingens förbannelse, stönade Beata. Skulle jag ha kommit för sent, för sent för alltid. Skall jag nödgas återvända hem med oförrättadt ärende och bringa Signe ett nytt skräckbud? O, Gud, nu — nu anar jag allt! Ja, ja, hvad jag då icke ansåg för möjligt, det tycks ändå vara fulla sanningen. Förskräckligt! Är det han, då har han ju förstört sitt eget barns hela lefnadslycka. Eller skulle han ha vetat det, skulle han ha gjort det med vett och vilja, kanske för att hämnas på mig? Jag måste ha visshet. Ja, ja, jag måste resa till Stockholm. Hvarje minut är under sådana förhållanden dyrbar. Ve honom, om han viste, hvem det var, som han gjorde så olycklig! Har han handlat i afsigt att hämnas på mig, då skall inte heller jag skona honom. Ja, ja, jag måste med mina egna ögon öfvertyga mig om, huruvida han dog den der gången eller ej. Jag känner ingen fruktan. Antingen godtgör han hvad han felat, eller också blottställer jag honom. Fort, fort, på det att det icke för alltid må vara för sent!

Hon steg upp och styrde kosan till jernvägsstationen.

Detektiven följde efter.

Det dröjde icke så synnerligen länge, innan ett tåg afgick.

Ett par minuter före dess afgang hade detektiven afsändt ett telegram och instruerat konduktören, så att han blef alldeles ensam med Beata i en kupé.

Polismannen låtsade icke alls intressera sig för sin reskamrat.

Han helsade flyktigt, då han steg in, och slog sig sedan ned på bänken midt emot Beata.

Han intog en ställning, som om han tänkte sofva, och så snart tåget satte sig i rörelse, tillslöt han ögonen.

Örörlig satt han kvar på sin plats.

Beata flyttade sig så långt bort från honom som möjligt. Det tycktes hon göra mindre, emedan hon misstrodde sin reskamrat, än emedan hon kände behof af att ostördt få hängifva sig åt sina tankar.

Detektiven, som dragit hatten långt ned i pannan och låtsade sofva, gaf noga akt på henne.

Så fortgick det under hela den långa färden.

Sent omsider anlände man till hufvudstaden.

Beata, som under hela färden ej yttrat ett ord, men deremot mycket sysselsatt sig med barnet, gjorde sig genast redo att stiga af tåget.

Detektiven låtsade ha mycket svårt för att bli vaken.

Konduktören öppnade dörren.

Beata steg ur.

Detektiven följde genast efter och viftade, när han steg ur, med en hvit näsduk.

Detta tecken observerades af några på perrongen stående män, ty de nickade.

Alla följde de efter Beata.

Utanför stationshuset stod den civilklädde polismästaren.

Beata lemnade stationen och begaf sig uppåt staden.

Männen följde efter.

En vagn kom strax efter.

Plötsligt vinkade Dahlbom.

Vagnen rullade hastigt fram för att strax derpå tvärt stanna.

Dahlbom öppnade vagnsdörren och steg in.

Samtidigt greps Beata af tvänne detektiver och lyftes in i vagnen.

En tredje polisman tog ifrån henne barnet.

Allt detta kom så oförmodadt, att Beata inte ens fick tid att tänka, ännu mindre att sätta sig till motvärn.

— Hvad nu då? Hvad ska' detta betyda? utbrast hon, när hon mot sin vilja så hastigt fann sig förflyttad in i vagnen.

— Ni är arresterad, svarade Dahlbom, och ni måste nu stånda ansvar för en gammal förbrytelse, fru Setterberg-Ekstam.

Beata utstötte ett skri af förbittring och vrede.

Men det var för sent.

Fort rullade vagnen bort, och Beata kunde icke tänka på flykt, dertill var hon allt för väl bevakad.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Mellan lif och död.

Vi försätta oss åter till villan Palmlunden.

Vi lemnade den, just som kammarherre Cedersvärd anlände dit.

Grefvinnan Ellen hade, som vi veta, med största otålighet väntat på Axels far, ty hon hade i sin nöd och förlägenhet velat anropa honom som medlare mellan henne och Axel, liksom hon äfven hoppats att i den gamle herrn finna en tröstande och hjälpsam vän och rådgifvare.

Men deri hade hon blifvit grymt besviken.

Vi minnas, att fadern, nästan vansinnig af sorg, förtviflan och ånger vid åsynen af sin med döden kämpande son, utropat:

— Ellen, af er fordrar jag min sons lif. Dör Axel, då är ni — ni hans mörderska.

Grefvinnan stirrade en stund på kammarherrn, mållös af skräck och bestörtning.

Men när den gamle herrn sedan kastade sig öfver sin son, tilltalade honom med de ömmaste smeknamn och frågade, om Axel viste, hvar Signe för närvarande vistades, då kände sig äfven Ellen föranlåten att intaga en bestämdare hållning.

— Herr grefve, utbrast hon, i det hon med våld försökte draga honom bort från den sjuke, om ni vill sätta er sons lif på spel och bli skulden till hans död, fortsätt då bara att bete er som en stolle! Men alldenstund jag är Axels maka och som sådan har heliga förpligtelser mot honom, måste jag på det allvarligaste uppmana er att aflägsna er från den sjuke tills ni blifvit lugnare, och tills ni åter erinrat er, hvem jag är.

Kammarherrn rätade upp sig.

— Hvem ni är? upprepade han. Åh, det vet jag blott allt för väl. Ni är en högst farlig intrigmakerska, som icke skytt synden att göra min son till menedare. Här, se här, min sons sjukdom är den förbannelse, som . . .

— Hvad i Guds namn är här å färde? Fru grefvinna, tänker ni ta lifvet af er herr man, eftersom ni tillåter denne herre ställa till en sådan scen i den sjukets omedelbara närhet?

Med dessa ord skyndade doktorn, som hört de häftiga orden vid sin ankomst, in i rummet.

— Jag får i denna herre presentera min mans far, herr grefve Cedersvärd, sade Ellen i en ton af kall höflighet.

Doktorn bugade sig och såg med temligen förlägen min på kammarherrn, under det han yttrade:

— Förlåt, herr grefve! Jag hade ingen aning om, hvem ni var.

Kammarherrn försökte lägga band på sin sinnesrörelse.

Han räckte läkaren handen och sade:

— Herr doktor, säg, hvad har jag att hoppas? Rycker döden bort min son och gör mig till den olyckligaste bland fäder?

— Herr grefve, svarade läkaren, hvad fru grefvinnans kärleksfullaste och mest uppoffrande vård och min konst förmått, det har ej försummats för att rädda er sons dyra lif. Jag hoppas, att Gud skall gifva sin välsignelse till våra förenade bemödanden. Jag ber er emellertid att icke vidare göra fru grefvinnan den ringaste förebräelse, ty jag vet bäst, hur outtröttlig och öm hon varit i sin omvårdnad om den sjuke. Er herr son skulle icke ha upplefvat denna stund, om icke hans unga maka dag och natt troget vårdat honom.

Ellen föll på knä för kammarherrn.

— Min far, stammade hon under tårar, min älskade Axels far, jag är långt ifrån att vilja berömma mig sjelf, alldenstund jag vet, att jag endast gjort min pligt som maka; jag ber er endast icke vara hård mot mig. Har ni verkligen någon förebråelse att göra mig, så spara den, till er sons lif icke längre står på spel. Hvad jag lidit under de sista sömnlösa nätterna, det vet jag bäst sjelf.

Kammærherrn såg först nu, hur blekt och aftärdt Ellens ansigte i sjelfva verket var.

Detta hennes utseende sade honom, att läkaren med allt skäl berömt Ellen.

Han sjelf kände sig ju för resten långt ifrån fri från skuld.

Han plågades af samvetsqual, ty det var han, som föranledt sin son att taga det ödesdigra steget.

Ja, vid lugnare eftertanke insåg han, att, om Ellen också var själen i alla mot Signe iscensatta intriger, hon likväl aldrig skulle ha uppnått sitt mål, om icke han sjelf varit nog svag och karaktärlös att lyssna till adjutantens råd och vara honom behjplig att utföra hans skamliga plan.

— Stig upp, Ellen! sade han, i det en snyftning nästan qväfde hans röst. Gud förbjude, att jag måste se min ende, älskade son, som alltid varit min stolthet och min glädje, ligga i kistan.

Ellen reste sig hastigt upp.

Hon slog armarne kring den djupt skakade kammarherrns hals, gömde sitt tårdränkta ansigte vid hans bröst och hviskade:

— Gud vet, min far, hur troget och innerligt jag älskat er son, och hur upprigtigt jag fortfarande älskar honom. Först här vid sjukbädden har jag fått fullt klart för mig hvad Axel är för mig. Var icke ond på mig utan förena er med mig i räddningsverket, ty det svär jag vid Gud, utan honom kan jag icke lefva, och jag skulle bli den allra olyckligaste qvinna under solen, om jag måste umbära hans kärlek eller bädda ned honom i den kalla grafven.

Kammarherrn suckade djupt, drog Ellen fastare intill sig och sade:

— Ellen, hvad ha vi gjort? O, Gud, om det vore sant, hvad jag nästan med säkerhet förmodar, då hade vi hjälpt till att begå en orättvisa, som vi hvarken på jorden eller i himmelen kunde godtgöra. Men hvar — hvar är Signe, den arma, olyckliga Signe?

— Hennes mor hade hemtat henne härifrån strax före vår ankomst.

— Ellen, skulle ni kunna svära på, att icke ni och den skurkaktige baron Örnsköld . . .

Ellen steg fram till Axels sjukbädd.

Hon lade venstra handen mildt på den sjukets feberheta hufvud och yttrade:

— Vid Gud, det svär jag.

Kammarherrn andades strax lättare.

— Det . . . det är min enda tröst, hviskade han. Ansvarret vore förfärligt, ty hennes kunglig höghet kronprinsessan har upphäft sig till Signes beskyddarinna och hon skulle icke ens skona er.

Grefven skyndade, så snart läkaren reste sig upp, fort fram till denne och frågade:

— Herr doktor, sanningen! Hur står det till med min son? Läkaren teg.

Hans yppsyn var mycket allvarlig.

Hela hans beteende lät icke hoppas något godt.

— Herr doktor! skrek kammarherrn i sin förtviflan. O, Gud, mitt hufvud, jag . . . jag tror, att jag . . .

— Nu eller aldrig! sade läkaren och hopknäpte mekaniskt händerna.

— Axel, min son, min innerligt älskade son, jag, din far, är hos dig, skrek grefven och kastade sig öfver den sjuke, hvars ansigte plötsligt förändrades, som om han redan legat i själatåget.

Axel ryckte lätt till vid denna lidelsefulla beröring.

Hans läppar öppnades.

Han drog djupt efter andan.

Man såg på honom, hvilka ansträngningar han gjorde för att öppna ögonen.

— Min son, min stackars son, dö inte, eller tag din olycklige far med dig i grafven! snyftade kammarherrn och pressade sitt ansigte stormande mot Axels, på hvilket senare kallsvetten perlade.

Den gamle herrn fruktade, att hans sons sista stund var kommen.

— Signe! Signe! skrek han. O, Signe, om ändå du förblivit hans, så bruste icke min sons hjerta i döden! — Axel, Axel, tag mig med till det land, från hvilken ingen återvänder, men der det icke heller gifves några sorger och bittra förebräelser!

Då lopp åter en darrning genom Axels kropp.

— Signe, min Signe! hviskade hans läppar så tyst, att endast kammarherrn hörde det.

— Tänk på henne och var stark, min son! hviskade fadern.

— Min far, du . . . du är hos mig, du och min Signe!

Ett svagt glädjeskimmer spred sig öfver Axels ansigte.

— Vi bedja för dig och din Signes lycka, sade kammarherrn.

— Hvar är hon, min far? Jag ser henne inte. Hvar är min Signe? frågade Axel sakta.

— Tyst, tyst, min käte son! invände fadern. Ännu är du för svag för att kunna återse din Signe. Du skall få se henne, men ännu befinner hon sig hos sin mor.

Kammarherrn dämpade afsigtligt sin röst, när han yttrade de sista orden.

— Hon kommer, hon kommer till mig. Hon är här. O, då är allt väl, då vill jag inte dö, då måste jag lefva för min Signe. Men Ellen måste. . .

Axel tystnade tvärt.

En djup suck arbetade sig fram ur hans bröst.

— Vatten! Vatten! bad han.

Ellen skyndade att hemta det begärda.

Men kammarherrn tog ifrån henne glaset, ty han viste blott allt för väl, att Axel icke ville se henne.

Hon lät det lugnt ske och nickade vänligt åt kammarherrn, när denne med doktors tillhjelp gaf den sjuke drycken.

Axel drack först en liten smula.

Han tycktes till och med vara för svag till att dricka.

Men sedan han sväljt en liten klunk, tömde han girigt glaset i botten.

Läkaren hade blandat en sömndryck i vattnet.

När Axel druckit ur glaset, drog han några gånger djupt efter andan och hviskade:

— Tack! Tack! Signe, stanna kvar hos mig! Du — du ensam är min räddande engel.

Läkaren lät den sjuke sakta sjunka tillbaka mot kuddarne.

— Min far, hviskade Axel.

— Jag är hos dig, min son.

— Gå inte ifrån mig!

— Nej, visst inte, Axel, jag stannar kvar hos dig.

Den sjuke smålog.

— Signe, gif mig din hand och var inte ond på mig! hviskade han.

Kammarherrn tryckte sin sons hand.

Axels ögon slöto sig helt och hållet.

Några minuter senare förkunnade hans lugna, regelbundna andedrag, att han fallit i en vederqvickande sömn.

Läkaren räckte kammarherrn och Ellen handen och lyckönskade dem till denna lyckliga vändning i Axels tillstånd.

På förfrågan svarade han, att all fara för lifvet nu vore öfver, och att patienten med säkerhet skulle tillfriskna, om det också komme att gå långsamt.

Den sjuke kommer nu möjligen att sofva mycket länge, men låt honom bara sofva, ty desto fortare blir han frisk.

Sedan tillrådde han på det allvarligaste Ellen att likaledes sofva några timmar, om inte äfven hon ville bli sjuk.

Grefve Axel behöfde nu ingenting annat än hvila och sömn, och det vore följaktligen alldeles nog, om någon pålitlig person uppehölle sig hos den sjuke.

Kammarherrn förklarade sig beredd att öfvertaga vakten vid sjukbädden, och han uppmanade Ellen, sedan läkaren aflägsnat sig, att likaledes draga sig tillbaka och hvila några timmar.

Men Ellen förklarade, det hon icke alls kunde tänka på att lemna sin man.

Hon skulle kanske ändå ha gjort det, om icke åtskilliga högst viktiga frågor, som hon ville ställa till den gamla herrn, legat henne om hjertat.

Hon slog sig ned i en länstol vid kammarherrns sida, fattade hans hand och frågade, hvar han egentligen varit under denna för henne så förskräckliga och för Axel så farliga tid, och hur allt kommit sig, att hon icke erhållit, eller åtminstone icke besvarat alla hennes bref och telegram.

Den tillfrågade svarade, att han på uppdrag af kronprinsessan måst företaga en resa, hvars ändamål han emellertid måste bevara som sin djupaste hemlighet.

— Men ni kan väl åtminstone säga mig, om ni uppnått ändamålet med er resa.

— Det har jag icke uppnått, innan jag funnit Signe och fört henne till kronprinsessan.

— Hvad i Guds namn tänker väl den höga damen ta sig till med Signe? frågade den bestörta Ellen.

— Det är min och hennes kunglig höghets hemlighet. Fråga mig inte vidare, ty på hennes kunglig höghets uttryckliga befallning måste jag vägra er hvarje upplysning. Äfven hans kunglig höghet kronprinsens sjukdom sammanhänger indirekt med min mission.

Kammarherrn kunde icke förmås att säga mera. Han nöd-

gade Ellen att begifva sig till hvila, sedan ville han tala vidare med henne.

Han lät förstå, att han varit i Göteborg och der energiskt protesterat mot, att Signe vidare förföljdes, och denna sin vilja hade han äfven genomdrifvit.

Grefven förhöll sig så reserverad gent emot Ellen, att denna slutligen insåg, att det för henne vore bäst att först hemta sig och sedan göra ett nytt försök att aflocka den gamle herrn hans hemlighet.

Hon kände sig nu så mycket mera prisgifven åt alla de faror, som hotade henne, som hon viste, att kronprinsen låg sjuk.

Fastän hon pinades med tusende farhågor, tog naturen likväl ut sin rätt.

Hon föll i djup sömn.

Men kammarherrn vakade lika troget vid sin sons sjukbädd, som en älskande mor skulle kunnat göra.

Nu, då han viste, att ingen gaf akt på honom, lemnade han sina tårar fritt lopp.

Ack, hvad skulle han icke velat gifva, om han kunnat göra det skedda ogjordt och säga till sin son vid dennes uppvaknande: Din Signe är hos dig för att aldrig mera skiljas från dig.

Frammot morgonen slumrade äfven kammarherrn omedvetet in.

Det kunde han också utan fara göra, ty sonens lugna, djupa sömn var ju det säkraste beviset för, att han nu befann sig utom all fara, och att han med Guds hjälp snart skulle tillfriskna.

Hur våldsam Axels sjukdom varit, och hur förskräckligt han lidit, det såg man vid första ögonkastet, på hans dödsbleka, aftärda ansigte.

Den sjuke sof oafbrutet hela nästa dag.

Först frammot aftonen vaknade han och intog den af läkaren ordinerade flytande födan, men det gjorde han mera mekaniskt än medvetet, så sömnig var han.

Sin far kände han igen.

Han tryckte dennes hand och hviskade:

— Stanna kvar hos mig, min far! Ellen, o, Ellen . . .

Strax derpå sof Axel åter lugnt.

Ellen hade under dagens lopp haft ett längre samtal med den gamle kammarherrn.

Hon hade för honom berättat allt, hvad hon med Axel uppfvat, sedan de anträdtt bröllopsresan.

Naturligtvis framstälde hon allt i en för sig sjelf fördelaktig dager och sköt hela skulden på fröken Silfverhielm.

Hon återopade dervid som vittnen herskapet Ekstam, herr Setterberg, häradshöfding Söderpalm och dennes bror och svägerska.

Kammarherrn fälde ett par yttranden, af hvilka Ellen säkert kunde sluta sig till, att han af kronprinsessan fått i uppdrag att spana efter Signes mor, om denna ännu fans i lifvet, och göra sig nöga underrättad om hennes förhållanden.

Grefven var mycket glad öfver allt, som han fick veta om Signes mor, och hörde sig äfven för på annat håll för att öfvertyga sig om, att det verkligen förhöll sig så, som Ellen upp gifvit.

Sedan han sjelf talat med Victor och häradshöfding Söderpalm, sedan han blitvit öfvertygad om, att Signe aflägsnat sig i sällskap med sin mor och icke, såsom han vid sin ankomst trott, fallit offer för en ny intrig från Ellens sida, blef han åter mycket vänligare mot sin sonhustru, i all synnerhet som han sjelf såg, att Ellen verkligen upprigtigt älskade hans son.

Medan han följande dag ensam höll vakt vid Axels sjukbädd, skref han till kronprinsessan ett utförligt bref, i hvilket han äfven omnämde, att Beata Setterberg, för detta Beata Ekstam, lemnat Karleby i afsigt att forska efter grefve Meyer-skölds öde och rätta namn och stånd.

Han uppmanade kronprinsessan att låta taga reda på, när Beata och Signe komme till hufvudstaden, och då genast vidtaga nödiga mått och steg.

Sent omsider hade Axel repat sig så pass, att han kunde tala med sin far om den sista tidens händelser och om sina framtidsplaner.

Ellen lemnade icke mera sjukrummet, emedan hon kände sig skyldig, och emedan hon förutsett ett ömsesidigt förklarande samtal mellan far och son.

Hon ville vara närvarande för att genast energiskt kunna försvara sig mot möjliga anklagelser.

Det hade icke varit svårt för henne att öfvertyga kammarherrn om, att det bref, vid hvilket Axel lagt så stor vikt, på ett för henne alldeles oförklarligt sätt blifvit förfalskad af baronessan Hilda eller af någon hennes medbrottsling.

Denna för Ellen synnerligen pinsamma angelägenhet kom också i första rummet på tal mellan far och son.

Hvad Signes enlevering vidkom, så återstod för kammarherrn och hans son ingenting annat än att antaga, det Hilda och tvänne af henne legda bofvar varit de personer, som velat

Ja, svarade kammarjungfrun, fru grefvinnan väntar herr baronen, och för att icke hennes herr man skulle störa herrskapet, tänkte hon narra i honom några rogifvande droppar.

bemäktiga sig Signe; ty hvarken far eller son hade någon aning om Ellens öfverenskommelse med baron Örnsköld.

Men som vi veta, sväfvade våra vänner i en stor villfarelse med afseende på Signes försvinnande; ty de tröstade sig med, att Signe nu befann sig i sin mors beskydd och följaktligen utom all fara.

Axel skulle trots sin kraftlöshet icke ha legat der så lugn och overksam, om han anat, hvem som bortfört Signe, och hur svårt denna å nyo hemsöktes.

Kammarherrn uppläste för sin son kronprinsessans svar, men han förteg äfven för honom, af hvad skäl den höga damen gjort honom till sin förtrogne, och hvilket hemligt uppdrag han af henne erhållit.

Det gjorde han af hänsyn till sin son, emedan han viste, att denne skulle ha blifvit ännu olyckligare, om han fått veta hela den förskräckliga hemligheten.

Men det var ingen lätt sak för honom att vara hemlighetsfull mot den sjuke.

Han fick emellertid icke tala, fastän han oupphörligt kände sig frestad att åtminstone meddela Axel det, som af den dystra hemligheten kunde kallas det goda och glädjande.

Men hur ondt det än gjorde honom att nödgas förhålla sin son denna sköna tröst, så stred det likväl mot hans hederskänsla att till den grad missbruka kronprinsessans förtroende.

Hans enda tröst var det att veta, att den ädla kronprinsessan leddes af verkligt goda och högsinta afsigter, och att hon i sitt ädelmod var villig att göra allt för att på ett så mycket som möjligt för alla tillfredsställande sätt lösa konflikten.

Att gå den ädelmodiga damens planer i förväg, det hade varit en orätt, som kammarherrn icke hade kunnat stå till svars med.

Fastän Ellen fortfarande gjorde allt för att vinna Axels genkärlek och fastän han sjelf insåg, hur mycket hon bidragit till hans tillfrisknande, stod dock klyftan kvar mellan honom och henne; ty Ellen hade strax före hans insjuknande fält det hårda yttrandet, att Signe vore en mörderskas dotter.

Det kunde Axel icke så lätt glömma och förlåta.

Ännu hade han icke förebrått henne, men när hon sjelf kom att tala derom och bad honom om förlåtelse för det obetänksamma yttrandet, då lemnade Axel henne som svar en tidning med ett poem, i hvilket hvarje vers slutade med orden;

»Du en gång djupt mig sårat,
Jag det ej glömma kan.»

Men det skulle icke länge stanna vid denna ädla milda förebräelse.

Grefve Axel skulle snart göra en förfärlig upptäckt, helt och hållet egnad att öppna hans ögon och visa honom hvad han och hans vänner i sin goda tro tyvärr försummat att göra

Rysliga stunder förestodo honom, stunder, som stälde de högsta fordringar på hans sjelfbeherskning, hans värdighet som man och hans kraft att fördraga ödets hårda slag.

Hans ögon skulle komma att öppnas på ett sätt, som han efter det förhållande, hvarom Ellen nu gent emot honom befiat sig, aldrig skulle ha anset för möjligt.

Ödet hade utkorat honom till att i botten tömma lidandets bittra kalk.

Och denna katastrof skulle inträffa just då, när han stundligen motsåg en glad underrättelse om sin älskade Signes öde.

Redan nästa timme skulle bli början till dessa förskräckliga och skickelsedigra händelser.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Lyssnaren.

På Axels enträgna uppmaning hade hans far återvändt till hufvudstaden för att der personligen göra sig underrättad hos kronprinsessan, om denna ännu icke erhållit kännedom om Signes och Beatas vistelseort.

Axel hade på läkarens inrådan ännu icke lemnat rummet och skulle icke heller under de närmaste dagarne göra det.

Hans far hade dyrt och heligt lofvat att omedelbart efter sin audiens hos kronprinsessan underrätta honom om resultatet af sina förfrågningar hos henne.

Stundligen väntade nu Axel på denna underrättelse, hvilken han i Signes intresse hoppades skulle blifva glädjande.

Men äfven Ellen kunde knapt mera bemästra sin oro och otålighet.

Hon hade skrivit hem till en af sina tjenare och begärt att per omgående få veta, hvar Karlén fans.

I detta bref hade hon inneslutit ett försegladt dito till polismästaren och befalt, att man fortast möjligt skulle tillstålla honom det samma.

Äfven hon väntade följaktligen på en underrättelse, i all synnerhet som hon underrättat polismästaren om kammarherrns afsigter, ålagt honom den största vaksamhet och uppmanat honom att om möjligt genom något skickligt schackdrag grundligt korsa den gamle herrns planer.

För att sporra Dahlboms tjensteifver hade hon i brefvet inneslutit en vaxel på ett större belopp och skrivit, att han hos hennes bankir skulle lyfta summan och betrakta den som en godtgörelse för sina besvär, sedan han från den samma afdragit möjliga omkostnader.

Hon väntade nu på underrättelse eller på Karléns ankomst.

Då kom kammarjungfrun, hvilken hon i hemlighet skickat till posten, tillbaka med ett telegram, hvilket, såsom hon bestämt, var adresserad till tjenarinnan.

Knappast kunde hon vänta att läsa telegrammet, hvilket tjenarinnan i sjukrummet oförmärkt stuckit till henne, tills hon hittat på någon förevändning att lemna sin man.

Men fastän Hilma trodde sig ha gått mycket skickligt till väga, hade likväl Axel märkt hennes manöver.

Han viste visserligen icke hvad Ellen så hemlighetsfullt mottagit, men han anade genast, att det varit ett skriftligt meddelande.

Han låtsade emellertid icke alls, att han märkt något, och spelade endast i hemlighet den uppmärksamme iakttagaren.

Slutligen gick Ellen, sedan hon mot honom visat sig från sin allra älskvärdaste sida, in i det angränsande rummet.

Alldenstund Axel fruktade, att underrättelsen kunde angå Signe, öfvervann han sin afsky för att lyssna.

Hvem skulle väl också kunna förebrå honom, den så många gånger narrade och bedragne mannen, att han ej hade lust att å nyo låta dra sig vid näsan, detta kanske till Signes ofärd?

Han ville åtminstone veta hvad det var fråga om, och hvar han egentligen hade Ellen.

Han steg upp ur sängen, som han hittills icke lemnat utan hjälp, och smög sig till dörren, hvilken han ljudlöst öppnade, så att han kunde höra, hvad som sades i rummet bredvid.

Genom den smala dörröppningen såg han, att Ellen stod vid fönstret och öppnade telegrammet.

Kammarjungfrun Hilma stod bredvid.

— Frågade du också efter, Hilma, om det fans något bref till min man? yttrade grefvinnan i hviskande ton.

— Ja visst, nådig frun, men det fans ej något.

Ellen hade nu brutit telegrammet.

— Är det från Karlén, nådig fru? Vet han något om Signe?

Ellen lät höra ett halft undertryckt ljud af öfverraskning.

— Från baron Örnsköld, hviskade hon. Hur kan han ha fått reda på denna min tillfälliga adress?

— Han vistas kanske för närvarande i hufvudstaden. Kanske har han varit nog lycklig att kunna följa Signes spår ända dit; ty något skäl måste han ha haft att så länge förhålla er en bestämdt utlofvad underrättelse.

Grefvinnan hörde ej på kammarjungfruns ord.

Hon genomögnade telegrammet.

Hennes uppsyn förmörkades.

— Hvad skall detta betyda?

— Hvad då? frågade Hilma.

»Har haft otur. Kommit för sent öfver allt. Nyss fått underrättelse från förvaltaren. Har varit sårad och sjuk af förargelse. Hilda öfverlistade oss; hon spelade moderu. Kommer klockan nio. Passa på! Många nyheter. Örn»

— Verkligen alltså, mumlade Hilma. Det är fröken Silfverhielm, som bortfört Signe.

— Hvilken ärkeåsa, denne Örnsköld! gnisslade Ellen. Allt detta har han vetat flera dagar, och först nu underrättar han mig derom, och till på köpet på ett sätt, så att man ej kan bli klok derpå.

— Nå, han kommer ju sjelf, nådig frun.

— Ja, för att bikta sina dumheter. Bär han sig fortfarande lika oskickligt åt som hittills, så skall han aldrig i sitt lif finna Signe och ännu mindre kunna förmå henne att blifva hans hustru.

— Han har kanske sedan haft bättre tur.

— Det betviflar jag. Den narren viste ju, att Hilda stämpade mot Signe, och i stället för att skynda sig att underrätta mig om resultatet, har han först nu aktat nödigt att låta höra af sig.

— Antagligen ha hans båda medhjelpare icke kommit i rätt tid. Inte är det hans eget fel, det kan jag aldrig tro, alldenstund det ju låg i hans eget intresse att i rätt tid bortföra Signe häifran.

— Och inte ett ord om, hvar gumman med barnet finnes, klagade grefvinnan.

— Det har han kanske bara inte velat antyda i telegrammet, ty en sådan underrättelse måste affattas med största försigtighet.

— Prat! Han kunde gerna ha varit något utförligare. Min man har ingen aning derom, och till honom skulle man för resten ej ha utlemnat telegrammet alldenstund det är adresserat till dig.

Hilma nickade instämmande.

— Det är visserligen sant, svarade hon, men i fråga om så viktiga saker kan man aldrig vara nog försiktig. Har ni sväfvat så länge i ovisshet, så kan ni väl också vänta några timmar till. Bättre att Hilda bortfört Signe, än den der gamla qvinnan. Er åtminstone kan det ju vara likgiltigt, ty ni vill ju endast förhindra, att herr grefven finner och får tala med Signe.

— Ja, ja. Om Hilda vetat, ur hvilken dödlig ångest och förlägenhet hon skulle befria mig, så hade hon säkerligen spelat mig det sprattet att låta Signe stanna qvar här. Jag skulle bara önska, att hon låtit henne försvinna för alltid; ty så länge Axel icke sett Signes lik, så länge skall han ej besvara min kärlek, oaktadt jag redan så ofta förödmjukat mig för honom.

— Klockan nio alltså, nådig frun.

— Ja visst! I afton.

— Men om nu inte herr grefven soffer vid den tiden?

— Så kunde jag inte träffa Örnsköld, menar du?

— Ja visst! Det skulle naturligtvis förvåna herr grefven, om ni så sent lemnade villan.

— Det har du rätt i, Hilma.

— Det vore kanske bättre, om jag hemtade honom och i hemlighet förde honom till ert, eller ännu bättre till mitt rum.

— Ack, för min man är jag ej det ringaste ängslig!

— Tror ni då så bestämdt, att han soffer vid den tiden, så att han ingenting märker?

— Han *måste* sofva.

— Det tillåter jag mig betvifla. I går var herr grefven vaken nästan till midnatt, och ni har ju lofvat att i qväll, ifall han inte heller då kan sofva, för honom läsa de färskaste tidningsnyheterna.

— Då ska' jag använda en list för att få honom att somna.

— Ack, ni menar ett sömnpulver?

— Någonting i den stilen ska' jag hålla i hans vin.

— Ja, i så fall kan ni sedan vara fullkomligt lugn.

— Klockan åtta måste han sofva.

— Men gubben Söderpalm skulle också undra, hvart ni ämnade er så sent. Och samtalet med baronen torde också komma att räcka flera timmar. Men så länge skulle ni inte kunna stanna ute.

— Naturligtvis. Jag går bara till honom för att instruera honom, hur han skall bära sig åt för att obemärkt komma in i huset. Om möjligt tar jag honom genast med mig. Du håller vakt, och sedan, när han väl är inne i huset, ha vi ju hela natten på oss till att rådgöra med hvarandra. När sedan min man i morgon bittida vaknar, är Örnsköld för länge sedan åter borta, och han får aldrig veta något om hans nattliga besök.

— Ännu bättre vore det, fru grefvinna, om ni inte alls ginge ut; ty man kan icke så noga veta, om inte kammarherrn bedt gubben Söderpalm hålla ett vaksamt öga på er. Man kan aldrig vara nog försigtig.

— Ja, ja, instämde Ellen. Äfven jag har redan tänkt att i stället skicka dig för att i hemlighet föra in Örnsköld.

— Nå, då göra vi väl på det viset.

— Men jag är bara rädd för, att du kunde begå någon oförsigtighet.

— Ah, jag är väl inte så dum heller. Jag har ju redan utfört mycket till er fulla belåtenhet. Jag går ut, lemnar dörren öppen efter mig, och kommer baronen, så för jag in honom. Jag skall nog passa på ett tillfälle, när jag vet, att de båda gamla äro inne hos sig. Men skulle jag höra, att någon af dem kommer ut, så skyndar jag helt djerft emot dem och uppehåller dem, tills herr baronen lyckligt kommit upp till er. Till tecken, att den besökande är här, skall jag smälla igen yttedörren riktigt hårdt.

— Åh, det behöfs inte alls, invände Ellen; jag skall stå uppe vid fönstret och ge noga akt på allt. Ser jag, att Örnsköld stigit in, så skall jag nog komma emot honom och föra honom till mitt rum.

— Vill inte nådig frun i stället tala med honom i min kammare?

— Nej, nej, det blefve för omständligt. Du vet ju för öfrigt, att gumman Söderpalm, innan hon går till hvila, ibland brukar komma in till dig för att fråga, om någonting behöfs. Till mitt rum vågar hon sig ej. Du stannar i din kammare, i händelse hon skulle komma till dig. Hör du hennes

steg, så ger du mig ett tecken, på det att hon ej må märka, att jag talar med någon.

— Men sedan, när de båda gamla gått till sängs, får jag väl komma in i nådig truns rum?

— Ja, det få vi se då. Behöfver jag dig, så ska' jag nog säga till.

— Det är i alla händelser bäst, att äfven jag är närvarande, fru grefvinna; ty om jag också icke alls är nyfiken, så torde det dock ligga i sakens intresse, att äfven jag uttalar min mening om herr baronens åsikter och planer. Ja, det torde till och med vara alldeles nödvändigt, alldenstund Örnsköld, alltid burit sig bakvänt åt.

Ellen lofvade, ått kammarjungfrun skulle få deltaga i rådpägningen, och dermed var samtalet slutadt.

Grefve Axel hade hört alltsammans.

Han kände sig nästan frestad att genast träda inför sin så baksluga, förrädiska och äreförgättna maka och ställa henne till svars för hennes skamlösa beteende.

Men han var klok nog att lägga band på sin harm och vrede och icke låta förleda sig till något oöfverlagdt steg.

Han insåg den tvingande nödvändigheten af att beherska sig så länge, tills det blifvit honom möjligt att titta in i intrigmakarnes kort och förskaffa sig full visshet om deras intriganta spel. Han sade sig, att det här icke blott var fråga om att förskaffa sig upprättelse, utan hufvudsaken för honom var och förblef att utgrunda dessa uslingars djefvulska ränkspel, hvad Signes öde angick.

Hade han icke nu beherskat sig, så skulle han genom sitt eget förvällande beröfvat sig sjelf möjligheten att förskaffa sig visshet om Signes uppehållsort.

Men att få veta det, det var för honom hufvudsaken; ty han hade ju af sin far hört, hur fruktlösa Setterbergs, baron Hugos och privatdetektivens bemödanden att återfinna den försvunna Signe varit.

Just som Ellen och kammarjungfrun slutat sitt samtal, skyndade han ljudlöst tillbaka till sin säng och låtsade, som om han sofvit och icke haft någon aning om det, som nyss passerat.

Men det var också hög tid, ty just nu steg Ellen åter in i hans rum.

Då hon såg honom ligga der med slutna ögon, smålog hon belåtet för sig sjelf.

Hade hon inte varit så upprörd, skulle hon väl knappast kunnat undgå att märka, att dörren stod på glänt, ty Axel hade

icke fått tid att stänga den. Men Ellen tycktes ej ha lagt märke dertill, och hon var följaktligen fullkomligt säker på sin sak.

Axel låtsade sofva, tills han återvunnit sin sjelfbeherskning, och tills han ännu en gång noga öfvertänkt saken.

Ellen hade tagit plats på en stol vid fönstret och låtsade vara fördjupad i läsningen af en bok; men hennes tankar sväfvade bort i fjerran, och hon såg tidt och ofta upp från boken och spejade ut genom fönstret, liksom trodde hon, att baron Örnsköld redan nu befann sig i närheten af villan, fastän han icke vågade komma närmare.

Men hur mycket hon än ansträngde sina ögon, kunde hon dock icke upptäcka den sökte.

Ungefär en halftimme efter hennes återinträde i sjukrummet, rörde sig Axel, såg sig omkring och ropade på sin maka.

Ellen steg genast upp, kom till honom och gjorde sig med den mest fulländade hycklade älskvärdhet underrättad om hans befinnande och önsknigar.

Han bad om ett glas mjölk, och för att göra Ellen riktigt segerviss, sade han, att han på qvällen önskade dricka ett glas vin, för att få sofva bättre under natten.

— Ja, ja, det ska' du visst få, käraste lilla Axel, svarade Ellen gladt. Doktorn önskar, att du ska' dricka mycke' mjölk och vin för att snart återfå krafter. Jag ska' först springa efter mjölken.

Hon tryckte med dessa ord på det hjertligaste hans hand och lemnade rummet.

Axel, som viste, att Hilma af Ellen fått i uppdrag att hjälpa fru Söderpalm med qvällsmatens tillagande, steg, då han hörde, att Ellen gick nedför trappan, genast upp och tog ur nyckeln i dörren till det angränsande rummet.

Det gjorde han, på det att Ellen efter baronens ankomst icke skulle kunna läsa dörren.

Regla den kunde hon ej göra, emedan regeln satt på sidan inåt sjukrummet.

Axel hade endast skickat Ellen efter mjölk för att komma i tillfälle att träffa dessa små förberedelser.

När det var gjordt, lade han sig åter, och låtsade, när Ellen kom tillbaka, vara mycket glad öfver, att hon skyndat sig så mycket att uppfylla hans önskan.

Det föll sig visserligen svårt för honom att spela hycklare och visa sig så vänlig mot henne, men han hade ju intet annat

val än att bekämpa henne med samma vapen, med hvilka hon till hans Signes skada försökte bedraga honom.

Ellen var så glad öfver, att Axel var så vänlig mot henne, och hon hoppades i följd deraf det bästa för framtiden.

Axel drack mjölken och för att sysselsätta Ellen uttalade han den önskan att så snart som möjligt få något att äta.

Han sade hvad för slags mat han ville ha, och hur han ville ha den anrättad.

Han hade visligen valt en sådan rätt, i hvilken Ellen omöjligt kunde blanda sömndrycken.

Ja, han lät henne också förstå, att han önskade, det hon superade i sällskap med honom.

Ellen skyndade sig att uppfylla sin mans önskan.

Inom en stund serverade fru Söderpalm qvällsmaten, och det glädde henne upprigtigt, att grefve Axel efter en så lång, ofrivillig fastetid åter började tänka på mat och dryck.

— Ja, så till vida känner jag mig åtet frisk och kry, sade Axel, men svagheten vill ej vika. Jag skulle inte vara i stånd att ensam gå tvärs öfver golfvet. Den svåra sjukdomen har till ytterlighet nedsatt mina krafter.

Äfven detta sade han bara för att invagga Ellen i säkerhet, och på det att hon skulle tro, att han icke vore i stånd att följa efter henne och lyssna.

Han tvingade i sig en smula af maten, emedan han sade sig, att han måste vinna krafter för att vara vuxen de sinnesskakningar, som förestodo honom.

Så kom ändtligen den kritiska timma, då Ellen, såsom han viste, ämnade ge honom in sömndrycken.

Han hade lagt märke till, att hon redan tagit in två vinglas af rödfärgadt glas.

Ja, han hade, då Ellen i något ärende för några ögonblick lemnat rummet, äfven förvissat sig om, att det i det ena glaset fans några droppar af en blekröd vätska.

Att detta glas var bestämdt för honom, det viste han ju på förhand.

När Ellen kom tillbaka, såg hon på klockan och sade derpå liksom i förbigående:

— Nå-å, min käre gubbe, vill du kanske dricka vinet nu?

— Ja, jag tackar, svarade Axel. Jag känner mig visserligen lyckligtvis redan så sömnig, att jag knappast kan hålla ögonen öppna, men ett glas vin skadar i alla fall inte, tvärtom, det skall stärka mig och göra min sömn ännu djupare och lugnare.

Ellen fylde de båda glasen och räckte sedan mycke' riktigt sin man det, i hvilket hon listigt nog redan förut hålt sömndrycken.

Axel satt upprät i sängen.

— Skål för ditt snara tillfrisknande, min käre lille gubbe! sade Ellen, i det hon tog det andra glaset och klingade med Axel.

— Tack! svarade Axel och förde glaset till munnen liksom för att dricka. Knackade det inte? frågade han och tog skenbart helt ofrivilligt åter glaset ifrån munnen. Var god och se efter! Kanske det är ett bud med telegram från min far.

Ellen kunde inte annat än uppfylla sin mans önskan.

Men hon hade knappast vändt ryggen till, innan Axel hälde ut vinet med sömndrycken mellan sängen och väggen.

Naturligtvis, var det ingen, som knackat.

Axel hade bara uttänkt denna lilla list för att vilseleda Ellen.

När denna strax derpå kom tillbaka, höll han ännu det tomma glaset för munnen, liksom om han alldeles nyss tömt de sista vindropparne.

— Du måste ha hört vilse, käre Axel, sade Ellen. Det är ingen der ute.

— Så ledsamt! svarade Axel. Hvad min far låter mig vänta länge! Hur mycke' är klockan nu?

— Ätta, käre Axel.

— Ack, då kan jag inte vänta någon underrättelse i dag, yttrade han sorgset och räckte Ellen det tomma glaset.

— Nå-å, smakade vinet dig? frågade hon, i det hon ömt smekte hans kind.

— Ja visst!

— Vill du kanske dricka ett glas till?

— Nej, jag tackar; men du kan ju låta flaskan stå kvar, i händelse jag under natten skulle vilja dricka mera.

Han lade sig ned.

— Trött . . . ack, jag är så trött! sade han och tillslöt genast ögonen.

Ellen satte sig på en stol bredvid sängen, svepte väl om honom täcket och kyste honom på panna och mun.

Smekande strök hon sedan ännu en gång hans hår och hviskade sakta:

— Sof godt, min vän!

Sedan drog hon varsamt tillbaka handen och förhöll sig så lugn, som om hon med den älskande makans ömmaste omtänksamhet velat vaka öfver den slumrande.

Inom en liten stund började Axel andas så djupt och regelbundet, att det såg ut, som sofve han redan lugnt och godt.

Naturligtvis sof han inte alls.

Uppmärksamt lyssnade han på allt, som försiggick omkring honom. Han hörde också, att Ellen varsamt steg upp och gick till fönstret.

Inte heller undgick det honom, att hon sakta öppnade fönstret.

Han viste mycket väl, hvarför hon gjorde det, och hvarför hon såg ut genom fönstret.

Ellens tålmod stälde på ett temligen hårdt prof, och i sin otålighet lemnade hon flera gånger fönstret, såg på klockan och gick med lätta steg af och an i rummet.

Då och då närmade hon sig också Axels bädd och böjde sig ned öfver honom för att förvissa sig om, att han verkligen sof.

Grefven förstod att vilseleda henne och qvarhålla henne i hennes villfarelse.

Plötsligt skyndade hon åter fram till fönstret, och Axel hörde henne hviska:

— Ändtligen! Ändtligen!

Hon stängde fönstret och lemnade rummet.

Det undgick icke grefven, att hon ljudlöst läste dörren, genom hvilken hon gått ut i korridoren.

Strax derpå hörde han, att hon gick in i rummet bredvid.

Han förhöll sig fortfarande lugn, alldenstund han måste vara beredd på, att Ellen ännu en gång tittade in till honom.

Några minuter senare hörde han, att Hilma kom uppför trappan och steg in i Ellens rum.

— Hvar är han? hörde han sin fru fråga.

— Han står der ute. Sofver herr grefven redan?

— Ja visst? Men är du också alldelses säker på, att de båda gamla icke märkt, att du släpt in baronen?

— De ha ingenting hört, fru grefvinna. I det fallet kan ni vara fullkomligt lugn!

— Nå, så gå då och håll vakt, tills du öfvertygat dig om, att Söderpalms gått till hvila!

Hilma hade förut gått ut för att möta baron Örnsköld.

Länge behöfde hon ej vänta, innan hon såg honom komma åkande på vägen genom skogen.

Han hade lyckats erhålla skjuts på en herrgård vid passen mil derifrån. Så snart han nu fick se Hilma, befalde han kusken stanna. Han steg ur vagnen, lemnade ytterrocken till

kusken och tillsade denne att i närmaste bondgård invänta hans återkomst.

Sedan gick han bort och helsade helt förtroligt på den koketta kammarjungfrun.

— Nå-å, min kära Hilma, hur är det, kan man få träffa fru grefvinnan!

— Ja, svarade kammarjungfrun, fru grefvinnan väntar herr baronen, och för att icke hennes herr man skulle störa herrskapet, tänkte hon narra i honom några rogifvande droppar.

— Bara hon nu också gör det?

— Ja, var lugn för det! Antagligen sofver herr grefven redan som en stock, och det gör honom godt, har doktorn sagt.

— Men hvar kan jag träffa fru grefvinnan?

— På hennes rum. Följ bara med mig! Jag skall nog smuggla in er i villan, utan att någon märker det.

Såsom vi redan sett, lyckades detta också för Hilma.

Sedan hon varit inne hos sin matmoder och redogjort för sin mission samt åter aflägsnat sig, inträffade just det, som grefve Axel förmodat.

Ellen öppnade ännu en gång helt försigtigt dörren och såg in i sjukrummet.

Sedan hon åter stängt dörren, uppmanade hon den ute vid trappan stående baronen att stiga in.

Först då Axel hörde, att Ellen och baronen tagit plats i rummet bredvid, steg han upp och närmade sig dörren.

Han böjde sig ned för att titta in genom nyckelhålet och lyssna.

När han hörde, att Ellen i temligen skarpa ordalag förbrådde baronen hans långa uteblifvande, öppnade han ljudlöst dörren och satte sig på en stol i dess omedelbara närhet.

Grefvinnan och baronen märkte ingenting, alldenstund de försigtigtvis tagit plats i ett hörn invid ena fönstret.

— Innan jag för er berättar hvad ni vill veta om min otur och mina öfriga förhållanden, måste ni säga mig, om er man verkligen sofver så tungt, att han ej kan märka min härvaro; ty jag skulle af lätt begripliga skäl icke alls vilja ha någon ting med honom att göra, yttrade Örnsköld.

— Naturligtvis sofver han, svarade grefvinnan. Har inte Hilma talat om för er, att jag gifvit honom en kraftig sömndryck?

— Hon sade, att ni tänkte göra det.

— Och nu är det gjordt. Han kan alltså icke lyssna till vårt samtal, men naturligtvis får ni inte tala så högt, att Söder-

palms der nere kunna höra det. Men skynda er nu och berättat! Hur skall jag förstå ert telegram? I hvad afseende har ni haft stor otur?

Örnsköld berättade, hur grundligt hans enleveringsplaner misslyckats, och förklarade äfven orsaken dertill.

— Hilda har alltså sluppit lyckligt undan med flickan? frågade Ellen.

— Ja visst tusan! brummade baronen. När vi lågo der lemlästade på vägen, kunde vi naturligtvis icke tänka på att vidare göra henne bytet stridigt.

— Vill ni dermed säga, att ni lagt armarne i kors och ingenting gjort för att återfinna flickan?

— För tillfället var det ju för oss liktydigt med en räddning, att det brushufvudet baron Ekstam med sin följeslagare så fort marscherade förbi utan att se oss stackars i skogen gömda invalider. Hade han funnit oss, så hade det naturligtvis för honom blifvit ett sant nöje att göra oss ännu olyckligare, än vi redan voro efter det känbara nederlaget.

— Och ni sköt verkligen? Hvem träffade ni då, Signe eller fröken Silfverhielm? Är Signe död?

— Så vidt jag vet, märkte jag endast Hilda, men det, såsom jag hoppas, så grundligt, att hon en annan gång säkerligen betänker sig, innan hon drar mig vid näsan och spelar mig ett sådant spratt.

Ellen suckade.

Baron tycktes ha rätt förstått denna suck, ty han sade:

— Ni skulle hellre ha sett, att jag i misshugg träffat Signe och dödat henne, icke sant?

— Ack, nog kunde flickan gerna för mig få lefva, herr baron, men naturligtvis vore det för mig en stor lättnad att veta, att hon för alltid vore stum och ingenting kunde förråda. Men vidare! Vet ni, hvart Signe blifvit förd af Hilda?

— Viste jag det, så vore jag inte här i qväll.

— Har ni då icke försökt taga reda på det?

— Det var just min olycka, brummade baronen, att vi, förvaltaren hans skrifbiträde och jag, blefvo dömda till overksamhet ett par dagar. Vi voro alla tre bara glada att vi kunde släpa oss fram till en usel bykrog för att der kunna sköta om våra blesyrer. Men för er kan ju allt det der också vara likgiltigt, ty ni har ju icke något annat intresse af Signes försvinnande, än att er herr man icke finner sin älskarinna. Hela skadan drabbar mig. Det har förargat mig så grundligt, att Hilda, som i Karleby lofvade främja mina intressen, i en handvänd-

ning brutit sitt löfte och på ett så gement trolöst sätt frånröfvat mig flickan.

— Men hvad tänker då Hilda egentligen göra med Signe?

— Jo, hon tänker naturligtvis någonstädes låta henne för evigt försvinna.

— Vill ni dermed säga, att hon tänker mörda henne?

— Ja, det kan man mycke' väl tro henne om. Huruvida hon redan gjort det eller ej, vet jag naturligtvis ej. Men skulle hon ha gjort det, så kan ni alltid göra er beredd på, att det snart blir er tur.

— Vill ni dermed säga, att Hilda ännu icke uppgifvit sina mordplaner gent emot mig?

— Försök inte inbilla er det! Så snart Signe är expedierad, kommer turen till er.

— O, hvilken nedrig varëlse! utbrast Ellen. Hon . . . endast hon är skulden till all min olycka. Från allra första början har hon intrigerat mot mig. Jag vore nu den lyckligaste qvinna, och Axel skulle redan för länge sedan ha glömt Signe, om han icke genom Hildas fula streck alltjemt å nyo blifvit påmind om henne. Men hvarför har ni då skickat hem Karlén, som ni så väl kunde ha behöft?

— Ja visst, ja, det har jag ju alldeles glömt att omnämna, svarade baronen. Vi hittade i skogen ett bref från Beata Setterberg, Signes mor. Brevet var adresserad till Signe, men hade råkat i händerna på de bofvar, som för några dagar sedan röfvade posten.

— Derom har jag ju ännu icke alls hört talas. Berätta!

Baronen talade om, hvad som stått i Beatas bref till Signe.

Den lyssnande Axel fick följaktligen veta, att det var sant hvad han hittills hört om Beatas sorgliga lefnadshistoria, och att Beata verkligen icke ens sjelf viste det rätta namnet på sin forne älskare och förförare.

Örnsköld fortfor:

— Och just emedan den gamla qvinnan är liktydig med den största fara för mig och för oss alla, skyndade jag att underrätta våra vänner i hufvudstaden om denna olycksqvinnas ankomst dit. Men eftersom Dahlbom icke svarade mig och jag följaktligen måste befara, att mitt bref gått förloradt eller råkat i orätta händer, viste jag ingen annan råd än att skicka Karlén, hvilken med sitt genomskjutna ben för öfrigt icke här kunde vara mig till någon vidare nytta, tillbaka till Stockholm

för att der med Dahlboms tillhjälp förebygga faran för upptäcktt.

— Och hvad har Dahlbom gjort åt saken? Har gumman redan anländt till hufvudstaden, och har hon kommit grefve Meyersköld på spåren. Vet hon nu, hvem denne grefve egentligen var?

Örnsköld ryckte på axlarna.

— Karlén, sade han, har endast telegraferat till mig; att jag genast skulle uppsöka er, för att berättat vårt missöde och lugna er. Han uppgaf er adress, och antydde, att han ännu icke talat med Dahlbom, emedan han ingenstädes kunnat träffa honom. Så snart han finge veta någonting närmare, skulle han skrifva till mig. Han hoppas det bästa, i all synnerhet som Dahlbom sjelf i eget intresse är synnerligen angelägen om att i fråga om mörderskans tillfångatagande göra sin sak så bra som möjligt.

Ellen suckade djupt och tungt.

— Herr baron, utbrast hon i klagande ton, jag fruktar att denna Beatå blir vår ofärd. Hon är klokare och framför allt beslutsammare än vi alla, och får hon veta, hvem grefve Meyersköld egentligen är, så är olyckan färdig; ty jag slår vad, att den galna qvinnan då antingen vänder sig direkt till kronprinsessan eller gör ett sådant väsen af saken, att den blir allmänt bekant och icke mera kan nedtystas. Kammarherrn, Axels far, har ju redan erhållit en hemlig instruktion af kronprinsessan, och om denna också måste ta hänsyn till mycket, så skulle hon dock snarare vara emot än för mig. Och sedan — sedan, min käre baron, skulle ni icke endast nödgas för alltid bära edra förhoppningar till grafven, utan ni skulle äfven falla i högsta onåd hos kronprinsen. Denne skulle icke ens skona er, alldenstund det ju af allt hvad ni gjort, tydligt framgår, att ni icke endast bedragit Signe utan äfven sjelfva kronprinsen, och att ni gjort er skyldig till mened.

Örnsköld sprang upp.

— Och ni — ni, Ellen, ni glömmet väl helt och hållet, att ni förledt mig till allt, hvad jag gjort? Blevde det räfst af, så skulle jag betacka mig för att ta hela skulden och ansvaret på mig, jag skulle då öppna ögonen på kronprinsen och äfven störta er i förderfvet.

Nu for äfven Ellen upp från stolen.

Hon skrattade gålt.

— Det kan man då kalla att bekymra sig i onödan, sade hon liksom för att lugna och blidka baronen. Men ni, herr, ba-

ron är sjelf skulden till, att vi helt och hållet lemnat hufvudsaken ur sigte. Ja, ja, det är ännu icke alls så farligt som vi tro. Kronprinsen kan icke uppträda mot er och allra minst mot mig. Han har komprometterat sig sjelf, och för den gamla qvinnans skull kan och törs han icke prisgifva oss båda. Res upp till Stockholm och påminn kronprinsen om, att det var han sjelf, som bringade mig i så en förtvifladt nödstäld belägenhet! Säg honom rent ut, att jag fordrar samma skydd som den der mörderskan! Denna vederfares endast rättvisa, om hon får ett välförtjent straff, och dermed är saken klarerad, antar jag. Om bara Axel aldrig får klart för sig, hvem som varit Signes far, så skall han nog med tiden trösta sig öfver förlusten af henne. Men jag skall, så snart sig göra låter, med Axel återvända till utlandet för att undgå Hildas mordplaner. Äfven derom måste ni underrätta kronprinsen. Hilda är en vansinnig människa, och derfor måste hon naturligtvis göras oskadlig. O, Gud, om Signe ändå redan fallit offer för den blodtörstiga Hilda och blifvit mördad af henne! Under för handen varande omständigheter måste detta vara min innerligaste önskan.

I detta ögonblick var det totalt slut med grefve Axels hittills med den största sjelfbeherskning bevarade lugn.

Han stötte upp dörren och ropade med af vrede darrande röst:

— O, du skändliga, föraktliga qvinna! Du vågar fika efter min kärlek, då du, ärelösa varelse, vet med dig, att du med en mörderskas obarmhertighet sjelf frambesvurit min Signes olycka. Du . . . du blygs inte att uttala den önskan, att hon måtte falla offer för sina mordlystna fienders gudlösa stämplingar mot hennes lif. Nu känner jag dig, du orm, du afgrundsande i människohamn. Hvem är min Signes far? Erkänn qvinna! Du vet det! Jag fordrar svar.

Ellen och baronen stodo der alldeles stela och stumma af skräck och bestörtning.

Då, när baronen gjorde min af att kasta sig öfver Axel, och när grefvinnan utstötte ett skri af skräck samt ryggade tillbaka, sträckte Axel fram en laddad revolver och ropade:

— Örnköld, skurk, menedare erkänn! Hvem . . . hvem är min Signes far? Våga inte komma mig in på lifvet; ty vid allt, som är mig heligt, svär jag, att jag i så fall skjuter ned menedaren, innan hans fräcka hand vidrört mig.

Just som Örnköld utstötte en mustig ed och gjorde en rörelse, som om han trots Axels varning ändå tänkte begå en handling af förtviflan och hämnd, small ett skott ur det vapen, som Axel höll i handen.

Men strax derpå kände sig grefve Axel gripen och ryckt tillbaka af tvänne armar.

Utan att han märkt det, hade en person i hemlighet smugit sig in i rummet, och det var denne, som ryckte honom tillbaka.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Förberedda på hvarje fara.

Just som grefve Axel affyrat skottet och bakifrån kände sig gripen af tvänne kraftfulla armar, förlorade han medvetandet.

I sin ifver att demaskera och förödmjuka de brottslige hade han icke tagit i betraktande, att sjukdomen till ytterlighet ned-satt hans krafter.

Det var kammarjungfrun Hilma, hvilken i sin qvinliga nyfikenhet stått utaför dörren och lyssnat, som smugit sig in i rummet och ryckt tillbaka Axel för att förebygga en ny olycka.

Naturligtvis hade Hilma också hört de anklagande ord, som grefve Axel utslungat mot sin förrädiska maka.

Hilma var den enda, som i detta ögonblick icke förlorade sin kallblodighet och beslutsamhet.

Hon såg ju också, att man tills vidare icke mera hade någonting att frukta af grefve Axel, att man icke mera behöfde taga någon hänsyn till den afsvimmade eller med andra ord: att man kunde förklara den uppskakande scenen på lämpligt sätt.

Hilma lät den afsvimmade grefven glida ned på soffan, stängde sedan hastigt dörren och rådde baronen att gömma sig.

Man hörde redan höga rop nedifrån.

— Man får inte finna er här. Söderpalms ha naturligtvis hört skottet, och de komma säkerligen upp för att se, hvad som är å färde. Herr baronen måste alltså försvinna. Ni kan ju gömma er här i garderoben. Jag har redan uttänkt en förklaring. Låt bara mig först få ordet, fru grefvinna; sedan behöfver ni bara instämma med mig.

Och mycke' riktigt!

Hilma hade knappast uttalalat det sista ordet, innan det blef lif och rörelse der nere i Söderpalms bostad.

— Skrik på hjälp, fru grefvinna! rådde kammarjungfrun.

Ellen, som af förskräckelse ännu icke förmådde tänka klart, lydde mekaniskt kammarjungfruns råd.

Hilma åter fick fatt i baronen, hvilken sprang rådlös af och an i rummet, och föste in honom i garderoben, hvars dörr hon redan öppnat.

— Skynda er in! hviskade hon. Ni hör ju, att de båda gamla redan äro på väg hit. Förhåll er fullkomligt stilla i ert gömställe! Jag skall så fort som möjligt affärda de nyflkne, och sedan skall ni åter bli befriad ur er ofrivilliga fångenskap.

När baronen hörde bullret af värdfolkets steg i trappan, tvekade han icke ett ögonblick att gömma sig i garderoben.

Hilma stängde dörren och tog ur nyckeln.

— Dropparne . . . fru grefvinna, dropparne måste jag ha, hviskade hon derpå till Ellen.

— Hvilka droppar? frågade denna.

— Sömdrycken. Han får naturligtvis inte vakna, innan den första faran är öfver, innan ni hunnit lugna er och rådgöra med baronen.

Grefvinnan lemnade kammarjungfrun en liten flaska.

Omedelbart derpå öppnades dörren, och gubben Söderpalm steg mycket upprörd in i rummet.

— Hvad i Guds namn har hänt, fru grefvinna? frågade han och såg sig förskräckt omkring i rummet.

Ellen hade sjunkit ned på en stol, och under det hon med ena handen höll näsduken för ansigtet, sträckte hon med en så förtviflad åtbörd ut den andra, som om hon ännu varit allt för uppskakad för att kunna afgifva den önskade förklaringen.

Fru Söderpalm följde sin man hack i häl, och båda voro mycket lätt klädda.

— Jesses då, det har väl, hänt någon olycka? skrek gumman.

— Lugn! Lugn! ropade Hilma i befallande ton. Ännu veta vi knappast sjelfva, hvad som händt. Herr grefven har yrat igen. Han sprang plötsligt upp ur sängen, förföljde som en galning af misstag sin fru och aflossade ett skott.

— Store Gud!

— Det har alltså händt en olycka?

Så utropade samtidigt de båda gamla.

Fru Söderpalm skyndade fram till Ellen.

— Är ni sårad, fru grefvinna? frågade hon. Ska' vi skicka efter doktorn?

— Nej, nej! inföll Hilma. Nådig frun blef lyckligtvis icke sårad, ty herr grefven sigtade inte alls på henne. Han inbillade sig, att den gamla fru Setterberg smugit sig in här i huset, och han ville tvinga henne att tala om, hvart hon fört Signe. Jag hörde hans skrik och kom just lagom för att rädda honom från att slå handlöst i golfvet, då han svimmade. Hemta hit friskt vatten, fru Söderpalm! Och ni, herr Söderpalm, är väl snäll och hjälper mig att bära den sanslöse till hans säng?

Några minuter senare låg grefve Axel åter i sin bädd, och strax derpå kom fru Söderpalm med en karafin friskt vatten.

Hilma hade redan hält några droppar af sömndrycken i ett vinglas, och hon fullbordade nu sitt verk genom att fylla glaset med vatten och hälla så mycket som möjligt deraf i Axels mun.

Ellen kom vacklande och tog plats vid sin mans bädd.

— Är det inte ändå bäst, att jag hemtar läkaren? frågade Söderpalm.

— Inte ännu, svarade Ellen. Ni ser ju, att min man redan sofver igen. Detta var ett tillfälligt feberanfall, om hvilket läkaren redan talat. Det är inte något farligt. Jag tackar er för ert tillmötesgående. Hilma får i natt vaka hos min man, och i morgon bittida är han fullkomligt feberfri, hoppas jag.

De både gamla läto lugna sig, i all synnerhet som de sågo, att den sjuke nu åter skenbart slumrade helt lugnt.

Sedan de stannat qvar i sjukrummet ännu en liten stund, gingo de på Ellens enträgna uppmaning åter ned till sig.

Hilma öfvertygade sig nu först af allt om, att värdfolket verkligen begaf sig ned till sin bostad.

Sedan gick hon till garderoben och befriade baronen ur hans ofrivilliga fångenskap.

Örnsköld var förargad och utbrast, vänd till Ellen:

— Förklara nu först af allt, hvilken oförlätlig dumhet ni be-

gått! Ni försäkrade ju, att ni hade gifvit Axel in sömndroppar men det kan omöjligen ha varit fallet.

Ellen bedyrade, att hon gifvit sin man med sömndryck blandadt vin att dricka.

— Såg ni också, att han verkligen drack ur vinet?

— Såg? Nej, det gjorde jag visserligen inte; men jag gaf honom ett fullt glas och han lemnade det tomt tillbaka.

Hon skildrade den der scenen.

Baronen skrattade bittert.

Han tog flaskan med dropparne ifrån Hilma, undersökte innehållet och sade:

— Nå, då har Axel slagit ut vinet i stället för att dricka det. Ni ha väl förut begått någon oförsigtighet, så att han fattat misstankar.

Hilma såg efter och fann, att den sjuke verkligen hält ut vinet mellan sängen och väggen.

— Jag slår vad, att Axel genom någon oförsigtighet å er sida fått nys om innehållet i telegrammet, sade nu baronen.

— Men det är ju alldeles omöjligt, invände Ellen. Jag vet ju så väl, att Axel sof, medan jag och Hilma i mitt rum läste telegrammet.

— Talade ni efter emottagandet af telegrammet om, att ni tänkte ge er man en sömndryck? frågade Örnsköld.

— Ja, det gjorde jag verkligen.

Baronen lät höra ett kort skratt.

— Ja, der ha vi det, gnisslade han. Någon större oförsigtighet kunde ni då sannerligen inte ha begått. Enligt min åsigt är det så godt som bevisadt, att Axel fattat misstankar och därför smugit sig till dörren för att lyssna till ert ifriga samtal med Hilma. Han viste följaktligen, att ni tänkte söfva honom, och sedan han genom en slug manöver undgått den faran, har han låtsat sofva för att invagga er i säkerhet. Jag slår vad, att han spelat lyssnare, ända se'n jag kom in i huset.

Ellen hade blifvit blek som ett lärft, medan Örnsköld talade.

Hon stirrade med förskräckt uppsyn på baronen, liksom om han varit den förkroppsligade olyckan.

— Hilma, kom det klagande öfver hennes läppar, säg, märkte du, att min man lyssnade, när vi på eftermiddagen läste telegrammet?

— Jag såg det visserligen inte, svarade Hilma, men nu, då fru grefvinnan påminner mig derom, kommer jag att tänka på, att jag i sjukrummet hörde ett buller såsom af steg.

— Jo, jo, det stämmer nog, gnisslade baronen; så går det, när fruntimmer ska' göra något.

— Herr baron, jemrade sig Ellen, om er förmodan är riktig, då är jag, då äro vi alla förlorade, ty en sådan anklagare, som min man då skulle blifva, vore den förfärligaste och obevekligaste motståndare, som vi kunde råka ut för. Han tänker ju endast på den der Signe, och han skulle, sak samma om han derigenom komme att kompromettera och blottställa mig inför hela världen, endast för att allenast vara betänkt på att upplösa vårt äktenskap för att sedan kunna förnya och fortsätta det intima förhållandet med den der Signe. Men sedan, ifall jag måste afstå från honom, skulle jag helst icke vilja lefva längre; ty då vore ju jag vanärad och blefve så utskämd, att jag aldrig mera kunde visa mig för folk utan att nödgas befara att bli föremål för allas hån och begabbelse.

Örnsköld nickade instämmande.

— Ja, under för handen varande omständigheter är er belägenhet brydsam nog, medgaf han. Har Axel kännedom om allt, hvad ni här yttrat, då är han att likna vid ett retadt lejon, som upptäckt det ställe, der det kan bryta sig ur sin bur. För den der Signes skull skall han med glädje ta tillfället i akt att spränga sina bojor. Jag fruktar, att han skyndar direkt till kronprinsen för att för honom afslöja alltsammans. Och funne han icke något gehör der, så skulle han till och med mot kronprinsens vilja lägga in om skilsmessa.

Ellen vred i förtviflan sina händer.

— Det får ej ske. Så långt få vi icke låta det komma, klagade hon.

— Men hvad kunna vi göra deremot, om han med en dåres hänsynslöshet till hvarje pris försöker slita de band, som fångsla honom vid er?

— Dritter han mig till förtviflan, så sätter jag våld mot våld. Går han hänsynslöst till väga, så gör jag det också. Skulle han verkligen våga göra mig till ett åtlöje för hela världen genom att öfvergifva mig och springa efter den der Signe, så skulle jag öfver allt förfölja honom med min hämnd och icke unna mig någon ro, innan jag krossat honom.

Adjutanten blickade dystert framför sig.

Plötsligt lutade han sig till Ellen och hviskade helt tyst några ord i hennes öra.

Ellen ryckte till af förskräckelse.

Det måtte ha varit någonting rysligt, som Örnsköld hviskat i hennes öra.

— Är ni galen, herr baron, som vågar ge mig ett så hemskt råd? stönade hon.

Örnsköld ryckte på axlarna och svarade.

— Mitt råd kan ju i första ögonblicket förefalla er något för hårdt och radikalt, men om ni tänker närmare på er belägenhet, skall ni nog inse, att ett raskt utförande af det samma är det enda medlet att i tid förebygga alla faror.

— Omöjligt! Jag kan inte göra det, herr baron. Ni glömmet, att jag älskar honom, och att jag hellre på mina knän skulle vilja bedja honom om förlåtelse än belasta mitt samvete med en så svår synd.

— Nåväl, om ni talar på det viset, fru grefvinna, då är det skada på hvarje ord, som vi ytterligare spilla på den saken. Men då får ni heller inte efteråt beklaga er öfver, att icke jag i afgörandets stund bistått er med råd och dåd. I godo kommer ni hädanefter ingen vart med Axel. Jag har ingenting emot, att ni vill försöka blidka honom genom att förödmjuka er inför honom, men det är i alla fall alldeles nödvändigt, att vi redan nu ta ytterligheterna i öfvervägande.

Hilma närmade sig.

— Fru grefvinna, hviskade hon, på ett sista försök att i godo åvägabringa försoning får ni icke bygga. Jag skulle vilja ge er ett godt råd.

Ellen var lika förvånad som glad öfver den stora tillförsigt, hvarmed kammärjungfrun yttrade dessa ord.

— Hilma, sade hon hastigt, vet du någon utväg ur denna förskräckliga belägenhet, kan du gifva mig ett godt råd, så håll inte inne med det!

Flickan skyndade sig nu att meddela grefvinnan sin plan.

Ellen blef visserligen åtskilligt besviken, men hon fann i alla fall Hilmas idé så beaktansvärd, att hon tänkte försöka, om hon icke möjligen derigenom kunde besvärja faran.

— Jag fruktar bara, att min man erinrar sig det skedda allt för klart och tydligt för att på sådant sätt låta föra sig bakom ljuset, sade hon.

— Det antar jag också, inföll baronen hänskrattande. Med dylika plåsterlappar läker man inte ett så obotligt sår.

— Nå ja, herr baron, svarade kammärjungfrun med stor tillförsigt, om också utförandet af den af mig föreslagna lilla listen icke i allo skulle medföra önskad resultat, så torde likväl nyttan deraf blifva ganska stor. Men jag är öfvertygad om, att resultatet ändå skall motsvara mina förväntningar, bara fru grefvinna kan stå orubbligt fast vid sitt påstående. Herr grefvens helsotillstånd är sådant, att han icke kan vara så alldeles

säker på sig sjelf. Nekar bara fru grefvinnan på det allra bestämdaste, hotar hon med att bevisa motsatsen och låta hans oförsvarliga, väl beräknade beteende komma till allmänhetens kännedom, så skall han säkerligen tänka på saken mer än en gång, innan han spänner bågen så hårdt, att den brister.

Baronen invände hänleende:

— Med all er klokhet har ni ändå glömt att taga Söderpalms med i räkningen; ty antag, att Axel verkligen låte inbilla sig någonting sådant, skulle han ändå taga första bästa tillfälle i akt att fråga de båda gamla hvad de veta om saken. De behöfde bara berätta det lilla, som de känna till, för att Axel genast skulle genomskåda listen. Men sedan skulle han bli ännu mera uppbragt, och Ellen torde då för sent inse, att det varit klokare och förnuftigare att icke utbyta den första förargelsen mot den senare. Det säger jag ännu en gång, en behjertad, oförskräckt handling, som ingen människa kunde kontrollera, eller åtminstone ingen bevisa, är under för handen varande omständigheter det bästa och riktigaste.

— Men jag håller för, herr baron, försvarade Hilma käckt sin åsigt, att fru grefvinnan i sitt eget intresse först måste göra ett sista försök att i godo bilägga konflikten. Jag vet visserligen icke hvad det är för ett förslag, som ni gjort fru grefvinnan, men jag anar, att det dervid är fråga om lif och död. Men till sådant tar man sin tillflykt endast i allra yttersta nödfall, när hvarje annan utväg är stängd. Det är ju tids nog att försöka med det, när alla andra medel visat sig overk samma.

Häri instämde Ellen ifrigt.

— Men ni glömmet ju alltjemt Söderpalms, inföll Örnsköld.

— Enlig min åsigt kunna de båda gamla inte alls på allvar komma i betraktande.

— Så-å. Men jag är just af motsatta åsigten, förklarade baronen. Ett enda ord af dessa gamla hedersmenniskor, som Axel hundra gånger förr tror än er och sin fru, är nog för att blotta hela den planlagda humbugen.

— *Låt bara mig sörja för den saken, herr baron! sade kammarjungfrun. Jag vet nog, hur det ska' gå till att tysta munnen på de båda gamla, så de inte knysta.

— Ni inbillar er väl, att ni för pengar kan köpa deras tystlåtenhet?

— Det vore det sista jag skulle försöka. Nej, nej, herr baron, så oklok är jag inte. Jag ska' nog prata för saken, så

att de inför Gud och sitt samvete anse sig skyldiga att uppfylla min bön.

— Detta ert konststycke, ty ett sådant skulle det väl vara, skulle jag vilja lära känna, innan jag ger så mycke' som ett runstycke derför.

Hilma redogjorde för sin plan.

Grefvinnan instämde lifligt.

Baronen ryckte på axlarna.

— Nå ja, det skulle ju kunna vara möjligt, medgaf han men derigenom skingras ingalunda Axels misstroende.

— Att göra det, det blir sedan fru grefvinnans uppgift, och jag skall dervid efter bästa förmåga understödja henne.

— Godt! Försök då på det viset, får ni se, fru grefvinna! sade Örnsköld. Jag för min del önskar er mycken lycka. Men eftersom äfven jag i ganska väsentlig mån är intresserad i det lyckliga, eller sannolikare i det misslyckade resultatet, så vill jag med det samma framställa ytterligare ett förslag.

Baronen dämpade rösten till en sakt hviskning liksom fruktade han, att någon obehörig lyssnare kunde finnas i närheten och få nys om hans nattsvarta planer.

Ellen lyssnade med nästan andlös spänning till detta förslag.

— Ja, hviskade hon, när baronen slutat, det är en plan, som åtminstone lemnar något skimmer af hopp för framtiden. Jag kunde dervid stödja mig på min öfvertygelse och på min goda rätt, och han när sedan vore tillräckligt förödmjukad, skulle han nog, bara för att äntligen åter bli befriad, gerna finna sig i att med tystnad förbigå det förflutna. Träffa fortast möjligt edra förberedelser till utförandet af denna plan, herr baron; ty i yttersta nödfall måste vi redan i morgon skrida till handling.

— Åh, det behöfs inte alls några vidlyftiga förberedelser. Ni vet ju, på hvilket sätt ni i nödfall bör arbeta mig i händerna. Trohlin har jag ju när som helst till hands, och om han också ångt ifrån är den, som funnit upp krutet, så har jag dock redan skolat honom så pass, att han utan lång öfverläggning beslutsamt hugger i och gör precis så, som han blifvit befald.

— Men ännu en sak, herr baron!

— Och det är?

— Hur skulle jag för Axels far förklara saken? Tills vidare bör naturligtvis inte han på några vilkor få veta sanningen.

— Det är mycket enkelt. Ni låtsas vara alldeles utom er

af förtviflan öfver, att Axel i hemlighet sprungit sin väg, utan att ni vet, hvart. Inför honom kan ni måla allt i de svartaste färger och uttala de värsta farhågor. Jag skall nog hitta på medel att stäffa hans ifver att spana efter den försvunne. Hans tackamhet därför begär jag ej.

— Godt, herr baron! Jag förlitar mig i det fallet helt och hållet på er skicklighet och omtanke.

— Det kan ni också trygt göra, smålog baronen sjelf-medvetet. Jag är lika mycket intresserad af saken som ni. Till hvarje pris måste vi undvika upptäckt och offentlig skandal.

— Ja, till hvarje pris tyvärr, suckade Ellen. O, Gud, om Axel ändå vore så förnuftig, som jag önskar, då skulle han kunna bespara sig alla vidare vedervärdigheter och qual.

Örnsköld instruerade grefvinnan och hennes kammarjungfru ännu en gång mycket utförligt och tog sedan afsked.

Han lemnade villan i största hemlighet genom att taga vägen genom ett fönster i bottenvåningen.

När han aflägsnat sig ett stycke från villan, skrattade han skadegladdt och gnuggade förtjust händerna.

— Ha, ha! skrattade han. Går det inte på detta sätt, så gör jag affär på det andra viset. Ja, ja, Karlén har rätt, när han säger, att jag är en dumsnut, om jag längre springer efter Signe och försöker förmå henne att gifta sig med mig. Signe vill inte alls veta af mig, det inser jag nu, och Hilda Silfverhielm skall nog dra försorg om, att hon ej blir farlig, och att hon aldrig mera kommer till rätta. Jag kan nu på ett mycket beqvämare sätt göra min lycka. Har Ellen — ha, ha! — den vackra och rika Ellen med den lilla skamfläcken, hvilken emellertid icke det ringaste skall störa mig, en gång sagt a, så ska' jag nog tvinga henne att också säga b. Korteligen, jag skall nog styra så till, att hon blir min fru. Må den dåraktiga Signe gå under och dö, det qvittar mig nu lika. Förr kunde Ellen visserligen inte med mig, emedan hon nu en gång för alla föresatt sig att fånga Axel; men får jag henne bara väl så långt, som hon måste komma för att säga ja till allt, så skall hon bli glad, när jag som räddare i nöden erbjuder henne mitt hjerta och min hand. Men jag antar, att hon ej länge skall låta truga, ännu mindre tvinga sig att samtycka till mitt förslag. Ha, ha! Var saken också i dag fördömdt allvarsam, så tänker jag likväl med tiden göra affär deraf och grungligt kunna utskratta den enfaldige Axel, som snart skall jemra sig och i vanrättig vrede förbanna sin dårskap.

— Ja, dertill önskar jag dig all möjlig lycka, din bof, ljud i detta ögonblick en röst ifrån skogen.

— Kanalje der! Hvem är du? ropade Örnköld med förstald röst.

Något svar erhöill han visserligen inte, men den hemlighetsfulle lyssnaren grep hastigt till flykten.

Innan den häpne Örnköld hann fatta ett beslut, var den flyende redan försvunnen.

— Fege skurk der! brummade baronen, i det han så ljudlöst som möjligt fortsatte sin väg och kastade skygga, rädda blickar, rundt omkring sig. På dig ska' jag nog vid lägligt tillfälle jaga en kula genom skrofvat. Men, fortsatte han med ett missnöjdt brummande, om jag ändå bara viste, hvem denne skurk qvar. Skulle det vara någon af Hildas hejdukar eller, hvilket ju också vore möjligt, Axels betjent, för hvilken Ellen varnade mig? Men det betyder mindre. Karlen ville säkerligen bara skrämma mig. Han kan omöjligen ha hört hvad jag ju mera tänkt än yttrat. Om hufvudsaken vet han absolut ingenting, och följaktligen behöfva vi ej frukta den glopen.

Men fullkomligt öfvertygad om det, som han sjelf yttrade, tycktes baronen ändå inte vara.

Huruvida han hade orsak att frukta den der obekante personen, som i så försmädlig ton fallit honom i talet, eller ej, skola vi snart få veta.

TRETIONDE KAPITLET.

Demaskerad.

Som Hilma förutspått, kom fru Söderpalm tidigt följande morgon för att höra efter, hur det stod till med den sjuke, och om han sofvit lugnt under natten.

Hilma försäkrade, att greve Axels tillstånd för närvarande vore fullt tillfredsställande, men att grefvinnan Ellen befarade, att den ringaste omständighet vid grefvens sjukligt retliga lynne lätt kunde framkalla ett upprepande af den uppskakande scenen.

-- Fru grefvinnan låter därför bedja er undvika allt, som kunde inverka oroande på hennes herr man, tillade Hilma.

— Det är ju helt naturligt, svarade fru Söderpalm. Vi ha hela tiden, medan herr grefven varit sjuk, varit så rädda för att förorsaka något buller, som kunde skrämma honom.

— Derom är fru grefvinnan fullkomligt öfvertygad, men här är det fråga om någonting annat.

Fru Söderpalm såg frågande på kammarjungfrun.

— Om någonting annat? upprepade hon.

Hilma nickade.

-- Kom med in i mitt rum, fru Söderpalm! bad hon. Jag skall då genast närmare redogöra för fru grefvinnans önskingar.

Fru Söderpalm efterkom Hilmas uppmaning.

— Nå-å? frågade hon derpå.

— Det är egentligen helt naturligt, fortfor Hilma, att vi icke få oro och uppskaka herr grefven genom att påminna honom om scenen i natt; men fru grefvinnan har ändå ansett det nödvändigt att ännu en gång särskildt göra er uppmärksam derpå, på det att ni, i händelse herr greve skulle fråga er, genast må veta, hur ni bör förhålla er och hvad ni bör svara honom.

— Hvad ska' vi då säga? frågade gumman.

— Ingenting, om det är möjligt, det vill med andra ord säga: ni skall, om herr grefven verkligen skulle fråga er, försäkra, att ni hvarken hört eller sett något.

— Men det vore ju en osanning, fröken Hilma, invände fru Söderpalm.

— Det är bara en oskyldig nödlögn, som är alldeles nödvändig för en dödssjuk mans tillfrisknande. Er och vår obrottsliga tystnad skulle verka mycket helsosammare än de bästa läkemedel.

— Ja visserligen, men om nu herr grefven märkte, att vi med vett och vilja ville föra honom bakom ljuset, så skulle han ju bli mycket förargad och upprörd.

— I fråga om er, fru Söderpalm, kan det ej bli tal derom, ty herr grefven har ju ej en aning om, att ni väcks af skottet och skyndat till. Han var ju redan sanslös, när ni kom, och ni kan följaktligen utan betänkande säga, att ni sofvit tungt och ej märkt någonting.

— Nå ja, jag och min man skola gerna för herr grefvens skull göra så; men ni och fru grefvinnan kunna ju inte göra det samma.

— Jo visst, det vilja, ja, det måste vi till och med göra, ty i annat fall vore det ju rakt ingen idé med er tystnad.

Fru Söderpalm ruskade på hufvudet, liksom hade hon icke förstått Hilmas ord.

— Hur har ni då tänkt er saken, fröken Hilma? frågade hon.

— Jo, när herr grefven vaknar och drar sig till minnes scenen, låtsa vi, som vi vore mycket förvånade deröfver, och hålla orubbligt fast vid, att han endast drömt allt det der.

— Drömt?

— Ja visst?

Fru Söderpalm ruskade på hufvudet.

— Men det skall han icke tro, invände hon.

— Han måste tro det; förstå mig bara rätt!

— Men nog måste väl herr grefven kunna skilja mellan dröm och verklighet, i all synnerhet som han aflossat ett skott.

— Och likväl skall och måste han tro det, fru Söderpalm. Och om han inte vill tro oss, så måste ni och er man göra ert till. Om bara ni och er man säga precis det samma som vi, så tror han slutligen alltsammans, var säker på det!

— Enligt min åsigt skulle herr grefven derigenom bara bli ännu mera upprörd.

— Ni förstår mig ännu icke fru Söderpalm.

— Det har ni verkligen rätt i. Jag har alltid varit van att endast gå raka vägar, och det faller sig vid min ålder mycket svårt att tänka sig in i ovana förhållanden.

— Det är bara en svaghet hos er. Ett barn skulle förstå allt det der, svarade Hilma i förargad ton.

Fru Söderpalm ryckte på axlarna.

— Alltså, fortfor kammarjungfrun i en sådan ton, som om hon varit fullt berättigad att vara förargad på gumman och göra henne föreskrifter, jag har för er förklarat, att fru grefvinnan önskar, det hennes man besparas hvarje onödigt sinnensrörelse

— Ja visst, ja, det är ju allt erkännande värdt, bästa fröken, medgaf fru Söderpalm.

— Nå, det förstår ni alltså?

— Ja visst!

— Och ni vet ju också, att herr grefven fortfarande är mycket sjuk och svag?

— Naturligtvis. Det ser man ju vid första ögonkastet på den stackars herrn.

— Vidare vet ni, fru Söderpalm, att herr grefven de sista qvällarne och nätterna haft stark feber, och att han derunder emellanåt fantiserat och icke varit vid full besinning.

— Ja, det vet jag också.

— Och i går qväll var herr grefvens tillstånd mer än vanligt otillfredsställande. Kanske har detta tillstånd framkallats derigenom, att han ätit och druckit för mycket.

— Ja visst, ja, det är ganska troligt.

— Näväl, om ni inser allt detta, så skall ni också finna det begripligt, att den sjuke antingen icke alls eller också endast helt obetydligt skall kunna erinra sig hvad han gjort i sitt halft medvetlösa tillstånd. Stå vi nu allesammans orubbligt fast vid vårt påstående, att han drömt, och att ingenting är sant af allt det, som han tror sig ha upplefvat, då skall han bli helt glad och lätt lugna sig. Han skulle bli mycket upprörd, ja, alldeles utom sig, om han finge veta, hvilken förfärlig olycka han i sitt raseri genom det der skottet kunde ha vållat. Men att ingen människa mer än jag och fru grefvinnan befann sig i rummet, och allra minst den gamla Beata, det vet ni ju sjelf.

— Ja, vi ha ju inte sett någon främmande människa i huset, bekräftade fru Söderpalm på god ton. Så snart vi hörde skottet, kommo vi ju genast upp. Och hur skulle för resten någon främling ha kunnat komma in i huset, när jag med egna ögon såg, hur omsorgsfullt och samvetsgrant min man läste ytterdörrarna?

— Skönt! Ändtligen förstår ni mig, och nu är ni väl också öfvertygad om fru grefvinnans ädelmodiga afsigt att göra allt, som kan hålla hvarje sinnesrörelse fjerran från den sjuke?

— Ja, nu förstår jag allt.

— Nåväl. Skulle herr doktorn komma, så förhåll er gent emot honom precis så, som ni bör förhålla er gent emot herr grefven! Fru grefvinnan skall meddela doktorn det skedda mellan fyra ögon och fråga honom till råds.

— Nå ja, det angår ju inte oss vidare. Läkaren frågar nog inte oss, antar jag. Men kan jag icke för ett ögonblick få se den sjuke?

— Jo, mycke' gerna; men gå för all del mycke' tyst, så att han inte vaknar!

— Sofver han ännu?

— Ja visst! Nu sofver han alldeles ovanligt lugnt och godt, och det vore den största oförsigtighet, vi kunde begå, om vi skrämde upp honom ur hans slummer.

— Det behöfver ni inte vara ängslig för, fröken Hilma; jag ska' vara mycke' försigtig.

— Så kom då!

Några ögonblick senare stego båda in i sjukrummet, och fru Söderpalm öfvertygade sig med egna ögon om, att grefve Axel låg der lugn och stilla, som om han sofvit mycket godt.

Hon hörde, hur lugnt och regelbundet han andades, och var nu öfvertygad om, att allt förhöll sig så, som Hilma sagt.

Kammarjungfrun bad Ellen komma med in i det angränsande rummet och sjelf ännu en gång säga fru Söderpalm, hur denna och hennes man borde förhålla sig.

Hilma låtsade, som om hela planen utgått från henne ensam, och som om grefvinnan först då gifvit sitt samtycke, sedan hon öfvertygat sig om dess ändamålsenlighet.

Inom en stund sökte Hilma tillfälle att få tala med gubben Söderpalm sjelf för att förvissa sig om, huruvida äfven han vore villig att på god tro hjälpa de intriganta fruntimren vid utförandet af deras djerfva plan.

Söderpalm var allt för rättfram och ärlig för att kunna genomskåda deras ränkspel, och därför var han med om saken.

Några timmar senare kom läkaren.

Hilma hade länge hållit utkik efter honom.

Hon förekom också Söderpalms för att förhindra, att dessa först talade med läkaren.

På doktorsns fråga, hur det stod till med den sjuke, försäkrade Hilma, att hans tillstånd efter allt att döma vore fullt tillfredsställande, eftersom han ännu sofve.

När läkaren kommit in i sjukrummet, frågade han, hur länge Axel sofvit.

— Sedan i går qväll, svarade grefvinnan.

Detta tycktes förvåna läkaren, ty i det han närmade sig patienten, mumlade han:

— Det var högst märkvärdigt. Det ser nästan ut, som om denna långa sömn icke vore normal utan ett nytt sjukligt tillstånd.

Han böjde sig ned öfver den sjuke, gaf noga akt på honom, kände honom på pulsen och lyssnade på hjertats verksamhet.

Plötsligt rätade han upp sig, såg med dyster min på grefvinnan och sade i förebrående ton:

— Fru grefvinna, säg mig sanningsenligt, hvad som egentligen försiggått med er herr man!

Ellen ruskade så förvånad på hufvudet, som om hon icke alls förstått detta läkarens yttrande.

— Hvad är det då, herr doktor? Hvad skulle väl ha försiggått med min man? frågade hon.

— Jo, här har någon obehörig skadligen ingripit.

— Men hur så, herr doktor? Är inte min mans lugna sömn ett glädjande tecken? Är det så betänkligt, att han ännu sofver? Jag har ju vinnlagt mig om den största möjliga stillhet för att icke till äfventyrs väcka den sofvande.

Läkaren böjde sig ännu en gång ned öfver den sjuke, hvilken hvarken hörde eller såg något af allt, som försiggick omkring honom.

— Och det är likväl så, som jag redan sagt, fru grefvinna, sade doktorn i förargad ton.

— Men så förklara er då tydligare, herr doktor!

— Enligt mitt förmenande sofver icke er herr man, han befinner sig endast i ett tillstånd af bedöfning. Jag uppmanar er på det allvarligaste att säga mig, om någon mot min ordination gifvit den sjuke en sömndryck.

— En sömndryck? Men, herr doktor, det kan ju inte komma i fråga.

— Jo, det förhåller sig så. Och ni skall också förstå, hur uppbragt jag är öfver denna oförsvarliga inblandning i min verksamhet som läkare, då jag säger er, att er herr man i följd häraf å nyo sväfvat mellan lif och död. Den quantitet, som man gifvit herr grefven in, har varit så stor, att han sväfvat i allvarsam fara att somna in för att aldrig mera vakna.

— Hvad i Guds namn säger ni, herr doktor? utbrast Ellen, skenbart ängslig och förskräckt. Om det är, som ni säger, då kan endast min man sjelf ha varit så oförsigtig, ty hvarken jag

Axel ryggade vid åsynen af de båda männen tillbaka och ropade på hjälp, ty han väntade sig intet godt af dem.

eller min kammarjungfru ha gifvit den sjuke in något, som icke ni föreskrifvit.

— Det här förstår jag sannerligen inte, fru grefvinna, svarade läkaren. Har ni från bordet tagit en liten flaska, i hvilken fans morfindroppar.

— Jag? Visst inte! Jag har inte sett någon sådan flaska. Här stå ju alla medikamentsflaskorna.

Läkaren ruskade på hufvudet.

— Fru grefvinna, sade han, om er man tagit in morfindroparne, så borde väl åtminstone, flaskan stå kvar.

— Men jag ber er, herr doktor, plåga mig inte utan orsak! Jag har tillräckligt med sömnlösa nätter bakom mig och har väl tydligt nog bevisat, hur uppoffrande och samvetsgrann jag varit. Därför anser jag icke er berättigad att förebrå mig en så grof vårdslöshet.

Läkaren vände sig till Hilma.

— Då har väl ni af oförsigtighet gifvit herr grefven sömndrycken och, sedan ni insett ert olyckliga misstag, fortast möjligt aflägsnat flaskan?

Men här råkade doktorn just ut för den rätta.

Hilma försvarade sig energiskt mot att ha gjort någonting sådant, men ansåg det inte för omöjligt, att hon från bordet tagit bort och kastat ut en tom flaska.

Det vore väl inte så farligt, menade hon, om hon råkat kasta bort en tom flaska.

Läkaren nöjde sig med att ännu en gång ålägga de båda fruntimren den största samvetsgrannhet och för dem förklara, hvilka förskräckliga följder denna sömndryck kunnat medföra.

Sedan skyndade han sig att motarbeta sömndryckens verkan genom att tillreda ett läkemedel och genast ge den sjuke in en del deraf.

Verkan deraf visade sig snart.

Läkaren ålade Ellen att hvarje halftimme ge den sjuke in en lika liten kvantitet af denna medicin och hålla på dermed, tills Axel återfinge medvetandet.

Eftersom läkaren hade flera sjukbesök att göra i trækten, och eftersom han insåg, att Axel icke mera sväfvade i någon fara, aflägsnade han sig.

Försämrades icke herr grefvens tillstånd under dagens lopp, så skulle doktorn komma igen först följande morgon.

Ellen ledsagade honom ut ur huset för att hindra honom från att tala med Söderpalms.

Men sedan, när hon gått några slag fram och tillbaka utanför huset och hemtat frisk luft, rustade hon sig till den svåra

uppgift, som i dag förestod henne, nemligen att på det mest obesvärade sätt med fräck panna inför sin man förneka sanningen.

Det var redan middag, när patienten ändtligen uppvaknade ur sin bedöfning.

Ellen hade inte alls visat sig angelägen om att förr återkalla honom till sans; ty Örnsköld hade ju rådt henne att om möjligt uppskjuta katastrofen till aftonen, såvida hon icke helt och hållet kunde undvika den samma genom det planlagda sluga schakdraget.

Hilma hade kort före middagen en gång lemnat villan under förevändning att göra några små uppköp i byn.

Men hennes ärende var att på uppdrag af Ellen sätta sig i förbindelse med Örnsköld.

Hilma träffade emellertid icke baronen sjelf utan gömde för hans räkning ett kort skriftligt meddelande på ett af honom noga uppgifvet ställe.

Hon kom hem igen, just som grefve Axel med stor möda försökte resa sig upp ur sängen.

Ellen skyndade genast till för att dervid hjälpa sin man.

— O, älskade Axel, hvad jag är lycklig öfver, att du sovit så lugnt och godt så länge! sade hon. Jag hoppas, att denna goda sömn stärkt dina krafter, så att du snart kan komma ut i det fria.

Grefve Axel försökte värja sig mot Ellens ömhetsbetygelser och såg sig omkring i rummet på sådant sätt, som om han ännu icke varit fullt vaken.

Men när Ellen åter böjde sig ned i afsigt att kyssa honom, stötte han henne plötsligt ifrån sig och utbrast:

— Qvinna, hvad understår du dig? Ur min åsyn med dig!

— Men, Axel, du har väl haft elaka drömmar? sade Ellen i mildt förebrående ton. Hur kan du bara yttra så hårda ord, då du ju måste vara öfvertygad om, att jag nu som förut som din skyddsengel med den ömmaste omsorg öfvervakat din slummer.

Grefven såg på den raffinerade hycklerskan med genomborrande blickar.

Sedan sade han i en ton af tilltvingadt lugn:

— Hvar är min betjent? Är han inte här, så låt genast kalla hit honom!

— Det ska' jag visst göra, det, snälla Axel, svarade Ellen i så obesvärad, vänlig ton, som om hon känt sig fri från hvarje skuld och endast ansett Axels stränga, fränstötande beteende som en öfvergående sjuklig retlighet.

Genast gick hon in i det angränsande rummet och befalde med hög röst sin kammarjungfru hemta betjenten Frans från byvärdshuset, der grefvinnan inqvarterat honom.

— Men för resten kan du gerna be herr Söderpalm hemta betjenten, så att du får stanna qvar här, i händelse min man skulle behöfva din hjälp.

Ellen, som gått så långt in i rummet, att Axel icke kunde se henne, åtminstone trodde hon det sjelf, gjorde, under det hon talade, så egendomliga gester, att af dessa temligen otvetydigt framgick, att hon i sjelfva verket gaf tjenarinnan en alldeles motsatt befallning mot den, som hon uttalade.

Strax derpå kom hon tillbaka in i sjukrummet.

Med den oskyldigaste min i verlden närmade hon sig åter sin man och sade;

— Hvad ser jag, min älskling? Tänker du klä' på dig? Kanske jag får glädjen i dag se dig ute i trädgården för första gången efter din sjukdom?

Axel såg å nyo på sin maka med en genomborrande, straffande blick och gjorde en energiskt afvisande rörelse med handen, när hon sade:

— Vänta, min lille gubbe, så ska' jag hjälpa dig.

I isande kall ton svarade Axel:

— Håll dig på afstånd! Jag behöfver hvarken nu eller i framtiden dina tjänster.

— Men, kära Axel, hur kommer det sig, att du är så vresig? skrattade hon. Men vänta, det kommer du inte långt med hos mig; ty den dag, då du känner dig stark nog att för första gången lemna sjukbädden, är för mig en glädjedag på hvilken jag på allt sätt skall söka muntra och förströ dig.

Axel rätade upp sig, sträckte befallande ut högra handen mot Ellen och utbrast:

— Nu kan det sannerligen vara nog, hycklerska. Jag vill nu bara säga dig två saker: för det första var du nog oförsigtig att icke tänka på, att jag såg dig i spegeln, då du nyss befalde Hilma att tillkalla min betjent. Hvad de gester, som du dervid gjorde, hade att betyda, derom vill jag inte alls tvista med dig. Men för det andra frågar jag dig: hvarifrån tar du, efter hvad som i går passerade, mod att bemöta mig, som om ingenting händt?

Ellen var bestört öfver, att Axel lagt märke till hennes gester, då hon talat till Hilma.

Men redan i nästa ögonblick smålog hon åter och sade i obesvärad ton:

— Nåväl, käre Axel, om du sett hvad jag genom några

åtbörder sökte antyda för Hilma, så måste jag också ge dig förklaring deröfver, på det att du icke må missförstå mitt beteende.

Grefven såg så forskande på sin maka, som om han velat läsa i hennes själ och utgrunda hennes hemligaste tankar.

Men Ellen lät honom ej få ordet.

— Saken är ju så oskyldig som möjligt, fortfor hon. Frans är en person, som är van vid verksamhet, och eftersom vi nu hade så godt som ingenting för honom att göra, talade han på allvar om att säga upp sin tjänst, alldenstund han icke ville ta emot bröd och lön för ingenting.

— Huru? Ellen, då vill du väl säga, att du afskedat min betjent, och att du instruerat Hilma att endast skenbart uppfylla min befallning att hemta hit honom?

— Nej, visst inte kära, Axel, invände Ellen. Tvärtom, jag svarade betjenten, att det icke kunde bli tal om att så utan vidare lemna tjänsten.

— Du har alltså inte afskedat honom?

— Visst inte, käraste Axel, och jag kan väl inte tro, att han mot min uttryckliga önskan i hemlighet lemnat sin plats, sedan jag till honom utbetalt hans lön. Jag ville bara ge Hilma en vink om, att hon, ifall Frans, såsom han flera dagar gjort, ströfvar omkring i skogen, genast skulle låta söka honom, på det att han så fort som möjligt måtte komma hit.

— Så, så, sade Axel. Jag vill inte tvista med dig om en så jemförelsevis likgiltig sak; men enligt min öfvertygelse hade dina misstänkta åtbörder någonting helt annat att betyda.

— Men, käraste Axel, jag försäkrar dig

— Det är bra. Det är bra. Jag vill ingenting mera höra; ty du skall finna det begripligt, att jag, efter hvad som passerat, icke endast tänker på mitt bästa utan handlar i öfverensstämmelse dermed.

— Men hvad talar du då egentligen om, käre Axel? frågade Ellen. Hvad skall ha passerat? Nu tror jag verkligen, att du haft elaka drömmar, och att din stora förstämning endast härrör deraf.

Axel måste med våld lägga band på sig för att icke förlora sin själfbeherskning. Ellens hyckleri ock skenbara vänlighet satte honom på hårdt prof.

När han hörde, att Hilma kom tillbaka, ringde han med den på bordet stående lilla silfverklockan och ropade sedan högt:

— Hilma! Hilma!

Kammarjungfrun kom genast in.

— Hvad befäller nådig herrn? frågade hon med en nig-

ning, i det hennes blick hastigt gled från Axels ovanligt allvarliga ansigte till Ellens iikbleka.

— Gå ned till fru Söderpalm och bed henne personligen, hör ni det, personligen komma upp till mig med ett glas friskt vatten!

— Men, käre Axel, det kan ju Hilma utträtta: eller om du så vill, skall jag fort hemta det begärda. Har du kanske äfven någon annan önskan? Skall jag med det samma beställa frukosten åt dig?

Axel, som tagit plats på sängkanten, utsträckte å nyo befalande handen.

— Jag har sagt er hvad ni skall göra, Hilma, sade han, och ifall ni inte vill eller får utföra min befallning i öfverensstämmelse med min önskan, så skall jag sjelf kalla hit fru Söderpalm. Men på det att min maka må ha klart för sig, hvarför jag endast vill bli betjenad af fru Söderpalm sjelf, vill jag med det samma upplysa om, att jag inte alls känner någon lust att låta bedöfva mig och på så sätt bli dömd till overksamhet.

Ellen ruskade med ett smärtsamt leendē på hufvudet, tog hastigt fram sin näsduk och förde den till ögonen.

I gråtmild ton yttrade hon:

— Min Gud, nu vet jag verkligen inte sjelf hvad jag skall tänka om ditt underliga beteende, Axel. Hvarje ord, du yttrar, är en förolämpning. Jag var så glad, när du vaknade; men nu — nu inser jag med förskräckelse, att du ännu är mycket sjuk. Ja, du är så sjuk, att du inte alls vet hvad du säger, och om du fortfar på detta sätt, måste jag laga, att du kommer i säng igen, och genast låta tillkalla en läkare. — Gå, Hilma, och uppfyll min stackars sjuke mans önskan!

Kammarjungfrun lemnade rummet.

Ellen tog suckande plats på en stol vid bordet och låtsade gråta och torka sina tårar.

Axel vände sig bort från henne, ty vreden hotade att bli honom öfvermäktig, när han såg på hycklerskan, hvares hela beteende för honom var en olöst gåta.

Han stödde hufvudet i handen och yttrade ej ett ord.

Nu kom Hilma i sällskap med fru Söderpalm.

Den senare såg temligen förlägen ut, när hon på det vänligaste helsade på grefven och på en bricka bjöd honom ett glas vatten.

Axel tog med darrande hand glaset och drack ur det till hälften.

När han såg, att Hilma förstulet gaf fru Söderpalm en vink, att hon borde aflägsna sig, reste han sig upp och yttrade:

— Var god och stanna kvar, fru Söderpalm; jag önskar ställa några frågor till er.

Den tilltalade svarade med en lätt bugning:

— Jag står till herr grefvens tjänst.

Axel sjönk trött åter ned på sängkanten.

— Jag ber er säga mig, om den herre, som jag i går qväll öfverraskade i min frus rum, och mot hvilken jag aflossade ett skott, ännu befinner sig här i villan.

Fru Söderpalm såg helt förvånad omvexlande på grefven och grefvinnan.

Hon ruskade på hufvudet och svarade i en ton af innersta öfvertygelse:

— Det är bestämdt ett misstag af herr grefven, ty fru grefvinnan mottog icke något besök i går, och icke heller nu finnes någon främmande man i huset.

— Jag frågar er ännu en gång, fru Söderpalm, såg ni inte i går qväll den främmande herre, som i sällskap med min fru befann sig i rummet här bredvid?

— Nej, nej, herr grefve. Att ni i det fallet måste sväfva i stor villfarelse, skulle jag när som helst med godt samvete kunna svära på. Min man läste sjelf i min närvaro ytterdörren, och därför kan ju ingen obehörig person obemärkt ha kommit in i huset.

— Men ni hörde väl skottet, som jag aflossade, och det just mot den der främlingen?

— Fru Söderpalm slog förläget ned ögonen.

— Skottet . . . ett skott . . . stammade hon, ty hennes strupe hopsnördes formligen, emedan hon viste, att hon nu skulle säga en osanning.

— Ja visst, fru Söderpalm, ni och er man måste ju ovilkorligen ha hört skottet.

— Du har drömt, käre Axel, inföll Ellen.

— Drömt? upprepade grefven.

— Ja visst, svarade Ellen; ty vore det inte så, kunde du ju inte tala om saker, som inte alls händt. Icke sant, fru Söderpalm, vi allesamman, jag, ni och er man, ha ingen aning om, att min man i går qväll aflossat ett skott?

Den tilltalade nickade.

— Ja, ja, det är nog så, herr grefve, stammade hon.

Axel såg förvånad på qvinnan.

— Men, min bästa fru Söderpalm, sade han derpå i strängt förmanande ton, jag fruktar nästan, att min maka förbjudit er att säga mig något om de der tilldragelserna. Men jag måste på det allvarligaste bedja er hålla sanningen i helgd; ty att min

fru ljuger och bedrager mig, det vet jag ju för länge sedan; men att jag äfven skulle ha misstagit mig på er, det vill jag inte förmoda.

— Och likväl sväfvar du i en stor villfarelse, Axel, inföll nu Ellen i förnärmad och tillrättavisande ton. Hur kan du bara tala till fru Söderpalm i sådan ton? Hon har sagt dig, att hon ej hört något skott, och du har ingen rättighet att tvifla på hennes ord.

Grefven lät sin blick oafvändt hvila på fru Söderpalms darande gestalt, under det han yttrade:

— Jag ber er för sista gången säga mig, om ni hört skottet eller ej, och om ni sett den der mannen, hvilken jag i första vredesutbrottet ville jaga en kula genom hufvudet.

— Åh, det är ju alldeles förskräckligt, herr greve! skrek fru Söderpalm till. Men nej, nej, ni misstar er, ni har drömt. Hvarken jag eller min man ha hört något skott, och inte heller ha vi här sett någon främling.

— Märkvärdigt, hvad öfvertalningskonsten kan uträtta mycket! sade Axel med skarp betoning. Det gör mig ondt, fru Söderpalm, fortfor han i allvarlig, förebrående ton, att ätven ni narras för mig; ni, en qvinna, på hvars sanningskärlek jag hittills obetingadt litat; ty just som jag förlorade medvetandet, hörde jag tydligt, att ni der nere öppnade dörren och ropade: »Hvad i Guds namn var det? Hörde du skottet?»

I stället för att svara och tillstå sanningen blef den hederliga frun så bestört af blygsel öfver, att Axel öfverbevisat henne om en lögn, att hon i största hast grep till flykten.

Med ett smärtsamt leende såg Axel efter henne.

Han gjorde ingenting för att förmå henne att stanna.

Först då hon stängt dörren efter sig, blef hans uppsyn plötsligt dystert och olycksbådande, och pekande mot dörren, genom hvilken fru Söderpalm nyss försvunnit, sade han, vänd till Ellen:

— Det är åtminstone en qvinna, af hvilken andra qvinnor kunna lära sig att blygas för lögn och hyckleri. Ellen, tycker inte äfven du nu, att du också borde blygas för din uselhet och ångra dig åtminstone med läpparne, om också icke med hjertat?

Ellen slog liksom af förtviflan ihop händerna öfver sitt hufvud.

— Gud i himmelen, hvilken grym och orättvis man! utropade hon. Axel, Axel, fortfor hon lidelsefullt och gick ända fram till honom, säg mig bara, att du ännu har dina sinnen i behåll, och att du endast lägger an på att plåga mig! Ty den

tanken, att du blifvit sinnesrubbad och icke mera vet hvad du säger, vore efter allt, som redan drabbat mig, det allra hårdaste slag, som kunde träffa mig.

Nu var det slut med Axels sjelfbeherskning.

— Qvinna, utbrast han med af vrede flammande ögon, nu gissar jag din afsigt. Nå ja, det fins ju för dig ingen annan utväg att kunna förvränga fakta än att påstå, att jag mist förståndet. Men då misstar du dig. Jag skall nog förblifva så lugn och förnuftig, som det under för handen varande omständigheter är alldeles nödvändigt att vara. Det säger jag dig: af ormen har du fått falskheten, af tigern blodtörsten och grymheten, af katten listen och inställsamheten och af krokodilen hyckleriet. Men alla dessa dina lika dåliga som förliga egenskaper skola icke afhålla, icke afskräcka mig från att visa dig hvad en modig och sjelfständig man i sin heliga och rättvisa vrede är i stånd till. Bort, bort ur min åsyn, du ondskefulla, hjertlösa, grymma, förhärdade, lögnaktiga qvinna! Till och med om du på dina knän både mig om tillgift, skulle jag likväl aldrig kunna förmå mig att hädanefter ha den allra ringaste gemenskap med dig! Din åsyn är mig förhatlig som synden. Jag minnes ännu mycket väl hvarje ord, som du i går talade med den menedaren Örnköld och den skamlösa slynan Hilma. Efter allt detta skulle jag nödgas förakta mig sjelf, om jag icke genast toge mina mått och steg för att bli skild från dig. Jag återvänder nu till Stockholm för att i allsköns lugn rådgöra med min far, och sedan skall jag delgifva dig mina förslag hvilka komma att bära karakteren af ett orubbligt beslut. Men jag skall också dra försorg om, att den menedaren Örnköld och edra skurkaktiga vänner i hufvudstaden erhålla en välförtjent näpst för sina nedrigheter. Ingen menniska skall kunna förtänka mig, att jag icke en enda timme längre vill ha någon gemenskap med en qvinna, som kallar en menedare, en äreföräkten skurk sin vän och bundsförvandt.

Ellen ville tala, men Axel befallde henne medelst en gest att tåga. Sedan gick han till dörren och ropade på fru Söderpalm.

Men denna visade sig ej.

I stället kom gubben Söderpalm och frågade hvad grefven ville.

— Har herr Söderpalm varit på värdshuset och befalt min betjent att genast komma hit? frågade Axel.

— Nej, herr grefve, det har jag ju inte blifvit tillsagd att göra, svarade gubben sanningsenligt.

— Inte? Bad inte Hilma er göra mig den tjensten, när hon för en stund sedan var nere hos er?

— Nej, visst inte, herr grefve, svarade gubben. Kammarjungfrun nämnde ej ett ord derom, ty i annat fall hade jag naturligtvis genast gått. Men om ni vill, så skall jag genast bege mig i väg.

— Åh nej, det gör det samma. Tack emellertid för er beredvillighet, herr Söderpalm; men jag går väl sjelf den lilla biten för att komma ut i friska luften.

Utan att invänta något svar gick han tillbaka in i rummet och gjorde skyndsamt toalett utan att det ringaste bekymra sig om Ellen.

Denna hade passat på och gifvit kammarjungfrun ett uppdrag under de få ögonblick, då Axel lemnat rummet för att tala med gubben Söderpalm.

Hilma lemnade omedelbart derpå utan Axels vetskap huset, sedan hon för fru Söderpalm förklarar, att hon förut alldeles glömt bort det uppdrag, hon erhållit af grefven, och att hon nu fortast möjligt ämnade uträtta det samma.

Skymningen inbröt redan, när Axel ändtligen stod färdig att gå ut.

Innan han gick, yttrade han, vänd till Ellen, hvilken hela tiden gråtit:

— Jag skall genom härads höfding Söderpalm låta tillställa dig mitt beslut, och anser jag, att du gör bäst i att till dess bo kvar här. Ransaka dig sjelf och betänk, att det från min sida icke kan bli fråga om någon skonsamhet, om du icke genom upprigtig ånger visar dig värd någon sådan.

Då for Ellen upp från stolen, kastade sig för Axels fötter, omfamnade hans knän och ropade:

— Axel, min Axel, öfvergif mig inte, stanna . . . stanna kvar hos mig! Jag svär, att jag vill bättra mig; jag vill åter söka godtgöra allt, hvad jag felat. Går du din väg, öfverger du mig, då är det din skuld, om jag gör mig något illa. Utan dig kan jag icke lefva. Förlåt, förlåt, min Axel, förlåt din ångerfulla Ellen och frammana icke ofärden genom något oöfverlagdt steg!

Axel befriade sig.

— Jag har nu ingenting vidare att säga dig, än hvad du redan vet, sade han. Följ mitt råd, så få vi se sedan, när jag talat med min far och förvissat mig om hvad det blifvit af Signe och hennes mor. Menar du allvar med din ånger, så meddela min far skriftligen hvad du har dig bekant om Signes börd och

glöm inte, att jag hellre vill som en tiggare draga ut i världen än på bekostnad af min heder tvinga mitt samvete till tystnad!

Sedan han ytrat dessa ord, lemnade han, stödd på en käpp, med osäkra steg rummet och strax derpå villan.

Ellen följde honom ända ned i förstugan.

Fru Söderpalm kom emot henne.

Men Ellen lät inte gumman först få ordet.

— Han är ond på mig, emedan Hilma glömt uträtta hans befallning att tillkalla betjenten, sade hon snyftande. Nutänker han sjelf gå och hemta betjenten. Men det är bäst, att vi låta honom hållas, att vi låta honom ha sin fria vilja, så att inte hans retliga tillstånd försämmas. O, Gud, så jag känner det! stönade hon strax derpå och raglade hit och dit, som om hon varit nära att falla i vanmakt.

Fru Söderpalm skyndade till Ellens hjälp och tillkallade sin man.

De båda gamla buro Ellen mera, än de förde henne, till hennes rum, och grefvinnan sörjde med klok beräkning för, att de en lång stund endast måste syssla med henne och icke kunde tänka på någonting annat än att hjälpa den skenbart halft vanmäktiga.

Att qvarhålla de båda gamla i villan och hindra dem från att följa efter grefve Axel, det var ändamålet med denna scen, som Ellen i öfverensstämmelse med den samvetslöse Örnskölds råd i sin förtviflan här spelade.

Grefve Axel tog vägen genom skogen bort till byvärdshuset.

Han kände blott allt för väl, hur svag och sjuk han ännu var, och just därför ville han icke utan sin betjent anträda resan till Stockholm.

Några hundra steg från villan Palmlunden kommo två maskerade personer ut ur skogen och sprungo mot grefven.

Axel ryggade vid åsynen af de båda männen tillbaka och ropade på hjälp, ty han väntade sig intet godt af dem.

Men i det samma kände han sig redan gripen och kastad till marken af den ene maskerade personen.

Den andre pressade en duk för hans ansigte och sprang sedan fort sin väg.

Inom en liten stund kom han igen, och en med två hästar förspänd vagn följde omedelbart efter.

Vagnen stannade, och Axel lyftes upp i den samma.

Strax derpå rullade vagnen bort.

Några minuter senare, efter detta uppträde egt rum i skogen,

kom Hilma med stor brådska tillbaka till villan och berättade, att hon ej kunnat anträffa betjenten.

I följd deraf förklarade herr Söderpalm, att han sjelf ville gå bort till byn för att söka taga reda på betjenten och för att vara grefve Axel behjelpig under hemvägen.

Ellen, som nu åter tycktes ha öfvervunnit svaghetsanfallet, förklarade, att hon ville ledsaga den gamle herrn.

Så skedde äfven.

Naturligtvis fann man ej grefve Axel på värdshuset.

Ellen förklarade, att man måste söka vidare efter honom.

Hon framkastade den förmodan, att hennes man kanske träffat betjenten under vägen.

När Ellen och gubben Söderpalm gingo hem igen, kom betjenten springande efter dem och förklarade, att han nyss kommit tillbaka från posten, och att man på värdshuset sagt honom, att han genast skulle skynda till villan.

Tillfrågad om han icke viste, hvar grefve Axel vore, svarade han, att han inte alls hade reda på det.

Ellen sprang ett stycke in i skogen och låtsade söka sin man.

Då small plötsligt ett skott i hennes närhet, och just som hon med hög röst ropade på hjälp och sjönk till marken, grep den person, som aflossat skottet, hastigt till flykten.

På Ellens nödrop skyndade herr Söderpalm och betjenten Frans till.

Grefvinnan låg der nu afsvimmad.

När hon återfick medvetandet, befalde hon de båda männen att ej för någon nämna ett ord om denna händelse, i det hon förklarade, att hennes man i ett anfall af vansinne mot henne aflossat skottet, hvarpå han genast gripit till flykten.

TRETIOFÖRSTA KAPITLET.

Den trogne betjenten.

När betjenten Frans hörde grefvinnan påstå, att hennes man skjutit på henne, sprang han, utan att yttra ett ord, bort åt samma håll som den flyende.

Snart nog hade han uppnått sin afsigt och öfvertygat sig om, att det icke varit hans herre, som aflossat skottet mot grefvinnan.

Betjenten brydde sig nu icke alls om att vidare förfölja den der flyktingen utan ilade så fort som möjligt tillbaka mot villan.

I skumrasket var det för honom en lätt sak att obemärkt närma sig och i hemlighet smyga sig in i villan.

Betjenten tycktes, att döma af hans hemlighetsfulla tillvägagående, ha något ovanligt mål för ögonen.

Och så förhöll det sig äfven.

— Vänta mig bara, I ormar! mumlade han, när han ljudlöst steg uppför trappan till de af Ellen bebodda rummen. Ni ska' ha gjort upp räkningen utan den trogne betjenten Frans.

Då han kom uppför trappan, hörde han grefvinnans högljudda jemmer och veklagan.

Han stannade, och sedan han förvissat sig om, att både Söderpalms och kammarjungfrun uppehöll sig i Ellens rum, begaf han sig i hemlighet in i det hittills af grefve Axel bebodda rummet, der han gömde sig under soffan, som stod invid dörren till det angränsande rummet.

Han lyssnade med återhållen andedrägt till allt, som den skenbart alldeles förtviflade och tröstlösa grefvinnan yttrade till de andra personerna.

Samtalet rörde sig kring greve Axels föregifna afresa, äfvensom kring det attentat, som han i skogen skulle ha föröfvat mot sin maka.

Ellen upprepade suckande och gråtande hvad hon redan så ofta berättat, nemligen att den mot henne afskjutna kulan nästan snuddat vid hennes hufvud, och att hon följaktligen endast hade en lycklig slump att tacka för att hon sluppit undan med lifvet.

Fortfarande höll hon fast vid sitt påstående, att ingen annan än hennes man aflossat skottet.

— Men allt detta, sade hon, har han endast gjort under en tillfällig sinnesförvirring, ty han var ju hela tiden så vänlig och kärleksfull mot mig och hade inte alls någon orsak att trakta efter mitt lif. Hvem vet, hvilken fiende han trodde sig ha att göra med; ty scenen i skogen var ju endast ett upprepande af den, som han i går qväll stälde till här i rummet.

Då gubben Söderpalm förklarade, att han under sådana förhållanden så mycket mer ansåg som sin pligt att söka efter den sjuke grefven, var Ellen äfven med derom, men endast med vilkor, att Söderpalm hemlighölle allt, hvad han viste om saken.

Hon rådde honom att söka på vägen till stationen, alldenstund greve Axel under dagens lopp upprepade gånger uttalat sin afsigt att återvända till hufvudstaden till sin far.

Söderpalm lemnade strax derpå rummet, i det han förklarade, att han skulle göra hvad han kunde.

Men först af allt ville han ännu en gång söka efter betjenten för att, om han funne honom, taga honom med sig.

Ellen låtsade vara så svag och medtagen, att hon för närvarande omöjligen kunde underkasta sig den ringaste ansträngning.

Fru Söderpalm hade likaledes lemnat rummet, och grefvinnan var nu ensam med sin kammarjungfru, hvilket Frans redan länge längtat efter, ty han ville så gerna höra de båda intriganta fruntimrens samtal i enrum.

Ellen gick hastigt några gånger fram och tillbaka i rummet, liksom hoppades hon derigenom kunna dämpa sin sinnesrörelse.

Sedan öppnade hon plötsligt dörren och lyssnade in i det hittills af Axel bebodda rummet.

— O, Gud! suckade hon. Hilma, jag kan knappast fatta, att han nu är borta, kanske borta för alltid. Men, tillade hon och gnisslade med tänderna, den narren ville ju inte bättre ha det. Jag har legat på knä för honom och förödmjukat mig, som om

jag icke varit hans maka, utan hans piga. Och när jag tänker på, att han endast för den der slynan Signes skull öfvergifvit mig, då känner mitt hjerta nästan ingenting mera för honom, och en röst i mitt inre säger: Han är sjelf skulden till, att detta öde måste drabba honom. Men gå, gå, Hilma, oeh regla dörren, på det att ingen obehörig må kunna lyssna, och berättas sedan hvad du vet om saken!

Kammarjungfrun reglade dörrarna till båda rummen.

— Kom med in i det här rummet! befalde grefvinnan. Jag känner mig nemligen till mods, som om vi här i rummet, der vi i går talade med hvarandra, när Axel lyssnade, icke vore säkra för ett nytt förräderi.

Hilma ville ta med sig den brinnande lampan.

När grefvinnan såg det, invände hon:

— Nej, nej, låt lampan stå qvar! Mina ögon svida som eld. Jag hatar ljuset och känner endast behof af att efter alla dessa sinnesskakningar få hvila ut och höra din berättelse.

Ellen tog plats på soffan, under hvilken Frans låg gömd.

Naturligtvis hade hon ingen aning om, att i hennes omedelbara närhet fans en lyssnare, som måste bli en fruktansvärd fiende, om han lyckades få reda på hennes hemlighet.

Ellen sträckte ut sig på soffan och tillsade Hilma att taga plats på en stol bredvid.

Kammarjungfrun gjorde så.

— Se så, berätta nu! fortfar Ellen.

— Ack, fru grefvinna, jag har ju egentligen ingenting att berätta!

— Var du då inte närvarande, när han bortfördes?

— Nej, fru grefvinna, jag träffade baronen på öfverenskommet ställe och talade om för honom, hvilken vändning saken tagit. Jag bad honom i största hast vidtaga sina sista anordningar och hålla ögonen öppna. Han hänskrattade och sade:

»Det är bra. Jag behöfver inte veta mera. Det gläder mig, att det gått derhän, och resten skall jag nog ombestyra.»

Derpå skyndade han i väg så fort, att det var mig alldeles omöjligt att följa honom. Jag gick till landsvägen, som leder bort till byn, och stälde mig der i skogsbrynet ej långt från värdshuset. Jag gjorde det, emedan det ju var helt naturligt, att herr grefven skulle gå den vägen. Derför hoppades jag också, att den vagn, som herr baronen skulle ha beställt, skulle hålla der i närheten. Då kom en man springande. Eftersom jag ej ville visa mig för honom, gick jag till värdshuset och

frågade drängen efter betjenten Frans. Medan jag talade med drängen, for en med två hästar förspänd vagn förbi oss.

»De der mätte ha brådtom, så det förslår,» skrattade drängen. De låtsas inte alls se, att här fins ett värdshus.»

»Säg till Frans, när han kommer hem, att han åtminstone i morgon bittida kommer till villan; herr grefven önskar tala med honom», sade jag till drängen.

»Det ska' jag visst göra, det,» svarade han.

Sedan gick jag fort min väg. När jag gått en liten bit, såg jag, att vagnen, som hållit på vägen, hastigt rullade bort. Men strax derpå, då jag gått ett litet stycke tillbaka, såg jag också herr baronen komma springande ut ur skogen.

— Örnköld menar du? frågade Ellen bestört.

— Ja visst!

— Men var då inte han närvarande? Hjelpste inte han till att få in honom i vagnen?

— Så vidt jag kunde förstå, var det redan gjordt, när herr baronen kom tillbaka.

— Det var högst märkvärdigt, Hilma. Sprang då inte Örnköld genast efter vagnen och steg upp i den samma?

— Jo visst, han sprang genast efter, så fort han orkade; men kusken stannade ej och låtsade, som om han inte alls viste, att baronen kom springande efter. Jag såg sedan baronen springa in i skogen.

— Hilma, när allt kommer omkring, har väl Örnköld åter igen låtit öfverlista sig af Hildas kreatur.

— Ah, det vore ju förskräckligt!

— Säg, Hilma, om du anser det för möjligt, att Örnköld åter igen burit sig dumt åt, att han blifvit dragen vid näsan.

— Nej, visst inte, fru grefvinna, svarade kammarjungfrun. Att kusken så fort for sin väg utan att medtaga baronen, låter ju lätt förklara sig. I brådskan att komma härifrån trodde antagligen kusken, att alla redan sutto i vagnen. Han stannade nog sedan och inväntade baronens ankomst.

Suckande steg grefvinnan upp samt gick oroligt några gånger fram och tillbaka i rummet.

— Gaf inte Örnköld kusken ett tecken att stanna? Ropade han inte?

— Nej, han bara svor.

— Säg han dig?

— Nej, han hade hela sin uppmärksamhet fäst på vagnen

— Lade du eljes märke till någonting misstänkt?

— Inte just det. Det föreföll mig bara, som om ytterligare en person sprungit omkring i skogen och sökt något.

— Hilma, när allt kommer omkring, var kanske denne andre Örnskölds hjälpare, som han sökt, men icke kunnat finna. Och medan han sökt efter honom, kunna ju Hildas kreatur i en hast ha förekommit honom.

— Men inte ska' väl nådig frun med det samma tro det allra värsta. Ni har ju inte alls någon anledning förmoda, att fröken Silfverhielm uppehållit sig här i närheten, än mindre, att hon hört hvad ni mellan fyra ögon kommit öfver ens med Örnsköld om.

— Åh jo, det skulle nog kunna vara möjligt, Hilma. Tänk bara på människan, som i skogen sköt på mig! Örnsköld kunde ju ha varit nog oförsigtig att låta Hildas bundsförvandter lyssna när han för sin medhjelpare redogjorde för den enleveringsplan som vi uttänkt.

— Nej, nej, det tror jag visst inte, fru grefvinna. Ni anser verkligen Örnsköld för dummare, än han i sjelfva verket är. Oroa er därför inte i onödan! Det är nog så, som jag sagt, och är det så, då ångrar herr grefven antagligen redan nu bitert nog, att han varit så trotsig och oförsonlig mot er. Men det har han nu, för det han lyssnat vid dörren.

Ellen gick oroligt af och an. Inom en stund fortfor hon:

— Hilma, den der personen, som aflossade skottet mot mig, om han var en Hildas bundsförvandt, då kan du lita på, att hon spelat oss ett lika fult, ja, ännu värre spratt, än då hon bemäktigade sig Signe. Men hur ska' vi få visshet derom?

— Fru grefvinna, edra farhågor äro ögrundade. det försäkrar jag. Hade baronen blifvit ötverlistad, så hade han, var säker på det, för länge sedan varit här för att för er klaga sin nöd. Åtminstone skulle hans medhjelpare ha kommit och frågat, hur det skulle bli med kusken och vagnen.

— Alldeles riktigt! instämde Ellen och andades strax lättare. Men tyvärr jagar den ena sorgen den andra.

— Hvad är det då mera, som oroar nådig frun?

— Hvad kammarherrn kommer att säga om allt det här.

— Ah, det var väl ingenting att ängslas för! Ni skrifver i morgon eller i öfvermorgon under kammarherrns adress ett bref till er herr man och frågar, om han ännu är ond på er, och om han önskar, att ni skall komma hem igen, eller om han tänker återvända hit.

Ellen nickade.

— Nå ja, men scenen, som gubben sedan kommer att ställa till?

— Han må ta det, som han vill, fru grefvinna! Ni håller fast vid, att ni icke vet, hvart herr grefven tagit vägen, och att

han i betjentens sällskap rest till hufvudstaden. Att han inte anländt dit, det rår ju icke ni för, lika litet som ni varit i stånd att förhindra hans afresa. Hufvudsaken är bara, att jag och ni i allt, hvad vi säga, stämna noga öfver ens, så att ej kammarherrn fattar misstankar mot oss.

— Det der få vi tala vidare om sedan, Hilma. Nu måste jag först söka fatta min olycka, ty jag har verkligen endast af nödtvång gifvit mitt samtycke. Axel är sjelf skulden till allt detta.

Ellen affärdade kammarjungfrun tills vidare och tillsade henne att se efter, om inte Örnsköld eller hans medhjelpare ändå komme att visa sig i närheten af villan.

Kammarjungfrun svarade, i det hon aflägsnade sig:

— Förmodligen kommer han icke förr, än han lofvat komma, nemligen inom två eller tre dagar. Kommer han inte förr, då är allt väl, och herr grefven, er man, är der, dit han för närvarande hör.

När Hilma aflägsnat sig och Ellen dragit sig tillbaka till sitt eget rum, kröp betjenten Frans ljudlöst fram ur sitt gömställe under soffan och gick in i det angränsande rummet, hvilket beboddes af kammarjungfrun Hilma.

Hilma var inte der, ty hon hade på Ellens önskan gått ut för att se, om hon icke möjligen kunde få syn på Örnsköld eller någon af hans medhjelpare.

Frans smög sig genom kammarjungfruns rum ut i korridoren och nedför trappan.

Der nere öppnade han försigtigt ett fönster, som vette utåt trädgården, kröp ut och drog igen fönstret efter sig.

— Eller manne det inte vore bättre, att jag genast satte mig i förbindelse med Söderpalms, så att de hålla ett vaksamt öga på den falska grefvinnan? mumlade Frans för sig sjelf. Men nej, nej, tillade han, de båda gamla skulle då icke kunna beherska sig. Men finge grefvinnan veta, att det gemena skurk-streck, som hon begått mot sin egen man, blifvit förrådt, så skulle hon sätta himmel och afgrund i rörelse för att bemantra saken. I det afseendet bör hon åtminstone icke få tid att tänka ut några undanflykter. Det är nog bäst, att jag handlar i största hemlighet, så att hon beröfvas hvarje möjlighet att finna någon utväg. Ja, ja, så ska' vi göra. Vänta bara, vänta, du hjertlösa, äreförgätna qvinna, du falska orm, som jag länge genomskådat! Jag, den fattige tjenaren, som, för det jag är min herre troget tillgifven, från första början varit dig en nagel i ögat, skall besegla ditt öde och tillkalla den, hvars hämnande arm skall träffa och krossa dig.

Derpå smög sig Frans ljudlöst utmed trädgårdsmuren och svingade sig sedan, när han kommit ett stycke från villan, öfver muren ut i det fria.

— Ack, om jag ändå hade kunnat ha en aning om hvad dessa människor egentligen förde i skölden! suckade han. Men tyvärr kunde jag ju inte vara öfver allt på samma gång. Medan jag låg på lur der borta i närheten af den ena vagnen, som höll i skogen, kunde jag ju omöjligen äfven vara hos den andra vagnen, som höll borta vid byn. När jag sedan sprang efter den person, som gaf kusken på den i skogen hållande vagnen ett tecken att köra, hörde jag äfven den andre vagnen rulla bort. Jag sprang efter karlen för att ställa honom tillsvars och för att tvinga honom att säga mig meningen med detta hemlighetsfulla beteende; men den kanaljen hade för flinka ben, och då jag fick se kammarjungfrun, afstod jag från förföljelsen i hopp om att kunna lyssna på Hilma eller ertappa henne på bar gering. Men flickan sprang direkt tillbaka till villan, och jag gick till värdshuset för att fråga, hvad kammarjungfrun haft för ärende dit och för att höra efter, om den der flyktingen möjligen sprungit förbi der. När jag sedan fick se grefvinnan och gubben Söderpalm, fattade jag genast misstankar, då jag hörde, att herr grefven gått ut, och jag föresatte mig att utgrunda hemligheten. Så mycket har jag nu fått klart för mig, som att herr grefven blifvit bortförd af ett af de båda partier, som ströko omkring här i skogen, och att det endast var en misslyckad manöver af grefvinnan, när hon påstod, att det varit hennes man, som i skogen skjutit på henne. Ja, det är i sanning rent af löjligt att påstå någonting sådant. Han, som varit så illa sjuk, kan ju omöjligen ha sprungit så fort, som den der attentatorn gjort. Jag såg ju för resten sjelf, att det inte var herr grefven.

Frans lade sig på lur i skogsbrynet för att se, om baronen eller någon hans medhjelpare skulle komma smygande för att underrätta grefvinnan om, hur skurkstrecket lyckats.

Sedan han förgätves väntat minst två timmar, och sedan han sett, att alla i villan gått till hvila, skyndade han till närmaste jernvägsstation, afsände ett telegram till kammarherre Cedersvärd och medföljde sjelf nästa tåg till hufvudstaden.

Frans sade i telegrammet, att han komme för att göra kammarherrn ett synnerligen viktigt meddelande.

Då han anlände till Stockholm, var kammarherrn honom till mötes vid stationen och tog honom i sin vagn med sig hem till sin bostad, der han fick veta allt, som betjenten viste om den mot grefve Axel iscensatta intrigen.

Kammarherrn blef naturligtvis icke litet förskräckt, och hans förbittring mot Ellen stegrades än ytterligare.

— O, Gud, suckade han, om jag ändå stannat kvar hos min son, så hade ju allt detta icke kunnat inträffa. Men jag måste efterkomma min sons innerligaste önskan och återvända hit för att förvissa sig om, huruvida Beata med Signe rest hit eller ej. Men ännu ha de båda fruntimren, så vidt jag vet, icke anländt hit, och tyvärr har jag ännu icke fått tala mycket med kronprinsessan till följd af hennes gemåls sjukdom. Men att vända sig till den skurkaktige Dahlbom, det vore ju det samma, som att prisgifva de båda saknade fruntimren åt deras fienders hämnd. Men misstar du dig verkligen icke, Frans, har Ellen verkligen sagt, att Signe blifvit bortförd af fröken Silfverhielm?

— Det sade hon, bedyrade Frans, och jag ansåg det vara min skyldighet att underrätta er derom, ty det är ju bra illa gjordt af fru grefvinnan att inbilla er och er herr son, att Signe rest bort i sällskap med sin mor, då hon ju vet, att det är lögn.

— Godt, Frans! Vi tala vidare derom under resan, ty naturligtvis följer jag genast med tillbaka till Sandhem. Af henne, ormen, såsom du mycket träffande kallade Ellen, måste jag fordra tillbaka mitt barn, min Axel, och den beklagansvärda Signe. Ve den skändliga varelsen, om hon skulle vägra att lemna mig erforderliga upplysningar om allt, som jag nödvändigt måste veta!

Kammarherrn befalde, att betjenten Frans i största hast skulle på det bästa undfågnas, medan han, kammarherrn, skref ett bref.

Detta bref var adresserad till kronprinsessan, och kammarherrn meddelade deri den höga damen, att han nödvändigt måste återvända till sin son.

Orsaken till denna resa ville han efteråt meddela den höga damen. Sedan kammarherrn skickat brefvet till jourhavande kammarherrn, afreste han i betjentens sällskap från hufvudstaden, fast besluten att numera gå skoningslöst till väga mot den intriganta Ellen.

Då han icke kunde resa längre med tåget, fortsatte han färden efter häst ned till Sandhem.

I skymningen ankom han dit.

Strax utanför byn affärdade han kusken och fortsatte med betjenten vägen till fots.

Han skickade Frans före med tillsägelse att under en eller

annan förevändning begifva sig in i villan och der på det försigtigaste vis göra sig underrättad om sakernas ställning.

Samtidigt skulle betjenten underrätta Söderpalms om, att kammarherrn af mycket trängande skäl först i hemlighet ville ge akt på Ellen för att öfverraska henne och ställa henne till svars.

Betjenten lyckades också komma in i huset utan att ha blifvit sedd af Ellen eller Hilma.

Just som han stod i begrepp att begifva sig till Söderpalms rum, hörde han, att bakdörren helt sakta öppnades.

Genast gömde han sig bakom trappan och lyssnade med återhållen andedrägt.

Han hörde, att personen, hvilken lika hemligt som en tjuf smugit sig in i huset, nästan ljudlöst närmade sig trappan och steg uppför den samma.

Då han kommit ungefär midt i trappan, tittade Frans fram ur sitt gömställe för att förvissa sig om, hvem det egentligen var.

Men han förmodade endast urskilja de mörka konturerna af en man; men då denne kommit uppför trappan, hörde Frans grefvinnan Ellen i hviskande ton yttra:

— Ändtligen kommer ni, Örnsköld. Hilma hade redan varsnat er, och därför har jag redan länge väntat er. Men försigtighet, på det att icke Söderpalms må märka er närvaro!

Så snart de båda gått in i ett af rummen, lemnade Frans huset lika tyst och obemärkt, som han beträdt det, för att skynda till den i närheten väntande kammarherrn.

Några minuter efter Örnskölds ankomst befunno sig kammarherrn och Frans redan i villan och gingo utan att bli sedda af någon ljudlöst uppför trappan till grefvinnan Ellens rum.

— Hitin, herr grefve! hviskade Frans och nödgade kammarherrn stiga in i kammarjungfruns rum. Här kunna vi lyssna, och sedan kan ni på bar gerning öfverraska och demaskera de skurkarne.

Kammarherrn följde betjentens råd och båda stego in i Hilmas kammare.

Att Frans icke misstagit sig, det hörde kammarherrn genast, när han hörde baron Örnsköld och Ellen samtala i det angränsande rummet.

TRETIOANDRA KAPITLET.

Oväntadt.

— Berätta! Berätta! uppmanade grefvinnan Ellen baronen sedan hon fört honom till sitt rum.

— Ja, jag har ju enkom kommit hit för att berätta hvad jag upplefvat, sedan vi senast träffades, svarade Örnsköld. Men ni skall säkerligen flnna min fråga, om vi här äro alldeles säkra för lyssnare, fullt berättigad.

— Det är en onödig fråga, förklarade Ellen, ty saken intresserar ju mig lika mycket som er, och därför är det ju alldeles tydligt, att jag icke skulle be er afgifva rapport, om jag måste befara, att någon obehörig lyssnare funnes i närheten.

Baronen nickade.

— Det har ni visserligen rätt i, men brändt barn skyr elden. Ni vet, hur illa vi råkade ut, när grefve Axel plötsligt rusade in och bevisade, att han lyssnat till vårt samtal. I en liknande belägenhet skulle jag för ingen del ännu en gång vilja komma, och därför måste jag bedja er antingen följa med ut i det fria eller dra försorg om, att vi här få tala med hvarandra fullkomligt ostördt.

— Men det kunna vi ju göra.

— Nej, det kunna vi ännu icke, ty jag såg, att Söderpalms, när jag gick in, sutto och åto qvällsmat. Så länge de äro vakna, äro vi intet ögonblick säkra för att bli öfverraskade, och följaktligen får nog Hilma vara så vänlig och stå på vakt, så att inte någon af de gamla öfverraska oss.

Det tycktes icke alls behaga kammarjungfrun att öfvertaga den henne af baronen tilldelade rolen; dertill var hennes nyfikenhet allt för stor.

— Godt! sade Ellen, vänd till kammarjungfrun. Jag tror visserligen icke, att fru Söderpalm kommer upp i qväll, eftersom hon är krasslig; men det skadar aldrig att vara försigtig. Gå in i mitt rum, Hilma, och öppna en smula på dörren, i hvars närhet du kan ta plats. Hör du, att någon kommer uppför trappan, så underrätta oss genast derom, på det att herr baronen må hinna gömma sig.

Hilma insåg, att motsägelse här ej skulle gagna till något.

Derför gick hon ni i grefvinnsans rum, men lemnade visligen dörren efter sig på glänt.

Naturligtvis gjorde hon det för att kunna lyssna.

Sedan gjorde hon, som hon blifvit befald: hon öppnade den till korridoren ledande dörren en smula och slog sig ned på en stol några steg derifrån.

Men hon kom för sent för att se kammarherrn och betjenten, hvilka knapt en minut förut smugit sig förbi den dörren.

— Ja, nu äro vi så långt, sade Örnsköld, sedan Hilma lemnat rummet.

— Herr baron, säg mig först af allt, om vår plan lyckats, eller om denna Hilda Silfverhielm möjligen å nyo spelat oss ett fult spratt!

— Hvad? Vet ni det redan, fru grefvinna?

— Herr baron, hvad säger ni? Bekräftas alltså mina farhågor? Hilda . . . har Hilda varit här?

— Men hur har ni fått veta det, fru grefvinna? frågade baronen.

— Inga onödiga frågor! fortfor Ellen i förargad ton. Af Hilmas meddelanden har jag slutit mig till, att icke allt gått efter önskan, liksom jag äfven sjelf genast fattade misstankar, när den der karlen i skogen sköt på mig, hvarpå han hastigt grep till flykten.

— Ja, då kan ni verkligen lyckönska er, att ni ännu lefver.

— Prata nu inga dumheter! uppbrusade Ellen. Jag förgås af otålighet att få veta, hur allt aflupit.

— Men jag antar, fru grefvinna, att det var en mycket allvarsam sak, när den der karlen sköt på er, ty jag har af hans egen mun hört, att han fått i uppdrag att döda er.

— Hvad säger ni?

— Rena sanningen. Det var den sköna Hildas fulla allvar att förpassa er till en bättre verld. Den der karlen sprang oss i händerna, och när jag hotade att utlemna honom till veder-

börande, erkände han, att han af baronessan blifvit legd att skjuta er.

— Herr baron, är det verkligen sant? Kan ni med ed bekräfta detta ert påstående? frågade Ellen i en ton af den högsta ångest och bestörtning.

— Så sant jag sitter här midt emot er, fru grefvinna, förhåller det sig precis så, som jag sagt er, bedyrade Örnsköld. Den der lönmördaren var också fullt och fast öfvertygad om, att han träffat och dödat er, alldenstund han sett er stupa. Jag sjelf skulle redan ha sört er som död, om icke Trohlin, som höll sig gömd der i närheten, bringat mig den underrättelsen, att ni endast fallit omkull af förskräckelse, och att ni sedan välbehållen återvändt till villan. Den der karlen ville visserligen till en början icke sjunga ut, men eftersom jag fångslat honom och äfven Trohlin i rätt tid träffade mig i skogen, så återstod för banditen ingenting annat än att aflägga en öppen bekännelse, och jag antar, att han efter den grundliga och hellsamma massage, som Trohlin gaf honom med sin käpp, för alltid förlorat lusten att vidare trakta efter ert lif.

— Herr baron, utbrast Ellen, det är alltså ett faktum, att Hilda låtit öfverfalla och bortföra min man?

— Det är ett obestriddigt faktum, erkände baronen. Men jag anser, att ni kan vara mycket nöjd med denna oväntade vändning.

— Nöjd? Herr baron, ni talar ju, som om ni inte vore klok.

— Tvärtom, fru grefvinna. Då nu Hilda bortfört er man, så är ni icke endast fri från det ansvar, som i annat fall skulle ha drabbat äfven er, utan Hilda måste naturligtvis nu äfven sjelf betala alla omkostnader på därhuset för er man, och att det kommer att gå löst på ansenliga summor, det kan ni väl lätt tänka er. Dessa pengar, som ni sjelf i annat fall måst punga ut med, måste hon nu betala.

— Vet ni då, hvart Hilda fört min man?

— Det är just det förargliga i saken, att jag ej kan upp-lysa er derom.

— Men säg, hvar tror ni, att Axel befinner sig?

— Jo, den förmodan ligger ju nära till hands, att er man befinner sig på samma ställe, dit de skurkarne fört Signe.

— Men hvar är det stället beläget?

— Ja, det kunde jag inte på några vilkor pressa ur den der kanaljen, som försökte mörda er. Han förklarade, att han hellre skulle låta döda sig, än han förrådde hemligheten. Endast

så mycket medgaf han, som att han sjelf var en vaktare på därhuset i fråga.

— Verkligen? Är det sant?

— Ja visst. Men förargligt nog lyckades han fly ifrån oss, innan vi hunnit pressa ur honom allt, hvad vi ville veta.

— Se så der ja! Då skyndade han naturligtvis att genast berätta alltsammans för Hilda.

— Nå ja, det skadar ju inte; ty som sakerna nu stå, har hon större skäl att frukta oss än vi att frukta henne. Det enda obehagliga för er är den omständigheten, att Hilda nu får veta, att ni ännu icke är död, och att hon i följd deraf kommer att uppgöra nya mordplaner mot er.

— O, hvilken förskräcklig qvinna! gnisslade Ellen. Men nu, då jag vet, hvad hon för i skölden, skall jag veta att bättre akta mig för hennes legda mördare. Men allt det der förstär jag ännu icke, herr baron. Hur kunde Hilda passa på och bemäktiga sig min man just i det ögonblick, då ni stod i begrepp att ta hand om honom?

— Jo, det kan jag också upplysa om. Hildas betjent, den ohängde skurken John, hade lyssnat, när jag med Trohlin uppgjorde planen.

— Der ha vi det. Åter igen har ni gjort er skyldig till en grof oförsigtighet, utbrast Ellen och stampade af vrede på mattan.

Hon sprang upp och mätte rummet med snabba steg.

Örnsköld teg.

Han smålog, under det hans blick följde den upprörda Ellen.

Denna mumlade några allt annat än försonliga ord för sig sjelf.

Hon gick fram till bordet.

Der tylde hon ett glas med vatten och drack ur det liksom för att derigenom dämpa sin vrede.

Sedan gick hon till fönstret.

Hon öppnade det och insöp en stund den friska nattluften. Derpå stängde hon åter fönstret och gick tillbaka till sin förra plats.

— Nå-å, ni olycksmenniska, sade hon i halft gråtande ton, hur vill ni nu försvara ert gränslösa lättsinne? O, min Gud, hade jag haft en aning om, att ni var en så opålitlig person, så hade jag naturligtvis aldrig anlitat er utan handlat sjelf och skaffat mig en bundsförvandt, som icke varit nog oförsigtig att prata högt för obehöriga lyssnare.

Örnsköld ryckte lätt på axlarna.

— Blir det fråga om oförsigtighet, svarade han, då har väl jag större rätt att förebrå er, än ni har att förebrå mig.

— Hur så?

— Jo, min kära Ellen, jag menar, att då ni redan två gånger varit allvarsamt hotad af den mordiska Hilda och endast med knapp nöd sluppit undan med lifvet, så har väl jag lika stor rättighet att förebrå er, för det ni nu för tredje gången kastat er i samma fara. Lika litet som ni hittills förmått hålla lönmördarne på behörigt afstånd, lika litet har detta varit mig möjligt i fråga om Hildas spioner.

Grefvinnan suckade.

Hon måste medge, att Örnsköld hade rätt.

— Men säg mig nu, herr baron, fortfor hon, i hvad afsigt bortförde denna vansinniga Hilda egentligen min man?

— Ja, det har hon visserligen inte sagt mig, svarade baronen, men jag tycker, att den människans lömska och nedriga afsigter här vid lag ligga temligen öppet i dagen.

— Det kan jag inte finna. Hon ville skilja Axel från mig för att sjelf kunna gifta sig med honom, men . . .

— Alldeles riktigt, fru grefvinna, föll Örnsköld Ellen i talet, detta mål har hon fortfarande i sigte, och af samma skäl har hon, som vi veta, redan förut bortfört Signe.

— Men när hon handskas med honom på ett så barbariskt sätt, så måste han ju vara splitter galen, om han i ringaste mån tillmötesgår hennes önsknningar.

— Tro inte det, fru grefvinna! Hilda hoppas tydligen kunna så att säga slå två flugor i en smäll.

— Hvad menar ni?

— Jo, Hilda spelar nu helt enkelt Axels räddarinna. Jag tycker mig höra, hur hon på allt vis söker nedsätta er i Axels ögon. Hon kommer att tuta den lögnen i öronen på honom, att ni traktat efter hans och hans Signes lif, tills han slutligen tror det. Kanske säger hon, att hon endast i hans eget intresse fört honom i säkerhet, emedan hon tyckt det vara synd om honom. Men hvad hon sjelf syndat emot honom och Signe, det kommer hon att påbörda er.

— Det må vara, men så dum är han inte, så att han tror det.

— Hvarför inte? Han vet ju ganska mycket om er, och det kommer hon att förvränga, så att ni i hans ögon slutligen blir den allra största förbryterska.

— Det må ju vara; att hon med sin gemena karakter

förtalar mig, det kan man ju ta för gifvet, men därför gifter inte Axel sig med henne.

— Dertill kommer hon att tvinga honom.

— Tvinga?

— Ja visst!

— Hur hon skulle kunna utöfva ett dylikt tvång på honom, det skulle jag vilja veta. Herr baron, ni vet ju, hur ofta jag legat på knä för Axel, och bönfallit om hans genkärlek. Han viste också, att jag verkligen älskade honom, och likväl förblef han kall och otillgänglig och undvek mig så mycket som möjligt.

— Alldeles riktigt! Hilda kommer därför icke heller att inskränka sig till böner, utan inbillar hon honom kanske rent af, att ni fört honom till dårhuset. Vidare kommer hon att säga, att Signe är död. Det har hon ju en gång förut utan ringaste svårighet inbillat honom. Men sedan kommer hon helt enkelt att upplysa honom om, det hon, ifall han vill slippa ut från dårhuset, endast kommer att förskaffa honom friheten på det vilkor, att han förskjuter er och gifter sig med henne.

— Ha, ha! hånskrattade Ellen. Jag är rädd för, att hon då får vänta länge.

— I nödfall gör hon nog det också. Men säkerligen betager hon honom snart nog genom en ändamålsenlig, barbarisk behandling lusten att länge trotsa. Värre trots än så har man kufvat på dårhus. Men ni sjelf ville ju på honom försöka samma kur, ty ni ville ju endast låta föra honom till ett dårhus för att derigenom tvinga honom att foga sig i edra önsknningar.

— Ja, med mig var det något helt annat än med Hilda, ty jag är hans lagliga maka och hade rättighet att göra anspråk på hans kärlek. Och mig kunde han vid lugnare öfverläggning icke alls förtänka, att jag ville låta underkasta honom en dylik radikalkur; ty mot mig betedde han ju sig, som om han varit från vettet. Han ville skiljas från mig, ville brännmärka och blottställa mig för hela världen och låta mig umgälla allt, hvad den förryckta Hilda förbrutit mot hans Signe. Hvad jag gjorde, det skedde endast för att fångsla honom säkrare vid mig. Ingen människa kan förtänka mig, att jag tagit min tillflykt till en och annan liten oskyldig list för att vinna hans kärlek. Jag har menat så upprigtigt och väl med honom. Men ingenting hjälpte; han hade bara sin Signe i hufvudet, och den skändliga Hilda förstod mästertligt att undan för undan hos honom uppfriska minnet af henne, så att han aldrig kunde komma till ro. Signe sjelf hade ju skrivit det vackra brevet till ho-

nom, i hvilket hon tydligt sade, att hon gerna ville afstå från honom för att icke störa friden i hans äktenskap. Hon bad bara, att han icke skulle förakta henne eller tro henne om alla de uselheter, som man pådiktat henne. Mitt fel var det, att jag behöll detta Signes bref och lät skrifva ett annat i stället. Jag begriper sannerligen inte sjelf, hur jag kunde bära mig så dumt åt; ty Signes bref hade mycket mera kunnat gagna än skada mig och mitt förhållande till Axel. Men min lilla list skulle ju ha lyckats, om inte den der enfaldige härads höfdingen för Axel ordagrant upprepat hvad Signe meddelat honom om brefvet. Axel har följaktligen genom att låta mig så dyrt umgälla min förseelse rent af tvingat mig att intrigera en smula bakom hans rygg. Jag skulle vilja se den qvinna, som i en liknande belägenhet icke handlat på samma sätt, som jag gjort; ty med lika stor rätt som han gjorde mig förebråelser, med samma rätt, kan äfven jag förebrå honom. Sedan jag blifvit hans maka, var det hans skyldighet att icke mera bry sig om Signe, än han kunde stå till svars med inför mig. Jag har haft öfverseende med så mycket och har till och med erbjudit mig att på ett synnerligen frikostigt sätt sörja för flickans framtid.

— Mycke' riktigt, fru grefvinna. I det afseendet har ni obestriddigen rätten på er sida. Axel har efter sitt giftermål med er naturligtvis förlorat all rätt att vidare befatta sig med Signe. Hans svärmeri för flickan var en förolämpning mot er, som ni inte alls behöfde tåla.

— Mycket sant taladt, herr baron. Men jag har af kärlek till honom och i hopp om, att han ändtligen skulle taga sitt förnuft till fånga, haft öfverseende med allt det der, och att jag slutligen, då jag såg, att alla mina bemödanden voro som ett slag i sjön, förlorade tålmodet och sökte korrigerera ödet en smula, kunde han väl icke tillräkna mig som ett brott.

— Efter lugn öfverläggning skulle han heller inte ha gjort det, sade Örnsköld. Det förargade honom bara, att ni låtit honom behålla den tron, att Signe blifvit bortförd af sin mor, då ni ju viste, att det icke var fallet.

— Denna förebråelse är likaledes endast till hälften berättigad, ty i början trodde jag ju sjelf, att Signe blifvit bortförd af sin mor, och att jag efteråt, när ett ljus gick upp för mig, icke förrådde hemligheten, det låg lika mycket i Axels som i mitt intresse. Hade han fått veta sanningen, skulle han blifvit ännu mera upprörd, och jag tror knappast, att han i så fall lefvat nu.

— Men allt det der borde ni ha förklarat för honom. Hvarför rasade han då egentligen som en galning?

— Hvarför? Har inte Hilma redan sagt er det?

— Det kan ju hända, fastän jag icke lagt så noga märke dertill.

— Jo, det förargade honom just, att jag velat narra i honom sömndrycken. Hilma gjorde det ändå sedan, och när han äntligen följande dag vaknade, anade han genast hvad vi gjort med honom. I hans eget intresse försökte jag inbilla honom, att han bara drömt allt det der; men det misslyckades. Han stälde till en scen, så att jag icke såg mig någon annan utväg än att skicka bud till er.

— Har ni redan skrivit till kammarherrn?

— Inte ännu. Jag ville icke göra det, innan jag talat med er om sakens förlopp.

— Och hvad tänker ni nu skriva?

— Ja, det har jag verkligen ännu icke fullt klart för mig. Hade er plan lyckats, och hade Hilda icke förekommit er, så skulle jag helt enkelt ha meddelat honom, att hans son rest härifrån för att begifva sig hem. Jag skulle i brevet ha bedt om hans bemedling till åstadkommande af försoning mellan Axel och mig. Så länge Axel sedan icke tagit sitt förnuft till fånga, hade kammarherrn måst tro, att hans son spårlöst försvunnit. Men nu, då Hilda spelat oss detta spratt, torde det vara bäst, att jag fortast möjligt meddelar kammarherrn verkliga förhållandet och gemensamt med honom spanar efter Axels vistelseort.

Örnsköld log ironiskt.

— Och sedan? frågade han.

Ellen såg undrande på honom.

— Ni förstår mig visst inte? frågade Örnsköld.

— Jag vet ej hvad ni dermed vill säga, svarade Ellen.

— Jo, det är ju temligen tydligt. Om ni sätter er i förbindelse med kammarherrn och befriar er man ur hans kinkiga belägenhet, så kommer han att rasa mot er alldeles som förut, han kommer att yrka på skilsmessa, och följden af er välmening blir, att ni slutligen står der med lång näsa. Slutet på visan blir, att han spårar upp Signe, ifall hon ännu finnes i lifvet, befriar och gifter sig med henne. Men ni slår er sedan som frånskild hustru, vid hvars namn låder skam och vanära, ned i någon undangömd vrå af verlden, der ert enda tidsfördrif i den tråkiga ensamheten blir att pyssla om er lille arfvinge.

— Det kan väl aldrig falla mig in. Så dum blir jag aldrig, att jag låter så tillbakasätta mig, förklarade Ellen.

— Men efter skilsmessan från er, och den utverkar Axel

med all säkerhet, bryr han sig antagligen inte, om att anhålla om ert samtycke till sitt giftermål med Signe.

— Denna fara kommer jag naturligtvis att i tid förebygga.

— Hvad menar ni?

— Jo, jag skulle göra mitt inflytande gällande, så att han icke sluppe ut från därhuset, innan han högtidligt lofvat att icke söka skilsmessa utan att i stället bli kärleksfullare mot mig; I värsta fall skulle jag hota honom med att söka få honom förklarad omyndig.

— Ni glömmar ju alldeles den gamle kammarherrn, fru grefvinna, ty han som far har ju också ett ord att säga der vid lag.

— Han måste rätta sig efter min vilja. Jag har hjälpt upp hans finanser, och om han icke vill som jag, så fordrar jag tillbaka mina pengar och bringar honom till tiggargastafven.

— Det är nog vackert tänkt, men det torde säkerligen komma att gå på helt annat sätt.

— Det befarar jag inte alls. Kronprinsen är min vän, och han skall nog göra de trotsige fogliga.

Örnsköld ryckte på axlarna.

— Kronprinsen förmår mycket, det är sant, men han kan dock icke allt. Ja, finge han veta, hvem Signe egentligen är, så skulle han säkerligen göra allt för att förhjälpa henne till hennes rätt. För den händelse det skulle gå så galet, skulle jag redan nu vilja gifva er ett välment råd.

— Låt höra!

— Jo, som ni vet, funderade jag starkt på att gifta mig med Signe.

— Ja, jag vet, det var ju er plan från första början.

— Ja, men nu har jag kommit till den öfvertygelsen, att det med förverkligandet af detta mitt hopp kommer att gå mig liksom råfven, för hvilken de söta bären hängde för högt.

— Ja så, tänker ni då frivilligt afstå från Signe?

— Frivilligt? Kan det bli tal om fri vilja, när det jernhårda tvånget står der bakom? Men jag skulle på annat sätt kunna bli godtgjord för felsläendet af detta mitt hopp, om ni vore nog förständig att gå in på mitt förslag.

— Men hvad har väl jag att göra med edra giftermålsplaner?

— Jo, ni skulle dervid bli hufvudpersonen.

— Det förstår jag inte.

— Ni skall strax förstå mig.

— Tala!

— Jo, fru grefvinna, jag föreslår, att vi båda, i händelse Axel skulle bli skild från er, så snart som möjligt blifva ett par.

— Herr baron! uppbrusade grefvinnan.

— Nå, är inte det en god idé då den ju vore liktydig med räddning för er?

— Aldrig, herr baron. Jag undanber mig en gång för alla dylika anbud.

— Men jag menar ju så väl med er, kära Ellen. Tänk bara på, hvarför ni egentligen gift er med Axel! Ni vill och måste till hvarje pris ha en man. Blefve vi båda ett par, så blefve er hemlighet för alltid förborgad, och jag skulle naturligtvis aldrig komma att göra er den ringaste förebråelse. Kronprinsen skulle gifva sitt samtycke till vårt giftermål med samma beredvillighet, hvarmed han samtyckte till er förbindelse med Axel. Vi skulle blifva det lyckligaste par, och Axel skulle efteråt inse, hvilken dumhet han begått; ty med hans hofmarskalksambete skulle det då för alltid vara slut, och om inte kronprinsen för Signes skull förbarmade sig öfver paret, så skulle båda inom kort nödgas suga på ramarne. Dessutom vore mörderskan Beata för Axel ett nätt påhäng som svärmor, öfver hvilken han kunde vara så stolt, att han gjorde klokast i att genast ge sig i väg med henne till någon aflägsen vrå, der rättvisans arm icke kunde nå henne. Antag alltså mitt förslag, Ellen, och lofva att blifva min fru, om det skulle gå så, som jag nästan befarar!

Ellen sprang upp från stolen.

— Aldrig! Aldrig! utropade hon. Jag är ingen vara, som den förste bäste spekulant kan tillschackra sig. Jag älskar Axel och kommer att förblifva honom trogen.

— Det vill säga, så länge det behagar mig; ty som ni vet, är jag med min kännedom om litet af hvarje en faktor, som ni icke får glömma att ta med i räkningen.

— Herr baron, tänker ni tvinga mig att blifva er fru?

— I nödfall skulle jag icke dra i betänkande att understödja mina önskingar med en smula tvång. Jag vill ingalunda vara den, som till slut står der med lång näsa och så att säga får skam till tack.

— Ack, hvilken skurk! utropade Ellen. Då har ni med skändlig beräkning och af ett mycket trängande skäl förledt mig till allt, hvad jag gjort mot Axel.

Örnsköld ryckte på axlarna.

— Inga smeknamn, om jag får belsade han. Vi ha sannerligen ingenting att förebrå hvarandra. Går det så, som det

tycks komma att gå, då måste ni blifva min fru, antingen ni vill ej.

I detta ögonblick öppnades dörren, och kammherre Ceder-
svärd, hack i häl följd af betjenten Frans, steg in i rummet.

Befallande utsträckte han sin hand mot baronen och ropade
med dundrande stämma:

— Stanna här, skurk! Slutordet skall jag säga.

TRETIOTREDJE KAPITLET.

En privatanstalt för sinnessjuka.

Som vi af föregående kapitel redan funnit, hade den plan,
som Ellen i förening med baron Örnskölds smidt mot den olyck-
lige grefve Axel, strandat i följd af Hildas och hennes bunds-
förvandters mellankomst.

Hilda hade, sedan hon fört Signe till dårhuset, som vi veta,
sjelf måst ligga under läkarebehandling.

Men hennes glödande hämndbegär mot Ellen lemnade henne
ingen ro i läkarens hus.

Den tur hon haft vid Signes bortförande sporrade henne till
nya vågstycken.

Derför afreste hon snart åter för att fullfölja sina ondske-
fulla planer.

Hon lånade för resan af läkaren en gammal oansenlig vagn
och erhöll äfven en pålitlig karl till kusk.

Dessutom tog hon med sig två personer, hvilka voro an-
ställda som vaktare på dårhuset, för att kunna vara alldeles sä-
ker om ett lyckligt resultat.

Sjelf hade hon klädt ut sig till en gammal fru för att under
ärevördighetens mask kunna utföra sina ljusskygga handlingar.

Hufvudändamålet med resan var att bortföra Axel. Men
andra rummet var det Hildas föresats att antingen döda gref-

Så snart Hilma aflägsnat sig, smögo sig de båda männen fram till den ihåliga trädstubben, togo upp brefvet och läste det.

vinnan Ellen eller på sådant sätt vanställa hennes utseende, att hvarje spår af hennes skönhet utplånades.

Hilda viste ju blott allt för väl, att Axel ej var lycklig i förening med Ellen, utan att han i själ och hjerta rent af hatade henne.

Hon hade därför uttänkt en mycket listig plan.

Till sin stora glädje gjorde hon den upptäckten, att Örnsköld med Trohlin inqvarterat sig i en bondgård

Hon lät en af vaktarne från, dårhuset, som följt med henne, så att säga bevaka motståndarnes hvarje steg.

Såväl derigenom som genom eget spioneri lyckades hon komma under fund med baronens planer, hvilka ju också voro Ellens.

Vi veta, att Hilma i skogen gömt ett bref till Örnsköld.

Eftersom John och en af vaktarne städse höllo skarp utkik på villan Palmlunden, hade de lyckats obemärkt smyga sig efter kammarjungfrun och se, hvar hon gömde brefvet.

Så snart Hilma aflägsnat sig, smögo sig de båda männen fram till den ihåliga trädstubben, togo upp brefvet och läste det.

Sedan de antecknat innehållet, lade de åter ned brefvet i stubben och gömde sig i närheten för att se, om baronen skulle komma och hemta brefvet.

Han kom mycke' riktigt inom en liten stund, och de båda på lur liggande männen hörde mycke' tydligt hvad han yttrade om brefvets innehåll.

Örnsköld aflägsnade sig snart åter för att, såsom han sade, träffa de sista förberedelserna.

Han underrättade Trohlin om, hvart denne skulle beställa vagnen, och förklarade för honom noga den rol, som han dervid hade att spela.

John och vaktaren skyndade nu till Hilda och meddelade henne sin viktiga upptäckt.

Att grefve Axel skulle lemna villan till fots i atsigt att begifva sig till världshuset, kunde ingen på förhand veta.

Den af Ellen och baronen uppgjorda planen gick ut på att efter nattens inbrott under en eller annan förevändning eller med våld bortföra Axel från villan.

John och den ene vaktaren gömde sig i närheten af villan för att se, hur allt komme att aflöpa.

Hildas vagn höll på ett undangömdt ställe ej långt derifrån.

Men den andre vaktaren stod på lur i närheten af vagnen,

på det att, när det aftalade tecknet gafs, vagnen genast skulle kunna vara till hands, der den behöfdes.

John och Hilda hade redan gjort sig beredda på att med sitt folk öfverfalla baronens vagn för att på detta sätt med våld bemäktiga sig Axel.

Men de skulle icke alls behöfva göra sig så stort besvär.

Örnsköld hade trott, att Ellen skulle försöka qvarhålla Axel i villan mycket längre, och eftersom han skickat Trohlin med ett uppdrag till kusken, måste han, när han läst Hilmas bref, med eller mot sin vilja sjelf gå och underrätta Trohlin.

Under tiden kom Axel gående vägen fram, och det blef för John och hans medhjelpare en lätt sak att öfverväldiga honom.

Medelst en bedöfvande vätska beröfvade de honom medvetandet, så att han inom några ögonblick var värnlöst prispifven åt sina fienders godtycke.

Resten känna vi ju redan till.

Vagnen kom på gifvet tecken fort till platsen, den medvetlöse Axel lyftes in i den samma, och så bar det i väg med en hisklig fart.

En af vaktarne stannade qvar och gömde sig i skogen, dels för att se, hur saken skulle gestalta sig, när baronen kom tillbaka och märkte, att han redan blifvit förekommen, dels för att på uppdrag af Hilda passa på ett tillfälle att skjuta Ellen; ty att grefvinnan skulle komma för att förvissa sig om, hur enleveringen lyckats, det kunde man ju tänka sig.

Vaktaren sökte och fann, som vi redan sett, i skogen tillfälle att aflossa ett skott mot Ellen.

Han trodde också, att han sårat henne dödligt, och grep därför genast till flykten.

Men vagnen, i hvilken grefve Axel bortfördes, hade knapast satt sig i rörelse, innan baron Örnsköld kom tillbaka.

Gripen af onda aningar, försökte han genskjuta och hejda vagnen genom att springa tvärs igenom skogen, der landsvägen gick i en stor krok.

Han var visserligen snabbfotad, men därhusläkarens ut hvilade hästar, hvilka drogo vagnen, voro snabbare än han.

Han kom bara lagom för att se, att vagnen fort rullade förbi på något afstånd, och att grefve Axel verkligen befann sig i den samma.

Den ene vaktaren, hvilken satt bredvid kusken, såg baronen komma springande och tillropade honom en hånfull anmärkning.

Örnsköld ville, fastän han insåg, att han icke kunde springa

i kapp med vagnen, åtminstone förvissa sig om, åt hvilket håll flyktingarne styrde kosan.

Men slutligen orkade han icke springa längre, och missmodig anträdde han återvägen.

Trohlin hade sett, hvartåt Örnsköld sprang, och han hade nyligen låtit vagnen följa efter åt samma håll.

Så till vida hade emellertid Trohlin haft tur, som han sett, att en af de personer, som varit med om Axels bortförande, stannade kvar i skogen.

När han träffade baronen, meddelade han honom denna sin iakttagelse.

— Det vore ju för präktigt, om vi kunde få fatt i den kanaljen och tvinga honom att erkänna, hvart de spetsbofvarne fört grefven, utbrast Örnsköld, när han hört Trohlins berättelse.

— Det tycker jag också, svarade Frans. Innan vi ströfva omkring på måfå och löpa fara att ändå icke finna herr grefven, göra vi klokast i att försäkra oss om den der menniskan. Ha vi honom, då ha vunnit spelet och kunna för baronessan diktera vilkoren.

Örnsköld instämde, och sedan han gifvit Trohlin i uppdrag att skicka hem kusken med vagnen, började han söka efter den der personen.

Äfven Trohlin deltog sedan i dessa spaningar.

Plötsligt hörde de ett skott smälla.

Strax derpå sågo de också den obekante, som de sökt, fly genom skogen.

De gömde sig, tills flyktingen kommit helt nära dem; då rusade de fram och togo utan svårighet honom till fånga. Personen i fråga lyckades emellertid snart åter fly från dem, sedan han likväl dessförinnan fått göra intim bekantskap med Trohlins käpp.

Alldenstund Örnsköld redan hade en aning om, hvart fröken Silfverhielm fört grefve Axel, begaf han sig med Trohlin i väg för att skaffa sig visshet rörande dessa sina förmodanden.

Men Hilda hade också varit klok nog att dra försorg om, att förföljarne vilsefördes.

Trots all möda, som Örnsköld och Trohlin gjorde sig, förlorade de dock snart Hildas spår.

Men Örnsköld anade likväl, hvar Signe och Axel höllos fångna, ty han kände ju personligen den samvetslöse person, till hvars anstalt Hilda fört sina fångar.

Han sjelf hade ju tänkt föra grefve Axel till just den anstalten.

Efter hvad som nu passerat, viste han verkligen icke, hur

han skulle bära sig åt för att förmå doktorn att vara fullt öppen mot honom.

Eftersom han nu på sätt och vis uppgifvit sin plan att söka tvinga Signe att blifva hans, kände han sig föranlåten att först af allt återvända till Ellen för att afgifva rapport och försöka sin lycka hos henne.

Han inbillade sig, att hon efter alla missräkningar, som Axel beredt henne, med glädje skulle gå in på hans planer att sedan blifva hans fru.

Men i det fallet hade han, som vi veta, misstagit sig, ty Ellen tänkte icke alls på att för alltid afstå från Axel, alldenstund hon lofvade sig ett mycket godt resultat af den radikal-kur, som han på dårhuset komme att få genomgå.

Under den temligen långa resan hade Hilda och hennes medhjelpare icke mycket besvär med Axel, ty han var medvetlös.

Resan varade hela natten.

I daggrynningen anlände man till dårhusanstalten.

Den samvetlöse doktor Weisler kom genast ut och lagade, att den redan halfdöde grefve Axel blef förd till afdelningen för de manlige patienterna.

Den stackars Signe och hennes lika beklagansvärde Axel vistades nu under samma tak, utan att någon af dem hade en aning om den andres närvaro.

Hvilket grymt öde!

Svårt hemsökte olyckan våra vänner, med hvilka den hjertlösa tjänstepersonalen handskades godtyckligt.

Alldenstund det låg i Hildas eget intresse att behålla grefve Axel vid lif, tillsade hon läkaren att egna honom den allra bästa vård.

Så snart Axel återfinge medvetandet, skulle man underätta henne derom, men på inga vilkor upplysa honom om, hvar han befunde sig, och hur han kommit hit.

Allt det der ville hon på sitt egna vis sjelf för honom förklara, alldenstund hon just för egen räkning sökte slå mynt deraf.

Följande morgon, när hon hvilat ut från den ansträngande resan, gjorde hon sig hos läkaren genast underrättad om Axels befinnande och erhöll det besked, att han ännu icke vaknat, men att hans tillstånd i öfrigt vore efter omständigheterna tillfredsställande.

Hilda förklarade likväl, att hon på ort och ställe ville förvissa sig om Axels befinnande.

Hon begaf sig till det i parken belägna sjukhuset. Då

hon kom dit, fick hon lust att först ännu en gång se den stackars fångna Signe.

Hon lät tillkalla sköterskan, under hvars uppsigt Signe stod, och frågade henne, hur Signe uppfört sig, och hur hon befann sig.

Sköterskan svarade, att fången gråtit dag och natt och flerdagiga gånger bedt att återfå friheten.

Hilda uppgjorde genast en plan, och sköterskan gillade den, så snart hon fått en liten penningssumma.

Baronen begaf sig in i den lilla kammare, hvarifrån hon kunde lyssna och i hemlighet ge akt på Signe.

Hon begärde och erhöll af sköterskan Signes egna kläder ty man hade tvingat den stackars fången att taga på sig en sådan dräkt, som patienter på sjukhus merendels bruka bära.

När baronessan intagit sin observationsplats, begaf sig sköterskan in i den af Signe bebodda cellen.

Signe satt der på sängkanten med hufvudet stötd i handen. Hon såg bara helt flyktigt upp, när vakterskan inträdde, och tog sedan icke mera den ringaste notis om denna.

Sköterskan sysslade först med litet af hvarje i cellen och stannade sedan, efter att ha lagt fram skrifmaterialier på bordet, framför Signe.

— Nå-å, hur står det till i dag, fröken? frågade Stina, ty så hette ju sköterskan.

Signe såg icke ens upp, ännu mindre svarade hon.

Sköterskan brummade några otydliga ord för sig sjelf och mumlade sedan:

— Skada, mycken skada! Står det till på det viset, då kan jag verkligen icke hoppas att snart för alltid bli qvitt flickan. Jag har arbete nog och skulle gerna ha gjort mitt till för att åt henne utverka friheten; men så länge detta svårmod varar, är hon ännu sjuk, och det vore synd att frigifva henne, ty hon kunde då å nyo der ute i verlden begå stora darskaper. Håller detta svårmod i ännu längre, så kan jag med bästa vilja icke lemna doktorn något gynsamt besked.

Då lät Signe handen sjunka ned och sade, i det hon med bekymrad min såg på sköterskan:

— Jag tycker verkligen, att jag har skäl nog till sorg; ty när man med våld blir förd till ett sådant hus och med våld fasthållen der, då kan man verkligen bli tankfull och svårmodig.

Stina smålog och klappade välvilligt Signe på axeln.

— Ju mindre ni grubblar, och ju mer ni lägger band på edra känslor, sade hon, desto förr slipper ni härifrån.

— Det säger ni bara så, svarade Signe i bitter, förebräende ton.

— Ja så, ni vill väl inte alls, att jag som en välmenande väninna ger er ett godt råd?

Signe strök med handen öfver de sorgsna ögonen.

— Af välmening ger ni mig väl näppeligen något godt råd, ty hittills har jag sannerligen inte kunnat märka, att ni hyst något medlidande med mig.

— Du käre Gud, utlät sig sköterskan, liksom om man alltjemt vore upplagd för att vända ut och in på sitt hjerta! Jag har under min uppsigt ytterligare några patienter, hvilka äro mycket trotsiga och bråkiga och göra lifvet surt för mig. När man alltjemt blir så förargad, förlorar man sannerligen lusten att skratta, och helst ser och hör man ingenting af allt det, som försiggår omkring en, ännu mindre känner man lust att inför dårar spela känslomenniska. Men om er har jag från första stunden tyckt det vara synd.

Signe ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Om det vore så, som ni säger, yttrade hon, så skulle ni icke ha behandlat mig så hjertlöst och grymt.

— Nä, nä, det var väl inte så illa heller.

Signe ryckte på axlarna.

— Det kommer helt och hållet an på hvad man menar med illa, svarade hon. Jag känner djupt hvarje hårdt, orättvist ord. Men ni har icke låtit det stanna vid hårda ord, utan ni har till och med misshandlat mig. Hvad jag efter en sådan behandling måste tänka om ert medlidande, det är ju temligen klart.

Stina nickade instämmande, då hon svarade:

— Ja, käre Gud, men ni var ju också så oregerlig.

— Jag oregerlig? Hur så?

— Jo, tänk bara på hvad jag flerfaldiga gånger sagt er. Ni bestred allt och visade er synnerligen trotsig.

— Ni vill säga, föll Signe vaktterskan i talet, att ni förargat er öfver, att jag icke enfaldeligen kan tro allt, som ni försökt inbilla mig. Om det är detta trots, som ni menar, då kommer jag verkligen aldrig att upphöra med att vara trotsig, så länge jag med våld kvarhålles i detta hus.

— Men om jag nu säger er, att ni derigenom gör er sjelf den största skadan?

— Jag inser icke hvad det skulle gagna mig, om jag förnekade det, som är min innersta öfvertygelse, svarade Signe.

— Här är det mindre fråga om er öfvertygelse än om de förvända åsigter, som ni, påverkad af de förhållanden, i hvilka

ni nu befinner er, bildat er. Ni har ju hela tiden påstått er heta Signe Karleman eller Signe Ekstam, men det är ju inte sant, ty den herre, som fört er hit, har bestämdt sagt, att ni heter Elisabeth Annerstedt.

— Det har ni redan upprepade gånger sagt mig, men jag inser icke, hvarför jag skall bära ett namn, som icke tillhör mig. Att oupphörligt tvista om den saken tjänar emellertid ingenting till. Man har beröfvat mig min frihet, och efter hvad som redan vederfarits mig här, måste jag tro, att meningen är att på obestämd tid qvarhålla mig här som fånge.

— Tro inte det! inföll sköterskan. Vi qvarhålla ingen här, hvars helsotillstånd är så beskaffadt, att han kan lefva ute i världen, det vill säga, tillade hon, utan att begå dumheter.

— Säg, Stina, hvarthän syftar ni egentligen, då ni börjar ett sådant samtal med mig?

Sköterskan blinkade vänligt åt Signe.

— Det ska' jag strax säga er.

— Nå-å?

— Jag har talat med herr doktorn om ert tillstånd och helt öppet och ärligt sagt honom min tanke om er.

— Så-å. Och hvad är då er tanke om mig?

— Den allra bästa.

— Hur skall jag förstå det?

— Jo, jag har sagt herr doktorn, att ni, så vidt jag förstår att bedöma er, är fullt förnuftig, och att ni, om ert tillstånd icke försämras, ej behöfver stanna qvar längre hos oss.

— Har ni verkligen sagt doktorn det?

— Ja visst!

— Och hvad svarade han?

— Hvad han sagt, kan jag endast i förtroende meddela er, ty ni förstår nog, att jag ej är berättigad att tala med patienterna om saker, som röra deras tillstånd.

— Nå, då kan ni ju tåga, ty jag vill visst icke förleda er att göra något, hvarför läkaren skulle kunna förebrå er.

— Bevare mig väl! Det gläder mig tvärtom, att jag är af samma åsigt som herr doktorn, och att ni derfor kan hoppas att snart åter bli utskrifven härifrån.

— Har läkaren sagt det?

— Ja visst. Han sade, att han icke alls hade någon lust att låta förleda sig till en orätt handling af den person, som fört er hit. Hans anstalt vore för sjuka och ej för friska. Han tillsade mig att fortfarande ge mycket noga akt på er och meddela honom resultatet af mina iakttagelser. Vidare gaf han mig i uppdrag att förnä er gifva honom skriftligt på, hvem den

herre egentligen var, som förde er hit. På min beskrifning har ni sagt, att herrn i fråga vore grefve Cedersvärd. Herr doktorn vill af er ha något skriftligt äfven för att deraf kunna sluta sig till, om ni äri stånd att tänka klart och förnuftigt. Utfaller det, som ni skrifer, till hans belåtenhet, så kan ni vara säker på, att herr doktorn gerna skrifer ut er härifrån.

— Ack, om ni ändå talade sanning, Stina!

— Men, kära fröken, hvad har väl jag för nytta af att säga er en osanning? Herr doktorn är en strängt rättvis, samvetsgrann och ärlig person, som visligen skulle ha aktat sig för att upptaga er i sin anstalt, om han kunnat ana, att den herre som förde er hit, var en hämndgirig menniska eller kanske rent af en skurk. Men det får jag lof att erkänna, på mig gjorde han ett ganska godt intryck. Enligt min åsigt var han alldeles förtviflad öfver att nödgas lemna er här. Jag hörde honom säga till herr doktorn: »Jag är redan halft förgången af sorg öfver hennes olycka, men det återstår mig ingenting annat än att i rätt tid förebygga all vidare ofärd, som hon kunde, ja, som hon skulle anstifta. Vansinnet tycks vara ärftligt inom hennes familj. Jag har sjelf icke ansett det för möjligt, att hon kunde ha begått så rysliga handlingar, och därför har jag försvarat henne mot alla, som voro af en annan öfvertygelse. Men hvad återstår mig nu annat än att tro det förfärliga? Hennes mor mördade ju sitt barnbarn och bar sig dervid åt, som om hon utfört en hjeltebragd. I sin ungdom har gumman tagit lifvet af sin älskare

— Stina, tig, tala inte vidare! bad Signe. I annat fall måste jag befara, det ni med beräkning sjelf vill omtöckna mitt förstånd.

— Bevare mig Gud, fröken! Berodde det på mig, så öppnade jag redan i denna stund för er vägen till friheten.

— Nå, så gör då det, i all synnerhet som ni är öfvertygad om, att jag är fullt ut lika klok som ni sjelf!

— Det går inte för sig.

— Hvarför inte?

— Jag vet en annan väg, ty egenmäktigt får jag icke handla, om jag vill behålla min plats.

— Och hvilken skulle det vara?

— Jag vet grefve Cederswärds adress.

— Hvad har det med min belågenhet att göra?

— Mer, än ni tror. Grefven är mycket rädd för er, och därför vill han nog, att herr doktorn för alltid skall behålla er kvar här.

— Då misstar ni er mycket, Stina, ty min Axel är ej i stånd till en sådan gemenhet, som ni vill antyda.

— Ja så, tror ni det? Han har en fru, och denna är er fiende.

— Det vet jag.

— Nåväl! Vet ni det, då vet ni allt. Han låter beherska sig af sin fru, men han skuile kanske förbarma sig öfver er och icke vidare förfölja er, om ni använde en liten list.

— Hvilken list då?

— Ni måste till honom skrifva ett bref, som jag sedan i hemlighet skall tillställa honom.

— Hvad ska' jag då skrifva till honom?

— Ni ska' bara hota honom med, att ni tar lifvet af er, om han icke ofördröjligen åter försätter er på fri fot. Ni kan ju också gerna hota honom med angivelse för tvegifte.

Signe sträckte befallande ut handen mot sköterskan.

— Aldrig skall jag taga min tillflykt till så gemena medel, utbrast hon. Jag anklagar inte honom.

— Nå, skrif då, att han åter förskaffar er mor, som han låtit häkta, friheten och bed honom lemna er upplysning om ert barns öde!

— Stina, är det sant, skulle ni verkligen vara i stånd att till grefve Cedersvärd framföra ett bref från mig? frågade Signe.

— Med all säkerhet, förklarade sköterskan. Jag har ju redan erbjudit mig att göra det med vilkor, att ni icke förräder mig.

— Godt, jag skall då skrifva några ord.

Signe gick fram till bordet och skref.

Brefvet lemnade hon till sköterskan.

Denna lemnade cellen, i det hon lofvade, att afsända brefvet med en vän, på hvars tystlåtenhet hon obetingadt kunde förlita sig.

Men brefvet vandrade faktiskt genast ur Stinas hand i den hänskrattande och triumferande Hildas.

Hilda genomläste brefvet och — förfalskade det.

Sedan gick hon in till Axel, hvilken först efter flera timmars förlopp återfick medvetandet.

När han varseblef Hilda, förmärkades hans uppsyn.

— Hvar är jag? Hvad har du här hos mig att göra? sporde han i förgrymmad, förebrående ton. Bort ur min åsyn med dig; jag vill aldrig mera se dig, ty du är en förhärdad lönmörderska, en gemen lögnerska, som genom sitt infernaliska hyck-

leri bedragit mig på min lefnadslycka och beröfvat mig möjligheten att i rätt tid rygga tillbaka för det skickesediga steg, som jag tyvärr tagit. Hvad det nu blifvit af mig, det är din skuld. Förbannelse öfver dig! Min och Signes olycka skriar till himlen på hämnd.

TRETIOFJERDE KAPITLET.

Hildas snaror.

Fröken Silfverhielm lät grefve Axel lugnt tala till slut.

Hans uppmaning att lemna sjukcellen fäste hon sig icke vid.

När Axel utmattad tystnade, närmade hon sig honom och sade i en ton af det djupaste medlidande:

— Käre Axel, vare det långt ifrån mig att vilja göra dig någon förebråelse för dina hårda ord! Du är en mycket beklagansvärd, olycklig man, med hvilken jag ovilkorligen måste känna det innerligaste deltagande. När du fått veta, hvar du befinner dig, och hur du kommit hit, skall du säkerligen få helt andra tankar om både dina fiender och om mig.

Grefve Axel försökte resa sig upp på sin bädd.

Men det försöket misslyckades, ty han var allt för svag och matt att utföra sin föresats.

Mekaniskt såg han sig omkring i det lilla rummet.

När han såg de starka jerngallren för fönstren, genomlopps han af en iskall rysning, och helt ofrivilligt undslapp den tunga sucken hans läppar:

— Gud i himmelen, hvar är jag?

Du är i ett sådant hus, Axel, i hvilket sinnessjuka tillbringa sitt glädjetomma lif, sade Hilda.

— På ett dårhus? stönade Axel.

— Så är det, suckade Hilda och betäckte, liksom öfvervåldigad af sorg och smärta, sitt ansigte med båda händerna.

— Alltså ditt verk, du skändliga varelse. Ja, det är ditt verk, utstötte han med dämpad röst.

Hilda ruskade med ett vemodfullt leende på hufvudet.

Hon låtsade torka sina tårar och tog sedan plats på en stol i närheten af Axels sjukbädd.

— Du skall tänka rättvisare om mig, sade hon i lugn ton, när du fatt höra, hur det förhåller sig med din närvaro i detta hus.

Axel skrattade bittert.

— Se så, sade han, försök nu bara inte i ringaste mån förgylla dina handlingar! Jag mins ännu mycket tydligt, hvad som passerat, och om jag också i det ögonblick, då dina kreatur öfverföllu mig och slog mig till marken, ännu icke hade någon aning om, hvem som var anstiftare till detta nya mot mig föröfvade skurkstreck, så säger mig likväl nu din närvaro tydligt nog, att det var ditt verk, du förfärliga qvinna.

— Jag beklagar på det djupaste, att du sväfvar i en sådan villfarelse, sade Hilda, vemodfullt leende. Men du skall strax låta mig rättvisa vederfaras, sedan du af mig fått veta någon ting närmare om det spratt, man spelat dig.

— Hilda, vågar du ännu neka? sporde Axel strängt.

— Jag har ingenting att förneka, ty jag är, såsom du egentligen själf borde veta, icke din fiende utan din trognaste väninna. Ingen af dina fiender har en aning om, att jag är här. Det var med mycken möda jag lyckades utspionera hvart din hämndlystna fru fört dig.

Axel studsade.

Han spratt till liksom af förskräckelse och såg så forskande på Hilda, som om han velat utgrunda hennes hemligaste tankar och läsa på djupet af hennes hjerta.

— Min fru skulle ha låtit föra mig till ett dårhus, säger du?

— Så är det, Axel.

— Det . . . skulle Ellen verkligen ha gjort det?

Hilda nickade.

— Jag antar, sade hon, att denna din frus skändlighet icke kan förvåna dig så mycket. Visserligen vet jag icke allt, som utspelats mellan dig och henne, men så mycket har jag fått reda på, som att det varit ett förfärligt upptråde mellan er. Du gick i vredesmod bort från henne, du hotade att begära skilsmessa och uppenbara hennes skändlighet för hela världen.

— Hur har du fått veta det? Tala! Jag måste veta allt, om jag skall sätta tro till dina ord.

Hilda flyttade sig något närmare sjukbädden.

— Jag har ju redan sagt dig, svarade hon, att jag för dig alls icke har någon hemlighet. Jag tror emellertid, att det för dig kan vara nog att veta, det jag gifvit några af mina vänner i uppdrag att göra sig underrättade om ditt befinnande och om din frus görande och låtande. Eftersom jag från första början viste, hvilket falskt spel Ellen dref med dig, och eftersom jag hade kännedom om, att din heder endast skulle vara en täckmantel för hennes skam, har jag naturligtvis mycket intresserat mig för ditt öde. Du skulle icke nu ha varit gift med kronprinsens älskarinna, om du då lugnt åhört mig.

— Tig, Hilda! utbrast Axel. Jag vill inte höra för länge sedan glömda historier upprepas; ty Ellen må vara usel, hon må ha handlat erbarmligt mot mig och min Signe, men hvad du brutit mot Signe, ja, äfven mot Ellen sjelf, det öfverstiger allt, hvad hon syndat.

— Så-å. Verkligen? sade Hilda; och ett ironiskt leende krusade hennes läppar. Nå ja, det är ju helt naturligt, att din dygderika maka icke sparar på gemena beskyllningar gent emot mig. Jag vill heller inte alls veta, på hvad sätt hon har hos dig förtalat mig, ty den omständigheten, att hon en gång lät inspärra mig på dårhus, och att hon nu icke ens ryggade tillbaka för brottet att bereda dig ett liknande öde, talar mera för hennes dåliga karakter, än allt hvad jag skulle kunna säga till mitt försvar.

— Hilda, hur vill du bevisa, att det är min maka, som låtit föra mig till dårhuset?

— Jag har ju redan sagt dig, att mina vänner troget hållit vakt. Jag viste följaktligen, att Örnsköld, din forne vän, bakom din rygg och utan din vilja och vetskap umgicks och intrigerade med din fru. Följaktligen har jag också redan länge vetat, att Ellen i samråd med sin höge gynnare uppgjort planen att få dig förklarad omyndig och låta föra dig till ett dårhus, ifall du icke snart uppfylde dina pligter som make mot henne. Hade du inte insjuknat, så hade du säkerligen ännu förr blifvit förd hit; men eftersom du var illa sjuk och din falske vän Örnsköld på uppdrag af Ellen lyckats i hemlighet bortföra Signe, så gaf man dig några dagars frist. Du kom emellertid för sent för att af Signe få höra saker, som skulle ha retat dig till vrede och förbittring i högsta grad.

Axel reste sig med största ansträngning upp i sittande ställning.

Hans ansigte var krithvitt.

Hans händer darrade.

Med af ansträngning darrande röst yttrade han:

— Hilda, Hilda, jag besvär dig, respektera sanningen och säg mig, hvad... hvad har du gjort med min stackars Signe?

— Jag? Hvad skulle jag ha gjort med henne? Jag känner henne ju inte ens personligen.

— Du... ingen annan än du har bortfört henne.

— Axel, hur kan du bara säga någonting sådant? Att befatta mig med henne, det skulle jag anse under min värdighet, efter hvad jag fått veta om henne.

— Hilda, förolämpa nu inte också den qvinna, som i följd af din ondska och nedrighet redan lidit så oändligt mycket! Jag besvär dig ännu en gång, säg mig sanningen: hvart har du fört Signe, och i hvilken afsigt har du fört henne bort från Sandhem?

Hilda steg upp och utsträckte afvärijande båda händerna, i det hon utbrast:

— Hvem har sagt dig det, Axel? Sä, har Ellen, den giftiga ormen, äfven med afseende på Signe förtalat mig hos dig?

— Nej, nej, Hilda. I detta fall är hvarje misstag uteslutet. Ellen har sagt mig, att Signe följt med sin mor. Men när Örnköld, den menedarskurken, var hos henne, hörde jag, att han tänkte enlevera Signe, men jag hörde också, att du förklädt dig, spelat den gamla Beata och på så sätt lockat bort Signe.

— Det är osanning, Axel.

— Ljug inte, Hilda! Jag fordrar räkenskap af dig, hvart du fört Signe. Tillstå, har du gjort henne något ondt, eller har du i ditt hat och din svartsjuka på annat sätt störtat henne i olycka?

— Bevare mig Gud, Axel! Har Ellen påbördat mig Signes försvinnande, då vet hon bäst sjelf, hvarför hon tagit sin tillflykt till en så dum undanflykt.

— Nej, nej! Örnköld och Ellen talade sanning: Jag har ju för resten hört det samma af andra trovärdiga personer. Du har lyssnat på Örnköld, du har fränstulit honom de fruntimmerskläder, som han skaffat sig till sin erbarmliga maskerad, och sedan har du förekommit honom. Eftersom de båda ej hade någon aning om, att jag lyssnade, så hade de heller ingen orsak att förvränga fakta. Du har upprepade gånger föröfvat mordiska attentat mot Ellen och mig. För

allt detta har jag haft öfverseende med dig, men för dina skändligheter mot Signe skall jag låta ställa dig till ansvar.

Hilda tog ett steg tillbaka och såg på Axel så förvånad och förebrående, som om hon omöjligen kunde förstå meningen med hans ord.

— Men, Axel, yttrade hon, dina ord komma mig sjelf nästan att befara, det Ellen varit berättigad föra dig till ett dårhus. Hur kan du bara lägga mig någonting så rysligt till last? Skulle jag, om hvars varma, innerliga kärlek till dig du ju sjelf måste vara öfvertygad, ha traktat efter ditt lif?

Hon skrattade bittert.

— Nej, nej, fortfor hon, den tanken, att du verkligen mist förståndet, är så förskräcklig, att jag vill slå bort den. Du är ännu sjuk, du yrar. Säg, stackars Axel, du känner dig väl ännu mycket sjuk och har ej fullt klart för dig, hvad du säger?

— Ingen komedi, Hilda! svarade Axel i en ton af bittert allvar. Med mig kommer du ingen vart genom att förneka med vittnen styrkta fakta. Ellen är usel, men du — du är långt uslare, ty du har med djefvulsk beräkning förstätt kasta misstankarne på min stackars oskyldiga Signe att i Göteborg ha begått giftmordsförsöket.

— Axel, tala inte vidare! Det är icke sant; du förolämpar mig. Ellen har låtit iscensätta allt det der genom sin medbrottsling, baron Örnsköld, och hon har, såsom jag först nu hör, förstätt att kasta den förfärliga misstanken på mig.

Axel mätte baronessan med en genomborrande blick.

— Försök nu inte att göra dig oskyldig! sade han. Hvad jag vet, det vet jag. Jag tar ingalunda min fru i försvar, men att du, förklädd till karl, strukit omkring i närheten af Göteborg och sökt efter mig, är ett obestridligt faktum. Signe såg dig der flera gånger, och hon hörde äfven, att du af din medbrottsling lät kalla dig »herr Georg».

Hilda spratt till.

Hon sänkte blicken mot golvet.

— Ser du det, att jag är mycket nog undermåttad om dina ljusskygga handlingar, sade Axel.

Hilda stampade i golvet.

Hon höjde sin blick och svarade hastigt:

— Om Signe påstått det, så är det ingenting annat än ett illvilligt påhitt af henne; eller om hon verkligen icke skulle ha handlat af elakhet, så har hon dock orättvist gjort mig misstänkt. Jag försäkrar dig, att Ellen redan i Göteborg i din frånvaro mottog besök af Örnsköld, vid hvilket tillfälle hon tvifvels-

utan kom öfver ens med honom om det der skurkstrecket. Giftmordsförsöket var enligt min öfvertygelse ingenting annat än en väl beräknad komedi, genom hvilken Ellen ville uppkalla ditt medlidande och tillnarra sig din kärlek. Men hufvudändamålet var naturligtvis, att hon hos dig ville bringa Signe Ekstam i misskredit. Och säg sjelf, om inte det också lyckades henne, tills hon fann det med sina intressen förenligt att kasta misstanken på mig!

— Försök inte bibringa mig någon annan öfvertygelse, Hilda! Det är du, som hela tiden traktat efter Ellens lif. Jag skulle för länge sedan ha anklagat dig för dina brott, om jag icke tagit hänsyn till, att du är min släkting, och om jag icke på sätt och vis betraktat dina handlingar som ett rättvist straff för Ellen.

Hilda suckade.

Besvärjande utsträckte hon sina hopknäpta händer mot den unge grefven.

— Låt oss lemna detta ämne! sade hon. Jag ser, att du är en sjuk man, som behöfver skonsamhet. Jag skulle icke kunna annat än motsäga dig med hårda ord, men det vill jag undvika, i all synnerhet som jag ännu har många uppskakande meddelanden att göra dig.

Axel säg frågande på sin kusin.

— Ja visst, ja, sade han, jag befinner mig ju i ett därhus, och du är nog så god och upplyser mig om, hur dermed egentligen förhåller sig.

Hilda nickade.

— Men framför allt, fortfor Axel, måste jag ännu en gång be dig öppet och ärligt säga mig, hvar min Signe finnes, eller hvilket nytt brott du begått mot henne. Jag svär att gå skonings- och hänsynslöst till väga mot dig, om du tillfogat Signe något ondt, eller om du icke åter förmår godtgöra, hvad du mot henne förbrutit. Erkänn hvar Signe finnes! Det är du, som med list och våld bortfört henne från Sandhem.

— Hör mig, Axel! Jag vill i få ord berätta sakens förlopp. Hvarför Ellen var så missnöjd med dig, sin man, det vet du ju sjelf. Du har hotat att låta hennes skam bli uppenbar och har ännu icke trots hennes böner gifvit henne något bevis på din kärlek. Men hon har ju endast gift sig med dig för att finna ett lämpligt tillfälle att åfven inför dig bemantra sitt fall. Derigenom har du retat henne till det yttersta och nästan drifvit henne till förtviflan. När du demaskerade henne som bedragerska, hotade du ju henne med att söka skilsmessa till och med mot kronprinsens vilja. Derfor vände hon sig till sin höge gynnare, och

med hans samtycke har du blifvit förd hit. Jag kom för sent för att hindra det. Med knapp nöd har jag utverkat mig direktörens tillåtelse att tills vidare här få vårda dig. Naturligtvis vet hvarken Ellen eller hennes höge gynnare, att jag befinner mig här. Jag känner se'n gammalt läkaren personligen, och endast därför har han tillåtit mig att vara din sjuksköterska. Ellen har icke alls gjort någon hemlighet af, att du måste stanna qvar här, tills du blifvit medgörligare, ja, hon har till och med befält, att du här skall genomgå en så kallad radikalkur. Din far vet om alltsammans, men han fruktar för mycket den dig bekante höge herrns onåd och vrede för att våga motsätta sig hans så bestämdt uttalade önskan. På hjälp och räddning kan du följaktligen icke hoppas, såvida du icke i öfverensstämmelse med Ellens önskan som en pultron kapitulerar och för framtiden respekterar alla hennes önskningsar likt befallningar. Hvad nu din Signes enlevering beträffar, så har jag redan upprepade gånger sagt dig, att jag ej haft någon andel deri. Detta skurkstreck kommo Ellen och Örnsköld öfver ens om, strax innan härads-höfding Söderpalm besökte dig i Hamburg.

— Hur vet du det, Hilda?

— Jag skulle icke haft någon kännedom derom, om jag icke kommit i tillfälle att lyssna till ett samtal mellan baron Örnsköld, förvaltare Karlén och deras kompanjon Trohlin. Dessa personer gladdo sig icke litet öfver, att de utan nämndvärd svårighet lyckats dra dig vid näsan och bakom din rygg sätta sig i förbindelse med Ellen. Hvad du blef grundligt utskrattad af dem! På samma gång kom jag också under fund med den rysliga hemligheten, hvarför de hade så brådtom med att göra Signe oskadlig.

— Hilda, utropade Axel, du vill väl inte säga, att min Signe blifvit mördad?

— Åh nej! Så oklok är Ellen ännu icke; men om en menniska långsamt tynar bort eller fort bringas om lifvet, det kan ju komma på ett ut.

— Hilda, akta dig för att säga någon osanning! Jag anar att du nu ljuger endast för att skrämma och plåga mig, stönade Axel.

— Hör bara på vidare! fortför baronessan. Jag har ingen aning om, hvart Signe blifvit förd; men jag sluter mig till af ett yttrande, som min reskamrat uppsnappat, att Örnsköld fört Signe till något enstaka beläget gammalt hus för att der låta henne ömkligen omkomma.

— Du ljuger. Så usel är ej Ellen.

— Tror du det? Hon har ju en mycket trängande orsak

att vara en smula hårdhänt, ty Signe är icke längre den undergifna flicka, som bara tiger och lider. Så vidt jag vet, har Signe erhållit ett bref från sin mor, hvori denna uppmanar henne att gå skoningslöst till väga mot dig och Ellen. Den gamla Beata har lofvat eller fastmer sjelfmant erbjudit Signe att värna hennes rätt utan anseende till person. I början har Signe energiskt vägrat antaga detta förslag, men slutligen har hon dock samtyckt till att fullständigt frigöra sig från dig och anklaga dig för tvegifte.

— Det är åter igen en grof osanning, inföll Axel. Signe uppträder aldrig som anklagare mot mig.

— Åh jo, Axel! I början vägrade hon visserligen, men sedan lät hon dock öfvertala sig att i gemenskap med sin mor anklaga dig. Hon tänkte derigenom tvinga sin far att ge sig till känna och antaga sig henne. Om denna Signes afsigt hade Ellen och Örnsköld erhållit kännedom. De måste därför ingripa mot Signe för att derigenom från sig afvända den hotande faran. Detta var mera nödvärn än elakhet. Äfven efter Signes mor spana de. Det är nog möjligt, att de vid det här laget äfven gjort henne oskadlig.

— Och hvad har du för bevis för dina påståenden?

— Se här, detta bref och denna klädespersedel har jag erhållit af en man, som jag gifvit i uppdrag att ha ett vaksamt öga på Signe. Se sjelf, om brefvet är från Signe eller ej!

Axel ryckte hastigt till sig brefvet, som Hilda räckte honom.

Vid första ögonkastet kände han igen Signes stil.

Brefvet lydde:

»Käre Axel!

Var snäll och säg mig sanningen rörande mitt barns öde! Jag vill och måste veta, om min lilla älskling är död. Jag måste också veta, om du låtit häkta min mor, som lär ha dödat mitt barn, för att ställa henne till svars såväl för detta som för ett äldre brott. Är det så, som man sagt mig, så har jag förlorat allt, som här i världen var mig kärt och dyrt, och då, Axel, skulle döden för mig endast vara en vänlig förlösnare. Ack, jag har så mycket att säga dig; men först måste jag se, om du verkligen erhållit dessa mina rader, innan jag åt papperet kan anförtro hvad jag känner. Min mor drog ut för att anropa min fars hjälp, ifall han ännu funnes i lifvet. Hvad som sedan skulle ske, om han antog sig mig, det skulle de personer få tillskrifva sig sjelfva, hvilka gjort mig så olycklig. Då, Axel, skulle jag

icke skona någon, hör du det, icke någon, som gjort mig ondt, som förfördelat och bedragit mig. På svar hoppas och väntar din Signe.»

Axel var för mycket upprörd för att se, att de sista raderna, hvilka innehöllo en indirekt hotelse äfven mot honom, endast voro en skicklig efterapning af Signes stil.

Axel lät handen med brefvet sjunka ned och stirrade några ögonblick med högst allvarsam min tankfullt framför sig. Plötsligt for han upp ur sina tankar och utbrast:

— Hur har du kommit i besittning af detta bref? Inser du till mig framlemnar detta bref, fastän du påstår, att du ej har någon aning om, hvar Signe befinner sig?

Hilda suckade och for med handen öfver pannan, liksom om hon haft svårt att fatta ett beslut.

— Det måste ske, hviskade hon, liksom talande till sig sjelf. Ja, ja, den stackar'n måste få veta min förmodan om Signes sorgliga öde.

-- Så tala då! Men akta dig för att säga mig någon osanning!

Hilda pressade handen mot hjertat.

— Axel sade hon i vemodstull ton, var stark och var förvissad om, att jag helst skulle velat förtiga allt, som jag ytterligare har att meddela dig! Enligt min öfvertygelse tillhör din Signe icke mera de lefvandes antal.

— Hilda, skrek Axel till, hur kan du vara till den grad nedrig, och märker du icke, att du motsäger dig sjelf?

Baronessan ruskade med ett smärtsamt leende på hufvudet.

— Tyvärr, Axel, sade hon, står du här inför ett faktum. Jag har hittills på ett skonsamt sätt försökt förbereda dig på det förskräckliga, som du ytterligare måste höra; men redan af den omständigheten, att jag icke betjenat mig af det gynsamma tillfället till att påbörda din fru, min afsvarna fiende, skulden, inser du nog, att jag hållit mig strängt till sanningen.

— O, Gud, hvilken skändlig väfnad af lögn! klagade Axel, i det han åter sjönk ned på bädden och betäckte sitt ansigte med båda händerna.

— Jag hade, fortfor Hilda, gifvit min reskamrat i uppdrag att söka taga reda på, hvart den skurken Örnsköld fört Signe. Han lyckades också uppspara baronen och genom att lyssna till ett samtal mellan den senare och hans medhjelpare Trohlin få veta, hvilket öde man tänkte bereda Signe. Af Örnskölds yttranden framgick, att han ämnade föra Signe till ett afsides

beläget gammalt hus och der hålla henne fången. Min vän, som lyssnade på de båda skurkarne, hörde, att Örnsköld skickat förvaltaren Karlén förut för att på ort och ställe träffa förberedelser till Signes fångenskap. Ja, min vän lyckades till och med genomskåda den skurken Örnskölds hemliga plan. Det var hans mening att så länge i fångenskap plåga och pina den stackars Signe, tills hon befunnes villig att gifta sig med baronen. Denne, din falske vän, vet hvem Signes far är, och han hoppas för egen räkning stora fördelar af ett giftermål med Signe. Detta var från allra första början hans plan, när han visade sig så tjenstaktig mot Ellen. Du inser nu, att Örnsköld hade en mycket trängande orsak att skilja dig från Signe. Medan de båda intrigmakarne ännu rådslogo med hvarandra, kom en ung man, antagligen kusken, dit och talade om för baronen, att fången nyss flytt i sällskap med en äldre qvinna.

Den unge mannen hade af qvinnan, hvilken burit sig åt som en vansinnig, hotats med ett skjutvapen, och därför hade han icke vågat förfölja de flyende.

Baronen råkade i verkligt raseri och hade så när stött knifven i den unge mannen, ty han beskyldde denne för att ha på det oförlätligaste sätt försummat sin pligt.

De tre männen begåfvo sig genast i väg för att spana efter flyktingarne. Örnsköld påstod, att qvinnan, i hvars sällskap Signe aflägsnat sig, ej varit någon annan än Beata Setterberg.

Min bekante ville gerna veta, om baronen lyckades få fatt i Signe igen, därför följde han eiter, men tappade slutligen bort spåret, ty det hade under tiden blifvit temligen skumt.

Efter längre kringirrande hörde han ett rosslande och stönande ljud från skogen alldeles invid ån. Gripen af onda aningar, skyndade han dit och kom just lagom för att bli vittne till ett fasansfullt skådespel.

En qvinna, ty att döma af rösten var det en sådan, knäböjde bredvid den rosslande flickan, fnissade som en dåre och bearbetade oupphörligt med en knif den olyckliga, hvilken redan tycktes ligga i själåtåget. Min vän hörde den döende med uppbjudande af sin sista kraft yttra:

»Min mor, min mor, mitt barn har du dödat, nu blir du äfven min mörderska.»

Min vän skyndade till i afsigt att afhålla den förskräckliga qvinnan från hennes förehafvande. Men så snart hon varseblef honom, kastade hon en näfve fin sand i ansigtet på honom, så att han icke kunde se på en stund. Han hörde derunder qvinnan skrika:

»Se så, nu är du död, följ nu med mig ned i den våta graf,

der ditt barn redan hvilar! Der skola vi alla tre, mor, barn och barnbarn, sofva bort den skam, som förförarne bringat öfver oss. Hellre dö än lefva längre, belastad med skam och vanära.»

Min vän hörde strax derpå ett doft buller, som då en tung kropp kastas i vattnet. Derpå hörde han den gamla mörderskans ord:

»Lilla Signe, mitt arma barn, jag följer efter dig ned i den svala vattengrafven.»

Min vän hade nu lyckats åter få sanden ur ögonen; men han kom för sent för att athålla den vansinniga mörderskan från hennes förehafvande.

Han såg henne hoppa i ån på ett djupt ställe och der försvinna. Han hörde, att hon några ögonblick senare åter dök upp och utstötte ett skri, men sedan hvarken såg eller hörde han henne mera.

När han hemtat sig från sin förskräckelse, såg han sig omkring på platsen, hvarest qvinnan begått mordet, i tanke, att han möjligen kunde finna något, som upplyste om, hvem den mördade och mörderskan varit. Då såg han en blodig fruntimmerskappa ligga på marken.

I närheten af kappan låg en med blod fläckad dolk, den samme, med hvilken den vansinniga begått mordet. Min vän lemnade mig rysande dessa föremål, och när vi närmare undersökte kappan, funno vi i fickan ett till dig adresseradt bref.

Jag läste brefvet och såg, att det var från din Signe. Se'n dess har jag uppjudit allt för att komma till dig, dels för att underrätta och trösta dig, dels och för att som beskyddarinna troget stå vid din sida; ty det kan du vara säker på, Axel, att vore det bara möjligt för Ellen att bereda dig samma lott, så skulle hon med glädje göra det, alldenstund hon viste, att hon icke längre behöfde frukta dina afslöjanden, om du blifvit en stum man.

Jag vill vårda, trösta och beskydda dig. Jag vill med Guds hjälp äfven sedermera rädda dig ur detta förfärliga hus; men när detta kan ske, det vet jag icke sjelf ännu, ty du är tyvärr din förrådiska frus höge gynnares fänge.

Nu, då Hilda tystnade, förvånad öfver, att Axel icke yttrade ett ord vidare, gjorde hon den upptäckten, att han fallit i vanmakt.

Hon tillkallade sköterskan och gick sedan sjelf för att underrätta läkaren, hvilken hon skickade till den sjuke.

Knappast hade hon, högst belåten med de af henne föröfvade skändligheter, kommit in i det åt henne till bostad

upplåtna rummet, innan den vaktare, som baron Örnsköld och Trohlin tillfångatagit, infann sig hos henne.

— Nå, hur har ni utfört det uppdrag jag gaf er? frågade Hilda vaktaren.

Denne berättade, att han verkligen lyckats skjuta Ellen, och därför begärde han nu den honom lofvade belöningen för denna tjänst.

Hilda måste med våld beherska sig för att icke gifva ett allt för stormande uttryck åt sitt segerjubel.

Hon lät sig berättas förloppet, och då vaktaren visserligen undvek att omnämna sitt sammanträffande med Örnsköld och Trohlin, och då han upprepade gånger betydade, att grefvinnan Cedersvärd burits död från platsen, trodde slutligen Hilda sjelf, att hon nu äfven blifvit qvitt denna sin förhatliga rival.

Hon betalte banditen, och när hon ändtligen åter blef ensam, jublade hon:

— Nu står ingen mera mellan mig och Axel. Ellen är död, Signe är för honom likaledes död, och hans öde hvilar i min hand. Nu skall och måste han blifva min, antingen han vill eller ej. Vi slå oss ned någonstädes i utlandet, och han, som missaktade mig, skall sedan bli mycket nöjd med mig och älska och skydda mig som sin trognaste väninna, hvilken räddade honom från dårhuset. Död Ellen är död; segern är min.

TRETIOFEMTE KAPITLET.

Bortkörd.

Vi försätta oss åter till villan Palmlunden.

Vi ha redan sett den gamle kammarherrn, greve Cedersvärd plötsligt inträda i rummet, i hvilket grefvinnan Ellen och baron Örnsköld, utan att ana någon lyssnare i närheten, samtalat om allt, som på sista tiden tilldragit sig.

Men vi veta också, att Örnsköld med det oblyga giftermålsanbud, som han gjort Ellen, hos denna stött på ett afgörande motstånd.

Baronen ville skrämma grefvinnan och visa henne, att hon till hvarje pris måste rätta sig efter hans önskingar, ty endast så kunde hans ord förstås, då han sade:

— Går det så, som det tycks komma att gå, då måste ni blifva min fru, antingen ni vill eller ej.

Men Örnsköld hade gjort upp räkningen utan den lyssnande kammarherrn, ty just som han spelat ut denna sin sista hufvudtrumpf, steg grefven in i rummet och gaf sin rättmätiga harm öfver denne karakterslöse mans nedrighet luft i orden:

— Stanna qvar, skurk! Slutordet skall jag säga.

Såväl Ellen som baronen blefvo alldeles stela och stumma af häpnad, när den gamle kammarherrn så oväntadt stod framför dem.

Ellen utstötte ett halft undertryckt skri.

Hennes nyss af vrede blossande ansigte blef dödsblekt.

Med så förskräckta blickar, som stode ett spöke framför henne, stirrade hon på kammarherrn, mot hvilken hon liksom besvärjande sträckte sina hopknäpta händer.

Baronen var naturligtvis om möjligt ännu mera förskräckt

än Ellen. Vid första åsynen af kammarherrn ryggade han några steg tillbaka och utstötte en gräslig ed.

Den gamle grefvens hotande ord lemnade intet tvifvel öfrigt att denne lyssnat.

Så snart han talat, öppnades den midt emot befintliga dörren, och Hilma visade sig på tröskeln.

Flickan begrep, att man skulle påbörda henne hela ansvaret, och utstötte ett gällt skri samt ryggade tillbaka, liksom träffad af blixten.

Örnsköld mönstrade grefven med giftsprutande blickar. Plötsligt rusade han emot den gamle herrn, grep honom för bröstet och skrek med flämtande röst:

— Hvad vill ni mig? Hvad vill ni mig egentligen, gamle syndare?

Genast var betjenten framme, grep baronen och ryckte honom tillbaka.

— Ve er, sade han i hotande ton, om ni bara en enda gång till vågar vidröra herr grefven eller med ett enda ord förolämpa honom!

Örnsköld vände sig om och angrep med knytnävarne betjenten, under det han skrek:

— Erbarmlige dräng, förrädarsjäl der, det ska' du få umgälla; ty allt detta ha vi att tacka dig, ditt förräderi för.

Men Frans var ingalunda rädd för den ursinnige baronen. När han såg, att denne på fullt allvar öfvergick till handgripeligheter, grep han tag i bägge hans händer och kramade så hårdt ihop dem, att Örnsköld skrek högt af smärta.

Sedan grep betjenten honom med ett stadigt tag i nacken, knyckte ned honom på en i närheten stående stol och röt:

— Se så, här sitter ni nu lugnt och beskedligt stilla, så länge herr grefven befäller er det. Men är det så, att ni ovilkorligen vill göra närmare bekantskap med mina knytnävar, så behöfver ni bara säga ifrån, och ni skall sedan visligen akta er för att en annan gång förolämpa och reta mig.

I detta ögonblick kom gubben Söderpalm in i rummet.

— Hvad i Guds namn är å färde här? frågade han.

Och när han varseblef den gamle kammarherrn, fortfor han förvånad:

— Ni här, herr grefve? Derom hade jag ju ingen aning. Men hvem . . . hvem är denne person? Är det en tjuf, en förbrytare? Ska' jag skicka bud på tjerdingssmannen?

Grefven gjorde en afvärijande rörelse med handen.

Han gick emot Söderpalm, räckte honom handen och sade:

— Nej, nej min vän, låt det vara! Det gläder mig att återse

er, fastän anledningen, hvarför jag kommit hit, är af mycket sorglig natur. Herrn der är en för detta vän till min son. Men den angelägenhet, som jag har att tala med honom om, är af sådan beskaffenhet, att jag skulle vilja be er lemna mig ensam med honom och min svärdotter.

Söderpalm var öfverraskad.

Han tog ovilkorligen ett steg tillbaka.

— Ja, ja, gå bara! bad kammarherrn. Jag skall efteråt lemna er erforderlig förklaring såväl öfver min hemliga ankomst, som ock öfver de åtgärder, som enligt all sannolikhet nu nödvändigtvis måste vidtagas.

Söderpalm lemnade rummet, men såg ännu en gång så frågande på grefven, som om han hoppats, att denne ändå i sista stunden skulle uppmana honom att stanna kvar.

Men så skedde ej.

Örnsköld hade under tiden hemtat sig från den första förskräckelsen, och med trotsiga, hånfulla blickar mönstrade han nu den djupt uppskakade gamle kammarherrn.

Ellen hade som en förtviflad gått några gånger fram och tillbaka i rummet.

Kammarherrn gick nu emot henne och sade i straffande, förebrående ton:

— Det är alltså den trohet och kärlek, som ni vid altaret svurit min olycklige son. O, hvad ni ändå är för en dålig meniska. Ellen; Ni förbinder er med en sådan erkebof för att fullkomligt störta min erde käre son i olycka, sedan han för er offrat så mycket. Ni, en qvinna, som gör anspråk på kärlek, ni blygs inte att uppgöra den planen att bringa mitt barn på därhus, fastän ni sjelf bäst vet, att detta kunde blifva hans död.

Ellen vred i förtviflan sina händer.

— Förbarmande! bad hon. Herr grefve, haf förbarmande med en olycklig, som endast af ren förtviflan gjort hvad ni, såsom jag utan vidare medger, med rätt och fog förebrår mig. Jag försäkrar er, att ni skulle döma mycket mildare och rättvisare öfver mig, om ni viste, hur svårt Axel sårat och förolämpat mig, och hvilka hotelser han uttalat mot mig.

— Så löjligt! inföll Örnsköld. Det är mycke' bra, att det gått på detta sätt. Har herr grefven lyssnat, nåväl, då har han som lyssnaren vid dörren hört sin egen skam.

— Örnsköld, förolämpa mig inte dessutom!

— Om förolämpa kan ju oss emellan icke alls bli tal, hänade baronen. Ni är lika mycket skuld till, hvad som hänt, som jag och Ellen, och följaktligen har ni icke alls någon anledning att nu gråta krokodiltårar och spela den förtörnade

sededomaren. Inte rå väl vi för, att Axel är en sådan narr, som trampar sin lycka under fötterna, och som var nog pligtförgä- ten att icke tänka på någonting annat än att ränna efter den der menniskan Signe.

— Tig, skurk! Förolämpa inte till råga på allt äfven den der ädla, oskuldsfulla flickan, hvars olycka ni ensam har på ert samvete! tillrättavisade honom kammarherrn.

— Nej, hör nu, hånade baronen, hvad tror ni då, ni vore i dag, om icke jag gjort er den goda tjensten att bevara er för tiggargafven? Var ni inte sjelf med hos flickan, och var ni inte med om allt? Hade ni bara på ett energiskt sätt satt hufvudet till rätta på er son i stället för att stärka honom i hans vansinne, så skulle ni nu icke ha anledning att förebrå mig och påbürda mig ansvaret.

Kammarherrn vände sig med förakt från Örnsköld.

— O, Gud, suckade han, om jag ändå inte den der gången tagit det olycksaliga steget, om jag ändå med afsky stött frestaren ifrån mig! Jag hade då åtminstone räddat min Axel och icke blifvit så olycklig.

Högt gråtande iattade Ellen kammarherrns hand, hvilken hon pressade mot sin sig våldsamt häfvande barm.

— Jag har ju älskat honom så mycket, snyftade hon, och jag älskar honom fortfarande. O, var icke ond på mig, förakta mig ej! Allt — allt, hvad jag gjort, vill jag bekänna, ty denna stund har öppnat mina ögon. I denna förfärliga stund har jag insett, hvem denne Örnsköld egentligen är, och med hvilka gemena planer han i hemlighet umgåtts. Jag trodde honom vara en ärlig vän, men nu har jag sett honom i hans rätta dager.

Örnsköld brast ut i ett skallande gapskratt.

— Bort, usling, bort ur min åsyn! utropade kammarherrn. Jag skall nu rapportera förhållandet till kronprinsen och för honom avslöja er nedrighet, ert förräderi.

— Våga bara! skrek baronen. Jag är den siste, som skulle kunna få obehag deraf, ty — ha, ha! — komme det till det yttersta, så skulle jag likaledes skoningslöst demaskera de brottslige och anropa hela världen till domare mellan mig och mina motståndare. Vill ni styra till med en verldsskandal, herr grefve, så pålägg er för all del inte något tvång, ty blir det fråga om ytterligheter, så skall ni äfven finna mig rustad till ytterlighet. Ha, ha! Så löjligt att vilja hota mig då alla hemligheter ligga för mig som en uppslagen bok, och då jag med ett enda ord kan gifva saken en helt annan vändning.

— Herr grefve, bad Ellen, följ med mig in i rummet bredvid! Der skola vi i allsköns lugn tala med hvarandra. Ty om ni hört allt, hvad jag talat med Örnsköld om, så måste ni ju vara origtigt rättvis, om ni utan vidare bröte stafven öfver mig.

— Det blir ingenting utaf, vackra Ellen, skrek Örnsköld, i det han reste sig upp. Jag tål inga hemligheter. Hvad ni har att säga herr grefven, det vill och måste äfven jag höra; ty jag har inte alls lust att låta nedsätta och förtala mig.

— Det behöfver ni inte alls vara ängslig för, inföll kammarherrn i bitter ton. Jag har lyssnat till ert samtal med Ellen från början till slut, och jag vet följaktligen redan nu, i hvad mån Ellen är brottslig; men jag vet också, hvilket ohederligt anbud ni gjort henne. Detta anbud karakteriserar er mera än alla edra andra handlingar. Jag är opartisk nog att medge, det Ellen för sin hjertlöshet mot min son åtminstone har skenet af berättigande på sin sida. Men att ni vågade göra min sons, som ni en gång kallade er vän, maka ett giftermålsanbud, därför finnes ej den ringaste ursäkt. Ni vill förleda Ellen till äkten-skapsbrott, emedan den andra begärligare och mera egoistiska planen rörande Signe strandat. Men lyckligtvis har Ellen redan sjelf gifvit er rätta svaret på ert äreförgättna anbud, det vill säga, med tillbörlig energi afvisat er.

— Ja visst, ja visst, herr grefve, instämde Ellen, det har jag gjort, och deraf inser ni nog också, att jag trots allt fortfarande med obrottslig trohet och kärlek är fäst vid min Axel.

— Ja, ja, svarade kammarherrn, det har jag hört, och det, Ellen, är också det enda, som ännu länder er till heder, och som i viss mån åter försonar mig med er. Men om min son skall kunna förlåta er, om äfven han skall tänka lika fördomsfritt om ert handlingssätt, det vet jag ej.

— O, herr grefve jag ber och besvär, er, utbrast Ellen, att icke förvägra mig er hjälp och ert bistånd till uppnåendet af min lycka. Jag älskar Axel mera än mitt eget lif, och har jag felat, hvilket jag ju ingalunda förnekar, så har jag gjort det i min förtviflan öfver, att han alltjemt var så kall, så likgiltig, så kärlekslös mot mig. Säg bara sjelf, om jag inte hade en helig rätt till hans kärlek! Jag såsom maka hade ju rätt att fordra en smula kärlek, och jag har gent emot honom helt visst gjort mycket mera än min pligt. Jag har byggt den der flickan en gyllene brygga, och äfven hon måste ha erkänt mitt ädelmod.

— Men hvarför har ni då varit i komplott med Örnsköld, hvarför gaf ni honom i uppdrag att enlevera Signe, och hvarför gynnade ni på allt sätt hans nedriga planer?

— Herr grefve, svarade Ellen, Axel sjelf har genom sitt

förhållande tvingat mig dertill. Det skulle aldrig ha fallit mig in att ens kröka ett hår på den der flickans hufvud, om icke Axel till den grad försummat sin pligt mot mig. Han satte mig alltid tillbaka för den der flickan och svärmade oupphörligt endast för henne, fastän jag så otaliga gånger gifvit honom bevis på, hur ädelmodigt och välvilligt stämd jag var mot honom. Under för handen varande omständigheter, skall ni icke kunna förtänka mig, att jag ville vara mig sjelf närmast. Ja, äfven deri skall ni knappast kunna finna något klandervärdt, att jag gillade, när Örnsköld från första början förklarade sig vilja på hederligt sätt söka vinna Signes kärlek; men det berodde ju helt och hållet på henne sjelf, om hon ville blifva hans eller ej, ty jag tänkte ju dervid endast och allenast på att äfven för henne bana väg till lyckan. Hade Signe blifvit lycklig i förening med en annan man, så skulle Axel också mycket lättare ha lugnat sig, och han skulle ha varit tacksam mot mig, för det jag erbjudit flickan medel att kunna ingå ett äktenskap i öfverensstämmelse med sin böjelse. Men om ni lyssnat till vårt samtal, herr grefve, då vet ni också att fröken Silfverhielm är den onda ande, som med outtröttlig ifver arbetat på både Signes och mitt förderf. Och säg bara sjelf, om icke vi allesamman, ni, Axel och jag, från första början voro fullt och fast öfvertygade om, att Signe traktat efter mitt och min Axels lif!

Kammarherrn stod der några ögonblick obeslutsam. Plötsligt vände han sig till baronen och yttrade:

— Ni vet, att det står i min makt att störta er, att göra er omöjlig hos hans kunglig höghet.

— Det vill säga, inföll baronen försnädligt, om jag vore nog dåraktig att hålla till godo dermed; ty enligt min åsigt har ni lika mycken skuld till det skedda som jag sjelf, och det skulle bekomma er ganska illa, om ni ville träda fram och spela anklagare och sededomare.

Kammarherrn utsträckte afvärjande handen mot baronen och yttrade under djup sinnesrörelse:

— Örnsköld, jag vill förtiga allt, hvad jag här hört, om ni på hedersord lofvar att säga mig allt; hvad ni vet om min sons och den stackars Signes vistelseort, och om ni dessutom lofvar att aldrig mera uppträda fiendtligt mot dem.

— Skönt, det vore ju ett sätt att komma öfver ens i godo, svarade baronen. Men ni får inte tro, herr grefve, att jag är en mes, som af idel fruktan utan vidare är med om allt möjligt. Om jag skulle uppställa ett vilkor, så hoppas jag, att äfven ni antar det, i all synnerhet som det enligt min åsigt vore den enda fredliga lösningen af konflikten.

— Jag skall gå er till mötes, så mycket jag kan, och så långt min pligt och hederskänsla tillåta mig. Hvad fordrar ni alltså?

Örnsköld närmade sig kammarherrn några steg.

— Jag är beredd, sade han, att uppbjuda allt mitt skarp-sinne och mod för att taga reda på er herr sons vistelseort, befria honom och återföra honom till hans maka. Men som gentjenst fordrar jag af er, att ni, ifall jag äfven lyckas finna Signe, understöder mig i min sträfvan efter hennes gunst och kärlek. Jag vet, hur högt värde Signe sätter på ert råd, därför vore just ni den rätte mannen att kunna öfvertala flickan att efterkomma min önskan.

Vredesådern i grefvens panna svälde märkbart.

— Aldrig! utropade han. Aldrig skall jag med er afsluta en så ohederlig affär. Tvärtom, jag skulle varna den stackars Signe för er och säga henne, att ni är den onde ande, hvilken hon har att tacka för all sin olycka.

— Så-å, utlät sig baronen försmädligt. Nå, gör då bara helt och hållet, som ni behagar, min stolte herr grefve; men jag skall bevisa, att jag, med eller utan ert samtycke, skall fullfölja och genomföra min plan. Jag varnar er för att dervid lägga den ringaste svårighet i min väg, ty gör ni det, så komma ni och er herr son säkerligen att dra det kortaste strået. Jag skall icke vara till det ringaste hinder med afseende på er sons befrielse, men jag fordrar också det samma för egen räkning, hvad beträffar Signe. Nej, nej, fortfor han i segerviss ton, jag kommer ingalunda att spela slafvens rol, hvilken går, när han gjort sin skyldighet. Jag vill veta hvarför jag mödat mig och ut-att mig för så stora faror. — Ni, fru grefvinna, vände han sig till Ellen, måste nog vara så allt för god och städse komma ihåg, att, om jag ej får kalla er sjelf min, jag dock aldrig frivilligt afstår från Signe. — Se så, nu känner ni min mening, herr grefve. Jag går; men jag är ingalunda rädd för alla edra hotelser, och gör ni min af att vilja spela förrädare och anklagare, så skall jag nog veta att handla i öfverensstämmelse dermed.

Örnsköld skyndade mot dörren i afsigt att lemna rummet.

Men betjenten Frans var som en pil efter, högg tag i baronen och frågade:

— Herr grefve, befäller ni, att denne person skall stanna kvar här, eller ska' jag föra honom till länsmannen?

Baronen sökte med våld befria sig, men betjenten fasthöll honom och tvang honom att gå tillbaka in i rummet.

— Ska' jag forsla honom till länsmanen, herr grefve? frågade han dervid ännu en gång.

Ellen hviskade några ord till kammarherrn, hvilken stod der villrådig.

— Släpp honom! Låt honom gå! utbrast nu grefve Ceder-svärd. Ju fortare han kommer ur min åsyn, desto bättre, ty så länge jag ser denna olycksmenniska, kan jag ej bli lugn eller i stånd att tänka klart.

Frans var tydligen icke alls nöjd med denna kammarherrns bestämmeelse.

Han brummade några otydliga ord för sig sjelf.

Men sedan föste han in baronen, i hvars nacke han höll stadigt tag med ena handen, i det angränsande rummet och stängde dörren efter sig.

Så snart han kom in i enrum med honom, röt han med dämpad röst:

— Ack, du ohängde skurk der, hvad fem och tjugu par spö skulle göra din syndiga kropp godt! Sannerligen har jag inte god lust att tvärt emot kammarherrns befallning' hjälpa dig i väg till fängelset, för hvilket du länge varit mogen, men det svär jag åtminstone, att dina oförskämda spekulationer på den der oskuldsfulla flickan ovilkorligen skola komma på skam. I nödfall ska' jag bli polis och domare i en person, och det en sådan domare, som utan nåd och förbarmande grundligt mörbultar och slår armar och ben af dig, om du vågar stämpla mot den stackars flickan eller kröka ett hår på hennes hufvud. Jag är inte alls rädd, och om jag får veta, att du ändå vågat spela usling, så ska' jag nog veta att finna dig och ge dig en afbasning, som du aldrig i lifvet skall kunna glömma. Jag är visserligen bara en vanlig simpel tjenare, men du är ju inte ens en hederlig menniska utan en sådan der usling, med hvilken en hederlig person endast af nödtvång kommer i beröring.

Medan han så talade, skjutsade han ut baronen äfven genom det andra rummet, och tvång honom att stiga nedför trappan.

Några ögonblick senare knuffade han honom också genom den öppna ytterdörren ut i det fria.

Han gaf honom en så kraftig stöt, att han for i väg ett långt stycke och var nära att falla omkull.

— Lägg alltså noga på minnet hvad jag sagt dig! ropade Frans efter baronen. Jag antar, att du redan kommit under fund med, att du i mig råkat ut för orätt person. En annan gång skulle jag inte behandla dig så mildt utan låta dig känna,

hvad en gammal soldats knytnäfvar duga till. Dig vindböjtel har jag redan för länge sedan förklarar krig.

Baronen viste egentligen icke sjelf, hur det kom sig, att han så plötsligt befann sig ute i det fria, ty han hade formligen förlorat både syn och hörsel af det hårdhändta sätt, hvarpå Frans gripit honom och fört honom ut ur villan.

Endast så mycket hade han instinktmässigt sagt sig, att han icke kunde göra någonting klokare än att icke genom ändamålslost motstånd reta denne handfaste man till något slags kraftprof.

Icke ens nu, då han stod ute på vägen, vågade han protestera mot den honom vederfarna behandlingen, ty han fruktade, att Frans då kunde ta fatt i honom och bli ännu mera handgriplig, än han redan varit.

Han gjorde därför, hvad som för honom under för handen varande omständigheter var det klokaste: han aflägsnade sig så fort som möjligt.

Frans såg en stund efter honom och läste sedan dörren efter sig, då han åter gick in.

Han återvände derpå till de af Ellen bebodda rummen och berättade i få ord för kammarherrn, hur han utfört det erhållna uppdraget. —

Ellen måste betrakta det som en lycka, att kammarherrn varit vittne till hennes samtal med Örnköld, ty han hade derigenom erhållit den vissheten, att hon ej varit med om Axels och Signes bortförande, likaså hade han insett, att hennes kärlek till Axel icke var ett tomt sken.

Den senare omständigheten äfvensom det energiska sätt, hvarpå hon afslagit Örnkölds ohederliga anbud, stämde kammarherrn mildare och försonligare mot henne.

Han räknade henne det till godo, att hon fallit offer för baronens öfvertalningskonst, och att hon i följd af Axels sjukligt retliga uppträdande, från hennes ståndpunkt betraktadt, faktiskt befunnit sig i en högst pinsam belägenhet.

Hon sjelf hade ju icke alls kommit i tillfälle att sätta den mot Axel och Signe planlagda våldsbragden i verkställighet, alldenstund den beslutsamma fröken Silfverhielm i båda fallen förekommit henne.

Vidare hade kammarherrn af Ellens egen mun hört, att hon med det planlagda inspärrandet af Axel på ett dårhus endast så till vida velat utöfva ett tvång, som hon hoppats, att detta tvång skulle ha en gynsam verkan på deras äktenskapliga förhållande.

Den ångest och förtviflan, hvori hon befunnit sig, när Axel

så bestämdt förklarar sig vilja söka skilsmessa, kunde grefve Cedersvärd ju lätt föreställa sig, och följaktligen kunde han icke gå så strängt till doms med henne, som han från första början haft för afsigt att göra. Äfven Hilma, af grefvinnan tillkallad som vittne, försäkrade dyrt och heligt, att fru grefvinnan försti allra sista ögonblicket tagit sin tillflykt till det förtviflade medlet, sedan hon förgäfves i godo sökt utverka hans förlåtelse.

Ja, Hilma bedyrade, att hon och grefvinnan på fullt allvar betviflat grefve Axels tillräknelighet.

Herr grefven hade betett sig som en sinnesrubbad person.

Kammarherrn uppmanade grefvinnan att sanningsenligt meddela honom allt, hvad hon viste om Signe och hans sons bortförande.

Ellen, glad öfver, att hennes svärfader visade sig så hänsynsfull och öfverseende mot henne, hoppades för egen del det bästa af hans förmedlingsförsök mellan henne och Axel.

Derför, och emedan hon ju med godt samvete kunde påstå, att fröken Silfverhielm begått det der dådet, skyndade hon sig att för kammarherrn berätta allt så utförligt som möjligt.

Hilma gjorde sitt till för att fullständiga sin matmoders uppgifter.

Naturligtvis talade hon i allt mera till Ellens förmån.

Korteligen, båda fruntimren framhöllo allt, som kunde lända till Ellens ursäkt, och betecknade baron Örnsköld på sätt och vis som hennes onda ande, hvilken hon icke mera hade kunnat bli qvitt, sedan hon en gång kallat honom.

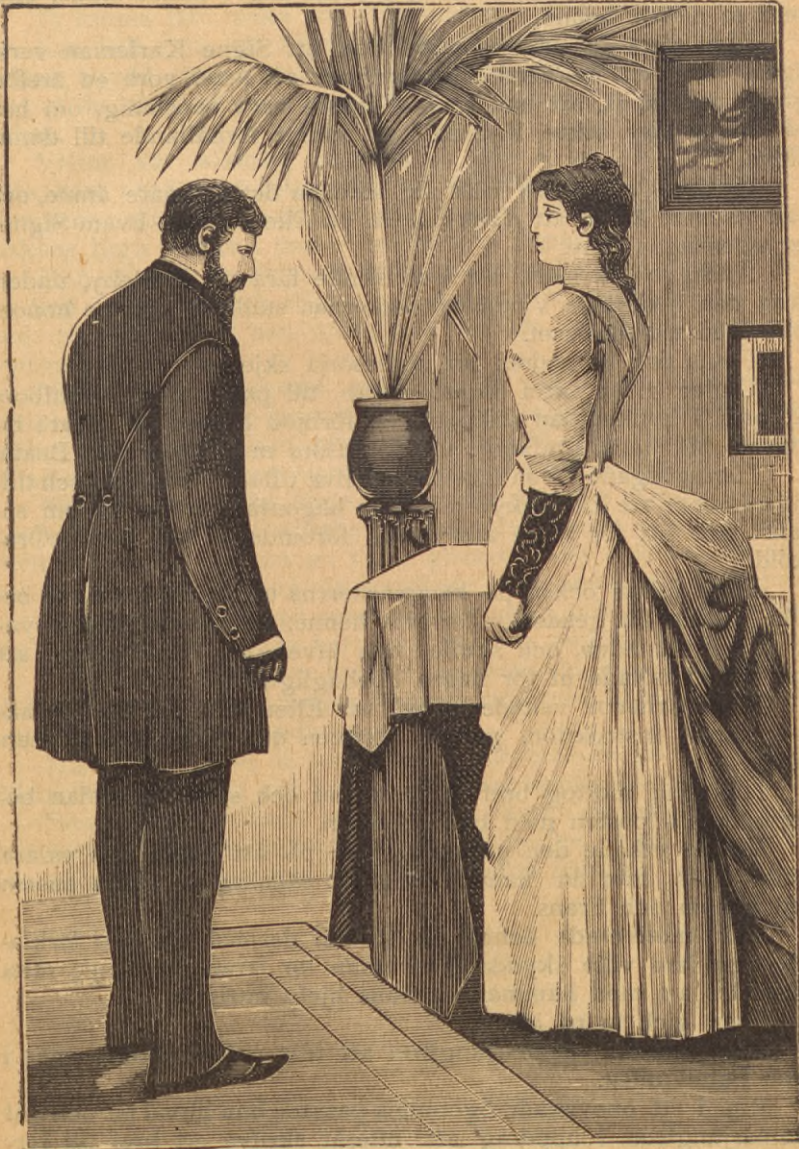
Hon för sin egen del hade endast och allenast sträfvat efter ett enigt och lyckligt förhållande mellan sig och sin man.

Att hon i denna sin sträfvan begått ett misstag, det ville hon ju icke förneka, men dertill hade hon blifvit tvingad, dels genom Axels kärlekslösa, misstrognas förhållande, dels ock genom Hildas intriger.

När kammarherrn direkt frågade, hvart hon ämnat föra hans son, svarade hon utan vidare, att hon haft för afsigt att föra Axel till doktor Weisers privatanstalt för nervlidande och sinnessjuka.

Ja, hon uttalade till och med den förmodan, att åtskilliga omständigheter talade för, att Hilda verkligen låtit föra den bortröfvade till just samma anstalt.

Derför föreslog hon kammarherrn att i hennes sällskap begifva sig ditt för att i nödfall med våld tvinga läkaren att åter försätta fångarne på fri fot.

»Nå, hur har ni utfört det uppdrag jag gaf er?» frågade Hilda vaktaren.

Men Ellen tillade, att fröken Silfverhielm kanske låtit föra Signe, som hon hatade så djupt, till något annat ställe, eller rent af mörda henne.

Men först och sist framhöll hon, att Signe Karleman verkligen vore en mörderskas dotter, och att Axel vore en äreförgäten person, ja, att han rent af måste vara vansinnig, om han på allvar åter sökte komma i ett intimt förhållande till denna flicka.

Grefve Cedersvärd inlät sig icke på detta senare ämne, och han undvek äfven att direkt svara på Ellens fråga, hvem Signes far egentligen vore.

Ändtligen beslöts, att man skulle fara till Karleby, underrätta den hederlige Victor om sakernas ställning och be honom följa med till därhuset.

Frans fick i uppdrag att ombesörja skjutsen.

Under tiden skref kammarherrn till polismästare Dahlbom ett bref, i hvilket han strängeligen förbjöd honom att vidare intrigera mot hans, grefvens, son äfvensom mot Signe och Beata.

Han nödgade äfven Ellen att skriva till sin förvaltare och tillsäga honom att icke bekymra sig om någonting annat än om sin tjänst och att för alltid afbryta all förbindelse med baron Örn-sköld.

Ellen måste också på kammarherrns uttryckliga önskan befalla Karlén att genast underrätta henne, ifall Beata blefve synlig i hufvudstaden, och skulle han äfven dra försorg om, att hon der ej råkade ut för några obehagligheter.

Kammarherrn vakade öfver, att Ellen icke gaf Karlén någon annan instruktion, genom hvilken den första kunde återkallas.

Han sjelf mottog brefvet, läste det och skickade sedan betjenten till posten med båda brefven.

Vidare yrkade den gamle grefven på, att Ellen tills vidare skulle afstå från sin kammarjungfrus sällskap och resa ensam med honom och Frans.

Han motiverade denna sin önskan dermed, att han förklarade, det han ville skydda grefvinnan för faran att å nyo råka i frestelse att med kammarjungfruns hjälp intrigera.

Ellen gick in på allt.

Hon tillsade kammarjungfrun att tills vidare stanna kvar i villan Palmlunden.

Men i ett obehakadt ögonblick passade hon likväl på och gaf kammarjungfrun i uppdrag att efteråt skriva ett bref till förvaltare Karlén.

Så snart den af Frans beställda vagnen anlände, reste kammarherrn, Ellen och betjenten till Karleby.

Vi kunna lätt tänka oss, hur bestört Victor Setterberg blef, när han fick veta, att Signe ingalunda befann sig i den gamla Beatas skydd, utan att hon antagligen blifvit förd till ett dårhus af de skurkaktiga personer, som i Karleby uppträdt som poliser.

Victor var alldeles utom sig af skräck och förbittring, ty hade han anat, hur det egentligen förhöll sig med Signes försvinnande, då hade han sannerligen inte stannat hemma och i allsköns lugn afvaktat underrättelse från Signe.

Han gjorde grefvinnan Ellen de bittraste förebräelser, för det hon med vett och vilja förteगत detta, ja, han gick till och med så långt, att han stämplade hennes förhållande som ett gement brott.

Victor afsände genast ett telegram till baron Ekstam på Redberga, meddelade honom det viktigaste och bad honom om möjligt komma till Hjo, eftersom doktor Weislers privatanstalt för sinnessjuka befunde sig i närheten af nämnda stad.

Vid detta tillfälle lärde Ellen äfven känna Klara, Victors hustru, men kom ej i tillfälle att tala med henne. Victor hade gifvit befallning om, att en vagn genast skulle spännas för, och han hade dertill bestämt de starkaste och snabbaste hästarne.

När han strax derpå med kammarherrn och grefvinnan tog plats i vagnen, utropade han med handen sträckt mot höjden:

— Ve alla dem, som förgått sig mot min kära lilla syster! Med dem, som ej haft något förbarmande med Signe, skall icke heller jag ha något medlidande.

Han såg dervid så hotande och förebrående på grefvinnan Ellen, som om hans ord i första rummet skulle ha gällt henne.

Strax derpå rullade vagnen fort bort i riktning mot Hjo. der man hoppades kunna återskänka grefve Axel och Signe den säkerligen länge mycket efterlängtade friheten.

TRETIOSJETTE KAPITLET.

Hugos upptäckt.

Sent på eftermiddagen anlände våra vänner till Hjo.

Kammarherrn och Victor voro naturligtvis redan förberedda på, att dårhusläkaren doktor Weisler skulle komma att förneka fångarnes vistelse i hans anstalt, och att det antingen skulle behövas list eller våld för att förmå honom utlemna dem och aflägga en bekännelse.

Våra bekanta togo in på gästgifvargården, der man äfven hyrde ut rum till resande, och nämnde ej ett ord om ändamålet med sin härvaro.

Grefve Cedersvärd begaf sig nästan omedelbart efter ankomsten till Hjo till poliskommissarien, framförde sitt ärende och anhöll om polisens hjälp för att kunna genomleta anstalten.

Grefven såg sig ingen annan råd än att taga sin tillflykt till detta medel, alldenstund han på förhand var öfvertygad om, att doktor Weisler ej skulle tillåta någon privatman undersöka hans anstalt.

Kammarherrn bad kommissarien behandla saken så diskret som möjligt, eftersom man ville undvika allt onödigt uppseende.

Kommissarien erbjöd sig att personligen ledsaga grefven till anstalten, och han bestämde tiden, när man skulle öfverraska doktor Weisler.

Kammarhern hade ingen aning om, att han och hans följeslagare redan blifvit föremål för en spions uppmärksamhet, fastän de på allt sätt sökt undvika uppseende.

Denne spion följde också efter kammarherrn ända till kommissariens bostad, men gick sedan åter hastigt sin väg.

Spionen sammanträffade strax derpå med en person, hvilken han tilltalade med »herr baron.»

Den senare hade svept om sig så omsorgsfullt, att man af hans ansigte knappast kunde se mera än ögonen.

Men qvällen hade ju redan inbrutit, och mörkret gjorde det alldeles omöjligt för en att bestämma, hvilka den maskerade och spionen egentligen voro.

Den förre åhörde den i hviskande ton aflagda rapporten och skrattade sedan så förnöjdt, som om någon stor lycka vederfarits honom.

Sedan gingo båda med snabba steg vidare och voro snart i skumrasket spårlöst försvunna.

När kammarherrn återkom till gästgifvargården, der Victor och Ellen stannat kvar, öppnades plötsligt dörren, och två äldre män, af hvilke den ene tycktes stödja den andre, stego in i rummet.

Värden kom genast springande efter dem och ropade:

— Mine herrar, jag har ju redan sagt er, att detta rum är upptaget af det andra herrskapet.

— Se så, var nu inte så ifrig! yttrade den ene främlingen helt lugnt. Vi skulle naturligtvis ha respekterat er önskan, om vi icke händelsevis sett, att den ene herrn här är en gammal god vän till oss.

Victor och grefven sågo förvånade och på samma gång missnöjda på de båda obehöriga inkräktarne, ty de kände ingendera af dem, och icke heller hade de på rösten känt igen den, som nyss talat.

Kammarherrn, som redan befarade, att man här hade att göra med fräcka spioner, gick genast emot de båda männen och yttrade:

— Jag beklagar, mina herrar, att jag icke äls kan räkna er till våra bekanta, och måste därför be er icke längre störa oss genom er närvaro.

Då tog den ene herrn upp ett papper ur fickan, lemnade det till kammarherrn och svarade:

— Min herre, var god läs detta, och ni skall deraf finna, att vi äro gamla bekanta, fastän vi icke träffats på många år. Men hvad vi ytterligare ha att säga, det kunna vi ju säga, utan att herr värden är närvarande.

Kammarherrn vek upp papperet och såg, att det var ett telegram, som baron Ekstam afsändt till sin son.

Grefven blef icke litet förvånad och såg, sedan han hastigt genomögnat telegrammet, ännu en gång forskande på den framför honom stående äldre herrn.

— Mycke' riktigt, yttrade han strax derpå till den både ängslige och nyfikne värden, denne herre är en gammal bekant till mig, som jag verkligen icke skulle ha känt igen, om han icke genom detta papper legitimerat sig. Var god och skicka genast hit ytterligare ett par flaskor vin, ty ett så oväntadt och gladt återseende måste firas.

Värden var nu öfvertygad om, att det förhöll sig så, som kammarherrn sagt. Han drog sig tillbaka.

Men så snart han lemnat rummet, tog den ene herrn af sitt långa, hvita lösskäg, och ett ungdomligt ansigte blef synligt.

— Verkligen! utbrast den hastigt tillskyndande Victor vid denna syn. Det är ju ni sjelf, herr baron Hugo.

Den tilltalade fäste genast åter på sig lösskägget och lade pekfingeret på munnen, ett tecken till, att han icke ville, att hans namn skulle bli bekant.

— Ja, visst är det jag, svarade han i hviskande ton. Min följeslagare är herr Wallén.

— Ja verkligen, sade den öfverraskade Victor. Men i denna förklädnad kan man då sannerligen inte känna igen någon af er.

— Så mycket bättre! svarade baron Hugo leende. Men vi ha nu ej tid att samtala om bisaker. Jag och herr Wallén ha hela tiden spanat efter Signe och äfven lyckats finna hennes spår. I dag på förmiddagen fick jag telegram från min far, att jag genast borde bege mig hit för att sätta mig i förbindelse med herrarne. Nu gäller det att så fort som möjligt bryta upp för att öfverraska den skurkaktige doktor Weisler med ett oväntadt besök. Öfverraskningen skall bli så mycket större, som fröken Silfverhielm och hennes betjent för närvarande äro doktors gäster.

— Hvad ni säger, herr baron! utbrast den förvånade kammarherrn. Ni vet, hvar Hilda Silfverhielm för närvarande finnes.

— Ja visst! Det har jag och herr Wallén redan utspionerat. För några dagar sedan sutto vi på en gästgifvargård några mil härifrån och åhörde ett samtal, som en person, hvilken lät titulera sig för baron, förde med en annan man. Vi förstodo, att det var baron Örnsköld, och hörde honom och hans följeslagare förarga sig öfver, att baronessan Silfverhielm förekommit dem och bortfört Signe. Vi hörde äfven baronen göra sig lustig öfver, att vi allesamman sväfvade i den villfarelsen, att Signe befunne sig i sin mors skydd. Han uttalade den förmodan, att Signe blifvit förd till doktor Weislers privatanstalt

för sinnessjuka. Han ville så fort som möjligt förskaffa sig visshet derom, men först måste han ännu en gång rådgöra med grefvinnan Ellen. Vi begåfvo oss genast hit, men först för några timmar sedan ha vi erhållit full visshet, ty vi lyckades uppsnappa ett samtal mellan fröken Silfverhielm och hennes betjent i den till anstalten hörande parken. Fröken Silfverhielm talade med sin följeslagare både om Signe och grefve Axel, för hvilken senare, såsom hon sjelf sade, hon senast i dag hållit en sådan predikan, att han omöjligen kunde tro annat, än att han blifvit forslad till dårhuset af sin fru.

— Huru, herr baron, utbrast Victor, ni vet då alltså redan, att äfven unge grefve Cedersvärd blifvit förd till dårhuset af denna skändliga qvinna?

Ellen sträckte liksom besvärjande sina hopknäpta händer mot baronen och utropade:

— O, jag ber er, herr baron, säg mig allt, om min olycklige mans öde!

Hugo mönstrade grefvinnan med en nästan genomborrande, förebrående blick och vände sig sedan tigande och med tydligt förakt bort från henne.

Vänd till Victor och den gamle kammarherrn, yttrade han.

— Jag beklagar rätt mycket, att jag måste afstå från en närmare bekantskap med denna dam; ty hvad hon syndat mot min olyckliga släkting, den stackars Signe, kan hon hvarken på jorden eller i himlen stå till svars med.

— Låt oss lemna detta ämne, herr baron! föll kammarherrn i bedjande ton den unge mannen i talet. Hvad som en gång skett, det kan icke mera göras ogjordt. Ellen har felat, men straffet har heller icke låtit vänta på sig. Låt oss alltså förblifva vid det, som för oss är hufvudsaken, och säg oss allt, hvad ni vet om Hildas skändliga intrig mot Signe och min son!

— Herr grefve, fortfor Hugo, jag vet bestämdt, att er herr son och Signe befinna sig i doktor Weislers snygga anstalt. Det sade fröken Silfverhielm helt öppet till sin betjent. Vi, jag och herr Wallén, skulle genast ha vidtagit erforderliga åtgärder för att befria fångarne och ställa baronessan till ansvar, om icke min far i sitt telegram strängeligen ålagt mig att först sätta mig i förbindelse med er, innan vi företoge något. Jag insåg också, att detta råd var godt, och skyndade genast hit för att göra med er och uppmana er att med oss göra gemensam sak och utan tvekan eller dröjsmål energiskt uppträda mot dessa samvetslösa menniskor.

Kammarherrn tryckte Hugos hand och utbrast:

— Verkligen alltså, herr baron! Ni vet det, ni hade redan erhållit kännedom om, att min son blifvit förd till därhuset af den vanvettiga fröken Silfverhielm?

— Ja visst, herr greve! bekräftade Hugo. Det var tur, att min far i telegrammet omnämnde hennes nya våldsbragd, ty derigenom sporrades jag att ännu uppmärksammare ge akt på hennes göranden och låtanden. Baronessan kände sig fullt säker här, eftersom doktor Weisler är en gammal bekant till henne.

— Godt! Kommen då, mina vänner! utropade Victor. Låtom oss skynda, så att icke greve Axel och min stackars syster behöfva stanna en minut längre i dessa förskräckliga människors våld, än hvad som är alldeles oundvikligt!

— Ja, instämde kammarherrn. Äfven jag röstar för, att vi så fort som möjligt afgöra saken. Men därför få vi icke begå någon öfverilad handling, utan måste vi vänta tills herr polis-kommissarien kommer och hemtar oss.

Kammarherrn redogjorde för sin öfverenskommelse med kommissarien.

När Hugo hörde att den senare genast skickat ett par poliser till anstalten för att tills vidare i största hemlighet bevaka den samma, kände han sig betydligt lugnad.

Men för säkerhets skull föreslog han, att han och Wallén skulle skynda före ut till anstalten och tillsammans med poliserna bevaka huset, så att inte fångarne till äfventyrs kunde föras till något annat ställe.

Grefve Cedersvärd gillade detta förslag, men kunde icke underlåta att fråga, om Hugo hade anledning befara, det Hilda ämnade föra fångarne till något annat ställe.

Hugo och privatdetektiven försäkrade, att hvarken Hilda eller hennes betjent hade någon aning om, att de båda unga männen gifvit akt på dem och lyssnat till deras samtal.

Kammarherrn var nu lugnad, i all synnerhet som Hugo försäkrade, att han tydligt hört baronessan yttra, det hon under den närmaste framtiden icke ämnade lemna sin säkra tillflyktsort.

De båda förklädde männen begåfvo sig i väg.

Herr Setterberg och kammarherrn måste invänta poliskommissariens ankomst.

En half timme senare kom denne i en tackvagn för att afhemta de båda herrarne och grefvinnan Ellen.

Utan att väcka det ringaste uppseende stego dessa in i vagnen, i hvilken kommissarien satt.

Så snart de stigit in, rullade vagnen bort.

— Man hade vidtagit alla möjliga försigtighetsmått och hoppades därför kunna öfverrumpla och demaskera intrigmaker-skan Hilda och hennes medbrottslingar samt tvinga dem att utlemna fångarne.

Vagnen for direkt fram till anstaltens inkörsport.

En af poliserna hade redan gifvit kommissarien ett öfverenskommet tecken, att intet misstänkt förmärkts, medan de hållit vakt kring anstalten.

En polis, hvilken, klädd som herrskapstjenare, satt bredvid kusken, hoppade ned från kuskbocken och bultade på porten.

En karl kom och frågade, hvem det var, som ville komma in i anstalten.

Den till betjent förklädde polisen nämnde ett adelsnamn och sade, att hans herre genast önskade tala med direktören i en trängande angelägenhet.

Det vore fråga om en dams intagande på vårdanstalten, hvilken dam haft olyckan att plötsligt bli hemsökt af förföljelsemani.

Karlen gaf undvikande svar, han viste sjelf icke med säkerhet, om herr direktören vore hemma.

Han skulle emellertid strax höra efter. Vore inte doktor Weisler hemma, så kunde patienten icke mottagas i dag, och i så fall måste herrskapet komma igen nästa dag.

Så snart han aflägsnat sig för att begifva sig till doktors rum, öppnade polisen med en dyrk fort och ljudlöst porten.

På en vink af honom stego de åkande ur vagnen och inträdde i huset.

Lika fort skyndade äfven ett par andra civilklädda polis-män till och stego likaledes in.

Poliskommissarien, som var väl lokaliserad på stället, gick före och begaf sig direkt till doktors arbetsrum.

När han kom dit, lyssnade han några ögonblick vid dörren, och när han hörde, att den förut omnämnde karlen ännu talade med doktorn, öppnade han utan vidare dörren, steg in i rummet och yttrade:

— Min bästa herr doktor, ni får ursäkta, att jag stiger in till er oanmäld; men den angelägenhet, som för mig hit, tål intet uppskof.

Öfver läkarens ansigte gled ett bittert leende.

— Herr kommissariens sena besök i mitt hus är för mig verkligen en lika oväntad som glad öfverraskning.

TRETIOSJUNDE KAPITLET.

En fräck lögnare.

Äfven baron Hugo och herr Wallén hade fort skyndat till och följt med de andre in i anstalten.

Poliserna stannade i korridoren utanför doktors arbetsrum för att vaka öfver, att icke Hilda kunde bli varnad.

Men två af poliserna nöjde sig icke med att här lugnt invänta, hvad som komma skulle, utan begåfvo sig till det i parken belägna sjukhuset och fattade posto vid ingången till det samma.

Nu kunde fångarne omöjligen i sista, afgörande ögonblicket föras ut ur denna afdelning och gömmas på annat håll.

Wallén sjelf bevakade trappan, som ledde till öfre våningen, för att genast vara till hands, ifall fröken Silfverhielm skulle försöka fly.

Äfven ytterporten var besatt och anstalten dessutom bevakad utifrån.

Under sådana omständigheter måste det betraktas som en omöjlighet för Hilda och John att kunna undgå faran att bli häktade

Lika omöjligt tycktes det vara att obemärkt föra de båda fångarne Axel och Signe ut ur anstalten.

Vi ha sett, på hvilket beslutsamt och öfverraskande sätt poliskommisarien närmat sig läkaren.

— Tvifvelsutän, fortfor kommissarien i skenbart mycket vänlig ton, känner ni redan orsaken, hvarför jag kommit hit i qväll.

Doktor Weisler ryckte lätt på axlarna.

— Jag beklagar mycket, att jag icke ens har någon aning om, hvad som förskaffar mig äran af ert besök, svarade han med ett

förbindligt leende. Men, tillade han obesväradt, hade ni bara kommit några minuter senare, så hade ni icke mera träffat mig här, ty jag stod just i begrepp att begifva mig till min privatbostad.

— Så, så. Jag hoppas, ni inte har någon brådska.

— Nej, visst inte! Jag har ingenting anuat att försumma, än att jag, så länge jag står till er tjänst, måste sakna den bekvämlighet, som efter dagens mödosamma arbete för mig är ett trängande behof.

— Jag skall inte uppehålla er längre, än som är alldeles nödvändigt, förklarade kommissarien.

Doktorn nickade.

Han flyttade fram en stol till skrifbordet.

— Törs jag be er sitta ned några ögonblick? yttrade han. Jag skall strax stå er till tjänst, så snart jag gjort mig underättad om det andra herrskapets ärende och bedt dem vänta, tills jag blir ledig.

— Åh, gör er för all del inte det besväret! inföll kommissarien. Herrskapet i fråga har kommit hit i mitt sällskap och önskar få vara vittne till mitt samtal med er.

— Ja så. Nå ja, det har jag heller ingenting emot, herr kommissarie! men man anmälde nyss, att ett herrskap kommit hit, medförande en ny patient. Detta herrskap väntar på mig, och därför måste ni för några ögonblick ursäkta mig.

Kommissarien gjorde en afvärjande gest.

— Låt det vara, herr doktor! sade han. Vi, det ifrågavarande herrskapet och jag, använde bara denna lilla list för att fort slippa in. Någon annan söker er ej, och lyckligtvis behöfver ingen af oss edra tjänster i egenskap af läkare.

Doktor Weisler låtsades bli mycket öfverraskad af denna poliskommissariens förklaring.

— Dessa edra ord förvåna mig verkligen, sade han.

— Förvåna de er?

— Ja visst!

— Det tror jag precis inte.

— Men, herr kommissarie, tror ni inte, att det måste synas en smula egendomligt, att folk begär inträde här under en sådan förevändning, då det ju endast behöfs ett ord af er för att när som helst slippa in?

— Ja, se det var min mening att öfverraska.

— Ja så. Då måste ni också ha skäl dertill.

— Jag har så också.

Weisler smålog.

Han ryckte tviflande på axlarna.

— Och törs jag fråga efter anledningen till detta ert i själva verket öfverraskande besök?

— Ja, jag kommer strax dit.

Doktorn gjorde en lätt bugning.

Han tog plats och uppmanade medelst en gest kommissarien att göra sammalunda.

— Herr doktor, hvad är egentligen ändamålet med den unga damens härvaro, som för några dagar sedan i sällskap med en ung man tog sin bostad i er anstalt.

Läkaren låtsade bli mycket förvånad.

— Om hvilken ung dam talar ni, herr kommissarie? frågade han med ett förbindligt leende.

— Jo, om baronessan Silfverhielm.

Weisler ruskade på hufvudet.

— Beklagar, sade han, att ni i det fallet måste ha blifvit falskt underrättad, herr kommissarie; ty jag känner ingen baronessa med det namnet, och ännu mindre har jag henne som patient i min klinik.

— Åh jo, bästa herr doktor, inföll kommissarien, ni känner den unga damen mycket väl, ja, ni har till och med känt henne se'n flera år tillbaka.

— Nej, nej, visst inte! Det är ett fullkomligt misstag, herr kommissarie, försäkrade läkaren med stor bestämdhet. Jag har för resten på sista tiden icke mottagit en enda qvinlig patient.

— Verkligen inte, herr doktor?

— Jag försäkrar.

— Nå ja, huru dermed egentligen förhåller sig, det lemna vi tills vidare derhän, fortfor kommissarien; ty angående fröken Silfverhielm är det ej fråga om en patient, utan ni har endast åt henne upplåtit bostad i ert hus. Korteligen, såväl hon som hennes resällskap, en person vid namn John, vistas som gäster i ert hus.

Doktor Weisler sprang hastigt upp från stolen.

— Men, herr kommissarie, utbrast han i nästan förebrående ton, nu vet jag verkligen icke, hur jag skall tyda edra underliga yttranden. Min anstalt är väl inte något vårdshus heller, och följaktligen är den icke något tillhåll för resande främlingar. Men vore det så, som ni säger, att jag redan sedan lång tid tillbaka känt damen i fråga och velat visa henne gästfrihet, skulle jag naturligtvis åt henne upplåtit bostad i mitt privata hem. Eller finner ni icke sjelf, att det skulle ha varit en förolämpning mot en sådan dam, om jag, då jag har tillräckligt med gästrum i min privata bostad, låtit henne bo på kliniken i nästan omedelbar närhet af dårar och sinnessjuka?

— Mycke' riktigt, medgaf kommissarien. Under vanliga förhållanden måste jag ge er rätt, men här är det ett annat förhållande.

Doktor Weisler smålog.

— Om ni påstår det, herr kommissarie, svarade han, så måste jag verkligen be om närmare förklaring, ty jag förstår rakt inte meningen med edra ord.

— Ja visst, herr doktor, denna förklaring skall jag visst icke bli er skyldig.

Weisler bugade sig förbindligt.

Ett leende krusade hans läppar.

— Den dam, om hvilken här är fråga, fortfor kommissarien, hade all anledning att lefva i största tillbakadragenhet, alldenstund hon, hvilket äfven ni måste ha er bekant, efterspanas af polisen.

Läkaren rätade upp sig till sin fulla längd, och yttrade i en ton, som om han känt sig djupt sårad.

— Herr kommissarie, jag beklagar mycket, att ni till mig, som ni ju se'n flera år tillbaka känner såsom en i allo oförvitlig hedersman, yttrar ord, hvilka på ett hår när likna en miss-tanke. Men alldenstund edra ord icke kunna missförstås, känner jag mig föranlåten att energiskt motsäga er. Jag är ingen sådan person, som gömmer af polisen efterspanade brottslingar. Jag förstår heller sannerligen inte, hvad jag skulle ha för intresse af att på sådant sätt motarbeta polisen.

— Och likväl har ni gjort det, herr doktor, förklarade poliskommissarien.

— Men jag försäkrar herr kommissarien . . .

— Herr doktor, föll den senare läkaren i talet, genom ert nekande försämrar ni endast i väsentlig mån er belägenhet.

— Liksom jag skulle ha något att förneka! uppbrusade läkaren. Men om ni framkastar dylika beskyllningar, så måste ni också ha bevis för ert påstående.

— Jag skall genast öfverbevisa er om den af er begångna stora orätten.

— Godt! sade läkaren. Under sådana omständigheter afstår jag helt och hållet ifrån att vidare försvara mig; ty den, som försvarar sig med allt för stor ifver, bevisar derigenom, att han ändå känner sig skyldig. Men det är lyckligtvis icke förhållandet med mig, och derfor motser jag med största lugn alla åtgärder, som ni möjligen kommer att vidtaga.

— Men jag, tog kommissarien åter till ordet, skulle ändå vilja ge er det välmenta rådet att gå mig en smula till mötes, innan jag skrider till ytterligheter; ty att jag skall komma

edra hemligheter på spåren, derom är jag på förhånd aldeles viss. Men ert ansvar kommer sedan att bli vida större.

— Och det säger ni mig, en oförvitlig hedersman, herr kommissarie? yttrade Weisler i bitter, ironisk ton. Jag svarar er derpå, att jag efter det, som jag nu måst höra, kommer att inskränka mig till att lida utan att klaga och icke alls säga någonting mera om er beskyllning, tills ni öfvertygat er om, att edra mot mig uttalade misstankar äro fullkomligt ogrundade och gripna i luften.

— Jag måste då göra hvad pligten bjuder mig, förklarade kommissarien. Följ mig! Jag skall sjelf föra er till de rum, som bebos af fröken Silfverhielm och hennes betjent. Men jag gör er uppmärksam på, att vid den husvisitation som vi komma att anställa, ni måste förhålla er fullkomligt lugn, och att ni icke är berättigad att yttra ett enda ord till någon af er personal eller låta tillstålla någon af den samma någon hemlig befallning. Ni är tills vidare min fånge.

— Som herr kommissarien befäller, svarade läkaren med orubbligt lugn.

Kommissarien tillkallade en konstapel, hvilken han gaf i uppdrag att noga bevaka doktorn för att göra det omöjligt för denne att sätta sig i förbindelse med någon.

Sedan tillkallade han baron Hugo och herr Wallén.

— Mine herrar, sade han, ni ha erhållit kännedom om, i hvilka rum här i anstalten baronessan Silfverhielm bott, det vill säga, ännu bor. Fören oss dit, på det att vi må kunna öfverbevisa herr doktorn om, att han ändå herrbergerar hemliga gäster i sitt hus!

De tilltalade vore genast beredda att efterkomma kommissariens uppmaning.

— Nå-å, herr doktor, vände sig stadens högste polisman ännu en gång till dårhusläkaren, ni ser, hur vådlig er belägenhet blir, om ni fortfar att förneka de i er anstalt befintliga personernas närvaro. Jag varnar er ännu en gång för osanning. För oss i stället nu sjelf till baronessan!

Doktor Weisler log öfverlägset och hånfullt.

— Jag beklagar, herr kommissarie, sade han, att jag ej kan göra bruk af er godhet. Gör för all del hvad ni tror vara er pligt. Jag för min del motser allt med det själslugn, som medvetandet om ens oskuld förlänar.

— Skönt! Då gå vi, afgjorde kommissarien. Den, som inte lyssnar till goda råd, kan naturligtvis inte heller hjälpas. Blott allt för snart skall ni ångra, att ni slagit mina välmenta råd i

vädret, ty jag är öfvertygad om, att jag snart i ert hus skall göra äfven andra, för er synnerligen graverande upptäckter.

Baron Ekstam och privatdetektiven skyndade uppför trappan till husets öfre våning.

Den ene polisen hade fattat doktorn i armen och drog honom på så sätt med sig.

Kommissarien, kammarherrn, Victor och Ellen följde omedelbart efter läkaren och släpte honom ej ett ögonblick ur sigte.

Der uppe stannade Hugo och detektiven och pekade på ett par dörrar.

— Här äro rummen, sade baronen. Jag såg baronessan titta ut genom femte fönstret, utifrån från höger räknadt. Herr doktorn är nog så vänlig och upplyser om, hvilken dörr som leder till det ifrågavarande rummet.

— I så fall bara rakt in genom den dörr, vid hvilken ni står, min herre, sade läkaren i hånfull ton. Hvarje rum har två fönster, och om ni sett nådig fröken titta ut genom det femte fönstret, så kan endast den tredje dörren föra till det rummet. Men herrarne komma säkerligen att känna sig åtskilligt besvikna, alldenstund, intet annat jag vet, samtliga rummen stå obebodda.

Kommissarien befalde läkaren tiga och gick sedan fram till den ifrågavarande dörren.

Han tog i dörrvredet.

Dörren var läst.

— Har ni nycklarne till dessa rum? sporde kommissarien.

— Nej, svarade läkaren. Sköterskan i denna afdelning har nycklarne i sitt förvar.

— Hvar träffas sköterskan?

— Är hon inte för tillfället upptagen af sina göromål, så träffas hon inne i vaktrummet. Dörren, som ni ser der på höger hand, leder till vaktrummet.

Kommissarien befalde, att man skulle se efter, om sköterskan fans i det ifrågavarande rummet.

Så skedde.

Några ögonblick senare kom Wallén, som utfört detta uppdrag, tillbaka med en sköterska.

Kommissarien gick emot den gamla qvinnan och tog sjelf emot nycklarne af henne.

— Säg, yttrade han dervid, i hvilket rum bor den unga dam, hvilken såsom doktors gäst i sällskap med en ung man vistats här några dagar?

Sköterskan ruskade med en förvånad blick på hufvudet.

— Här uppe, sade hon, äro rummen upptagna endast af patienter.

— Nå ja, det kan ju hända, att doktorn utgifvit de båda personerna för patienter, fortfor kommissarien. I hvilka rum bo alltså de båda personer, som nyligen blifvit upptagna här?

Åter igen ruskade sköterskan på hufvudet.

— Då vet jag verkligen inte, hvad herr doktorn kan ha sett er, svarade hon, ty här uppe befinna sig de patienter, som äro obotliga. Men dessa ha allesamman redan en längre tid varit här. På de sista tre månaderna har det inte kommit någon ny patient till min afdelning.

Kommissarien lade sin hand på qvinnans axel.

— Vet ni, sade han, skarpt betonande sina ord, hvad som kommer att hända er, om ni icke talar sanning, och om det skulle visa sig, att ni ljugit för mig?

Qvinnan darrade något lite' och såg tämligen ängsligt på den fullkomligt lugne doktorn.

— Jag låter genast arresteras er och föra er till häktet, om ni förtiger sanningen, hotade kommissarien.

— Arresteras? upprepade den häpna qvinnan och ryggade ett steg tillbaka. Men jag har ju ingenting ondt gjort.

— Se så, var nu inte ängslig! När man har ett godt samvete, behöfver man inte vara rädd, uppmuntrade doktorn sköterskan.

Genast vände sig kommissarien till läkaren och yttrade i befallande ton:

— Herr doktor, om ni vågar att ännu en gång tala, innan ni blifvit tillfrågad, låter jag genast föra bort er, ty vi skola äfven utan er komma edra hemligheter på spåren.

Weisler smålog ironiskt.

Till allas förvåning uppträdde han på ett sådant sätt, som om han varit alldeles säker på sin sak.

— Har ni på de senaste dagarne städse haft tienstgöring här uppe i denna afdelning? vände sig kommissarien åter till sköterskan.

— Ja, svarade denna. Jag har dagen i ända varit här uppe, och i går natt hade jag dessutom nattvakten.

— Nå, då måste ni ju också veta, att de båda främlingarne, herr doktors gäster, i qväll efter mörkrets inbrott återkommit hit till anstalten och begifvit sig in i ett af rummen här uppe.

— Derom har jag ingen aning, bedyrade qvinnan. Jag vet om ingenting, jag har icke erhållit något uppdrag, och jag har i min afdelning haft så fullt upp att göra, att jag omöjligen haft tid att bekymra mig om någonting annat.

— I hvilka rum finnes de sinnessjuka patienterna? sporde kommissarien vidare.

— I alla rummen med undantag af de tre första.

Skönt! Ni stannar här och rör er tills vidare ej ur fläcken. Sedan lemnade kommissarien nycklarne till en konstapel med tillsägelse att öppna dörren till tredje rummet.

Så skedde.

Det var ett rum med två fönsterlufter, men till kommissariens förvåning var det tomt.

Det var enkelt möbleradt, men i alla fall betydligt treffigare än de med ett fönster försedda dårhuscellerna.

Kommissarien tog sjelf ett ljus i handen och steg in i rummet, följd af Hugo och en konstapel.

De genomletade rummet, och kommissarien sökte särskildt en löndörr, genom hvilken de sökta personerna möjligen helt oförmärkt kunnat försvinna eller draga sig tillbaka in i något hemligt gömställe.

Äfven Wallén hade följt med in i rummet, och han uppbjöd all sin skarpsinnighet för att om möjligt upptäcka något spår af, att baronessan Silfverhielm bott här.

Plötsligt böjde han sig ned och upptog ett bakom soffgafveln liggande litet föremål.

Han tillkallade genast kommissarien och lemnade honom föremålet, i det han samtidigt utvisade platsen, der han hittat den med ädelstenar och ett miniatyrporträtt smyckade broschen.

Porträttet förestälde en äldre dam.

— Jag antar, herr kommissarie, sade detektiven, att vi nu funnit beviset, ty enligt min åsigt har ingen annan än just fröken Silfverhielm tappat broschen.

Kommissarien granskade fyndet.

— Herr grefve, ropade han, var god och kom hit!

Icke endast kammarherrn efterkom denna polismannens uppmaning utan äfven den af sinnesrörelse och nyfikenhet halft förgångna Ellen.

— Ni känner ju personligen baronessans anhöriga? frågade kommissarien.

— Ja visst! instämde kammarherrn.

— Då känner ni kanske också den gamla dam, som detta lilla porträtt föreställer?

Kommissarien visade grefven broschen.

— Denna brosch tillhör Hilda, förklarade genast kammarherrn.

— Ja visst! Äfven jag känner igen detta smycke såsom baronessans tillhörighet, inföll Ellen triumferande.

— Och ni är säker på, att ni icke misstar er, herr greve? frågade kommissarien vidare.

— Fullkomligt säker, bedyrade den tilltalade.

— Hvarje misstag är uteslutet, skyndade sig Ellen att försäkra. Porträttet på broschen föreställer baronessans afidna moder. Hilda bar samma brosch den dag, då hon, misstänkt för att vara sinnesrubbad, forslades till dårhuset.

— Förhåller det sig så, herr greve? frågade polismannen.

— Ja Hilda har ärfvt denna brosch efter sin mor.

— Nå, då ha vi ju redan ett ojäfaktigt bevis, att fröken Silfverhielm uppehållit sig här i anstalten och speciellt i detta rum.

— Men nu skall och måste doktorn erkänna.

— Ja, det måste han.

— Vi ska' nog lösa hans tunga.

Så utropade Hugo, Victor och grefvinnan Ellen samtidigt. Kommissarien kallade in läkaren.

Denne kom.

Doktor Weisler tycktes redan ha hört, hvilken oväntad upptäckt man gjort.

Hans ansigte hade blifvit något blekare.

Han darrade till och med helt lindrigt.

Med allvarsam min såg han forskande på kommissarien.

— En ren tillfällighet har öfverbevisat er om lögn, tilltalade den senare läkaren. Den här broschen har redan af tvänne vittnen blifvit igenkänd som fröken Silfverhielms tillhörighet. I det rum, i hvilket detta smycke tappats af baronessan, måste denna naturligtvis personligen ha uppehållit sig. Jag uppmanar er därför att nu tillstå sanningen och ofördröjligen säga oss, hvar baronessan för tillfället håller sig gömd här i huset.

Doktor Weisler såg stadigt på kommissarien.

I temligen fräck, hänfull ton svarade han:

— Herr kommissarie, jag tillåter mig starkt betvifla, att broschen verkligen blifvit hittad här i detta rum, ty en person, som aldrig vistats i mitt hus, kan icke heller här ha förlorat något.

— Nu går det verkligen för långt, utbrast Hugo.

— Det är en fräckhet utan like, gnisslade Ellen.

Kommissarien äskade tystnad medelst en gest, som icke kunde missförstås.

Sedan vände han sig åter till läkaren, i det han frågade:

— Hur vill ni då förklara, att broschen, som bevisligen tillhör fröken Silfverhielm, kunde hittas här?

— Det är just det, som jag bestrider, svarade den tilltalade. Min förmodan bedrar mig säkerligen icke, när jag antar, att

herrn der gjort mig den tjensten att lägga broschen, hvilken han säkerligen hittat på något helt annat ställe, här på golfvet för att sedan kunna träda fram och påstå, att han funnit den här.

— Herr doktor, utbrast den förbittrade Wallén, denna er fräckhet öfverstiger alla gränser. Men vänta bara, er ska' vi nog förbluffa och stuka med vidare upptäckter.

— Se så, lugna er, herr Wallén! sade kommissarien. Jag såg ju sjelf, när ni böjde er ned för att taga upp smycket, ja, jag fick nästan samtidigt med er syn på broschen. Men just emedan jag inser, hur hårdnackad doktorn är, vilja vi icke längre uppehålla oss med att af honom söka få veta sanningen. — Alltså, mine herrar, vände han sig till våra vänner, låtom oss skynda att leta reda på baronessan.

— Herr kommissarie, sade kammarherrn, jag föreslår, att vi först af allt befria min son och den stackars Signe ur den förskräckliga fångenskapen.

— Ja visst! Ja, naturligtvis! instämde baron Hugo och Victor ifrigt. Det är hufvudsaken. Baronessan undgår oss i alla fall inte, ty vi kunna ställa vakt här.

Åtven Ellen yrkade på, att man först skulle befria hennes man.

Kommissarien hade ingenting deremot, han uppstälde endast det vilkoret, att man först i största hast skulle titta in i de båda bredvidliggande rummen för att se, om Hilda och John funnos der.

Så skedde äfven.

Dörrarna till de båda angränsande rummen öppnades, och rummen genomletades i största hast, men man fann hvarken Hilda eller John.

En konstapel fick i uppdrag att hålla vakt här uppe.

Doktor Weisler tvangs att följa med till det i parken belägna sjukhuset, der, såsom baron Hugo ju hört af Hildas mun, grefve Axel och Signe höllos fångna.

TRETIOÅTTONDE KAPITLET.

Ett misstänkt fynd.

Vi kunna rätt lifligt föreställa oss, med hvilka stora förhoppningar kammarherrn, baron Hugo och Victor begåfvo sig i väg till det i parken belägna sjukhuset.

Ellen kände sig naturligtvis åtskilligt beklämd, ty hon fruktade naturligtvis det ögonblick, då hon måste träda inför sin man och Signe, och höra deras förenade anklagelser mot henne.

Den gamle kammarherrn hoppades till Gud, att han snart skulle få sluta sin räddade och befriade son i sina armar.

Victor hoppades få göra det samma med sin kära fostersyster.

Men baron Hugo längtade med största otålighet efter det ögonblick, då han för Signe finge berätta, att hon vore hans släkting, och att hon lyckligtvis sväfvat i en stor, beklaglig villfarelse angående hans fars förment fiendtliga sinnesstämning mot henne.

De båda personer, som hållit vakt i parken, sade sig ej ha varsnat någonting misstänkt.

Läkaren skar tänderna af ilska, när han såg och hörde, hur strängt polisen förfor mot honom.

Han hade hittills icke haft någon aning om, att äfven huset i parken var bevakadt.

— Mine herrar, utbrast han förtrytsamt, det är ju rent vansinne att lägga mig dylika saker till last. Jag kan inte hjälpa, att jag tycker mig vara den ende förståndige bland en mängd dårar. Jag skulle olagligen i mitt hus som fångar qvarhålla en förnäm man och en ung dam, som icke alls äro sinnesrubbade, och det på uppdrag af den der baronessan, som jag knappast känner till namnet?

— Allt det der skall snart visa sig, svarade kommissarien. Man har inte anklagat er utan orsak, ty ni är ännu skyldig oss svaret på den frågan, huru den der broschen kommit in i ert hus.

— Visst inte, herr kommissarie, svarade läkaren trotsigt. Jag har ju i det fallet öppet och tydligt uttalat min förmodan, och det är en orättvisa utan like, att ni sätter mera tro till den förste bäste lögnares förtal än till mig, en man, som ännu aldrig låtit det ringaste komma sig till last.

— Men hvarför försvarar ni er då så ifrigt, om ni är medveten om er oskuld? Vore misstanken mot er ogrundad, så borde ni ju icke ha någonting att invända mot en husvisitation under min personliga ledning, alldenstund er oskuld derigenom skulle bli bevisad.

— Mot husvisitationen har jag ju heller icke alls någonting att invända, men att ni tillåtit dessa främmande människor intränga i mitt hus och förolämpa mig, deremot måste jag protestera.

— Men ni hör ju, att herrskapet här är nära släktingar till de personer, som lära befinna sig här i er vårdanstalt, och följaktligen kan jag icke neka dem att med egna ögon öfvertyga sig. Var nu bara tillmötesgående och gör hvad ni kan för att för oss underlätta visitationen!

— Det gör jag naturligtvis, herr kommissarie; ja, min heder fordrar, att jag för er visar hvartenda rum.

— Nå, då må ni bli vår vägvisare, afgjorde polismannen. Men ni får på inga vilkor med någon af edra underlydande vexla ett enda ord, som kunde vara egnadt att gifva personalen en hemlig instruktion!

Under tiden hade poliserna bultat på den stängda ytterdörren.

En vaktare frågade, hvem det var.

Doktorn tog ur fickan upp en nyckel och öppnade dörren. Kommissarien, som stannade i doktorsns omedelbara närhet, tillsade vaktaren att stanna qvar, emedan han ville tala med honom.

Vaktaren tycktes icke vara litet förvånad öfver att så sent på qvällen se så mycke folk här.

— Stanna under denne konstapels uppsigt qvar här, tills jag kallar er! sade kommissarien i halfhög ton till doktorn.

Sedan gaf han kammarherrn, baron Hugo och Victor en vink att följa med.

Sjelf tog han vaktaren i armen och förde³ honom några steg med sig in i korridoren.)

De andre stannade i närheten.

— Har ni i dag eller någon af de senaste dagarne haft tjänst här i denna afdelning? frågade kommissarien.

Vaktaren jakade.

— Godt, så för oss då till det rum, i hvilket den sjuksjuka grefve Axel Cedersvärd förvaras!

Vaktaren ruskade på hufvudet.

— Jag känner inte till någon patient med det namnet, sade han

— Verkligen inte?

— Nej, det försäkrar jag, bedyrade vaktaren.

— Känner ni mig? sporde kommissarien.

— Ja visst!

— Hvem är jag då?

— Herr poliskommissarien.

— Nåväl, eftersom ni känner mig, vet ni nog också, att det är er skyldighet att sanningsenligt besvara alla af mig framställda frågor.

Den tilltalade nickade.

— Jag står till herr kommissariens tjänst, svarade han.

— Har ni er bekant, att en sjuk vid namn Signe Karleman eller Ekstam befinner sig i denna afdelning?

— Nej, herr kommissarie, någon sjuk med det namnet fins ej här.

— Men ni känner väl namnen på alla patienter, som finnas i denna afdelning?

— Naturligtvis! Här hänger för resten anslagstaffan, på hvilken patienternas namn äfvensom numren på de rum, i hvilka de befinna sig, äro upptecknade.

— Ah, det var ju en mycket praktisk inrättning! menade kommissarien och gick fram till den omnämnda taflan för att läsa namnen på den samma.

Men grefve Axel och Signe voro icke upptagna i denna namnförteckning.

Kommissarien vände sig åter till vaktaren och frågade:

— Äro verkligen alla patienternas namn antecknade här?

— Ja visst!

— Men kanske de sist ankomna sjukas namn ändå icke blifvit uppskrifna här ännu?

— Så snart en ny patient tas in, skrifves hans namn upp här på taflan, det är en sak, som aldrig får glömmas, jag är sjelf ansvarig därför.

— Men om jag nu säger er, fortfor polismannen, att, såsom

herr doktorn redan bekräftat, tvänne personer ännu finnas kvar här hvilkas namn jag saknar i den här förteckningen?

Vaktaren ruskade med förvånad min på hufvudet.

— I så fall vet jag verkligen inte hvad jag skall tänka om herr doktorn.

— Nåväl, låt oss tilis vidare lemna det derhän! föll kommissarien vaktaren i talet. Jag befäller er nu att utan vidare föra mig till de för några dagar sedan intagna sjuka. Mannen är, som ni redan hört, en ung grefve, den qvinliga patienten är en ung dam vid namn Signe.

Vaktaren såg högst förvånad ut.

— Till de i anstalten senast intagna patienterna vill jag naturligtvis gerna föra herr kommissarien; men ni sväfvar i en stor villfarelse, det försäkrar jag.

— Hur så?

— Jo, vi ha inte på de senaste två månaderna mottagit någon ny patient.

— Aj, aj, hur kan ni bara yttra en så grof osanning? Herr doktor Weisler har ju redan sjelf medgifvit, att de båda ifrågasvarande personerna verkligen finnas här i huset.

Vaktaren blickade skygt åt sidan.

— Nå, då får ni lof att tala med herr doktorn sjelf, brummade han. Kanske har han i den andra afdelningen mottagit patienter, om hvilka han talat med er.

— Visst inte! Bägge två befinna sig här i denna afdelning, och jag befäller er nu säga sanningen.

— Ja, men hvad jag inte vet, det kan jag ju med bästa vilja icke säga, herr kommissarie. Jag kan inte alls tänka mig, att herr doktorn pratat sådana galenskaper.

— Det tjenar ingenting till att tala med dessa förhärdade menniskor, sade nu kommissarien och vände sig om samt vinkade med handen.

Man tycktes icke förstå honom.

— Doktor Weisler! ropade han.

— Herr kommissarie! svarade denne.

— Kom hit!

Den tillkallade infann sig, hack i häl följd af en konstapel.

Men vaksammast af alla var privatdetektiven Wallén; han släpte ej ett ögonblick doktorn ur sigte och gaf noga akt på hvarje hans rörelse.

Det gjorde han naturligtvis endast för att hindra läkaren från att på ett eller annat förstulet sätt gifva vaktaren någon hemlig befallning.

Wallén viste ju, hvilken förslagen, utstuderad skurk denne

därhusläkare var. Dessutom hade han ju blifvit grymt förolämpad af doktorn.

Under sådana förhållanden var det ju helt naturligt, att Wallén med all ifver sträfvade efter att demaskera den fräcke skurken och om möjligt på bar gerning öfverbevisa honom om hans ohederliga handtverk.

— Låt oss alltså, skrida till verket herr doktor! sade kommissarien.

Den tilltalade svarade med en lätt bugning.

— Har ni eller vaktaren nycklarne till sjukrummen?

— Jag har hufvudnyckeln, medgaf doktorn.

Dermed tog han upp nyckeln ur fickan.

— Här är den, tillade han.

— Skönt! Vi börja alltså.

— Men jag gör er på förhand uppmärksam på, herr kommissarie, att några af de sjuka rasa, och att ni och edra följeslagare derför omöjligen kunna beträda deras celler.

— Det få vi väl se.

— Tror ni, att vi äro rädda för edra dårar, då bedrar ni er.

Så svarade kommissarien och privatdetektiven samtidigt.

Doktorn gick fram till en dörr, öppnade den så kallade observationsluckan och bad kommissarien titta in i cellen.

— Men hvarför öppnar ni inte dörren? frågade polismannen.

— Det skulle jag gerna göra, men vi ha just här en sådan patient, som ofta får raserianfall. Den olycklige börjar genast rasa, så snart han får se ett obekant ansigte. Vill ni beträda och undersöka cellen, så måste ni göra det på egen risk; jag vill inte åtaga mig något ansvar.

Kommissarien såg genom den lilla gluggen in i cellen.

Han såg en groflemmad karl sitta i ena hörnet af rummet.

Dåren sparkade med vissa mellanrum i väggen och gestikulerade med armarne på sådant sätt, som om han varit riktigt arg och velat utgjuta sin vrede på något eller någon.

— Är den sjuke ond äfven på er och vaktarne?

— Ja, ibland.

— Men ni förstår er på att beherska honom.

— Det är minsann inte så lätt mången gång.

— Skönt! Så öppna då dörren och gå före in med vaktaren!

Sysselsätt patienten, medan vi syna cellen!

— Men om han börjar rasa

— Då äro vi genast till hands, inföll Wallén.

— Godt! Ni ska' få er vilja fram.

Doktor Weisler stack nyckeln i låset och vred om så lång-

samt, som om han ville undvika att göra den sjuke uppmärksam på, hvad som försiggick omkring honom.

Sedan öppnade han dörren.

Försigtighet! hviskade han och gick sedan så modigt, som galde det att möta ett vilddjur, in i det lilla rummet.

Vaktaren följde honom hack i häl.

Men äfven Wallén och baron Hugo skyndade in i cellen.

Doktorn tilltalade den på golfvet sittande dåren, som visade tänderna och såg mäkta förgrymmad ut, vänligt och räckte honom handen.

Men dåren vidrörde icke den framräckta handen.

Ännu häftigare än förut sparkade han med den ena foten i väggen, och hans ögon rullade vildt och hemskt i sina hålor.

— Nå-å, käre vän, räcker du mig inte vackert handen i dag? yttrade läkaren till dåren.

Den tilltalade skar tänderna.

— Blod måste jag se. I dag måste jag se blod, skrek han plötsligt med onaturlig röst och for hastigt upp.

Med ena handen grep han doktorn för bröstet, tryckte med den andra hans hufvud tillbaka och förde sin mun så nära hans strupe, som om han tänkte klösa sönder honom med tänderna.

Vaktaren sprang till och ryckte undan dåren; men med en hastig rörelse befriade sig denne åter, rusade emot baron Hugo, grep honom för bröstet och slungade honom mot väggen.

Wallén kom den unge baronen genast till hjälp.

— Rädda er! Rädda er! ropade skenbart i största ångest dårhusläkaren. Jag sade ju på förhand, hur farlig denna menniska är.

Men Wallén förlorade ej i ringaste mån sitt lugn. Han böjde sig ned, ryckte benen undan den rasande, så att denne slog pladask i golfvet.

Sedan satte han knät mot karlens bröst, fasthöll hans händer och sade:

— Vill herr kommissarien vara god och genast taga detta fräcka bedrägeri till protokollet? Karlen här, som spelar galen, är nemligen ingen dåre utan en vaktare.

Doktor Weisler kunde icke undertrycka en mustig ed.

Den på golfvet liggande karlen skrek som en besatt och försökte befria sig och resa sig upp, under det han på allt sätt försökte komma åt att bita detektiven i handen.

Baron Hugo och två konstaplar skyndade den senare genast till hjälp.

De fångslade den rasande, hvilken, efter hvad Wallén påstod, icke alls var någon dåre, till händer och fötter.

— Doktor, vände sig kommissarien till dårhusläkaren, har

ni hört hvad herr Wallén sagt? Säg, är karlen här sinnessjuk, eller är det bara en vaktare, som spelar en bedräglig rol?

— Men, herr kommississarie, ni ser ju, att patienten i högsta grad lider af raserigalenskap.

— Jag frågar er, om mannen här är en vaktare.

— Visst inte! Det är en sjuk.

— En sjuk, inföll privatdetektiven i vredgad ton, som i skymningen i en vaktares drägt spatserade helt lugnt och makligt ute i skogen, rökte sin pipa och spejande såg sig omkring efter baronessan Silfverhielm.

— På sådant enfaldigt prat har jag verkligen ingenting att svara, brummade doktorn. Det är ju alldeles klart och tydligt, att ingen af min personal skulle låta stänga inne sig i en dåres cell. Jag förstår sannerligen heller inte hvad det skulle vara för idé med det. Men det löjliga i denne herres påstående framgår äfven redan deraf, att jag ej hade den ringaste aning om den öfverraskning, som man i afton tänkte bereda mig.

— Nej. Hvarje misstag å min sida är uteslutet. Den karl, som jag och baron Ekstam sågo i skogen, hade precis samma skägg, som den föregifne dåren här. Men vidare hade mannen i pannan en värtlik utväxt. Herr baronen skall intyga det, ty jag gjorde honom i skogen uppmärksam på detta vaktarens igenkänningsmärke.

— Så löjligt! gnisslade doktor Weisler. Hvem vet hvad ni sett?! En likhet har förledt er att draga denna falska slutsats.

Baron Hugo böjde sig ned och betraktade den fängslade mannen.

— Nå, hvad säger ni, herr baron? frågade kommissarien.

— Jag ansluter mig fullkomligt till herr Walléns åsigt. Äfven mig föreföll denne karl genast så bekant. Sedan jag nu närmare betraktat honom, kan jag intyga, att det är samme en, som vi sågo i skogen.

— Nå, så tro då gerna för mig hvad ni vill! gnisslade läkaren.

Kommissarien vände sig till vaktaren, med hvilken han förut talat i korridoren.

— Och hvad säger ni om saken? frågade han denne. Är den fängslade mannen här en kamrat till er?

— Nej, herr kommissarie, en sådan kamrat betackar jag mig för, svarade den tilltalade. Den sjuke är emellertid emellanåt lugn och oförarglig som ett barn, och då lyder han, så snart man säger till honom. Med herr doktors samtycke til-

låter jag honom ofta någon liten frihet, när han är förnuftig, och det är följaktligen icke omöjligt, att han i dag, när porten stod öppen, gått ut i skogen ett slag! Att han tagit på sig min eller någon af mina kamraters uniformsjacka, vill jag heller inte bestrida, ty det gör han så gerna, emedan han, då han är redig i hufvudet, på sätt och vis blygs för att vara här i vårdanstalten som patient.

— Ja, så är det, instämde doktor Weisler ifrigt. Just därför, emedan den sjuke ofta i hemlighet tar på sig vaktarnes kläder, ha många redan ansett honom för en vaktare.

— Men jag, inföll detektiven, står likväl fast vid mitt påstående och är fullt och fast öfvertygad om, att den föregifne dåren här endast är en kamrat till vaktaren, och att han blifvit innestängd här för att genom låtsad vildhet afskräcka oss från att grundligt genomsöka de andra rummen. Det ser verkligt ut, som om doktor Weisler redan på förhand haft kännedom om den förestående visitationen här i hans snygga vårdanstalt, och som om han i största hast tagit sina mått och steg i öfverensstämmelse dermed. Derfor måste vi gå så mycket grundligare till väga.

— Det är också min åsigt, sade kammarherrn. Vi böra därför inte uppehålla oss längre här, ty eljes torde vi komma för sent för att uppnå ändamålet med vår härvaro.

Konstaplarna undersökte i största hast så grundligt som möjligt cellen.

Men när de hvarken upptäckte något hemligt gömställe eller någon löndörr, begaf man sig till nästa rum.

Så genomletades det ena rummet efter det andra, utan att man lyckades finna ett spår af Axel eller Signe.

Kommissarien var outröttlig. Med alla af personalen, med hvilka han kom i beröring, anställde han förhör, men alla bedyrade enhälligt, att hvarken grefve Cedersvärd eller Signe Karleman befunnit sig i anstalten.

Hvarenda cell i hela huset genomletades med pinsam noggrannhet.

Vi kunna lätteligen tänka oss, hur ängsliga och besvikna våra vänner skulle känna sig, när de så smärtsamt sökte ingestades stodo att finna.

Naturligtvis nöjde man sig icke med att endast genomleta cellerna, man sökte äfven i vaktarnes rum, i kök, skafferi och på vinden.

Doktor Weisler åsåg allt med största lugn, och ju längre visitationen framskred, desto likgiltigare blef han.

Till och med detektiven och Hugo måste äntligen medge, att allt vidare sökande var fåfängt.

Det oakadt uppfylde kommissarien beredvilligt Hugos önskan att här kvarlemna ett par personer, som skulle öfvervaka personalen.

Sedan återvände våra bekanta till anstaltens andra afdelning, hvilken likaledes på det grundligaste genomletades.

Här gälde det att samtidigt äfven söka efter baronessan Hilda och hennes betjent; men all våra vänners möda var fruktlös.

Sjelfva kommissarien trodde till slut, att kammarherrn och hans vännar misstagit sig, och att man falskeligen misstänkt doktorn.

Men ingenting förmådde rubba herr Walléns och baron Hugos öfvertygelse, i all synnerhet som broschén ju bevisade, att baronessan uppehållit sig i anstalten.

Det var emellertid under för handen varande omständigheter alldeles omöjligt att demaskera doktorn och öfverbevisa honom om hans brottsliga handlingar.

Efter all den otur, som man haft, hade detektiven, Victor och den unge baronen kommit till den öfvertygelsen, att läkaren genom någon spion i rätt tid fått nys om deras plan att genomleta anstalten, och att han haft tid på sig att antingen aflägsna fångarne ur huset eller föra dem till ett så förborgadt gömställe, som ingen kunde upptäcka.

Kommissarien kallade till sig våra bekanta äfvensom konstaplarne och talade en stund med dem i hviskande ton.

Sedan tillkallade han äfven läkaren, för hvilken han uttryckte sitt beklagande öfver, att han nödtvunget måst uppträda så pockande. Men samtidigt upplyste han honom äfven om, att han tills vidare komme att taga den hittade broschén i sitt förvar.

— Hvad ni gör med broschén, det är mig alldeles likgiltigt, sade läkaren med en axelryckning; mig tillhör den ej. Ja, kanske den person, som ni trodde skulle finnas här, till och med velat spela mig ett nedrigt spratt; ty om herr Wallén verkligen hittat broschén i rummet, så måste den ha blifvit inkastad genom fönstret.

— Nå ja, vi få kanske sedermera klarhet i saken, svarade kommissarien. Jag måste naturligtvis ta hänsyn till båda partierna, och på grefve Cedersvärds uppmaning ser jag mig nödsakad att här tills vidare kvarlemna ett par konstaplar. Detta sker ingalunda, emedan jag fortfarande hyser misstankar, utan för att helt och hållet skingra herrskapets misstroende.

Jag ber er därför i eget intresse icke på något sätt hindra konstaplarna i utförfandet af deras pligt. De ha rättighet att när som helst fordra hvarje önskad förklaring och med egna ögon öfvertyga sig om allt, som förefaller dem dunkelt eller rent af oförklarligt. Genom att beredvilligt tillmötesgå deras önsksningar och anordningar skall ni lättast kunna återställa er anstalts goda anseende.

Med dessa ord tog polismannen afsked af läkaren, och äfven våra besvikne och modfälda vänner följde nödtvunget exemplet.

Doktorn förstod mycke' väl, att kommissariens misstanke mot honom ännu icke på långt när var häfd.

Men han lät ej märka det utan låtsade, som om saken nu varit fullt klarerad, och icke en min förrådde hans missnöje dermed, att vakt kvarlemnades i anstalten.

Ja, han hade endast ett öfverlägset leende, när herr Wallén i kommissariens närvaro utverkade sig tillåtelsen att när som helst obehindradt beträda anstalten.

Kommissarien följde våra bekanta till deras logis i staden och rådgjorde der en lång stund ifrigt med dem.

Denna rådplägning fördes inom slutna dörrar och i hviskande ton. Att misstankarne mot därhusläkaren voro berättigade, derom voro alla de närvarande ense, och deri hade de, såsom vi veta, äfven rätt.

Men hur det kommit sig, att de det oaktadt icke lyckats demaskera skurken, befria fångarne och upptäcka Hilda och John, det måste äfven synas oss gåtfullt.

Det skall emellertid i nästa kapitel blifva vår uppgift att lösa denna gåta.

TRETIONIONDE KAPITLET.

En träffande förmodan.

Äfven betjenten Frans hade närvarit vid rådplägningen mellan kommissarien och våra bekanta efter deras återkomst från doktor Weislers vårdanstalt för sinnessjuka.

Frans hade naturligtvis förhållit sig helt lugn; men sedan kommissarien aflägsnat sig, bad betjenten kammarherrn om ett samtal mellan fyra ögon.

Grefve Cedersvärd beviljade honom också genast detta samtal och blef icke litet förvånad, när betjenten i allvarlig ton tog till orda:

— Herr grefve, jag anser det vara min skyldighet att göra er uppmärksam på en omständighet, som ni och de andra icke tyckas ha tillmätt någon betydelse, och därför ber jag om tillåtelse att få belysa saken från en annan synpunkt.

— Du måste då förklara dig tydligare, Frans.

— Det vill jag med få ord göra, herr grefve. Jag har hört, hur fruktlös herrskapets möda tyvärr varit, och det synes mig, som om de mått och steg, hvilka man här kommit öfver ens om att vidtaga, vore mer eller mindre ändamålsenliga.

Kammarherrn såg öfverraskad på betjenten.

— Hvad menar du egentligen?

— Jo, herrskapet antar, att det i anstalten finnes något hemligt gömställe, i hvilket både fångarne, fröken Silfverhielm och hennes betjent kunde hållas gömda.

— Nå, anser inte äfven du det högst sannolikt, Frans?

— Jag vill visst inte bestrida möjligheten deraf; men det har förvånat mig, att ingen fallit på den tanken, att fångarne redan kunde ha förts ut ur anstalten till ett säkrare ställe.

— Men du har ju hört, att vi öfverraskade läkaren, och att vi icke heller gaf honom tid och tillfälle att meddela sig med baronessan och vidtaga några åtgärder. En utanför posterad vakt sörjde också för, att ingen kunde lemna anstalten, medan visitationen pågick.

— Ja, jag har hört allt det der, herr grefve; men just på denna omständighet grundar sig den förmodan, som jag vill meddela er.

— Så tala då; ty allt, som kan bidraga till att förskaffa mig visshet om min sons och den stackars Signes vistelseort, är naturligtvis välkommet.

— Enligt min åsigt, herr grefve, har ett bedrägeri blifvit begånget.

— Ett förräderi? Hur så?

— Jo, dårhusläkaren viste tvifvelsutän om, hvilken öfverraskning som förestod honom.

— Men det är ju knappast tänkbart. Anstalten ligger utanför staden, och du vet ju sjelf, hur kort tid det behöfdes att förmå poliskommissarien att företaga husvisitationen. Men Hilda kan möjligen ha haft någon kännedom om våra afsigter, och följaktligen kunde hon icke heller få tid på sig att förbygga faran.

— Att det med afseende på Hilda och hennes betjent förhåller sig så, som herr grefven antar, bestrider jag heller inte alls. Men likväl måste både baronessan och doktorn ha blifvit varnade i rätt tid; allt tyder derpå.

— Men hvem skulle kunna ha förrådt våra planer? Den omständigheten, att Hilda och John spatserade i skogen, bevisar ju till fyllest, att de kände sig fullt trygga.

— Enligt min åsigt är förrädaren ingen annan än baron Örnsköld, herr grefve.

— Hvad säger du? Baronen? Det är ju otänkbart, Frans. Du vet ju, hur förbittrade baronessan Hilda och Örnsköld äro på hvarandra. De ha ju kämpat på lif och död.

— Det bestrider jag heller inte, herr grefve. Men jag har fått den uppfattningen om dem, att de äro sådana personer, som i dag slåss, och i morgon åter äro de mest såta vänner. Herr grefven mins väl baron Örnskölds hotelser. Jag gaf den karakterslöse bofven det respass, som han förtjenade. Derfor har han säkerligen rufvat på hämnd, och om det förhåller sig så, som jag förmodar, nemligen att han vetat, hvart baronessan fört er herr son, då har han tvifvelsutän skyndat hit för att med baronessan göra gemensam sak mot er.

— Ja, Frans, denna din förmodan låter mycket sannolik,

med förödmjukande nederlag, hade förvandlat hans tvifvelaktigt ärliga vänskap till Ellen till glödande, hämndlysten fiendskap.

Alla kammarherrns allvarliga varningar slog han bort. Hans enda tanke, hans enda sträfvan var att så fort som möjligt hämnas på Ellen och kammarherrn.

Trohlin stärkte honom i dessa hans dystra planer.

Resultatet af rådplägningen med Trohlin var beslutet att göra gemensam sak med fröken Silfverhielm mot kammarherrn och Ellen.

Alldenstund Örnsköld anade, hvar han kunde träffa Hilda, begaf han sig med Trohlin skyndsamt i väg till Hjo. Han hade så mycket mera brådtom med utförandet af sin plan, som han förmodade, att Ellen, hvilken af trängande skäl inför kammarherrn spelat den ångerfulla, icke skulle dröja att i den gamle grefvens sällskap likaledes komma till Hjo för att om möjligt åter befria sin man ur baronessans våld.

Men det var icke endast sin hämndtörst, han ville släcka, han hade äfven sin egen fördel för ögonen.

För den tjenst, som han ville göra baronessan Hilda, ämnade han som gentjenst fordra Signes utlemnade.

Öaktadt han för närvarande stod på krigsfot med Hilda, hoppades han dock icke stöta på något synnerligen stort motstånd; ty han viste ju, att hon endast så till vida hade intresse af Signe, som grefve Axel dervid kom i fråga.

Den egentliga svårigheten för honom var att kunna sätta sig i förbindelse med Hilda; ty att hon var svår att träffa och ännu svårare att öfvertala, det kunde han ju tänka sig.

Efter sin ankomst till Hjo smög han omkring doktor Weislers anstalt i hopp om att få syn på Hilda.

Hade han personligen vändt sig till läkaren med anhållan om att få träffa baronessan, så hade han säkerligen tvärt blifvit afvisad.

Men väntan blef honom till slut för lång, och därför beslöt han sig för att skrifva ett bref till Hilda.

I detta bref uppmanade han henne att vara på sin vakt, emedan det mycke' lätt kunde hända, att kammarherrn och polisen komme hit och fordrade Axels och Signes frigifvande.

Han omnämnde äfven, att han nu återkommit till sin gamla plan att söka vinna Signe för sig.

Han hade också redan gjort den upptäckten, att baron Hugo spanade i närheten af staden efter Axel och Signe.

Derom underrättade han likaledes Hilda och rådde henne att icke genom någon öfverilad handling sjelf bringa sig i fara. Han lofvade i rätt tid underrätta henne, ifall kammarherrn komme

till staden! men derför skadade det ju inte, att hon sjelf hade ett vaksamt öga och utsände kunskapare.

I alla händelser önskade han tala med henne i skymningen.

Hon hade inte alls skäl att frukta honom, emedan han nu stode helt och hållet på hennes sida och icke alls tänkte på förräderi eller dylikt, bara hon vore nog förständig att till honom utlemna Signe.

I händelse hon ändå vore rädd för honom, så kunde hon ju genom någon person från anstalten låta ge akt på honom, hvarigenom hon skulle erhålla den öfvertygelsen, att han af sitt parti icke hade någon mer än Trohlin med sig.

I alla händelser borde hon genast träffa förberedelser till fångarnes bortförande från anstalten, såvida hon icke der hade något säkert ställe, der de kunde gömmas, och på samma gång borde hon äfven tänka på sin personliga säkerhet.

Men han fordrade ovilkorligen samma öppna ärlighet från hennes sida; ty visade hon sig falsk, så skulle han skoningslöst demaskera henne och ofördröjligen skicka läkaren och henne polisen på halsen.

Hilda erhöll detta bref genom doktor Weisler.

Hon följde Örnkölds råd och lät i hemlighet ge akt på honom.

Alldenstund det låg i doktor Weislers eget intresse att i rätt tid förebygga faran för upptäckt, sände äfven han ut spioner för att få veta, om polisen tänkte blanda sig i saken.

Örnköld hade snart känt igen en af spionerna från anstalten och bad honom stanna i närheten.

Vi ha redan omnämnt, att kammarherrn efter sin ankomst till Hjo hack i häl följdes af en spion. Denne var ingen annan än Örnkölds medhjelpare Trohlin.

Genom honom fingo både baronen och personen från anstalten veta, att kammarherrn begifvit sig till poliskommissarien.

Till och med spionen från anstalten var nu öfvertygad om, att fara var å färde.

Han, som i öfverensstämmelse med sin instruktion hittills varit klok nog att till baron Örnköld icke nämna något om baronessans uppehållsort, lät nu masken falla och erbjöd sig att föra baronen till fröken Silfverhielm.

Trohlin stannade qvar i staden för att tills vidare hålla ett vaksamt öga på motståndarne; men blefve faran ännu mera öfverhängande, så skulle han komma till anstalten och der gifva öfverenskommen nödsignal.

Baronen lade honom särskildt på hjertat, att han icke finge vara nog oförsigtig att låta fasttaga sig.

Af anstaltens portvakt skulle Trohlin få veta, hvart han i nödfall borde fly, eller om något gömställe funnes för honom i anstalten.

Hilda och läkaren hade redan vidtagit nödiga förberedelser, på det att intet misstänkt skulle kunna upptäckas i anstalten, i händelse polisen der anställde husvisitation.

Men baronessans oro stegrades till den grad, att hon icke längre hårdade ut i anstalten, hvarför hon i Johns sällskap gick ut i den närbelägna skogen.

Skenbart gick hon der endast och spatserade i Johns sällskap, men verkliga ändamålet med hennes utflykt var att hålla ett vaksamt öga på vägen till staden och efter bästa förmåga bemästra sin ångest och oro.

Alldenstund hon på doktors inrådan tagit en vaktare med sig, trodde hon sig vara fullt säker för öfverrumpling.

Men trots dessa försigtighetsåtgärder hade, såsom vi veta, baron Hugo och privatdetektiven lyckats smyga sig helt nära henne.

På Johns inrådan återvände Hilda emellertid snart till anstalten och tittade der ofta ut genom ett fönster för att se, om baron Örnsköld skulle visa sig, såsom han sagt.

Hugo och Wallén skyndade, sedan de sett baronessan återvända till anstalten, så fort som möjligt tillbaka till staden i afsigt att der uppsöka kammarherrn, ifall han anländt, och sätta sig i förbindelse med honom för att öfverrumpla därhusläkaren och baronessan.

Att de gingo sin väg, det fordrade ju, från deras ståndpunkt betraktadt, nödvändigheten, men i den saks intresse, som de så ädelmodigt ville tjena, var detta tyvärr ett stort fel.

Beklagligtvis hade de ju ingen aning om, att den skurken Örnsköld redan åter var framme för att genom nya bofstreck korsa deras planer.

Under det de skyndade mot staden, kommo Örnsköld, Trohlin och den förut omnämnde spionen springande en genväg och gifvo redan på afstånd den öfverenskomna nödsignalen.

De blefvo genast insläpta i anstalten, och omedelbart derpå rådde här en rent af feberaktig verksamhet.

Doktor Weisler skyndade sjelf, följd af Örnsköld, Trohlin, baronessan och John, till det i parken belägna sjukhuset.

Der voro redan flere handfasta vaktare församlade, hvilka genast öppnade några celler och hemtade ut ett antal förmenta sinnessjuka män och qvinnor, hvilka redan voro fängslade och för ansigtet hade stoppade skinnmasker.

Dessa buros ned i ett stort underjordiskt rum, som fans bakom huset.

I detta rum funnos så små afdelningar, att endast en person nätt och jemt fick plats i hvarje afdelning.

Lädermaskerna voro så beskaffade, att de hindrade fångarne från att utstöta något nödrop, och ännu mindre förmådde de sätta sig till motvärn.

De fångar, som fördes ned i detta hemliga gömställe, voro sådana, på hvilka doktor Weisler förgäfves använt sin »berömda metod», det vill säga sådana arma olyckliga menniskor, som man med våld fört till dårhuset, oaktaut de egde sitt fulla förstånd.

De, som qvarlemnades i sina celler, hade redan i följd af den grymma behandlingen redan blifvit sinnesrubbade och voro följaktligen icke i stånd att vidare uppträda som anklagare mot sina plågoandar.

En af dem, som likaledes fördes ned i det underjordiska, hemliga rummet, var greve Axel Cedersvärd.

En vaktare bar ned honom i ett djupare än de andra beläget rum och lade der ned honom på ett fång halm samt tog på doktors befallning af honom masken, ty fångens nödrop här nere kunde i alla fall icke höras af någon der uppe.

— Här kommer ni att må som en prins, hänskrattade vaktaren, då han lemnade den fängslade Axel.

Hilda och baron Örnsköld vakade hufvudsakligen öfver, att Axel togs i fullt säkert förvar.

De följde efter den vaktare, som bar ned honom i den djupt under jorden belägna fångelsehålan, och gingo icke sin väg, innan doktor Weisler tog nyckeln till Axels cell i sitt förvar.

Men sedan, när doktorn afgifvit den förklaringen, att allt här vore i ordning, skyndade de åter upp, der en vaktare redan stod färdig att bära bort den likaledes fängslade Signe.

Hilda, John och baronen vexlade endast några få ord med läkaren; derpå följde de vaktaren, som bar ut Signe i trädgården.

De skyndade genom trädgården och genom en lönport ut i det fria.

Här måste Trohlin hjälpa till att bära den fängslade Signe.

Hade bara polismännen, hvilka på kommissariens befallning skyndat ut för att bevaka anstalten, hommit dit en qvarts timme tidigare, så skulle väl de flyende knappast ha undgått att bli sedda af dem.

Korteligen, polisen kom för sent för att träffa anstiftarne till dessa nya våldsbragder.

Sedan vi fått veta, att icke endast Axel utan med honom

flera af hans olyckskamrater ännu funnos kvar i anstalten, när polisen der höll visitation, måste vi så mycket djupare beklaga det ogynnsamma resultatet af polisens efterspaningar.

Men därför kunna vi hvarken göra våra vänner eller polis-männen någon förebråelse, ty den löndörr, som förde ned till det underjordiska fängelset, var för en oinvigd omöjlig att finna.

Just emedan doktor Weisler förfogade öfver ett så förbor-gadt gömställe, och emedan han hade folk, på hvars tystlåten-het och samvetslöshet han obetingadt kunde förlita sig, hade man hittills icke kunnat komma åt den hjertlöse och äreförgätne skurken.

Ja, han hade till och med, hvilket detektiven Wallén redan så godt som bevisat, dessutom använt den listen att låta stänga in en af sina skurkaktige vaktare i en cell, på det att denne genom sitt låtsade raseri skulle sätta sådan skräck i polismännen, att dessa endast med tvekan och darran skulle syna de andra cellerna.

De rum, i hvilka de på annat ställe undangömda fångarne befunnit sig, hade i en hast blifvit stälda i sådant skick, som om de varit obebodda.

Läkaren och hans medbrottslingar hade följaktligen gjort allt för att förebygga faran för upptäckt.

Och just emedan doktor Weisler i rätt tid förebyggt hvarje fara, hade han också varit så säker på sin sak, att han trots den direkta beskyllningen ändå sett lugn och likgiltig ut.

Endast genom broschens upphittande hade han råkat i en viss förlägenhet, liksom han äfven blifvit bestört, när han gjort den iakttagelsen, att sjukhuset i parken redan blifvit be-satt af polis.

Men han hade snart lugnat sig, så snart han förvissat sig om, att polisen ändå kommit för sent för att märka något miss-tänkt.

Men att poliskommissarien kvarlemnade vakt i anstalten, det kunde icke annat än oroa och ängsla till och med denne förhärdade brottsling; ty hur lätt kunde icke de vaksamme polismännen komma hans dystra hemligheter på spåren!

Och en kinkig uppgift blef det äfven att förse de i det un-derjordiska fängelset varande fångarne med lifsmedel, så länge polisen fans kvar i anstalten!

Läkaren skulle visserligen inte alls ha gjort sig samvete öfver att låta de beklagansvärda fångarne svälta en längre tid; men de båda vaktarne, som hade uppsigten öfver fångarne der

neri i underjorden, skulle ingalunda ha nöjt sig med en längre ofrivillig svältkur.

Blefvo de senare otåliga och slogo larm, så kunde poliserna lätt komma det underjordiska fångelsets rysliga hemligheter på spåren och med våld befria fångarne.

Hvilket drygt ansvar, som i så fall skulle ha drabbat doktorn och hans medbrottslingar, kunna vi ju lätt tänka oss.

Af den omständigheten, att Hilda och hennes följeslagare lemnat anstalten till fots, kunna vi sluta oss till, att det ingalunda var deras afsigt att genast gå långt ur vägen för faran.

Derför måste också den förmodan ligga nära till hands, att doktor Weisler någonstädes i närheten förfogade öfver ett gömställe, i hvilket hans affärsvänner lugnt kunde motse de kommande händelserna.

Och så förhöll det sig äfven i sjelfva verket.

Ungefär en half timmes väg från anstalten i motsatt riktning mot staden låg på en skogbeväxt ås en gammal stuga.

Här bodde ett gammalt äkta par vid namn Lindqvist.

Mannen, som förr varit trädgårdsmästare på ett gods i närheten, hade, då han för några år sedan nästan helt och hållet förlorat synen, flyttat in i den gamla stugan, hvilken tillika med en liten jordlapp han köpt för mycket billigt pris.

Hustrun hade några år varit sköterska i anstalten under den föregående egaren.

Hon var sin nuvarande mans andra hustru, och skenbart brydde sig de båda gamla icke mera om något, som försiggick der ute i världen.

Gubben lemnade sällan eller aldrig hemmet och hjälpte sin hustru att sköta jorden, så godt han kunde.

Fastän gumman Lindqvist sedan flera år tillbaka icke mera tycktes stå i någon förbindelse med anstaltens direktör, var detta likväl faktiskt fallet.

Gumman åtnjöt fortfarande i hemlighet ett årligt understöd från anstalten, hvilken summa doktor Weisler hvarje qvartal personligen tillstälde henne.

Men han iakttog dervid den försigtigheten att alltid besöka de båda gamla i skymningen och ej låta någon människa veta ändamålet med dessa sina utflykter.

Underligt kan det emellertid synas, att läkaren ansåg sig förpligtad att utbetala denna pension till gumman, då hon aldrig varit i hans tjänst.

Detta berodde på särskilda orsaker, hvilka det emellertid kan vara öfverflödigt att närmare granska.

Endast det vilja vi omnämna, att doktor Weisler umgicks med de båda gamla som med goda vänner, och att han ännu aldrig yttrat ett ord om, att han tänkte indraga pensionen.

Till denna gamla stuga styrde nu Hilda och hennes följeslagare sina steg.

Gumman Lindqvist tycktes redan vara underrättad om deras ankomst, ty hon stod vid grinden och väntade på dem. Genast förde hon dem in i stugan, der Hilda och baronen snart voro inbegripna i ett ifrigt, hviskande samtal med de båda gamla.

Efter detta samtal tände gumman på en lykta och bad Hilda och baronen följa med.

På en vink af henne upplyfte vaktaren och Trohlin den fängslade Signe och buro henne, dit gumman som vägvisare gick före.

Det bar i väg till den under stugan belägna, stora, hvälfda källaren.

Här inqvarterades Signe som fånge.

Hilda och baronen togo källaren uppmärksamt i betraktande och uttalade i hviskande ton sin belåtenhet med detta fängelse, hvilket passade så utmärkt bra för deras skändliga planer.

Sedan lemnade de källaren och gåfvo vaktaren och gumman i uppdrag att befria fången från banden och skinnmasken.

De båda odjuren efterkommo visserligen denna befallning, men fängslade i stället Signe på annat sätt.

I den ena väggen var nemligen fäst en stark jernkedja, i hvars andra ända fans en ring.

Denna ring fäste de kring Signes handled, och följaktligen var det för fången omöjligt att rymma från detta fasansfulla fängelse.

Hennes belågenhet var i sanning tröstlös och förtviflad.

Det var i öfverensstämmelse med Örnkölds uttryckliga önskan, som Signe behandlades på detta rent af omenskligt grymma sätt, ty han ville låta henne utstå alla dessa fasor för att sedan kunna spela ädelmodig räddare, till hvilken hon derigenom måste känna sig stå i sådan tacksamhetsskuld, att hon icke längre kunde afslå hans anhållan om hennes hand.

Örnköld stannade också, när alla de andra lemnade källaren, i hemlighet kvar i Signes närhet i hopp om att komma i tillfälle att obemärkt lyssna och ge akt på henne.

Häraf tänkte han sedan draga nytta, ty kände han bara Signes tankar, så kunde han ju för henne duka upp lögner, som fullkomligt öfverensstämde med hennes egna förmodanden.

Men han stannade också kvar här nere af det skäl, att han fruktade; det Signe i sin förtviflan kunde göra ett sjelfmordsförsök.

En sådan katastrof, som för alltid skulle ha gjort honom till en bedragen bedragare, ville han naturligtvis i eget intresse till hvarje pris förhindra.

För tillfället behöfde han emellertid ej frukta något sådant utbrott af förtviflan från Signes sida, ty den olyckliga låg der mera död än lefvande på den halmbädd, på hvilken man i källaren nedlagt henne.

Hon var ej i stånd att tänka en enda klar tanke, alldenstund hon af skräck och fasa ännu icke sjelf blifvit fullt medveten om situationen, och eftersom hon gång på gång föll i vanmakt.

FYRTIONDE KAPITLET.

Vännerna vaka.

Hugo Ekstam hade sett, att betjenten Frans en lång stund samtalat med kammarherrn.

När Frans strax derpå civilklädd aflägsnade sig, kom den unge baronen, som af kammarherrn fått veta betjentens afsigter, springande efter honom och förklarade, det han i sakens intresse ansåge det för sin oafvisliga pligt att deltaga i utförandet af denna plan.

Med de hade icke gått många steg, innan äfven privatdetektiven Wallén sällade sig till dem, sägande, att han af kammarherrn erhållit i uppdrag att ledsaga dem.

Hugo var mycket glad deröfver, i all synnerhet som han redan sjelf tänkt på att bedja herr Wallén följa med.

Detektiven delade betjentens förmodan rörande baronessans och fångarnes gåtfulla försvinnande, men han gillade icke hans plan att gå direkt till anstalten och söka öfverlista doktorn, åtminstone ansåg han det ändamålslost, så länge man icke viste, hvar haronessan Hilda och de båda fångarne funnos.

Han sade, att doktor Weisler vore en allt för slipad kanalje för att så utan vidare låta öfverlista sig.

Ja, läkaren skulle nu gå så mycket försigtigare till väga, som den i anstalten kvarlemnade vakten ju tydligt nog bevisade, att man ännu icke låtit misstanken mot honom falla.

Men derom vöro de tre männen ense, att flyktingarne i eget intresse så fort som möjligt genom någon budbärare skulle söka förvissa sig om, hur saken aflupit i anstalten.

Vidare ingick det i Wallérs plan att om möjligt förskaffa sig visshet om, när flyktingarne lemnat anstalten, hvilken väg de tagit, och hvar de funnit en tillflyktsort.

Detektiven hade nemligen förut sett efter, att läkarens alla hästar och vagnar funnos kvar.

Hade flyktingarne lemnat anstalten, så måste de följaktligen ha gjort det till fots.

Derför hade också Wallén rådt de i anstalten kvarlemnade konstaplarne att ge noga akt på, om doktor Weisler läte spänna för någon vagn.

Det kunde ju hända, att flyktingarne endast höllo sig gömda någonstädes i skogen, och att de med doktorn kommit öfver ens om att i hans vagn skyndsamt fortsätta flykten, så snart den första faran väl vore öfver.

Men först af allt ville de tre männen i närheten af anstalten uppsöka ett lämpligt ställe, hvarifrån de kunde hålla ett vaksamt öga på den misstänkte doktorn och hans viljelösa verktyg.

De togo vägen genom skogen, och sedan de undersökt anstaltens närmaste omgifning, förklarade Wallén, att en stor ek, som stod något afsides från anstalten omedelbart invid vägen, vore den lämpligaste platsen att gömma sig på för att spionera.

Betjenten var genast villig att följa Walléns råd och gömma sig i ekens lummiga krona.

Hans båda följeslagare lyfte upp honom, tills han fick fatt i den första tillräckligt starka grenen.

Sedan var det för honom en småsak att klättra vidare från gren till gren.

Så fortsatte han nästan ända upp till toppen af trädet, ty

der hade han en mycket fri utsigt öfver anstalten och dess omgifning.

Hugo och detektiven hade för Frans så noga beskrifvit dårhusläkaren, att betjenten genast måste känna igen den infame skurken, ifall han finge se honom.

Sedan Frans intagit sin höga observationsplats, aflägsnade sig de båda andra för att i enlighet med sin plan söka i skogen, om de möjligen der kunde finna flyktingarne eller åtminstone deras spår.

Frans hade föresatt sig att i nödfall stanna på sin post hela dagen. Då och då skulle Hugo eller Wallén komma tillbaka till Frans för att höra efter, om han gjort någon misstänkt iakttagelse.

Frans hade inte suttit länge i sitt luftiga gömställe, när han såg ett fönster öppnas i första våningen.

Detta fönster vette åt skogen, genom hvilken vägen gick.

Men betjentens uppmärksamhet togs i högsta grad i anspråk af den omständigheten, att en man tittade ut genom fönstret, i hvilken han genast kände igen doktor Weisler.

Afståndet mellan honom och doktorn var ej större, än att mycket väl kunde se dennes minspel.

Vid första ögonkastet såg han, att läkaren tagit på sig en mycket förgrymmad, missnöjd min.

Han blickade spejande in i skogen och bortåt vägen, så att Frans intet ögonblick kunde betvifla, att han var uppfylld af den största oro, och att han höll utkik efter någon, på hvilken han redan länge väntat.

Då hörde Frans en dörr öppnas, och när han blickade åt det håll, hvarifrån bullret kom, såg han en karl, iklädd ett slags uniform och försedd med yxa, komma ut ur huset och styra sina steg bort mot vägen.

— Männe doktorn väntat just på den der karlen? undrade vår Frans. Det tycks vara hans kusk. Kanske han ej kommit i tillfälle att tala med honom i anstalten, så att han nu bakom polisernas rygg här genom fönstret vill gifva honom någon instruktion.

Doktors kusk, ty det var verkligen han, gick så makligt sin väg fram, som om han derigenom tydligt velat visa, att han inte alls hade någon brådska med sitt arbete.

Ja, när han gått några steg, stannade han, tog ur bröstfickan fram en tobakspipa, stoppade och tände på den.

Sedan han med tydligt välbehag blåst ut några tjocka rökmoln i luften, sade han skrattande för sig sjelf:

— Eftersom det nu går så hett till hos oss, att sjelfva polisen inqvarterat sig här, så betyder ju lite' eld mer eller mindre ingenting. Derför vore det dumt att neka sig det nöjet att röka en pipa, medan man knogar och hugger.

Kusken gick vidare, passerade plankan, som var lagd öfver det djupa landsvägsdiket och beträdde skogen.

Men just i det ögonblicket ropade doktor Weisler an honom med halfhög röst.

Kusken gick några steg tillbaka för att bättre kunna se öfver muren upp till fönstret, genom hvilket läkaren tittade ut.

Den senare frågade i halfhög ton:

— Har du sett till någon, Konrad?

— Nej, herr doktor, svarade kusken.

— Tala inte så högt! varnade läkaren.

Kusken nickade och såg sig ännu en gång spejande omkring åt alla sidor, liksom ville han förvissa sig om, att, verkligt ingen lyssnare fans i närheten.

— Hör alltså, fortfor läkaren, det arbete, som jag i dag ställt dig till, skall endast vara en förevändning, att du uppehåller dig och ser dig omkring i skogen. Du ska' vänta på Janne och säga honom, att han på inga vilkor i dag får visa sig i anstalten. Han måste vara ytterst försiktig och inte inlåta sig i samtal med någon, som han icke känner. Han skall gå genom löndörren och derifrån gifva mig det aftalade tecknet. Jag kommer då sjelf och talar med honom. Skulle jag inte kunna komma med det samma, så måste han vänta, tills jag får tid.

Kusken nickade instämmande, pekade utmed ringmuren och sade.

— Herr doktorn menar väl den hemliga porten der borta i muren?

Läkaren jakade och gaf kusken en vink, att han borde aflägsna sig.

Konrad stack åter pipan i munnen och gick in i skogen, der några redan fällda träd lågo.

Då han kommit till platsen började han med yxan qvista af träden.

Men han gjorde sig ingalunda någon brådska utan började snart i allsköns lugn förtära sin frukost.

Doktor Weisler hade åter försvunnit från fönstret.

Frans hade från sitt gömställe tyvärr endast kunnat höra några få ord af detta samtal, men att doktorn talat om en löndörr och nämnt namnet Janne, det hade han dock hört.

Likaså hade han sett kusken peka bortåt ringmuren.

Nu förstod Frans, att han här i trädet icke längre var på lämpligt ställe för att se och höra det mesta möjliga.

Han stannade emellertid kvar ännu en stund och öfverlade.

Men sedan gled han så ljudlöst som möjligt åter ned ur eken.

Naturligtvis fick han för ingen del visa sig för kusken, men lika trängande nödvändigt ansåg han det vara att se sig om efter den hemliga porten, hvarom doktor Weisler talat.

Hugo och Wallén hade redan förut på dagen noga undersökt anstaltens omgifning, men att det fans en port i muren på denna sida, derom hade de ingenting nämnt till honom.

Detta bevisade, att icke heller de erhållit någon kännedom om denna ingång till anstalten.

Frans gick i en vid både omkring den plats, der kusken befann sig, så att den senare omöjligen kunde se honom, ty att gå öfver landsvägen i närheten af anstalten vågade han ej af det enkla skäl, att han då möjligen kunde ha blifvit sedd.

Från sin höga observationsplats hade han sett, att det på andra sidan fans en tät småskog, som räckte nästan ända fram till ringmuren kring anstalten.

Invid den del af muren, der den hemliga porten måste finnas, frodades en mängd buskar af flera slag.

Det var nu betjentens plan att om möjligt smyga sig fram genom småskogen och sedan gömma sig bland buskarne invid muren.

Lyckades han göra det, så befann han sig äfven i kuskens närhet och kunde då ge akt och lyssna på denne.

Lyckan var honom verkligen bevågen.

Snart låg han gömd i det täta buskaget och behöfde nu icke alls vara ängslig för att bli sedd af kusken.

Hufvudsaken för honom var naturligtvis att få reda på, hvar lönporten fans.

Men hans möda var fruktlös.

Endast den upptäckten gjorde han, att på ett ställe, der buskarne bildade en nästan ogenomtränglig häck, flera fotspår syntes i den lösa marken, liksom om någon här sprungit omkring och letat efter en utgång mellan de täta buskarne.

Denna omständighet ådrog sig naturligtvis hans uppmärksamhet, men han sade sig, att spåren äfven kunde härröra från konstaplarna, hvilka dagen förut noga undersökt anstaltens omgifning.

Då, när han såg sig vidare omkring, gjorde han den upptäckten, att i törnbuskhäcken fanns en öppning, nätt och jemt så stor, att en person beqvämt kunde passera den samma.

Plötsligt skyndade han dit och lösgjorde från en törnbuske en tygbit, hvilken tydligen härrörde från en klädning.

Frans var mycket glad öfver detta fynd, ty om tyglappen också icke representerade något penningevärde, så bevisade den dock, att den hemliga porten fanns här i närheten, och att en dyrbart klädd dam kommit ut ur anstalten genom den samma; ty lappen var af en mycket fin och dyrbar tygsort.

Men att ett fruntimmer, som bar en så dyrbar klädning, icke i onödan trängt sig igenom törnbuskhäcken, det var ju temligen klart och tydligt.

— Här är det. Här är stället, som doktorn menade, jublade Frans i tysthet för sig sjelf. Jag har upptäckt vägen, på hvilken baronessan i går flytt. Nu vet jag åtminstone så mycket, som att denna skamlösa person icke längre uppehåller sig i anstalten; men om icke allt bedrager, så måste hon ännu hålla sig gömd här i närheten. Alltså väntar jag här helt lugnt, tills den der Janne kommer hit. Men under tiden skall jag uppsöka mig ett passande gömställe och ge noga akt på denne Konrad.

Frans hade också snart funnit hvad han sökte.

Inne i en tät buske hade han upptäckt ett så bra gömställe, att han omöjligen skulle kunnat önska sig det bättre.

Men hans hopp, att kusken skulle börja tala högt för sig sjelf, slog fel. Kusken satte sig på ett af de fälda träden, rökte sin pipa och såg sig oupphörligt forskande omkring åt alla sidor, som om han hvarje ögonblick väntade, att Janne skulle komma.

Frans tillbragte flera timmar i sitt gömställe, utan att någonting tilldrog sig, som kunde vara af någon större vigt för honom och hans bekanta.

Men plötsligt spratt han till.

Han såg Hugo och Wallén komma utför en backslutning. Kanske hade de redan sökt honom på hans första gömställe, der de naturligtvis icke kunnat upptäcka honom.

Det förargliga för Frans var just den omständigheten, att kusken Konrad redan varnat de ankommande, och Frans hvarken kunde gifva dem en vink eller meddela sig med dem.

Men nu tycktes Konrad plötsligt erinra sig, att han måste låtsas, som om han vore här för att arbeta. Han svingade yxan och lät den några gånger falla ned på trädet med sådant eftertryck att flisorna hveno kring örönen på honom.

Frans hade trott, att Hugo och detektiven, hvilka i dag icke buro någon förklädnad, skulle gå ur vägen, så snart de fått syn på kusken. Men deri hade han misstagit sig.

Hans båda bekanta kommo i stället direkt fram till kusken och låtsade icke alls, som om de haft den ringaste anledning att undvika ett möte med någon.

— Här går det undan med arbetet, gode vän, tilltalade Wallén kusken vänligt.

Konrad rätade på sig.

— Man är så illa tvungen, svarade han kort.

Han for med rockärmen öfver pannan, som om han varit mycket varm och behöft torka af sig svetten.

Sedan höjde han åter yxan.

— Tusan, hvad ni har brådtom! fortfor detektiven leende. Det ser ut, som om ni tänkte hugga hela vinterförrådet af ved på en enda dag.

— Ja, för mig är det en lust och glädje att arbeta.

— Det syns nog, sade baron Hugo ironiskt. För två timmar sedan, då vi händelsevis gingo här förbi, hade ni precis en lika stor vedhög liggande här.

Konrad såg misstroget på hånaren.

— Se så, fortfor den unge baronen leende, var nu inte ängslig, ty vi tänka visst icke gå in till er doktor och säga honom, hur ni användt tiden. Er doktor har, såsom vi händelsevis fått veta, i dag annat att göra än att kontrollera er under arbetet.

Nu, då Frans såg, att kusken vände honom ryggen och höll hela sin uppmärksamhet rigtad på de båda herrarne, for plötsligt en tanke genom hans hufvud.

I nästa ögonblick hade han också ljudlöst krupit fram ur sitt gömställe och närmade sig nu fort de tre personerna.

Han gaf sina båda bekanta en vink om, att de icke borde låtsas känna honom.

— Förlåt, min herre, men har inte ni anställning i herr doktor Weislers anstalt? yttrade Frans och lyfte på hatten för detektiven.

Kusken var bestört.

Han hade icke sett Frans komma och viste följaktligen icke heller, hur det kom sig, att en tredje person så plötsligt var tillstädes.

— Nej tyvärt! svarade Wallén, som anade, att Frans uttänkt någon plan. Vi äro främmande här på orten och tillhöra icke därhuspersonalen. Men denne unge man tycks vara i herr doktors tjänst.

- Ja så. Ursäkta min fråga då! fortfor betjenten.
 Och vändande sig till kusken, tillade han:
- Är det så, som denne herre säger, då har jag ett temligen trängande ärende till er.
- Till mig? frågade Konrad och ryckte med en likgiltig min på axlarna.
- Frans jakade.
- Jag känner er ju inte alls, invände kusken.
- Det spelar heller ingen rol, ty jag skulle bara vilja utföra det uppdrag, som en herre, hvilken kallade sig Janne, gaf mig. Ni känner väl personen i fråga?
- Konrad ryckte på axlarna.
- Till mig har ni säkerligen intet uppdrag, sade han.
- Nej, den der Janne visade mig intet till någon bestämd person. Han bad mig bara säga någon person från anstalten, att herr doktorn fortast möjligt borde skicka en pålitlig person dit, der Janne ännu har fullt upp att göra. Det vore fråga om någonting viktigt, för hvilket han icke ensam kunde åtaga sig ansvaret.
- Åter igen ryckte Konrad på axlarna.
- Jag är visserligen anstald som kusk hos herr doktorn, svarade han, men den platsen har jag inte haft länge och vet därför icke, om det bland personalen verkligen finnes någon med namnet Janne. Eftersom ni nu är här i anstaltens omedelbara närhet, skall ni säkerligen också åtaga er det lilla besväret att på rätt ställe uträtta det uppdrag, som ni åtagit er.
- Jag tycker, inföll Frans, att jag visat mig tillmötesgående nog, då jag gått hit på uppdrag af den der mannen, som jag ju inte ens känner. Jag är främling här på orten och har redan under mitt sökande efter anstalten satt till mycken tid. Jag har sannerligen inte tid att springa i onödan från den ene till den andre. Vill ni alltså inte uträtta uppdraget, så kan ni ju låta bli. Endast det vill jag säga er, att det kanske rent af är fråga om ett menniskolif. Gör alltså, som ni behagar. Jag har egna affärer att sköta och bryr mig därför inte vidare om den här saken.
- Med dessa ord lyfte Frans ännu en gång på hatten och anträdde återvägen.
- Icke heller nu låtsade han, som om han kände Hugo och privatdetektiven.
- Han styrde kosan inåt småskogen och låtsade, som om han förut kommit derifrån.
- Nå, då är det nog bäst, att ni skyndar er, sade Wallén till kusken; ty är det fråga om en så allvarlig sak, då är hvarje

minut dyrbar. Vi ska' därför inte uppehålla er längre, ty äfven vi ha brådtom, alldenstund vi allra senast inom en timme måste vara i staden. Ursäkta, att vi uppehållit er!

Wallén tog baronen under armen och drog honom med sig bort. Snart voro de bakom buskar och träd försvunna ur den misstrogne kuskens åsyn.

Konrad viste icke sjelf rätt hvad han borde göra.

Saken föreföll honom visserligen något misstänkt, men å andra sidan ansåg han det heller inte för omöjligt, att den der främlingen verkligen af vaktaren Janne fått i uppdrag att gå hit.

Det var hufvudsakligen den omständigheten, att främlingen sagt vaktarens namn, som föranledde honom att tillmäta saken djupare betydelse.

Korteligen, han trodde rent af, att han ådroge sig allt för stort ansvar och dessutom doktorsn ovlja, om han icke åtminstone underrättade denne om, hvad som händt.

— Nå ja, gerna för mig, mumlade han och lagade sig till att gå in i anstalten, jag kan ju gerna uträtta det, så får ju herrn och doktorn sedan göra, som han finner för godt.

Han gick till porten och bultade på.

Portvakten infann sig.

För honom omtalade Konrad hvad han upplefvat och bad honom så fort som möjligt i hemlighet underrätta läkaren derom.

— Jag vill inte sjelf visa mig der inne, tillade kusken, ty det kunde se lite' misstänkt ut. Vill herr doktorn sjelf tala med mig, så kan han ju genom den hemliga porten komma ut i skogen.

Portvakten lofvade uträtta uppdraget.

Konrad återvände till sin arbetsplats.

Frans hade lyssnat på honom och hade likaledes lagt noga märke till, hvart Hugo och detektiven gått.

Så snart kusken försvunnit bakom husknuten, fick Frans åter syn på sina båda bekanta borta i skogen. Dessa närmade sig honom med snabba steg.

Frans gaf dem en vink att komma direkt in i buskaget, der han förut hållit sig gömd.

Några minuter senare hade baron Hugo och Wallén uppnått betjentens gömställe, och den senare berättade nu i få ord hvad han här upplefvat under deras frånvaro, och hvarför han användt den listan att för kusken duka upp den der historien. Derpå tillade han:

— Gån nu och söken i skogen ett lämpligt gömställe, hvarifrån I kunnen se, om och när en budbärare från doktorn kom-

mer ut ur anstalten. Naturligtvis tar han vägen genom den hemliga porten. Kommer han, så följn efter honom, och är lyckan oss bevågen, så skola vi med ringa möda kunna finna det gömställe, der den der Janne för tillfället uppehåller sig. Men der han är, der är tvifvelsutän också baronessan och hennes medbrottsling, och om Gud vill, skola vi äfven der finna de från anstalten bortförda vännerna. Sjelf stannar jag väl tills vidare qvar här för att få reda på, hvar lönporten egentligen finnes, och för att förvissa mig om hvad man vidare tänker göra.

Hugo och hans följeslagare gillade utan vidare detta betjentens förslag, och försigtigt aflägsnade de sig skyndsamt för att strax derpå gömma sig på lämpliga ställen i skogen.

Frans kröp åter in i sitt förra gömställe, der han med den mest spända förväntan motsåg, hvad som komma skulle.

Han blef öfverraskad, när kusken Konrad strax derpå kom ut i skogen igen och spejande såg sig omkring åt alla sidor.

Den mistrogne Konrad sprang till och med bort i småskogen och genomletade i största hast den samma.

När han ej upptäckte någon der, återvände han till sin arbetsplats och höll blicken nästan oafvändt fäst på ringmuren.

Betjentens och hans båda bekantas tålmod stälde på ett temligen hårdt prof.

Minst en halftimme hade väl förflutit, sedan kusken återvänt till skogen, men ännu hade ingenting inträffat, som tydde på att doktor Weisler fäst någon vikt vid den erhållna underrettelsen.

Frans gjorde sig i följd häraf redan förtrogen med den tanken, att hans försök att öfverlista därhusläkaren strandat på dennes försigtighet och slughet.

Äfven kusken tycktes nu dela betjentens åsigt.

Med ett missnöjdt brummande började han åter arbeta och tycktes icke vidare vilja bekymra sig om någonting annat.

Frans började rent af känna det obehagligt i sitt gömställe, ty han ansåg det icke för möjligt, att han och hans bekanta redan blifvit sedda af doktorn, och att denne nu i mjugg skrattade åt dem. Derfor stod han redan i begrepp att lemna sitt gömställe och aflägsna sig, när han i närheten hörde ett buller, som om en dörr öppnats.

Med andlös spänning lyssnade han och såg åt det håll, hvarifrån det svaga bullret kommit.

Han trodde knappast sina egna ögon, när han på cirka

femton stegs afstånd från sitt gömställe såg doktorn stiga ut i det fria bakom en pelare i muren.

Någon öppning i muren, der doktorn kommit ut, kunde Frans från sitt gömställe icke upptäcka, han tyckte bara, att pelaren sköt ut ur muren något mera än förut.

Doktor Weisler trefvade med högra handen bakom pelaren och å nyo hördes samma svaga buller, som Frans redan förut hört.

Sedan böjde sig doktorn ned för att mellan buskarnes grenar kunna se bort till den plats, der kusken var sysselsatt.

Sedan han en stund spejande hållit utkik, banade han sig väg genom buskarne, tills han hade fri utsigt och kunde göra sig bemärkt af kusken.

Med halfhög röst ropade han dennes namn.

När Konrad fick syn på doktorn, nickade han mycket lifligt åt honom och såg sig ännu en gång spejande omkring.

Med yxan i handen gick han sedan till den plats, der han sett doktorn draga sig tillbaka in bland buskarne.

— Konrad, tilltalade honom läkaren, är du alldeles säker på, att ingen spion finnes i närheten?

— Jag tror inte vi behöfva frukta det, herr doktor, svarade kusken, jag har hela tiden sett mig forskande omkring som en spetsbof, ja, jag här till och med genomletat småskogen, emedan jag fruktade, att den der karlen möjligen kunde hålla sig gömd der.

— Och du har inte sett till någon?

— Nej, herr doktor, inte en lefvande själ.

— Nå, så tala då! Hvem var det egentligen, som bringade mig underrättelsen från Janne?

— Ja, om jag det viste, så skulle jag ej ha dragit i betänkande att tillmäta saken någon betydelse. Det var en främling, men han tycktes vara en hederlig person, som man nog kunde skänka förtroende.

Doktor Weisler ruskade betänksamt på hufvudet.

— Nej, nej, sade han, om du inte ens kände personen i fråga till utseendet, då är det verkligen bäst att vara på sin vakt; ty Janne kan inte gerna ha varit nog enfaldig att skicka en vildt främmande menniska till oss.

— Omöjligt vore det ju inte, herr doktor, svarade Konrad; ty om jag rätt förstätt mannen, så måste det ha händt Janne någon olycka i skogen. Kanske har han råkat i slagsmål och varit glad, att han funnit någon, som förklarade sig beredd att underrätta oss.

— Nej, det der har jag svårt för att få i mig, Konrad. Men berätta vidare!

— Jag har ingenting mera att berätta, herr doktor, svarade kusken, ty jag undvek visligen att inlåta mig i något samtal med den obekante mannen. Här är det alltså endast fråga om, huruvida in anser det nödvändigt eller ej, att någon går till Janne.

-- Ja, det anser jag vara nödvändigt, om inte för annat, så för att säga Janne, att han tills vidare icke får komma hit, utan att han lugnt måste stanna kvar hos nådig fröken och baronen.

Polislymlarne, som hålla vakt i anstalten, ha räknat personalen, och därför får Janne ej visa sig här, medan de äro kvar. Finge de se honom, så skulle det bara stärka deras misstroende. och de skulle ovilkorligen vilja ha reda på, hvar han varit.

— Nå, då är det väl bäst, att herr doktorn skickar någon upp till blinde Lindqvist. Ni får då åtminstone veta, hur det står till der och behöfver icke vidare vara orolig. Jag anser det också vara nödvändigt att varna dem der uppe, så att de äro på sin vakt, eftersom spioner stryka omkring här i närheten.

— Ja visst, det är också min åsigt, instämde läkaren, och eftersom du är den ende, som kan komma ifrån på en stund, så lemnar jag detta uppdrag åt dig, Du vet ju, hur allt förhåller sig, och kan säga hur hårdt jag blifvit ansatt af polisen. Säg baronen, att jag på inga vilkor tar emot fången här igen, utan att jag under för handen varande omständigheter anser det klokast, att han fortast möjligt för henne långt bort härifrån och sjelf drar försorg om, att han ej blir upptäckt af spionerna! Jag har ju endast för tillfället gjort baronessan den tjensten och har, efter hvad nu passerat, icke alls någon lust vidare att utsätta mig för så stora faror. Må hon göra hvad hon vill med flickan och den unge grefven, i hvilken hon så förgapat sig! Jag för min enskilda del vill inte vidare ha med den saken att skaffa, och jag skall bli riktigt glad, när jag åter blir af med polisen. Hvad jag ytterligare har att säga baronessan, det står här i brevet, som du skall lemna henne. För en oinvid är brevet värdelöst, ty det är skrifvet med tecken, som endast jag och baronessan förstå att tyda.

Konrad mottog brevet och stoppade det i fickan.

— Skynda dig alltså, tillsade honom doktorn; men var på samma gång mycket försiktig! Skulle du märka, att någon smyger sig efter dig, så vet du ju, hur du bör förhålla dig. Efter din återkomst skall du fortast möjligt aflemna rapport till mig.

Konrad lofvade det och aflägsnade sig derpå.

Doktorn följde honom med ögonen och såg sig spejande omkring i skogen, liksom ville han förvissa sig om, att icke till äfventyrs någon spion obemärkt följde efter kusken.

När Konrad försvunnit ur läkarens åsyn, återvände den senare skyndsamt till den förut omnämnda pelaren, bakom hvilken han strax derpå försvann.

Nu såg Frans mycket tydligt, att pelaren, liksom af sig sjelf drog sig djupare in i muren.

Betjenten viste nu visserligen precis, hvar den hemliga porten fans, men under för handen varande omständigheter var detta numera endast bisak.

Af samtalet mellan doktorn och kusken trodde sig Frans ha förstått, att icke endast Signe utan äfven greve Axel i hemlighet förts bort från anstalten, och att bägge två nu befundo sig i fröken Silfverhielms och baron Örnkölds fångenskap.

Men vidare hade betjenten hört, att de båda männen talat om blinde Lindqvist.

Han hade visserligen ännu ingen aning om, hvar han skulle söka denne blinde, men han hade genast klart för sig, att baronessan och baronen för närvarande uppehöll sig i den mannens hus, och tvifvelsutan funnos äfven fångarne på samma ställe.

Frans lemnade skyndsamt sitt gömställe och smög sig efter kusken. Det dröjde heller icke länge, innan han åter fick syn på denne.

Men han var nog försiktig att städse söka tillräcklig betäckning så att han ej kunde bli sedd af den vaksamme och mistrogne Konrad.

Plötsligt såg han i sin närhet baron Hugo och privatdetektiven dyka upp.

De båda herrarne närmade sig honom fort och följde med honom försigtigt efter kusken.

Den senare iakttog verkligen all möjlig försigtighet, ty han stannade ofta och såg sig uppmärksamt omkring åt alla håll.

Plötsligt sågo de honom fort springa öfver landsvägen och hörde honom strax derpå ropa:

— Hallå, Janne!

Men denne tycktes ej ha hört ropet, ty kusken skyndade genast uppför en skogbeklädd ås och upprepade då och då sitt rop.

Våra vänner vågade icke så fort följa efter kusken, ty denne kunde då möjligen ha varnat dem.

Några minuter senare sågo de kusken åter dyka upp högst uppe på åsen, och nu i sällskap med en annan man, med hvilken han tycktes vara inbegripen i ett lifligt samtal.

Frans skyndade bort före sina båda följeslagare npp på åsen och såg nu till sin glädje kusken och den andre kusken på en gångstig begifva sig raskt bort till en på slutningen af en närbelägen ås liggande gammal stuga, hvilken visserligen var temligen stor, men på samma gång till alla delar mycket bristfällig.

Frans stod gömd bakom ett träd, tills han förvissat sig om, att de båda männen verkligen begåfvo sig till nämnda stuga.

Nu inväntade han lugnt sina följeslagares ankomst för att med dem rådgöra om, hvad som under för handen varande omständigheter vore klokast att göra.

Betjenten var öfvertygad om, att den blinde, om hvilken doktorn och kusken talat, bodde der borta i stugan.

Men var det verkligen fallet, så hade man, såsom man hoppades, upptäckt det ställe, der grefve Axel och Signe olagligen höllos fångna af baronessan Silfverhielm och baron Örnsköld.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

I den blindes stuga.

Vi lemnade Signe, när hon blifvit nedförd i källaren.

Vidare veta vi, att baron Örnsköld föresatt sig att lyssna på henne för att på så sätt få veta hennes tankar.

Men hans tålmod ställes på ett allt för hårdt prof.

Hvarje gång, som han tittade in genom den lilla gluggen i dörren till det afstängda rum, hvori Signe hölls fången, såg han att denna låg kvar på halmbädden precis i samma ställning, hvori man der nedlagt henne.

Lyktan, som Örnsköld stält i ena hörnet, spred så mycket ljus i rummet, att han tydligt kunde urskilja Signe.

Men denna väntan blef honom slutligen för lång.

Visserligen hörde han en svag suck, men icke heller nu rörde hon en lem eller yttrade ett ord.

Men var det väl att undra på, att den stackars Signe ännu ej hemtat sig här nere i denna förskämda luft.

En afsvimmad menniska behöfver framför allt frisk luft om hon skall qvickna vid.

Då kom Trohlin och anmälde, att fröken Silfverhielm genast önskade tala med baronen i en trängande angelägenhet.

— Hvad vill hon då? brummade Örnsköld.

— Det vet jag inte, herr baron, svarade Trohlin. Hon gaf mig bara i uppdrag be er komma upp. Mig föreföll det, som hade hon varit mycket upprörd och ängslig.

Baronen utstötte en ed och skar tänderna.

— Polisens fördömda spårhundar måtte väl inte ha snokat reda på vårt gömställe heller? sporde han.

Trohlin ruckte på axlarna.

— Derom yttrade baronessan ej ett ord, sade han.

— Är vakten från därhuset kvar ännu?

— Inte har jag sett honom, men jag hörde gumman Lindqvist säga, att han ännu ligger på lur uppe i backen.

Örnsköld tittade ännu en gång in genom den lilla runda öppningen i dörren, och när han såg, att Signe ännu icke rörde sig, gick han tillbaka och hviskade till Trohlin:

— Håll då vakt här nere, tills jag kommer igen!

— Jag? Men, herr baron, hvad ska jag då göra här?

— Du ska' passa på. Skulle flickan vakna, så kommer du genast upp och säger mig det.

— Usch då, herr baron, det är ju så ruskigt här nere?

— Hvad säger du? Du är väl inte spökrädd heller?

— Hur som helt, så är det i alla fall inte alls trefligt här nere. Jag har med tvekan och bäfvan gått ensam hit, och att stanna kvar här, det säger jag rent ut, att det har jag inte alls lust till.

— Men det återstår dig nog ingenting annat. Du vet ju, att jag redan varit ett par timmar ensam här nere, och du ser ju, att det inte alls händt mig något illa.

— Men det tjenar ju ingenting till att stanna kvar här.

— Men om det nu ändå skulle tjena någonting till? För det första är jag då säker på, att Hilda icke i hemlighet låter göra fången något illa, och för det andra måste du se noga till, att Signe, om hon vaknar, icke möjligen sjelf tillfogar sig något

ondt. Jag skall nog sjelf komma tillbaka så fort som möjligt och aflösa dig.

Trohlin brummade några otydliga ord för sig sjelf.

— Hvad säger du? sporde Örnsköld.

— Jo, om jag vetat, att ni skulle tvinga mig att stanna ensam qvar här nere i detta ruskiga hål, så hade jag nog aktat mig för att utföra baronessans uppdrag.

— Men gör dig nu inte löjlig, Trohlin! Du måste väl förstå, att det inte alls är farligt att stanna här. Håll god vakt, gör din sak bra, och jag skall nog med klingande mynt visa mig tacksam för den tjenst du gör mig.

— Men hvar är då nyckeln till buren der?

— Den har jag.

— Ja, men den måste ni ju lemna qvar här.

— Hvarför det? Du behöfver den ju inte alls.

— Jag ska' ju se efter, om hon der inne vaknar.

— Det kan du ju se genom den lilla gluggen i dörren.

— Men jag kan väl inte gå in till henne genom det der titthålet heller.

— Det är heller inte meningen, att du ska' gå in till henne. Du har ingen rättighet att närma dig Signe. Vaknar hon, så underrättar du mig derom, och resten angår dig inte.

Åter igen brummade Trohlin några otydliga ord för sig sjelf.

Baronen lemnade honom och skyndade fort uppför trappan.

Hilda hade redan väntat honom.

Hon stod ofvanför trappan och ropade:

— Fort, skynda er, herr baron! Jag måste tala med er. Kom med in i den här lilla kammaren!

Baronen följde Hilda.

Äfven John befann sig i rummet.

— Fröken ser så ängslig ut, tog Örnsköld till ordet, så snart han stängt dörren efter sig. Har någonting händt? Kan-ske rent af polisen fins i närheten?

— För Guds skull, utbrast baronessan, måla inte den onde på väggen, herr baron! Jag tycker, att vår belägenhet är otreflig nog ändå.

— Nå ja, men hvarför är ni då så ängslig, hvarför har ni låtit kalla mig? Ni lät ju genom Trohlin säga mig, att det vore fråga om någonting mycket viktigt.

— Ja visst! Det är också en mycket viktig anledning, som tvingar mig att ställa några frågor till er.

Örnsköld slog sig ned på en bänk bredvid bordet.

— Nå, så raska då på, sade han; men jag ber er icke återkomma till de tvister, som vi haft med hvarandra. Nu äro vi vänner och bundsförvandter, och allt annat måste vara glömdt, om vi äfven för framtiden vilja göra gemensam sak med hvarandra.

— Naturligtvis! instämde baronessan. Hvad vi förut haft oss emellan, det måste vara förlåtet och glömdt; men just emedan vi vilja förblifva vänner, inser ni nog också, att ni måste säga mig fulla sanningen.

— Ni tror väl inte händelsevis, att jag i går onödigtvis tillskyndade er sådan ångest eller ljög för er?

— Nej, nej! Här är det fråga om Ellen.

— Om Axels fru?

— Ja visst!

— Hvad har ni med henne att göra?

— Ni uttalade er inte tydligt nog om Ellen, när ni på dårhuset lät tillstålla mig varningen för polisen.

— Det kan väl hända, medgaf Örnsköld; men i fråga om den saken kom ju Ellen icke vidare i betraktande, ty det var ju den gamle kammarherrn och Axels betjent jemte den unge baronen, som så ifrigt bedrefvo saken och frambesvurit visitationen.

— Allt det der vet jag, inföll Hilda. Jag önskar bara få veta, om Ellen verkligen kommit med hit till Hjo.

— Tviflar ni på det? frågade Örnsköld med ett försmädligt leende.

— Herr baron, först af allt måste jag veta sanningen just i denna punkt, utstötte Hilda.

Åter igen smålog Örnsköld, då han svarade:

— Men det är ju helt naturligt, att Ellen som älskande maka anslutit sig till sin svärfar, då denne drog ut för att befria sin son ur den der mönstergilla anstalten för sinnessjuka.

— Men så skratta då åtminstone inte alltjemt, herr baron! uppbrusade Hilda. Det är blodigt allvar, när jag begär att få veta, om den der vaktaren endast ljugit för mig, om han öfverlistat och bedragit mig.

Örnsköld ruskade på hufvudet.

— Hvad är det ni talar om för en vaktare? frågade han. Hvad har denne att skaffa med grefvinnan Ellen?

— Kort och godt, herr baron, säg mig, lefver verkligen Ellen ännu?

— Ja, det måtte väl inte vara något tvifvel underkastadt. Hon lefver, mår bra och hoppas med tillförsigt på sin mans

— Fått honom hit? upprepade baronessan. Hvad pratar ni för dumheter? Jag tänker visst inte låta föra honom hit.

— Men sade inte fröken sjelf, att ni i morgon ämnade låta föra honom hit, emedan doktor Weisler icke hade lust att längre behålla honom hos sig?

— Ah prat! Det bara han sade så, emedan han var ängslig för tillfället. När faran är öfver och han får se pengar, talar han åter i en annan ton. Hvar i all världen skulle vi göra af honom här i detta gamla ruckel? Eller tror ni kanske, att jag möjligen kunde vara nog enfaldig, att låta honom veta att Signe befinner sig här som fånge?

— Ja, om ni vill göra det, så ser jag det naturligtvis ännu hellre! sade Örnsköld. Jag för min del skall, så snart luften barö halfvägs åter är ren draga mina färde med min skatt, och sedan lyder lösen:

»Min vän, bli min du måste,
Följ med mig till mitt slott!»

Innan Hilda hann yttra något, fortför Örnsköld hastigt:

— Men är detta allt, hvad ni har att meddela mig?

— Nej, nej! mumlade Hilda dystert.

— Nå, i så fall måste ni skynda er, ty jag måste åter ned till Signe. Återfår hon icke snart medvetandet, så återstår mig ingenting annat än att med någon medicin väcka henne till lif, ty dö låter jag henne inte göra.

— Herr baron, yttrade Hilda i det hon lade sin hand på hans axel och skarpt fixerade honom, jag har på det mest beredvilliga sätt tillmötesgått er med afseende på Signe, och just därför måste äfven ni göra mig en tjänst.

— Jag tycker, svarade baronen, att jag redan gjort er en tillräckligt stor tjänst, då jag i rätt tid varnade er.

Hilda ryckte på axlarna.

— Denna tjänst var ingalunda af så stor betydelse, som ni tror, sade hon.

— Så-å. Icke af någon vidare betydelse? Nej, skulle man ha hört på maken?! Då skulle jag bara vilja veta hvad ni menar med att göra en god tjänst. Ty mera än att skydda er för skammen att bli häktad och afförd till fängelset kunde jag väl inte gerna göra för er.

— Jag erkänner fullkomligt er goda vilja, svarade Hilda; men äfven utan er varning skulle jag i rätt tid ha fått tillfälle att ordna den der saken och sätta mig i säkerhet.

— Det tillåter jag mig verkligen betvifla, min fröken. Det låter verkligen, som om ni rent af ville bestrida att jag gjort er

någon tjänst alls. Men det, säger jag er helt fritt och öppet, vore ingalunda något vackert drag af er och ett elakt förebud till det vänskapförbund vi slutit med hvarandra.

— Se så, missförstå mig nu inte, herr baron! inföll Hilda. Jag har ju sagt, att jag mycket väl förstår att uppskatta er goda vilja att visa er tjänstaktig mot mig; men i yttersta nödfall skulle nog doktor Weisler äfven ha varit i stånd att isista ögonblicket sjelf besvärja faran. I så fall hade äfven jag varit tvungen att följa med dit ned, dit Axel blifvit förd. Det hade naturligtvis för mig varit allt annat än angenämt, och därför erkänner jag villigt, att det för mig var tio gånger kärare, att jag fick tid och tillfälle att fly hit.

— Nå, hvad vill ni då ytterligare? frågade baronen vresigt.

— Jo, det är ju lätt att förstå. Ni har sjelf bekräftat, att Ellen ännu finnes i lifvet. Men jag hatar denna qvinna och kan ej få någon ro, innan hon icke mera är till. Korteligen, ni måste icke endast råda utan äfven hjälpa mig . . .

— Vill ni dermed säga, att ni ännu icke uppgifvit er vansinniga idé att döda grefvinnan Ellen?

— Så är det. Men om en vansinnig idé kan här icke alls bli tal. Tvärtom, jag är förvissad om, att detta är en mycket förständig tanke.

— Men, min bästa fröken, på så sätt kommer ni att oupphörligt kasta er i faror, tills ni en vacker dag råkar ordentligt fast. Betänk, att Ellen redan nu mycket väl kunde ställa er inför rätta!

— Mycke' riktigt! Men just emedan jag vet det, herr baron, just därför måste jag genom en beslutsam handling för alltid undanrödja denna fara. Eller tror ni, att Ellen skulle unna mig Axel? Menar ni inte, att hon då först som en riktig furie skulle förfölja och anklaga mig och söka störta mig i förderfvet, om jag gjorde henne honom stridig?

— Deri har ni tvifvelsutänkt rätt, svarade Örnsköld med en axelryckning, ty ni i Ellens ställe skulle ju handla precis på samma sätt.

— Nåväl, herr baron, då inser ni nog nödvändigheten af att Ellen till min lycka hemfaller åt det henne redan för länge sedan tilltänkta ödet. Här gifves intet val, här heter det: hon eller jag. Att hjälpa mig undanrödja den fara, som hotar mig, det är hvad jag härmed uttryckligen ålägger er som en pligt. Jag skall märk det väl, herr baron, icke förr ge mitt samtycke till att ni bortför Signe härifrån, än ni gjort mig den begärda tjänsten.

— Men, min fröken, ni vill väl inte, att jag skall bli Ellens mördare heller? inföll Örnsköld.

— På hvilket sätt ni vill göra mig denna tjänst, det blir er ensak, svarade Hilda. Jag har nu kommit till insigt om, att jag ej har någon tur med denna qvinna. Jag vet icke, om jag saknar nödig skicklighet eller lugn besinning och kallblodighet. Ni kan ju skaffa er medhjelpare; jag skall skaffa er pengar att betala dem med. Följaktligen begär jag endast af er, att ni tar saken om hand och utför den samma till min belåtenhet. Ni har sedan häraf den betydande fördelen, att ni för all framtid kan vara viss om min vänskap. Korteligen, visa er tillmötesgående mot mig, så befordrar ni er egen lycka i samma mån som min egen derigenom befastes. Tänk på hvad jag nu sagt er! Jag vill ej ha svar nu genast, men jag är öfvertygad om, att just ni är rätte mannen till att fortast möjligt ordna den här saken.

Örnsköld skulle helst velat afspisa och tillrättvisa baronessan på ett sådant sätt, att hon säkerligen skulle ha baxnat; men han var klok nog att beherska sig och förblifva lugn.

— Godt! svarade han. Jag skall tänka på saken och sedermera närmare rådgöra med er derom. Hvad jag kan göra, det skall bli gjordt. Naturligtvis befläckar jag inte personligen mina händer med blod, men det fins ju godt om personer, som gerna vilja förtjena en liten nått summa. Kanske rent af Trohlin ätar sig det! Jag sjelf har ju också en gås oplockad med Ellen, och därför ligger det ju äfven i mitt eget intresse att visa mig tjenstaktig mot er på det sätt, som ni önskar. Men nu måste ni ursäkta, att jag åter aflägsnar mig, ty jag måste tänka på Signes befinnande. Håll nu bara god vakt och var mycket försiktig! Var god och underrätta mig genast, i händelse det skulle komma något bud från doktor Weisler!

Hilda lofvade göra det.

Örnsköld aflägsnade sig.

Han begaf sig åter ned i källaren.

Redan i trappan kom Trohlin emot honom och ropade:

— Kom, kom, herr baron! Flickan har vaknat; hon gråter och skriker och har redan talat om, att hon tänker bära hand på sig sjelf.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

En snygg vänskapstjenst

Signe hade uppvaknat till nya själsqval der ner i det hemska djuPET. Baronen hörde redan på afstånd hennes gråt och snyftningar, och strax försvann det uttryck af vrede i hans drag, som samtalet med baronessan framkallat.

I stället gled nu ett triumferande leende öfver hans ansigte.

— Åh, jag vore väl en narr då! mumlade han för sig sjelf. Nej, nej, baronessa, det lurar ni mig inte till. Efter alla dessa sinnesskakningar längtar jag efter lugn och frid, och om du inte vill som jag, så kommer jag också att utan ditt samtycke göra, hvad som under för handen varande omständigheter för mig är det bästa.

Med dessa ord gick baronen nedför trappan.

— Hvad hade då baronessan för viktiga saker att tala med er om, herr baron? frågade Trohlin.

— Hon har åter igen framställt ett oförskämdt förslag, svarede Örnsköld. Men det får du veta sedan. Stanna kvar här och drag försorg om, att Hilda eller John icke händelsevis i hemlighet smyga sig ned och lyssna, medan jag talar med Signe! Jag har inte alls någon lust att dansa efter Hildas pipa. Men just därför bör hon heller icke få veta hvad jag tänker komma öfver ens med fången om.

Örnsköld gick genast bort till det lilla afskilda rummet i källaren och öppnade dörren.

Signe låg gråtande på knä vid bordet, på hvilket gumman Lindqvist på hån lagt en uppslagen postilla, på det att, såsom hon yttrat sig, fången skulle ha en lämplig tröst i ensamheten.

När den stackars Signe hörde dörren öppnas, upphörde hon att gråta, torkade hastigt tårarne ur ögonen och vände på hufvudet för att se, hvem som kom.

Hon hade nog icke väntat att få se baronen, ty hon utstötte nu vid åsynen af honom ett skri af fasa.

Detta var ju ingen vidare uppmuntran för en, som kommit för att spela räddare, men baronen hade heller icke hoppats, att han skulle bli välkommen.

— Bort — ur min åsyn, ni bof! utbrast Signe med högt snyftande röst. Hellre vill jag utandas mitt lif i detta förfärliga fängelse än å nyo låta plåga och pina mig af er.

Naturligtvis efterkom baronen icke Signes uppmaning. I stället närmade han sig den knäböjande och tog plats på trefoten strax bredvid henne.

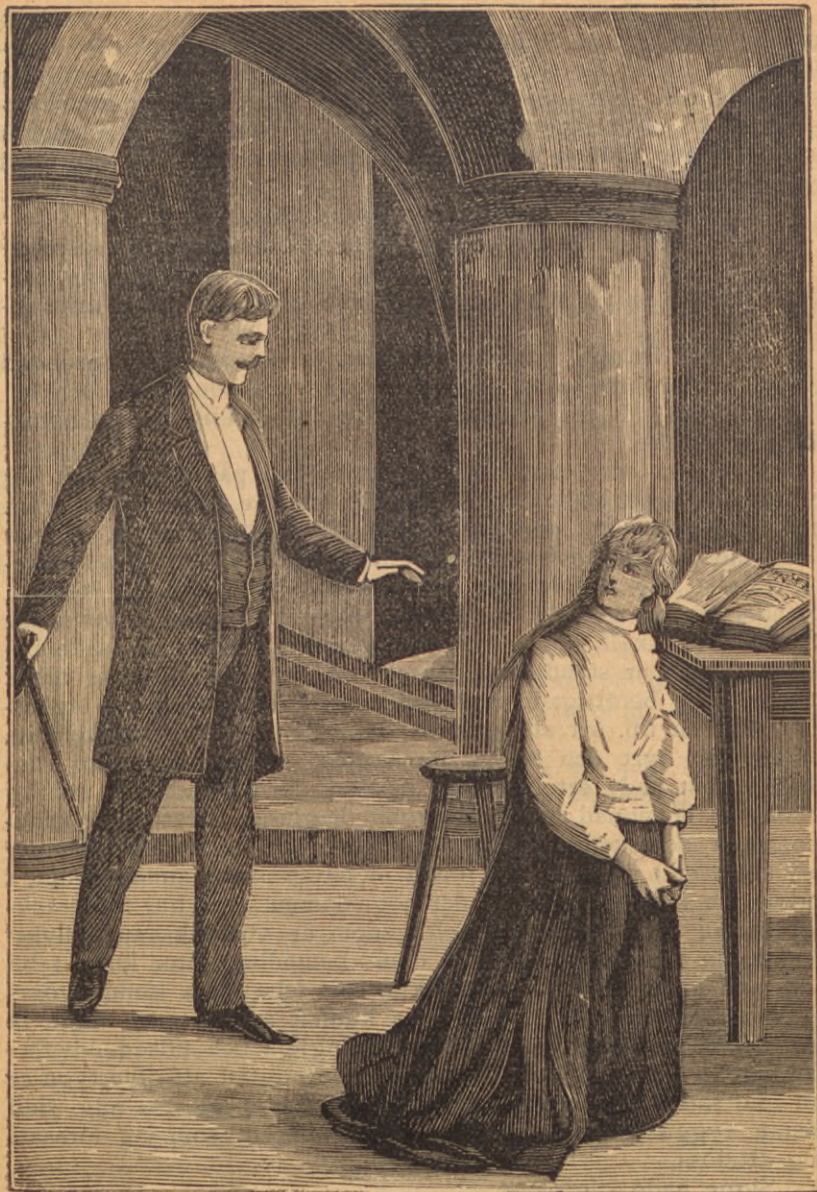
— Ni misstar er, fröken Ekstam, sade han, om ni tror att jag är skulden till, att ni befinner er i en så sorglig belägenhet här på detta hemska ställe. Ja, jag är så djupt skakad öfver att finna er här, att jag helst med er skulle vilja gråta öfver er olycka. Men tyvärr är ni i hufvudsak sjelf skulden dertill, ty ni har aldrig velat lyssna till mina årliga och välmenta råd, fastän jag för länge sedan spått, hvad som förestode er, om ni afvisade min vänskap. Nu har naturligtvis er belägenhet i väsentlig mån försämrats. Hade ni den der gången icke flytt från mitt gods, och hade ni gifvit mig tillfälle att på ett klokt och omtänksamt sätt bryta udden af alla de faror, som hotade er, så skulle ni snart fått glädja er åt lyckans solsken. Och säg nu bara sjelf hvad ni har af er öfverilning.

Signe sträckte afvärijande båda händerna mot baronen och lät höra en krampaktig snyftning och gråt.

Se så, lugna er nu; bad Örnsköld. En så sant upprigtig vän, som jag alltid varit, skall aldrig tröttna att kämpa för er lycka. För att gifva er denna lugnande försäkran och för att göra er uppmärksam på nya stora faror, som hota er, har jag kommit hit. Stode det i min makt, så skulle jag redan i denna stund befria er.

— Jag vill inte höra mera, afbröt honom Signe. Jag vet tyvärr bäst, af hvilken art er vänskap är, och aldrig skall ni lyckas bibringa mig någon annan öfvertygelse.

— Åh jo, min bästa fröken, med tillförsigt hoppas jag, att det verkligen skall lyckas mig. Er närvarande belägenhet må vara så tröstlös, att ni med verklig förtviflan motser framtiden, men så länge jag känner mig ega kraft att trotsa edra fiender, skall jag heller icke tröttna att bistå er med råd och dåd.

«Bort — bort ur min åsyn, ni bof!» utbrast Signe med högt snyftande
röst. «Hellre vill jag utandas mitt lif i detta förfärliga fängelse
än å nyo låta plåga och pina mig af er.»

— Herr baron, utbrast Signe i nästan vredgad ton, jag tycker ändå, att ni borde vara rädd för, om också icke för menniskor så likväl för Gud, att bära er så åt mot mig, en värlös svag qvinna. Säg sjelf, hvad har jag gjort er för ondt, eftersom ni är så nedrigt elak mot mig? Hvem ger er rättighet att hålla mig fången i denna håla och dessutom pina mig med er närgångenhet?

Örnköld ryckte beklagande på axlarna.

— Ni ser alltså i mig upphöfvat till denna er nya olycka?

— Ja, hvem har väl fört mig hit, om inte ni? Er närvaro bevisar ju till fyllest, att jag icke misstagit mig i mitt antagande.

— Min fröken, svarade baronen, att bevisa, hur ogrundad denna er förebråelse är, det anser jag vara min första och heligaste pligt. I det afseendet sväfvar ni verkligen i en olycksalig villfarelse.

— Spara edra ord! inföll Signe. Redan på förhand vet jag ju, att allt hvad ni har att säga mig, icke är annat än hyckleri och välberäknadt bedrägeri. Från första ögonblicket, då min Axel mot sin vilja måste förskjuta mig, ha förtal, lögn och elakheter af alla slag förföljt mig, men nu har jag äntligen kommit derhän, att jag icke vidare kan tro eller lita på någon menniska.

— Det skall nog med tiden åter bli annorlunda, sade baronen. Från er ståndpunkt betraktadt, finner jag sjelf er bittra klagan fullt berättigad; men, som sagdt, ni är sjelf den egentliga skulden till, att allt gått på detta sätt. Ni misstrodde mig, fastän jag dyrt och heligt försäkrade, att jag med sann vänskap endast hade ert bästa för ögonen. Ni fruktade då, att jag af någon lågsinnad bevekelsegrund olagligen beröfvat er friheten, men det skedde endast för att skydda er för edra fiender och sätta er i tillfälle att, innan ni fattat något annat beslut, i förtroende få tala med den der höga damen. Ack, hur förskräckligt har ni icke skadat er sjelf genom er obetänksamma flykt! Då skulle allt genom nämnda dams bemedling åter kunnat bli bra, men i dag stå vi inför fakta, som icke mera kunna göras ogjorda. Hvad som då skulle ha kunnat ändras med några få ord, dertill behöfvas i dag många krångliga och tidsödande förhandlingar. Om jag icke kände mig förpligtad att öfvertyga er om min sanna och trogna vänskap, så skulle jag, tro mig, sjelf nästan rygga tillbaka för den svåra uppgift, som jag föresatt mig att lösa.

Signe hade stigit upp.

Men anser ni mig då verkligen vara så barnslig, att jag fortfarande skulle tro på edra historier? utbrast hon. Det för-

vånar mig i sanning, att ni efter ert skurkaktiga beteende mot mig och min Axel och efter ert brottsliga uppträdande i Karleby ännu kan ha mod att åter tråda inför mina ögon. Jag vet mycke' väl, att jag å nyo förvärrar min belägenhet, om den verkliga kan bli värre, än den är, om jag nu visar er tillbaka inom det tillbörligas gränser och betecknar er föregifna vänskap som ett grymt hån; men hellre vill jag gå under än lita på en man, som är sammansatt af ondska, förräderi, äreförgätenhet, lösn och svek

Äfven Örnsköld steg nu upp.

— Edra ord, sade han, äro hårda, mycket hårda, men dessa edra yttranden visa mig endast, hur svårt det är att öfvertyga er om sanningen. Jag kan heligt försäkra, att ert lif redan upprepadt gånger varit allvarsamt hotadt, och att ni endast och allenast har min energi och oförskräckthet att tacka för, det ni hittills lyckligt undgått alla dessa faror.

Signe skrattade bittert.

— Ja, ja, yttrade hon, det har ni ju i Karleby bevisat. När ni der såg er upptäckt, grep ni fegt till flykten, och att ni icke blef både fru Setterbergs och min mors mördare, det har ni endast att tillskrifva en lycklig omständighet. Eller vill ni förneka, att ni smugit er in i Setterbergs hus för att begå en gemen stöld? Ville ni inte af Klara tilltvinga er min mors papper, och uppträdde ni inte der dagen förut som polisman i hopp om, att det tilltänkta bedrägeriet derigenom lättare skulle lyckas er?

Baronen vaggade betänksamt af och an med hufvudet.

— Ja, svarade han, så går det, när man endast dömer efter skenet.

— Ah, edra handlingar äro höjda öfver hvarje tvifvel, inföll Signe bittert. Jag känner ju edra planer och . . .

— Ni har naturligtvis rätt att af mig fordra förklaring öfver mitt beteende vid det ifrågavarande tillfället, afbröt henne Örnsköld; ty jag inser mycke' väl, att ni då fick ny anledning till misstroende mot mig.

— Och jag upprepar ännu en gång, att jag icke alls vill höra edra spetsfundiga ursäkter; ty oskyldig kan ni aldrig i lifvet göra er. Jag kommer städse att i er se en sådan person, som blifvit brännmärkt med Kainsmärket.

— Förolämpa mig kan ni ej, fröken, tog Örnsköld åter till ordet, ty det vore ju både dumt och orättvist af mig att bli ond på er, en olycklig, som faktiskt står vid förtviflans rand. Nej, nej, jag kan endast känna medlidande med, men icke bli ond på er.

— Och jag, inföll Signe, kan endast förakta er.

Örnsköld gjorde en rörelse, som ville han besvärja fången att väga sina ord.

Derpå fortfor han:

— Jag skall fatta mig helt kort. När ni vistades på mitt gods, visade jag er ett bref från kronprinsessan och underrättade er om hennes ädelmodiga afsigter. Efter er flykt fick jag i uppdrag att resa efter er och afhålla er från att taga flera oöfverlagda steg. Ni mins väl, att ni då beskylde mig för att ha låtit frånröfva er ert barn. Men jag är öfvertygad om, att ni nu sjelf insett detta ert olyckliga misstag.

— Ja, det har jag verkligen gjort, medgaf Signe, men jag var den der gången äfven vittne till den scen, då ni lofvade barnaröfvaren att förtiga hans brott.

— Ja så. Nå ja, hörde ni det, så antar jag, att det skall bli så mycket lättare för mig att öfvertyga er om mitt ädla tänkesätt. Ja, det förvånar mig rent af, att ni då icke redan fått en bättre tanke om mig.

— Men herr baron, inföll Signe i uppbragt ton, ni förvexlar ju helt och hållet begreppen. Enligt min åsigt var det ett gement skurkstreck af er, att ni då på sätt och vis gjorde gemensam sak med den brottslige John, i det ni lofvade förtiga hans brott. Vore ni den hederlige person, som ni ger er ut för att vara, så hade ni genast måst anmäla den der betjentens förbrytelse. Min fråga är derfor säkerligen fullt berättigad: hvarför gjorde ni inte er skyldighet, hvarför satte ni i stället förbrytaren i tillfälle att äfven sedermera alltjemt förfölja mig?

— Men, min bästa fröken, svarade Örnsköld, om och om igen måste jag göra er uppmärksam på, det ni är nog kortsynt att endast döma efter det yttre skenet. Jag vill icke nu uppreda hvad jag redan för er förklarade, jag erinrar er endast om mitt löfte att så fort som möjligt skaffa ert barn till rätta igen. Men er höga beskyddarinna hade befalt mig att ordna den affären utan något som helst uppseende. Den skonsamhet, som jag visade förbrytaren, gälde faktiskt icke honom utan i stället er och er mor. Antagligen har ni redan sjelf fått veta mera om er mors dystra hemlighet, än som kan vara er kärt. Hade jag offentligen uppträdt som anklagare mot barnaröfvaren, så skulle han och hans medbrottslingar skoningslöst ha utbasunat er mors hemlighet. Men det borde och måste på er höga beskyddarinnas uttryckliga önskan till hvarje pris undvikas. Efter hvad jag kunde se, led ni icke heller den ringaste skada derigenom, att den der förbrytaren undslapp ett välförtjent straff. Olyckan för er var just den, att jag hade så svårt för att återfinna er,

och att er mor så hårdnackadt vägrade att gå in på mina förslag. Hade jag lyckats erhålla de der papperen af er mor, så hade jag ju genast i min hand haft bevis, medelst hvilka jag lätt skulle kunnat öfvertyga er om mina hederliga afsigter och det ädelmodiga i er höga beskyddarinnas plan. Hvad ni ansett för ett försök att begå en gemen stöld, var faktiskt endast ett sista förtvifladt försök att utföra hvad er höga beskyddarinna ålagt mig som en hederspligt. Det står er naturligtvis fritt att i detta afseende tro mig eller icke, men det säger jag er, att ni snart skall komma att inse ert förlåtliga misstag. Ni vet sjelf, hvilken trotsig och kärlekslös qvinna er mor är, men tyvärr var hennes trots i detta fall icke alls berättigadt. Ni måste låta det ske, att er mor aflägsnade sig, och att hon dessutom äfven tog med sig ert barn. Jag är i tillfälle att kunna lemna er någon upplysning om er mors öde.

— Men jag vill ingenting höra, inföll Signe, ty jag har sannerligen redan mer än nog af det, som fröken Silfverhielm meddelat mig eller rättare uppdiktat om mitt barns öde.

— Hvad baronessan sagt er, svarade Örnsköld, det har jag mig visserligen icke bekant; men sjelf talar jag endast om fakta, och det om sådana oomkullkastliga fakta, som ni nödvändigtvis behöfver känna till. Skulle baronessan ha ljugit, så skulle ni ju genast märka det genom att jemföra hennes påståenden med mina meddelanden.

— Nå, så tala då, herr baron; ty ni har berört den mest sårbara punkten i mitt hjerta. Att jag ännu sväfvar i ovisshet om mitt barns och min mors öde, det är en sak, som dagligen och stundligen oroar mig och nästan drifver mig till förtviflan.

— Om ert barns öde kan verkligen icke heller jag för tillfället säga er någonting med bestämdhet. Jag skulle ljuga, om jag påstode mig veta, att ert barn ännu finnes i lifvet, eller att det är dödt. Jag vet endast så mycket med säkerhet, som att uppskakande scener utspelats, vid hvilka tvifvelsutän ert barns helsa och lif varit allvarsamt hotade. Liksom förut på mitt gods lofvar jag er äfven nu att med all ifver spana efter ert barn och om möjligt återföra det samma till er. Men hvad er mor beträffar, så står det illa, mycket illa till med henne. Hon har genom sitt trots och sin vågsamhet störtat sig sjelf i olycka. Endast på spinnhuset kan ni få återse henne.

— Hvad säger ni? utbrast Signe förskräckt.

— Sanningen, endast den bittra, nakna sanningen, svarade baronen. Er mor har för många år sedan begått ett mord, och sedan polisen nu ändtligen till följd af hennes egen oförsigtig-

het fått fatt i henne, har hon blifvit dömd till lifstids straffarbete! Det fins blott en utväg att åter få henne försatt på fri fot; men denna väg och denna enda möjlighet känner endast och allenast jag till, det vill säga, om icke jag tar saken om hand, så är och förblir er mor för lifstiden ett med mörderskans brännmärke stämpladt spinnhushjon.

— För Guds barmhertighets skull, håll inne med sådana ord! jemrade sig Signe. Det är inte sant. Nej nej, det kan ej vara sant. Ni säger bara allt detta, emedan ni tror er derigenom befordra edra hemliga planer. Ni vill ängsla och plåga mig och derigenom göra mig ännu olyckligare, än jag redan förut är.

Baronen lade pannan i djupa veck.

— Säg mig, hvad som är er heligast, fröken, yttrade han i högtidlig ton, och så sant jag är fast besluten att på hederligt sätt förtjena er tacksamhet genom att uppbjuda allt för att åter öppna fångelsestets portar tör er dömda moder, är jag också beredd att med en helig ed bekräfta, det jag med afseende på er mors nuvarande sorgliga öde ej yttrat ett enda osant ord. Fastän er mor förtjenat straffet, känner jag likväl det djupaste medlidande med henne, ty hon lär på samma sätt som ni ha blifvit trolöst förrådd och öfvergifven af sin älskare eller man, hvilketdera han nu var.

— Rättvis Gud! utbrast Signe och började vackla.

Örnsköld fick fort fatt i henne och lät henne glida ned på en stol.

Sedan trugade han henne att dricka af det vin, som han tagit med sig. Det dröjde en stund, innan hon öfvervunnit detta anfall af svaghet.

— Nå, hvarför tvekar ni att befria mig, hviskade hon, om det är ert fulla allvar att vilja göra mig en väntjenst? Hvarför löser ni mig inte från kedjan, hvarmed jag är fastbunden vid väggen i detta hemska rum, och hvarför vågar ni icke tillstå, det ni sjelf bringat mig i denna rysliga situation och beröfvat mig friheten?

— Jag ber er, fröken, icke anse mig vara i stånd till en dylik nedrighet, svarade Örnsköld. Jag vill och måste vara fullt öppen mot er, ja, jag medger, att jag skenbart gjort gemensam sak med den äreförgättna, grymma person, som förut fört er till dårhuset och sedan hit; men det har jag endast gjort för att kunna skydda er för de värsta faror och sedan så fort som möjligt i hemlighet befria er.

— Så-å. Och hvem är den person, om hvilken ni talar?

— Ah, det måtte väl inte vara svårt att gissa! Den dam,

som redan i den der snygga anstalten aflade ett besök hos er, är naturligtvis också den, som beredt er dessa nya qval.

— Men hvarför skulle hon ha fört mig hit? Jag tycker, att fängelset i det der förskräckliga huset var så säkert, att hon icke behöfde befara, det jag möjligen kunde rymma.

— Orsaken, hvarför ni blifvit förd hit, är mycket enkel, svarade Örnsköld. Ni har utan ert eget förvällande skaffat er flera fiender, än ni kanske anar. Jag känner ju icke den egentliga orsaken, hvarför den gamle baron Ekstam hatar er, men jag anar, att den kära penningen äfven här är med i spelet. Jag hörde, att ni är slägt med familjen Ekstam, och jag antar, att den gamle baronen fruktar, det ni kunde komma att som arf göra anspråk på en stor del af hans förmögenhet. Korte-ligen, den gamle herrn är mycket fiendtligt stämd mot er, ty han fruktar åtminstone med all säkerhet, att ni kunde komma att bereda honom stora obehagligheter, och dessutom är han äfven mycket ängslig för att genom er och er mor någon fläck möjligen kunde komma att vidlåda hans ärliga namn. Men hans son, det unga, lättsinniga brushufvudet, har slagit sin fars befallningar i vädret. Deraf kommer det sig, att både den gamle baronen och hans son oafåtligt spana efter er uppehålls-ort. Baronens dotter vill icke motsäga sin far, i all synnerhet som hon, efter hvad jag hörde, på något sätt lär ha blifvit djupt sårad och förnärad af er. Den unge baronen hade upptäckt ert spår och han alarmerade då polisen i afsigt att befria er och sin far till trots nödga er att besvara hans kärlek och blifva hans maka. Men den oförsonlige fadern ville förekomma sin son, och säkerligen hade han tilltänkt er ett tragiskt öde. Men om alla dessa planer erhöll den dam, som låtit föra er till dår-huset, i rätt tid kännedom, alldenstund hon på sätt och vis endast öfvertalat och narrat doktorn att mottaga er i sin anstalt. All-denstund doktorn naturligtvis på det bestämdaste afsade sig allt ansvar, såg sig damen nödsakad att föra er till något annat ställe. Damen i fråga bär ett glödande hat till er, emedan hon inbillar sig, att ni är hennes rival. Hvad ni skulle ha att vänta er af henne, det behöfver jag väl icke säga er. Jag erhöll kännedom om hennes gudlösa planer rörande er person, och därför skyndade jag hit. Jag har nu för henne på det bestämdaste förklarat, det jag icke tillåter, att hon tillfogar er något ondt. Men jag tror ej denna hämndlystna qvinna längre, än jag ser henne, och därför har jag också beslutat att om möjligt redan nästa natt befria er och föra er i säkerhet. Men naturligtvis få vi icke låta er bittra fiende få den ringaste aning om denna min afsigt. Deraf måste jag, så ondt det än gör mig, låta er

stanna kvar här som fånge, tills befrielsens timma slår. Men jag vakar under tiden öfver er säkerhet, så att ni ej behöfver frukta något lömskt öfverfall; ty under den tid, då jag måste vara härifrån, skall min betjent få hålla vakt i er omedelbara närhet. Han är beväpnad, och han har dessutom min befallning att i nödfall gå skoningslöst till väga mot edra fiender. Men äfven ni måste iakttaga nödig försigtighet och klokhet. Ni får på inga vilkor för er fiende förråda något af hvad jag nu meddelat er; ty att hon skall komma hit för att njuta af edra qual, det kan man med all säkerhet vänta sig. Tala inte med henne, svara inte på en enda fråga! Men hufvudsaken är, att ni sedan, när jag kommer för att befria er, följer mig frivilligt och utan att väcka något uppseende. Här i detta hus ha vi endast att göra med er fiende och hennes medbrottlingar; men om ni vore oklok nog att väcka uppseende, så kunde det lätt hända, att vi äfven finge att göra med den hämndgirige gamle baronen eller med hans lättsinnige, obetänksamme och stormande son.

I detta ögonblick kom Trohlin fort nedför trappan.

— Herr baron, hviskade han, var försiktig. Jag tror bestämdt, att baronessan kommer hit.

Baronen gick några steg bort mot trappan och lyssnade med återhållen andedrägt.

— Ja, det kommer någon, hviskade han derpå till Signe. Skulle det vara hon, så behjerta mitt råd och svara henne ej, Det bästa är, om ni låtsas vara sjuk och svag eller rent af afsvimnad. Men var för öfrigt lugn och blif ej förskräckt, ifall er fiende skulle gifva sitt hat och sin hämndlystnad luft i ord.

Några ögonblick senare kom Hilda i Johns sällskap ned i källaren och utbrast i ilsken ton:

— Jag tycker, att ni kunde ta er för någonting nyttigare än att vara här nere hos jäntan. Hvad har ni egentligen haft att slamra med henne om under denna långa tid? Ni har nu varit här i flera timmar, och jag tål inte, att ni stannar kvar längre.

— Ni tror väl inte händelsevis, inföll baronen, att det för mig är något nöje att vistas här nere i denna osunda, hemska källare längre, än hvad som är alldeles nödvändigt?

— Inga undanflykter, herr baron! fortfor Hilda uppbragt. Jag vill veta hvad ni kommit öfver ens med fången om bakom min rygg.

— Jag har inte kommit öfver ens med Signe om någonting alls, jag ansåg det bara vara min pligt att återkalla henne till medvetande. Med mycken möda lyckades mig också detta

för några minuter sedan, och hvad jag under denna korta tid talat med henne rörde endast hennes lidande tillstånd.

Hilda kastade genom den öppna dörren en hätsk blick in i fängelset.

Signe satt der på stolen och stödde hufvudet med båda händerna samt snyftade sakt.

— Vänta bara, herr baron, utbrast Hilda, genom att taga nyckeln i mitt förvar skall jag helt enkelt för er afskåra möjligen att vidare i hemlighet spinna ränker med denna person, och jag förbjuder er härmed uttryckligen att vidare gå hit ned. Ni har, kom väl i håg det, ingenting att söka här nere, innan ni utfört det uppdrag, som jag i dag gifvit er. Kom genast med upp! Jag har en vigtig underrättelse att meddela er.

— Godt! svarade Örnsköld. På det att ni må bli öfvertygad om, att jag icke alls kommit öfver ens med Signe om någonting i hemlighet, fogar jag mig i er vilja. Tag ni gerna nyckeln till fängelset i ert förvar; men min betjent skall stanna kvar här för att under min frånvaro bevaka och beskydda Signe. Ja, jag förklarar härmed, det jag gifvit min betjent i uppdrag att skoningslöst göra bruk af sina vapen, ifall någon af Signes fiender skulle ta sig det orådet före att plåga henne eller på annat sätt tillfoga henne något ondt.

Hilda trängde undan baronen från dörren, kastade ännu en blick in i fängelset och yttrade:

— Du slyna der, du har då en riktig bondtur, som funnit en så god vän. Men ännu har du ingen anledning att triumfera; ty om våra fiender finge reda på oss, så skulle du bli den första, som måste plikta därför. Lagg det på hjertat och akta dig för att på något sätt göra skandal och väcka uppseende!

Med dessa ord slog Hilda häftigt igen dörren och läste den.

— Se så, följ nu med upp, herr baron! sade hon till denne och tog honom i armen samt drog honom med sig bort. Jag säger er ännu en gång, att ni icke förr får sticka er näsa hit ned i källaren igen, än ni till min fulla belåtenhet utfört det uppdrag, som jag gifvit er.

Örnsköld svarade ingenting.

Han följde med baronessan upp i rummet, der han fann kusken Konrad.

Denne berättade i få ord för baronen, hur saken aflupit i anstalten. Han fattade sig så kort, emedan han nyss förut för baronessan måst berätta samma sak temligen utförligt. På

samma gång hade han äfven lemnat henne brevet, som doktorn skickat med honom.

Sedan baronen fått veta sakens förlopp, förundrade han sig icke öfver, att Hilda var vid så dåligt lynne.

— Ja, der ha vi det nu igen, min fröken, sade han. Ni med er eviga oförsigtighet har åter igen omintetgjort alla försigtighetsmått. Endast ni är skulden till, att doktorn nu måste behålla polisen i sitt hus. Nog borde ni väl bättre ha kunnat samla i hop ert krimskrams, i all synnerhet som broschen innehöll er egen mors porträtt.

— Dumbom der! uppbrusade Hilda. Kan jag rå för, att jag i brådskan tappade broschen? För öfrigt hade jag särskildt tillsagt sköterskan att se efter, om jag inte möjligen glömt kvar någonting i rummet. Ni måtte väl begripa, att jag icke med afsigt lemnat kvar broschen, som för mig eger ett så stort värde . . .

— Jag talar ju endast om, att våra händer tills vidare blifvit bundna genom denna er tanklöshet, föll Örnsköld Hilda i talet. Eller säg sjelf, om ni nu skulle våga återvända till anstalten! Ni kan ej komma dit, och grefve Axel kan icke ens föras bort från det hemliga gömstället.

— Just för den sakens skull har jag hemtat upp er, herr baron; ty ur denna obehagliga situation måste vi befria oss genom ett klokt schackdrag.

— Men hvad kan väl jag göra åt den saken? Ni vill väl inte, att jag skall gå och köra bort polisen?

— Jo, indirekt måste ni göra det, herr baron.

— Jag? Då måste ni sjelf först visa mig, hur det konststycket skall utföras.

— Hör hvad jag har beslutat!

John gjorde en åtbörd, hvarigenom han för baronessan antydde, att hon, innan hon talade vidare, först borde be kusken lemna rummet.

Då Hilda icke genast förstod sin medbrottslings vink, vände sig John direkt till kusken, i det han sade:

— Gå ut till Janne och säg honom, att han måste fördubbla sin vaksamhet! Inom en timme eller så der kan ni ju komma igen; till dess har nog fröken skrivit brevet till herr doktorn.

Konrad efterkom denna uppmaning och aflägsnade sig.

— Se så, nu äro vi ensamma, och nu kan ni meddela herr baronen er plan, sade John till Hilda. Det var på ett hår när, tillade han i förebrående ton, att ni i kuskens närvaro utvecklat

ert förslag. Men jag tycker, att ni sjelf borde veta, att man i sådana ting aldrig kan gå nog försigtigt till väga.

Örnköld satte sig och såg med dyster uppsyn förväntansfullt på Hilda, som med snabba steg gick fram och tillbaka i rummet.

Plötsligt stannade hon framför baronen.

— Jag antar, sade hon, att ni redan anar, hvilket uppdrag jag tänker gifva er.

— Ingen öfverilning, om jag får be! svarade baronen med en axelryckning. Jag tycker inte ails om ett experiment på måfå.

— Tror nog det, inföll Hilda försmädligt. Att kurtisera unga flickor och i synnerhet sådana, som icke kunna värja sig för er närgångenhet, det är naturligtvis vida angenämare än att på ett samvetsgrant sätt sysselsätta sig med allvarsamma ting.

— Nå, så låt då bara höra, fröken! svarade baronen vårdslöst.

Hilda såg på baronen med genomträngande blickar och yttrade, i det hon liksom befallande utsträckte högra handen mot honom:

— Jag ålägger er, och jag, märk det väl, tål ingen motsägelse, att redan i dag begifva er in till staden och der skjuta grefvinnan Ellen en kula genom hufvudet. Det skall förändra situationen, och polisen skall tvifvelsutän genast kallas tillbaka från anstalten.

Örnköld smålog och nickade instämmande på hufvudet.

— Jag beundrar verkligen er företagsamhet och ert skarpsinne. Ni vill vinna skillingen och sätter darvid riksdalern på spel.

Hilda slog knytnäfven i bordet.

— Jag undanber mig edra misslyckade qvickheter, uppbrusade hon. Vill ni inte uppfylla mina önsksningar, så behöfver ni bara säga mig det. Ni känner mitt vilkor. Signe blir aldrig er, innan ni bevisat, att Ellen hemfallit åt sitt öde.

Örnköld hade en mycket vigtig orsak att tills vidare icke å nyo bryta med Hilda.

— Ja, fortfor han medlande, er plan är, det medger jag, inte alls oäfvnen; men ni får bara inte begära omöjligheter.

— Hvad menar ni med omöjligheter, herr baron? Om ni med Trohlin och vaktaren Janne beger er till staden och der tar in på samma ställe, hvarest Ellen bor, så måste det bli en

lätt sak för er att få grefvinnan framför myningen af er revolver.

— Nej, nej, på det viset går det rakt inte, invände baronen.

— Hvarför inte?

— Jo, det är mycket enkelt, fröken. För oss vore det naturligtvis allra beqvämast att använda skjutvapen men ett skott väcker som bekant genast det största uppseende. Till ett sådant arbete är dolken lämpligare; ty här är det icke endast fråga om att utföra handlingen, utan hufvudsaken är, att vi sedan också få tid och tillfälle att fly.

Hilda nickade.

— Det är förståndigt taladt, sade hon, och det är heller ingalunda min mening att lemna bestämda föreskrifter, huru detta arbete skall uträttas. Om det sker med krut och bly eller med dolk, det är mig alldeles likgiltigt; men i hvilket fall som helst fordrar jag af er, att ni, innan ni beger er i väg derifrån, personligen förvissar er om, att Ellen verkligen är död. Jag har i det afseendet redan blifvit så grymt besviken många gånger, att jag nu ändtligen *måste* komma till målet.

— Nåväl, sade Örnsköld, jag skall under dagens lopp grundligt tänka på saken, och eftersom jag sjelf är angelägen om att få en öfverblick af våra motståndares läger och bland dem framkalla skräck och ny förvirring, så skall jag företaga vågstycket. Men om vi redan i dag eller först i morgon komma till målet, det kan jag med bästa vilja icke nu bestämma. Vi måste nödvändigtvis maskera oss, och sedan måste man ju alltid taga så många andra omständigheter med i beräkningen.

— Så gif mig då er hand på, herr baron, att ni i skymningen vill begifva er in till staden. Helst skulle jag sjelf vilja följa med, men det skulle väcka misstankar, om så många främlingar på en gång toge in på gästgifvargården.

Örnsköld lade sin hand i baronessans och lofvade henne att, såsom han uttryckligen sade, för Signes skull åtaga sig saken och så fort som möjligt klarera den samma.

Förebärande trötthet, aflägsnade han sig derpå, i det han förklarade, att han nödvändigtvis först måst sofva några timmar för att sedan ega nödig själskraft och energi att förbereda och utföra det farliga vågstycket.

Hilda hade ingenting att deremot invända, och triumferande såg hon efter baronen.

Hon var öfvertygad om, att Örnsköld, bara för att fritt få förfoga öfver Signe, helt och hållet efter hennes önskan skulle begå det brott, som var ämnadt att kosta grefvinnan Ellen lifvet.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

I beredskap.

Våra vänner, baron Hugo, detektiven Wallén och betjenten Frans, hade, som vi minnas, lyckats följa kusken Konrads spår ända till den i backslutningen belägna gamla stugan.

Baronen ville i sin ifver genast rusa in i stugan och med våld tilltvinga sig fångarnes frigifvande.

Äfven Frans hade god lust att vara med om detta mindre välbetänkta steg.

Men Wallén förmådde dem att åtminstone tills vidare uppskjuta utförandet af denna plan.

— Hvarför ska' vi inte ta den dyrbara tiden i akt? frågade den förvånade baronen.

— Ja, det skulle jag också vilja veta, instämde betjenten.

— Under för handen varande omständigheter fordrar försigtigheten, att vi vänta, svarade Wallén.

Då måste ni förklara er tydligare, herr Wallén, fortfor Hugo. Jag är inte alls rädd för de der människorna, tvärtom, det skulle vara en sann tillfredsställelse att få grundligt mörbulta dessa gemena skurkar.

— Ert ord i ära, herr baron, svarade Wallén. Naturligtvis skulle inte heller jag rygga tillbaka för en strid; men ni har säkerligen ännu icke tänkt på, att vi genom en dylik öfverilning icke endast skulle sätta våra egna lif på spel utan äfven deras, som ni vilja förhjelpa till friheten.

— Men, herr Wallén, inföll Hugo, enligt min åsigt torde fördelen just vara på vår sida, om vi komma öfver det förbrytarfölje, som här invaggat sig i säkerhet, likt en blix från klar himmel.

Detektiven ryckte på axlarna.

— Tro inte det! svarade han. Gårdagens händelser ha varnat dessa skurkar och sporrat dem till dubbel vaksamhet.

— Derför måste vi gå så skickligt till väga, att de icke märka oss, innan vi stå framför dem och kunna skrida till handling.

Wallén ruskade betänksamt på hufvudet.

— Det är nu på ljusa dagen helt enkelt en omöjlighet, förklarade han; men till och med om lyckan i det fallet vore oss bevågen; skulle vi trots all energi och försigtighet likväl icke kunna förhindra, att de gemena skurkarne hämnades, på sina värnlösa fångar. Hufvudsaken är icke, att vi öfverraska och inlåta oss i en strid på lif och död med våra motståndare, utan att vi förvissa oss om, hvar de hålla fångarne gömda. Vi måste förnämligast tänka på att befria de senare och på samma gång förhindra, att de i det afgörande ögonblicket falla offer för sina fienders hämndlystnad.

— Men, herr Wallén, vi kunna ju omöjligen lägga armarne i kors och förblifva overksammas, då vi äro så nära målet, invände Hugo; ty om jag rätt förstätt edra ord, så tänker ni inte göra någonting före qvällen.

— Vill ni ingripa dessförinnan, herr baron, så måste ni göra det på ert eget ansvar, sade detektiven. Jag för min del motsätter mig på det bestämdaste en öfverilning, genom hvilken edra vänners lif skulle råka i allvarsam fara.

— Men så säg mig då, huru vi enligt er åsigt lättast skulle kunna lösa vår uppgift! bad Hugo.

— Ja, det ska' jag säga. Jag har redan för er antydt min plan. Vi kunna tills vidare till och med vara mycket belåtna med det resultat, som vi redan uppnått. Vi kunna med skäl antaga, att de, som vi vilja bringa räddning, hållas fångna der borta i stugan, men ännu ha vi dock icke full visshet i det afseendet. Det skulle ju äfven kunna hända, att endast flyktin-garne uppehölle sig här, och att fångarne befunne sin annorstädes i något förborgadt gömställe. Vore det fallet, så skulle vi åter nödgas gå vår väg med oförrättadt ärende. Vi komme kanske för resten aldrig mera med lifvet ut ur den der stugan, ty det är ju klart, att våra motståndare skulle ta emot oss med hänsynslös förbittring. Men situationen skulle i väsentlig mån förändras till vår fördel, om vi under dagens lopp möjligen kunde få veta någonting närmare om fångarnes vistelseort och om våra motståndares afsigter och planer. Lyckades det, så kunde vi under vår ofrivilliga rast förbereda oss på vår mission och i nödfall äfven tillkalla ett par poliser som hjälp. Men lyckades vi icke på dagen få veta någonting närmare, så skulle vi under

skydd af mörkret nog kunna smyga oss in på våra motståndare och ge akt på dem. Derigenom skulle vi lätt erhålla visshet om, hvar fångarne finnas, och möjligtvis skulle vi då äfven lyckas att utan strid åter försätta dem på fri fot. Men våra fiender kunde vi ju sedan under sömnen öfverraska och tillfångataga utan någon nämnvärd fara.

Walléns praktiska plan vann så småningom den otålige Hugos och den oförvägne betjentens gillande.

Ja, Wallén var till och med icke obenägen för att, ifall kusken ensam anträdde återvägen, på behörigt afstånd från stugan tillfångataga honom och tvinga honom att yppa hvad han hade sig bekant om fångarnes vistelseort.

Men han påpekade äfven, att häri låge en ny fara; ty om kusken icke återkomme till anstalten, så skulle doktor Weisler bli orolig och skicka nytt bud till Lindqvists stuga.

Men finge fienderna i stugan veta, att Konrad icke återvänt hem, så skulle de genast fatta misstankar och på qvällen och natten fördubbla i stället för att minska sin vaksamhet.

Korteligen, till och med baron Hugo kunde icke gilla denna plan, som i första ögonblicket syntes så lockande och ändamålsenlig.

Men Hugo var naturligtvis med om att så mycket som möjligt ge akt och lyssna på kusken, då denne gick hem igen.

Våra bekanta enades därför om att från skilda punkter hålla ett vaksamt öga på den gamla stugan, i händelse kusken skulle få det infallet att gå en annan väg hem.

Wallén stannade qvar, der de nu voro, och gömde sig i en buske, hvarifrån han hade temligen fri utsigt.

De båda andra smögo sig bort och lade sig på lur i skogen på hvar sin sida om stugan, så att ingen der kunde gå ut eller in utan att bli sedd af våra bekanta.

Men dessas tålmod ställes på ett ganska svårt prof.

Timmar hade redan förflutit, sedan de åt sig utvalt hvar sin observationsplats, utan att de fått syn på en enda lefvande varelse.

Wallén trodde sig visserligen upprepade gånger ha sett en person sticka upp hufvudet öfver ryggåsen på stugan, men hvem denne varit, eller om han misstagit sig, och om fortfarande någon låg uppe på taket och höll utkik, derom förmådde detektiven trots all sin vaksamhet icke förskaffa sig någon visshet.

Han hade emellertid icke sett vilse, ty Janne hade faktiskt

på baksidan af stugan gått upp på taket för att derifrån hålla vakt.

Ändtligen såg Wallén, att stugdörren öppnades, och nu var hans spejande blick oafvändt riktad ditåt.

En gammal qvinna kom ut ur stugan, gick öfver gården och ut genom grinden, der hon på den öppna platsen några minuter promenerade af och an.

Hon tycktes hålla utkik efter någon, ty hon såg sig spejande omkring åt alla sidor.

Plötsligt gick hon åt det håll, der Wallén höll sig gömd, och hennes blickar öfverforo forskande den skogbeväxta slutningen.

Hon befann sig nu på knappa femtio stegs afstånd från den plats, der Wallén låg gömd.

Plötsligt gick hon åter några steg tillbaka och klappade sedan några gånger i händerna.

Så snart hon gjort det, kom kusken Konrad ut i det fria och närmade sig qvinnan.

— Fins det verkligen ingen spion i närheten, så att jag kan våga att gå ensam? frågade Konrad qvinnan.

— Nej, här fins ingen kristen själ, svarade gumman Lindqvist.

Konrad såg sig emellertid forskande omkring.

— Adjö då, mor Lindqvist! sade kusken och räckte gumman handen till afsked.

— Ja, måtte ni nu komma lyckligt hem igen! önskade gumman. Helsa er herre från mig och säg, att jag nog ska' göra hvad på mig ankommer, i händelse vi skulle få oväntadt främmande!

Kusken aflägsnade sig och skyndade utför slutningen.

Mor Lindqvist stod qvar och såg efter honom.

— Men glad ska' jag i alla fall bli, när det nobla herrskapet åter beger sig i väg härifrån, yttrade hon för sig sjelf. Det är i alla fall ängsligt och oroligt, så länge man vet att sådana personer finnas i huset, och att man hvarje ögonblick måste vara beredd på att få se polisen komma. Men doktorn är ändå sju resor värre deran än vi.

Sedan gumman stått qvar ännu en liten stund, anträdde hon återvägen.

Naturligtvis hade Wallén icke vågat lemna sitt gömställe, ty han skulle i så fall ha förrådt sig sjelf och den gemensamma saken.

Men tyvärr var icke heller det lilla, som han lyckats upp-

snappa, egnat att tillfredsställa hans vetgirighet. Snart var qvin-
nan åter försvunnen ur hans åsyn.

Men redan några minuter senare togs hans uppmärksamhet
i högsta grad i anspråk af en ny tilldragelse.

I sluttningen framför stugan var uppförd en bred och åt-
minstone på yttre sidan, temligen hög stenmur, hvilken på si-
dorna och bakom stugan fortsattes af en ännu högre gårds-
gård.

Öfver nämnda stenmur såg nu detektiven ett manshufvud
sticka upp, och han kände vid första ögonkastet igen baron
Örnköld.

Denne blickade sig likaledes forskande omkring och ka-
stade äfven då och då en blick tillbaka in på gården, som om
han befarade att der bli sedd af någon, för hvilken han ej ville
visa sig.

Nu svingade han sig öfver muren ut i det fria, der han
genast började bära ihop kringströdda stenar, hvilka han lade
på hvarandra invid muren på sådant sätt, som om det varit hans
mening att bygga en trappa.

Sedan han varit ifrigt sysselsatt en stund, skrattade han för-
nöjdt för sig sjelf och yttrade:

— Se så, nu skall jag i skymningen i enlighet med Hildas
önskan spatsera ut genom grinden för att gå till staden; men
naturligtvis går jag inte dit utan smyger mig den här vägen
åter in i stugan. Ha, ha, jag vore väl en narr om jag inlåte
mig på ett så vågadt företag. Nej, nej, om jag verkligen
skulle köpa den vackra Signe för ett så högt pris, då skulle
jag hellre afstå från henne; men derom kan ju här ej bli tal.
Så snart Hilda somnat, hemtar jag upp min utkorade. Hon är
förberedd på flykten och skall med glädje följa mig, då jag
kommer för att återgifva henne friheten. Jag skulle bara vilja
se, hvilken uppsyn Hilda kommer att ta på sig, när hon i mor-
gon gör den öfverraskande upptäckten, att den vackra fogel,
som hon ville sälja till mig för ett så högt pris, flugit ur
buren.

Medan Örnköld ännu på detta sätt gladde sig i andanom,
kom Trohlin ut genom porten.

Baronen hörde någon komma och gick genast för att se
efter, hvem det var.

— Menniska, hvart tänker du ta vägen? Hvarför stannade
du inte kvar hos fången, såsom jag befalt dig?

Trohlin tog på sig en sötsur min.

— Jag rår väl inte för, att baronessan jagat mig derifrån,
sade han.

— Hvad säger du? Skulle Hilda ha förbjudit dig att längre hålla vakt hos Signe?

— Så är det, herr baron. Hon kom ned till mig och sade, att jag skulle gå och lägga mig och sofva några timmar; ty jag måste sedan följa med er till staden i ett lika viktigt som nödvändigt ärende. Hon påstod, att äfven ni lagt er att sofva; men jag fann er ej i ert rum, och därför gick jag hit ut för att se, om jag kunde träffa er.

— Nå, det gläder mig, att du är här, Trohlin, skrattade baronen. På så sätt kunna vi åtminstone nu genast i allsköns lugn råd göra med hvarandra, ty att gå in till staden, det kan naturligtvis aldrig falla mig in.

— Hvad skulle ni då i staden att göra? frågade Trohlin. Är baronessan alldeles förryckt, som vill, att ni skall rusa rakt i famnen på faran?

— Der sade du ett sant ord, Trohlin, svarade Örnköld. Hilda måste verkligen inte vara fullt klar i knoppen. Men medgifvas måste, att hennes vansinne har bestämda metoder. Korteligen, hon har uppställt det vilkoret, att jag först skall rödja grefvinnan Ellen ur vägen, innan hon tillåter mig lägga beslag på Signe. Jag har klokt nog hållit god min, och hon vet icke annat, än att jag är nog galen att begifva mig in till staden. Vi båda kunna ju i nödfall göra en liten promenad, men sedan kila vi fort tillbaka den här vägen; jag har här bygt en trappa, för att vi lättare ska' komma öfver den satans höga muren. Sedan hemtar jag upp Signe, och vi båda fly med henne.

— En alldeles utmärkt idé, försäkrade Trohlin. Om flickan är förständig, så ska' det gå som en dans, och den förryckta baronessan är då grundligt lurad.

— Men mycke' listigt och försigtigt måste vi gå till väga, Trohlin, förmånade baronen. Hvarje buller och allt, som kunde väcka uppseende och göra Hilda uppmärksam på vårt företag, måste undvikas. Först då vi med Signe kommit välbehållna hit ut, kunna vi säga, att vår plan blifvit lyckligt utförd.

— Skulle det kunna gå för sig utan något buller? Nej, det kan väl så tusan heller, brummade Trohlin.

— Hvarför inte?

— Ni vet ju, herr baron, att fröken tagit ifrån er nyckeln till fängelset. Vilja vi befria fången, så måste vi antingen spränga upp dörren eller slå sönder den.

— Åh, det är inte så farligt, som det ser ut, Trohlin. Det behöfver inte förorsaka så mycke' buller att slå sönder den

gamla murkna dörren. Det hörs nog icke upp till Hildas rum. Konsten är bara att komma osedd in och ut. De verktyg, som vi behöfva för att bryta oss in och spränga sönder den kedja, hvarmed Signe är fängslad vid väggen måste du naturligtvis på förhand anskaffa, på det att vi sedan må kunna gripa verket an utan onödig tidsspillan. Skynda dig alltså och låt framför allt ingen få nys om hvad vi här talat med hvarandra!

— Ja, men när tänker ni befria fången, herr baron?

— På timmen kunna vi icke bestämma det, det kommer att bero på omständigheterna. För att vilseleda Hilda måste vi nog gå ett stycke, och sedan vore det kanske bäst att vänta, tills hon och betjenten lagt sig att sofva. Om möjligt befria vi Signe omedelbart efter vår återkomst för att sedan ha hela natten på oss, så att vi i morgon bittida kunna vara långt härifrån.

— Ännu en fråga, herr baron!

Örnsköld nickade.

— Hvart ska' det egentligen bära i väg? Hvart tänker ni föra Signe?

— Hvart eljes, om inte hem, Trohlin? Min närvaro der hemma har blifvit alldeles nödvändig, och eftersom jag måste vinna Signe för mig, är det likaledes nödvändigt, att jag först af allt bevisar, det jag ej sagt henne någon osanning med afseende på hennes mors öde. Jag skall föra henne till spinnhuset och låta henne se fången, men hon får inte tala med henne. Men gå nu, Trohlin! Det är hög tid. Minst en timme måste äfven du hvila för att sedan kunna gripa verket an med friska krafter.

Trohlin aflägsnade sig samma väg, som han kommit.

Baronen deremot svingade sig öfver muren in på gården, alldenstund han försigtigtvis ville undvika att gå in genom grinden, der han kunde bli sedd af Hilda eller John. —

Hvad Wallén jublade inom sig, när han såg, att han för andra gången så lyckligt undgått faran att bli upptäckt,

Hade baronen fått det infallet att gå ned i skogen, så skulle han, om han varit misstrogen och letat med aldrig så liten grundlighet, ha funnit den i busken gömde detektiven.

Till den stora glädjen att ej ha blifvit upptäckt kom för den senare äfven den, att han hört nästan allt, hvad baronen och Trohlin yttrat till hvarandra.

Hans glädje var så mycket större, som han ju sjelf kunde tillräkna sig det som förtjenst, att hans bekanta icke gjort sig skyldiga till någon öfverilning, och att de nu hade god utsigt att med lätthet kunna befria den fångna Signe.

Blott allt för gerna skulle han genast velat underrätta baron Hugo om denna högst viktiga upptäckt, men han sade sig, att han nu måste vara dubbelt försiktig, och att han icke finge lemna sitt gömställe, innan skymningen inbrutit.

Ändtligen gick solen ned.

Wallén stod just i begrepp att smyga sig bort till sina vänner, när han såg den unge baronen närma sig.

Med sann tillfredsställelse märkte han, att Hugo omsorgsfullt undvek allt, som kunde ha väckt en spions eller lyssnares uppmärksamhet.

Hugo följde med in i Walléns gömställe och fick der veta, hur lyckan gynnat den senare.

Hur glad Hugo blef, det kunna vi mycket lifligt föreställa oss.

Han kunde knappast vänta, tills han skulle komma i tillfälle att befria Signe ur dessa bofvars våld.

Wallén sjelf erbjöd sig att tillkalla Frans.

Inom en liten stund voro alla tre åter församlade.

Nu kunde de stanna här hos hvarandra, alldenstund de erhållit visshet om, att baronen tänkte taga vägen öfver muren här nästan i deras omedelbara närhet.

De måste endast iakttaga den försigtigheten att fortfarande hålla sig väl gömda, emedan Örnköld först i öfverensstämmelse med Hildas önskan skenbart ämnade anträda vägen till staden.

Medan våra vänner med feberaktig otålighet hålla vakt, begifva vi oss ännu en gång in i den rymliga, men fallfärdiga stugan.

Baronessan Hilda hade faktiskt ingen aning om, att Örnköld i hemlighet utanför muren sammanträffat med Trohlin, och att de båda der talat med hvarandra.

Hon hade, sedan Örnköld lemnat henne, som vi veta, kallat upp Trohlin ur källaren och befalt honom lägga sig att sofva.

Men sedan hade hon äfven låtit kalla till sig vaktaren Janne.

Honom meddelade hon, hvilket uppdrag hon gifvit baronen, och utmålade för honom, hvilken gynsam verkan det skulle hafva för doktor Weisler och alla andra, om Örnköld genom en djerf kupp hastigt förändrade hela situationen.

Sedan styrde hon kurs rakt på målet och uppmanade vaktaren att ansluta sig till baronen och i nödfall stå honom till tjänst. Naturligtvis glömde hon ej att framhålla den stora belöningen.

För att inge honom mod och lust lemnade hon honom ge-

nast en summa penningar och lofvade att efter fullbordad handling till honom utbetala en ännu större belöning.

— Och se här, sade hon derpå, tag äfven med er denna skinnväska!

— Till hvad? frågade Janne.

— Jag vill vara alldeles säker på, att Örnsköld verkligen gör sin sak bra. Ni skall noga vaka öfver hans verksamhet. Korteligen, jag skall visa mig dubbelt erkänsam, om ni i denna skinnväska bringar mig grefvinnan Ellens hutvud.

Janne for förskräckt tillbaka.

Han stirrade med häpnad blickar på baronessan.

— Det var en förskräcklig fordran, stammade han.

Ah prat! sade baronessan nonchalant. Hvad är det vidare med det? Den döda känner ju inte, om ni med ett kraftigt snitt skiljer hennes hufvud från kroppen. Jag har nu så många gånger blifvit narrad och bedragen, att jag bestämdt måste yrka på att erhålla denna segertrofé. Som sagdt, jag skall för denna tjänst rikligen ersätta er extra. Naturligtvis måste ni och Örnsköld efter fullbordad handling leda förföljarne på falskt spår, och därför är det bäst, att ni ta med er några saker från Ellens rum och skenbart tappa dem, det vill säga, lägga dem på någon plats, der de lätt hittas. Det är säkerligen ingen konst att dra polisen i en sådan der småstadshåla vid näsan; det skulle jag, så kvinna jag är, med lätthet kunna göra.

Vaktaren lät genom guldets glans och de frikostiga löftena förmå sig att gifva baronessan ett bestämdt löfte.

— Ja, Hilda förstod till och med att locka af honom det löftet, att han, ifall Örnsköld i det afgörande ögonblicket skulle förlora modet eller rent af inte våga sig in på gästgifvargården, på egen hand skulle begå brottet.

— Det behöfs säkerligen inte, sade hon, ty Örnsköld vet, att jag, om han icke gör sin pligt, skulle vägra att till honom utlemna Signe. Påminn honom i nödfall derom och gör honom uppmärksam på följderna, om han feget skulle bäfva tillbaka för denna modiga och beslutsamma handling!

När skymningen inbrutit, skickade Hilda John till baronens rum för att väcka och tillkalla honom. Äfven Trohlin skulle han hemta.

Så skedde äfven.

Örnsköld förklarade sig utan vidare nöjd med, att Janne skulle ledsaga honom.

Mor Linöqvist hade på Hildas befallning redan tagit fram åtskilliga klädespersedlar, och Hilda lät männen fritt välja mel-

lan att med det samma kläda om sig här eller vänta dermed, tills de kommit i närheten af staden.

Baronen röstade för att icke nu byta om kläder, ty han förklarade, att denna dräkt, vid hvilken han ej var van, endast skulle hindra honom vid gåendet.

Ändtligen var man så långt kommen, att man skulle bege sig i väg.

Gnmmman Lindqvist fick i uppdrag att först åter ensam gå ut i det fria för att se efter, om spioner funnos i närheten.

Efter en stund kom qvinnan tillbaka och rapporterade, att hon icke kunnat upptäcka någonting misstänkt.

Då lemnade Örnsköld och hans följeslagare stugan och begåfvo sig i väg i riktning mot staden.

Då de gått ett stycke väg, skrek baronen plötsligt till af smärta.

— Hvad är det, herr baron? frågade Trohlin.

Örnsköld jemrade sig, sjönk ned på en tufva och grep med båda händerna tag om den ena foten.

— Jag har bestämdt vrickat foten, sade han.

— Men hur bar det till, herr baron? frågade Trohlin vidare.

Örnsköld svarade i klagande ton:

— Åh, jag råkade ju halka på en satans trädrot, som stack upp ur marken; men låt inte det hindra er; ty ni ha ju paketen med kläderna och verktygen att bära. Jag måste sitta kvar här några ögonblick, tills smärtan gifvit sig något, och eftersom jag inte har någonting att bära, hinner jag nog fatt er snart.

— Men då kunna vi ju hellre vänta en smula, herr baron, sade Janne.

— Det är jag också med om, sade Trohlin med skenbar likgiltighet.

— Nej, nej, invände baronen, gån bara; ni få inte försumma tiden. Smärtan börjar redan ge sig något, och se'n upphinner jag er snart.

— Nå ja, vi gå väl före, menade Trohlin och gick sin väg.

Janne följde mekaniskt efter.

Då de gått ett stycke, stannade de och lyssnade för att höra, om Örnsköld kom.

— Det hade kanske ändå varit bättre, om vi stannat kvar hos baronen, yttrade Trohlin.

— Ja, visst tusan hade det det varit; det sa' jag ju med det samma, svarade Janne. Vi kunna ju ingenting uträtta i staden, innan baronen kommer.

— Nå ja, han kommer kanske, menade Trohlin och lyssnade åt det håll, hvarifrån Örnsköld måste komma.

Nästan en qvart hade förflutit, utan att Örnsköld hörts af Janne började redan bli otålig.

— Männe han kan ha gått den andra vägen? undrade Trohlin.

— Ja, men han vet ju, att vi tänkte gå den här vägen, invände Janne vresigt.

— Det eger nog sin rättighet, medgaf Trohlin; men han är ju inte så väl lokaliserad här på trakten, och följaktligen skulle det ju kunna hända, att han i god tro vikit af in på den andra vägen.

— Då springer inte jag efter honom, brummade Janne.

— Godt! Jag skall då gå ett litet stycke tillbaka och se, om han kommer, och i nödfall skall jag äfven i största hast se efter på den andra vägen. Vi träffas sedan bestämdt på den plats, der vi kommit öfver ens om att göra toalett. Den, som kommer först, väntar, tills äfven de andra infinna sig.

Trohlin afvaktade icke först Jannes svar utan begaf sig skyndsamt i väg.

Vaktaren stod en stund qvar och mumlade några eder för sig sjelf.

Men sedan fortsatte han långsamt sin vandring.

Då och då stannade han för att lyssna.

— Nå ja, gerna för mig, brummade han derpå; men nu väntar jag inte längre. Kommer jag först dit, der vi skola träffas, så har jag, om jag nu går fort, åtminstone den fördelen, att jag kan få hvila ut en stund, under det de andra vid sin ankomst genast måste gå vidare. Eller skulle baronen möjligen af idel ångest ha blifvit efter, emedan han fruktade att visa sig i staden? Hm, det skulle ju också kunna hända. Men antagligen är det dock icke så, ty om han varit allt för ängslig och rädd, då hade han ju genast kunnat säga baronessan det. Men mig qvittar det lika; komma de inte, så är det åtminstone icke mitt fel.

Janne gick nu temligen fort vidare och bekymrade sig icke vidare om hvad det blifvit af hans båda följeslagare.

I visst hänseende hade vaktarens förmodan, att Örnsköld varit rädd för att gå till staden, varit alldeles riktig.

Men icke ens Janne hade någon aning om, att Örnsköld och Trohlin endast spelat komedi med honom för att bli honom qvitt.

Honom hade de för ingen del velat indraga i förtroendet, allldenstund de tydligt nog märkt, att han helt och hållet stod

på baronessans sida och blott allt för gerna ville förtjena den honom lofvade stora belöningen.

Deras största bekymmer hade varit, att Janne möjligen kunde fatta misstankar mot dem och vända om samt förråda dem.

Det missöde, som träffat Örnsköld, var naturligtvis endast låtsadt.

Örnsköld hade hvarken halkat eller vrickat foten.

När han hörde och såg, att Janne visade sig beredd att i sällskap med Trohlin gå före, var han mycket nöjd.

Några minuter senare steg han upp, skrattade i mjugg, för det listen lyckats så bra, och smög sig ett litet stycke tillbaka genom skogen till den plats, der han och Trohlin kommit öfver ens om att träffas.

Ungefär en timme efter de tre männens bortgång från stugan inträffade Trohlin åter hos baronen, och denne kunde icke annat än skratta, när han hörde, hur bra det lyckats att dra vaktaren vid näsan.

— Om han finner väntan allt för lång, sade han spefullt, så kan han ju ensam göra Hilda den tjensten att förpassa Ellen till en sällare verld. Han har ju all anledning att riskera något, eftersom han får bra betalt för hvad han gör.

— Nå ja, så alldeles omöjligt är det visst inte, skrattade Trohlin. Karlen är en oförvägen sälle, och hellre, än att han afstår från den utlofvade belöningen, riskerar han kanske affären på egen hand.

— För mig må han gerna göra, som han vill; svarade baronen. Endast det rådet skulle jag vilja ge honom med på vägen, att han icke låter ertappa sig. Det är ju vansinnigt af Hilda att begära, det vi skola gå våra fiender in på lifvet, då det ju är alldeles klart att polisen vakar öfver dem. Låt oss alltså gå! Ju fortare vi uppnå vår afsigt, desto bättre och fördelaktigare är det för oss.

Försigtigt och så ljudlöst som möjligt gingo de båda kompanjonerna tillbaka i riktning mot stugan.

I närheten af våra vänners görnställe gjorde de halt för att se, om möjligen någon af stugans invånare befunno sig i det fria.

— För tusan, brummade baronen, jag tror bestämdt, att Hilda och John stryka omkring här. Der . . . ser du de mörka gestalterna der?

Örnsköld pekade bort mot muren framför stugan.

Trohlin ansträngde sina ögon.

— Ja, der larfvar verkligen ett par omkring, instämde han.

— Tusan så förargligt! brummade Örnsköld.

— Hvarför det? Det kan jag inte finna, svarade Trohlin.

— Men hur länge ska' vi vänta, tills vi kunna skrida till handling, om Hilda ännu icke alls tänkt på att gå till sängs? Vi kunna ju ingenting företaga oss, innan vi veta, att vi få vara i fred för henne.

— Då är jag af en helt annan åsigt, sade Trohlin.

— Hvad? Du skulle kanske ha mod att genast gripa verket an för att bli ertappad på bar gerning?

— Det senare frånräknadt, herr baron, anser jag det verkligen vara klokast att genast börja det ädla befrielseverket. Så länge baronessan promenerar omkring här ute, äro vi säkra för henne; vi behöfva åtminstone icke vara ängsliga för att rent af stöta på henne der nere hos fången. Derfor föreslår jag, att vi genast stiga öfver muren. Lyckas vi sedan smyga oss in i huset, så går ni ned i källaren och befriar fången. Jag stannar i trappan och håller vakt. Om ni raskar på, så skola vi inom en qvarts timme åter vara här utanför muren med fången, och sedan ha vi all orsak att grundligt utskratta den förryckta baronessan.

— Ditt förslag är verkligen inte så dumt, Trohlin, berömde Örnsköld. Hilda tycks vilja njuta af den friska qvällsluften och tänker inte alls på att återvända in i stugan.

Några minuter senare stego baronen och Trohlin öfver muren och in på gården.

Hade de haft en aning om, med hvilken glad förväntan de i närheten på lur liggande tre unge männen, Hugo Ekstam, betjenten Frans och detektiven Wallén, sågo efter dem och sedan förberedde sig till att öfverrumpla dem och frånrycka dem deras vackra byte, då skulle deras tillförsigt säkerligen icke ha varit så stor, och de skulle icke på förhand ha triumferat öfver det lyckade spratt, som de nu tänkte spela baronessan Hilda.

FYRTIOFJERDE KAPITLET.

En het drabbning.

Det låg någonting helt annat till grund för fröken Silfverhielms vistelse ute i det fria än att bara promenera en stund i den friska, vederqwickande qvällsluften.

Visserligen hade Hilda varit så orolig, att hon känt luften inne i rummet allt för qvalmig och tryckande, men därför skulle hon ej ha lemnat det skyddande huset.

Vid pass en halftimme efter Örnskölds och hans båda följeslagares bortgång hade kusken Konrad återkommit till stugan med den för baronessan högst obehagliga underrättelsen, att han sett baron Örnsköld smyga fram genom skogen.

Baronen hade hänskrattat för sig sjelf och sagt:

— Jag skulle bara vilja se den förryckta människans uppsyn, när hon får veta, hvad som händt. Det måtte ska' bli en syn för gudar.

Hilda hade naturligtvis blifvit mycket oangenämt berörd af denna underrättelse, i all synnerhet som Konrad försäkrade, att baronen slagit sig ned på en liten öppen plats i skogen, skenbart för att der rasta en stund.

Han, Konrad, hade i hemlighet smugit sig vidare för att fråga baronessan hvad baronen egentligen förde i skölden, och hvarför han väntade der borta i skogen.

Hilda funderade på saken, och blott allt för snart uppsteg i hennes själ en misstanke mot Örnsköld,

— Ack, menade John, den Örnsköld är en feg stackare, och därför har han väl kommit öfver ens med Janne och Trohlin om, att de båda ensamma skola uträtta ärendet i staden. Han har väl lofvat dem en summa penningar, och medan de kasta

sig i fara, sitter han der makligt i skögen och väntar på deras återkomst.

Hilda ansåg visserligen icke denna möjlighet för utesluten, men därför skingrades ingalunda hennes misstankar, att baronen kanske ändå kunde föra någonting annat i skölden.

Konrad hade från anstalten medfört temligen tillfredsställande underrättelser, och därför var baronessan icke ängslig för att möjligen bli öfverrumplad af polisen.

Hon såg ingen fara deri, att hon gick ut i det fria en stund. Kusken gaf hon i uppdrag att ännu en gång smyga sig ut i skogen och spionera på Örnsköld.

Konrad hade ingenting deremot, i all synnerhet som baronessan tillförsäkrade honom en god belöning.

Hilda gick i Johns sällskap endast därför fram och tillbaka utanför gränden, emedan hon med största otålighet väntade på Konrads återkomst.

— Hvad han dröjer länge! suckade hon.

Hennes blickar försökte genomtränga mörkret.

Äfven John såg spejande mot skogen.

— Nå ja, tiden betyder ju här mindre, sade han. Om bara Konrad gör sin sak bra och icke förräder sig sjelf, så kunna vi nog vara nöjda med honom.

— Ja, det var just det. Baronen är minsann också slug och vaksam, och om han finge se Konrad, så skulle han genast dra öronen åt sig.

— Såge han honom bara, så vore dermed ingen fara skedd. Konrad behöfde då bara vara så pass klok, att han sade, att han bringat oss en lugnande underrättelse, och att han nu vore på hemvägen igen.

— Nå ja, vi ha ju också instruerat honom i den stilen, men om han låte förbluffa och fånga sig af baronens snärjande frågor?

— Det behöfver fröken inte vara orolig för. Så enfaldig och dum är ej Konrad.

— Ja, vi ska' väl hoppas, att han inte är det.

Hilda fortsatte sin promenad, men vågade icke aflägsna sig långt från stugan; ty så alldeles säker kände hon sig ändå inte.

Hur glad skulle hon icke ha blifvit, om kusken kommit tillbaka med det besked, att han misstagit sig, och att den person, på hvilken han lyssnat i skogen, icke alls varit baron Örnsköld!

Då, just som hon och John åter igen vändt om och gingo

förbi grinden utmed muren, sågo de en karl komma skyndande öfver den lilla fria platsen.

— Det är han.

— Han kommer.

Så ropade samtidigt Hilda och John med dämpad röst.

Och mycke' riktigt, det var verkligen Konrad.

— Har herrskapet sett till honom? frågade hastigt kusken.

— Nej, nej!

— Var det verkligen han? Är han qvar der nere i skogen?

— Ja, visst var det han.

— Hvar är han då, Konrad?

— Fröken måste sjelf ha sett honom.

— Visst inte! Säg, hvar har du sett baronen?

— I skogen; men han gick hitåt, och han var dessutom icke längre ensam utan i sällskap med en annan man.

— Konrad, är det sant, eller vill du bara skrämma oss?

— Jag skulle väl inte kunna understå mig att ljuga för nådig fröken heller.

— Hvem var då i hans sällskap?

— Trohlin.

— Se så der, ja; då ha de väl vändt om allesamman, brummade John, förargad.

— Konrad, säg, har du möjligen hört, att de måst vända om af det skäl, att de stött på polisen?

— Nej, visst inte! Jag hörde dem i stället göra sig lustiga öfver, att de lurat Janne så grundligt.

— Sade de verkligen det, Konrad?

— Ja visst!

— Hvem sade det? sporde John.

— Bägge två.

— Och hvad sade de mera?

— Ja, det kunde jag inte riktigt förstå.

— Hvartör icke?

— De talade så lågt och hemlighetsfullt.

— Smög du dig då inte fram till dem?

— Jag kom tyvärr för sent. Jag tänkte gå mycket försigtigt till väga, men när jag, krypande på händer och fötter ändtligen närmade mig den plats, der jag kort förut hört baronen tala, voro de redan åter borta.

— Men hvart ha de då tagit vägen, Konrad?

— Ja, om jag det viste! Men det är just det, som jag skulle vilja veta af er.

— Du måtte väl ha hört dem gå sin väg?

— Jag hörde någonting prassla, och det föreföll mig, som om de försvunnit här i närheten af muren, men jag kan ju också ha misstagit mig.

— Hur så?

— Jo, jag såg dem strax derpå stå här. Naturligtvis kunde jag i mörkret icke urskilja, om det verkligen var de. Derfor måste jag hålla mig gömd så länge, tills jag fått klarhet i den saken.

— Då ha de kanske sett er, Konrad, och ha i en hast gömt sig för er.

— Ja, det skulle ju kunna hända.

— Hur ska' vi nu göra, John?

— Vi måste vänta.

— Hvad ska' vi vänta på?

— Jo, vi måste se, om de inte snart visa sig här igen, ty att de föra något fanstyg i skölden, det framgår klart och tydligt af den omständigheten, att de narrat Janne och i största hemlighet återvändt hit. Jag sade ju er med det samma, att baron Örnsköld ej är att lita på längre, än man kan se honom.

— O, Gud, utbrast Hilda, kanske Örnsköld begått ett bedrägeri för att sedan kunna fiska i grumligt vatten.

— Ja, den människan tilltror jag allt möjligt ondt.

— Men så säg då, John, hvad vi skola göra!

— Konrad, tog John till ordet, smyg dig ljudlöst utmed muren och se, om du inte kan få syn på de der karlarne ännu en gång! Beväpnad är du ju. Hör du, att baronen vill begå något förräderi, så skjut honom en kula genom benen eller gerna för mig genom hufvudet, så snart du kan få korn på honom. Så snart du skjuter, ska' vi genast komma dig till hjälp.

— Då vore det det enklaste och bästa, herr John, om ni med det samma ginge med mig, svarade kusken.

— Fröken kan ju gå med er, men jag vill först ännu en gång se mig om inne i stugan.

— Hvad ska' det tjena till, John? frågade Hilda.

— Kan ni inte själf tänka er det?

— Du tror väl, John, att förrädarne redan i hemlighet kunde ha smugit sig in?

— Ja, omöjligt vore det ju inte. Korteligen, fröken, om baronen är här, då har han säkerligen ingenting annat i sinnet än att i hemlighet mot er vilja bortföra Signe.

— John! Hvarför säger du det först nu?

— Den tanken fick jag först nu.

— I så fall måste vi grundligt omintetgöra denna hans plan.

— Naturligtvis; det är också min åsigt. Han vill utskratta er, men han skall snart nog få se, att han med all sin arglistighet och klokhet ändå är den lurade.

— Och hvad tänker du göra, John?

— I största hast föra Signe till något annat ställe, der han ej skall söka henne.

— Mycket bra! Hvad det ändå var bra, att jag tog nyckeln till källaren i mitt förvar och jagade upp Trohlin!

— Lemna mig nyckeln!

— Här är den. Handla raskt, så att du åter är här, om förrädarne åter visa sig!

— Vi ska' gå in på gården och vänta der, tills herr John kommer igen, sade Konrad.

I det samma hördes ett skri från stugan.

Det var gumman Lindqvist, som ropade på hjälp.

Genast skyndade allesamman in på gården.

Gumman kom springande emot dem.

— Hvad står på? frågade Hilda.

— En menniska en karl är inne i huset, skrek gumman.

— Hvar är han?

— Vid källartrappan.

— Hvem är det?

— Han var lik den der karlen, som

— Som baronen hade med sig?

— Ja visst!

— Hvart tog han vägen?

— Han sprang nedför källartrappan.

— Till fangen.

— Ja visst!

— Grep han inte till flykten, då ni kom?

— Nej, visst inte! Den uslingen hotade mig i stället med en yxa.

— Följ med mig, Konrad! sade John och tog fram sin revolver. Så snart vi få syn på de satans karlarne, jaga vi dem en kula genom hufvudet.

Konrad besinnade sig. Saken syntes honom farlig.

— Vi kunna ju i stället vänta ofvanför trappan, tills de komma, föreslog han, ty de måste ju komma upp igen den vägen. Hvarför ska' vi i onödan sätta våra egna lif på spel? De der båda förvägna sällarne skulle säkerligen icke heller skona oss.

— Fort, fort bara! uppmanade dem Hilda.

De skyndade in i stugan.

John rusade med den skarpladdade revolvern i handen modigt före de andra.

Då han kom in, såg han, att källardörren stod öppen.

Den halfblinde Lindqvist infann sig.

— Hvad går det åt hustrun min? frågade han. Hon skrek ju så förtvifladt på hjälp.

— Har ni sett någon smyga sig in här, Lindqvist? sporde John.

— Nej, men jag tyckte mig höra någon skratta. Var det ni?

— Visst inte!

— Då måtte det ha varit någon annan.

— Ja, det är ju temligen tydligt, inföll baronessan.

— Gå ni in till er igen, min käre Lindqvist! sade John.

Ni kan i alla fall inte hjälpa oss utan är i stället bara i vägen.

Samtidigt gaf John gumman Lindqvist en vink, hvarpå denna fort föste in sin man i hvardagsrummet.

John hemtade fort en lykta, tände på ljuset i den samma och nödgade baronessan gå med lyktan i handen före nedför trappan.

Han menade, att Örnsköld i intet fall skulle förgripa sig på henne och tillfoga henne något ondt.

Hilda besinnade sig icke länge.

Hon tog den brinnande lyktan i den ena och sin lilla revolver i den andra handen och steg så nedför trappan.

Hade hon icke varit så förbittrad mot Örnsköld, och hade hon icke befunnit sig i ett så upprördt själstillstånd, så skulle hon väl näppeligen ha visat sådant mod och sådan beslut-samhet.

John och Konrad följde efter henne, sedan den förre i största hast för säkerhetens skull bommat igen ytterdörren.

Hilda ilade nedför trappan utan att yttra ett ord.

Hon hoppades ju kunna öfverraska de båda otrogna vännerna på bar gerning.

Då hon kommit ned i källaren och tagit ytterligare några steg, utstötte hon ett gällt skri af vrede.

Som en furie rusade hon bort mot den afskilda vrå af källaren, der Signe hållits fången.

— Borta . . . hon är ju borta, skrek Hilda. — Örnsköld, Örnsköld, förrädare, skurk, det ska du dyrt få umgälla.

Dörren till fångelsest låg der sönderslagen på golvet.

Hilda lyste med lyktan in i det lilla rummet, ja, hon tycktes ha svårt för att tro sina egna ögon ty hon sprang in i fängelset och synade noga kedjan, medelst hvilken Signe varit bunden vid väggen.

Endast en liten bit af kedjan hängde kvar i den i väggen inslagna haspen; resten hade med våld ryckts bort.

Baronen och Trohlin hade tydligen icke gifvit sig tid att fila af ringen, medelst hvilken kedjan varit fäst kring Signes handled.

— Örnsköld! Örnsköld! skrek Hilda, skummande af vrede. Vi måste finna honom. Jag fordrar räkenskap af honom för detta skamlösa förräderi.

— De äro der uppe, nådig fröken, sade nu Konrad. Hör, så gumman Lindqvist skriker på hjälp!

Man hörde buller och brak, som om flyktingarne med en yxa slagit sönder en dörr.

— Upp! Upp! skrek Hilda. Hvad ä' ni för ena mesar? tillade hon ilsket, då hon såg, att John och Konrad icke gjorde sig så särdeles brådtom.

Hon rusade före de båda männen uppför trappan.

— Kommen! Kommen! skrek hon. En qvinna skall skämma ut er.

Ju högre Hilda kom, desto tydligare hörde hon de mot en dörr måttade slagen.

Men hur förskräckt blef hon ej, när hon kom uppför trappan och der fann dörren stängd.

— Nedrigt! skrek hon. För sent . . . vi komma för sent. Vi kunna ej komma ut, ty nu ha de förrädarne till på köpet inspärrat oss här. John, Konrad, slån sönder dörren!

Hilda väntade icke, tills hennes båda följeslagare hunnit uppför trappan. Hon kastade sig flera gånger våldsamt mot dörren i afsigt att spränga upp den.

Men i nästa ögonblick öppnades dörren utifrån. Det var mor Lindqvist, som på detta sätt befriade de inspärrade.

— Hvar äro de? Äro de redan borta? skrek Hilda, då hon såg sig omkring i förstugan utan att kunna upptäcka de otrogne.

— Ja visst, de äro redan borta, jemrade sig mor Lindqvist och vred sina händer.

— Men grinden är ju läst och hindrar dem alltid något.

— För dem fins intet hinder. Se bara, hur de gjort med ytterdörren! Här i köket höllo de sig gömda. Baronen hånskrattade åt er. Jesses, hvad jag blef rädd! Jag hade ju ingen aning om, att de elaka människorna höllo sig gömda här uppe.

»Borta . . . hon är ju borta, skrek Hilda. — »Örnsköld, Örnsköld,
förrädare, skurk, det ska' du dyrt få umgälla.»

Den bofven Trohlin hotade å nyo att slå ihjel mig med yxan, om jag sloge larm och underrättade er.

Hilda rusade genom den sönderslagna ytterdörren ut på gården.

— Der springa de. Fort! Fort! skrek hon. Och Signe är också med. Jag hör kedjan skramla. — Edra skurkar der! röt hon och satte i väg öfver gården.

Konrad och John följde henne.

Då Hilda ofvanpå muren såg de mörka konturerna af menniskor, affyrade hon springande genast ett skott.

Men hon hade tydligen kommit något för sent, ty just som hon på måfå sköt, försvunno flyktingarne från muren.

— Lofvad vare Gud! Signe, vi rädda dig. För din skull äro vi här. Jag för dig i triumf till min far och min syster Gerda. Det är jag — jag, din vän Ekstam.

Så hördes en hög röst ropa, när flyktingarne stigit öfver muren och kommit ut i det fria.

— Förräderi! Förräderi! skrek baron Örnsköld, då han gjorde den obehagliga iakttagelsen, att tre män plötsligt från skogen kommo rusande emot honom och hans följeslagare.

Signe, som verkligen befriats af baronen och Trohlin, kände sig strax derpå omsluten af tvänne kraftiga armar.

Det var Hugo.

Med lidelsefull häftighet slöt han Signe till sitt bröst, kyste henne och jublade.

— Du är min — min. Aldrig mera får du lemna mig. Min innerligt älskade lilla hustru skall och måste du blifva, om jag också för din skull skall börja strid mot halfva verlden.

Men i det samma smälde några skott, och i nästa ögonblick rycktes baron Hugo med våld från Signe och erhöill samtidigt ett slag i hufvudet.

Signe utstötte ett skri af förskräckelse och fasa och sprang i en hast åt sidan liksom för att undfly en plats, hvilken plötsligt tycktes ha blifvit ett slagfält.

Örnsköld och Trohlin slungades till marken.

Men just som Frans och privatdetektiven Wallén tänkte bemäktiga sig de båda bofvarne och fångsla dem, smälde från muren nästan samtidigt flera skott.

Frans skrek till och raglade åt sidan.

Men Wallén ryckte upp sin revolver ur fickan.

— Fördömda pack! skrek han och besvarade skotten.

Hilda och hennes båda följeslagare döko blixtnabt ned innanför muren, så att Walléns kulor hveno bort öfver deras hufvuden.

Men redan i nästa ögonblick, då Hilda hörde, att motståndaren ropade den unge baronens namn och frågade efter Signe, dök hon åter upp på muren och affyrade ett skott mot detektiven.

Samtidigt uppmanade hon sina båda medhjelpare att göra det samma.

— Fördömde usling der! skrek plötsligt baron Örnsköld, i det han sprang upp och med en stöt kastade Wallén baklänges till marken.

John affyrade omedelbart derpå ett skott mot baronen.

Men denne tycktes redan ha anat det, ty just i det afgörande ögonblicket hoppade han åt sidan och sprang sedan sin väg, under det han ropade:

— Rädda dig, Trohlin, rädda dig! Skall jag ej få ega Signe lefvande, så ska' inte heller de andra få henne. Endast hennes lik skola de finna.

Trohlin begagnade sig blott allt för gerna af det gynsamma tillfället till flykt, i all synnerhet som han såg, att Wallén åter reste på sig.

Hilda tycktes redan ha rätt uppfattat situationen.

Hugo Ekstam hade bedöfvats af det slag, som han erhållit i hufvudet, så att han var urståndsatt att göra något.

Frans åter hade fått en kula i benet, så att han icke kunde stiga upp och uträtta något.

Hilda befalde sina båda medhjelpare att följa henne.

Hon svingade sig vigt öfver muren och aflossade å nyo ett skott mot Wallén.

Denne ville kasta sig öfver baronessan och göra henne till fånge, men i det samma greps han af John och kastades å nyo till marken.

— Edra skurkar! skrek Frans och affyrade ett skott mot John.

— Men så kommen då! skrek Hilda. Hvad angå oss dessa? De båda förrädarne, Örnsköld och Trohlin, måste ha sin lön.

John och Konrad hörsammade baronessans befallning och satte genast efter de båda förrädarne

Tyvänn hade Frans icke träffat John med sin kula.

Detektiven hade i fallet skadat sig illa i hufvudet och den ena armen, men det oaktadt var han fast besluten att å nyo upptaga striden.

Han gick till Hugo och lutade sig ned öfver honom, ty han befarade, att äfven denne blifvit träffad af en kula.

Men när han ropade den unge baronen vid namn, återfick denne genast medvetandet.

— Hvar är hon? Hvar är min Signe? frågade Hugo, i det hon reste sig upp.

— Fort! Fort! ropade Frans. Sätt efter de skurkarne! Jag har tyvärr blifvit invalid; men bry er inte om mig! Ingen pardon! Gör processen kort med det satans följet och rädda Signe!

— Ja, ja, Frans vi gå, svarade Wallén. Försök, om du kan ta dig fram till närmaste gård, så ska' vi sedan komma hit.

— Bry er inte om mig! sade Frans ännu en gång; rädda bara Signe och hämnas mig på de fördömda bofvarne!

Baron Hugo vacklade visserligen ännu, då han tog de första stegen, men han uppbjöd all sin kraft och sjelfbeherskning och följde detektiven åt det håll, hvaråt flyktingarne och deras följare styrt kosan.

Då de sprungit ett stycke, hörde de å nyo några skott och ett skri.

Strax derpå utstötte baron Örnsköld en vild förbannelse, men Hilda och hennes följeslagare jublade högt.

Deraf framgick temligen tydligt, att de senare vunnit någon fördel.

Snart skulle äfven Hugo och Wallén få veta orsaken till Hildas glädjetjut.

Trohlin hade träffats af en kula och i följd deraf blifvit oförmögen att vidare fortsätta flykten.

Baronen fruktade, att ett liknande öde äfven kunde drabba honom, och derfor föredrog han att nu söka sin räddning i en snabb flykt.

Hittills hade han då och då stannat och skjutit på sina följare.

Lyckan gynnade honom också så till vida, som att Hilda och hennes följeslagare nu kommo under fund med, att de sjelfva voro förföljda.

— Ned här! skrek Hilda, när hon hörde en kula från Hugos revolver hvina tätt förbi sin kind.

Strax derpå rusade hon utför en temligen brant sluttning.

Konrad och John följde efter, ty att de här icke hade att påräkna någon skonsamhet, kunde de ju lätt tänka sig.

— Låt dem springa! råde Wallén. Vi ska' i stället försäkra oss om den der karlen, som stupat der. Han måste ju veta, hvar Signe befinner sig, och han skall och måste äfven

tillstå, hvar grefve Axel finnes, och hvilket öde hans motståndare beredt honom.

Då hördes på något afstånd ett fruntimmers högljudda snyftning.

— Signe . . . det är min Signe, skrek baron Hugo högt i öfvermåttet af sin glädje.

Men knappast hade han yttrat dessa ord, innan Trohlin afyrade ett skott mot Signe, hvilken legat der nästan sanslös på knappa tjugu stegs afstånd från honom och nu reste sig upp.

— Din kanalje der, det ska' du få igen! skrek Hugo med af vrede darrande röst. Kom, herr Wallén, och bemäktiga er den der skurken! Men jag måste skynda efter Signe för att få säga henne allt det, som jag redan så länge, länge velat säga henne.

Baron Hugo gaf i sitt upprörda tillstånd icke akt på, att han rusade tätt förbi Trohlin.

Den senare passade i det samma på och slungade en sten i ryggen på Hugo, så att denne af smärta knappast viste hvad han gjorde, eller hvart han sprang.

Det svartnade för hans ögon, men med jernfast energi bekämpade han svagheten och kufvade smärtan.

Då svaghetsanfallet gått öfver, hörde han på afstånd ljudet af steg.

— Signe! Signe! skrek han förtvifladt. Men så fly då inte för mig, Signe! Jag är ju er trognaste vän. Jag har så mycket, så mycket viktigt och glädjande att meddela er. Signe, älskade Signe, tänk på Gerda! Min far är visst inte ond på er, tvärtom, han tycker lika mycket om er som jag och Gerda. Signe, utsätt er icke vidare för några faror!

I sin upprörda sinnesstämning gaf han ej akt på vägen.

Så fort han förmådde springa, rusade han efter Signe.

Tidt och ofta ropade han högt och med af glödande längtan darrande röst hennes namn.

Men just som han trodde sig redan i nästa minut kunna uppnå den älskade, drabbades han af ett svårt missöde.

Han hade icke sett, att ett djupt dike korsade hans väg.

Han störtade ned i diket.

Ett skri undslapp ofrivilligt hans mun. Sedan blef det tyst, dödstyst.

Hugo rörde ej en lem.

En djup vanmakt fånglade hans sinnen.

Timmar förflöto.

Ännu hvilade Hugo med ansigtet vänt mot jorden på samma plats, der olyckshändelsen inträffat.

Ingen fans i hans närhet.

Ingen tycktes veta, hvar han befann sig, och hvad som hänt honom.

Och Signe?

Ack, om ändå hon kommit som hans räddande engel!

Men hon hade ju ingen kännedom om, hvad som hänt här.

Hon, hvilken liksom från grafvens natt återvaknat till nytt lif, och som nu åter bestrålades af den gyllene frihetens solsken, syntes icke vidare till.

Likt ett af jägaren uppskrämdt och jagadt villebråd hade hon utan rast eller ro ilat vidare.

Hvar fans hon nu?

Låtom oss hoppas, att icke något så svårt missöde träffat henne som baron Hugo, att hon åtminstone icke varit nog olycklig att springa i händerna på sina förföljare!

Ja, låtom oss hoppas det bästa!

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

En tilltvingad bekännelse.

Den trogne Frans hade, fastän han var sårad och led svåra plågor, släpat sig bort till ett vid landsvägen beläget litet värdshus.

Der hade han lyckan träffa ett par polismän. Dessa hade på den gamle kammarherrns föranstaltande af poliskommissarien blifvit utskickade för att taga reda på, hur de unge männen lyckats i sina bemödanden.

Kammarherrn hade börjat bli orolig för deras öde, eftersom de icke läto höra af sig.

För Frans var det i dubbelt hänseende en tur, att han här träffade polismännen.

I största hast underrättade han dem om, hvad som passerat, och uppmanade dem att begifva sig till skådeplatsen för striden för att förvissa sig om, hur det gått med vännerna och Signe.

Värden fick tillsägelse att genast låta skjutsa den sårade in till staden till en läkare, och polisen skyndade sig att efterkomma betjentens enträgna uppmaning.

När de en stund ströfvat sökande omkring, hörde de bullret af steg.

De skyndade åt det hållet.

Snart fingo de syn på en man.

Honom ropade de genast an.

— Hvem der? Stanna, eljes skjuta vi! ropade hotande den ene konstapeln, hvilken trodde sig ha att göra med en af de förföljande flyktingarne.

— Hvem är det? frågade mannen.

— Polisen.

— O, kommen då bara, mine herrar! utropade den tilltalade gladt. Men, tillade han liksom besjälad af ett plötsligt misstroende, skulle herrarne icke vara poliser utan ha ondt i sinnet, då gör äfven jag skoningslöst bruk af mina vapen.

— Ni behöfver inte vara ängslig, herr Wallén, svarade den ene af de civilklädde polismännen; vi träffade nyss betjenten Frans, och han bad oss gå hit.

— O, så väl det var! utbrast Wallén gladt. Jag helsar er välkomna. Men tyvärr kan jag icke meddela er någonting glädjande.

Polismännen närmade sig hastigt.

Efter en kort helsning aflade Wallén rapport.

— Hvad ni säger, jublade den ene polisen?

— Ja, det är verkligen fallet.

— Och det kallar ni inte en stor lycka?

— Jo, jag skulle nog vara glad deröfver; men tyvärr har jag nu redan länge förgäfvets sökt efter baron Hugo och Signe.

— Derför behöfver ni icke vara orolig, herr Wallén. Herr baronen har väl upphunnit flickan och genast begifvit sig med henne in till staden.

— Visst inte! invände detektiven. Hade baronen funnit flickan, så skulle han ha betraktat det som en hederspligt att först återvända hit för att göra sig underrättad om vårt öde.

— Ja, det beror helt och hållet på, hvar baronen träffat flickan. Var det långt härifrån, så kan ni väl inte förtänka honom, om han föredragit att först föra flickan till staden och der sörja för hennes säkerhet.

— Men det låg ju i flickans eget intresse att skyndsamt återvända hit för att få veta, om inte äfven grefve Cedersvärd hållits fången i den der röfvarkulan der borta.

— Nå ja, de komma kanske hit. Men för oss nu bara fort till er fånge, på det att vi må få lära känna den kanaljen och lossa hans tungas band!

— Det senare torde näppeligen lyckas er, ty han är en trotsig och förhärdad syndare, som hvarken med lock eller pock kan förmås att tala.

— Han skall och måste tala.

— Han skall helt enkelt låtsas vara sanslös, det gjorde han nyss.

— Då väcka vi upp honom. Ni måtte väl bara ha fångsladt honom så pass säkert, att han icke under er frånvaro gripit till flykten?

— Jag band honom, så godt jag kunde.

— För oss då fort till honom; ty bra förargligt vore det, om han komme i tillfälle att fly.

— Ja, men jag kunde ju heller inte stanna kvar hos honom, och lika litet har jag haft tid att föra honom till någon gård; ty baronens och Signes öde låg mig varmare om hjertat än den der skurkens. Kanske de bägge två förolyckats eller blifvit sårade.

— Eller skulle möjligen baron Örnsköld ha varit nog klok och listig att vända tillbaka och föra mannen, som ju var hans medbrottsling, i säkerhet? frågade förskräckt den ene polisen, när man på den plats, der Wallén trodde sig ha kvarlemnadt fången, icke vidare såg till denne.

Wallén såg sig ännu en gång mycket noga omkring.

— Nej, nej, utbrast han gladt och drog en suck af lättnad, jag har tagit miste. Den här platsen är mycket lik den, der jag kvarlemnadt fången, men det var inte här utan der borta.

Wallén skyndade i väg öfver en liten äng.

— Här är det, ropade han. Han är kvar ännu.

Poliserna infunno sig genast.

Trohlin, hvars armar Wallén bundit fast vid en trädstam, tycktes i början ha trott, att det var baronen, som kom för att befria honom.

Men när han kände igen detektivens röst, utstötte han en förbannelse, skar tänderna af ilska och skrek:

— Skurk der, hvad ondt har jag då gjort dig, eftersom du behandlar mig på detta barbariska sätt? Det är verkligen en hjeltebragd af rätta sorten, att lägga kafle i munnen på och binda en sårad person, som ej kan sätta sig till motvärn.

Wallén skrattade.

— Jo jo, sade han, nu börjar ändå den kanaljen bli ängslig, emedan han ser, att det är allvar, och emedan hans hopp om att bli befriad af sin kompanjon, blifvit gäckadt.

— Vi ska' hoppas, yttrade den ene polisen, att fången är klok nog att icke sjelf förvärta sin belägenhet genom att trotsa och envist neka. Tror han sig ännu böra hålla sin medbrottsling, hvilken trolöst lemnat honom i sticket, om ryggen, så blir hans eget ansvar så mycket drygare.

— Liksom jag skulle ha gjort något ondt! inföll Trohlin i trotsig ton. Jag har tjenat en ädel sak, och därför blir jag nu behandlad på detta ovärdiga sätt.

— Så, så, sade detektiven och lossade banden, med hvilka Trohlin var bunden vid trädet. Det skulle verkligen vara roligt att få veta, hvilken ädel sak ni tjenat. Polisen intresserar sig också mycket för de bragder, som ni i gemenskap med baron Örnsköld utfört. Men, som sagdt, ni skall endast och allenast göra er sjelf en tjenst, om ni öppet och ärligt svarar på alla frågor, som vi ha att ställa till er. Att ni icke är anstiftaren af dessa skurkaktiga planer, veta vi ju sjelfva.

— Jag skulle bara vilja veta, hur ni kan tala om skurkaktiga planer. Hvad fröken Silfverhielm gjort, det kan man då sannerligen inte lägga mig och herr baronen till last, skrek Trohlin.

— Se der, inföll detektiven, nu vill ni väl rent af förneka, att ni arbetat både baronen och fröken Silfverhielm i händerna?

— Jag förnekar ingenting alls. Att jag velat visa mig tjenstaktig mot baronen, det kan jag tillstå för hvar och en, men att jag skulle ha tjenat baronessan, det är helt enkelt en lögn.

— Se så, försök nu bara inte, Trohlin! föll Wallén honom i talet. Hvad hade ni i den gamla stugan att göra, om ni icke var en af baronessans medbrottslingar?

— Jag tycker, svarade Trohlin trotsigt, att hvem som helst vid första ögonkastet måste ha märkt, det vi på allt sätt motarbetat baronessan. Vi voro skenbart hennes vänner, emedan baronen icke viste, hur han på annat sätt skulle kunna öfverlista henne och uppnå sitt ädelmodiga syfte.

— Så, så. Skulle ni inte vilja för oss närmare förklara baron Örnskölds ädelmodiga afsigter?

— Jo, det kan jag utan betänkande göra. Baronessan hade gjort greve Axel Cedersvärds forna älskarinna till sin fånge, och baron Örnsköld hade gjort till sin uppgift, ja, han hade af en hög herre, hvares namn jag icke får nämna, till och med erhållit det bestämda uppdraget att befria Signe och bringa henne i säkerhet. Men eftersom fröken Silfverhielm icke kunde förmås att frivilligt återgifva fången friheten, måste baronen taga sin tillflykt till list och våld. För resten är fröken Silfverhielm enligt min åsigt icke mera tillräknelig, ty egde hon sitt fulla förstånd, så skulle hon icke ha burit sig åt så mot Signe Ekstam, som hon gjort. Att jag icke gillat eller varit med om baronessans galenskaper, bevisar ju redan den omständigheten, att jag anslutit mig till herr baronen, fastän jag redan af min för detta förman fått befallning att genast återvända till min post. Ja, min egentliga matmoder, grefvinnan Cedersvärd, är som bekant en afsvuren fiende till baronessan, och så dum är jag väl ändå inte, så att jag understöder min matmoders fiender.

— Sådana personer som ni ä' inte så nogräknade. Ni tjenar den, som betalar mest. Antagligen ha Örnsköld och fröken Silfverhielm betalat bättre än grefvinnan Cedersvärd, och därför har ni anslutit er till dem.

— Misstag! brummade Trohlin. Om ni viste, hvilket uppdrag fröken Silfverhielm gifvit oss, så skulle ni inse, att vi absolut icke vidare ville ha någonting att göra med den sinnesrubade. Vi, baron Örnsköld och jag, gingo skenbart in på Hildas galenskaper, men återvände sedan till stugan och befriade tvärt emot baronessans uttryckliga önskan Signe ur fångelset. Att vi menade väl med flickan, framgör ju redan af den omständigheten, att hon intet ögonblick tvekade att följa oss. Det är följaktligen icke vårt fel, att vi icke lyckades förverkliga vår plan att föra Signe till hennes höge gynnare.

— Men hvarför hade ni då icke genast underrättat polisen?

— Jo, baron Örnsköld hade erhållit den uttryckliga befallningen att beskydda Signe Karleman och utan uppseende föra henne dit, der ett fridfullt och lyckligt hem väntade henne.

— Godt! fortfor Wallén. Vi ska' nu inte uppehålla oss vid bisaker. Hvad ni nu sagt, får ni i polisen närmare redogöra för. Hufvudsaken för oss är att få veta, hvart baron Örnsköld, fröken Silfverhielm och betjenten flytt. Vidare önska vi veta, om Signe Karleman blifvit sårad af er eller af någon annan af sina fiender. Och framför allt måste ni upplysa oss om greve

Cederswärds vistelseort. Kanske unge herr grefven äfven hålles fången i den gamla stugan?

Trohlin hänlog.

— Liksom om jag vore en hexmästare, som på en gång kunde besvara så många frågor, utlät han sig. Emellertid är detta på sätt och vis möjligt, ty om allt, hvad ni vill veta, vet jag själf så godt som ingenting. Hvert baronen, baronessan och John tagit vägen, är mig naturligtvis obekant, ty hade någon af dem kommit tillbaka, så vore jag antingen icke mera här, eller också hade den hämndgiriga baronessan dödat mig. Signe har jag ej återsett, eftersom jag så snart blef sårad och måste gifva mig fången. Hvad Signe beträffar, så antar jag, att hon icke gerna kunde ha blifvit sårad, eftersom hon flydde så fort, att baronen ej kunde upphinna henne. Men hvar grefve Axel Cedersvärd befinner sig, vet jag minst af allt, ty att han icke hålles fången i den gamla stugan, derom har ni väl redan själf öfvertygat er, eller också kan ni ju redan i denna stund göra det.

— Trohlin, röt Wallén åt lögnaren, om ni aldrig förr ljugit, så har ni gjort det nu. Ni vet, hvar grefve Cedersvärd hålles fången, ty ni och baron Örnsköld varnade ju fröken Silfverhielm och därhusläkaren för polisens påhelsning. Ni har själf varit inne i anstalten och följaktligen känner ni äfven till det gömställe, dit förbrytarne fört den unge grefven. Det vore den största dårskap af er att förvägra oss sanningsenliga upplysningar just i denna hufvudpunkt; ty ni skulle möjligen själf kunna gå fri, om ni på ett ärligt sätt vore oss behjelpig att så mycket som möjligt åter godtgöra den skedda öförrätten.

— Nej, nu går det verkligen för långt, utbrast Trohlin. Jag vet sannerligen inte med mig någon straffbar handling. Tvärtom har jag i förening med herr baronen endast velat stifta godt och godtgöra af andra begångna öförrätter. Hur kan ni alltså komma och säga mig, att jag *möjligen* skulle kunna gå fri? Enligt min åsigt är det helt naturligt, och skulle man likväl våga åtala mig, så skulle jag helt enkelt åberopa mig på den der förnämde, höge herrns hemliga instruktion, och de kloka personer, som ville gräfva en graf åt mig, skulle med förskräckligt lång näsa och öförrättadt ärende nödgas anträda ett nesligt återtag.

— Och ändå blir ni inburad och stäld inför rätta, förklarade den ene polisen, ty hvad ni pratar om en hög och förnäm herres hemliga instruktion, det bekymrar oss ej det ringaste. Vi hålla oss helt enkelt till fakta, och om sedan rätten finner dessa straffvärda, så blir ni utan pardon dömd.

— Ja, gerna för mig, hänskrattade Trohlin, det nöjet kan man ju göra sig. Men glöm bara inte den stora näsan och tänk äfven på det gamla ordspråket: »Skrattar bäst, som skrattar sist!» Gå alltså på bara! Häkta mig, om ni ha rättighet dertill, och låt fröken Silfverhielm lugnt gno sin väg, medan ni utföra denna tvifvelaktiga hjeltebragd! De små tjufvarne hänger man, de stora låter man gå fria och lyfter dessutom på hatten för dem.

Wallén bad poliserna följa med något åt sidan för att hålla en kort rådplägning.

— Nå-å, har ni besinnat er ännu, Trohlin? vände sig den ene polisen sedan åter till fången. Vill ni nu sanningsenligt säga oss, hvar grefve Cedersvärd hålles fången.

— Godt! svarade Trohlin. Om ni lofvar att genast åter försätta mig på fri fot, ska' ni få veta hvad jag af baronessan lyckats uppsnappa om grefve Cederswärds vistelseort.

— Säg hellre hvad ni med säkerhet vet om grefvens vistelseort! inföll Wallén. Vi lyssnade ju redan på eftermiddagen till ert samtal med baronen och kände därför noga till er plan och baronens yttranden rörande grefvens fångenskap.

— Åh fan! svor den förbluffade Trohlin till, men tillade strax derpå: Om ni vet allt, hvarför frågar ni mig då? Jag vet inte mera, än att grefvinnan Ellen tänkt låta föra sin man till ett dårhus, och att baronessan deri förekommit henne. Men om jag ska' säga sanningen, så har baronessan endast låtit föra grefven till anstalten, emedan han var sjuk till kroppen och därför behöfde vårdas af läkare. Doktor Weisler har uppmanat baronessan att föra herr grefven till ett annat sjukhus, emedan han befarade, att grefvens vistelse i hans anstalt kunde erhålla en falsk tydning. Men hvad jag vidare vet om saken, det säger jag antingen inte alls eller åtminstone icke förr, än jag af den gamle kammarherrn erhållit en bestämd försäkran, att den här saken icke för mig medför några obehagligheter. Kalla hit den gamle kammarherrn, och jag antar, att saken skall vara ordnad till allas vår belåtenhet, sedan jag talat med honom fem minuter.

Wallén och de båda konstaplarne ansågo det nu rådligast att taga med sig den trotsige fången.

De återvände till den gamla stugan, emedan de trodde, att grefve Axel ändå hölls fången der.

Då de anlände dit, kom genast gumman Lindqvist gråtande och klagande emot dem.

Hon berättade vidt och bredt om, på hvad sätt hon blifvit öfverlistad af ett par till utseendet fina människor.

Dessa hade velat hyra ett rum af henne på några dagar, medan de togo de vackra omgifningarna i närmare betraktande, och det hade hon icke haft någonting emot, tvärtom, hon hade varit glad öfver att kunna förtjena en slant.

Korteligen, mor Lindqvist bedyrade, att hon ej haft någon aning om Signes närvaro i huset, och att hon icke ens kunde förklara sakens egentliga sammanhang.

Wallén sade emellertid gumman midt i ansigtet, att hon med lögn försökte freda sitt eget skinn, och upplyste henne om, att han redan förut på dagen lyssnat och gifvit akt på henne.

Gumman svor och anfäktade sig på, att hon icke viste med sig någon orätrådlig handling, ty, menade hon, kusken från dårhuset hade inte alls haft något ärende till henne utan endast till hennes förnäma hyresgäster.

— Nå ja, det der få vi alltid reda på, afbröt Wallén gummans svada. Undersökningen bringar nog klarhet i den saken.

Trohlin stannade, bevakad af den ene polisen, ute på gården, under det Wallén och den andre polisen tvingade gumman att följa med dem in i huset.

Der måste hon först föra dem ned i källaren, der Signe hållits fången. Den omständigheten, att dörren låg der sönderslagen, bekräftade Trohlin och gumman Lindqvists uppgifter, att Signe mot baronessans vilja blifvit befriad af baron Örn-sköld.

Gumman vidhöll sitt påstående, att hon ej haft någon kännedom om Signes vistelse i källaren, att baronessan i största hemlighet smugglat in henne i huset.

De båda männen letade öfver allt och hotade slutligen gumman med ögonblicklig arrestering, om hon icke genast försatte den fångne unge grefven i frihet.

Medar de ännu voro sysselsatta med att genomleta stugan och söka efter Axel, ankommo dit kammarherre Cedersvärd och poliskommissarien.

Frans hade, som vi veta, i vagn återvändt till staden och hade der aflagt rapport.

I följd deraf hade herrarne genast begifvit sig i väg för att på ort och ställe taga närmare kännedom om sakernas ställning.

Nu, då Trohlin såg, att det blef fullt allvar af, försökte han genom en skicklig manöver undgå att bli häktad. Han lofvade den gamle kammarherrn att föra honom dit, der grefve Axel hölls fången, men han skulle endast göra det med det bestämda vilkoret, att inga obehagligheter vidare bereddes honom, och att han genast åter blefve frigifven.

Kammarherrn underrättade poliskommissarien om detta Trohlins anbud, och polismannen antog skenbart med stor beredvillighet detta förslag.

Det framkallade därför icke liten sensation, när Trohlin nu påstod, att grefve Axel på baronessan Hildas föranstaltande ännu hölls fången i en hemlig cell på därhuset.

Upplyningsvis tillade Trohlin, att detta hemliga gömställe befunno sig i det i parken belägna sjukhuset.

Men sjelf kände han icke till det samma, emedan han från första början fått i uppdrag att hjälpa till med att i hemlighet bortföra Signe från anstalten.

Denna Trohlins uppgift öfverensstämde fullständigt med betjenten Frans' och detektiven Wallén hade ju också af Frans fått veta, att det i ringmuren kring anstalten fans en hemlig port.

Mor Lindqvist och hennes man stannade tills vidare kvar i stugan under en poliskonstapels uppsigt. Men alla de andra begåfvo sig genast till doktor Weislers anstalt, fast beslutna att icke mera lemna den samma, innan de försatt grefve Axel i frihet.

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

En oväntad underrättelse.

Som vi veta, hade fröken Silfverhielm, John och kusken Konrad skyndsamt måst gripa till flykten för sina förföljare.

Af några yttranden och rop, som de hört, hade de fått veta, hvilka dessa nya fiender voro, som så plötsligt uppträdt på skådeplatsen och gjort det omöjligt för dem att åter frånrycka baron Örnsköld den befriade Signe.

Vi kunna nog något så när sätta oss in i Hildas sinnesstämning och belägenhet.

Alla hennes förhoppningar hade strandat.

Hon hade af en af de sina, baronen, på ett skamligt sätt blifvit öfverlistad och bedragen.

Hennes vrede skulle nog ha varit ännu förfärligare, om hon icke sett, att äfven baron Örnsköld med tomma händer måst söka sin räddning i flykten.

Detta missöde unnade hon honom naturligtvis så innerligen gerna. O, hvad hon nu hatade honom glödande och lidelsefullt! Hvad hon förbannade sin dårskap att å nyo ha gjort gemensam sak med honom!

Nu viste hon, att han endast skenbart så beredvilligt gått in på hennes mot Ellen rigtade plan för att narra henne, Hilda, och invagga henne i säkerhet och tillförsigt.

Visserligen kände hon ett nästan oafvisligt behof af att gifva sin vrede luft, men försigtighet var här nödvändig, och därför måste hon lägga band på sina känslor.

Hon viste icke ens sjelf, hvart hon styrde sina steg.

John och Konrad följde henne mekaniskt.

— Tänker fröken begifva sig till doktor Weisler? frågade slutligen den bestörte kusken.

Hilda stannade.

Drömmande såg hon sig omkring och for med handen öfver panna och ögon.

Stönande ljud det från hennes läppar:

— Hvar äro vi?

— Vi befinna oss här mellan anstalten och staden, svarade Konrad.

Det är bra, gnisslade Hilda, då ska' vi efter bästa förmåga genast korrigerera det vidriga ödet.

— Fröken tänker väl inte händelsevis begå den stora oförsigtigheten att gå in i anstalten? frågade ängsligt John, nästan andlös af häftigt springande.

— Och om jag finge lust dertill, hvad skulle du då ha att invända deremot? sporde baronessan, förargad.

— Jo, då kunde ni ju, om ni ovilkorligen vill springa i famnen på olyckan, med det samma begifva er in till staden och frivilligt anmäla er i polisen, ty att nu våga sig in i anstalten, det är liktydigt dermed.

Hilda öfverlade.

— Och likväl måste det ske, sade hon derpå.

Då prasslade det i buskarne.

Alla blefvo förskräckta.

En maskerad person kom skyndande emot dem.

John drog genast revolvern, ty han trodde sig här ha att göra med en förföljare.

— Inte ett steg vidare! utropade han. På knä, skurk, och gif dig frivilligt, om du vill slippa undan med lifvet!

Den maskerade föll verkligen genast på knä.

— Hvad har jag då gjort er för ondt, nådig fröken? frågade han i förebrående ton. Jag rår väl inte för, att baronen och Trohlin låtit mig vänta så här länge förgäfves.

Baronessan andades strax lättare, när hon hörde denna röst.

Hon hade just stått i begrepp att gripa till benen, men vände nu åter om.

— Janne!

— Det är ju Janne?

Så utropade samtidigt John och Konrad.

Hildade skyndade bort till den knäböjande.

— Ni här? O, så bra! jublade hon. Ni kommer, som om ni varit kallad.

— Men hvar hålla baronen och Trohlin hus, nådig fröken? frågade Janne på ett skygt, ängsligt sätt.

— Har ni då icke sjelf märkt, att ni blifvit narrad och bedragen af dessa båda falska och baksluga menniskor? frågade Hilda.

Janne ruskade på hufvudet.

— Jag förstår verkligen inte nådig fröken, svarade han.

Hilda berättade nu i få ord för vaktaren, hur saken förhöll sig.

Janne blef icke litet förskräckt, när han hörde, att Signe blifvit bortförd af Örnsköld och Trohlin, och att baronessan icke heller vågade återvända till Lindqvists stuga.

— Men då måste ju nådig fröken fly, sade han, ty om förföljarne finge fatt i er, då vore er olycka besegrad.

— Skynda långsamt! sade Hilda med ett bittert skratt. Våra förföljare befinna sig på orätt spår, och eftersom de söka efter den bortsprungna jantan, ta de sig nog ingen tid att leta efter oss. Men jag antar, att allt skall gestalta sig till vår belåtenhet, och om jag kan förlita mig på er, så skall segern till sist ändå stanna på vår sida.

— Ja, men hvad tänker ni då egentligen göra? frågade John.

— Hvad jag kommit öfver ens med Örnsköld om måste ske trots alla svårigheter, som nu hopat sig i vår väg, fortfor Hilda i en ton af dyster beslutsamhet.

— Vill ni säga, att grefvinnan Ellen . . .

— Tyst! föll Hilda sin förtrogne i talet. Sjelf är bästa dräng, det inser jag nu. Min plan är färdig. Jag skall i hufvudsak göra alltsammans ensam och begär så att säga endast en och annan liten handräckning af er.

Hilda var klok nog att för männen endast yppa första delen af sin plan och blott lemna korta antydningar om sina öfriga afsigter.

Sedan närmade hon sig i de tre männens sällskap så försigtigt som möjligt anstalten och steg sedan genom lönporten in i parken.

Konrad kände till den hemliga mekanismen, medelst hvilken lönporten kunde öppnas och stängas.

Han satte också genast den ljudlöst arbetande singnalapparaten i verksamhet, genom hvilken doktor Weisler underrättades om sin förtrognes ankomst och kallades till den undångömda vrån i parken.

Det dröjde heller icke länge, innan doktorn infann sig.

Han blef icke litet öfverraskad och bestört, när han fick syn på baronessan och hörde, att hon till följd af ett förräderi måst fly från sin tillflyktsort hos Lindqvists.

Han förde de nyss ankomne ned i det i närheten befintliga likrummet, och först på detta hemska ställe redogjorde Hilda närmare för sin plan.

Första delen af den samma behagade doktorn särskildt, ty han drog, liksom befriad från en tryckande börda, en suck af lättnad och utbrast:

— Ja visst! Bort, fort bort härifrån; ty om baronen är en sådan förrädare, så kan man ju vänta sig, att han försöker bereda mig ytterligare obehagligheter.

— Och hvad säger ni om min andra plan? frågade Hilda lurande.

— Jo, den är ju alldeles utmärkt, och det önskade resultatet kan icke uteblifva, om nemligen allt utföres på ett skickligt sätt. Ni har rätt, min fröken, den hotande faran kan endast besvärjas genom ett sådant djerft schakdrag.

Sedan Hilda ännu en stund ifrigt rådgjort med doktorn, aflägsnade sig denne för att, såsom han sade, genast utdela nödiga befallningar.

Ungefär en timme senare kommo två män med en stor börda ned i likrummet, och strax derpå infann sig äfven doktor Weisler åter der.

Nu talade han med Hilda och de andre närvarande endast i hviskande ton.

Upprepade gånger pekade han dervid förstulet på båren, på hvilken det i täcken insvepta föremål nedlagts, hvilket de båda männen, som strax åter aflägsnat sig, på ett så hemlighetsfullt sätt burit hit. —

Vi lemna nu fröken Silfverhielm och hennes medhjelpare.

Vi gå något framåt i tiden och försätta oss åter till kammarherre Cedersvärd och hans följeslagare, hvilka å nyo stodo i begrepp att på sjukhuset leta efter unge greve Axel.

Eftersom Trohlin förrådt, att Axel blifvit förd till ett hemligt rum i anstalten, hoppades kommissarien och kammarherrn med tillförsigt att snart finna fången och kunna försätta honom på fri fot.

Wallén utpekade för kommissarien först det ställe af muren, der den hemliga porten måste finnas, och kommissarien stälde der en man på vakt.

Han gjorde detta med klok beräkning för den händelse, att doktor Weisler skulle försöka att i hemlighet föra greve Axel utom anstaltens område, då han såge faran för demaskering stå för dörren.

Sedan denna försigtighetsåtgärd blifvit vidtagen, kunde ingen på den hemliga smygvägen komma ut eller in i anstalten utan att bli sedd af vakten.

Och den senare hade fått befallning att arresteras hvem som helst, som visade sig i närheten af den hemligen porten.

Poliskonstapeln i fråga hade äfven erhållit tillåtelse att i nödfall göra bruk af sina vapen.

De öfriga begåfvo sig till hufvudingången, der portvakten ej vågade annat än genast släppa in dem.

Kommissarien frågade, hvar doktor Weisler kunde träffas, och fick till svar, att doktorn redan gått till hvila.

En konstapel fick i uppdrag att begifva sig till läkaren, men icke upplysa honom om herrarnes ankomst utan endast säga honom, att det vore någon, som genast önskade tala med honom.

Doktor Weisler låtsade sofva tungt, när polisen kom för att uträtta detta ärende.

— Nå, hvad är det nu igen? frågade läkaren, när han ändtligen for upp ur sin bädd. Ja så, det är ni, fortfor han leende, då han kände igen polismannen. Jag står genast till er tjänst. Om ni så vill, kan ni ju, medan jag klär på mig, vänta här och berätta hvad det är fråga om.

Men konstapeln aktade sig visligen för att lemna doktorn någon närmare upplysning.

Weisler försökte heller inte vidare förmå honom att tala utan skyndade sig att göra toalett.

Några minuter senare följde han konstapeln ut i det angränsande rummet, der kommissarien och hans följeslagare i all tysthet tagit plats.

Visserligen blef doktorn en smula häpen, när han fick syn på den af en polis bevakade Trohlin, men strax derpå gick han med ett förbindligt leende mot kommissarien och frågade, sedan han med en höflig bugning helsat på honom:

— Hvarmed kan jag stå herrarne till tjenst? Jag hoppas, herrarne kommit i ett trefligare ärende än förra gången.

— Vi måste ännu en gång bedja herr doktorn föra oss till sjukhuset i parken, i hvilket vi måste se oss om en smula, svarade kommissarien.

— Med största nöje, förklarade läkaren beredvilligt.

— Så kom då! Resten skall ni få veta på ort och ställe.

Läkaren visade sig icke det ringaste förlägen.

Han gjorde en inbjudande rörelse med handen och gick till dörren; dervid frågade han.

— Önskar ni sjelf gå före, eller befaller ni, att jag skall det?

— Se så, kom nu bara, min bästa herr doktor! inföll Wallén och tog läkaren under armen. Vi göra sällskap, och förmodligen skall lyckan denna gång vara oss mera bevågen än förra gången.

— Ja visst! instämde doktorn. Det bästa, ni hoppas, önskar äfven jag er. Jag för min del önskar ingenting heller, än att ni i dag må komma till full insigt om ert misstag och skiljas från mig som vän. Men ni har ju i allt er fria vilja

Wallén drog läkaren med sig.

Följda af de öfriga herrarne, gingo de öfver gården bort till det i parken belägna sjukhuset. Der knackade Wallén på, och en af de der posterade polismännen öppnade.

Kommissarien och kammarherrn togo honom afsides för att få veta, om han eller hans kamrat sett eller hört någonting misstänkt, medan de varit stationerade här.

Konstapeln svarade, att det icke varit fallet.

Nu vände sig kommissarien åter till läkaren.

— Det gör mig mycket ondt, sade han, att jag icke redan vid mitt första besök här hade kännedom om den omständighet, som först i dag blifvit mig bekant. Jag vill endast i förbigående omnämna, att fröken Hilda Silfverhielm flytt från Lindqvists stuga, och att Signe Karleman-Ekstam der olagligen hållits fången.

— Hvad? Det vet ni, herr kommissarie? utbrast läkaren med skenbar glädje. Nå ja, så mycket bättre! fortför han hastigt. Då skall ni säkerligen också ha insett ert misstag och icke längre tro, att den unga flickan befunnit sig i mitt hus.

— Att hon varit här, det veta vi nu ur allra säkraste källa.

— Så-å, utlät sig Weisler, oangenämt berörd och med låtsad förvåning. Då är jag verkligen nyfiken att få höra resten af er.

Kommissarien nickade betydelsefullt och svarade:

— Om vi icke redan från fullt tillförlitligt håll viste, att ni visat er falsk och äfven i dag stått i hemlig förbindelse med baronessan, så skulle vi ändtligen af mannen der kunna erhålla nödig förklaring. Ni känner väl denne person?

Doktorn mönstrade den hånfullt leende Trohlin.

— Det kan ju hända, sade han helt obesväradt, att jag redan sett honom någon gång förut; men jag ljöge, om jag påstode mig veta, hvem denne obekante är, eller hvad han kan ha med mig att göra.

— Nå, så hör då, herr doktor, att denne unge man är baron Örnskölds kompanjon!

— Ah, då har ni gjort en präktig fångst! sade läkaren leende. Men jag hoppas, att mannen icke inblandat mig i sin herres affärer.

— Säg, herr doktor, afbröt kommissarien läkaren, finnes det inte här en hemlig port, genom hvilken man direkt kan smita ut i skogen?

Doktor Weisler studsade.

Men han lät sig inte förbluffas.

— Jo visst, svarade han. En utgång, som naturligtvis icke är för hvem som helst, finnes verkligen der borta i muren.

— Och hvad tjenar den till?

— Egentligen icke till någonting alls, svarade Weisler, ty om ni icke erinrat mig derom, skulle jag icke alls ha tänkt derpå. Det är en inrättning, som min föregångare skaffat sig för sin bekvämlighets skull; men jag bor icke såsom han borta i byn utan i staden, och därför begagnar jag mig sällan eller aldrig af den der utgången.

— Men hvarför sade ni mig ingenting vid mitt förra besök om den der porten? Tror ni inte, att de personer, som vi då sökte här, i hemlighet kunde ha aflägsnat sig den vägen?

Weisler smålog och svarade naivt:

— Herr kommissarie, det tror ni nog inte sjelf; ty efter hvad jag sedermera fått veta, hade ni ju långt före er ankomst

hit låtit utställa vakt omkring sjukhuset. Hade någon använt lönporten, så skulle ju det icke ha kunnat undgå vakten.

— Men hvarför har ni då sjelf i dag begagnat porten?

— Jag? frågade läkaren lurande.

— Ja, man har gifvit akt på er. Ni har till och med befalt, att de, som önskade tala med er, skulle gå genom lönporten.

Weisler skrattade.

— Mycke' riktigt! sade han. Nu kommer jag ihåg. Jag såg min kusk, som var sysselsatt med att hugga ved i skogen, tala med ett par herrar, och därför kastade jag en blick genom lönporten ut i det fria. Men om ni icke erinrat mig derom, så hade jag verkligen icke mera tänkt derpå.

Kommissarien log bittert.

— Det tycks vara mycket, som ni inte kommer ihåg, innan man påminner er derom, sade han, innan man öfverbevisar er, så att ni icke mera kan neka.

— Men, min bästa herr kommissarie, hvem tänker väl på sådana småsaker, i all synnerhet nu, då jag i följd af alla dessa obehagligheter har så mycket annat af mera vigt att tänka på?

— Nå, herr doktor, var då god och drag er till minnes äfven andra småsaker och säg mig, hvar det gömstället finnes, i hvilket grefve Axel Cedersvärd fortfarande olagligen hålles fången af er! Jag förutskickar, att jag, ifall ni icke förmår erinra er denna lilla småsak, har en man, nemligen baronens tjennare, som äfven utan ert åtgörande genast skall visa oss det hemliga gömstället.

— Så-å. Ja, då måste jag verkligen låta blottställa mig af förrädaren, svarade läkaren ännu alltjemt leende. Jag tillåter er naturligtvis gerna genomleta mitt hus; men innan ni å nyo förgäfves bemödar er, skulle jag be er läsa dessa få rader, som blifvit inkastade genom det öppna fönstret i min sängkammare.

Dermed tog han upp ur fickan ett skrynkligt papper, som var lindadt kring en liten sten.

— Se här, läs sjelf! Sedan ni läst hvad fröken Silfverhielm här skrifver, skall ni säkerligen få en annan åsigt om mig.

Kommissarien vek upp papperet och läste det med blyerts skrifna innehållet, hvilket lydde:

»Herr doktor Weisler!

Jo, nu har ni styrt till det bra genom att mot min uttryckliga önskan åter frigifva min sinnessjuke slägting några timmar

efter hans ankomst till er. Jag kan icke tro annat, än att ni icke satt någon tro till mina ärliga ord, att jag endast tillfört er patienten i dennes eget intresse, det vill säga för att åter få honom botad, eller också har ni af någon annan bevekelsegrund låtit förmå er att genast åter försätta honom i frihet. I följd af er egenmäktighet har jag ännu icke kunnat sätta mig i förbindelse med kammarherre Cedersvärd, alldenstund jag gjort den upptäckten, att grefve Axel ännu uppehåller sig här i staden, och det, såsom jag just nu fått veta, i afsigt att på det förfärligaste sätt hämnas på sin trolösa maka. Händer någon olycka, så kommer jag att göra er ansvarig därför, ty ni som läkare borde ju ha kunnat rätt bedöma den sjukes tillstånd, och ni hade följaktligen icke heller haft ringaste skäl att frukta polisens efterspaningar. Derför ville jag nu fråga, om ni åter vill mottaga den sinnessjuka grefven i er anstalt, och jag förpligtar mig på förhand att energiskt skydda er mot alla elaka beskyllningar och snart i sällskap med kammarherrn helsa på hos er. Bara emedan jag fått veta, att ni för tillfället har polis inquarterad hos er, har jag föredragit att på detta sätt underrätta er, ty jag vill icke utsätta mig för faran att bli häktad och såmedelst förhindrad att utföra mina ädelmodiga afsigter. Kan jag komma tids nog till staden för att hindra Axel från att, såsom han lär ha beslutat, blodigt hämnas på sin maka, så skall jag återföra patienten till er, om det också ska ske med våld. Jag räknar med tillförsigt på, att ni icke genom den er vederfarna orättvisan skall låta skrämma och afhålla er från att göra er pligt som läkare äfven mot den olycklige Axel, och jag hoppas snart för er muntligen närmare få förklara allt.

Hilda Silfverhielm.»

— Det är verkligen Hildas stil, sade kammarherrn, sedan han granskat biljetten. O, Gud, fortfor han hastigt, om det är sant, hvad hon här skrifer, då måste vi genast bryta upp för att afhålla min Axel från en oöfverlagd handling.

Kommissarien vinkade till sig en poliskonstapel och gaf honom i hviskande ton en befallning.

Mannen aflägsnade sig genast och lemnade omedelbart derpå äfven anstalten.

Kommissarien vände sig nu åter till doktor Weisler.

— Vill ni säga, yttrade han, att denna biljett bevisar, det grefve Cedersvärd icke mera fans här, när vi första gången här anställde husvisitation?

Läkaren svarade med en axelryckning:

— Jag för min del vill icke bevisa någonting alls. Sedan ni nu tagit kännedom om brevets innehåll, finner ni ju själf att herr grefven faktiskt vistades endast några få timmar i mitt hus.

— Så-å. Men hvarför har ni då förut förnekat det?

Jo, helt enkelt därför, svarade doktor Weisler, att jag icke ville bereda baronessan några obehagligheter. Men nu, då hon skrifver, att hon själf tänker sätta sig i förbindelse med den unge grefvens herr fader, och då hon vidare påstår, att den unge herrn verkligen är sinnessjuk och planlägger ett brott mot sin maka, måste jag medge verkliga förhållandet.

— Ja så. Och hur förhåller det sig då med Signe Karleman-Ekstam? Äfven hon var ju här i er anstalt och har genom lönporten blifvit förd härifrån till stugan der borta i backslutningen?

— Det gör mig ondt, att jag i det afseendet icke kan lemna er någon närmare upplysning, sade Weisler. I min anstalt har damen i fråga icke vistats och jag måste därför helt och hållet hänvisa er till den upplysningen, som fröken Silfverhielm kan lemna om hennes öde.

Kommissarien tillsade Trohlin att komma närmare.

— Hvad säger ni om den saken? sporde han denne. Har Signe Karleman-Ekstam befunnit sig i anstalten eller ej?

— Naturligtvis har hon varit här, svarade Trohlin. Jag hjälpte ju själf till att bära ut henne genom den hemliga porten.

— Nå-å, herr doktor, hvad säger ni om denne mans vittnesmål?

— Ingenting alls. Den der karlens fräcka uppträdande bevisar ju till fyllest, att han tillhör baronessans hemliga fiender, och att han med sitt vittnesmål endast vill spela mig och henne ett fullt spratt.

— Det blir nog det, vi få se, herr doktor, tog kommissarien åter till ordet. — Alltså, Trohlin, visa mig nu den cell, i hvilken Signe Karleman-Ekstam hållits fången!

Trohlin gick ett stycke fram i korridoren, stannade sedan utanför en dörr och sade:

— Antingen var det det här eller också det bredvidliggande rummet, ur hvilket jag hjälpte till att bära ut flickan.

Kommissarien afstod från att besigtiga rummen.

— Ni har vidare påstått, fortfor han, vänd till Trohlin, att här fins ett hemligt gömställe, dit unge herr grefven i en hast blifvit förd, och der han fortfarande skulle befinna sig. Visa oss det gömstället!

Trohlin gick några steg längre fram i korridoren och stannade sedan utanför en låg, smal dörr.

— Här bars unge herr grefven in, förklarade han.

— Öppna! befalde kommissarien läkaren, i det han pekade på denna dörr.

Beredvilligt efterkom doktor Weisler denna uppmaning och öppnade dörren, som ledde till en skräpkammare.

— Hvar det i denna lilla kammare skulle finnas något gömställe för en fånge, det förstår jag sannerligen inte, skratade han.

— Och ändå är det här, försäkrade Trohlin. Se bara efter riktigt noga! Härifrån måste en löndörr leda till det hemliga gömstället.

I detta ögonblick kom den konstapel tillbaka, hvilken kommissarien för en stund sedan skickat med en hemlig instruktion till staden, skyndade fram till sin förman och utbrast!

— Herr kommissarie, kom — kom fort! Der ute på gården står en kamrat till mig, som kommit från staden för att söka er. Han sade, att unge grefve Cedersvärd och hans forna älskarinna blifvit sedda i staden, och att det vore fråga om en hemsk förbrytelse, som gjort er skyndsamma återkomst till staden alldeles nödvändig.

Denna underrättelse framkallade naturligtvis stor bestörtning.

— Hvem . . . hvem skall ha begått denna förbrytelse? sporde kammarherrn i högsta ångest.

Konstapeln teg.

— Men så svara då! uppmanade honom kammarherrn.

— Blif inte förskräckt, herr grefve; det lär vara en person, som står er mycket nära.

— Min son? Det måtte väl inte vara Axel heller? skrek kammarherrn med alla tecken till förtviflan.

— Min kamrat kan lemna närmare upplysningar, svarade konstapeln undvikande.

— O, Gud, jemrade sig grefven, det måtte väl inte vara så! Nej, nej, Axel kan omöjligen ha glömt sig till den grad.

Den gamle herrn vacklade och förmådde endast med uppjudande af all sin viljekraft hålla sig på benen.

— Förskräckligt! klagade han. O, Gud, det vore ju ulyckligt! Axel, min son, min stackars son!

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

Djefvulsk beräkning.

Vi lemnade fröken Silfverhielm, när hon i närvaro af sina medbrottlingar i hemlighet rådgjorde med doktor Weisler om den plan, som hon uppgjort och stod i begrepp att utföra

Doktor Weisler instämde lifligt, hufvudsakligen af det skäl, att baronessans plan gick ut på att fortast möjligt föra Axel från anstalten och låta honom dyka upp på annat håll.

Doktorn hoppades på så sätt fort bli af med polisen.

På hans önskan skref Hilda den biljett, som läkaren sedan lemnade kommissarien med den förklaringen, att den, lindad kring en liten sten, blifvit inkastad genom ett öppet fönster.

Sedan det var gjordt, aflägsnade hon sig genom lönporten.

John och vaktaren Janne medtogo det stora paketet, hvilket hittills legat på båren.

I detta paket låg den stackars Axel bunden och med kaffe i munnen.

Fort aflägsnade sig intrigmakarne, ledsagade af doktor Weislers bästa lyckönskningar.

För att intet missförstånd må uppstå, vilja vi omnämna, att Hilda och hennes medhjelpare redan för länge sedan lemnat anstalten, när kommissarien och kammarherrn anlände dit.

Kusken Konrad skyndade före de andra för att utföra det uppdrag, som baronessan Hilda i samråd med doktorn gifvit honom.

På hvad sätt doktorn lyckats låta föra upp Axel från det underjordiska fängelset, utan att de vakthafvande poliserna märkt något, vilja vi också med få ord förklara.

En af de båda konstaplarne höll alltid vakt, medan den

andre hvilade, ty bägge kunde omöjligen samtidigt hålla vakt både dag och natt.

Doktor Weisler hade redan på förhand instruerat vaktarne, så att de när han gäfvde dem ett visst tecken, skulle tillsäga sin fortfarande som dåre i en cell fungerande kamrat att ställa till en vild scen.

Så hade det äfven gått.

Alldenstund den polis, som hade vakten, måste ge noga akt på allt, som försiggick i anstalten, hade äfven han skyndat till den cell, der »parad-dåren» lefde rackare.

Det var ingen svårighet för vaktarne att förmå polisen hjälpa dem att ta bugt på den vildsinte karlen.

Men just medan polisen var inne i cellen, hemtade två andra vaktare fort upp den värnlöse Axel och buro honom genom en sidodörr ut ur huset.

Följaktligen hade polismännen trots all sin vaksamhet blifvit öfverlistade, utan att de hade någon aning derom.

John och vaktaren buro Axel genom skogen i riktning mot staden, och Hilda gick ett stycke före för att se till, att man icke möjligen stötte på folk, som kunde förråda dem.

Efter en stunds vandring hade de lyckligt uppnått det gömställe i skogen, hvilket man tills vidare utsett som mål.

Hilda och John smögo sig bort till vägen, emedan Konrad skulle komma der.

Knappast hade de gömt sig i närheten af vägen, innan de hörde en vagn komma rullande från staden.

Denna omständighet väckte icke endast deras uppmärksamhet utan äfven deras misstroende.

Men ännu mera förvånade blefvo de, när de plötsligt sågo vagnen stanna och vända om mot staden, sedan ett par herrar stigit ur.

Huru härmed förhöll sig, det skulle lyssnarne snart få veta.

De båda herrarne fortsatte sin väg till fots tvärs igenom skogen, och Hilda kände på rösten i den ene igen kammarherre Cedersvärd.

Denne frågade nemligen den honom ledsagande herrn:

— Komma vi nu att gå förbi dårhusanstalten, herr kommissarie?

Härpå svarade den tilltalade:

— Nej nej, vi gå nu öfver åsen direkt bort till den gamla stugan. Skulle vi gå förbi anstalten, så måste vi göra en lång omväg. Jag skickade ju tillbaka vagnen, emedan vi hinna fram

mycket förr, om vi gå den här genvägen, än om vi skulle ha åkt, ty landsvägen går i en stor krok kring åsen.

— Så mycket bättre, svarade kammarherrn, Tur var det i alla händelser, att Frans egde nog kraft och rådighet att fort skynda in till staden och underrätta oss. Jag hoppas våra bemödanden skola krönas med önskad framgång.

Mera kunde lyssnarne icke uppfånga af de båda mennens samtal

Hilda och John viste nu naturligtvis, hvarför kammarherrn och kommissarien kommit hit ut.

Men till denna deras förtrytelse sällade sig äfven genast ångest och bekymmer.

Till sin förskräckelse märkte de nemligen, att kammarherrn och hans följeslagare gingo nästan rakt bort till den plats, der Janne stannat qvar med grefve Axel.

Deras ångslan, att dessa båda kunde bli upptäckta, var följaktligen välgrundad.

Men blef grefve Axel funnen och befriad, då hade naturligtvis Hilda förlorat sitt ränkfulla spel.

I sin ångest smög hon sig försigtigt efter de båda herrarne och tillsade John att i yttersta nödfall om möjligt söka genom någon skicklig manöver leda mennens uppmärksamhet åt något annat håll.

Med nästan andlös spänning motsågo Hilda och John de närmaste minuterna. Slutligen gnuggade de förnöjdt händerna.

Kammarherrn och hans följeslagare hade gått förbi Janne's gömställe utan att ha gjort den högst viktiga upptäckt, som legat dem så nära.

Äfven Janne hade utstått den största ångest och hvarje ögonblick fruktat att bli sedd af de båda herrarne.

När han såg baronessan komma, skyndade han genast emot henne och skildrade, i hvilken ångest och förlägenhet han befunnit sig.

Han förteg heller icke, det han varit nära deran att begå den dumheten att gripa till flykten, hvarigenom han naturligtvis genast ovilkorligen skulle ha ådragit sig de båda herrarnes uppmärksamhet.

Hilda afbröt Jannes ordflöde och frågade hastigt:

— Hörde ni hvad kammarherrn yttrade till sin följeslagare?

— Jag hörde bara den ene herrn i förbigående säga, att hans sonhustru, grefvinnan, nödvändigt velat följa med; men han hade på det bestämdaste motsatt sig det, och hon hade

ändtligen förklarar sig villig att kvarstanna i staden, sedan han lofvat så fort som möjligt underrätta henne om sakernas ställning.

— Utmärkt! jublade Hilda. Det gör vårt arbete dubbelt lättare. Om bara Konrad väl vore här med vagnen!

På hennes befallning närmade sig John åter landsvägen.

— Ännu dröjer det nog en dryg halftimme, innan Konrad kommer, mumlade han för sig sjelf. Han kan väl inte flyga heller. Men denna Hildas öfverspänning gränsar verkligen till galenskap. Hade hon bara en del af sitt förstånd i behåll, så skulle hon baxna för ett så vågadt experiment. Men gerna för mig må hon få sin vilja fram; ju förrycktare hon är, och ju mera hon för sig sjelf afskär möjligheten att återvända till sina förra förhållanden, desto bättre är det för mig. Mig är det naturligtvis likgiltigt, på hvilken plats hon slutligen likt en mogen frukt faller i min famn. Jag har ju redan tagit mina mått och steg, så att hennes förmögenhet blir förd i säkerhet till utlandet. Har jag bara väl kurerat henne för hennes vansinniga svärmeri för Axel, och är hon bara väl min fru, eller rättare sagdt, har jag blifvit herre öfver hennes förmögenhet, så skola vi lefva lifvets glada dagar och rikligen hålla oss skadeslösa för alla dessa obehag genom att njuta all världens glädje i fullaste mått. Ha, ha, ha! Den, som är blind af svartsjuka, och det är Hilda, den ser ingenting, icke ens midt på ljusa dagen. Hon vill ovilkorligen bli en andra Beata, det vill säga, hon vill bringa Ellen om lifvet och derigenom för eviga tider göra sig omöjlig inom riket. Nå ja, kyss till! Jag skall skratta, om det går så, som det ser ut att gå.

Medan John här väntade på kusken Konrads ankomst, kunde icke Hilda underlåta att taga någon kännedom om den fängslade Axels tillstånd.

Hon tillsade vaktaren Janne att befria Axel från omhöljet och inleda ett samtal med honom.

Men han finge på inga vilkor lossa hans band och måste hvarje ögonblick vara beredd på att åter sticka kafeln i munnen på honom.

Janne efterkom beredvilligt denna tillsägelse, och Hilda gömde sig bakom en buske i närheten.

Grefve Axel var mycket medtagen af denna grymma behandling, och han var redan halft medvetlös.

Janne hade försett sig med konjak, och han hælde nu i grefven ganska mycke' deraf, så att dennes halft domnade lifs- andar å nyo började lifvas.

— Menniska, hvem är ni? hviskade Axel, då han bredvid sig såg vaktaren på knä. Är ni en man, som har en gnista af menskligt medlidande i ert bröst, så befria mig från dessa band och återgif mig friheten!

— Och hvad skulle ni då göra, herr grefve? trågade vaktaren lurande.

— Jag? Jo, jag skulle med förakt för alltid vända den falska världen ryggen och med Guds hjälp söka mig ett annat hem i någon undangömd vrå, om icke för annat, så för att vidare slippa se och höra alla dessa falska, skändliga menniskor.

— Men, herr grefve, ni är ju mycket sjuk, ja, så sjuk till och med, att er fru redan nästan hemfallit åt förtviflan.

— Herre, herre, utbrast Axel, hvad vet ni om min fru? Jag besvär er, säg mig sanningen! Hvem är skulden till, att jag på detta skamlösa sätt blifvit förd till detta hemska hus? Känner ni fröken Hilda Silfverhielm? Är hon, såsom jag förmodar, anstiftarinnan af dessa mot mig föröfvade skändligheter?

— Ni frågar mig verkligen för mycket, herr grefve, svarade Janne. Jag vet endast, att en herre, hvilken för mig presenterade sig som er herr far, gaf mig i uppdrag att föra er in till staden der er fru befinner sig. Vi måste här nödvändigt afbryta färden, emedan vagnen gått sönder, så att kusken först måste låta laga den.

— Men, min herre, om det är sant, att ni talat med min far, hvarför är jag då ännu fångslad? Min far kan omöjligen ha befäl er föra mig till staden i ett så sorgligt tillstånd.

— Jo visst, herr grefve, det är herr kammarherrns uttryckliga befallning. Ack, om ni sett, hur han grät för er skull!

— Det förstår jag inte. Hade min far varit här, så måste han ju äfven nu vara närvarande för att lemna mig den erforderliga förklaringen.

— Herr grefve, fortfor Janne skenbart medlidsamt och med djup rörelse, er herr far var så uppskakad, att han sade sig omöjligen kunna tala med er. Ni hade begått en så förskräcklig oförsigtighet, att han med bästa vilja icke mera kunde hjälpa er. Han hoppades för er det allra bästa af läkarbehandlingen, som på er frus föranstaltande skulle komma er till del på ett statens därhus.

Axel suckade.

— Nu vet jag sannerligen knappast sjelf, om jag är vaken, eller om jag drömmer, hviskade han.

Derpå bemannade han sig och fortfor med högre röst:

— Om hvilket dårhus talar ni?

Janne låtsade, som om det fölle sig svårt för honom att svara härpå.

— Om ni lofvar att icke förråda mig och icke bli för mycket upprörd, sade han, så skall jag lemna er nöjaktiga upplysningar.

— Säg mig allt, herre! bad Axel. Jag är efter den behandling, som de sista dagarne vederfarits mig, beredd på det värsta.

— Jo, herr grefve, yttrade Janne, så vidt jag vet, har er fru af en hög herre, hvars namn jag icke känner, utverkat sig tillåtelsen att föra er till Konradsberg, tills ni blifvit fullt återstald.

Grefve Axel skrattade bittert.

— Är det sant? utbrast han.

— När ni blir så upprörd, då törs jag verkligen icke säga er någonting mera, fortfor Janne i ängslig ton.

— Jo, jo, ni skall säga mig allt. Ja, ni har rätt, min fru kan man tilltro det. Men min far vet ingenting derom, icke sant?

— Jo, herr grefve, er far är naturligtvis med derom, ty det gör honom ondt i själen att ni blifvit så sjuk. Jag hörde honom säga helt tyst för sig sjelf: »Jag kunde ju inte handla på annat sätt. Axel har ju rent af utmanat sin frus höge gynnares vrede, och därför måste han nu också bära följderna. Jag sjelf», fortfor han suckande, »har redan haft så många obehagligheter, att jag icke längre eger mod att öfverskylla och försvara min sons beteende.» Sedan vände han sig bort och grät bittert.

Axel teg en liten stund.

— Befria mig från dessa band! Ja, om ni är en hederlig människa, så måste ni göra mig denna väntjenst äfven utan min bön, utbrast han mycket upprörd.

— Derigenom skulle jag ådraga mig ett allt för drygt ansvar, invände Janne. Jag har gifvit mitt hedersord i pant för, att jag skall föra er till er fru i staden. Kanske lyckas ni der försona er med henne, och då skulle ni ju bevaras för den olycka, som i annat fall förestår er.

Åter igen skrattade Axel bittert.

— Det är bra, det är bra, sade han. Af edra ord framgår tydligt, att ni, om min maka verkligen vistas i staden, går hand i hand med henne. Ja, ja, Ellen har tydligen instruerat er att tala på detta sätt till mig.

— Herr grefve, tror ni, att jag är i komplott med er fru?

— Ja, det märks ju tydligt.

— Då gör ni mig verkligen bitter orätt, herr greve, ty om jag skall säga er sanningen, så skulle jag hellre vilja antaga den andra damens förslag, som genom ett bud låtit säga mig, att hon till mig ville utbetala tjugu tusen riksdaler, om jag icke förde er till grefvinnan Ellen utan i stället försatte er i frihet.

— Om hvilken talar ni? frågade Axel.

— Det gör mig ondt, herr greve, att jag ej kan lemna er någon upplysning om hennes person.

— Så-å. Hvarför inte då? Antagligen har ni redan trädt i förbindelse med henne?

— Bevare mig väl, herr greve! Jag har ännu icke ens sett damen i fråga, ännu mindre talat ett ord med henne. Ja, jag vet icke ens, om hon är gammal eller ung, och om jag skall vara fullt upprigtig, så tror jag heller inte, att hon eger så okristligt mycke pengar, att hon utan vidare kan kasta ut tjugu tusen riksdaler.

— Tro inte, att ni kan föra mig bakom ljuset! inföll Axel i bitter ton. En sådan man som ni skulle helt visst icke kunna motstå frestelsen att sätta mig i frihet för ett pris af tjugu tusen riksdaler. Följaktligen har ni antingen sagt mig en osanning, elier också förhåller det sig på något annat sätt, som ni för mig vill hemlighålla och beslöja.

Janne låtsade bli förnärad.

— Om ni tror, att jag för några tusen riksdaler säljer mitt samvete, då misstar ni er betydligt, förklarade han. Ja, jag inser, att det är bäst, att vi icke alls tala vidare om detta ämne. Jag skall, såsom herr kammarherrn befalt mig, föra er till er fru, sedan bär åtminstone inte jag ansvaret för följerna.

— Men om jag nu både er antaga denna obekanta dams anbud?

— Det skulle jag icke direkt kunna göra.

— Hvad menar ni?

— Jo, jag måste under alla förhållanden först föra er till er fru.

— Och sedan?

— Jo, då skulle jag instruera damen, så att hon befriade er, innan er fru fört er till hotellet och till det der för er räkning iordningställda rummet. Hade ni väl kommit in i det rummet, så skulle icke ens jag mera kunna göra något för er, alldenstund en annan vaktare, en läkare och en detektiv redan vänta på er der för att föra er till statens därhus.

— Så, så. Men hvarför äro då inte dessa herrar här? Fin-
ner ni det icke sjelf högst egendomligt, att ni utsatt mig här
under bar himmel?

— Men jag har ju redan sagt er, herr grefve, att vagnen
gått sönder. Kusken kunde knapt komma i väg med tomma
vagnen, och omöjligt hade det varit om vi båda suttit kvar i
den. Men helt och hållet bortsedt derifrån, skulle det för oss
blifvit en riktig martyrfärd; därför var det tio gånger förstån-
digare, att jag bar er hit för att här med er invänta kuskens
återkomst.

— Nå, hvem är ni då egentligen? Är ni en vaktare från
anstalten, der jag olagligen hållits fången och blifvit så grymt
behandlad?

— Om ni icke blifvit väl behandlad, vet jag verkligen inte.
Men efter hvad jag fick veta af mannen, som erbjöd mig de
tjugu tusen riksdalerna, har den der damen endast velat göra er
den stora tjensten för att skydda er för att bli förd till Konrads-
berg. Hon förledde i ert eget intresse doktorn att gömma er,
när er fru med polisens tillhjälp lät söka er. Men sedan har
doktorn i hemlighet utlemnat er till er far, emedan han ville
undvika möjliga obehag. Den er vederfarna grymma behand-
lingen torde följaktligen endast ha varit skenbar, ty doktorn
menade verkligen väl med er, han kunde bara icke vara så
nogräknad i valet af medel, eftersom han befann sig i ett sådant
tvångsläge.

— Vill ni då inte sent omsider besvara den frågan, hvem
ni är, och hur det kommit sig, att just ni af min far blifvit ut-
sedd till denna ansvarsfulla mission?

— Jo visst! Jag är den bepröfvade assistenten . . .

Janne for, utan att tala till punkt, plötsligt upp och hvi-
skade:

— Tyst! Der kommer bestämdt någon.

Faktiskt hördes på något afstånd ljudet af steg.

— Janne! ropade någon.

— Är det du, kusk? frågade Janne.

— Ja visst!

— Är vagnen lagad nu?

— Naturligtvis!

— Det gick fort.

— Ja, det var ju bara att spika fast hjulskenan. Nu håller
nog hjulet ihop, tills vi komma fram. Nu fortsätta vi resan.

— Nämn inte ett ord om vårt samtal, herr grefve!
hviskade Janne hemlighetsfullt till Axel. Jag litar inte rig-
tigt på kusken, ty han var med, när den der damen erbjöd

«Förräderi! — Mördare! — Jag dör. Förbannelse öfver dig, Axel! Du — du,
är min mördare. Detta är en komplott, som du och Signe smidt mot mig.»

oss tjugu tusen riksdaler. Men jag vill hellre förblifva en hederlig karl, och jag antar, att er fru nog skall låta förmå sig att afstå från sitt förehafvande.

Konrad närmade sig fort.

— Den sinnessjuka är ju vaken, anmärkte han. Du har väl väckt honom? Men du borde inte göra något, innan vi fört honom till hans fru och öfverlemnadt honom åt henne.

— Ack, det gör mig så ondt om herrn!

— Så-å. Du vill väl rent af förtjena den der penningsumman?

— Nej, det har jag inte alls tänkt.

— Men jag. För tusan, ett sådant tillfälle erbjudes ensannerligen inte alla dagar.

— Låt bli det! Ärlighet varar längst. Jag är åtminstone inte med derom, innan jag sjelf sett qvinnan och fått klart för mig, om hon verkligen är en sådan furie, som den der mannen för oss skildrat henne.

Janne svepte nu åter in grefve Axel i täcket och lyfte upp honom. Konrad hjälpte till, och båda buro nu grefven fort bort åt vägen till.

— Jag råder dig att ännu en gång tänka närmare på saken, innan vi fara in i staden, brummade Konrad. Mannen väntar oss vid tullen med pengarne.

— Det beror på herr grefven sjelf. Han bör åtminstone först få se sin fru, så att han inte möjligen tror, att jag bara farit med lögn. Inte gör jag det för pengarnes skull, det skulle i så fall endast vara för att utföra ett godt verk.

Grefve Axel lyftes upp i vagnen, hvilken strax derpå rullade bort. Kusken körde en temligen lång omväg, så att Axel skulle tro, att man hade att till ryggalägga en lång vägsträcka, innan man kom till Hjo.

Men faktiskt ville han endast bereda baronessan och John tillfälle att före honom uppnå staden. Detta ingick nemligen i Hildas plan.

Grefve Axel hade i början ej satt någon tro till Jannes ord, men så småningom började han likväl fundera på, om inte Ellen ändå kunde begå det skurkstrecket att föra honom till därhuset.

Han kunde ju tänka sig att hon satt himmel och afgrund i rörelse för att förödmjuka honom och få honom att foga sig i hennes önsknigar.

— Ja, slutligen tviflade han heller knappast på, att hans far till följd af en påstötning från högre ort varit nog karakterslös att understödja Ellens planer.

I följd häraf blef Axel å nyo förbittrad både mot Ellen och sin far. Det hade naturligtvis Hilda i första rummet åsyftat.

Då han kommit till staden, skref John en biljett till Ellen. Denna hade redan länge väntat på underrättelse från kammarherrn. Hon bröt biljetten, hvars innehåll lydde:

Ellen, var god och följ med den vagn, som inom några minuter far förbi gästgifvargården, och i hvilken Axel befinner sig, till rådstugan, der ni skall finna mig. Det gäller att demaskera den hämndgiriga person, som vi lyckligtvis samtidigt häktat. Hasteligen
Cedersvärd.

Oaktadt denna underrättelse mycket gladdde Ellen, blef hon dock å andra sidan äfven förskräckt.

Att följa med till rådstugan, syntes henne vara ett mycket vågadt, ödesdigert steg, ty säkerligen skulle hvarken hennes man eller Hilda skona henne.

Medan hon ännu en gång genomögnade biljetten, uppsteg plötsligt hos henne den misstanken, att allt detta möjligen endast kunde vara en listigt uttänkt manöver af hennes dödsfiender.

Hon hade redan stått i begrepp att lemna rummet och skynda nedför trappan; men nu besinnade hon sig och gick i stället till fönstret, som hon öppnade.

— Nej, nej, så oförsigtig vill jag ändå inte vara, mumlade hon. Jag väntar här, tills vagnen kommit och jag sett, att Axel verkligen befinner sig i den samma.

I det samma hördes äfven bullret af en vagn, hvilken strax derpå stannade några steg från porten.

Ellens ögon hvilade forskande på vagnen. Då öppnades vagnsdörren, och Axel blickade ängsligt spejande ut.

En uppappare stod på trappan, och denne fick af kusken tillsägelse att underrätta grefvinnan Cedersvärd om, att hennes man anländt.

— Jag kommer, jag kommer strax, Axel, ropade Ellen genom fönstret.

Hennes misstroende hade genast försvunnit, så snart hon känt igen sin man.

Strax derpå stormade hon ut ur rummet och ilade i flygande hast nedför trappan.

Just som Ellen kom ut genom porten och närmade sig vagnen, gaf Konrad plötsligt hästarne ett rapp, så att de hastigt ryckte till och satte i väg derifrån.

Det såg ut, som om djuren blifvit skrämde och af sig sjelfva rusade i väg.

— Axel! Axel! skrek Ellen. Jag följer ju med. — Kusk, vänta!

Ellen skyndade efter vagnen, ty hon hade ju tydligt sett, att hennes man befann sig i den samma, och att han enligt allt att döma just stått i begrepp att stiga ur.

Inom en liten stund hejdade kusken åter hästarne.

Just som Axel nu åter igen gjorde ett försök att stiga ur och Ellen i största hast skyndade till, hördes i vagnens omedelbara närhet en fruntimmersrösts gälla anskri.

— Hjelp! Det är hon, som så grymt grusat hela min lefnadslycka, skrek qvinnan, som nu hastigt sprang åt sidan och grep till flykten, så snart hon fick syn på Ellen.

— Helige Gud . . . Signe, min Signe! skrek grefve Axel.

Men i det samma knuffades han så våldsamt ut ur vagnen, att han föll omkull.

Nästan samtidigt small ett skott, och Ellen vacklade åt sidan, i det hon skrek:

— Förräderi! — Mördare! — Jag dör. Förbannelse öfver dig, Axel! Du — du är min mördare. Detta är en komplott, som du och Signe smidt mot mig.

Nu följde liksom från sjelfva vagnen ytterligare tvänne skott, hvilka tydligen äfven voro ämnade åt Ellen.

Grefve Axel lyftes af vaktaren Janne åter in i vagnen, hvilken senare nu åter rullade fort bort i den mörka natten.

Men de båda maskerade personer, som plötsligt visat sig på den mörka plats, der vagnen för andra gången stannat, och hvilka drifvit Signe Karleman framför sig, rusade, sedan de aflossat skotten mot Ellen, genast efter den flyende Signe och skreko:

— Mörderska, det är ditt verk. Stanna! Stanna!

Signe, ty det var verkligen hon, som händelsevis här råkat i sina fienders väg, hade i sin ångest på en liten omväg genast återvändt dit, hvarifrån hon, förföljd af sina maskerade fiender, nyss kommit.

Det såg följaktligen ut, som om Hilda och John händelsevis kommit den vägen fram och nu ansågo det för sin pligt att tillfångataga den person, som de trodde vara mörderskan.

— Signe, som hörde förföljarne bakom sig, ansträngde sina krafter till, det yttersta och sprang vidare. Hon lemnade staden och ilade tvärs öfver en åker bort mot skogen, men äfven dit förföljdes hon af de båda maskerade.

— Mörderska, mörderska, du är igenkänd! det tjenar ingenting till, att du flyr, skrek John efter den flyende. I lagens

namn, gif dig; ty enligt all sannolikhet har du till och med begått ett dubbelmord.

Ett litet stycke till sprang Signe, men sedan signade hon af öfveransträngning, skräck och ångest ned i skogen och förlorade medvetandet.

Några ögonblick senare uppnådde Hilda och John den plats, der hon låg.

Hilda jublade af djefvulsk triumf.

— Har slumpen någonsin gynnat oss, så var det just nu, skrattade hon. Ha, ha, ha! Att människan sprang i vår väg just i det ögonblick, då jag sjelf ville spela Signe och som sådan i Axels åsyn nedskjuta Ellen, det är verkligen kostligt. Fort, fort, John, gör slut på henne; ett skott eller en säker stöt med dolken, och jag har segrat på två rivaler. — Nå-å, hvarför dröjer du? röt hon, då John ej gjorde min af att utföra hennes befallning.

— Jag anser det vara bäst, att vi låta henne ligga qvar här, och att vi sjelfva fort knalla oss i väg, invände betjenten. Efter hvad som nu passerat, är ju flickan redan så godt som död för er, och därför tycker jag, att ni gerna kan låta henne behålla lifhanken.

— Din narr der, är du så enfaldig, att du tror, det jag låter detta utmärkta tillfälle att för alltid göra förräderskan stum gå mig ur händerna? Tänk bara på dårhuset och på källaren! Om nu människan går och pratar om allt det der, så kanske man ändå till vår skada tror och beklagar och firar henne som en oskuldsfull martyr. Nej, nej, det får ej ske. Finner man henne deremot död, så ser det helt enkelt ut, som om hon burit hand på sig sjelf, sedan hon hämnats på Ellen och Axel. Eller om du är för feg, så gif mig dolken, och jag skall skämma ut dig genom att sjelf stöta den i hennes bröst.

John motsatte sig på det bestämdaste Hildas mordlystnad.

— Vänta! sade han barskt. Jag måste först tänka närmare på saken.

— Så löjligt! Hvad är väl det att tänka på vidare? Jag har ej tid att vänta, ty jag måste träffa Axel för att på mitt sätt för honom förklara det skedda.

— Godt! sade John. Ett fruntimmer, som ledsnat vid lifvet, kastar sig möjligen i sjön eller hänger sig, men tar aldrig lifvet af sig med revolver eller dolk. Om ni alltså ovilkorligen vill, att Signe för alltid skall förstummas, så måste jag hänga henne.

— Ja, det kan du också göra. Men har du något snöre på dig?

— Naturligtvis! Jag är alltid försedd med sådana verktyg.

— Raska på då! Fort, Fort! Vi måste ju bort härifrån.
John tog ur bakfickan fram ett snöre och band det kring en trädgren.

Men medan han gjorde det, smålog han så illparigt.

Sedan lyfte han upp den afsvimmade Signe, stödde henne med ryggen mot trädstammen och lade snaran kring hennes hals.

— Se så, se nu sjelf efter, om inte snöret är starkt nog!

— Hilda kände på snöret och sade derpå:

— Åh jo, det håller nog. Drag nu åt riktigt ordentligt och låt oss sedan ge oss i väg härifrån!

John låtsade draga till snaran så hårdt kring Signes hals, att hon omöjligen kunde andas.

Men äfven nu smålog han så listigt för sig sjelf.

Sedan tog han ännu en gång tag i den ända af snöret, som var bunden kring grenen, och utbrast i det samma:

— Bort härifrån! Jag tror bestämdt, att någon kommer. Det är nu gjordt; er önskan är uppfylld.

I sjelfva verket hördes på något afstånd höga rop. Hilda fick därför ej tid att vidare bry sig om Signe. I största hast ilade hon med John derifrån.

Några ögonblick senare sjönk Signe ned på knä och föll sedan åt sidan ned på marken.

Ett lätt stönande undslapp hennes läppar; men sedan gaf hon icke mera något lifstecken ifrån sig.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET

I skogen.

Vi ha redan af ett yttrande, som fröken Silfverhielm fält, hört, att hon inför Axels ögon tänkt skjuta grefvinnan Ellen, och det under sådana omständigheter, att misstanken för detta brott å nyo skulle falla på Signe.

Den stackars Signe hade också, som vi sett, råkat komma i Hildas och Johns väg, och de hade genast passat på att skrämma henne och drifva henne framför sig.

Hilda hade ögonblickligen insett, hur fördelaktigt det skulle vara för hennes planer, om Signe blefve sedd af Axel och följaktligen vore närvarande i den allmänna förvirringens ögonblick.

Nu var det bara konsten att i det afgörande ögonblicket på ett så skickligt sätt betjena sig af Signes närvaro, att misstanken å nyo fölle på henne.

Och Ellen och grefve Axel hade i sjelfva verket endast sett och känt igen Signe.

Hilda och John hade sprungit till den andra sidan af vagnen och der fattat posto.

Janne, som suttit i vagnen, hade blifvit så instruerad, att han knuffat omkull grefve Axel, då han skenbart velat vara den af sjukdom fersvagade behjelpig vid urstigningen.

Axel hade följaktligen blifvit urståndsatt att öfverskåda sakens egentliga förlopp.

Hilda affyrade i Ellens närmaste närhet skotten mot henne och tog sedan för att ej bli sedd med John till flykten.

Men samtidigt passade de på att förfölja den stackars Signe,

hvilken naturligtvis icke ens haft tid att förvissa sig om hvad detta blodiga uppträde egentligen haft att betyda.

Innan Ellen hemtat sig från sin förskräckelse, var vagnen, i hvilken man fort åter lyft in Axel, redan försvunnen.

Naturligtvis hade skotten hörts. En kypare kom springande ut ur huset.

Men han ryggade i första ögonblicket åter tillbaka, när han såg Ellen med blodigt ansigte ligga der på knä invid husväggen.

— Hjelp mig! Förräderi! Min egen man har i förbund med den skamlösa flickan traktat efter mitt lif för att hämnas på mig.

Dessa voro de enda ord, som Ellen förmådde frambringa, då hon fick syn på kyparen.

Denne såg sig förskräckt omkring åt alla håll.

Då han såg, att Ellen föll afsvimmad ned på gatan, kände han sig förpligtad att först af allt bistå henne, i all synnerhet som hon redan bedt honom om hjälp.

Eftersom det var så sent på qvällen, hade inga nyfikna infunnit sig, ty de fredlige invånarne i den lilla staden hade för länge sedan gått till hvila.

Just som kyparen lyft upp grefvinnan Ellen för att bära in henne, kom en uppasserska ut.

— Hvad har händt? frågade hon, bestört.

— Här föreligger ett brott.

— Hvem . . . hvem har begått det?

— Spring efter doktorn! Fru grefvinnan är sårad, sade kyparen. Hör ni det, Elin, skynda er efter doktorn; det är att börja med det allra nödvändigaste.

— Nej, nej! invände flickan. Först måste den sårade föras till sitt rum. Vänta, jag ska' hjälpa er att bära henne.

Det hade kyparen ingenting emot.

Just som de med sin börda gingo in i huset, kom nattvakten springande gatan fram.

— Hallå der! ropade han. Hvem var det, som sköt? Hvad har händt?

Sedan kyparen hjälpt till att bära in Ellen i ett rum på nedra botten, gick han ut till nattvakten och bad denne hemta doktorn.

— Nej, jag måste stanna kvar här, förklarade nattvakten

— Hör ni, mamsell der, vände han sig till uppasserskan, spring efter doktorn och anmäl på samma gång saken för polisen.

— Men jag kan väl inte ge mig ut i sta'n så här sent. Hvad skulle folk säga om det?

— Se så, sjåpa sig nu inte, mamsell, utan ge sig fort i väg bara!

Flickan gick.

Ellen hade blifvit nedlagd på en soffa, och kyparen skyndade nu fort efter ett handfat med vatten äfvensom några linnetrasor.

Medan de båda männen voro ifrigt sysselsatta med att rentvå grefvinnans ansigte från blod och, så godt sig göra lät, hämma blodförlusten, infann sig äfven källarmästaren.

Han ville naturligtvis genast ha reda på, hur allt detta hängde i hop. Men kyparen kunde ej lemna nöjaktiga upplysningar, ty han hade ju sjelf icke varit närvarande vid attentatet. Han kunde endast berätta att grefvinnans man anländt i vagn, och att han i det ögonblick, då han hört skotten, sett en ung flicka fly derifrån.

Naturligtvis viste han också, att vagnen strax derpå åter rullat bort med en hisklig fart, och han hade äfven hört några personer, som genast satt efter den flyende flickan, skrika mörderska.

Hvad han hört skrikas högt och hvad grefvinnan sjelf omedelbart efter uppträdet sagt honom, det återgaf han naturligtvis ordagrant.

Inom några minuter infann sig en polis och strax derpå äfven läkaren.

Ellen hade i kinden träffats af en revolverkula, hvilken fastnat i öfverkäken.

Läkaren tog ut kulan, förband såret och försökte sedan återkalla den afsvimmade Ellen till lif. Dessa hans bemödanden kröntes också snart nog med framgång.

Doktorn intalade nu grefvinnan tröst och försäkrade henne, att hennes blesstyr icke alls vore lifsfarlig.

På hans tillsägelse hemtade man vin, af hvilket grefvinnan fick dricka ett glas för att stärka sig.

Det dröjde en stund, innan hon hemtat sig så pass, att hon kunde besvara till henne ställda frågor.

Hon bekräftade kyparens uppgift, att hennes man befunnit sig i den der vagnen, och tillade, att den person, som kommit springande emot henne, och som kyparen sedan sett fly, varit hennes mans forna älskarinna, Signe Karleman-Ekstam.

Den egentlige gerningsmannen hade Ellen ingen gång sett, och följaktligen var hon fullt och fast öfvertygad om, att hennes man i samråd med Signe Ekstam planlagt attentatet mot henne för att på henne utkräfva hämnd.

Attentatet karakteriserade hon som ett med raffinerad slughet iscensatt mordförsök.

Det var också verkligen tur, att hon sluppit undan med lifvet.

Kyparen bekräftade ju å sin sida Ellens uppgifter, att minst tre skott aflossats mot henne.

Grefvinnan Ellen bad de närvarande så mycket som möjligt hålla tyst med den förskräckliga händelsen, och konstapeln bad hon skynda ut till doktor Weislers sjukhem, dit, såsom hon viste, kammarherrn och kommissarien ämnat sig.

Konstapeln uppfylde denna hennes bön.

Vi ha redan sett, att han kom till doktor Weislers anstalt, när man der med anledning af Trohlins förräderi höll på att leta efter det underjordiska gömstället.

Kommissarien lät genast inställa dessa efterspaningar och tillsade endast en af de i anstalten stationerade konstaplarne att taga nyckeln till det lilla rummet i sitt förvar.

Sedan skyndade han och kammarherrn ut till den på gården väntande konstapeln, hvilken rapporterade, hvad som inträffat i staden.

Denna underrättelse var så mycket mera öfverraskande för de båda herrarne, som de nyss trott sig kunna upptäcka grefve Axel i ett hemligt gömställe här i anstalten.

Kammarherrn frågade flera gånger, om det verkligen vore sant, att Axel varit i staden, om man icke tagit miste på person.

Konstapeln upprepade kyparens beskrifning på den person, hvilken grefvinnan Ellen påstått vara hennes man, och kammarherrn kunde nu icke längre tvifla på, att personen i fråga verkligen varit hans son.

Polisen återgaf äfven kyparens ytliga beskrifning på den flyende unga flickan, och Wallén blef icke litet förskräckt, när han hörde att denna beskrifning temligen noga passade in på Signe.

Han hade ju sjelf sett henne, då hon flydde från Lindqvists stuga.

— Om det förhåller sig så, sade kommissarien till kammarherrn, då tjenar det verkligen ingenting till att längre hålla vakt här, och vi kunna ingenting göra åt doktorn, innan vi veta, hvar er son de sista dagarne befunnit sig.

Kammarherrn hade naturligtvis ingenting att invända deremot; ty hur svårt det var att öfverbevisa doktorn om hans brottslighet, det hade ju redan tydligt nog visat sig.

Wallén hade visserligen icke tänkt unna sig någon ro, innan han upptäckt det hemliga gömstället och demaskerat doktorn; men de senaste tilldragelserna voro ett så högst viktigt problem, hvilket han blott allt för gerna så fort som möjligt ville ha löst.

Derför röstade han sjelf för, att man genast borde återvända till staden.

Att Signe i gemenskap med Axel skulle ha planlagt och utfört ett attentat mot Ellens lif, det kunde han inte alls få i sitt hufvud, och han började genast i tankarne söka efter någon annan förklaring.

Det skulle verkligen ha legat mycket nära till hands att misstänka Hilda eller baron Örnsköld för detta brott; men att grefve Axel och Signe verkligen varit närvarande vid attentatets föröfvande, det kunde han sjelf knappast längre be tvifla.

Slutligen insåg han det ändamålslösa i att ge sig in på gissningarnes område, innan han sjelf hört grefvinnan Ellen och öfriga vittnen till den der skräckscenen.

Doktor Weisler, som hela tiden visat sig lugn och likgiltig, erbjöd sig, då han hörde, att herrarne skyndsammast ämnade återvända till staden, att ställa sin vagn till deras disposition.

Kammarherrn afböjde höfligt, men beständt detta anbud, och strax derpå skyndade han, ledsagad af kommissarien och de andra herrarne, i väg mot staden.

Trohlin måste finna sig i, att en polis transporterade honom som fånge till staden.

I ett afseende kom det för privatdetektiven verkligen mycket olägligt, att han nu nödvändigt måste följa med till staden; ty det låg honom ju också mycket nära om hjertat att få vishet om baron Hugos öde.

Men han tröstade sig med, att baronen säkerligen med outtröttlig ifver följt Signes spår och kanske redan befunne sig i staden.

Denna möjlighet var ju ingalunda utesluten, alldenstund ju Signe nyss blifvit sedd i staden.

Då herrarne återkommo till staden, hade grefvinnan Ellen blifvit förd tillbaka till det af henne bebodda rummet, der hon nu i halvesittande ställning hvilade i sin säng.

Snedt öfver hennes ansigte gick en bindel, som fasthöll det egentliga förbandet på såret.

Wallén utverkade sig tillåtelse att vara närvarande, när

grefvinnan Ellen för kommissarien och kammarherrn berättade, hur allt tillgick.

Ellen, som visserligen kände svåra plågor, hade emellertid hemtat sig så pass från den utståndna förskräckelsen, att hon kunde afgifva en sammanhängande berättelse.

Hon lemnade kammarherrn den biljett, som hon trott vara ett meddelande af hans hand.

— Men, snälla Ellen, sade grefven, såg ni då inte med det samma, att detta icke var min stil?

— Åh jo, svarade Ellen suckande, men jag tänkte, att ni möjligen kunde ha gifvit någon annan i uppdrag att i ert namn nedskrifva den korta underrättelsen. Jag skulle för resten aldrig ha lemnat mitt rum och gått ned, om jag inte genast känt igen min man, då jag tittade ut genom fönstret. Jag kunde väl då inte rimligtvis hysa någon misstanke eller dra i betänkande att skynda ned till honom.

Wallén bad att få biljetten för att af stilen draga sina slutsatser om den obekante skrifvaren.

Om och om igen frågade kammarherrn sin sonhustru i djupt bekymrad ton, om hon verkligen icke misstagit sig, om grefve Axel verkligen befunnit sig i vagnen.

Han vågade icke uttala den frågan, om det varit Axel, som skjutit på henne.

Men kommissarien stälde slutligen till Ellen den direkta frågan:

— Nä, hvilken af de båda personer, som ni såg och kände igen, sköt på er?

— Det vet jag verkligen inte sjelf, svarade Ellen. Jag sårades ju redan af det första skottet. Jag kan endast med bestämdhet påstå, att skotten kommo från vagnens omedelbara närhet, det vill säga, derifrån, hvarest Axel stod.

— Såg ni något skjutvapen i er mans hand?

— Nej.

— Eller bar Signe något sådant?

— Det såg jag heller inte.

— Voro flera personer tillstädes?

— Ja, kusken.

— Kan han ha aflossat skotten?

— Nej.

— Vet ni det bestämdt?

— Ja. Skotten kommo inte alls derifrån utan direkt från vagnen.

— Fans det flera personer i vagnen?

— Med visshet vet jag det ej. Men att den person, som

hjelpte Axel att stiga ur, icke sköt, det vet jag med säkerhet. Hvarken på min man eller Signe vill jag kasta misstankar; men tyvärr talar nästan allt för, att de båda i samråd med hvarandra velat hämnas på mig.

— Förlåt, fru grefvinna, tog nu Wallén till ordet, men skulle inte attentatet kunna ha förröfvats mot er herr mans och Signes vetskap och vilja antingen af fröken Silfverhielm eller baron Örnsköld?

— Nej, visst inte! Dessa båda voro ju inte ens närvarande.

— Har ni ingen aning om, hvilka de båda voro, som förföljde Signe?

— Det måste ha varit personer, som tillfälligtvis befunnit sig i närheten.

— Men ni hörde väl den ene personens röst?

— Jag? Nej, förskräckelsen och den, rysliga smärtan gjorde, att jag hvarken såg eller hörde någonting mera.

— Men kyparen hörde ju, att ni beskyldde er man för denna förbrytelse, tog kommissarien till ordet.

— Ja, det gjorde jag.

— Men det motsäger ju er första uppgift, att ni icke sett något skjutvapen i er mans hand.

— Det kan ju så vara, herr kommissarie. Men jag antar, att det åtminstone är förlåtligt om jag nu, sedan jag med mera lugn tänkt på saken, icke direkt vill beskylla min man, att jag på sätt och vis ställer mig i strid med den öfvertygelse, som i det rysliga ögonblicket ovilkorligen trängde sig på mig.

— Förlåt, att jag tar mig friheten fästa uppmärksamheten på en enligt min åsigt mycket viktig omständighet! inföll nu Wallén med en höflig bugning för kommissarien.

— Låt höra! sade denne, och Wallén fortfor:

— De båda personer, som skyndade efter den flyende Signe, ha ju ännu icke kommit tillbaka och redogjort för resultatet af sina bemödanden. Att upphinna den flyende flickan, kunde ju icke erbjuda några så synnerligen stora svårigheter. Följaktligen finner jag det egendomligt, att dessa personer ännu icke låtit höra af sig.

— Denna omständighet är verkligen af stor betydelse, instämde kommissarien; ty mig vill det synas, som om äfven dessa båda personer varit med i komplotten, och som om de endast för syns skull förföljt Signe, under det att de kankse faktiskt bemödat sig om att gynna hennés flykt och leda andra förföljare på orätt spår.

— Med er tillåtelse, herr kommissarie, skall jag på egen hand söka lösa denna gåta, utan att dervid i ringaste mån vilja gå er i förväg, sade Wallén. Jag känner mig förpligtad att samtidigt söka efter den unge baron Ekstam. Kanske han kan stå oss till tjänst med vidare upplysningar.

Kommissarien och kammarherrn gillade detta detektivens förslag, i all synnerhet som äfven de voro bekymrade för den unge baronens öde.

Wallén lofvade att genast derom underrätta, i händelse hans bemödanden i något afseende komme att krönas med framgång.

Derpå aflägsnade han sig och begaf sig åt det håll, hvaråt enligt ögonvittnens påstående den flyende flockan stört kosan.

Ju mer han tänkte på saken, desto mera blef han förvissad derom, att Signe endast af en tillfällighet kommit till staden, det vill säga, att hon å nyo blifvit förföljd och i sin ångest valt första bästa väg, som lofvat henne räddning och skydd för förföljarne.

Wallén kände till det missförstånd, hvarigenom Signe hindrades att förtroendefullt närma sig familjen Ekstam, och han viste också, att Signe ängsligt undvek baron Hugo.

Det kunde, menade han, också mycket väl hända, att Signe sett den unge baronen och endast för hans skull skyndsamt åter gripit till flykten.

I så fall kanske baron Hugo ännu irrade omkring der i trakten och sökte efter Signe.

Ledd af dessa förmodanden, ja, drifven af en aning, för hvilken han icke sjelf förmådde göra sig reda, styrde han kosan mot skogen.

Der ströfvade han länge omkring.

Han kände sig till mods, som om han skulle komma att göra någon upptäckt.

Emellanåt ropade han baron Hugos namn.

Vid hvarje buller, som han förnam, stannade han och lyssnade med återhållen andedrägt.

Men trots all sin möda lyckades han dock icke upptäcka något spår af den saknade.

Det hade för länge sedan dagats.

Plötsligt hörde Wallén, sedan han gått ytterligare ett stycke genom skogen, ett smärtsamt stönande.

— En upptäckt! mumlade han förväntansfullt för sig sjelf.

Han lyssnade.

Strax derpå skyndade han bort åt det håll, hvarifrån han hört ljudet komma, och hvarifrån nu bullret af steg närmade sig.

Han hade knappast gått tjugu steg, innan han utstötte ett högt glädjerop och, i det han skyndade emot den person, som han nu varseblef, utbrast:

— Gud ske lof! Min aning bedrog mig alltså icke. Ni... ni är här. O, kom... kom och hör, hvad jag har att meddela er?

Hvem var den person, som privatdetektiven här funnit?

* * *

Vi återvända till den plats, der vi sett baron Hugo störta ned i ett dike och blifva liggande sanslös.

Flera timmar låg han der utan att gifva något tecken till lif ifrån sig. Ändtligen började det dagas.

Rundt omkring i skogen blef det lif.

Foglarne qvittrade och sjöngo.

Just som solens första strålar började förgylla trädens toppar, undslapp en svag suck baron Hugos läppar.

Minuter förgingo.

Hugo hade icke vidare gifvit något lifstecken ifrån sig.

Plötsligt hördes från skogsdungen invid ängen ett högljudt prasslande och knakande.

Strax derpå smell ett skott.

En elg bröt fram ur skogsdungen, satte med några väldiga språng öfver ängen och försvann i småskogen på andra sidan.

Några ögonblick senare kom från samma håll som elgen en man springande, hvars hela yttre tydde på att han ingalunda hade rättighet att jaga här, och för öfrigt var det ju icke tillåtet för någon att jaga elg, detta ädla villebråd, som i denna trakt var så sällsynt.

— Fan anamma sådant! svor tjufskytten, ty en sådan var det ju. Skulle jag verkligen inte ha träffat den ståtliga elgen? Jag sigtade ju så säkert. Nå ja, han ligger kanske ändå der borta i skogen. Skada vore det, om han skulle gå mig ur händerna. Tänk hvilket praktigt vinterförråd, om jag väl finge hem honom!

Med stora steg skyndade tjufskytten öfver ängen.

Men just som han skulle hoppa öfver diket, ryggade han tillbaka och kastade genast bössan till kinden samt sigtade på

den unge man, som så plötsligt och oväntadt dök upp ur diket.

— Hvad är du för en? sporde tjufskytten den unge mannen, hvilken ej var någon annan än vår vän Hugo Ekstam.

— Det skulle jag vilja fråga er, svarade Hugo. Se så, tag ni lugnt bössan från kinden; fortfor han; ty det är ingalunda min afsigt att störa ert jagtnöje fastän, ni jagar fridlyst villebråd, och det dessutom säkerligen på förbjuden mark. Tvärtom, jag skulle bli er tacksam, om ni kunde lemna mig några upplysningar.

Tjufskytten sänkte bössan, men gaf med misstroagna blickar noga akt på Hugo, hvilken nu långsamt reste sig upp.

— Hvem är ni, och hur har ni kommit hit? sporde tjufskytten.

— Jag blef liggande här sanslös i natt, när jag skyndade efter en olycklig väninna, hvilken jag ville erbjuda min hjälp och mitt skydd. Alldenstund jag är fullkomligt obekant med terrängförhållandena, är det ju ej att undra på, att jag i rörkret rakade störta ned här diket.

— Se så, sade tjufskytten. Då äro vi ju på sätt och vis kamrater. Ni jagar unga flickor, och jag det fyrbenta villebrådet. Men kom upp, så att jag får se, om ni inte möjligen bara förställer er!

Hugo efterkom utan vidare denna uppmaning.

Men han blef sjelf icke litet förskräckt, när han kände, hur ondt det gjorde i den ena foten.

Det blef svårt för honom att stiga upp ur diket.

Han måste genast se sig om efter en lämplig plats, på hvilken han kunde sätta sig.

På en stor tufva i närheten slog han sig ned och kände suckande på foten, hvilken var mycket svullen.

Hugo klagade sin nöd för tjufskytten, och eftersom denne säkerligen insåg, att han ej hade någonting att frukta af baronen, var han ädelmodig nog att erbjuda honom en styrkdryck ur sin bränvinsflaska.

Hugo höll till godo.

— Se här, sade han, mottag den här lilla gåfvan; men icke blott därför, att ni bjudit mig på dessa lifvande droppar, utan hufvudsakligen därför, att ni med ert skott väckt mig ur min djupa vanmakt. Här kanske jag hade måst ligga sanslös ännu en god stund, om inte ni kommit. Men en tjenst skulle jag vilja be er om.

Tjufskytten tog blott allt för gerna emot penninggåfvan af Hugo.

— Med största nöje, svarade han vänligt. Vill ni ta er en klunk till, så gerna för mig! Ni får gerna tömma flaskan.

— Tack, jag har druckit tillräckligt. Men eftersom ni tvifvelsutän är bekant här, så kan ni ju föra mig till en källa eller något annat ställe, der det fins vatten. Min fot är så svullen, att jag ovilkorligen måste badda den med kallt vatten, innan jag kan fortsätta min väg.

— Den lilla tjensten ska' jag med största nöje göra er, svarade tjufskytten. Kom, stöd er på mig; eller om ni inte alls kan gå, så ska' jag ta er på ryggen och bära er upp till källan. Det är väl knapt femtio steg dit.

Hugo steg med tjufskyttens tillhjälp upp, stödde sig på honom och gick försöksvis några steg framåt.

— Nå-å, går det, eller ska' jag bära er?

— Nej, nej, det går nog, bara jag får stödja mig på er arm.

Tjufskytten förde baronen till en källa.

Här stillade Hugo först sin törst med det friska vattnet och kände sig nu ännu mera vederqvickt och stärkt.

— Vänta nu, så ska' jag hjälpa er af med skon! sade tjufskytten, då han såg Hugos fruktlösa försök att draga skon af den svullna foten.

Några ögonblick senare var detta gjordt, och Hugo baddade nu foten med det kalla vattnet.

— Ni kan kanske ytterligare göra mig en stor och vigtig tjenst, fortfor Hugo, när tjufskytten frågade, om han vidare behöfde hans hjälp.

— Nå ja, hvarför inte? Jag skall gerna göra hvad jag kan, svarade tjufskytten.

— Jag har redan sagt er, fortfor Hugo, att jag i natt följde en olycklig flickas spår.

— Ja, jag hörde det. Men derom vet jag mera, än ni kanske tror, svarade tjufskytten leende; ty, tillade han, jag har redan hört åtskilligt af en person, som smög omkring i skogen och letade efter en kamrat. Denne person svor långa raderna öfver, att flickan genom andra personers mellankomst blifvit honom frånryckt.

— O, så tala, tala! utbrast Hugo. Jag anar, hvem den der personen var. Men det intresserar mig hufvudsakligen att få veta, hvart den unga flickan tagit vägen. Jag skulle rikligen belöna er, om ni åtminstone kunde säga mig, åt hvilket

håll flickan, min släkting, i sin ångest och bestörtning styrt kosan.

— För tusan, nu går ett ljus upp för mig! utbrast tjufskytten. Det vill säga, fortfor han strax derpå, jag spekulerar ingalunda på belöningen, ty ni har ju redan skänkt mig en rätt vacker slant, utan det skulle glädja mig, om det just vore den flicka ni söker, hvilken jag af en ren tillfällighet träffade på der uppe i tätaste skogen.

Hugo stack handen i fickan och lemnade tjufskytten genast ytterligare en hand full silfvermynt.

— Håll till godo med det här! sade han. Men tala nu också om för mig hvad ni faktiskt vet! Säg bara rena sanningen, ingenting annat!

— Här har ni min hand derpå, svarade tjufskytten. Hör alltså, herre! Det är minst ett par timmar, sedan jag borta i skogen fick syn på ett ungt fruntimmer som var iklädt mörkgrå klädning och visade sig mycket ängsligt och oroligt. Jag smög mig närmare för att se, hvem det var, men i det samma hörde jag, att äfven andra personer fort närmade sig. Den unga flickan hade tydligen också hört, att någon kom springande, ty hon utstötte ett lätt skri och yttrade:

»Det är bestämdt de. O, Gud, de ha redan åter funnit mitt spår, och jag orkar knappast springa längre, så utmattad är jag.»

När jag hörde det, ropade jag:

»Laga bara, att ni kommer fort härifrån! Jag ska' nog sätta en sådan skräck i de andra, att de förlora lusten att jaga er.»

Flickan blef förskräckt och grep genast till flykten. Jag vet bara, att hon sprang i riktning mot staden. Strax derpå kommo en karl och ett fruntimmer springande, och jag hörde den senare triumferande yttra:

»Det var hon. Det var Signes röst. Fort, fort, vi måste upphinna henne.»

Då ryckte jag bössan från axeln, gick emot de båda förföljare och röt till dem.

»Fan ska' ta er med hull och hår, om I icke genast vänden om och låten flickan vara i fred.»

Jag behöfde inte alls göra mera, ty så snart jag yttrat dessa ord, vände bägge två om och togo till benen. Jag besvarade mig naturligtvis inte med att förfölja dem utan gick att sköta mina egna göromål. Jag skulle nu icke alls ha tänkt på

det der äfventyret, om inte ni påmint mig om den unga flickan.

Hugo var öfverlycklig.

— O, då måste jag se, om jag inte ändå kan finna henne, sade han. Beskrif för mig mycket noga, åt hvilket håll hon styrde kosan!

Tjufskytten efterkom denna uppmaning, och Hugo skyndade i väg åt det angifna hållet.

Tjufskytten föredrog att nu åter igen gå sin egen väg.

Baronen hade ännu mycket svårt för att gå. Då och då måste han stanna för att låta foten hvila, men strax derpå kufvade han åter smärtan och skyndade vidare.

Men slutligen trodde han sig icke kunna komma längre, och klagande linkade han bort till en sten för att sätta sig på den och hvila ut.

Men innan han hunnit fram till stenen, såg han en man komma springande.

Denne var ingen annan än privatdetektiven Wallén.

— Hvad vet ni, herr Wallén? Hvad har händt? Hvar är Signe? Säg, hvar fins Signe?

Med dessa ord skyndade baron Hugo, sedan Wallén fått syn på och ropat an honom, emot vännen, och denne började, efter att ha uttryckt sin glädje öfver detta återseende, på ett skonsamt sätt förbereda baronen på den uppskakande nyhet, som han hade att berätta.

FYRTIONIONDE, KAPITLET.

Lyssnerskan.

Vi lemnade vår vackra hjeltinna, då hon, sedan Hilda och John aflägsnat sig, föll ned bredvid trädet.

Vi veta, hvilket fasansfullt brott John af Hilda fått befallning att begå.

Men af vissa omständigheter ha vi redan märkt, att John endast skenbart verkställt Hildas brottsliga anslag.

Betjenten var allt för försiktig och slug för att låta missbruka sig till handlingar, för hvilka ansvaret i första hand skulle ha drabbat honom sjelf.

För att narra Hilda lade han snaran kring Signes hals och låtsade äfven draga åt så hårdt, att hon måste qväfvas; men med en i beredskap hållen knif gjorde han ett så djupt snitt i i snöret, att detta måste brista, så snart Signe rörde sig.

Äfven upp vid trädgrenen skar han nästan helt och hållet af snöret. Nu kunde han lugnt aflägsna sig i den öfvertygelsen, att Signes lif icke vore i ringaste mån hotadt.

Han hade stödt Signe mot trädet på sådant sätt, att hon vid den minsta rörelse måste falla till marken och rycka af snöret.

Hade Hilda bara stannat qvar ett par minuter till, så skulle hon ha kommit under fund med, att hon af John blifvit öfverlistad och bedragen.

Signe föll ned på marken och det i grenen fastgjorda snöret brast. Men snaran kring hennes hals drogs ändå i det samma till en smula, så att Signe kände den derigenom förorsakade smärtan.

I följd deraf undslapp en lätt suck hennes läppar, men medvetandet återvände ej. —

Det förhöll sig verkligen så, som tjufskytten berättat för baron Hugo.

Hilda och John hade händelsevis upptäckt Signes spår, men hade af tjufskytten blifvit hindrade från att tillfångataga henne.

Genom den der karlens mellankomst hade de ändrat kurs och kommit i närheten af dårhusanstalten, der de sammanträffat med Janne. Kort förut hade de äfven träffat Konrad, hvilken en stund varit skild från dem.

Som vi veta, begåfvo sig sedan intrigmakarne till dårhuset, och hvad som der hände, känna vi likaledes till.

När sedan Axel, bevakad af Janne, forslades till staden, begåfvo sig äfven Hilda och John skyndsamt dit.

Der hade de åter träffat på Signe och med djefvulsk beräkning dragit fördel af denna omständighet.

Sedan de i skogen lemnat Signe, ämnade Hilda uppsöka Axel, men detta sammanträffande med honom skulle hon för honom framställa som en ren tillfällighet. —

Vi återvända emellertid till Signe.

När hon sent omsider återfick medvetandet hade solen redan gått upp.

Signe for med handen mekaniskt till halsen och blef icke litet förskräckt, när hon kände, att en snara var slagen kring den samma.

Hon löste upp snaran, men kunde omöjligen förklara, huru detta hängde ihop.

Med stor ansträngning reste hon sig upp.

Då föll hennes blick på den i grenen hängande delen af snöret, och hon började ana, att man här tänkt göra slut på hennes lif.

— Store Gud, hviskade hon, man har alltså traktat efter mitt lif; men det vill synas, som om någon annan i rätt tid funnit mig och räddat mitt lif.

Hon funderade.

— Nej, fortfor hon, jag sjelf kan omöjligen i medvetslöst tillstånd ha velat bära hand på mig sjelf. Vore det så, då skulle jag väl åtminstone ha ett dunkelt minne deraf. Men hvem — hvem kan ha begått detta brott? Hvilka voro de både personer, som förföljde mig? Skulle de ha funnit mig, eller skulle rent af grefvinnan Ellen, hvars röst jag hörde, och hvilken jag tydligt kände igen, ha förföljt mig hit i afsigt att på ett så skändligt sätt hämnas på mig? Omöjligt vore det inte. Men hvad är det för ett dunkelt minne Jo, Axel det var Axels röst, som jag hörde. Men så förskräck-

ligt! Hörde jag rätt? Ja, ja, jag mins nu, att jag hörde grefvinnan skrika högt och beskylla mig och Axel för att ha traktat efter hennes lif. Store Gud, drömt . . . jag kan omöjligen bara ha drömt allt detta, hvilket förefaller mig som en oredig dröm.

Signe vacklade några steg framåt.

— Ja, ja, mumlade hon, efter allt, hvad som redan nu vederfarits mig, är det verkligen bäst, att jag beger mig långt härifrån och för alltid undandrar mig mina fienders mordiska stämplingar. Öfver allt, hvarest jag hittills visat mig, har jag blifvit förföljd, pinad och plågad. Och min mor? Store Gud, äfven hon har redligen bidragit till att likaledes martera mig. Hon har intet hjerta för mig, ty hon har ju till och med från-röfvat mig mitt barn. På hennes hjälp kan jag icke vidare göra räkning. Ja, ja, hon har hämnats på mig, för det jag gifte mig mot hennes vilja. Gud i himmelen, du är mitt vittne, att jag nu förlorat allt mod, all min tillförsigt. Jag kan icke vidare lita på någon menniska. O, hvad ändå alla menniskor äro genomusla, med hvilka jag råkat komma i beröring! Och Axel, min Axel? O, Gud, äfven på honom har jag börjat tvifla! Gälde skotten, hvilka ju ingen annan än han kan ha aflossat, hans maka, eller gälde de mig? Jag vet det ej. Handlade han med öfverläggning, eller var det en dåres handling, som han den gången begick? Men hvarifrån skulle jag taga mod att förskaffa mig visshet derom? Nej, nej, den, som lidit så mycket som jag, längtar sannerligen icke efter nya sinnesskakningar och faror utan efter lugn och frid, ja, efter den frid, som verlden ej förmår bjuda. Ack, käre Gud, om du ändå låtit mig dö! Jag skulle då ha mått så bra och ej behöft plåga mig med nya sorgsna tankar och pinsamma förmodanden.

Signe föll ned på sina knän, sträckte sina sammanknäpta händer mot höjden och fortfor:

— Käre Gud, vill du då icke genom en hastig, mild död befria mig från lifvets qval och strider? Här — här i skogen skulle jag vilja dö och bli begrafven. Den, som är så olycklig som jag, längtar efter döden såsom en kär vän och förlossare. Käre Gud, sänd en engel, som ledsagar min själ upp till din himmel!

Och liksom om Signe väntat, att den käre Guden skulle höra hennes bön, lät hon sitt trötta, ack, så dödströtta hufvud sjunka ned mot barmen.

Med våld sökte hon undantränga alla andra tankar för att, ostörd af allt annat, i bönen kunna höja sitt oskuldsfulla hjerta till Guds tron.

Sedan Signe en stund hängifvit sig åt sina sorgsna tankar, påminde henne en brännande törst och en gnagande hunger temligen omildt om den råa verkligheten och återkallade henne samtidigt till fullt lif.

Hon steg mekaniskt åter upp och gick vacklande ett litet stycke framåt.

Ack, hon var nära att jubla högt, när hon fick syn på en liten bäck med klart vatten, hvilken muntert sorlande slingrade sig fram genom skogens friska grönska.

Invid denna bäck frodades högt gräs, blommor och buskar. Vid blotta åsynen af det klara vattnet, som här flöt fram i så riklig mängd, kände hon sig betydligt uppiggad.

Hon skyndade genom buskarne fram till bäcken, formade händerna till en skål och drack ur denna begärligt den friska drycken.

Hvad den smakade henne bra!

Sedan stillade hon i någon mån äfven sin hunger med bär, ty sådana växte i ymnig mängd rundt omkring henne.

Plötsligt hoppade hon till af förskräckelse och reste sig hastigt upp.

Lyssnande såg hon bort öfver buskarne.

Hon hade icke misstagit sig.

En man kom gående genom skogen.

Signe hukade sig ned invid bäcken bakom en buske, mellan hvars grenar hon beqvämt kunde ge akt på mannen. För ingen del ville hon visa sig för honom.

Medan hon funderade på hvad hon skulle göra, om främlingen händelsevis upptäckte henne här, togs hennes uppmärksamhet å nyo i högsta grad i anspråk.

Hon såg mannen närma sig springande. Plötsligt hörde hon honom utstöta ett högt glädjerop och såg honom samtidigt sträcka ut bågge händerna.

Signe såg åt det håll, hvarifrån, som hon nu hörde, en annan person närmade sig.

Men hur förskräckt blef hon ej, när hon gjorde den upptäckten, att denne person var baron Hugo Ekstam!

Ett misstag var helt och hållet uteslutet.

Hon kände icke endast vid första ögonkastet igen Hugo, utan hon hörde äfven, att han, i det han skyndade emot den andre, frågade, om denne viste, hvar hon, Signe, fans.

Signe föreföll sig sjelf som en drömmande.

Hvad de båda männen nu talade med hvarandra, det kunde hon icke riktigt förstå, dertill var afståndet för stort.

Men plötsligt vände baronen tillbaka och slog sig ned i skogen helt nära Signes gömställe.

— Berätta, herr baron. Hvar har ni varit, och hur har ni ådragit er dessa skador? frågade Wallén deltagande.

Signe var glad öfver, att Hugo tagit plats på sådant sätt, att hans ansigte var vändt från henne.

Hon kunde följaktligen ge noga akt på honom och hans bekante utan att behöfva befara att bli sedd af dem.

Hugo skildrade i få ord sitt missöde och beklagade sig bittert öfver, att han icke lyckats upphinna Signe för att få meddela henne hvad hans far sjelf så länge velat säga henne, och hvarför han till och med rest efter henne till Karleby.

Hade baron Hugo uttryckt sig tydligare, så skulle det missförstånd, som aflägsnat Signe från familjen Ekstam, genast ha rättats.

Men han kunde ju inte ana, att Signe uppehöll sig här i hans omedelbara närhet, och att hon lyssnade till hans samtal med privatdetektiven.

Gent emot den senare behöfde naturligtvis Hugo icke vara så omständlig, alldenstund Wallén viste, hur detta missförstånd mellan den äldre baron Ekstam och Signe uppstått.

Hugo fattade sig också mycket kort af det skäl, att han var nyfiken att få veta hvad Wallén hade att berätta.

Den senare omtalade, hvad som under natten tilldragit sig, och skildrade följaktligen äfven det attentat, som grefve Axel i samråd med Signe skulle ha föröfvat mot Ellen.

— Tror ni då verkligen, att grefve Axel Cedersvärd skulle kunnat begå ett sådant brott mot sin fru? Männe inte det der ändå bara är ett skamligt förtal, som utgått från grefvinnan Ellen sjelf.

— I den saken har jag hittills förgäfvets sökt erhålla någon klarhet, herr baron, svarade Wallén. Emellertid kan jag icke annat än i viss mån taga grefvinnan Ellen i försvar för misstanken att ha uttalat en ogrundad beskyllning. Grefvinnan har i det ögonblick, då hon sårats af skottet, beskylt sin man för detta dåd, och äfven Signe Karleman-Ekstam har hon känt igen. Allt, hvad hon i första ångesten och bestörtningen ropat, kan naturligtvis icke ha varit resultatet af en listig beräkning. Hon blef tydligen sjelf öfverrumplad af denna tilldragelse. Hon kan ej ha haft någon kännedom om det mot henne planlagda attentatet, alldenstund hon ju med de gladaste förhoppningar skyndat efter vagnen. Den korta skriftliga underrättelse, som grefvinnan mottagit från kammarherrn, har visat sig vara en

förfalskning. Jag skulle naturligtvis misstänka grefve Axel och Signes hemliga fiender för det mot Ellen begångna brottet, om inte grefve Axel verkligen befunnit sig i vagnen. Af denna omständighet framgår, om jag skall döma fullt rättvist, temligen tydligt, att grefve Axel iscensatt detta bedrägeri, genom hvilket Ellen lockats ut på gatan. Om han förut uppsökt sin forna älskarinna och i samråd med henne hämnats på sin fru, känner jag naturligtvis ej till. Det ser emellertid så ut, som om de handlat i samråd med hvarandra. Men om man vill vara rättvis, så kan man ej förtänka dem, att de velat gifva den falska, baksluga Ellen en minnesbeta. Grefve Axels handling kan emellertid icke annat än karakteriseras som ett med beräkning utfördt mordförsök, och som sådant kan den naturligtvis icke gillas, ja, den måste till och med fördömas, såvida icke detta brott möjligen blifvit begånget i ett anfall af sinnesförvirring. Men mot detta antagande, som skulle tala till Axels fördel, kan invändas, att han måste ha varit fullt medveten om följderna af sin handling, alldenstund han omedelbart efter attentatets föröfvande grep till flykten. Men trots alla bevis, som tala för grefve Axels och Signes brottslighet, har jag redan mycket funderat på, hur saken på annat sätt skulle kunna förklarar. Ja, jag är till och med i mitt inre fullt och fast öfvertygad om, att grefve Axel, såvida han icke verkligen varit sinnesrubbad, ej begått brottet. Jag har just lemnat staden för att upptäcka trådarne i denna nya intrig. Först och främst ville jag uppsöka er för att rådgöra med er.

Baron Hugo hade med största spänning lyssnat till Walléns ord.

— Jag vet mycke' väl, hvem ni misstänker för den mot grefvinnan Ellen begångna förbrytelsen, svarade han nu. Icke sant, ni tänker dervid på fröken Silfverhielm och baron Örn-sköld?

— Det stämmer, medgaf Wallén, och delar ni denna min åsigt, så ber jag er i förening med mig fortsätta efterforskningarna.

— Ja, det är jag naturligtvis med om, svarade Hugo. Jag skall rädda Signe, jag skall taga henne i beskydd mot alla hennes öppna och hemliga fiender. Ja, jag skulle älska henne och försvara henne mot alla hennes fiender, till och med om hon med mordvapnet i hand hämnats på den karakterslöse Axel och den skändliga Ellen. Det var hennes heliga rättighet att näpsa dem bägge två. Men vänta bara, ni karakterslösa, äreförgätna människor, så snart jag funnit Signe och er till trots firat min förlofning med henne, skall jag tala ett helt annat ord

med er och sätta jord och himmel i rörelse för att äfven finna Signes far, såvida han ännu lefver och kan ställas till ansvar. Beata är sannerligen inte min väninna, ty hon har betett sig riktigt skamligt mot Signe; men det mord, som hon lär ha föröfvat skall jag belysa med sanningens ljus för att derigenom konstatera, hvem som bär största skulden dertill, den förrädda och bedragna Beata eller hennes trolöse förförare. En oerfaren ung flicka låter naturligtvis lätt bedåra och bedraga sig, men om bedragaren sedan dessutom betar sig så som Signes far lär ha gjort, så är det verkligen icke underligt, om af den älskande, hängifna flickan blir en qvinlig furie, hvilken slutligen för att hämnas sin förlorade heder griper till mordvapnet för att dermed genomborra förförarens trolösa hjerta. Men låt oss nu tills vidare lemna det derhän och säg mig i stället, min vän, hvart ni tror Signe kan ha tagit vägen, och hvar jag skulle kunna finna henne. Jag måste tala med henne och meddela henne hennes mors förfärliga hemlighet. Korteligen jag får ej bespara henne smärtan att erhålla kännedom om allt, emedan jag hoppas, att hon derigenom skall bli liksom pånyttfödd, och först sedan rätt kunna uppskatta och värdera min oföränderliga kärlek. Genom strid till seger, det skall hädanefter liksom hittills blifva mitt valspråk. Men jag skall ej betrakta mig som segrare, innan jag för alltid kan kalla Signe min egen och genom trogen kärlek och hängifvenhet rikligen ersätta henne för allt hvad hon lidit till följd af sin förmente mans trolöshet. Ja, förbannelse öfver honom, förbannelse öfver grefve Axel! Må han i vissa hänseenden vara aldrig så ädelt anlagd, så är han dock en äreförgäten skurk, hvilken ej är värd, att den käre Gudens skänkt honom en sådan trogen själ. Han kastade perlan Signes kärlek för svinen och gick bort för att till hustru taga en fallen qvinna. Naturligtvis fick han sina ögon för sent öppnade. Men ni skall få se, herr Wallén, att han till slut är nog karakterslös att äfven finna sig i sin nya belägenhet, och om hans maka sedan vid något tillfälle kommer att nämna hans Signes namn, skall han kanske endast rycka på axlarna och leende svara: »Låt det der vara, min vän! Signe och hennes historia, det är en för länge sedan öfvervunnen ståndpunkt för oss. Ungdomsdårskaper! Hvem har ej gjort sig skyldig till sådana? Hvem vet, hvar den flickan nu håller hus?! Förmodligen är äfven hon nöjd och lycklig; ty tiden läker ju alla sår, den har ju äfven läkt mina.

I detta ögonblick närmade sig med brådskande steg en uniformklädd polis och vände sig till privatdetektiven med frågan:

— Ni är ju herr Wallén, icke sant?

— Det stämmer, svarade den tilltalade. Och herrn här är baron Ekstam, tillade han omedelbart derpå.

— Det var bra. Törs jag be herrarne ledsaga mig? Jag såg nyss en ung flicka gå genom skogen, och jag tror, att det var Signe Karleman-Ekstam, den samma, som är anklagad för delaktighet i mordförsöket mot grefvinnan Cedersvärd. Jag kan icke ensam komma åt flickan, ty hon förstod mycket skickligt att undvika mig, och därför ber jag nu herrarne hjälpa mig ar-
restera henne.

— Signe . . . är Signe här? frågade Hugo jublande. Nå ja, herr konstapel, förtför han med ett bittert skratt, den tjensten skola vi nog göra er. Men ha vi bara funnit Signe, så kommer jag genast att på ett energiskt sätt antaga mig henne som vän, beskyddare och försvarare med afseende på den mot henne framkastade svåra beskyllningen. Kom alltså och gör er skyldighet! Min vän Wallén och jag skola heller icke uraktlåta att göra vår heliga pligt.

Wallén och baron Hugo begåfvo sig i väg i sällskap med polisen.

Efter en kort vandring gjorde den senare de båda andre uppmärksamma på, att den sökta flickan nyss ilat in i en liten skogsdunge.

Och mycke' riktigt! Äfven Hugo såg nu ett fruntimmer ila fram mellan träden och buskarne.

— Signe, min Signe, fly icke för mig! Jag är ju din kusin Hugo. Var inte rädd; hvad jag gör, det sker ju endast till din egen lycka.

Med dessa ord skyndade Hugo in i skogsdungen, dit polisen redan begifvit sig för att genskjuta flickan. Denna, som i sin bestörtning sjelf knappast viste hvad hon gjorde, sprang rakt emot Hugo och ropade:

— Rädda mig, rädda mig för den der karlen, hvilken tycks ha ondt i sinnet mot mig!

Hugo slog båda armarne kring den beslöjade unga damens hals och jublade:

— Signe, min Signe, äntligen har jag funnit dig. O, hör — hör hvad jag har för nyheter att förtälja!

Men flickan befriade sig hastigt ur Hugos armar.

— Min herre, utbrast hon och kastade tillbaka slöjan, jag finner ert beteende mycket oartigt, och därför måste jag afstå från att taga er hjälp i anspråk.

På samma gång sågo den besvikne Hugo, Wallén och kon-

stapeln, att de misstagit sig, och att denna unga vackra dam icke alls var Signe Karleman.

På tillfrågan af konstapeln förklarade hon, att hon flytt in i skogen, emedan hon sett, att han följt efter henne.

Faktiskt hade hon endast haft för afsigt att begifva sig till närmaste by för att der helsa på en väninna.

Hon hade varit på besök hos en rik slägtning i Hjo, och hon uppgaf såväl dennes namn som sitt eget, hvilket senare var Nanny von Gegerfeldt.

Polisen hade naturligtvis ingen orsak att häkta henne.

För baron Hugo återstod ingenting annat än att be den unga flickan om ursäkt och med få ord för henne förklara miss-taget.

Damen fortsatte sin väg, och männen stannade qvar för att rådslå om, hvar de nu skulle söka Signe.

Ingen aning sade dem, hur nära de nyss varit den sökta.

Då Nanny von Gegerfeldt gått ett stycke, fick hon syn på ett fruntimmer, och hon antog genast, att det var Signe.

Hon upphann och tilltalade henne samt fann, att hennes förmodan var riktig.

Signe fattade från första ögonblicket förtroende för den unga flickan, hvilken erbjöd henne sin hjälp och följde henne till närmaste by för att derifrån med henne fortsätta resan till Jönköping, der Nanny, som var föräldralös och af sin förmyndare behandlades på ett mycket egenmäktigt sätt, tagit plats i en fin familj som fruns sällskapsdam.

Hit medföljde Signe, mottogs på det vänligaste och erbjöds att stanna qvar, så länge hon behagade.

Signe och Nanny voro snart de allra bästa väninnor.

Männe Signe i denna familjs sköte var säker för sina fienders stämplingar?

FEMTIONDE KAPITLET

En sammansvärjning.

Som vi veta hade fröken Silfverhielms planlagda intrig fastän hon icke uppnått sitt egentliga mål att döda grefvinnan Ellen, genom Signes mellankomst faktiskt lyckats mycket bättre, än hon kunnat förutse.

Sjukvaktaren Janne från dårhuset hade i gemenskap med kusken Konrad spelat sin rol förträffligt.

Vi minnas, att Janne inbillat grefve Axel, det denne på sin frus och fars föranstaltande tills vidare skulle föras till Hjo för att derifrån transporteras till ett allmänt hospital.

Under färden till staden lät Janne skenbart öfvertala sig att icke utlemna Axel till hans fru.

Emellertid ville Axel ovilkorligen först se Ellen för att förvissa sig om, att hon, såsom Janne påstått, verkligen befann sig i Hjo.

Omedelbart efter mordförsöket mot Ellen, lyfte Janne, såsom vi redan sett, åter in grefven i vagnen, hvilken sedan hastigt rullade bort.

Utän att den redan halft sanslöse Axel märkte det, söfde nu Janne honom fullständigt med en bedöfvande vätska.

Sedan kusken kört ett långt stycke, vek han af in på en biväg, som gick mera åt sydvest.

Ett stycke från bivägens utgång från landsvägen stannade vagnen.

Janne förvissade sig om, att grefve Axel ännu var medvetslös och steg sedan ur vagnen samt inledde ett samtal med kusken Konrad.

Samtalet rörde sig kring det så förträffligt lyckade sprattet, och den ene ville af den andre veta, huru mycket baronessan Hilda lofvat honom för hans tjänster.

— Hvad, har hon inte heller lofvat dig mera än fem tusen riksdaler? frågade Konrad.

— Nej, visst inte! svarade Janne. Det är ju för resten en summa, som vi aldrig i vårt lif kunna förtjena lättare än i dag.

— Men jag tycker i alla fall, Janne att det snarare är för lite' än för mycke', sade Konrad.

— För lite'? upprepade vaktaren.

— Ja, för den risk, som vi åtagit oss, och det är ju i den här affären hufvudsaken, är nämnda summa alldeles för liten.

— Så du pratar! Hvad har väl du riskerat?

— Åh, vi ha vågat mycke' nog, tycker jag, brummade Konrad. Kanske vi aldrig i vårt lif mera våga visa oss der hemma i trakten af Hjo utan att riskera att genast åka i finkan.

— Liksom det skulle röra mig, om jag kommer tillbaka till den der småstadshålan mera eller ej, skrattade Janne. Doktor Weislers dårar locka mig sannerligen inte dit, och du kan vara säker på, att fan en vacker dag tar doktorn. Då är det bäst att inte vara der. Det fins bröd på annat håll, och den, som har godt om pengar, är hemma och gerna sedd öfver allt.

— Det har du förbaskadt rätt i, Janne, och derfor tycker jag, att vi böra smida medan jernet är varmt.

— Hvad menar du, kamrat?

— Förstår du mig inte?

— Nej.

— Det måtte väl inte vara svårt att begripa.

— Då måste du förklara dig tydligare, Konrad.

— Det är också meningen, det.

— Nå, så tala då! uppmanade Janne.

— Vi ha grefve Axel här i vagnen.

— Det vet jag sjelf.

— Nå-å, får du ingen ljus idé?

Janne ruskade på hufvudet.

— Jag vet ej, hvart du vill komma, sade han.

Konrad lät höra ett missnöjdt brummande.

— Men du har också bra svårt att begripa, sade han. Det inser ju ett barn, att vi, så länge vi ha grefven i vårt våld, äfven ha trumf på hand, så att vi kunna uppställa vilkor för fröken Silfverhielm.

— För tusan, skrattade Janne, det låter ju alldeles, som om du ville göra ett djerft angrepp mot baronessans' börs.

Konrad skrattade.

— Om du inte är en narr, så gör du gemensam sak med mig, sade han.

— Ja, det kanske nog kunde vara någonting att fundera på, svarade Janne. Men först af allt måste du förklara dig riktigt tydligt, så att jag vet, hvart du egentligen vill komma.

— Det var då sjelfva tusan, Janne, hvad du har svårt för att begripa. Vi ska' passa på tillfället, det vill säga, baronessan måste i stället för fem-gifva oss tio tusen riksdaler hvardera.

— Tio tusen riksdaler? upprepade Janne öfverraskad.

— Du tycker väl, att det är alldeles för mycket? Du vill väl inte alls ha mera, än baronessan lofvat dig?

Janne ruskade på hufvudet.

— För mycke' pengar kan man aldrig få, menade han. I det afseendet tänker jag precis som du. Ju mer desto bättre! Men här är det fråga om, ifall baronessan verkligen skulle vara nog dum att betala oss fem tusen mera per man.

Konrad inföll med ett öfverlägset leende:

— Liksom om vi behöfva fråga, om hon vill betala eller ej! Vi föreskrifva henne våra vilkor, och dem måste hon helt enkelt antaga.

— Men om hon vägrar göra det, Konrad?

— Ah prat! Vägra skall och kan hon ej göra. Det skall för resten ej falla henne in, ty hon är så okristligt rik, att fem tusen riksdaler för henne äro en ren' bagatell.

Janne blickade tankfullt framför sig.

— Det har du nog rätt i, brummade hon. Kunde vi fördubbla våra inkomster, så skulle jag vara den förste, som vore med derom; men jag vet bara ännu icke, hur du tänker bära dig åt för att afpressa baronessan pengarne, ifall hon icke frivilligt går in på affären utan vägrar att betala.

— Det är mycke' enkelt, fortfor Konrad skrattande. Vägrar hon, så kunna vi tvinga henne, det vill säga, om du är en förständig och hederlig karl och vill göra gemensam sak med mig.

— Det tycker jag, du borde veta, Konrad, att jag i saker, der det är fråga om att förtjena pengar, städse är pålitlig och samvetsgrann.

— Nå, så hör då! Vi skola tills vidare icke alls låtsa, som om vi aftalat något med hvarandra. Här i närheten af Hjo kunde vi ändå icke utöfva något ordentligt tryck på baronessan. Vi måste alltså vara minst en dagsresa härifrån, innan vi börja. Men ha vi kommit så långt, då fordra vi af baronessan pengarne. Ger hon oss inte hvad vi begära, så hålla vi tills vidare till godo med hvad vi få; men så snart vi fått pengarne

om hand, försäkra vi oss om grefven och föra honom i största hast ett litet stycke längre bort. För baronessan efterlemnna vi en skriftlig underrättelse, att hon ej återfår grefven, innan hon pungat ut med den begärda summan. Sedan dra vi lott om, hvem af oss båda som skall stanna qvar för att bevaka grefven. Den andre går för att hemta pengarne.

Janne skrattade.

— Din plan är min själ inte dum, sade han. Baronessan är ju alldeles tokig i grefven, och hon skulle, om det komme till kritan, betala ännu mera för hans frigifning.

— Bra myckte bra! berömde Konrad. Det är förståndigt taladt af dig, Janne, Jag ville bara inte visa mig oförnöjd. Eljes har jag också redan tänkt på, att vi gerna i stället för futtiga tio tusen kunde fordra femtio tusen af henne. Jag är förvissad om, att hon äfven skulle betala den summan.

Janne skrattade.

— Här har du min hand på ärligt kamratskap, sade han.

— Uppgjordt! förklarade Konrad och fattade den framräckta handen.

Janne fortfor:

— Men låt nu också mig tala!

— Du hyser väl ännu några betänkligheter? frågade

Konrad.

— Visst inte! Du har kommit fram med förslaget, och därför vill jag visa, att inte heller jag är någon dumbom. Vi måste gå ännu listigare till väga.

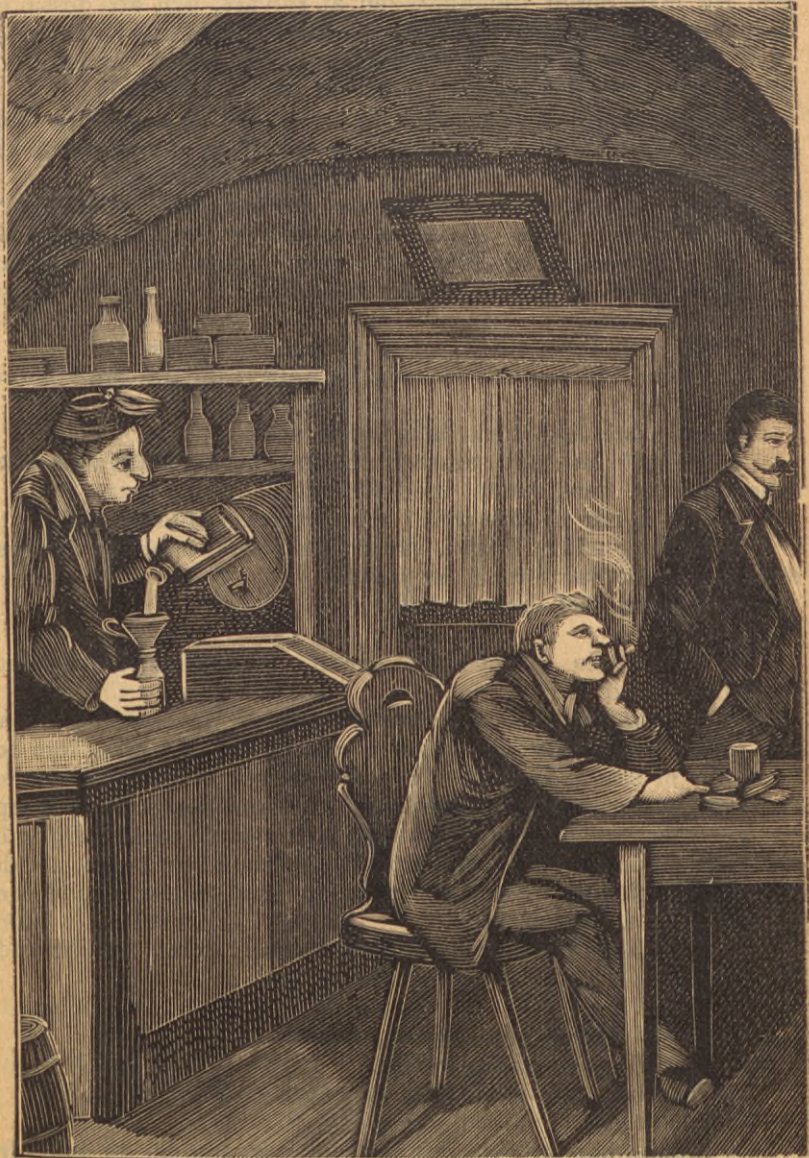
— Hvad menar du?

— Jo, vi ta att börja meg lugnt emot hvar sina fem tusen riksdaler af baronessan och nämna ej ett knyst om vår hemliga plan, ja, vi begära försigtigtvis icke heller mera pengar.

— Men det strider ju mot min plan.

— Låt mig först tala till punkt, Konrad! Jag tycker, att vi göra mycket klokare i att icke föreskrifva baronessan några villkor, innan vi bortfört grefven. Vi begära sedan tretio- till femtio tusen riksdaler, och vill hon inte godkänna denna fordran, så hota vi att försätta grefven på fri fot, att för honom förråda hennes uppehållsort och äfven på annat sätt bereda henne de allra största obehag. Hellre än att bli anklagad för mordförsök och kanske för lifstid inspärrad på spinnhuset, hellre betalar hon hvilken summa som helst.

— Mycke' bra! Mycke' bra! Du är ju ett riktigt ljushufvud, Janne, berömde Konrad. Uppgjordt alltså! Vi stanna vid ditt förslag, som verkligen är vida bättre än mitt, och vi låta inte pruta med oss ett enda runstycke på femtio tusen

»Kom nu och sitt inte här och sup dig full, då vi ha så viktiga saker för händer!» varnade Konrad sin kamrat.

riksdaler. Hur ofta har man inte läst i tidningarna om, att någon rik man blifvit tillfångatagen af röfvare, och att dessa fordrat en stor summa för hans frigifvande. Men vi ha här att göra med en sjuk person, som ej kan göra något motstånd, det blir följaktligen för oss en leksak att utföra vår plan.

Ännu en gång skakade de båda förhoppningsfulle lycksoökarne hand med hvarandra och beseglade derigenom ömsesidigt löftet att gemensamt vilja göra en god affär.

Ännu en stund samtalade de om sin plan, tills Konrad slutligen rådde Janne att se sig omkring i närheten, på det att icke baronessan till äfventyrs måtte lyssna till deras samtal.

Men Janne hade icke gått många steg, innan han förskräckt ryggade tillbaka.

Hilda och John stodo plötsligt framför honom.

— Hvad haden I för viktigt att samtala om? sporde Hilda.

Janne viste icke hvad han skulle svara.

Han hade ju ondt samvete och fruktade på allvar, att baronessan hört hans samtal med Konrad.

— Nå-å, har ni inte mål i mun'? fortfor Hilda onådigt.

— Ah jo, nådig fröken, stammade Janne temligen förläget; men ni ser ju, hur förskräckt jag är.

— Förskräckt? Hvarför då?

— För er.

— Då måste ni ha orsak dertill. Säg alltså, hvad talade ni med Konrad om?

— Jag talade inte om någonting med honom, mer än att han skulle hålla vakt vid vagnen, medan jag såg efter, om och hvarifrån ni skulle komma. Vi voro ängsliga för, att ni kunde ha råkat ut för något missöde, och just som jag stod i begrepp att ge mig ut på upptäcktsfärd, kommer ni så plötsligt och oväntadt ut ur skogen. Jag trodde i första häpenheten, att det var någon fiende. Blott emedan jag icke genast kände igen er, blef jag så förskräckt.

— Verkligen? Hade ni ingen annan orsak att bli rädd för mig?

— Visst inte!

— Ja så. Sofver min slägting ännu?

— Naturligtvis, nådig fröken.

— Har han inte förorsakat er några svårigheter?

— Inte alls.

— Männe han märkte, att jag var närvarande, då hans fru fick sig en näsbränna?

— Det tror jag knappast.

- Har han ingenting sagt?
 — Inte ett ord.
 — Men han måste väl ha förvånat sig deröfver?
 — Förvånat?
 — Ja visst!
 — Ha, ha! Liksom han skulle ha haft tid till det! Ni såg ju, att Konrad körde i väg derifrån, så att det hven om'et.
 — Just därför måste grefven ha blifvit förvånad.
 — Inte. Han sitter ännu precis så i vagnen, som jag satt dit honom.
 — Vill ni dermed säga, att han är medvetslös?
 — Naturligtvis! Jag höll luktflaskan för näsan på honom, och då blef han genast så tyst och lugn.
 — Så, så.
 — Ni kan ju sjelf öfvertyga er derom.
 — Ja, det måste jag göra.
 Janne vände om mot vagnen.
 — Vänta! sade Hilda.
 Vaktaren spratt å nyo till.
 Han vände sig endast till hälften om.
 — Hvad önskar nådig fröken? frågade han och försökte se riktigt vänlig och obesvärad ut för att insöfva baronessans mistroende, om möjligen något sådant vunnit insteg hos henne.
 — Har någon gått här förbi?
 — Nej, ingen lefvande själ.
 — Och under färden?
 — Icke heller då såg oss någon, det har Konrad försäkrat.
 — Så mycket bättre!
 — Det är bäst, att vi stiga in i vagnen och fort knalla oss härifrån, menade John.
 — Ja visst! instämde Hilda. Men först måste Janne se noga efter, om grefve Axel verkligen sofver tungt; under färden bör han ej få se mig.
 — Ett svagt klagoljud hördes från vagnen.
 — Der ha vi det, gnisslade baronessan. Han är ju vaken och har kanske rent af hört vårt samtal.
 — Det är inte tänkbart, invände Janne. Men vänta ett ögonblick; jag ska' strax lugna honom igen.
 Vaktaren skyndade till vagnen.
 Grefve Axel hade gjort en rörelse och dervid glidit ned från sätet.
 Janne lyfte upp honom och satte honom åter i det ena vagushörnet.

Sedan höll han några ögonblick en liten flaska med bedöfvande innehåll under hans näsa.

— Nu kan ni lugnt komma hit och stiga in, sade han till baronessan, som närmat sig vagnen.

Hilda fattade Axels hand och tryckte den för att se, om han märkte det.

Sedan steg hon in i vagnen.

John följde efter.

Janne likaså.

— Låt det nu gå undan, Konrad! sade Hilda till kusken, då hon såg, att denne icke gjorde min af att stiga upp på kuskbocken.

Konrad låtsade, som om han ingenting hört.

— Men hvarför tar ni då inte plats på kuskbocken och kör? ropade baronessan harmset.

— Jag ville vara först fråga Janne.

— Hvad då? Känner ni inte riktigt noga till vägen, som ni skall fara?

— Åh jo, det gör jag nog.

— Hvad vill ni då ytterligare veta?

— Jo, fröken får inte ta illa upp, men säkerligen har Janne redan fått sina pengar, och därför skulle jag också vilja be om mina.

— Det är ju ingen brådska med den saken.

— Åh jo, nådig fröken, i all synnerhet som Janne redan . .

— Men hvem har sagt det? utbrast Hilda, förargad. Janne har ännu icke fått ett enda runstycke. När skulle jag för resten ha gifvit honom det? Här i mörkret kan man ju inte räkna pengar.

— Jag ska' ta hit vagnslyktan och lysa.

— Hvarför då?

— För att ni ska' kunna räkna upp pengarne.

— Nu går det verkligen för långt. Jag skulle bara vilja veta, hvartill ni just nu behöfver pengarne. Ni får dem ju tids nog; jag står i alla händelser vid mitt löfte.

— Derpå tviflar jag ju inte alls, nådig fröken

— Nå, kör då! Vi ha all orsak att icke onödigtvis dröja kvar här länge.

— Men om pengarne skulle jag ändå först vilja be er, nådig fröken. Ni har ju lofvat, att vi, jag och Janne, skulle få betalt omedelbart efter lyckligt verkställd flykt.

— Sådana dumma påhitt! brummade Hilda.

— Men er qvittar det ju alldeles lika, om ni betalar pengarne nu eller sedan, inföll Janne.

— Ja, det kan ju göra mig precis det samma; men att jag inte kan se att räkna pengar här, det måste ni väl själf medge.

— Jag ska' hemta lyktan, förklarade Konrad.

— Galenskaper! uppbrusade John. Här utbetalas ingenting, och dermed basta!

— Då dröjer det så mycket längre, innan vi komma härifrån, sade Konrad trotsigt, sedan han nu hemtat vagnslyktan. Får jag bara först mina pengar, så ska' ni få se, hur fort och samvetsgrant jag sedan skall skjutsa.

— Ja så, ni tänker väl rent af lemna oss i sticket här, om vi icke rätta oss efter edra nycker?

— Jag skall sedan göra min pligt dubbelt så samvetsgrant, men hvad nådig fröken lofvat, det måste också hon hålla. Antag bara, att vi blefve eftersatta, och att fröken måste fly; vi kunde då icke springa efter utan stode der med lång näsa och tomma händer. Janne, du måste också yrka på, att vi först erhålla den lön, som vi blifvit lofvade.

— Ja, jag ser också helst, att jag nu får mina slantar.

— Stig då ur, Janne, och lemna mig några ögonblick ensam med John! befalde Hilda.

Janne lydde genast.

— Jo, det här är sköna utsigter, brummade John. Jag föreslår, att vi tills vidare endast utbetala hälften; ty hvem vet, karlarne kanske låta oss sitta kvar här, om de få sina pengar.

— Jag låter inte pruta med mig, jag vill ha hela summan på en gång, förklarade Konrad.

— Ni ska' få edra pengar, lofvade Hilda, men ni måste gifva mig ert hedersord på, att ni icke sedan lemna oss i sticket här.

— Så fröken pratar! Det ligger ju lika mycke' i vårt eget intresse att fortast möjligt komma härifrån. Jag kör sedan så mycket fortare, så att ni visst icke ska' behöfva ångra att ha gjort oss till viljes.

John tog lyktan.

Hilda tog fram sina pengar och räknade upp den bestämda summan.

Sedan hon åter stoppat ned de andra pengarne, sade hon:

— Se så, här har ni er lön! Men nu ha ni också fått full ersättning för alla tjenster, som ni under resan ytterligare måste göra mig.

Leende stoppade Konrad och Janne på sig pengarne.

Den senare steg åter in i vagnen.

— Nu äro vi inse, sade Konrad skrattande, i det han satte lyktan tillbaka på sin plats och svingade sig upp på kuskbocken.

Konrad höll sitt ord och lät det gå undan, så fort hästarne förmådde springa.

Hilda var nöjd.

Hon hoppades redan i daggryningen vara långt borta från skådeplatsen för sin våldsbragd och följaktligen i säkerhet.

Janne låtsade vara insomnad.

Faktiskt satt han emellertid och funderade på utförandet af den uppgjorda planen, och dessutom ville han äfven lyssna till hvad Hilda och John skulle tala med hvarandra om.

Han ansåg detta för alldeles nödvändigt, emedan han hoppades att på detta sätt bäst kunna se i deras kort.

Då dagen randades voro hästarne redan så uttröttade, att Konrad åtminstone måste unna dem en kort hvil.

Hilda satt midt emot grefve Axel och betraktade honom nästan oafvändt.

När Konrad stannade, frågade hon genast, hvarför han gjorde det.

— Jag måste vattna hästarne och låta dem flåsa ut, ty eljes stupa de af trötthet och törst, svarade kusken.

— Äro vi då icke snart framme vid gästgifvargården, hvilken du föreslagit såsom en lämplig uppehållsort?

— Det dröjer ännu en liten stund. Bäst är, att vi icke komma dit för tidigt, ty det kunde se lite' misstänkt ut.

Kusken tog lädertornistern, gick ned till bäcken och fylde den med vatteu.

John och Janne stego ur för att röra på benen en smula.

Hilda vågade icke följa deras exempel, ty hon trodde sig böra ge akt på Axel.

Inom en liten stund fortsattes färden.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

En »ädel» räddarinna.

Konrad ansträngde icke mera hästarne så mycket, emedan de redan voro så uttröttade.

Men efter en timmes färd uppnådde man ändå den gästgifvargård, som utgjorde närmaste målet.

Här tog man in för att få hvila ut.

För värden utgaf Hilda Axel för sin sjuke släkting, för hvars skull hon måst företaga denna resa.

Axel bars in i ett trefligt rum och nedlades i en i en hast bäddad säng.

Hilda bestälde mat och dryck och gjorde det sedan bekvämt åt sig i ett angränsande rum.

Janne stannade på Hildas tillsägelse qvar hos Axel, hvarest äfven John i egenskap af vakt uppehöll sig.

Vid pass en timmes tid efter ankomsten till gästgifvargården, vaknade Axel äntligen åter långsamt till lif.

Janne var genast till hands för att gifva grefven af det i beredskap stående vinet.

John drog sig skyndsamt tillbaka till det angränsande rummet, men lät dörren till det samma stå något lite på glänt.

Han väckte baronessan, som efter måltiden tagit sig en tupplur, och gjorde henne uppmärksam på, att tiden nu vore inne, då hon måste med skicklighet spela sin rol vidare.

Det stärkande vin, som Janne gaf grefve Axel, gjorde verkan.

Den sjuke hemtade sig fort och drack på Jannes uppmaning ytterligare ett glas vin.

— Hvar är jag? frågade han.

— Ni är i säkerhet, herr grefve, och jag har fått i uppdrag att vårda er, svarade Janne undvikande.

Grefve Axel utstötte en suck.

— O, Gud, klagade han, hvad har händt? Är Ellen, min fru, död? Hvar är Signe, och hvem föröfvade attentatet mot Ellen?

— Jag ber er i ert eget intresse, herr grefve, tills vidare akta er för häftiga sinnesskakningar, forttor den af Hilda instruerade Janne. Säg hvad ni önskar äta, och om ni har någon särskild önskan i det fallet! Ni måste först stärka er för att utan fara för helsan vara vuxen oundvikliga små obehag.

— Nej, nej, invände Axel, jag måste först veta, hur allt förhåller sig, som inträffat, och hvarom jag ännu ej har någon närmare kännedom.

— Var inte ängslig och orolig, herr grefve! svarade Janne. I det stora hela har allt aflupit mycket lyckligare, än jag i första ögonblicket vågade hoppas. Jag kan genast lugna er med, att jag hållit mitt löfte, och att ni nu icke behöfver befara att på er frus föranstaltande bli fördd till därhuset. Men, som sagdt, innan jag talar vidare, måste jag yrka på, att ni åter någonting stärkande. Ni får icke vårdslösa er helsa. Var så god; här fins åtskilligt att välja på.

Axel kände sig verkligen mycket hungrig, och därför åt han med god aptit samt drack ytterligare ett glas vin.

— Men tala nu och hemlighåll ingenting för mig! sade han derpå. Säg först af allt, hvad vet ni om Signe, den der unga flickan, som i staden kände igen mig och så fort sprang förbi vagnen.

Janne ryckte på axlarna.

— Jag vet jemförelsevis bra litet om denna person, svarade han. Jag vände tillbaka, sedan jag i samråd med kusken tills vidare fört er i säkerhet, och fick då veta, att denna gudlösa person, som minst tre gånger sköt på grefvinnan och äfven svårt sårade henne, omedelbart efter detta illdåds föröfvande gripit till flykten. Man hade sedermera sett henne fortsätta flykten i sällskap med en äldre qvinna och en ung man. Hörde jag rätt, så hette nämnda qvinna Beata Setterberg och mannen baron Hugo Ekstam. Den senare lär jublande ha tillropat Signe: »Det var bra gjordt. Ni har nu åtminstone hämnats på er trolöse förförare och på den skändliga qvinna, som störtat er i olycka.»

Grefve Axel såg så genomborrande på vaktaren, som om han velat utgrunda dennes hemligaste tankar.

Han viste icke hvad han skulle tänka om dennes ord.

— Enligt er åsigt har alltså Signe aflossat skotten mot min fru? frågade han efter en paus.

— Ja, det såg jag ju med egna ögon. Jag hade naturligtvis ingen aning om, hvem qvinnan var, och trodde, att det var en vansinnig, som ville åt er. Derfor fick jag brådtom att föra er utom området för faran, hvarför jag tillsade kusken att fort köra er derifrån och ej bry sig om resten.

Grefve Axel var mycket mera uppskakad, än han hade velat låta märka.

Plötsligt sjönk han tillbaka i stolen, i hvilken han tagit plats, betäckte ögonen med båda händerna och lät höra en smärtsam snyftning.

Man såg på honom, hvilken strid han kämpade för att återvinna sin själfbeherskning.

Plötsligt torkade han sina tårar, rätade upp sig i stolen och bemödade sig om att gifva sin kropp en yttre pregel af kraft och energi.

— Vill ni skaffa mig ett glas vatten? vände han sig till Janne. Men sedan skulle jag vilja be er besvara ytterligare några frågor.

Janne kunde icke underlåta att uppfylla grefvens önskan.

— Strax, herr grefve, sade han.

Derpå aflägsnade han sig.

Axel var, som han trodde, ensam.

Han inbillade sig, att ingen gaf akt på honom.

— Verkligen alltså, suckade han, jag har icke misstagit mig, och det var ej blott en förskräcklig dröm. Signe . . . det var Signe, som skyndade förbi mig, och hon — hon har alltså verkligen i förtviflan begått en sådan handling. Jag skulle aldrig kunna tro henne om någonting dylikt, men jag kände ju igen henne, jag hörde hennes röst, och jag kan mycke' väl tänka mig in i hennes belägenhet för att förstå, att hon i sin förbittring och förtviflan icke mera viste hvad hon gjorde. — O, Signe, Signe, jag fruktar, att äfven jag delvis är skulden till denna handling, men jag har ju städse menat så innerligen godt med dig. Med alla mina goda föresatser har jag alltjemt endast förvärrat din lott och ännu mera uppretat dina fiender emot dig. Derfor är jag verkligen rädd för att ännu en gång skynda dig till hjälp. Jag måste bort — bort härifrån, emedan jag ej vet mig någon annan råd att dämpa våra fienders hat till dig och tvinga dem att ändtligen låta dig vara i fred. Ja, ja, det är min fulla öfvertygelse, att jag begått det största felet genom att så öppet taga ditt parti och upphäfvat mig till din beskyd-

dare. Jo, om jag kunde, som jag ville, om jag icke vore tvungen att ta hänsyn till Ellen, min far och kronprinsen, så skulle jag i stället för att feigt lemna dig i sticket hänsynslöst uppträda till förmån för dig och skoningslöst ställa alla vara fiender vid skampålen. Men nu har jag ej annat val än att draga mig tillbaka och undfly alla elaka menniskor, som beröfvat oss vår lycka.

I detta ögonblick steg Janne åter in och bjöd grefve Axel ett glas friskt vatten.

Axel drack.

Sedan uppmanade han medelt en rörelse med handen vaktaren att taga plats.

Så skedde.

— Ni är ännu skyldig mig svaret på hufvudfrågan, yttrade Axel, och jag måste bedja er utan omsvep säga mig, hvem damen är, genom hvilken ni påstår er ha blifvit föranledd att icke utlemna mig till min fru.

— Denna dam befinner sig här i huset, svarade Janne.

— Här i huset? Hur kommer det till, och hvar — hvar är hon? Är det kanske rent af fröken Silfverhielm?

— Jag vet verkligen inte, herr grefve, ty damen har ej sagt mig sitt namn.

— Men ni har väl talat och underhandlat med henne?

— Nej, nej, herr grefve, hon har endast genom sitt ombud låtit underrätta mig om sina önskningsar och lofvat mig en anseelig belöning, om jag omintetgjorde er frus anslag mot er genom att föra er hit.

— Ni vill säga, att den ifrågavarande damen icke skulle ha någon kännedom om, hvad som tilldragit sig i Hjo, det vill säga, att hon redan befunnit sig här, när jag genom er blef förd hit.

— Så är det.

— Nåväl, gå då och säg damen i fråga, att jag är beredd att mottaga hennes förklaring, hvarpå jag skall meddela henne mitt beslut.

Janne lemnade rummet genom hufvudingången och öppnade sedan ljudlöst en annan dörr der ute.

Det såg följaktligen ut, som hade han begifvit sig till ett i andra ändan af huset beläget rum, och som om Hilda befunnit sig der.

Strax derpå hörde Axel der ute ljudet af steg.

Det knackade på dörren.

Omedelbart derpå steg Hilda in.

Grefvens uppsyn förmörkades.

— Verkligen? Det är alltså du, yttrade Axel.

Hilda skyndade fram till Axel.

— Gläd dig, gläd dig med mig käraste Axel! utbrast hon. Jag har lyckats omintetgöra den skändliga Ellens anslag och rädda dig för faran att falla offer för hennes hämndlystnad och elakhet.

Axel afvisade stolt hennes framräckta hand.

— Sätt dig, sade han kyligt, och förklara, hvarför du funnit dig föranlåten att göra mig denna tjänst.

— Hvarför frågar du det, Axel? frågade Hilda i förvånad. ton. Sade jag dig inte redan i anstalten, der du behandlades som en fånge, att jag kom för att antaga mig dig? Jag ville der vårda dig, tills du blifvit fullständigt återställd. Men din far och Ellen hade erhållit kännedom om min närvaro, och eftersom den skamlösa Ellen pådiktat mig alla möjliga skändligheter, såg jag mig nödsakad att gå ur vägen för henne. Doktorn stod på min sida, och genom honom fick jag veta, hvilka planer Ellen uppgjort för att ytterligare plåga dig och derigenom tvinga dig att visa henne mera tillgifvenhet; men jag unade henne inte den triumfen, och därför mutade jag, såsom jag hoppas till din fullaste belåtenhet, vaktaren. Denne ville i början icke alls gå in på min plan, eftersom han var allt för samvetsgrann, men slutligen lät han öfvertyga sig om, att den bittraste orätt skulle tillfogas dig, och du förstår nog nu, hur glad jag blef, när jag såg vagnen komma och hörde, att karlarne till din lycka förde dig till mig.

Axel log bittert, då han svarade:

— I så fall skulle du ju ha gjort mig en utomordentligt stor tjänst.

— Ja, det har jag också gjort, Axel.

— Vill du inte då också säga mig orsaken, hvarför du gjort allt detta?

— Att vilja skydda dig för olyckan att bli inspärrad på ett dårhus, är inte det orsak nog, Axel?

— Jag fruktar, att det inte är det enda skälet, som förmått dig att så verksamt förfäkta mina intressen.

Hilda såg flyktigt åt sidan.

— Ja visst, du har rätt, fortfor hon derpå hastigt, jag kan icke nöja mig med att ha förskaffat dig din personliga frihet, utan jag betraktar det som min pligt att äfven från dig afvända alla andra faror.

— Om hvilka faror talar du?

— Jo, nu först kommet din hämndlystna maka att uppbjuda allt för att åter få dig i sitt våld. Dagligen och stundligen

svärfvar du i fara att bli uppspårad af hennes medhjelpare och i hemlighet förd till därhuset. Derfor ber jag dig ofördröjligen följa mig till utlandet och derifrån söka skilsmessa, så att du äntligen åter bli fri från dessa slafbojor, med hvilka din äreförgättna maka nu håller dig fängslad. Men på det att du verkligen må bli fullt oberoende, vill jag genast till ditt förfogande ställa erforderliga medel, så att du lugnt kan motse framtiden och trotsa Ellens småaktiga hämnd att förvägra dig existensmedel.

Hilda lade en fylld sedelbok på bordet framför Axel.

— Se här, Axel, fortfor hon, detta är från och med denna stund din rättmätiga egendom. Jag skall aldrig göra dig några föreskrifter rörande dessa penningars användande. Det är hälften af min disponibla förmögenhet. Jag fordrar ingen tack därför, liksom jag icke heller begär någon erkänsla för allt, hvad jag redan gjort för dig och med din tillåtelse i framtiden tänker göra. Jag vill endast vistas i din närhet för att med dig kunna glädja mig åt din stilla lycka. Jag önskar endast få lyckönska dig, då du kommit så långt, att du kan säga, att du söndertrampat den falska ormens hufvud.

Axel log bittert och gjorde en afvärande rörelse med handen.

— Förifra dig intel sade han. Jag skall visserligen delvis följa dina råd, men efter hvad som senast passerat, har jag icke alls skäl att skilja mig från Ellen.

— Hvad säger du?

— Jo, fortfor Axel, så länge jag kunde hoppas att bli lyckligen förenad med min Signe, var det idé med att söka skilsmessa. Men nu vill jag icke återskänka Ellen friheten, det skall bli hernes straff. Hon måste förblifva min maka, på det att hon ej må kunna gifta sig med någon annan.

— Nåväl, Axel, sade Hilda och knöt handen bakom ryggen, jag har ingen rättighet att inverka på ditt beslut, och du kan naturligtvis göra, som du vill; men om ett bestämdt löfte måste jag bedja dig.

Hon tystnade.

Axel såg forskande på henne.

Hon tycktes icke genast finna de rätta orden.

— Pengarne kan jag naturligtvis icke mottaga, lika litet som dina öfriga tjänster, sade Axel.

— Hvad säger du? utbrast Hilda förskräckt, nästan ond.

— Jo, det är ju endast, hvad som egentligen förstås af sig sjelft.

— Hvad är det, som är så sjelfklart?

— Du har ju redan hört det, Hilda. Hur skulle jag kunna vara nog egennyttig att beröfva dig halfva din förmögenhet?

— Du har ju inte bedt mig derom, Axel, utan jag erbjöd dig det frivilligt, och jag hoppas, att du icke sårar mig genom att tillbakavisa min gåfva. Jag kan icke tåla, att du längre skall vara beroende af den äreförgätna Ellens lumpna penningar. Just i denna punkt måste du ovilkorligen värna din frihet som man.

— Vet du icke, Hilda, att jag såsom Ellens man har förvaltningen af hennes förmögenhet om hand?

— Ha, ha, ha! hänskrattade Hilda. Det tror du väl ändå inte sjelf. Axel? Så snart du, en man, som hon i gemenskap med din far förklarar mogen för dårhuset, gjorde det ringaste försök att tillvälla dig förvaltningen af hennes förmögenhet, skulle hon protestera deremot och låta ställa dig under förmyndare. Men jag vill hoppas, att du icke skall nedlåta eller förnedra dig derhän, att du som en tiggare ber om understöd af henne.

— Det kommer jag naturligtvis aldrig att göra, svarade, Axel; men att mottaga dina pengar det vore

— Det är sjelfbevarelsepligt af dig, föll Hilda grefven i tallet. Du kan icke vara utan pengar. Som man måste du sjelf förfoga öfver sådana. Men jag, det vet du ju, är fullkomligt oberoende och kan göra med min förmögenhet, precis som jag vill.

— Visserligen, men du glömmet hufvudsaken.

— Hvad menar du, Axel?

— Jag har inte alls lust att göra dig förebråelser eller ställa till en scen, fortfor Axel. Jag vill endast inskränka mig till att antydningvis erinra dig om ditt vid flera olika tillfällen straffvärda beteende mot Signe och Ellen, ja, till och med mot mig sjelf.

— Axel, jag förstår dig inte. Jag vet icke med mig någon orätt, och jag ber dig genast återtaga dina ord, som äro en anklagelse mot mig.

— Det är bra, sade grefven; låt oss lemna detta ämne! Jag vill icke vidare tänka på, hur du burit dig åt. Ville jag låta ställa dig till ansvar, så kunde jag icke heller skona min maka, och till och med min far och kronprinsen skulle komma att spela mycket viktiga roller i denna sak. Men hvad blefve i gynsammaste fallet min vinst deraf? Endast nya sinnesskakningar, faror och skam. Derför bryr jag mig icke vidare om att bråka med er, utan skall jag i stället söka återvinna mitt sjäslugna och lefva i minnet af min för alltid grusade lycka.

— Det är med sann glädje och tillfredsställelse jag hör, att du fattat detta beslut, Axel, sade Hilda; ty det är just det förslag, som jag tänker göra dig. Men i öfrigt kan det ju endast vara dig kärt, om jag erbjuder mig att ledsaga dig för att bo, om icke i ditt nya hem, så dock någonstädes i din närhet för att i nödfall kunna erbjuda dig mina tjänster. Du behöfver inte alls frukta, att jag i ringaste mån skall visa mig efterhängsen. Man har förstätt att betaga mig lusten att längre qvarstanna i Sverige. Hvad återstår mig väl annat än att med förakt vända fosterlandet ryggen och slå mig i ro någonstädes utomlands?

— Nåväl, Hilda, svarade Axel, jag skall taga ditt förslag i öfvervägande och snarast möjligt meddela dig mitt beslut. Men tag nu dina pengar och gif mig tid att tänka mig in i min nya belägenhet! Tjugufyra timmar spela ju hvarken för dig eller mig någon rol. Jäg känner mig för öfrigt ännu så svag och medtagen, att jag tills vidare ej kan tänka på att fortsätta min resa.

— Godt, Axel! Jag är nöjd med ditt förslag, sade Hilda; men du måste lofva att icke möjligen i hemlighet aflägsna dig. Axel smålog och svarade:

— Jag antar, att du redan vidtagit sådana åtgärder, att det för mig skulle vara en omöjlighet att i hemlighet resa vidare.

— Men, Axel

— Det är bra. Det är bra. Se här, tag dina pengar!

Hilda tog visserligen sedelboken, men stoppade den i fickan på Axels ytterrock.

— Vill du inte mottaga pengarne som en vängåfva af mig, sade hon, så skall du åtminstone uppfylla min bön att taga dem i ditt förvar. Jag löper då icke fara att på ett eller annat sätt förlora dem.

— Som du vill, svarade Axel likgiltigt. Men uppfyll nu också min bön att lemna mig ensam! Jag vill ostörd hängifva mig åt mina tankar och framför allt hvila ut.

Hilda var i hemlighet alldeles förtjust öfver, att Axel redan gått henne till mötes på pass, och att han icke mera tänkte på att vidare sätta sig i förbindelse med Signe eller på något sätt lägga sig ut för henne.

Deraf märkte hon tydligt nog, att Axel var öfvertygad om, det Signe begått det senaste brottet.

Hon sade, att hon skulle gå in i rummet bredvid, och att Axel endast behöfde ropa, om han behöfde någon hjälp.

Axel var nu åter ensam, och snart var han försjunken i djupa tankar.

Han tänkte på framtiden och den plan, som han nu stod i begrepp att utföra.

Om denna plan öfverensstämde med Hildas sjelfviska öfringslust, eller om den stred mot den samma, det är en fråga, hvars besvarande vi öfverlemnna åt berättelsens vidare gång.

FEMTIOANDRA KAPITLET

En ny vändning.

Vaktaren Janne hade, medan Hilda talat med Axel, tillsammans med John uppehållit sig i det rum, dit Hilda nu begifvit sig.

Alldenstund dörren ej varit stängd, hade Janne och John hört hvarje ord af Hildas samtal med Axel.

Äfven de voro belättna med resultatet.

Detta var i synnerhet fallet med Janne, ty denne hade redan i hemlighet fruktat, att grefve Axel skulle göra stora svårigheter och derigenom omintetgöra den plan, som vaktaren i samråd med Konrad uppgjort.

Hilda såg deri, att Janne uppehållit sig här och lyssnat, ingenting orätt och hon tillsade honom nu att se till, det Konrad vore mån om hästarne och icke pratade för mycket med värden eller dennes dräng.

Af viktiga skäl hade Hilda beslutat att först på qvällen fortsätta resan.

Värden hade hon inbillat, att hennes slägting tyvärr kände sig så skral, att han nödvändigtvis behöfde hvila ut under dagens lopp.

Naturligtvis uppsköt hon endast afresan till aftonen för att

sedan ha natten för sig, och emedan hon under natten var vida säkrare för sina förföljare.

Axel hade hon icke upplyst om tiden för afresan.

Denne hade som bekant yttrat, att han först måste hvila ut, och att tjugufyra timmar mer eller mindre icke spelade någon rol.

Hilda hoppades emellertid, att Axel icke skulle ställa några svårigheter i vägen för resans fortsättande.

I allra värsta fall kunde ju Hilda, så tänkte hon, förlita sig på Janne, hvilken i den lilla flaskan med den bedöfvande vätskan ju egde ett lämpligt medel att genast bryta Axels motstånd.

Janne begagnade blott allt för gerna den honom beviljade fritiden för att uppsöka Konrad och ytterligare rådgöra med honom.

Konrad hade, innan han tagit plats hos doktor Weisler, som gesäll vandrat från ort till ort öfver hela riket, och detta kom honom nu väl till pass.

Han kände mycket väl till den trakt, dit de nu ämnade fly. Sedan de båda lycksökarne i hviskande ton länge samtalat med hvarandra, började Janne skriva ett bref.

Då det var gjordt, uppläste han innehållet för kamraten.

Konrad tillkännagaf sin belåtenhet med brevets ordalydelse genom bifallsyttringar och ett listigt leende.

— Mätte du nu bara också lyckas hos grefven, Janne! yttrade derpå kusken.

— Det är jag inte alls orolig för, svarade vaktaren. Jag vet nog, hur jag ska' ta grefven. Den största svårighet består i att få tala med honom utan vittnen. Men jag hoppas, att något tillfälle dertill skall yppa sig under dagens lopp.

Konrad nickade.

— Nå ja, det blir din sak, sade han, ty jag är upptagen på annat håll. Men vi måste vara på vår vakt, så att inte polisen till äfventyrs drar ett streck i vår räkning.

Janne lät höra ett missnöjdt brummande.

— Omöjligt är det inte, att grefvinnan Ellen i sitt raseri genast alarmerat polisen. Men därför måste du hvilket ögonblick som helst vara färdig att spanna för hästarne, så att vi hals öfver hufvud kunna bege oss i väg härifrån.

— Naturligtvis! Jag ska' ha hästarne påselade i stallet och laga så, att ingen märker det.

Janne stoppade brevet i fickan och yttrade derpå:

— Ännu en sak, Konrad!

— Hvad då?

— När du har hästarne klara och vet, att jag smugit mig in i grefvens rum, så gör du en lof kring gården och ser noga efter, om spioner närma sig. I nödfall kommer du sedan fort tillbaka och ger mig ett tecken.

— Det ska' ske, lofvade Konrad. Hellre afstår jag från att sofva, än jag bringar den goda affären i fara. Femtio tusen riksdaler äro min själ inte att förakta. Under detta pris göra vi det inte.

De båda kompanjonerna gnuggade förnöjdt händerna, gingo sedan till hvila och sofvo flera timmar lugnt och godt, invaggade i ljufva förhoppningar.

Äfven baronessan Hilda hade lagt sig att sofva.

Men hon sof mycket oroligt och förvissade sig tidt och ofta om, att icke John likaledes öfverlemnade sig åt hvilat.

John hade nemligen fått i uppdrag att noga vaka öfver, att Axel icke i hemlighet aflägsnade sig.

Betjenten lugnade den ängsliga Hilda hvarje gång med den förklaringen, att Axel ännu sofve mycket tungt.

Middagen var redan öfver.

Hilda hade beställt middagsmåltiden och gick slutligen in till Axel för att fråga, om han ville äta.

Grefven hade hittills i sjelfva verket sofvit lugnt och godt, och han samtyckte nu utan vidare till att intaga middagen på sitt rum.

Hilda, som åt tillsammans med honom, passade på tillfället att för honom antyda, det hon på aftonen tänkte resa vidare i hans sällskap.

Axel motsade henne ej utan anmärkte endast, att han ännu kände sig mycket trött, och att han åter tänkte lägga sig strax efter middagen.

Hilda var glad, att Axel ej gjorde några invändningar, och hon invaggade sig i de ljufvaste förhoppningar.

Hon betalade sin räkning och upplyste värden om, att hon vid sextiden ämnade fortsätta resan.

Hon lät också kalla till sig kusken Konrad för att gifva honom nödiga instruktioner.

Janne hade passat upp på Axel och Hilda, då de åto, och han hade dervid obemärkt lyft af hakarne på det ena fönstret utan att likväl öppna det samma.

Enligt öfverenskommelse lade sig John strax på eftermiddagen att sofva.

Hilda skulle under tiden vaka öfver, att Axel icke i hemlighet aflägsnade sig.

Men hon tog denna sin uppgift temligen lätt, hon reglade nemligen dörren till Axels rum utifrån, så att Axel, om han ville lemna rummet, måste gå igenom det rum, i hvilket hon befann sig.

Men Janne hade hon gifvit i uppdrag att hålla vakt ute på gården, så att Axel ej skulle kunna smyga sig ut genom fönstret.

Men slutligen hyste hon icke alls längre något misstroende, alldenstund hon, sedan hon en stund lyssnat vid dörren, hört, att Axel å nyo andades djupt och regelbundet, hvilket ju bäst af allt bevisade, att han åter somnat in.

I denna känsla af säkerhet föll Hilda sjelf åter in i en lätt halfslummer.

Hon hade satt sig i en länstol i närheten af dörren och trodde följaktligen, att det icke kunde undgå henne, om det ringaste buller uppstode i Axels rum.

Hon såg därför heller icke, när Janne der ute på gården smög sig fram till fönstret och tittade in i rummet.

När han såg Hilda sitta och sofva i länstolen, kunde han icke undertrycka ett hånleende.

Genast försvann han åter från fönstret och närmade sig det andra, som hörde till grefve Axels rum.

Äfven der kastade han en spejande blick in i rummet. Sedan drog han ljudlöst upp fönstret och steg in.

Grefve Axel märkte det ej.

Janne gick till dörren och öppnade denna så ljudlöst, att Hilda ej väcktes deraf.

Ur en liten flaska, som han hållit i beredskap, hælde han några droppar på Hildas klädningslif, hvarpå han triumferande smög sig tillbaka in i det andra rummet.

Han stannade qvar vid dörren, tills han hörde, att Hilda andades helt svagt.

— Se så, mumlade han för sig sjelf, nu behöfver jag inte vara ängslig för, att hon lyssnar. Sömn-drycken verkar äfven på henne och icke endast på andra menniskor.

Han stängde åter dörren och gick fram till Axels säng. Der fattade han Axels hand, tryckte den lätt och ropade samtidigt med dämpad röst hans namn.

Axel slog upp ögonen.

Men innan han hann yttra ett ord, gaf Janne honom ett tecken att förhålla sig tyst.

Axel reste sig upp i sängen och sporde, fastän han mycket väl förstätt Jannes gester, i missnöjd ton:

— Hvad vill ni här?

— Var tyst, herr grefve! hviskade Janne. Förråd mig intel

Jag har i ert eget intresse i hemlighet stigit in genom fönstret och har kommit för att föreslå er att resa härifrån.

— Hvarför gör ni mig ett sådant förslag? frågade Axel, hvilken visserligen misstrodde vaktaren, men likväl blef ganska angenämt berörd af hans ord.

— Jo, herr grefve, fortfor Janne med ett knipslugt leende, jag såg vid första ögonkastet på er, och jag hörde också af baronessan, att ni helst skulle vilja fortsätta er resa alldeles ensam, det vill säga, utan baronessans sällskap.

— Och det skulle ni verkligen ha sett på mig? frågade Axel i en ton, som ej var fri från ironi.

— Ja visst, herr grefve.

— Så, så. Då eger ni ju en mycket skarp iakttagelseförmåga. Men mig vill det nästan synas, som om ni handlade i samråd med fröken Silfverhielm, och som ni nu bara skulle göra mig detta förslag för att ställa mig på prof.

— Visst inte, herr grefve. Att det inte är så, som ni befarar, derom kan ni öfvertyga er, ty baronessan sofver så godt i rummet här bredvid, och jag har också redan använt ett litet konstmedel, för att hon fortfarande skall sofva helt lugnt. Var god och öfvertyga er sjelf, och sedan skall ni säkerligen gå in på mitt förslag.

Grefve Axel, som legat till hälften påklädd på sin bädd, steg genast upp för att följa vaktaren till dörren.

Janne öppnade dörren och pekade på den sofvande Hilda. Han gaf också grefven tid att noga betrakta henne. Men sedan stängde han dörren och bad grefven ytterligare åhöra honom.

— Nå, så förklara er tydligare, hvarför ni finner er föranlåten att föra baronessan bakom ljuset och göra mig ett sådant förslag?

— Jo, det är mycket enkelt, herr grefve, fortfor Janne med ett knipslugt leende. Jag höll i dag morse vakt hos er, och då hörde jag baronessan sjelf yttra, att hon icke endast fört er hit för att skydda er för er frus hämnd utan för att i nödfall med våld föra er till utlandet och der rent af tilltvinga sig ert samtycke till att blifva hennes man.

— Nå, men om jag nu frivilligt toge detta steg, hvad skulle ni då ha att invända deremot? frågade Axel.

— Ack, herr grefve, under vanliga omständigheter skulle det ju endast kunna glädja mig; men för det första hörde jag er i drömmen tala om, att ni ville undfly baronessan, och för det andra har äfven kusken sagt mig, att baronessan inte alls är den ädelmodiga person, för hvilken hon behagar ge sig ut.

Konrad sade mig, att han endast därför varit villig att tjena baronessan, emedan han ville förtjena den vackra belöningen, och emedan han varit öfvertygad om, att er enlevering af baronessan för tillfället för er varit så att säga den minsta risken. Korteligen, Konrad vet, att baronessan är en falsk, bakslug person, som redan förut gjort sig skyldig till svåra förbrytelser. Men att ni ej kan gifta er med en sådan människa, det säger mig ju mitt sunda förnuft, och då jag dessutom hört, hvilken antipati ni hysar för baronessan, tog jag mod till mig och framställde detta förslag. Korteligen, jag vill göra ett godt verk, och jag antar, att ni efteråt skall tacka mig och Konrad, för det vi tagit ert parti och fört baronessan bakom ljuset. Men ni har inte lång tid till öfverläggning, ty klockan sex tänker baronessan fortsätta sin resa med er, och vaknar hennes resällskap, den der John, så låter han oss säkerligen icke godvilligt resa.

Axel hörde nu för första gången, att Hilda befann sig här i sällskap med John; ty hon hade visligen undvikit att underätta sin släkting derom.

Nu blef det verkligen icke svårt för vaktaren att förmå Axel att fly.

— Godt! afgjorde grefven. Om ni menar ärligt med mig, så gillar jag icke endast ert förslag utan skall äfven visa mig tacksam. Men förr anträder jag icke färden med er, än ni till mitt förfogande ställt en laddad revolver.

— Hvad ska' ni ha den till?

— Jo, jag vill ha ett vapen, i händelse ni skulle vara falsk mot mig. Jag måste i nödfall kunna försvara mig. Kan eller vill ni icke förskaffa mig detta vapen, så stannar jag kvar här och reser sedan vidare med Hilda.

— Här har ni en revolver, och att den är laddad, det ser ni ju sjelf, svarade Janne tjenstaktigt. Jag sjelf, derom kan ni ju öfvertyga er, har ej något vapen mer än detta, och följaktligen är jag i ert våld, om ni i ringaste mån skulle misstro mig.

Grefve Axel mottog revolvern, undersökte den och stoppade den sedan i fickan, der han hade sedelboken med Hildas pengar förvarade.

Janne uppgaf resans mål, och icke heller häremot hade Axel någonting att invända.

— Träffa då nödiga förberedelser! sade han till vaktaren. Inom en liten stund är jag resfärdig.

— Vänta bara ett ögonblick, herr grefve! hviskade Janne. Jag måste först söfva John, så att inte heller han kan bereda oss några svårigheter.

— Hur tänker ni då bära er åt?

— Jo, jag har här ett förträffligt medel, hviskade Janne, i det han visade grefven den lilla flaskan.

— Ah, en sömndryck alltså?

— Ja, någonting ditåt.

— Godt! Gör det! instämde Axel. Men omedelbart derpå lemnar ni mig denna flaskan; ty eljes går jag icke in på ert förslag.

— Mycket gerna, herr grefve. Ni kan ju sjelf gå med och direkt mottaga flaskan af mig.

Janne öppnade åter dörren till angränsande rum och hælde ytterligare några droppar af flaskans innehåll på baronessans klädningslif.

Sedan nödgade han grefven följa med.

I en liten kammare låg John och sof på en soffa.

Fort dröp Janne några droppar af flaskans innehåll på den sofandes väst och halsduk och hælde sedan ut resten på golvet.

Den tomma flaskan lemnade han Axel.

Under det Janne sedan låtsades öfvertyga sig om den bedöfvande vätskans verkan hos Hilda, stoppade han oförmärkt det i beredskap hållna brevet i hennes ficka.

Janne steg sedan åter ut genom fönstret och rådde grefven att göra det samma, så snart han blef resfärdig.

Vaktaren underrättade fort kusken och drängen. Värden sade han, att resan skulle fortsättas, så snart nådig fröken slutat sin toalett.

Värden hyste intet misstroende, och han hade ju heller icke något rimligt skäl att hindra sina gäster från att afresa.

Grefve Axel tog med glädje tillfället i akt att kunna undfly den efterhängsna Hildas sällskap. Att hon nu öfverlistades och bedrogs af sina egna medhjelpare, det gjorde han sig naturligtvis icke något samvete öfver.

I största hast spändes hästarne för vagnen. Då allt var färdigt till afresa, kom Janne fram till fönstret och hviskade till Axel:

— Gå inte ut den här vägen utan gå genom dörren, herr grefve! Värden står på gården, och det skulle se misstänkt ut, om ni toge vägen genom fönstret.

Det hade ingen gång varit Axels mening att göra det.

Janne gick och öppnade gårdsgrinden, och kusken körde ut från gården samt stannade utanför på vägen.

Gästgifvaren följde genast efter, ty han ansåg det för sin

oafvisliga pligt att på det höfligaste taga afsked af sina förnåma gäster.

Grefve Axel infann sig strax derpå och tog plats i vagnen. Han låtsade, som om han väntade på Hildas ankomst.

Då kom Janne springande ut ur huset.

— Nådig herre, sade han, nådig fröken är ännu icke fullt färdig med sin toalett och låter säga er, att ni gerna kan fara långsamt före ett litet stycke. Hon vill följa efter till fots, eftersom vädret är så vackert.

Axel smålog.

— Den gamla historien, att fruntimmer aldrig i rätt tid kunna bli färdiga med sin toalett, sade han, vänd till värden.

— Kanske jag ska' fråga efter, hur länge det dröjer, innan fröken blir färdig? sade den tjenstaktige gästgifvaren.

— För Guds skull gör inte det! invände Axel. Hur kan ni bara vara nog oförsigtig att vilja påminna fruntimren om deras svaghet? Nej, nej, då känner jag min släkting för väl. Ni skulle genast falla i onåd hos henne och råka riktigt illa ut. En timme mer eller mindre betyder ingenting. Farväl!

Gästgifvaren lyfte på mössan, bugade sig djupt och önskade samtidigt grefven lycklig resa samt tackade för äran af hans besök.

Nu fortsattes resan — utan Hilda.

Värden såg efter den bortrullande vagnen.

Samtidigt väntade han på Hilda, emedan han äfven ville taga afsked af henne.

Snart var vagnen försvunnen ur hans åsyn, och så snart Konrad öfvertygat sig derom, mångdubblade han farten.

Janne satt inne i vagnen och glädde sig öfver den lyckade listen.

Grefve Axel tänkte på, hur Hilda skulle bära sig åt, och hvad hon skulle säga, när hon fick veta, hur hon blifvit lurad.

Gästgifvaren väntade och väntade.

Hilda visade sig ej.

Men till följd af grefve Axels varning vågade han icke heller personligen göra sig underrättad om, hvarför hon dröjde så länge.

Så förflöt en qvart.

Af qvarten blef en half timme.

Slutligen tröt gästgifvarens tålmod.

Han kallade till sig drängen och gaf denne i uppdrag att på ett försigtigt vis se efter hvad baronessan hade att göra, eftersom hon ej kom ut.

Redan efter några minuters förlopp kom drängen tillbaka och såg mycket fundersam ut.

— Nå-å? frågade värden nyfiket.

— Jo, nu vet jag verkligen inte hvad jag ska' tänka om saken, svarade drängen.

— Hvad tusan är det då?

— Jo, hon sofver ju.

— Nädig fröken?

— Ja visst.

— Ja, men det är ändå väl starkt.

— Ja, jag tycker så, jag också; men det förhåller sig verkligen så.

— Väckte du henne?

— Inte.

— Hvar är då den andre herrn, som likaledes stannat kvar?

— Honom har jag inte sett till.

Värden ref sig bak örat.

— Då måste jag sjelf se efter, ty den här historien börjar verkligen förefalla mig en smula misstänkt. De andra fara sin väg, och fröken sitter här och sofver och tänker inte alls på att ge sig i väg.

Husbonden följde efter drängen till fönstret, genom hvilket han kunde se in i det af Hilda bebodda rummet.

Hilda satt i länstolen och tycktes sofva så lugnt och godt, som om hon icke alls ännu tänkt på någon afresa.

Ändtligen tog värden mod till sig och knackade på fönstret.

Han hoppades, att Hilda skulle vakna.

Men hon rörde sig ej.

Hon tycktes icke alls ha hört knackningen.

— Det här kan man då kalla en fördömdt kritisk situation, brummade värden. Går jag in och väcker henne, så blir hon antagligen rasande för det, och säger jag henne inte, att de andra redan för länge sedan begifvit sig i väg, så blir hon säkerligen lika förargad för det. Hur ska' jag göra?

— Vänta ännu en stund, och sedan ska' jag se mig om efter den kvarblifne herrn och tala med honom om saken, rådde drängen.

— Gör det i stället nu genast! inföll husbonden. Det är inte rätt bestäldt med den här saken, och jag kan ej få någon ro, innan jag får veta, hur allt förhåller sig.

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

Häktade.

Drängen skyndade till den kammare, i hvilken han viste, att John uppehållit sig.

Men så snart han satt sin fot öfver tröskeln till det rum, i hvilket John låg utsträckt på soffan, ryggade han formligen tillbaka och yttrade:

— Hvad tusan luktar det här?

Han skyndade fram till fönstret och öppnade det.

Men knappast hade han gjort det och ville åter lemna rummet, innan han började ragla som en drucken och signade ned på tröskeln.

I det samma upphäfde han ett nödrop.

Värden, som hittills stått i förstugan, öppnade, då han hörde nödroppet, fort dörren.

Då han såg drängen ligga der med ansigtet vänt mot golfvet, blef han så förskräckt, att han i sin bestörtning sjelf började skrika på hjälp.

Dertill kom, att han såg baronessan sitta der så stel och orörlig, som om hon varit död.

Just som värden skrek så högt, hade en vagn stannat utanför huset, och några herrar stego nu ur.

Värdinnan hade hört sin mans nödrop och kom springande ut från köket, just som de ankommande gästerna beträdde förstugan.

Hon gaf ej akt på de främmande utan ropade åt sin man:

— Hvad i Guds namn är det, Anders? Har någon olycka hänt? Hvarför skriker du så förskräckligt?

— Jag fruktar, att det hänt en stor olycka, svarade värden.

Två af de främmande herrarne skyndade genast till.

Den äldre af dem frågade hastigt värden, af hvilken beskaffenhet olyckan vore.

— Det måtte bestämdt inte ha gått rätt till här, svarade värden. Den förnäma damen, som redan för länge sedan tänkt resa härifrån, sitter ännu på en stol och ser så blek ut, som om hon vore död, och min dräng föll också plötsligt omkull och blef liggande der inne i rummet.

De båda herrarne skyndade genast in i rummet, till hvilket dörren stod öppen, men de ha knappast hunnit öfver tröskeln, innan den äldre af dem utstötte ett rop af öfverraskning.

— Det är ju Hilda, utbrast han. Här ha vi alltså den, som vi söka.

Värden repade mod, när han såg, att de båda herrarne utan fruktan stego in i rummet och närmade sig den i stolen sittande baronessan.

— Hilda! Hilda! ropade den gamle herrn, hvilken ej var någon annan än kammarherre Cedersvärd.

Hans följeslagare var en civilklädd polisman.

De hade lyckats följa Axels spår från Hjo ända hit. De sågo naturligtvis genast, att de befunno sig på rätt spår.

Baronessan visade intet tecken till lif, och efter allt att döma hade hon icke alls hört kammarherrns ord.

Polisen gissade genast hvad det här var fråga om, ty äfven han hade vid sitt inträde i rummet genast lagt märke till den egendomliga lukten, som verkade så bedöfvande.

Kammarherrn hade i sin upprörda sinnesstämning icke märkt denna omständighet.

Polisen öppnade genast fönstren och meddelade kammarherrn sin iakttagelse.

Den senare böjde sig genast ned öfver Hilda för att förvissa sig om, huruvida hon ännu lefde eller ej.

— Hon lefver, sade han. Men ni har nog rätt: någonting ovanligt har här inträffat, som mycket liknar ett brott.

Värden och hans hustru hade under tiden gått bort till den på golfvet liggande drängen och lyft upp honom.

Drängen repade sig snart, då han kom i närheten af fönstret, genom hvilket frisk luft inströmmade.

Tillfrågad, hvad som egentligen händt honom, svarade han, att han plötsligt känt sig så konstig i hufvudet, emedan det varit en så stark lukt i kammaren.

Polisen hörde det och gick genast in i kammaren, dit frisk luft redan så rikligt inströmmat, att vistelsen der icke längre kunde vara farlig.

— Hjelp mig att bära karlen här till ett annat rum! sade han till gästgifvaren: Äfven fruntimret måste föras till ett annat ställe. Men sedan måste ni förklara, hur saken förhåller sig. Jag är polis, och ni inser därför, att det är er skyldighet att lemna mig alla nödiga upplysningar.

Värden lydde, och både baronessan och John fördes till det rum, som greve Axel kort förut bebott.

Gästgifvaren var ännu mycket upprörd och förklarade, att han genast skulle låta tillkalla en läkare.

— Det har ingen brådska, invände polisen. De båda personerna äro bekanta till oss och ingalunda så sjuka, att de behöfva läkarhjälp. I den friska luften skola de snart krya till sig. Hufvudsaken är, att ni redogör för, hur de kommit hit, hvad de hade här att göra, och, märk noga det, om de kommit hit i sällskap med en ung herre, och hvar denne nu befinner sig.

Gästgifvaren tvekade; han viste visserligen icke med sig någon orätt, men han fann det ändå högst fatalt, att någonting sådant händt i hans hus. Han fruktade, att han kunde få stora obehag deraf.

På de båda herrarnes allvarliga uppmaning, svarade han slutligen:

— Ja, den unge herrn reste vidare för ungefär en timme sedan, och det var antagligen han, som velat förgifta dessa båda.

— Ja så, en ung herre har alltså varit här i sällskap med dessa båda? frågade hastigt polisen.

— Ja visst, och det var en mycket fin herre. Damen sade, att den sjuke var hennes slägtning.

— Min son, min Axel måste ha varit här, utbrast kammarherrn. Berätta, herr gästgifvare, förtig ingenting för oss och säg mig först af allt, hvart min son härifrån styrt kosan.

Den tilltalade berättade hvad han viste om Axels afresa.

— Nu kan jag förklara saken, herr greve, yttrade polisen till kammarherrn. Er herr son hade af baronessan och hennes medhjelpare blifvit förd hit i dag morse, och han har ej sett sig någon annan råd än att muta den föregifne betjenten och kusken. Säkerligen har han fått klart för sig, att baronessan icke mera skulle släppa honom frivilligt. Korteligen, han har rymt från henne.

— Ja, men hvarför har då inte min son återvändt till Hjo, hvarför har han rest vidare?

Polisen hviskade några ord i kammarherrns öra.

— För Guds skull, utbrast grefve Cedersvärd, säg inte det! Jag kan omöjligen tro, att det varit han, och att han därför flytt.

— Deröfver måste vi förskaffa oss visshet, sade polisen, det vill säga, vi få icke onödigtvis uppehålla oss här länge utan måste fortast möjligt följa herr grefvens spår. Det ska' väl inte bli så svårt att upphinna honom, eftersom han först för en timme sedan rest härifrån.

— Ja, det måste vi göra, instämde kammarherrn. Jag måste sjelf tala med min son, och han måste säga mig, om han begått den der handlingen i samråd med Signe, eller om Hilda åter igen varit framme. Vi bege oss alltså genast i väg.

Polisen ruskade på hufvudet.

— Herr grefve, sade han, vi ska' väl inte låta dessa båda menniskor, efter hvilka både ni och jag så länge förgäfves spanat, förblifva på fri fot. Jag röstar åtminstone för, att vi häkta dem.

— Ja, instämde kammarherrn, jag ser också helst, att Hilda blir hindrad från att begå flera förbrytelser. Men derom måste vi tala mellan fyra ögon.

— Godt, låt oss göra det! sade polismannen och bad kammarherrn följa med in i ett angränsande rum.

Kammarherrn förklarade nu, det han icke ansåge det rådligt att häkta Hilda, ty hon skulle då öppet beskylla grefve Axel för det i Hjo, begångna mordförsöket. Han vidrörde äfven den omständigheten, att han från högre ort fått befallning att söka ordna saken utan något uppseende.

Men Hilda viste tyvärr alldeles för mycket, och hon skulle säkerligen vara hänsynslös och simpel nog att utbasuna kronprinsens hemlighet.

Polisen hörde lugnt på.

— Godt! sade han. Vi skola då söka komma åt henne på annat sätt; i frihet försätter jag henne på inga vilkor.

— Tänker ni då häkta henne?

— Ja visst. Jag lemnar henne qvar här under bevakning, tills vi komma igen. Men karlen låter jag genast forsla till häktet, ty denne John är baronessans onda ande, därför måste vi försätta honom i överksamhet.

— Det är jag med om.

Polisen gick ut på gården, der en hans kollega jemte socknens fjerdingsman väntade.

Den förre fick i uppdrag att forsla John till staden och den senare att på gästgifvargården bevaka Hilda, tills han erhöle andra instruktioner.

Gästgifvaren fick tillsägelse att i nödfall understödja fjerdingmannen och för baronessan förklara, hvarför hon måste stanna kvar här som fånge.

John fängslades.

Det gick lätt för sig, alldenstund han fortfarande var medvetlös.

Den fängslade Johns fickor genomletades, och man fann i dem förutom mycke pengar äfven det dokument, som John afpressat baronessan, och i hvilket hon genom sin underskrift förband sig att efter en viss tid gifta sig med betjenten, om hon icke dessförinnan kunnat blifva grefve Axels maka.

Betjenten å sin sida förband sig att understödja hennes giftermålsplaner.

Hilda lofvade honom därför en betydlig summa i skadestånd, hvilka penningar han finge betrakta som lön för sina tjänster.

Kammarherrn bad att få detta papper för att taga det i sitt förvar. Här hade han ju det tydligaste bevis för, att Hilda ännu sträfvade efter att blifva Axels fru.

Nu kunde han också lätt förklara, hvarför Axel i hemlighet flytt från baronessan. Han hade funnit hennes efterhängsenhet för odräglig.

Just som den fängslade John bars ut och placerades på en vagn, återfick Hilda medvetandet.

Hon blef icke litet förskräckt, när hon fick syn på kammarherrn och polisen upplyste henne om, att hon var häktad, och att hon tills vidare hade att betrakta sig som fånge här i huset.

Samtidigt presenterade han fjerdingmannen, som fått befallning att bevaka henne.

Hilda var naturligtvis alldeles utom sig, och hon protesterade på det kraftigaste mot detta bemötande.

Likaså protesterade hon mot Johns häktande, och hon åberopade sig på grefve Axel, hvilken skulle intyga, att hon icke alls haft något ondt i sinnet mot honom.

Men hur förskräckt blef hon ej, när hon hörde, att grefve Axel i hemlighet afrest!

Kammarherrn och polisen uppmanade Hilda att, i all synnerhet som hon viste sig vara oskyldig, lugnt foga sig i sitt öde, eftersom de icke hade tid att närmare undersöka saken utan nödvändigtvis genast måste resa vidare för att uppsöka grefve Axel.

Så skedde äfven.

De båda herrarne fortsatte ofördröjligen sin väg.

Hilda besvor gästgifvaren att säga henne allt, och hon grät af vrede och förtviflan, när hon hörde, att grefve Axel fortsatt resan så lugnt, som om det skett i samråd Janne och Konrad.

— Han har bedragit mig, ty han har lofvat mig äktenskap, jemrade hon sig, och denna hans trolöshet skall jag aldrig kunna glömma och förlåta. Men här stannar jag i intet fall kvar. Ingen menniska har rättighet att beröfva mig min frihet. — Gå och underrätta länsmannen om saken, sade hon till fjerdingssmannen, eljes skall jag anföra klagomål både mot er och de andre. Säg länsmannen, att jag stannar kvar här, tills han kommer hit, så att jag sjelf får tala med honom!

Tyvänn hade polisen, som fått i uppdrag att forsla bort den fängslade John, redan farit sin väg.

Alldenstund Hilda uppträdde med sådan pockande tvärsäkerhet, blef fjerdingssmannen ängslig för, att äfven han kunde få obehag af saken, och han förklarade sig slutligen villig att gå till länsmannen.

Hilda hade från allra första början märkt, att fjerdingssmannen var en skäligen inskränkt person.

Derför visade hon sig mycket nedlåtande och vänlig mot honom och bad honom nu vara så snäll och hemta länsmannen, så att hon finge tala med denne.

Och fjerdingssmannen tog verkligen hennes prat för konstant och litade på hennes löfte att kvarstanna, tills han komme tillbaka.

Men strax efter hans bortgång förklarade baronessan för gästgifvaren, att hon, sedan hon närmare tänkt på saken, sjelf ämnade begifva sig till länsmannen för att klaga.

Gästgifvaren ansåg sig ingalunda förpligtad att hindra baronessan från att aflägsna sig.

Han var bara glad öfver, att hans hus icke mera skulle bli skådeplatsen för flera uppskakande scener.

Hilda lät servera sig ett glas vin och aflägsnade sig sedan åt det håll, hvartåt hon sade sig vilja gå.

Men så snart hon kommit utom synhåll, vek hon af från vägen och sprang in i skogen.

Här stötte hon på tre så kallade luffare, som slagit sig ned i gröngräset för att rasta.

Hilda såg genast hvad hon här hade med för folk att göra, och därför föreslog hon dem att befria John och erbjöd dem för denna tjänst en anseelig penningssumma.

De tre fattige satarne gingo genast in på detta förslag.

Hilda hade fått veta, att polisen, som transporterade John,

först farit till länsmannen, som bodde ej långt derifrån, och hon rådde de tre karlarne att passa på, när han åkte derifrån, och då öfverfalla, binda och frånrycka honom fången.

Hon lemnade genast karlarne en mindre summa och lofvade, att de sedan skulle få tio gånger så mycket.

Då hon blifvit ense med dem, följde hon med för att öfvervaka utförandet af sin plan.

Luffarne gömde sina renslar och lade sig sedan på lur invid vägen.

Det dröjde icke länge, innan polisen kom åkande med sin fånge.

De tre karlarne rusade då fram, öfverföllu den oförberedde polisen och bundo honom.

John befriades, och Hilda triumferade, när hon åter såg sin kompanjon på fri fot.

Hon betalade till luffarne den utlofvade belöningen och aflägsnade sig, sedan hon tillsagt dem att icke lössläppa polisen på fyra till fem timmar.

Karlarne, som voro ense om, att de aldrig hos någon mästare haft så »bussigt schå,» skuro i sin tjenstaktighet sönder seldonen och vräkte ned vagnen i diket.

Sedan togo de sina renslar och begåfvo sig i väg för att i närmaste stad göra sig glada dagar.

Polisen fick ligga der bunden, tills andra menniskor funno och befriade honom.

Då Hilda och John gått ett stycke, upptäckte den förra Jannes bref i sin ficka.

Nu först insåg hon, att icke Axel utan Janne och Konrad spelat henne detta spratt,

— Nåväl, skrattade hon i vrede, sedan hon upprepade gånger genomläst brefvet, Konrad och Janne äro säkerligen icke så dumma, att de låta kammarherrn frånrycka dem Axel, och följaktligen skall jag nog återfinna honom. Ha, ha! Lösen ska' jag betala, om inte för annat, så för att beröfva kammarherrn triumfen att åter föra sin son till den skändliga Ellen, Åh nej, Axel är fortfarande min, men det svär jag, att jag så snart jag åter har honom i mitt våld, en längre tid skall behandla honom som fånge för hans bakslughets skull.

FEMTIOFJERDE KAPITLET.

Också en fordringsegare.

De båda lycksökarne Konrad och Janne hade i brevet noga angifvit den plats, der Hilda kunde träffa dem, och der hon mot erläggande af en bestämd lösepenning kunde återfå sin grefve.

Fastän hon måste offra en så stor penningssumma, var hon likväl glad, emedan den gamle kammarherrn icke lyckats befria sin son.

Men hon stötte på ett oväntadt motstånd.

John, hennes förtrogne reskamrat, hade funnit det helt naturligt, att Hilda genast uppjudit allt för att åter befria honom ur fångenskapen.

Att hon därför betalt luffarne mycket bra, ansåg han likaledes vara på sin plats. Men till någon särskild tacksamhet mot baronessan ansåg han sig icke förpligtad.

Han viste ju blott allt för väl, att fröken Silfverhielm befriat honom hufvudsakligen af det skäl, att hans sällskap och hans hjälp blifvit henne oundgängliga.

Hon var ju helt och hållet beroende af honom.

Utan honom skulle hon icke kunnat fortsätta sitt äfventyrliga lif och inlåta sig på vägstycken af enä eller andra slaget.

Hade hon likväl gjort det, så kunde det endast ha skett på bekostnad af hennes egen säkerhet.

Fastän nu John visserligen viste, att baronessan ännu förfogade öfver en ganska ansenlig förmögenhet, ville han dock icke veta af, att hon för framtiden handskades så lättsinnigt med pengarne.

Han hade redan för några dagar sedan gjort henne upp-

märksam på, hvilka summor hon på en jämförelsevis kort tid bortslösat.

Han viste också, att hon trots grefve Axels vägran ändå trugat på honom en liten förmögenhet.

Men icke ens det hade han sagt någonting om, i all synnerhet som han ännu ingalunda betraktade dessa penningar såsom förlorade.

Men nu var äfven denna summa förlorad. Grefve Axel hade tagit med sig pengarne.

Om han gjort det med vett och vilja eller endast af glömska, det kunde ju i sjelfva verket komma på ett ut, ty han hade ju hvarken haft tillfälle eller anledning att till Hilda återlemna pengarne.

Han ville ju inte alls ha med henne att göra och följaktligen skulle han säkerligen icke i onödan bekymra sig om hennes görande och låtande.

John antog, och dertill hade han ju allt skäl, att grefve Axel, sedan han nu en gång rymt, hvarken med fagra löften eller våld skulle låta i längden binda sig vid Hilda.

Till och med om hon åter finge honom i sitt våld, skulle han betjena sig af första lägliga tillfälle för att åter fly.

Korteligen, John fann sig föranlåten att nu energiskt protestera mot baronessans slöseri.

— Bara femtio tusen riksdaler vill ni ytterligare kasta i halsen på dessa fräcka skurkar, och det blott af en nyck, utbrast han i vredesmod.

— För att vinna min Axel är mig intet pris för högt, svarade Hilda svärmiskt.

— Men jag säger er, att ni nu måste sätta en gräns för ert slöseri, inföll John.

— Hvad angår det dig, hur jag använder mina pengar? Är det inte mina pengar kanske?

— Fröken glömmar, att man till och med kan tömma en brunn. Fortsätt med detta hejdlösa slöseri, och ni har till slut inte ett kronans runstycke kvar.

— Hvad du är enfaldig! Liksom om en sådan bagatell som femtio tusen riksdaler kunde ruinera och bringa mig till tiggarslafven!

— Vore det bara fråga om denna summa, så skulle jag inte säga ett ord derom; men sammanräkna alla de belopp, som ni redan offrat för er vansinniga idé, och ni skall sjelf bli rädd för slutsumman.

— Dylika extravaganser kan en rik dam mycket väl tillåta sig, svarade Hilda helt lugnt.

»Mitt barn, mitt älskade barn, äntligen har jag funnit dig.. Nu skall jag
hålla dig skadeslös för allt, hvad du måst lida.»

Så-å. Nå, då är det bäst, att äfven jag håller mig framme, medan ännu tid är. Ni mins väl vår öfverenskommelse. En tiggerska vill jag inte gifva mig med, och denna skulle icke heller vara i stånd att till mig utbetala den öfverenskomna skadeersättningen.

— Men, John, hvad tillåter du dig för ett språk gent mot mig? uppbrusade Hilda. Är det tacken för att jag med en stor penningeuppoffring räddat dig ur polisens klor?

— Ni kunde gerna ha låtit forsla mig till häktet, om ni trodde, att det skulle ha varit fördelaktigare för er.

— Derom tala vi ej. Vi tala endast om, att du ej har med att göra, hur jag använder mina pengar.

— Nåväl, jag skall hädanefter icke vidare lägga mig i den saken

— Det är det klokaste, du kan göra.

— Se så, låt mig nu först tala till punkt.

— Var förnuftig och tig nu, John!

— Nej, så dum är jag inte.

— Men hvad tjänar det till, att vi tvista med hvarandra? Mitt beslut ändrar du i alla fall inte.

— Jag bryr mig inte alls om ert beslut, men jag vill icke utsätta mig för faran att till slut få ingenting för allt mitt besvär. Korteligen, i första rummet kommer jag, sedan kommer jag ännu en gång, och sedan må ni gerna för mig lättsinnigt nog kasta den stora summan i halsen på Janne och den andre uslingen.

— Du vill alltså ha pengar?

— Naturligtvis!

— Och sedan?

— Om ni inte tar djupt nog i fickan, så fordrar jag med det samma ännu en gång pengar.

— Så-å. Men om jag nu inte skulle ha lust dertill?

— Jag återoppar mig på vår öfverenskommelse.

— I den är det endast fråga om framtiden, icke alls om det närvarande.

— Det rör mig inte det ringaste. Alldenstund jag har skäl att befara, att ni vid den bestämda tiden icke mera är i stånd att betala mina pengar, så fordrar jag dem nu.

— Godt! Lemna mig då kontraktet, så att jag på samma gång kan förstöra det!

— Först pengarne och sedan kontraktet!

— Ja visst! Men först måste du visa mig det, så att jag vet, att du har det kvar.

— Tro inte, att jag slarfvat bort ett så viktigt papper! Jag

handskas inte så lättsinnigt med mina värdesaker som ni med edra pengar.

— Skönt! Jag skall då strax bevisa, att jag icke är nog lättsinnig, att till dig utbetala den begärda summan, innan du visat mig papperet, innan jag öfvertygat mig om, att det är den äkta förbindelsen, som jag egenhändigt undertecknat.

John sökte i fickan.

Hilda smålog.

Allt ifrigare sökte John.

Slutligen började han svärja.

Han såg, att Hilda skrattade.

— Ja så, skrek han, nu vet jag, hur det hänger ihop. Ni har bestulit mig.

— Bestulit dig?

— Ja visst.

— Prata nu inga dumheter, John! Du fattiga krake har väl ingenting, som skulle löna sig att stjäla.

— Än kontraktet då? Är det vax, det?

— Ja, det var just kontraktet, som du skulle visa mig.

— Jag hittar det inte.

— Det rör inte jag för.

— Jo, ni har tagit det.

— Är du alldeles från vettet, John?

— Hit med papperet!

John knöt hotande handen.

— Leta bara, så finner du det nog; ty jag, derpå ger jag dig mitt hedersord har ej fråntagit dig det samma.

— Så-å. Hvarför skrattar ni då?

— Ska' jag gråta kanske?

— Nej, nu går det för långt. Jag ger er fem minuters betänketid. Har ni till dess icke gifvit mig antingen papperet eller pengarne, så blir jag arg, och då svarar jag inte för något.

— Godt! Jag antar denna frist; men jag fordrar, att du under denna tid grundligt genomletar alla dina fickor.

— Det har jag ju redan gjort. Hvad som är borta, det är borta.

— Så vänta då tåligt dina fem minuter!

— Inte något gyckel, baronessa! Jag är sannerligen inte upplagd för skämt.

— Inte jag heller. Om jag redan i dag skulle betala dig de penningar, som du icke ännu på öfver ett år har rättighet att fordra, så skall du väl åtminstone hålla ditt löfte och vänta fem minuter till.

- Godt!
 - John tog upp sitt ur.
 - Ska' du inte med det samma ta fram revolvern också?
- frågade Hilda försmädligt.
- Det kan jag också göra, om ni vill.
 - Skada bara, käre vän, att revolvern säkerligen var det första, som polisen tog ifrån dig.

John svor.

- Med ett fruntimmer reder jag mig nog utan revolver.
- Men mig gör du ju inte något illa, icke sant? skrattade Hilda.

- Det får ni ju se.
- Nå-å, äro de fem minuterna gångna ännu?
- Det är ännu två minuter kvar.
- Skönt! Jag har tid.

John kunde knappast sjelf låta bli att skratta. Men å andra sidan menade han också bittert allvar med sina hotelser.

Äfven Hilda tog fram sitt ur.

- Hvad tiden ändå går långsamt, när man räknar minuterna och väntar på pengar, anmärkte hon.

John utstötte en ed.

- Se så, förifra dig nu inte, innan den korta betänketid, som du unnat mig, verkligen gått till ända!

— Nu!

— Åh nej, ännu fattas det en half minut.

— Den halfva minuten går, medan ni tar fram pengarne.

— Har du då redan funnit ditt värdepapper?

- Nu går det verkligen för långt. Ert eviga hänskratt . . .

— Är berättigadt, käre vän. Se så, nu är tiden ute. Nu ska' jag inte skratta mera utan i stället förklara förlusten af ditt papper. Polisen har letat i dina fickor, funnit papperet och lemnat det till kammarherrn.

— Godt! Ni måste i alla fall betala.

— Hur mycke' vill du ha, John?

— Allt, som jag har att fordra.

— Vet du inte, att jag för tillfället icke alls har så mycke' pengar på mig?

— Så gif mig då . . .

— Hälften ska' du få. Resten får du, när jag åter tagit ut pengar. Men det gör jag inte förr, än du varit mig behjelpig att återeröfra Axel. Se så, nu vet du, hur jag tänker.

När John såg, att baronessan icke vägrade att till honom utbetala penningarne, visade han sig strax åter från sin älsk-värda sida.

Baronessan lemnade honom en större summa.

— Se så, sade hon derpå, säg nu sjelf, John, om det var vackert af dig att på detta sätt uppträda som fordringsegare mot mig? Du vet ju mycke' väl, att jag fört största delen af min förmögenhet i säkerhet till utlandet, och följaktligen kunde du i alla händelser ha varit säker på att erhålla din fordran, ja, pengarne hade till och med varit säkrare placerade, än om du städse bär dem på dig. Så länge jag hade pengarne i mitt förvar, var risken min, ty hade jag tappat eller på annat sätt förlorat dem, så hade det naturligtvis inte varit din förlust; men förlorar du nu pengarne, så har också du förlorat dem och kan icke för andra gången fordra dem af mig.

— Det ska' inte fröken alls vara ängslig för, sade John med ett knipslugt leende. Jag ska' nog sköta mina pengar. Sätter jag in dem i en bank, så stjälar ingen dem, inte heller kan jag tappa dem, och så får jag dessutom ränta på dem.

— Och så stoppar banken, och du får i lyckligaste fall igen en bråkdel af kapitalet.

— Med sådana tankar plågar jag mig inte alls, skrattade John. Det är ändå en skön känsla att veta sig ha en stor knippa sedlar i fickan. Man uppträder då mycket säkrare. Verlden tillhör, och alla äro underdåniga den, som har pengar. Men kom nu; ty nu äro vi åter vänner. Jag ser, att ni menar ärligt med mig, och jag skall bevisa, att jag icke menar mindre ärligt med er.

— Det var det första förnuftiga ord, du yttrat på länge, John, förklarade baronessan. Men nu skall du också vackert stå på min sida, ty så utan vidare vill jag icke skänka bort de femtio tusen kronor, som Janne och Konrad fordrat. Jag antar, att de båda moderna rövvarridarne under vissa omständigheter äfven skola hålla till godo med ett vida mindre belopp. Jag vill inte precis knussla, ty ju förr jag kan befria Axel, desto bättre är det; men därför vill jag för ingen del understödja och sporra våra båda otrogna vänners oförskämndhet. Helst skulle jag se, om vi kunde öfverlista de båda skurkarne och från-rycka dem Axel och på samma gång inbespara lösepenningen. Tänk alltså efter, John, huru vi skola bära oss åt för att äfven utan pengar komma till målet!

John nickade instämmande.

— Det är visserligen en mycket förståndig tanke af er, svarade han, men det kommer i hufvudsak att bero på er sjelf,

om vi kunna spara pengarne eller ej. Ni måste så skickligt utfråga den, som kommer för att af er mottaga pengarne, att ni får veta, hvart grefve Axel blifvit förd. Sedan måste ni förklara, att ni icke alls har så mycke' pengar på er för tillfället, utan att ni först måste låta sända er den resterande summan. Ni bestämmer en viss dag och timme, när ni säkerligen är i stånd att betala hela summan. Under den tid, som vi derigenom vinna, skola vi nog lyckas smyga oss in i grefve Axels gömställe och befria honom. Han skall mycket gerna låta befria sig, ty han har nog redan sjelf kommit under fund med, hvilka falska vänner Janne och Konrad äro.

Johns sista ord läto som musik i Hildas öron. Hon var ju så mån om, att Axel skulle få en god tanke om henne.

Hade nu, hvilket ju mycket väl kunde hända, Janne och Konrad behandlat grefven illa, så trodde hon, att han skulle bli henne tacksam, om hon så fort åter befriade honom ur de båda skurkarnes våld.

Eftersom det goda förhållandet mellan Hilda och John blifvit återställt, fortsatte de gemensamt sin vandring.

Följande dag anlände de till det ställe, der Janne i brevet sagt, att Hilda kunde träffa honom.

Men Hilda nöjde sig icke med att lugnt vänta, tills Janne eller Konrad skulle infinna sig, utan hon ströfvade omkring i trakten för att om möjligt redan på förhand utspionera, hvart grefve Axel blifvit förd af dem.

Att han hölls fången, det var enligt hennes förmenande alldeles tydligt, ty redan i sitt eget intresse kunde han säkerligen icke gå in på Jannes och Konrads plan.

Äfven John gjorde hvad han kunde för att få veta någonting närmare om de båda falska vännernas vistelseort, men han sjelf måste dervid gå temligen försigtigt till väga, alldenstund Janne i brevet till baronessan uttryckligen uppställt det vilkoret, att hon alldeles ensam måste infinna sig på ort och ställe.

John köpte för sig och Hilda en ny uppsättning af vapen, på det att de i värsta fall skulle kunna trotsa de båda sälarne.

Tidigt följande morgon begaf sig Hilda till den af Janne bestämda mötesplatsen.

John smög sig på behörigt afstånd efter och gömde sig sedan i närheten.

Några timmar efter Hildas ankomst till ort och ställe såg hon från det gömställe, i hvilket hon dragit sig tillbaka, två män komma gående landsvägen framåt.

Hon trodde sig i den ene af dem känna igen den otrogne vännen Janne.

Men afståndet var för stort, för att hon med bestämdhet skulle kunna känna igen de ankommande, i all synnerhet som dessa snart åter begåfvo sig in i skogen.

Hilda gaf sin kompanjon det aftalade tecknet, på det att han skulle vara förberedd.

Det var ju antagligt, att de båda männen, då de närmade sig, skulle samtala med hvarandra.

Hade Hilda af deras smtal kunnat uppsnappa, hvar grefve Axel befann sig, så skulle hon blott allt för gerna velat spara sina pengar och draga de båda otrogna vännerna vid näsan.

Men hur förskräckt blef hon ej, när hon märkte, att en af männen, som kommo gående genom skogen, var kammarherre Cedersvärd!

Att han befann sig här, det bevisade ju tydligt nog, att han funnit Axels spår.

Men innan kammarherrn och hans följeslagare kommit så nära, att Hilda kunde höra deras samtal, veko de af åt ett annat håll.

På sätt och vis var Hilda mycket glad öfver, att de icke kommit närmare, ty de kunde ju då möjligen ha upptäckt henne.

Men å andra sidan förargade det henne också, att hon ej kunnat uppsnappa något af deras samtal.

Hon funderade på, om hon skulle kunna smyga sig efter de båda herrarne utan att bli sedd af dem.

Men risken syntes henne för stor.

Hon insåg, att hon genom en enda liten oförsigtighet kunde förråda sig och derigenom ohjelpigt skada sina egna intressen.

Ungefär en kvarts timme senare hörde hon från skogen ljudet af steg.

Hon hade blifvit försiktig och sökte icke i förtid förvissa sig om, hvem den ankommande var. Det dröjde ännu en god stund, innan hon fick syn på mannen.

Men slutligen såg hon honom komma smygande och kände nu igen Janne.

Vid första ögonkastet såg hon, att Janne var vid dåligt lynne.

Vaktaren såg sig omkring med ilska blickar åt alla håll och framumlade den ena eden mustigare än den andra.

Hade Hilda kunnat beherska sin nyfikenhet bättre, så skulle hon tvifvelsutan till sin fördel kunnat uppsnappa åtskil-

ligt af vaktarens monolog, men hon brann formligen af nyfikenhet att få veta, om han och hans kamrat begått någon oförsigtighet, hvarigenom kammarherrn upptäckt deras och sin sons spår.

Derför steg hon fram ur sitt gömställe, och när Janne fick syn på henne, ljusnade i en hast hans uppsyn.

Men strax derpå tog han åter på sig en mycket allvarsam min och lät genom en gest baronessan förstå, att hon borde komma närmare honom.

Då hon kommit på cirka tjugu stegs afstånd från honom, drog Janne upp ur fickan en revolver och yttrade:

— Säg, fröken, är ni verkligen ensam här?

— Jag är ensam, och jag är också beredd att fredligt underhandla med er, svarade Hilda.

— Godt! fortför Janne. Det vore också endast er egen skada, om ni försökte visa er falsk. Innan någon kunde komma er till hjälp, skulle jag mycket väl få tid och tillfälle att tala ett allvarsamt ord med er.

Med dessa ord riktade han revolvermynningen mot Hildas bröst.

— Egentligen borde jag vara ordentligt ond på er, yttrade Hilda, i det hon utan fruktan närmade sig vaktaren.

— Det ska' inte fröken säga. Vi äro fattiga satar, som behöfva förtjena en slant. Ni är så rik, att ni gerna kan unna oss den lilla förtjensten, och har ni betalat, så äro vi strax åter de allra bästa vänner, och vi bry oss sedan inte alls om hvad ni tar er till med grefve Axel. Fram med pengarne alltså, om ni vill ha igen fången!

— Jag har redan sagt er, Janne, att jag är villig att i godo underhandla med er, fortfar Hilda; men till följd af er nedriga trolöshet har jag tyvärr förlorat större delen af mina pengar och kan för ögonblicket med bästa vilja i verlden icke utbetala en så stor summa, som ni fordrat.

— Ja så, tänker ni krångla och pruta?

— Derom är inte alls tal, men då jag genom ert förvållande redan måst offra en större summa för att åter komma på fri fot, förfogar jag för tillfället endast öfver ett mindre belopp, och om ni icke är nöjd dermed, så måste ni vänta, tills jag hunnit skicka efter mera pengar. Jag lemnade ju också till grefve Axel en stor summa penningar, som han skulle förvara.

Janne lät höra ett brummande ljud.

— Hur mycke' pengar har ni då kvar? sporde han.

— Jag skulle kunna undvara högst fem tusen riksdaler.

— Det vill säga, ni vill inte betala mera. Försök inte inbillas mig, att ni har så lite pengar på er!

— Jag hade visserligen mycke' mera, men kammarherre Cedersvärd lät genom polisen främtaga mig större delen. Antagligen har ni redan själf fått veta, i hvilken obehaglig belägenhet ni bringat mig och John?

— Så, så. Nå ja, om ni inte vill eller kan betala, så måste jag naturligtvis göra affär med någon annan, som med största nöje betalar lösepenningen. Jag har af det skäl afvisat det anbud, som kammarherrn redan låtit göra oss, att jag ville handla mot er som hederlig karl och lemna er företrädet. Men om ni bara har futtiga fem tusen riksdaler kvar, så kan ni lugnt gå er väg, ty då underrättar jag herr grefven om, att han kan få lösa ut sin son.

— Förrädare der! gnisslade Hilda. Är ni inte själf skulden till, att man tagit ifrån mig pengarne? Jag kan väl inte stampa fram pengar ur jorden heller, och jag tycker, att ni borde ge er till freds, om jag lofvar att inom några dagar betala er ännu mera.

— Se här, sade Janne, här är brefvet, som jag skrifvit för er räkning. I det står det, hvar ni kan få afhemta grefve Axel. Men eftersom ni ej vill betala, så säljer jag brefvet till kammarherrn; ty han betalar med nöje femtio tusen riksdaler, alldenstund han vet, att hans son sväfvar i lifsfara, ifall han vägrar att betala pengarne.

— I lifsfara? Janne, hvad säger ni? I hvad afseende skulle grefve Axels lif vara hotadt?

— Jo, svarade Janne och visade en stor slidknif, som han bar vid sidan, om jag inte före solens nedgång är i tillfälle att med Konrad broderligt dela ytterligare femtio tusen riksdaler, så ska' det bli mig ett sant nöje att få skicka er en liten nått present, bestående af grefve Axels hufvud. Se så, nu vet ni, i hvilken fara vår fånge sväfvar.

— Janne . . . usling der, tänker ni mörda den oskyldige? Vaktaren ryckte på axlarna.

— Naturligtvis ser jag helst, att ni löser ut honom i rätt tid. Sker ej det, och utlöser icke kammarherrn sin son, så kan jag ju inte bli annat än förargad, och då får fången sitta emellan, jag kan icke hjälpa det. Ni vet för länge sedan, hvilken lösen vi fordra, och följaktligen vore det uteslutande er egen skuld, om er hjertevän måste släppa till lifvet.

— Men, Janne, jag har ju sagt er, att jag icke är i stånd att så fort anskaffa den begärda summan. Nog måtte ni väl kunna vänta några dagar.

— Jag vore väl en narr, om jag väntade, tills ni snokat reda på vår uppehållsort. Med er vägran att betala pengarne åsyftar ni naturligtvis endast att bedraga oss på lönen för vår möda. Men lyckligtvis äro vi icke endast hänvisade till er, ty säkerligen utbetalar kammarherrn utan invändning genast lösepenningen.

— Det får inte ske, Janne. Ni får ej utlemna den unge grefven till hans far.

— Gör sig nu inte löjlig, fröken! hänskrattade Janne. Här kan ju inte alls bli tal om hvad vi få göra eller intet få. Den, som betalar först, betjena vi fermt, och se'n ge vi fan i, omden andra parten är nöjd dermed eller ej. Jag frågar er alltså för sista gången, om ni genast vill och kan betala femtio tusen riksdaler. Bli vi inte ense nu, så kunna' vi kanske en annan gång, när ni är bättre stadd vid kassa, göra affär med hvarandra.

Janne gjorde min af att åter aflägsna sig.

— Janne, min hela förmögenhet består af tio tusen riksdaler. Dem vill jag genast lemna er jemte en anvisning på återstoden af beloppet, men naturligtvis måste ni då redan i denna stund till mig utlemna grefve Axel.

— Tio tusen riksdaler? frågade Janne med ett ironiskt leende.

— Och anvisningen dessutom, tillade baronessan.

— Anvisningen? Hvad skulle då den ha för värde?

— Jag ger er en anvisning på tretio tusen riksdaler.

Janne hanlog.

— Ni tycks icke vilja förstå mig, sade, han. Jag ville naturligtvis endast säga, att en anvisning af er för mig icke har det ringaste värde. Jag skulle icke kunna lyfta pengarne, alldenstund jag visligen skulle akta mig för att gå, dit ni ville sända mig. Dervid skulle det lilla missödet lätt kunna hända mig, att man icke lemnade mig några pengar utan i stället kvarhölle mig. Korteligen, er anvisning är för mig totalt värdelös.

— Jag vill då gifva er det allra sista jag eger, Janne, ni skall få se, att jag menar ärligt med er, och att jag för ögonblicket verkligen icke är i tillfälle att betala er mer än femton tusen riksdaler. De sista fem tusen ville jag gerna behålla, ty jag måste naturligtvis ha lite' respengar.

— Mycke' riktigt, instämde Janne. Respengar måste ni ha, och därför vore det oförsvärligt af mig att vilja fråntaga er det allra sista. Behåll alltså edra pengar! Förmodligen är kammarherrn stadd vid bättre kassa än ni, åtminstone vet jag, att han

lofvat Konrad att inom tre timmar betala den begärda summan. Farväl alltså!

Alldenstund Janne var kort och bestämd och icke alls inlät sig på någon underhandling med Hilda, kunde denna icke komma i tillfälle att utfråga honom.

Hon viste ju blott allt för väl, att Janne genast skulle ha utskrattat henne, om hon framställt en direkt fråga för att derigenom få veta, hvar grefve Axel hölls fången.

Att kammarherrn uppehöll sig här i trakten, det viste hon ju sjelf, och det var ju tydligt, att denne i nödfall gerna skulle betala lösepenningen för att rädda sin sons lif. Vände han sig bara till grefvinnan Ellen, så skulle denna naturligtvis genast med nöje lemna honom den erforderliga summan för att derigenom ställa sig in hos Axel.

Korteligen, situationen hade genom den gamle grefvens mellankomst gestaltat sig helt annorlunda, än Hilda och John kunnat förutse.

Alldenstund Hilda till hvarje pris önskade kunna tillskrifva sig sjelf förtjensten af att ha räddat Axel, skyndade hon efter Janne och förklarade sig beredd att till honom utbetala femtio tusen riksdaler, om han till henne utlemnade grefve Axel och genom någon listig manöver ledde kammarherrn på orätt spår, så att hon kom i tillfälle att med Axel obehindradt fortsätta sin flykt.

— Vet ni hvad jag nu borde göra? sade Janne, då han hörde, att Hilda var villig att betala hela summan.

Hilda såg frågande och forskande på honom.

— Jo, fortfor Janne, jag borde nu inte alls mottaga pengarne af er, eller också borde jag till straff därför, att ni nu varit så gnidig och småaktig, öka på summan med tio tusen.

— Var nu inte oresonlig, Janne! utbrast Hilda. Nog är det väl äfven för er vida bättre, om vi skiljas som vänner, och om ni handlar som en hederlig karl.

— Godt! Jag skall väl för den här gången ha öfverseende med fröken då. Lemna mig alltså pengarne, och här i brevet står noga angifvet, hvar ni kan träffa grefve Axel. Så snart jag fått pengarne, skall jag skynda till min kamrat och komma emot er med vagnen. Sedan kan ni i sällskap med unge herr grefven genast i vagn skyndsamt fortsätta er resa, och dessutom vill jag gerna göra er den tjensten att leda kammarherrn på orätt spår eller söka genom löften qvarhålla honom här några dagar, tills ni är fullt säker för hans efterspaningar.

Jannes sista förslag behagade baronessan synnerligen väl.

Hon var öfvertygad om, att Janne, om han finge så mycke pengar, redligt skulle hålla sitt ord.

När vaktaren såg, att Hilda tog fram sin sedelbok, tog äfven han åter ur fickan upp sitt bref.

— Här är alltså brefvet, sade han. Vi byta ärligt med hvarandra, då jag får pengarne, erhåller ni brefvet, och sedan skall jag äfven muntligen öppet och ärligt lemna er vidare upplysningar. Grefve Axel befinner sig icke längre härifrån, än att ni inom en timme åter kan kalla honom er.

Hilda tog en bundt sedlar, och Janne såg på, när hon räknade dem.

— Här är alltså pengarne, sade hon derpå.

Janne lemnade henne brefvet och sträckte samtidigt ut den andra handen efter sedlarne.

I nästa ögonblick var han i besittning af pengarne, hvilka han qvickt stoppade i fickan.

I det samma såg han sig förskräckt om och hviskade hastigt till baronessan:

— Fort, skynda in bland buskarne der borta vid bäcken och göm er! Kammarherrn kommer visst åter igen hitåt. Jag kommer sedan strax efter och lemna er muntliga upplysningar. Visa er bara för all del inte!

Och borta från skogen hördes nu verkligen bullret af steg. Hilda hukade sig ned och sprang åt det antydda hållet; Janne deremot skyndade rakt emot den man, för hvilken Hilda flytt, och ropade skrattande:

— Här fins möjligheter, ska' du se, kamrat. Kom, kom! Nu kan hon göra hvad hon behagar; vi ha våra pengar, hvilka vi helt broderligt skola dela med hvarandra.

Utän uppehåll stormade Janne, följd af den andre personen, hvilken ej var någon annan än kusken Konrad, bort genom en lång hålväg.

Då Hilda hörde Janne skratta, vände hon sig om och kände nu äfven igen kusken Konrad.

Genast uppsteg hos henne en misstanke.

Fort öppnade hon brefvet och genomögnade innehållet.

Nu blef hon alldeles ursinnig af vrede, kramade ihop papperet och skrek med hög röst:

— John! John! Hitåt! Kom genast! Bedrägeri . . . jag har fallit offer för ett gement bedrägeri.

FEMTIOFEMTE KAPITLET

En varnande röst.

I hvad afseende hade fröken Silfverhielm blifvit bedragen af vaktaren Janne?

Som vi veta, hade Axel ingen kännedom om, hvarför Janne och Konrad haft så brådtom att erbjuda honom sina tjänster.

Konrad, som var mycket bekant med trakten, förstod mästerligt att leda hvarje förföljare på orätt spår genom att fara hit och dit.

Han stannade icke förr, än hästarne ej orkade längre.

Grefve Axel hade litet eller intet bekymrat sig om kuskens görande och låtande.

Det var honom tills vidare alldeles likgiltigt, hvart det bar i väg, ty han ville nu bara undgå Hildas stämplingar.

När Konrad förklarade, att man måste rasta för att unna hästarne någon hvila, fann Axel det helt naturligt och hade heller ingenting att invända deremot, att Janne utgaf honom för vagnens egare och sig sjelf och Konrad för hans betjenter.

Han gjorde sig bara underrättad om, hvart kosan sedan skulle styras.

När han fick veta, att Konrad nästa gång ämnade rasta hos ett bondfolk i en liten undangömd by ett par mil derifrån, var han äfven nöjd med denna anordning.

Derifrån ämnade han sedan ensam fortsätta sin väg; men denna sin åsigt tillkännagaf han ej för sina båda följeslagare.

Han hade visserligen ännu icke haft skäl att allvarsamt misstro Janne och Konrad, men så småningom uppsteg ändå i hans själ en svag misstanke mot dem.

Säkerligen hade de icke handlat af rent ädelmod. Ju mer han tänkte på saken, desto mera öfvertygad blef han, att de måste ha haft något helt annat skäl till sina handlingar än det, som de uppgifvit för honom.

Sedan hästarne fått hvila ut sex hela timmar, fortsattes färden, och fram emot aftonen ankom man till det nästa raststället: en liten enstaka belägen bondgård.

Hvarför Konrad just farit hit, skola vi strax få se.

Egaren till nämnda lilla gård var kuskens morbroder, och hans namn var Sven Larsson.

Konrad hade på sin vandring för ett par år sedan varit här och hade då blifvit mycket vänligt mottagen.

Hans moster hade då särskildt bedt honom skriva till dem emellanåt eller, ännu bättre, snart komma till dem på några dagars besök igen.

Konrad hade lofvat det, men eftersom han var en lättsinnig, samvetslös kanalje, hade han låtit det stanna vid blotta löften.

Hans släktingar lefde i ganska knappa omständigheter, och härpå bygde Konrad sin plan.

Han ville icke af dem ha mera än qvarter för några dagar, men han ville, att de skulle iakttaga den strängaste tystlåtenhet rörande det oväntade besöket.

Likaså skulle äfven bonden på sätt och vis sörja för, att icke grefve Axel till äfventyrs i hemlighet lemnade gården.

Eftersom det redan var qväll, när man anlände till den glest bebyggda byn, hade ingen lagt märke till främlingarnes ankomst.

Hade man kommit på dagen, så skulle det fina ekipaget ha väckt stort uppseende.

Grefve Axel steg ur vagnen och närmade sig gården.

Konrad hade redan skyndat in i boningshuset, och när han ej fann någon der, gick han till ladugården, der Maja, bondens hustru, var sysselsatt med att mjölka korna.

Bonden sjelf gaf under tiden kreaturen foder.

Men innan Konrad visat sig för de båda gamla, kom en yngling inspringande i fähuset och ropade:

— Far, mor, hvar ä' ni? Kom, ska' ni få se! En vagn håller utanför grinden, och en vådligt fin herre har stigit ur. Det är bestämdt en prins.

Maja slutade genast att mjölka.

— Emil, ropade hon, i det hon fort reste sig från pallen och satte ifrån sig mjölkbyttan, hvad i Guds namn säger du? Har

du blifvit kollrig, pojke? Hvarifrån skulle en prins komma i qväll?

Konrad, som redan stått i begrepp att tilltala mor Maja, drog sig fort tillbaka in i ett mörkt hörn för att osedd ge akt på den lilla scenen mellan mor och son.

— Jag försäkrar, att det är, som jag säger, svarade sonen. Jag kom just från snickar'n, och under vägen träffade jag syster Selma; äfven hon hade sett den fina vagnen med parhästarne. Vi voro så nyfikna att få se, om den skulle fara till prestgården, men i stället for den hit till oss.

— Hvar är Selma? frågade modern.

— Der är hon, mor.

Den unge snickarlärningen, ty en sådan var Larssons son, pekade mot dörren, som ledde ut till gården.

Genom denna dörr steg just nu en vacker cirka tjuguarig flicka in.

Hon såg sig nästan ängsligt forskande omkring.

När hon nu hörde sitt namn nämnas, kom hon några steg närmare och sade i ängslig ton:

— Jo, Emil har verkligen rätt, mor. Prinsen, som kommit åkande hit, har stigit ur den granna vagnen och står nu framme vid trappan. Hans lakej gick in i stugan, och jag hörde tydligt, att herrskapet tänker stanna qvar hos oss i natt.

Sven Larsson hade åhört detta samtal, men ännu ej yttrat ett ord.

Slutligen utbrast han dock i förargad ton:

— Se så, sluta nu med att berätta er mor en sådan narraktig historia, som bara är ett barnsligt påhitt af er! Ni ska väl inte drifva gyckel med edra föräldrar heller.

— Men, far!

— Tro oss, far! Vi ha verkligen talat sanning.

Så utropade Emil och Selma samtidigt.

— Inga dumheter! tillrättavisade dem fadern. Så fint folk som prinsar förirra sig inte till vår by, åtminstone inte till oss.

— Men, far, hvem vet, hvarför prinsen kommer hit? Gå ut till honom och tag reda på hvad han har för ärende hit! Det kanske är hans mening att jaga här i trakten.

I detta ögonblick steg Konrad fram ur sitt mörka gömställe och ropade med hög röst:

— God afton allesamman! Känner I igen mig?

— Konrad!

— Är det du, Konrad?

Så utbrusto samtidigt de båda makarne.

— Det gläder mig, att I kännen igen mig, sade Konrad och räckte bonden och hans hustru hvar sin hand.

De båda barnen, Emil och Selma, sågo förvånade på Konrad, hvilken äfven de genast kände igen, och när kusken nu äfven helsade på dem, tog Emil mod till sig och sade:

— Icke sant, Konrad, den främmande herrn, som står der ute på gården, ären prins? Hvarken far eller mor vill tro det.

— Det är verkligen inte illa gissadt, svarade Konrad. Alldeles rätt har du visserligen icke, Emil, men det är i alla fall en mycket förnäm herre, med hvilken jag kommit hit.

— Ser far det?

— Hör mor det nu då?

Så utlät sig Emil och Selma nästan samtidigt.

— Alla ha rätt, det vill säga, hvar och en på sitt vis, skratade Konrad. En förnäm herre är det, men det är ingen prins utan en grefve. Och eftersom jag föreslagit herr grefven att ta in hos er i stället för att lägga ned sina pengar hos den rike gästgifvaren, ber jag er nu följa med ut till herr grefven, så att jag får presentera er för honom.

— Men, Konrad, inföll mor Maja, vi kunna väl inte visa oss för en så fin herre i våra arbetskläder.

— Det gör ingenting alls. Herr grefven vill inte, att ni först ska' ta på er edra helgdagskläder, utan han vill bara se er för att öfvertyga sig om, att ni äro personer, hvilka han kan skänka sitt förtroende. Han tycker om ensamheten, för att åter kunna repa sig efter sin långvariga sjukdom. Anvisa alltså herr grefven ett trefligt rum! Vi båda andra, betjenten och jag, behöfva bara en liten kammare, der vi kunna sofva. Ni ska' sannerligen inte behöfva ångra, om ni gästvänligt mottaga oss.

— Så gå med ut du då, Sven! sade mor Maja. Jag — jag kan omöjligen visa mig i sådana kläder för en så förnäm herre. Säg herrn, att han är så hjertligt välkommen till oss!

— Se så, sjåpa sig nu inte, moster! skattade Konrad, idet han tog qvinnan under armen och drog henne med sig. Ni behöfver sannerligen inte skämmas för att visa er i hvardagskläder. Det är en heder och inte någon skam, att man arbetar. Resten få vi talas vid om sedan.

Innan qvinnan viste ordet af stod hon inför grefve Axel, hvilken i Jannes sällskap nyss stigit in i huset för att se efter, hvart Konrad tagit vägen.

Den senare hade nemligen dröjt vida längre, än Janne väntat sig.

— Tillåt mig för er presentera mina slägtingar, herr grefve! sade nu Konrad. Moster ville ovilkorligen först ta på sig sina

helgdagskläder, innan hon helsade på er, men jag försäkrade henne, att hon icke behöfde göra det.

Grefve Axel närmade sig qvinnan och räckte henne handen.

— Om ni och er man äro slägt med Konrad, så gläder det mig att lära känna er. Arbetet adlar människan, och kläderna betyda ingenting till saken, bara hjertat är godt.

Mor Maja neg och helsade grefven välkommen, och häri instämde äfven husfadern.

Konrad presenterade äfven de båda vuxna barnen för grefven.

Fort öppnade Maja dörren till boningsrummet och bad grefven stiga in och sitta ned.

Derpå hviskade hon några ord i sin mans öra, hvarpå hon skyndsamt ilade uppför vindstrappan.

Några ögonblick senare hade grefve Axel tagit plats i boningsrummet, och han sjelf frågade nu husfadern, om han med sina båda följeslagare kunde få stanna qvar här öfver natten.

— Ja, så hjertans gerna, svarade Larsson beredvilligt. Men ni måste då hålla till godo med, som vi ha det. Vi ä' inte något fint folk och kunna med bästa vilja icke bjuda er mera, än vi sjelfva ha. Gumman min kommer strax ner igen och gör sig underrättad om herr grefvens önskningsar.

— Nå, då är det ju bra, inföll Konrad. Jag viste ju, att min gode morbror icke skulle säga nej; men framför allt måste jag nu sköta om hästarne. Emil får väl hjälpa mig att ställa in dem i stallet och ge dem lite' foder?

— Jag kan ju sjelf gå med, svarade Larsson.

— Nej, nej, stanna qvar här och gör herr grefven sällskap, morbror! Jag reder mig' godt med Emils hjälp.

Med dessa ord lemnade Konrad stugan och skyndade ut till vagnen och hästarne.

Der fann han Emil och Selma, hvilka nyfiket betraktade det fina ekipaget.

Hit till den aflägsna byn kom aldrig någon så fin vagn, och de båda syskonen hade sällan eller aldrig i sitt lif varit långt från hemmet.

Det var följaktligen ej att undra på, att de nu lifligt intresserade sig för denna i deras tycke öfverdådiga lyx.

För att kunna se bättre hade de tagit med sig en lykta.

— Tror Konrad, att grefven skulle bli ond, om Selma satte sig upp i vagnen? frågade Emil. Hon skulle så gerna vilja veta, hur det käns att sitta i ett så fint ekipage.

Konrad skrattade.

— Det vore synd att neka dig det nöjet, du lilla hexa, sade han. Om inte hästarne voro så trötta, skulle ni få åka ett stycke. Stig upp i vagnen, Selma!

Ögonblickligen var flickan uppe i vagnen, och när hon satte sig på den mjuka dynan, försäkrade hon, att det måste kännas gudaskönt att få åka i en så vacker vagn.

— Då måste jag också profva på, hur man sitter i en grefves vagn, sade Emil.

Vigt hoppade han upp i vagnen, satte sig bredvid systemen och utbrast skrattade:

— O, så rart det käns! Nu ska' jag blunda och inbilla mig, att jag också är en grefve.

Konrad hade mycket roligt åt dessa naturbarns oskyldiga nöje och började spänna ifrån hästarne.

Genast var Emil till hands för att hjälpa honom. Selma lyste med lyktan.

De trötta hästarne vattnades och leddes in i stallet. Sedan de äfven fått foder, drog Konrad med de båda syskonens tillhjälp in vagnen i ett skjul och läste dörren.

Då det var gjordt, gick Konrad åter in i boningsrummet, der grefve Axel och Janne fortfarande samtalade med husfadern.

Mor Maja hade i en hast bytt om kläder, och sedan hon ännu en gång helsat grefve Axel välkommen och gjort sig underrättad om hans önsknningar, hade hon skyndat ut i köket för att laga till qvällsmat åt sitt oväntade främmande.

Grefve Axel åt sedan med god aptit.

Sedan husmodern uträttat sina göromål i köket, hade hon strax åter fullt upp att göra med att bädda åt sina gäster.

Dervid måste Selma och Emil hjälpa henne. Slutligen var hon så långt kommen, att äfven hon kunde få stanna inne hos sitt främmande.

Grefve Axel skrattade rätt hjertligt, när Konrad berättade, att de båda syskonen tagit honom för en prins.

Fastän han i början endast längtat efter hvila, fann han sig dock så angenämt berörd af dessa hederliga människors trohertade sätt, att han glömde tröttheten och fortsatte samtalet med dem.

Han uttalade också till slut helt öppet sin tillfredsställelse och glädje öfver, att Konrad fört honom hit.

Att Konrad icke var någon strängt hederlig och ärlig person, det viste han, så mycket kärare var det honom, att han här funnit människor, på hvilkas hederlighet han trygt kunde förlita sig.

Han viste nu, att han icke behöfde frukta någon fara, så länge han vistades i Larssons hus.

Slutligen uttalade han dock sin önskan att gå till hvila.

Mor Maja och Janne följde grefven upp till det på vinden inreäda gafvelrummet, som blifvit iordningstaldt för hans räkning, och önskade honom en god sömn.

Janne förebar äfven stor trötthet och gick likaledes till hvila i en liten bredvid grefvens rum belägen kammare.

Konrad stannade qvar der nere hos sina slägtingar och berättade för dem en i hufvudsak uppdiktad historia, hur han kommit att blifva grefvens kusk.

Han lät också förstå, att han på sista tiden hopsparat en liten nätt penningsumma.

När mor Maja och barnen gått till sängs och han blifvit ensam med husfadern, berättade han för denne om den unge grefvens öde så mycket, som han fann för godt att berätta, men det var likaledes endast inledningen.

Ändtligen kom han fram med hufvudsaken, nemligen att grefve Axel flytt för en slägting, som nödvändigtvis ville gifva sig med honom.

Han lät dervid förstå, hur rik baronessan Hilda vore, och att han och Janne kommit öfver ens om att plocka af henne några af hennes guldfjädrar.

Korteligen, han talade om för morbrodern, att han under förevändning att vilja yppa den unge grefvens vistelseort, tänkte afpressa den rika baronessan en större summa penningar.

Den gamle Larsson ruskade gång på gång missnöjdt på hufvudet!

— Vet du, Konrad, jag tycker inte alls om sättet, hvarpå du tänker skaffa dig pengar, sade han.

— Men hvarför inte, morbror? Det är ju inte något orätt i det. Baronessan har så godt om pengar, och hon är på samma gång vansinnigt kär i den unge grefven. Kanske komma de båda ändå till sist öfver ens och blifva ett lyckligt par.

— Men du tänker spela förrädare, Konrad, och det är inte alls vackert af dig.

— Ah, så barnslig morbror kan vara! skrattade kusen. Den, som vill komma någon vart här i världen, får inte vara så ängsligt samvetsgrann. Jag har ju sagt, att jag icke alls tänker begå någon orätt, och resten behöfver ju inte morbror bry sig om. Morbror ger oss bara för kort tid tak öfver hufvudet och har deraf den fördelen, att jag, om affären går bra, frikostigt visar morbror min erkänsla. Men äfven grefven kommer

att rikligen ersätta er för er gästfrihet. Korteligen, morbror har ännu några hundra riksdalers skuld på gården, och dessa pengar ska' jag skänka er, så att ni sedan kan lefva riktigt bekymmerfritt.

Gamle Larsson ruskade åter igen på hufvudet.

— Det gör mig ondt, Konrad, att nödgas säga dig det; men jag vill inte ha en enda skilling af dina pengar. Det är ingen välsignelse med sådana pengar. Jag skall gästvänligt bemöta herr grefven och er, men någonting annat är jag på inga vilkor med om. Ja, just emedan du för någonting sådant i skölden, hade det varit mig mycket kärare, om du aldrig stigit öfver tröskeln till mitt hus. Jag är en ärlig, hederlig karl, och som sådan vill jag dö.

— Men, morbror, jag menar ju så väl med er, ja, jag har enkom kommit hit, emedan jag så gerna ville befria er från all nöd och alla bekymmer. Vore inte det en skön sak att veta, att morbror då hade gården alldeles ograverad? I stället för att knoga och spara ihop till ränterna, kunde ni sedan lägga er till med ett par kor och en häst mera, och ni skulle snart komma i ett visst välstånd. Säg sjelf, morbror, hvad har ni för glädje af lifvet? Både ni och moster måste dag ut och dag in tråla från tidigt om morgonen till sent på qvällen. Ni har inte råd att hålla någon dräng, och till råga på allt har ni ju också på sista tiden blifvit så sjuklig och klen. Om ni inte behöfde arbeta så strängt, så skulle ni säkerligen inom kort åter bli frisk, ni skulle få en sorgfri ålderdom och kunna glädja er åt familjs lycka. Jag skulle inte säga någonting om'et, ifall jag sökt förläda morbror till någon orätt handling; men säg sjelf, vore jag icke en narr, om jag droge i betänkande att ta ta upp de pengar, som baronessan med fulla händer strör omkring sig?

Sven Larsson steg upp.

— Det är redan långt lidet på qvällen, sade han, och därför är det bäst, att vi nu krypa till kojs; du känner mina åsigter och dervid vilja vi låta det bero. Jag är visserligen icke välsignad med jordiska lyckogods, men jag är ändå ganska nöjd med min lott. På mina gamla dagar vill jag inte för pengars skull befatta mig med saker, som jag inte riktigt förstår att bedöma. Gerna för mig må du göra, som du vill; men skulle jag komma till den öfvertygelsen, att du på orättfärdigt sätt tänkte rikta dig, då skulle jag vara tvungen be dig lemna mitt hus och äfven för framtiden undvika det.

— Men, morbror, jag försäkrar er, att det här icke alls kan bli tal om någon orätt.

— Pröfva ditt samvete, Konrad, och handla så, att du står till svars dermed inför Gud! Glöm inte de gamla ordspråken, att ärlighet varar längst, och att det med orätt fås med sorg förgås! Tjena din herre troget, så skall du aldrig behöfva ångra dig, och städse skall du blifva tacksam för det goda råd, som jag nu gifvit dig. Och nu god natt!

Den hederlige bonden lät icke längre qvarhålla sig af Konrad.

Han gick in i sofrummet, der hustrun redan låg försänkt i sömn.

Hon vaknade emellertid vid mannens inträde och frågade hvad han så länge talat med Konrad om.

Gubben Larsson omtalade för sin hustru, hvilket anbud Konrad gjort honom.

-- Min aning, Sven! Jag ville bara för din skull inte säga, att jag numera icke alls tycker om Konrad. Hans blick är så osäker och irrande, och det förefaller mig precis så, som om han icke mera hade något godt samvete.

— Nåväl, Maja, svarade bonden med en rask beslutsamhet, då ska' jag strax i morgon bittida öppet och ärligt säga Konrad, att han icke längre får stanna qvar hos oss. Huruvida jag då också ska' tala om för herr grefven, hur Konrad tänker bära sig åt, eller ej, det ska' jag vidare fundera på. Men i intet fall kommer jag att tillåta, att Konrad begår någon orätt mot herr grefven.

— Eller voré det inte kanske bäst, att du nu genast talade om alltsammans för herr grefven, Sven?

— Nej, nej, så brådtom är det inte. Herr grefven är trött, och eftersom han för tillfället ej befinner sig i någon fara, voré det orätt af mig att störa hans hvila. Kanske Konrad tills i morgon kommit på bättre tankar och lagt mina förmaningar på hjertat. Jag vill visst icke i onödan bereda honom obehag. Vi ska' be Gud förläna honom kraft att ståndaktigt motstå frestelsen.

— Ja, det ska' vi göra, instämde hustrun och hopknäpte andäktigt händerna till bön.

Inom en liten stund sofvo de båda makarne den rättfärdiges sömn.

Deras goda samvete var dem en mjuk hufvudkudde.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

Kuskens sista färd.

Så snart den nya dagen grydde, var bondfolket åter i verksamhet.

I dag förrättade de sina sysslor så ljudlöst som möjligt för att icke störa sina gästers sömn.

De hade redan arbetat flera timmar, och Maja stod just i begrepp att laga i ordning frukost åt gästerna, då Konrad, som nu först vaknat och stigit upp, visade sig.

Han frågade, om grefve Axel var vaken, och om denne redan frukosterat.

Maja lemnade den begärda upplysningen utan att likväl inlåta sig i något vidare samtal med Konrad.

Hon svarade, att grefven ännu icke visat sig, och att hon just stod i begrepp att laga i ordning frukosten.

Konrad förklarade, att han sjelf ville se efter, om grefven och Janne ännu voro vakna och då bjuda dem ned till frukost.

Janne hade redan vaknat, och han försäkrade, att grefven ännu icke alls låtit höra af sig.

— Männe jag ska' gå in och väcka honom? frågade Konrad.

— Hvad ska' det tjena till? Låt honom sofva! svarade Janne. Jag har ju först vid middagstiden beställt baronessan, och det är ju inte alls sagt, att hon kommer i dag.

Konrad lät det bero och gick åter ned för att företaga en promenad kring gården.

Men så snart han vikit om knuten på boningshuset och kastat en blick upp mot fönstret till grefve Axels rum, utstötte

han en svordom och rusade hals öfver hufvud tillbaka in i huset.

Janne kom emot honom.

— Hvad står på? Hvarför är du så upprörd? frågade han.

— Nedrigt! Grefven har bestämdt dragit oss vid näsan, skrek Konrad. Fort, följ mig! Det hänger en lina ned från gafvelfönstret, och det synes mig vara bevis för, att greve Axel i hemlighet gått sin väg.

— Konrad, talar du sanning? frågade Janne, bestört.

Kusken svarade ej.

Han mumlade en svordom för sig sjelf, rusade upp för trappan och stormade in i det rum, som blifvit anvisadt åt greve Axel.

Så snart han kastat en blick in i rummet, skrek han:

— Han är naturligtvis borta. Han har praktiserat sig ut genom fönstret, och vi stå här nu med lång näsa.

Konrads skrik tillkallade äfven gubben Larsson och dennes hustru.

Dessa blefvo icke mindre öfverraskade, när de hörde, att greve Axel aflägsnat sig på detta ovanliga sätt.

— Ser du det, Konrad, sade bonden i förebrående ton, det är det säkraste beviset för, att du stod i begrepp att begå en stor orätt. Herr grefven sjelf har misstrott dig och föredragit att fortsätta resan alldeles ensam.

— Dumheter! gnisslade Konrad. Vi menade ju väl med honom, och har han i hemlighet aflägsnat sig, då har han trampat sin lycka under fötterna.

Då föll Jannes blick på en breflapp, som låg på bordet.

Han tog papperet och genomögnade innehållet.

— Här har du det, Konrad, utbrast han harmset, grefven är borta. Han har i dagningen i hemlighet begifvit sig i väg. Han tackar oss, för det vi så vänligt antagit oss honom. Men eftersom han tänker tills vidare slå sig i ro på något ensligt ställe, der han kan få vara i fred, så föredrar han att lemna oss och härmed säga oss sitt sista farväl. Han tackar äfven Larsson för deras gästfrihet och har i bordlådan nedlagt en liten ersättning för deras besvär.

Konrad ryckte genast upp bordlådan och fann i den tio stycken nya bundrariksdalerssedlar.

— Se, här har morbror något för sin ärlighet. Eller kanske morbror äfven drar sig för att mottaga dessa pengar.

Hon tog biljetten och läste högt och i förargad ton upp innehållet.

— Nåväl, sade bondhustrun, i det hon tog hand om sed-larne, dessa pengar skall jag förvara, i händelse herr grefven skulle komma tillbaka och återfordra dem. Skulle herr grefven inte ha låtit höra af sig inom år och dag, så kunna vi antaga, att han frivilligt skänkt oss dem.

— Vi måste fort ge oss i väg, Janne, sade Konrad. Jag börjar nästan frukta, att grefven, som var svårmodig, gjort sig sjelf något illa.

— Men hvar ska' vi söka honom, Konrad? frågade Janne.

— Vi få välse, men söka efter honom måste vi, alldenstund han gått sin väg, utan sitt åkdon. Om vi nu ingenting kunna förtjena, så må han också ta igen sin vagn och sina hästar.

— Jag fruktar, Konrad, att du' ännu hyser onda afsigter, yttrade bonden i allvarsam, varnande ton.

— Bevare mig väl! Jag tänker visst inte på sådant. Ni mins väl, hvilket godt råd ni gaf mig i går qväll. Jag skall följa morbrors råd, och om jag ännu en gång kommer hit till er, så ska' ni ha all anledning att glädja er öfver mig.

— Det gifve Gud, Konrad! sade bonden. Lycklig du, om du lagt min varning på hjertat, och om du städe kommer ihåg den gamla sanningen, att ärlighet varar längst!

Konrad skyndade nedför trappan och bort till stallet.

Janne följde efter.

Hästarne, som redan för några timmar sedan af bonden erhållit foder, spändes för, och de båda lycksökarne foro efter ett kort afsked vidare utan att likväl bestämdt säga, hvar de tänkte fara.

Bondfolket gladdes sig mycket öfver, att främlingarne åter voro borta.

Om grefven velat stanna kvar hos dem längre, så hade de icke alls haft någonting deremot, men med Konrad och Janne ville de helst icke ha någonting att göra.

Konrad for till den en half mil derifrån belägna gästgifvargården, under det Janne redan under vägen stigit ur för att höra efter, om grefve Axel blifvit sedd i trakten.

Innan de skilts, hade de kommit närmare öfver ens om den plan, som de nu stodo i begrepp att först af allt utföra.

I denna plan ingick, att Janne fortast möjligt till fots skulle begifva sig till gästgifvargården.

När han kom dit, stod Konrad redan i begrepp att sälja hästarne och vagnen till en hästhandlare.

De blefvo också snart ense om priset, och att hästhandlaren icke gjort någon dålig affär, bevisade den omständigheten,

att han skyndsamt och med förnöjd uppsyn drog sina färde med sin vara.

Inte heller Konrad och Janne uppehöll sig länge på gästgifvargården.

Den förr i synnerhet hade mycket brådtom, och när han tyckte, att kamraten inmundigade väl mycket af den svenska nektarn, fann han sig föranlåten att tillrättavisa honom.

Omedelbart efter frukosten steg kusken upp för att gå.

Janne satt kvar för att ta sig ytterligare en styrktår.

— Kom nu och sitt inte här och sup dig full då vi ha så viktiga saker för händer! varnade Konrad sin kamrat.

Denne tömde sitt glas, och båda begåfvo sig i väg.

På gästgifvargården hade Janne skrivvit ett bref.

Nu styrde de kosan till den bestämda mötesplatsen, der de hoppades träffa Hilda.

Då de gått ett stycke och just som ifrigast höllo på att rådslå om, huru de lättast skulle kunna öfverlista baronessan och förmå henne att utbetala lösepenningen, foro de förskräckta samman, då de på ringa afstånd på vägen framför sig varseblefvo kammarherre Cedersvärd.

Kammarherrn, hvars namn någon annan, hvilken de ännu icke kunde se, ropat, hade icke varnat dem, och de fingo nu mycket brådtom att gömma sig.

Knapt hade de gjort det, innan de äfven fingo syn på polisen, som befann sig i kammarherrns sällskap.

Vi kunna lätteligen föreställa oss, hur rasande de båda lycksökarne voro öfver, att kammarherrn och polisen befunno sig här i omedelbar närhet af den plats, der de tänkte göra en god affär.

Ja, de misstänkte till och med, att kammarherrn fått veta något om deras plan, att han sökte sin son här i trakten och hade för afsigt att omintetgöra deras affär med Hilda.

Sedan de hemtat sig från den första förskräckelsen, beslöto de att smyga sig efter de båda männen för att om möjligt komma under fund med deras planer och afsigter.

Med stor ängslan tänkte de på, att femtio tusen riksdaler här stodo på spel, ty den summan hade de ju fordrat som lösen af Hilda.

Till deras stora ångest och förtrytelse styrde kammarherrn och dennes följeslagare kosan rakt bort mot det ställe, dit de bestält baronessan Hilda.

Med iakttagande af den största försigtighet följde de efter för att se, om baronessan var tillstädes, om hon skulle tala med

kammarherrn och derigenom förråda, att hon handlade i samråd med honom.

Plötsligt stannade Janne och hviskade hastigt några ord till Konrad.

— Har du sett henne, Janne?

— Ja visst, svarade denne. Hon stod der borta och gömde sig hastigt bland buskarne, hvilket ju bevisar, att hon sjelf blef förskräckt, när hon kände igen kammarherrn.

— Se så, var nu bara inte oförsigtig! varnade Konrad. Du vet ju bäst, att man inte får lita allt för mycket på denna qvinna. Hon kunde ju vara så full af fan, att hon i samråd med kammarherrn tänkte öfverrumpla och tillfångataga oss. Men det nöjet ska vi inte bereda henne.

De båda lycksökarne höllo en stund ögonen oafvändt fästa på den plats, der Hilda gömt sig.

Då sågo de henne åter komma fram och knyta handen efter kammarherrn och polisen, hvilka nu åter aflägsnat sig.

Efter en kort rådplägning närmade sig Janne Hildas gömställe.

Konrad stod på lur bakom ett träd och gaf derifrån akt på den scen, som strax derpå utspelades mellan Janne och Hilda.

Vi ha redan bevittnat denna scen och veta äfven, att Janne genom sitt fräcka uppträdande lyckades narra och öfverlista baronessan, så att hon verkligen till honom utbetalade femtio tusen riksdaler.

Alldenstund grefve Axel förliden natt ensam fortsatt sin väg, var det naturligtvis Konrads och Jannes afsigt att bara narra ifrån Hilda pengarne.

I brevet, som Janne i skogen lemnat henne, och i hvilket han sagt sig ha noga uppgifvit, hvar grefve Axel hölls fången, stod endast följande:

»Kära fröken!

Vi beklaga oändligt, att vi icke kunna stå er till tjänst, alldenstund grefve Axel förliden natt rymde ifrån oss. Det är rena sanningen. Vill ni ha igen honom, så måste ni nu sjelf söka honom. Mycken tack, för det ni till oss utbetalt lösepenningen, oakadt det i sjelfva verket icke mera fans någonting att utlösa. Vi träffas nog aldrig mera, det hoppas åtminstone

Edra båda goda vänner.»

Det var ju ej att undra på, att Hilda blef alldeles ursinnig, när hon såg, på hvilket djerft och oförskämdt sätt man narrat ifrån henne en så stor penningssumma.

John, som hållit sig gömd på något afstånd, skyndade på Hildas skrik genast till.

När han hörde, hur saken förhöll sig, och när han hastigt genomögnat de få raderna, blef han likaledes utom sig af vrede och skrek:

— Hvert togo de båda spetsbofvarne vägen? Vi måste ta ifrån dem pengarne. Denna himmelsskriande fräckhet måste bestraffas.

Hilda skyndade genast bort åt det håll, åt hvilket flyktingarne styrt kosan.

— Der borta springa de bofvarne, sade hon, då hon uppnått hälvägen.

— Så mycket bättre! svarade John. Vi ska' nog ta fatt på dem. Skrik inte och undvik så mycket som möjligt hvarje buller! Följ med mig, så springa vi här snedt öfver åsen och genskjuta de bofvarne på andra sidan.

Hilda efterkom genast denna uppmaning.

Konrad och Janne voro allt för segervissa för att tänka på, att någon fara kunde hota dem.

I sin segerglädje glömde de all försigtighet, och därför lyckades Hilda och John obemärkt komma ned i den djupa däliden på andra sidan bergåsen samtidigt med flyktingarne.

Just som de båda hänskrattande skurkarne på andra sidan om den i däliden framforsande bänken skulle skynda förbi den plats, der Hilda och John stodo gömda, afsköt de senare sina revolverar.

En svordom, och ett genomträngande skrik hördes nästan samtidigt, och under det Janne satte i väg, som om hin varit honom i hälarne, störtade Konrad till marken.

Han for emellertid strax åter upp och skrek, i det han ryckte upp sin revolver ur fickan och sköt på måfå:

— Satans mördarfölje! Jag ska' min själ betala er med samma mynt. — Hjelp! Janne! Hjelp!

Han rusade emot sina motståndare och såg dervid icke bäcken, som befann sig mellan honom och dem, innan han plum-sade i. I det samma utstötte han ett gräsligt tjut.

Nu hördes på något afstånd höga rop.

John, som just ämnade sätta efter den flyende Janne i afsigt att skjuta ned honom och frantaga honom pengarne, afstod nu visligen från denna sin föresats.

Äfven baronessan hade hört ropen och skriken.

I början tycktes hon tro, att det var den flyende Janne, som ropade på sin förolyckade kamrat.

Men plötsligt kände hon igen rösten.

Med ett halft undertryckt tjut af vrede ryckte hon i sista ögonblicket tillbaka John, hvilken just stod i begrepp att hoppa öfver bäcken, och skrek:

— Akta dig! Hör du inte, att kammarherre Cedersvärd kommer hitåt? Vi måste ge oss i väg härifrån; ty friheten måste vara oss kärare än de penningar, som den skurken Janne skojar till sig.

Utan att vidare besinna sig grep Hilda till flykten.

John, som såg, att Konrad försökte krafla sig upp ur vattnet, retades derigenom till vrede.

— Du hund! röt han. Dig ska' jag åtminstone knäppa till, så att du inte kan förråda oss.

Med dessa ord aflossade han ytterligare tvänne skott mot Konrad.

Att han å nyo träffat, bevisade den omständigheten, att Konrad upphäufde ett gräsligt nödrop.

— Der äro de.

— Ditåt måste vi.

Så ropade samtidigt den tillskyndande kammarherrn och hans följeslagare.

Hade John icke skjutit för andra gången, så skulle faran att bli upptäckta och igenkända för honom och Hilda varit vida mindre, ty kammarherrn och hans följeslagare hade just stått i begrepp att sätta efter den flyende Janne, hvilken de togo för upphofsmannen till den här begångna förbrytelsen.

Men när de hörde Johns sista skott, begrepo de situationen och insågo, att Janne endast genom flykten sökte undgå en hotande fara.

Genast begåfvo de sig åt det håll, hvarifrån de hört de båda sista skotten och nödropet.

Men äfven John insåg faran och sökte sin räddning i flykten, så snart han tillfredställt sitt hämndbegär.

Snart hade han upphunnit den flyende baronessan och fortsatte nu i hennes sällskap flykten.

De hade så pass stort försprång, att deras förföljare icke gerna kunde upphinna dem.

När kammarherrn och hans följeslagare uppnått det ställe, der träffningen mellan John och Konrad nyss stått, ådrog sig den senare genom sina jemmerrop deras uppmärksamhet.

Så snart de fingo syn på den svårt sårade, hvilken låg med mer än halfva kroppen i vattnet och krampaktigt höll sig fast i

en videbuske, skyndade de till och drogo upp honom ur vattnet samt lade honom på ången.

När de varnade, att han blödde, drogo de genast af honom rocken för att se efter, hur såret var beskaffadt.

Hur bestörta blefvo de ej, när de gjorde den upptäckten, att Konrad icke endast fått ett skrubbsår i halsen utan äfven ett skott midt i bröstet.

Såret i halsen gaf mindre anledning till allvarsamma farhågor, men så var det andra såret så mycket farligare.

Polisen förstod situationen och upplyste kammarherrn derom. Sedan han anlagt ett nödförband, tog han ur fickan upp en flaska, af hvars innehåll han hælde i Konrad några droppar.

Verkan deraf var nästan ögonblicklig.

Konrad slog upp ögonen och började tala.

— Hvilka I än mån vara, sade han, då han fick syn på de båda männen, så vill jag likväl säga er, hvad som här inträffat, på det att den skurkaktige John må bli bestraffad för sitt gudlösa dåd. Jag känner blott allt för väl, att jag icke har långt kvar att lefva . . .

— Säg oss först af allt ert namn! uppmanade kammarherrn den sårade.

Konrad sade sitt namn och tillade med ett bittert leende:

— Jag är öfvertygad om, att herrarne nu känna mig mycket väl.

— Vi ana, hvem ni är. Men till hufvudsaken: hvilka voro de personer, som traktade efter ert lif. Hvem var karlen, som ropade ert namn och uppmanade er att komma med?

Efter något betänkande berättade Konrad, hur allt förhöll sig.

Han skildrade också scenen mellan Janne och Hilda och anklagade den förre för att fegt ha lemnat honom i sticket.

— Ja, ja, stönade han, Janne tänkte endast på att föra pengarne, som han erhållit af baronessan, i säkerhet. Kanske har han rent af med beräkning lemnat mig i sticket för att ensam kunna behålla pengarne. Det är mycke' illa gjordt af honom; men för resten, hellre unnar jag honom pengarne, än att baronessan åter skulle ha fräntagit honom dem.

Kammarherrn fick nu af Konrad veta allt, hvad han behöfde veta.

Han fick också veta, hur det egentligen förhöll sig med det i Hjo mot Ellen föröfvade attentatet.

Polisen antecknade Konrads uppgifter.

Underrättelsen, att grefve Axel förliden natt ensam fortsatt sin resa, var naturligtvis mycket nedslående för kammarherrn; men å andra sidan var han också glad, att Axel genom flykten undgått fröken Silfverhielms stämplingar.

Kammarherrn föresatt sig emellertid att hos bondfolket taga reda på, huruvida Konrad talat sanning eller ej.

Kuskens berättelse lät verkligen mycket trovärdig.

— Hade jag lydt morbror Sven, jemrade sig Konrad, och hade jag afhållit mig från allt, hvad han betecknade som orätt, då vore jag ännu frisk och behöfde icke med fruktan, ångest och förskräckelse tänka på döden.

Polisen hälde ännu en gång i den sårade något af den stärkande drycken och förklarade sedan, att han skulle skynda till byn efter folk, så att den sårade kunde få lämplig vård.

Det enklaste hade varit, om de båda herrarne med det samma burit Konrad till byn, men den gamle kammarherrn var sjelf så svag, att han omöjligen tålde vid en sådan ansträngning.

För öfrigt fick man icke transporterera den sårade hur som helst, ty dennes tillstånd kunde då lätt försämrats.

Man måste anskaffa en bår och på denna transporterera honom till byn.

När Konrad hörde det, smålog han vemodsfultt och sade:

— Jag är tacksam för er goda vilja att hjälpa mig, men jag fruktar verkligen, att hjälpen nu kommer för sent. När ni kommer tillbaka, är jag säkerligen redan död.

— Jag ska' skynda mig, svarade polisen. Förlora inte modet! Kanske är Gud så nådig, att han låter er, den ångerfulle syndaren, behålla lifvet.

Sedan polisen aflägsnat sig, hälde kammarherrn då och då i den sårade en smula vin och gjorde följaktligen åtminstone allt, hvad han kunde för att lindra Konrads sista stunder. Kusken visade också sin tacksamhet härför genom att, så godt han kunde, besvara kammarherrns frågor; men den senare kunde icke undgå att märka, att hans tillstånd fort försämrades, så att den befarade katastrofen hvilket ögonblick som helst kunde inträffa.

Af detta skäl stälde han icke flera frågor till den sjuke utan lät denne vara i fred.

Medan Konrad talat och besvarat kammarherrns frågor, tycktes han icke, såsom nu var fallet, ha känt några plågor.

Han jemrade sig, och hans ansigtuttryck visade tydligt nog, hvilka plågor han led.

Men den befarade katastrofen inträffade icke ännu.

Kammarherrn var mycket glad, när polisen inom en stund kom tillbaka, åtföljd af tre karlar, hvilka medförde en bår.

Polisen blef helt förvånad, när han hörde, att den sårade ännu lefde.

Man lade honom varsamt på båren och så bar det långsamt i väg till byn.

Men man hann nått och jemt dit, innan kusken drog sin sista suck och anträdde den långa färden, från hvilken ingen återvänder.

De sista ord, han yttrade, voro:

— Morbror hade rätt. Förlåt mig! Bed för mig!

I kammarherrns och polisens närvaro uppsattes ett protokoll öfver Konrads död och orsaken dertill, och den tillkallade fjerdingssmannen tog sedan den hos den döde påträffade penningsumman i sitt förvar för att sedermera tillstålla antingen rätte egaren eller den dödes släktingar den samma.

Bud sändes genast till länsmannen med det uppsatta protokollet.

Kammarherrn och polisen begåfvo sig sedan till Sven Larssons gård, der de för de båda makarne skonsamt berättade, hvad som händt, och hur dyrt Konrad fått plikta för sin skuld.

De framförde äfven kuskens sista helsning och upprepade hans sista ord.

Kammarherrn erhöll nu bekräftelse på Konrads uppgift, att grefve Axel varit här hos bondfolket.

De båda herrarne dröjde qvar i bondgården några timmar och begåfvo sig sedan ut på spaning efter Hilda och John.

Men ingen kunde lemna några upplysningar om dem.

Då reste kammarherrn vidare för att söka sin son.

Det var hans heliga pligt att göra det; ty sedan han fått veta, med hvilka medel Hilda kämpade, fruktade han, att Hilda och hennes betjent kunde hämnas på hans son.

Hilda skulle icke ha skytt att begå ett brott äfven mot Axel, om denne, sedan hon åter snokat upp honom, afgjort vägrat tillfredsställa hennes vansinniga giftaslusta.

Tre dagar senare begrofs i all tysthet Konrad.

Hans släktingar uppfylde hans sista önskan: då han nedmyllades i jorden, uppsände de en brinnande bön till Guds tron om nåd för den i sina synder bortgångne. —

Kammarherrns sökande efter sin son var lika fruktlöst som polisens spaningar efter Hilda och John.

Då de båda senare erhöillo kännedom om Konrads död och polisens ifriga spaningar efter mördaren, funno de för

godt att rymma fältet för att undgå den straffande rättvisan.

Kammarherrn instälde tills vidare sitt sökande efter sonen, ty han erhöll en underrättelse från sin svärdotter, grefvinnan Ellen, hvarigenom han fann sig föranlåten att resa till henne, der hon nu vistades på sin landtegendom i närheten af Stockholm. Men hufvudsakligen beslöt han sig för att återvända till hufvudstaden af det skäl; att han önskade i Signes intresse sätta sig i förbindelse med kronprinsessan Lovisa.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

Vid fadershjertat.

Det dröjde ganska länge, innan kronprinsen blef fullt återställd från sin sjukdom.

Han vistades nu med gemål på Ulriksdals slott.

En solig förmiddag, då han satt ute i en doftande berså alldeles ensam med sin gemål, fattade han plötsligt hennes hand, tryckte den till sina läppar och hviskade:

— Förlåt, förlåt, Lovisa. Jag antar, att du vet, hvarför jag ber dig om förlåtelse, utan att jag närmare förklarar det. Jag har begått en svår synd mot ditt ädla hjerta, det inser jag nu, men jag lofvar härmed, att du icke mera skall få skäl att i hemlighet vara missnöjd med mig.

Hvad kronprinsessans vackra, milda ögon lyste af glädje, när hon hörde dessa ord af sin gemål.

— Tack, tack, min innerligt älskade Karl. O, tänk städe på dessa dina ord! Hvad jag skulle bli outsägligt lycklig, om jag viste, att du icke mera vore så flygtig i ditt tycke utan belönade min innerliga kärlek med trogen genkärlek!

*Der låg nu Fanne på lasarettet och klagade sin olycka
för de andra patienterna.*

— Tvifla icke derpå, min högsinta, ädla hustru! bad kronprinsen. Jag skall söka godtgöra, hvad jag felat mot dig och mot — Signe.

Han meddelade nu sin gemål allt, som oroade och nedstämde honom, och kronprinsessan tvekade nu icke längre att säga honom hvad hon redan gjort i Signes intresse.

Kronprinsen var djupt bedröfvad öfver, att kammarherre Cedersvärd förföljts af en sådan otur vid sina försök att finna Signe.

Och lika förbittrad var han, när han hörde, hvilken nedrig rol baron Örnsköld spelat.

När kronprinsessan för sin gemål berättade, hur frikostigt Ellen velat sörja för Signes framtid, skrattade han bittert.

— Åh, sade han, hon skulle säkerligen icke visat sig så frikostig, om hon icke vetat, hvilken stor orättvisa hon begått mot Signe. Ja, hon har tvifvelsutan skändligt missbrukat det förtroende, som jag satt till henne. Jag fruktar, att hon bedragit mig och handlat i samråd med Örnsköld. Men tyvärr kan jag ju icke förfara så strängt mot henne, som hon förtjenat. Du förstår mig nog. Men jag hoppas, att din qvinliga finkänslighet skall finna rätta vägen att på ett åtminstone någorlunda tillfredsställande sätt lösa dessa olycksaliga förvecklingar.

Kronprinsessan lofvade med glädje uppfylla sin gemåls önsknningar.

Hon erinrade sig nu också, att hon ännu icke läst kammarherre Cedersvärds senaste bref. Hon skyndade sig nu att öppna och läsa det.

Brevet innehöll den underrättelsen, att fru Beata Setterberg, som aflägsnat sig från sitt hem i Karleby och då tagit med sig Signes barn utan att redogöra för, hvart hon ämnade begifva sig, enligt all sannolikhet rest till Stockholm.

Grefve Axels betjent Frans hade nemligen lyssnat till ett samtal mellan baron Örnsköld och dennes förtrogne Trohlin, af hvilket samtal framgått, att fru Beata Setterberg vid sin ankomst till Stockholm blifvit omhändertagen af polismästaren.

Den senare viste följaktligen helt säkert, hvar hon och barnet för närvarande funnos.

Kammarherrn upplyste i brevet likaledes om, att han ofördröjligen ämnade återvända till Stockholm.

Ett par dagar senare infann han sig på Ulriksdal och fick nu befallning att med alla till buds stående medel söka taga reda på, hvad det blifvit af Beata och Signes barn.

Kammarherrn vände sig direkt till polismästare Dahlbom, hvilken knappast förmådde dölja sin förskräckelse, när han hörde hvad det var fråga om.

Han förnekade emellertid all vetskap om de båda ifrågasvarande personernas öde, men lofvade att genast låta spana efter dem.

— Dessa edra spaningar komma antagligen att med det allra snaraste krönas med framgång, sade kammarherrn, ty i annat fall kommer man att inleda en undersökning, och i ert eget intresse råder jag er att förebygga det.

Dahlbom befann sig i stor ångest och förlägenhet.

Han hade nemligen helt egenmäktigt olagligen låtit inspärta Beata Setterberg på spinnhuset, detta med direktörens vetskap och vilja. Signes barn hade han löst in på barnhuset, hvarifrån det blifvit utackorderadt till en torparfamilj i Frösunda.

När polismästaren beröfvat Beata hennes frihet, hade han hoppats derigenom skörda erkänsla och göra en god affär.

I sin ångest skyndade han nu till spinnhuset för att rådgöra med direktören, och följdén vardt, att Beata med det allra första bereddnes tillfälle att oantastad aflägsna sig från straffanstalten.

Men polismästarens fruktan för följderna af hans lagstridiga handlingssätt var så stor, att han fann för godt att undandræga sig ansvaret genom att afvika från hufvudstaden, dit han aldrig mera återvände.

Han viste, att, om han blifvit öfverbevisad om en förseelse, på samma gång många af hans andra ljusskygga handlingar skulle ha kommit i dagen, och därför begaf han sig, medan tid ännu var, i väg till Amerika. Han lät aldrig mer höra af sig, och man känner ej hans vidare öden. —

Men vi återvända nu till Signe, hvilken vi lemnade då hon i Nanny von Gegerfeldt funnit en trofast väninna och gästfritt blifvit mottagen i det hus, der den senare var sällskapsdam.

Både hennes vänner och fiender hade i Hjo förlorat hennes spår.

Den ihärdige baron Örnsköld lyckades emellertid med Trohlins tillhjelp åter uppspana henne, just som hon stod i begrepp att medfölja till hufvudstaden, dit herrskapet, hos hvilket hon bodde, ämnade resa på några veckors visit hos en der boende son.

Örnsköld och hans förtrogne följde Signe ovetande med på samma tåg, och den skurkaktige baronen lyckades efter an-

komsten till hufvudstaden utan svårighet förvissa sig om, hvar det omnämnda herrskapet med sin sällskapsdam och Signe togo sin bostad.

Nu fattade den beräknande Örnköld ett djerft beslut.

Han lät följande dag anmäla sig hos kronprinsen, just som denne återkommit till slottet efter en liten spatserridt.

Då kammartjenaren steg in och anmälde baron Örnköld, blef kronprinsen icke litet förvånad. Af kammarherre Cedersvärd hade han nemligen fått veta, hur förrådiskt och nedrigt baronen handlat, och det förvånade honom därför med rätta, att den senare vidare vågade träda inför hans ögon.

Emellertid beslöt han att tills vidare hålla god min i elakt spel för att deraf draga fördel.

Derför befalde han kammartjenaren bedja herr baronen stiga in.

Baronen väntade med ängslig otålighet i ett yttre rum.

Han var fullt medveten om det vågade i sitt tilltag.

Men han kände ju kronprinsens svagheter.

Af den senares intima förhållande till grefvinnan Ellen tänkte Örnköld draga största möjliga fördelen.

När kammartjenaren kom ut igen, frågade Örnköld, i det han tryckte en sedel i mannens hand:

— Är hans kunglig höghet vid godt lynne?

Kammartjenaren ryckte på axlarna.

— Hans kunglig höghet lekte med ridspöet.

— Det är väl inte något svar på min fråga, brummade Örnköld. Jag menar, om hans kunglig höghet är gladlynt eller allvarsam.

— Herr baron, hans kunglig höghet väntar er ju redan, svarade kammartjenaren undvikande och gick före.

Baronen skar tänderna.

Det syntes honom vara ett allt annat än godt tecken, att kronprinsen lekt med ridspöet.

Men här fans nu för honom ingen återgång, han måste nu träda inför kronprinsen, i hvilket lynne denne än befann sig.

Kammartjenaren öppnade dörren och ropade med hög röst in i rummet:

— Herr baron Örnköld!

Baronen steg in, och kammartjenaren stängde strax åter dörren efter den inträdande.

Denne senare kastade hastigt en forskande blick på den midt i rummet stående kronprinsens resliga gestalt.

Sedan bugade han sig djupt.

Kronprinsen höll i sjelfva verket ett ridspö i handen.

— Kom närmare! befalde han.

Baronen lydde.

Lurande såg han under de halvesänkta ögonlocken på kronprinsen, som nu tog plats i en stol.

— Hvad är ert ärende, herr baron? frågade kronprinsen.

— Jag kommer till ers kunglig höghet i en högst viktig angelägenhet, svarade Örnsköld.

— Låt höra!

— Jag har gjort en upptäckt.

— Förklara er tydligare!

— Jag måste bedja ers kunglig höghet först nådigast åhöra en liten inledning.

— Hvad skall inledning tjena till? Förklara er kort och bestämdt!

— Ers kunglig höghet, jag har i min sträfvan att efter bästa förmåga tjena er, utstått tusende faror, det kan jag utan öfverdrift påstå.

— Alldeles riktigt! Jag har verkligen redan hört mycket talas om edra hjeltebragder, men sorgligt nog har jag ej hört någonting, som skulle kunna lända er till heder.

— Ers kunglig höghet skall döma mildare, när . . .

— När?

— När ers kunglig höghet åhört mig och fått veta, att jag endast och allenast i min sträfvan att troget tjena . . .

— Sök nu inte förgylla edra handlingar, herr baron! inföll kronprinsen. Jag har ännu icke haft tillfälle att låta anställa en grundlig undersökning, på hvad sätt ni tjenat mig; men hvad som kommit till mina öron, är ingalunda egnadt att höja er i min aktning.

— Ers kunglig höghet skall strax döma annorlunda om min förtjenst.

— Godt! Så säg mig då, hvar Signe Karleman finnes!

— Ers kunglig höghet, jag vet endast, att Signe, förföljd af den hämndgiriga fröken Silfverhielm, irrar husvill omkring i världen.

— Inga undanflykter, herr baron! Ni vore icke här, om ni ej viste eller åtminstone med säkerhet anade, hvar Signe befinner sig. Derfor fordrar jag ett svar af er, och af detta ert svar kommer mitt förhållande till er för framtiden att bero.

— Nåväl, ers kunglig höghet, jag har verkligen en aning om, hvar Signe befinner sig.

— Tala!

— Först skulle jag för ers kunglig höghet vilja framlägga ett förslag, huru Signe Ekstam skall kunna räddas ur den högst obehagliga belägenhet, hvori hon råkat till följd af grefve Axel Cedersvärds omgifte.

— Nå-å?

— Ers kunglig höget, det gifves så att säga endast en utväg och en räddning för er.

— För mig?

— Ja.

— Hvad har jag med den här saken att skaffa?

— Ers kunglig höghet, Signes mor, som är en illasinnad, hämndlysten, och dumdrigtigt beslutsam qvinna, finnes ännu i lifvet, och hon är fast besluten att kompromettera ers kunglig höghet, om ni skulle vägra att snart åter förhjelpa Signe till en man, som i rang och anseende är ungefär likställd med grefve Axel Cedersvärd.

— Fortsätt!

— Ers kunglig höghet kände för flera år sedan sjelf mycket väl Signes mor.

— Vidare!

— Jag har med otrolig möda lyckats utgrunda, hvarför den ondskefulla qvinnan uppställt det vilkor, som jag nyss nämnde, och hvarför hon är så fiendtligt sinnad mot ers kunglig höghet.

— Jag hör. Fortsätt bara! Låt mig få veta ert egentliga ärende, herr baron!

— Den der hämndgiriga qvinnan heter Beata Setterberg, född Ekstam.

Kronprinsen ryckte lätt till.

— Denna fröken Ekstam stod en gång i ett mycket intimt förhållande till

— Den saken lemna vi derhän. Är det därför ni kommit hit?

— Ers kunglig höghet, jag vill rädda er, rädda er genom ett offer, hvilket det lyckligtvis icke blir mig så synnerligen svårt att bringa.

— Ni — ni vill rädda mig?

— Om ers kunglig höghet befaller, så är säkerligen faran inom kort bannlyst. Men jag måste i så fall bedja ers kunglig höghet om ett skriftligt samtycke till min plan, så att jag framför allt är i stånd att med det samma lugna den der Beata Setterberg.

Nå, låt mig då höra er räddningsplan!

— Ers kunglig höghet, jag är beredd att gifta mig med

Signe, om ers kunglig höghet godhetsfullt skriftligen intygar, att detta är er uttryckliga önskan. Fru Setterberg skulle då strax ge sig till freds, och ni behöfde icke vidare frukta att råka ut för det högst fatala obehaget, att damen i fråga öfver allt komme att utbasuna den hemlighet, som hon till för kort tid sedan förteगत till och med för sin egen dotter.

— Hvem ansvarar för, herr baron, att Beata lugnar sig och icke vidare rufvar på hämnd, om ni blir Signes man?

— Det vet jag ur allra bästa källa, ers kunglig höghet.

— Så nämn då denna källa!

— Beata har sjelf sagt det.

— Till er?

— Nej, inte direkt.

— Sjung ut! Jag är i sjelfva verket icke obenägen för att så mycket som möjligt i godo ordna denna angelägenhet; men jag måste då också se klart. Hvem har ni alltså fått veta det af?

— Af Dahlbom, ers kunglig höghet.

— Af polismästaren?

— Ja.

— Hur har han kommit att tala med Beata om sådana saker?

— Polismästaren hade att göra med henne på tjenstens vägnar. Men när han fick veta, att ers kunglig höghet önskade, att nåd skulle få gå för rätt, skyndade han sig att i godo ordna affären med fru Setterberg. Vid det tillfället yttrade hon, att hon ej ville försöka kompromettera ers kunglig höghet, om ni bara droge försorg om, att Signe erhöle en man af rang och anseende, och om ni för Signes skull blefve denne hennes man särskildt bevågen med all kunglig ynnest.

— Så, så. Men, herr baron, hur kan ni anse er värdig att blifva Signes man?

— Ers kunglig höghet, att jag gjort mig mycket förtjent om Signe och speciellt om ers kunglig höghet, det måste till och med mina fiender erkänna. Men för mig vore ett giftermål med Signe det härligaste mål, som jag någonsin kunde uppnå, ty jag älskar Signe, och jag skulle i kärlek bära henne på mina händer genom lifvet.

— Vet ni då, hvar Beata för närvarande vistas?

— Nej, ers kunglig höghet, det vet jag verkligen inte.

— Men hvar Signes barn finnes, det vet ni väl ändå?

— Jag? Nej det vet jag heller inte, svarade baronen dröjande.

— Åh jo, det vet ni nog, Örnsköld, och jag förklarar här-

med på det bestämdaste, att jag icke förr ger er något som helst löfte, än ni lemnat mig tillförlitliga uppgifter rörande barnets vistelseort.

— Ers kunglig höghet, jag skall redligen bemöda mig om att uppfylla er önskan. Ja, det är till och med helt naturligt, att jag måste skaffa reda på Signes barn, om hon skulle bli fullt lycklig i förening med mig. Men det vore ett ödesdigert missgrepp, om ers kunglig höghet gjorde mitt giftermål med Signe beroende af barnets återfinnande; ty Beata fordrar ett bestämdt resultat, om hon ej skall gifva sitt hat, sin hämndlystnad och sin vrede fria tyglar. Men hennes hat skulle i första rummet vända sig mot ers kunglig höghet sjelf. Korteligen, vill ers kunglig höghet i rätt tid förebygga en olycka med alla dess oberäkneliga följder, så är det alldeles nödvändigt, att ni redan i denna dag, ja, redan i denna stund fattar ett beslut och ger mig ett fullt bindande, skriftligt löfte. Fru Setterberg fordrar uttryckligen, att ers kunglig höghet på samma gång skriftligen uppger, hvem Signe egentligen är, det vill säga, hvem hon eger rätt att kalla sin far.

— Men, herr baron, om nu Signe afgjort skulle vägra att blifva er maka? frågade kronprinsen.

— Jag är fullt och fast öfvertygad om, att hon ej skall vägra uppfylla sin herr fars uttryckliga, välmenta önskan. Jag vet från säkert håll, hur mycket hon längtar efter att lära känna sin far, och för lyckan att bli delaktig af sin fars kärlek och omtanke skulle hon intet ögonblick tveka att följa mig till altaret.

— Så-å. Om ni är af den öfvertygelsen, herr baron, då vore det följaktligen orätt af mig, om jag icke ville förhjelpa den präktiga flickan till hennes lycka. Men naturligtvis måste då också ni å er sida göra allt för att så fort som möjligt ordna hela denna angelägenhet.

— Ers kunglig höghet, alldenstund det här är fråga om min egen lycka, så ligger det ju i mitt eget intresse att påskynda saken. Helst skulle jag redan i morgon dag vilja med Signe träda fram till altaret.

— Godt! Ni har ju hittills visat er vara en mycket klok och klyftig karl, och jag är öfvertygad om, att ni äfven för framtiden skall rättfärdiga detta mitt till er satta förtroende. Er plan har obestridligen den fördelen, att genom den sammans utförande alla obehag, som framkallats genom unge grefve Cederswärds omgifte, för alltid skulle undanröjas. Derför samtycker jag, förutsatt nemligen, att äfven ni samvetsgrant uppfyller mina vilkor.

— Med största nöje, ers kunglig höghet. Jag är och förblir er allerunderdånigaste tjenare och skall för detta bevis på er ynnest och nåd visa mig evigt tacksam.

Kronprinsen bjöd Örnsköld taga plats och sade sig vilja hemta skrifmaterialier för att skrifva ett kontrakt.

Han gick in i det angränsande rummet der hans gemål befann sig, och stängde dörren efter sig.

Han hade på sin gemåls inrådan beviljat Örnsköld denna audiens, och han hviskade nu hastigt några ord i hennes öra.

— Rätt så! Rätt så! svarade kronprinsessan gladt. Den skurken får inte tvifla derpå. Han måste vara så säker på sin sak, att han tror sig ha öfverlistat dig, tills han slutligen, då han kommer för att be dig infria ditt löfte, med förskräckelse märker, att han trots all sin slughet likväl blifvit öfverlistad af oss.

Några minuter senare vände kronprinsen tillbaka.

Kammartjenaren kom strax derpå in med skrifmaterialier.

Kronprinsen satte sig ned vid bordet och började ifrigt skrifva.

Då han slutat, uppläste han kontraktet högt för Örnsköld.

De i kontraktet uppställda vilkoren voro sådana, att det samma aldrig kunde bli bindande för kronprinsen.

Örnsköld förband sig att skaffa reda på Signes barn, att utverka åt sig Signes samtycke till giftermål med honom inom en bestämd tid och ej för någon menniska yppa, i hvilket förhållande fru Setterberg och Signe Karleman stodo till kronprinsen.

Kronprinsen å sin sida förband sig att icke lägga något hinder i vägen för baronens giftermål med Signe utan tvärtom understödja honom i hans sträfvan till detta mål, men han viste blott allt för väl, att Signe aldrig skulle samtycka till att blifva baronens maka.

Både kronprinsen och adjutanten undertecknade egenhändigt denna öfverenskommelse.

— Se så, sade kronprinsen, ni ser nu, att jag menar fullt ärligt med er, ja, att jag i alla afseenden tänker rikligen belöna er tystlåtenhet.

— O, jag är ers kunglig höghet af hjertat tacksam för den mig derigenom bevisade ynnesten och nåden! stammade den öfverlycklige, glädjestrålände baronen.

Han kunde emellertid icke helt och hållet undertrycka ett hänleende. Säkerligen tänkte han inom sig:

— Jag visste ju, att kronprinsen inte tordes säga nej, just emedan jag på ett fint vis hotat honom med den der hemlig-

lighetens avslöjande. Han skulle icke ha varit så medgörlig, om han icke viste, att han är helt och hållet i mitt våld.

— Ja, och nu måste vi ju ha hvar sitt exemplar, sade kronprinsen, i det han tog ett nytt pappersark och å nyo började skrifva.

Adjutanten nickade.

Kronprinsen skref med all ifver.

Örnsköld skrattade och tillät sig mindre vördnadsfulla gester bakom hans rygg.

Han hade ju ingen aning om, att kronprinsessan såg, hur simpelt han bar sig åt.

Hade hon icke förut varit fullt öfvertygad om Örnskölds falskhet och låghet, så skulle hon nu ha fått sina ögon öppnade.

Kronprinsen hade snart slutat sitt arbete.

Äfven detta kontrakt undertecknades af bägge, sedan Örnsköld först förvissat sig om, att ordalydelsen i det senare var fullkomligt lika med den i det förra.

— Se så, välj nu, hvilket ni behagar! sade kronprinsen.

Örnsköld vek ihop det ena papperet och stoppade ned det i sin plånbok så fort, som om han fruktat, att kronprinsen ännu i sista ögonblicket kunde ångra och ändra sitt beslut.

Sedan steg han upp och uttryckte i svassande ordalag sin tacksamhet.

— Det är bra, det är bra, afbröt honom kronprinsen med ett förtroligt leende. Men nu, min käre Örnsköld, fortfor han, kan ni väl åtminstone till mitt lugnande säga, om ni redan vet eller åtminstone anar, hvar Signes barn och Signe sjelf befinna sig.

— Jag ber ers kunglig höghet fritaga mig derifrån och vara förvissad om, att jag inom den allra kortaste tid, kanske redan i morgon eller öfvermorgon, men allra senast, såsom jag hoppas, inom loppet af en vecka skall ha uppfyllt alla mina förpligtelser.

— Skönt! Det gläder mig. Jag väntar alltså att inom kort åter få höra af er. Och nu önskar jag er mycken lycka, herr baron, sade kronprinsen med en nådigt nedlåtande gest. Jag hoppas, att vi rätt snart få fira en glad förlofningsfest.

— Jag skyndar, jag skyndar, ers kunglig höghet, svarade baronen, att med fördubblad ifver fortsätta mina efterspaningar.

— Skönt! Vi träffas alltså rätt snart åter, herr baron.

Örnsköld bugade sig djupt och lemnade rummet.

Kronprinsen skyndade genast in i det angränsande rummet till sin gemål och sade:

— Nå-å, har du hört på hvad sätt jag fångat den fräcke lycksoökaren?

— Ja visst, svarade kronprinsessan. Han inbillar sig ega ett värdefullt dokument, och då kommer han en vacker dag ej att ega det ringaste anspråk på uppfyllandet af dina förbindelser, ty säkerligen kommer han att blindt gå i den fälla, som du så skickligt utställt för honom.

— Ja, naturligtvis kommer han att göra det, ty han har förlorat spelet, så snart han för någon människa yppar hemligheten. Jag har icke sagt, att Signe härvid utgör något undantag, alltså har han äfven förlorat, om han för henne uppdagar hennes börd's hemlighet. Men Signe skulle aldrig skänka honom det ringaste förtroende, om han icke först upplyste henne om, hvarför jag beslutat antaga mig henne med sådan faderlig omsorg. Korteligen, han är fångad, och hans giftermålsplans fullständiga strandande skall blifva ett af de kännbaraste straffen för hans ohederlighet. Han skall tjena mig utan att någonsin få njuta frukterna af sin verksamhet. —

Kammarherre Cedersvärd hade begifvit sig ut till Ellen till hennes landtegendom, dit hon nu dragit sig tillbaka.

Hennes mans spårlösa försvinnande hade gripit henne mycket djupt, och hon såg så nedstämd och lidande ut, att till och med hennes svärfader kände upprigtigt medlidande med henne.

Han förmådde emellertid icke trösta henne, ty hon var sjelf otröstlig öfver, att han trots alla försök icke kunnat återfinna sin son.

Såväl han som Ellen fruktade, att den oberäkneliga fröken Silfverhielm bortfört Axel som fånge med den fasta föresatsen att icke frigifva honom, innan han högtidligt lofvat att skilja sig från Ellen och i stället gifta sig med Hilda.

Då kammarherrn återkommit till hufvudstaden, blef han der af en ren tillfällighet vittne till ett uppträde utanför hotell Rydberg.

På nämnda hotell hade nemligen den familj, hos hvilken Signe vistades, tagit sin bostad, och dit hade Örnsköid efter sin audiens hos kronprinsen begifvit sig för att söka träffa Signe.

Baronen var nu så segerviss, att han gick mycket bröstgänges och pockande till våga, ty han var öfvertygad om, att han, om han bara träffade och fick tala med Signe, utan svårighet skulle kunna utverka sig hennes samtycke till att blifva hans maka.

Emellertid bar det sig icke bättre, än att han vid sin ankomst till hotellet på förhand upptäcktes af Signe, hvilken naturligtvis blef ytterst förskräckt och besvor sin omgifning att skydda henne mot denne hennes samvetslöse fiende.

I följd häraf stötte baronen på ett oväntadt motstånd, då han ville begifva sig till den af Signes värdfolk förhyrda våningen.

Han vägrades tillträde till den samma, och då han ville tilltvunga sig inträde dit och ej i godo kunde förmås att åter aflägsna sig, blef han afett par vaktmästare på ett temligen omildt sätt förpassad utför trappan och sedan ut på gatan. Han fann nu för godt att aflägsna sig och förbannade sin oförsigtighet att ha gått till väga på detta sätt.

Kammarherre Cedersvärd gick förbi hotellet just i det ögonblick, då baron Örnsköld blef utkörd, och han kunde icke lägga band på sin nyfikenhet att få veta orsaken dertill. Det förvånade honom också i högsta grad att finna baron Örnsköld här i hufvudstaden; det hade han ingalunda väntat sig.

En af vaktmästarne upplyste honom beredvilligt om orsaken till detta uppträde, och kammarherrn fick på så sätt till sin stora glädje och öfverraskning veta, att Signe Karleman fans här.

Han anhöll om ett samtal med henne, hvilket äfven beviljades, och den djupt skakade Signe blef nu sent omsider invigd i sin börds hemlighet, hon fick nu också veta, hur det egentligen förhöll sig med hennes mors dystra hemlighet.

Hon kunde med afseende på sin mors öde icke göra kronprinsen någon förebråelse; ty Beata var ju själf skulden till sin olycka.

Och icke heller kunde Signe förebrå kronprinsen att han störtat henne i olycka genom att beröfva henne hennes man.

Hon insåg, att kronprinsen själf blifvit bedragen, och att han delvis äfven befunnit sig i en så pinsam belägenhet att han genom en i hofkretsar icke så sällsynt utväg velat på ett så anständigt sätt som möjligt öfverskylla sin egen förviljelse.

Kammarherrn framhöll så mycket, som var egnadt att urskulda kronprinsens felsteg.

Men hvad som gjorde Signe så mycket hänsynfullare i bedömandet af kronprinsens svagheter, var den omständigheten, att han var — hennes egen far, och att han icke endast uppriktigt ångrade sina felsteg, utan att han äfven efter bästa förmåga sökte godtgöra dem.

Dertill kom, att kammarherrn försäkrade henne, det kronprinsen redan gifvit befallning om, att hennes barn skulle tillrättaskaffas, och att baron Örnköld den der gången enligt all sannolikhet gjort sig skyldig till mened.

Kunde det bevisas, så kunde grefve Axels giftermål med Ellen förklaras olagligt. Men skedde det, då hade den intriganta Ellen bedragit sig sjelf, och Signe kunde hoppas att åter blifva sin Axels maka.

Men kammarherrns försök att förmå Signe med det samma medfölja till Ulriksdal voro fruktlösa: Signe förklarade, det hon ingalunda ville nalkas det höga paret såsom en person, dender tigger om en allmosa.

Grefve Cedersvärd aflägsnade sig, och redan samma dag mottog Signe besök af kronprinsessan i egen hög person.

Genast vid sitt inträde skyndade den förnäma damen med utbredda armar emot Signe och utbrast:

— Min fröken, o, hvad det gläder mig att lära känna er! Kom i mina armar, ty jag svär vid Gud, att jag med glädje är beredd att anse och älska er som mitt eget barn. Er berättigade längtan efter ett älskande modershjerta kan bli stillad, om ni vill gifva mig en moders rättigheter. Bannlys allt misstroende mot mig och min gemål, och både i hans och mitt eget namn ber jag er, kom till mitt bröst och lofva att följa mig till min gemål, hvars längtan efter er är lika stor som min högaktning och beundran för er.

Signe hade vid åsynen af kronprinsessan blifvit märkbart blekare. Hon såg forskande in i den höga damens ädla ansigte, men det såg ut, som afhölls hon genom en eller annan betänklighet från att efterkomma kronprinsessans önskan.

— Nå-å, mitt kära barn, sade kronprinsessan Lovisa med sin välklingande röst, då hon märkte Signes tvekan, är ni icke sjelf glad öfver, att ni i mig funnit en älskande moder, och att min gemål längtar efter det ögonblick, då han kan få sluta er till sitt fadershjerta?

— O, ers kunglig höghet, hviskade Signe, jag skulle så gerna, ack, så gerna anförtro mig åt er; men när jag fick se er, kom jag ovillkorligen att tänka på, att jag, när min Axel gifte om sig, skref ett bref till er, att ni lemnade det samma obesvaradt och stillatigande åsåg, hurusom jag störtades i olycka.

Kronprinsessan ruskade på hufvudet.

— Är det så, som ni säger, svarade hon, då förvånar det mig verkligen icke, att ni på sätt och vis tycks misstro mig. Men, kära fröken, jag försäkrar er, att jag tyvärr aldrig erhållit

något bref från er. Hade jag fått ert bref, så skulle jag ha ansett det som min heliga pligt att från er afvända olyckan, till och med om jag derigenom skulle ha ådragit mig min gemåls misshag. Jag har ingen aning om, att ni skrivit till mig eller hvad ni ville meddela mig. Icke heller min gemål vet någonting derom, ty eljes skulle han åtminstone efteråt ha sagt mig det. Enligt all sannolikhet har den skändlige baron Örnsköld eller någon af hans handtlångare uppsnappat och behållit brefvet.

Liksom bedjande räckte kronprinsessan den bleka Signe, hvilken af glädje började gråta, handen.

Signe fattade hastigt den framsträckta handen.

Det gick liksom en magnetisk ström genom hennes späda gestalt. Plötsligt föll hon på knä för kronprinsessan och pressade hennes hand mot sina skälfvande läppar.

— Tack, tack, allernådigaste fru kronprinsessal sade hon. Jag anförtror mig helt och hållet åt er och ber om er ynnest och kärlek.

Då slog kronprinsessan sina armar kring Signe och drog henne med lidelsefull innerlighet till sitt bröst.

— Rätt så! jublade hon. Signe, mitt kära, älskade barn, icke sant, nu gifves det ju icke längre mellan oss något missförstånd. Nu vet du, hvem som är din far, nu vet du också, hvem som med glädje vill vara dig en trogen, öm och kärleksfull moder, och från och med denna stund skall du tala lika förtroendefullt med mig som en mor med sin dotter. Inför världen må jag bära kronprinsessans titel, men gent emot dig är jag endast den trognaste moderliga väninna, med hvilken du bör umgås utan etikettens bindande tvång. Kalla mig mor! jag skall derigenom känna mig mera hedrad, än om du gäfvit mig alla andra titlar.

Kronprinsessan smekte och kyste Signe och slöt henne upprepade gånger i sina armar.

En liten stund senare var Signe i kronprinsessans sällskap på väg till Ulriksdal.

Vi kunna lätteligen föreställa oss, hur våldsamt Signes hjerta klappade vid tanken på, att hon nu skulle träda inför den förnäme man, om hvilken hon hittills icke vetat, att han var hennes far.

Efter en jämförelsevis kort färd anlände man till lustslottet.

Inom några ögonblick skulle en afgörande vändning inträda i Signes lif.

Hon var också fullt medveten om denna stunds höga vikt

och betydelse, och hon kände också, att det komme att bero af det sätt, hvarpå kronprinsen i denna stund bemötte henne, om hon skulle kunna förlåta honom den henne tillfogade orättvisan och älska och ära honom som en far.

Kronprinsessan bjöd Signe sin arm, en kammartjenare öppnade dörren, och de båda damerna inträdde i den salong, i hvilken kronprinsen uppehöll sig.

Den senare stod midt i rummet, och då Signe inträdde, gick han emot henne, utsträckte bedjande båda händerna och yttrade med af sinnesrörelse darrande röst:

— Välkommen, mitt barn, mitt älskade barn, till din fars hus. Hjertligt välkommen och var förvissad om, att jag väl-signar denna stund! Mitt barn, mitt älskade barn, äntligen har jag funnit dig. Nu skall jag hålla dig skadeslös för allt, hvad du måst lida. Jag vet nog, mitt barn, hur påkostande det käns för dig att närma dig mig i hvilken du kanske rent af sett din fiende. Jag vet, mitt barn, hur mycket jag felat, jag vet också, att jag egentligen icke har rättighet att göra anspråk på din kärlek; men mitt hjerta längtar efter dig. Blodsbandet binder oss vid hvarandra och fordrar befallande sin rätt. Det är, det säger jag till min tröst och ursäkt, icke mitt fel, att jag först i dag får helsa dig som mitt barn; men jag skall icke endast redligen söka godtgöra hvad jag felat mot dig utan äfven på det redligaste sträfva efter att tillvinna mig din aktning och kärlek. Du skall blifva lycklig, min stackars Signe, det är din fars önskan och vilja. Gud gifve, att jag snart återfunne din mor, så att du af henne kunde få höra, att det icke var mitt fel, att du icke förr lärt känna och älska din far! Ack, mitt barn, om jag ändå förlänge sedan fått ega dig; mången olycka skulle derigenom ha varit förebyggd. Emellertid ber jag dig nu, Signe, mitt älskade barn, förlåt din far och visa detta derigenom, att du tillåter mig trycka dig till mitt fadershjerta!

Signe var så djupt rörd, att hon grät.

Kronprinsessan tog henne nu vid handen, förde henne fram till sin gemål och yttrade:

— Se, Signe detta är din far. Förlåt det skedda och hoppas på en skön, en härlig framtid, hoppas på din förlorade lyckas återkomst.

Då utbredde Signe plötsligt sina armar, slog dem omkring kronprinsens hals och utbrast.

— Min far, min far, jag vill ju älska er. Men nu begär icke nu några ord af mig! Jag är ännu allt för mycket uppskakad af den så oväntade lyckan. Låt mig hvila vid fadershjertat och välsigna — välsigna ert barn!

FEMTIOÅTTONDE KAPITLET

Det sista försöket.

Så snart betjenten Frans blifvit utskrifven från lasarettet, sökte han återfinna sin herre, och han följde i detta syfte grefvinnan Ellens, baron Örnskölds och kammarherre Cederswärds spår, hvilka alla ledde till Stockholm.

Trots ifrigt sökande förmådde han dock icke der återfinna grefve Axel: deremot fick han reda på allt, som der och på Ulriksdals slott tilldragit sig, och som var af intresse för hans herre.

Att den senare ingen gång återvändt till Stockholm, det fick betjenten så småningom klart för sig, och därför begaf han sig åter ned på spaning till den trakt, der han blifvit skild från honom.

Lyckan gynnade honom öfver all förväntan. Under sina ströftåg i trakten mellan Hjo och Jönköping fann han en dag invid landsvägen en man, som låg der och jemrade sig, och som tydligen hade orsak dertill, ty han var illa tilltygad och blödde ur flera sår i hufvudet och ansigtet.

Likt den barmhertige samariten antog sig Frans den sårade och ombestyrde, att han blef inforlad till lasarettet i närmaste stad. Främlingen uppgaf sig vara grefve Cederswärds betjent, hvilken uppgift naturligtvis väckte grefve Axels verkliga betjents uppmärksamhet i högsta grad, och genom att utfråga främlingen erhöll han nu en mycket god ledning vid sina spaningar efter sin försvunne herre.

Läsaren har nog redan gissat, att främlingen, som af betjenten Frans här anträffats i ett så bedröfligt tillstånd, ej var någon annan än vaktaren Janne.

De penningar, som han afpressat baronessan Hilda, och

som han efter Konrads plötsliga död ensam behållit, hade ej bringat honom någon välsignelse.

Tvärtom, han hade genom oförsigtigt skryt ådragit sig ett par tvetydiga existensers lika tvetydiga uppmärksamhet.

Af dessa hade han sedan blifvit öfverfallen, sönderslagen och rånad.

Betjenten Frans lät, som sagdt, forsla honom in till staden, på det att han der måtte erhålla nödig läkarvård.

Nu låg Janne der på lasarettet och klagade sin olycka för de andra patienterna.

Hans enda tröst var, att, såsom han fått veta, hans förra husbonde, doktor Weisler, sent omsider råkat i rättvisans händer och nu satt inom lås och bom.

Skadeglädjen häröfver gjorde Janne något mildare stämd mot det oblida ödet. —

Men vi återvända till Frans. Vägledt af Jannes upplysningar, lyckades verkligen den trogne betjenten återfinna sin herre.

Axel, hvars helse på sista tiden rubbats i sådan oroväckande grad, hade slagit sig i ro ute på rama bondlandet för att der i ostördt lugn kunna återvinna helse och krafter.

Men när nu betjenten återfann honom och berättade, hvad som tilldragit sig i hufvudstaden, beslöt Axel att återvända dit för att på nära håll kunna följa händelsernas gång.

Emellertid hade baron Örnsköld börjat misstänka, att kronprinsen icke menade så alldeles ärligt med sitt löfte.

Sedan han satt sig i besittning af Signes barn och fört det till en person, på hvilken han trodde sig kunna lita, begaf han sig med Trohlin och dennes själsfrände, som han för ändamålet leggt, ut till närheten af Ulriksdal och lade sig der på lur.

Han hade nemligen föresatt sig att hämnas och därför uppgjort en plan att enlevera Signe.

Och slumpen kom honom här till hjälp. Signe, som haft besök af sin goda väninna Nanny Gegerfeldt, hade följt denna ett stycke på hennes återresa till staden.

Då hon sedan ensam gick tillbaka till slottet, passade Örnsköld och hans medhjelpare på, bemäktigade sig henne och förde henne till en i närheten i beredskap stående vagn.

— Om ni är förständig, sade baronen, till den dödligt förskräckta Signe, så skall ej ett hår krökas på ert hufvud, ty jag har icke enleverat er för att tillfoga er något ondt utan bara för att tvinga er herr far, kronprinsen, att infria det löfte, som han muntligen och skriftligen gifvit mig. Tvifvelsutänkt vet ni sjelf, att er herr far och jag kommit öfver ens om, att ni

skall blifva min fru. Men jag misstänker, att er herr far tänkt dra mig vid näsan, och därför har jag förekommit honom, i det jag sjelf hemtat min brud. Jag är för klok att låta bedraga mig på lönen för all min möda. Korteligen, kronprinsen får ej igen sin dotter, innan denna frivilligt blifvit min fru.

— O, hvad ni är för en stor usling! utbrast Signe. Hvad har jag gjort er för ondt, eftersom ni bedragit mig på all min lefnadslycka, eftersom ni oupphörligt förföljer mig och förolämpar mig med edra vedervärdiga kärleksförklaringar, med edra skamliga anbud?

Örnsköld brast ut i ett gällt skratt.

— Der ha vi det ju, sade han. Edra ord äro ju det bästa beviset för, att ni ännu icke alls tänkt på att blifva min fru. Hade kronprinsen haft allvar med sitt löfte, så hade han naturligtvis för länge sedan förberedt er på detta ert giftermål. Han har på det allra bestämdaste lofvat att understödja mig i mitt frieri. Men har han varit falsk mot mig, då har han uppgjort räkningen utan värden. I värsta fall skall det inte genera mig att offentligen belysa åtskilliga skuggsidor. Men jag antar, att ni är klok nog att icke låta det gå derhän, utan att ni i stället försöker godtgöra er fars himmelskriande orättvisa genom att frivilligt blifva min maka.

Signe såg med af vrede flammande ögon på baronen och utbrast häftigt:

— Aldrig, aldrig i lifvet blir jag en menedares maka. Jag vill ej ha det ringaste att göra med en person, som störtat mig i olycka, och som icke ens ryggat tillbaka för att på det nedrigaste sätt förråda sin bästa vän. Ni har inte alls någon rättighet att pocka på, det hans kunglig höghet skall infria sitt löfte, ty ni har redan mer än en gång brutit kontraktet med honom. Och om jag också är vanmäktig gent emot det råa våldet, så vill jag dock hellre dö än blifva en menedares maka.

Signe hade rätt, då hon kallade baronen en menedare, ty hon hade blifvit fullt lagligt vigd vid Axel, och Örnsköld hade ju svurit på motsatsen. Det var emellertid nu bevisadt, att Axel och Signe voro lagligen gifta.

Örnsköld smålog försmädligt.

— Det få vi väl se, sade han. Man dör inte så lätt. Om ni vill ha igen ert barn, så måste ni nog kapitulera och blifva min fru.

Signe pressade i sin förtviflan händerna för ansigtet och utbrast klagande:

— O, Gud, rädda mitt barn ur denne bofs våld och ointetgör hans anslag!

— Nå ja, ni har ju god tid att tänka på saken, fortfor Örnsköld vårdslöst. Jag skall icke vara nog grym att längre beröfva er lyckan af en återförening med ert barn. Inom en timme ska' ni få återse er Lilli, och sedan skola vi i godo i allsköns lugn underhandla med hvarandra.

— Vill ni verkligen återgifva mig mitt barn, herr baron?

— Ja visst! Jag skall hålla mitt löfte bättre än kronprinsen sitt. Inom en timme har ni med all säkerhet igen ert barn, och sedan skall jag genast sända ett tillförlitligt bud till kronprinsen och i ert eget intresse uppmana honom att hålla sitt löfte och fortast möjligt ordna saken.

Signe teg. Först af allt var hon ju angelägen om att återfå sitt barn.

Vagnen rullade bort med stark fart och vek inom en stund af från landsvägen in på en smal biväg.

Vid pass en timme senare stannade den, och Örnsköld uppmanade nu Signe att stiga ur och frivilligt följa honom.

Signe insåg, att det skulle ha varit gagnlöst att nu trotsa baronen, därför efterkom hon uppmaningen.

Baronen lemnade Trohlin ett till kronprins Karl adresserat bref med tillsägelse att fort återvända till Ulriksdal och hemta kronprinsens svar.

Trohlin vände om och var snart försvunnen med vagnen. Nu bad baronen Signe följa med. Den andre karlen, som hjälpt till att enlevera henne, följde på behörigt afstånd efter.

Baronen förde Signe ett stycke bort från vägen till en ensam belägen stuga. Då de kommo dit, öppnades ett fönster, och en äldre qvinna visade sig med ett barn på armen.

Så snart Signe fått syn på barnet, utbrast hon:

— Lilli . . . ja, det är verkligen min lilla älskling.

Utan att akta på baronens ord skyndade Signe in i huset. Redan några ögonblick senare höll hon sitt barn i sina armar och betäckte dess lilla näpna ansigte med heta kyssar.

På en vink af baronen lemnade den gamla qvinnan rummet. Inom en stund kom Örnsköld åter fram med sitt giftermålsförslag. Han bad Signe till kronprinsen skriva ett bref och deri förklara sig villig att blifva baronens maka.

Ville inte Signe göra det, så skulle han åter låta fråntaga henne barnet och förhålla henne det samma, tills hon uppfyllt hans önskan.

Signe viste sig ingen annan råd än att utbedja sig betänketid till följande morgon. Örnsköld beviljade henne det, i all

synnerhet som han var öfvertygad om, att ingen kunde upptäcka detta hans gömställe. Han hoppades följande morgon också vara i besittning af kronprinsens svar och trodde, att denne nödtvunget skulle gifva sitt samtycke.

Skref bara kronprinsen i den andan, då, så hoppades Örnsköld, skulle Signes motstånd genast vara brutet.

Signe uppstälde det vilkoret, att hon ville vara ensam.

Örnsköld samtyckte skrattande härtill och drog sig tillbaka in i en angränsande kammare, sedan han rådt sin vackra fånge att icke vidare företaga några rymningsförsök.

Dagen förflöt, och natten inbröt. Signe var fast besluten att stanna uppe hela natten. Plötsligt hörde hon en häftig knackning på fönstret till den kammare i hvilken baronen befann sig. Samtidigt hörde hon också en person ropa:

— Rädda er, herr baron! Förräderi! Folk kommer hitåt. Er betjent tycks antingen ha begått någon stor dumhet eller för snöd vinnings skull förrådt er.

Signe hade redan på qvällen reglat dörren till kammaren, på det att baronen icke skulle komma i tillfälle att under natten till äfventyrs bli sårande närgången mot henne. Nu hörde hon, att baronen försökte öppna dörren.

Då det icke lyckades, började han svära och försökte med våld spränga upp dörren. Men samtidigt hörde Signe också, att den person, som stod på vakt utanför stugan, grep till flykten.

Då stötte Signe upp fönstret, tog barnet på armen, steg med tillhjälp af en stol upp i fönstret och svingade sig ut i det fria.

Nu ilade hon bort åt det håll, hvarifrån hon hörde folk närma sig. Men hon hade icke hunnit långt, innan hon bakom sig hörde baronens snabba steg.

Att det var Örnsköld, som förföljde henne, det hörde hon genast på rösten. I sin ångest utstötte hon ett nödrop.

— Vi komma, vi komma, Signe. Din Axel är här, ropade en röst.

Med bevingade steg ilade Signe emot de ankommande.

Då small bakom henne ett skott, hvilket Örnsköld i blindt raseri affyrat!

— Lefvande ska' de inte finna dig, skrek han och sköt å nyo.

Lyckligtvis träffade icke skotten. Baronens rusade i blindt raseri efter den flyende Signe.

Plötsligt sprang en person fram från sidan, grep honom och kastade honom till marken.

— Hitåt! Hitåt! ropade grefve Axel, ty det var han, som kastat sig öfver baronen. Signe, var inte rädd längre; jag har redan tillfångatagit menedarskurken.

Flera män, i spetsen för dem den trogne Frans, voro genast framme. Då, just som man ämnade fångsla fången, rusade en kvinna fram på skådeplatsen och skrek:

— Hvar han I den skurken, som förstört mitt barns lycka? Ha, ha! Här — här ligger han ju. — Skurk der! röt hon åt baronen, hvars händer Frans nu hopbundit med ett snöre. Jag, en kvinna, skall gifva dig den välförtjenta lönen för alla dina bofstreck, för meneden, genom hvilken du störtat mitt barn i olycka.

Qvinnan tycktes icke alls märka sin omgifning. Som en furie rusade hon på baronen, och lät knölpåken, som hon höll i handen, med fabelaktig hastighet hvina ned på hans rygg.

— Dö, ditt odjur! skrek qvinnan, under det kraftiga slag haglade ned på baronen. Du skall inte en gång till göra mitt barn olyckligt.

— Beata! Min mor! Min mor! skrek Signe och närmade sig hastigt. Ja, det är verkligen du. Min mor, bry dig inte om denna elaka menniska! De ord, som du nyss yttrat, bevisa ju, att du redan fått veta, det jag ej är någon fallen varelse, utan att jag är min innerligt älskade Axels lagliga maka. Min mor, ack; så bra, att du kom! Du kommer i behaglig tid. Axel är här och jag släpper honom ej, innan han följer med mig till min hjertegode far, till honom, min mor, som för min och mitt barns skull med glädje förlåtit dig allt, hvad du i ett anfall af svartsjuka felat mot honom. Men han der, den skurken Örnsköld, som gjort mig och flera så olyckliga, skall icke undgå sitt straff. Den menedaren skall aldrig mera finna tillfälle att korsa vår lefnadsbana.

Då for baronen, hvilken Beatas obarmhertiga slag i början aftvingat höga jammerskri, och som sedan legat der orörlig, plötsligt upp. Han hade lyckats befria sina händer och få fatt i revolvern, på hvilken han legat.

— Dö! skrek han och affyrade blixtsnabt ett skott mot Signe samt vände ögonblickligen derpå vapnet mot sig sjelf.

FEMTIONONDE KAPITLET.

Försonade fiender.

Grefve Axel ryckte i det afgörande ögonblicket Signe och hennes mor åt sidan, så att den kula, som Örnsköld ämnat åt Signe, icke träffade sitt mål.

Men kulan, som han afskjutit mot sig sjelf, träffade, det kunna vi ju med skäl säga, lyckligtvis så mycket säkrare.

Örnsköld störtade, dödligt sårad, till marken. Han hade nu totalt förlorat sitt vågade spel och hade genom sjelfmord undandragit sig det dryga ansvar, som i annat fall skulle ha drabbat honom.

Grefve Axel förde Signe något afsides och omtalade för henne, hur det kommit sig, att han, hans betjent, Beata och baron Hugo Ekstam, i hvilkens sällskap befunno sig detektiven Wallén och några tjenare från slottet, erhållit kännedom om det inträffade och i rätt tid kunnat ila henne till hjälp.

Beata hade på de ej långt från slottet belägna värdshuset, der Trohlin ämnat qvarlemnna skjutsen, kommit i tillfälle att lyssna till ett samtal mellan Trohlin och kusken, hvilket samtal rört sig kring den lyckade enleveringen.

Beata hade då genast underrättat värdshusvärden, hvilken med en drängs tillhjälp tillfångatagit den skurken Trohlin.

Denne hade dervid gjort våldsamt motstånd och det bullersamma uppträdet hade tillkallat grefve Axel och hans betjent, hvilka händelsevis passerat der förbi.

Trohlin hade i sin ångest lemnat grefve Axel det bref, som baron Örnsköld skrivit till kronprinsen.

Dessutom skrämdes han genom hotelser att bikta och blef så baronens förrädare. Men baronens vistelseort ville han i början på inga vilkor uppgifva.

Slutligen förklarade han sig dock beredd att föra Axel och dennes följeslagare till Örnkölds gömställe.

Emellertid hade äfven baron Hugo och dennes följeslagare infunnit sig. Baron Hugo hade genom ett bref, som Signe, sedan hon återfunnit sin far, skrivit till Gerda Ekstam, fått veta, hvar Signe vistades, och han hade genast begifvit sig i väg för att träffa henne. Han hade auländt till Ulriksdal omedelbart efter Signes bortröfvande och hade nu begifvit sig ut på spänning efter henne.

Sedan baron Hugo och grefve Axel samtalat en stund och lemnat hvarandra ömsesidiga förklaringar, bröto de upp för att med våld befria Signe.

Trohlin, som nu såg sin enda räddning deri, att han stälde sig på våra vänners sida, rådde dem att först invänta qvällen, på det att de i skumrasket obemärkt måtte kunna närma sig stugan, i hvilken Örnköld höll Signe fången.

— Ni kunna vara säkra på, sade han, att, om ni på dagen närma er stugan, så att baronen får se, hvilken fara som hotar honom, han hellre mördar Signe, än han utlemnar henne till er.

Detta Trohlins råd följdes också, ty naturligtvis ville ingen åtaga sig ansvaret att bringa Signe i en så ögonskenlig lifsfara.

Privatdetektiven Wallén förvissade sig om, att Örnköld låg i själåtåget, att hans lif icke mera kunde räddas.

Det dröjde heller icke länge, innan baron Örnköld uppgaf andan. Han bars in i stugan, der han hållit Signe fången, och ett par dagar senare begrofs sjelfmördaren utan att ledsagas till grafven af någon enda sörjande. --

Vi kunna ju lifligt föreställa oss, hur lycklig grefve Axel var, när han af Signe sjelf hörde, hur grymt han misstagit sig, när han antagit, att hon icke mera älskade honom.

Kronprinsen underrättades genast om Signes räddning.

Grefve Axel, Signe och den senares mor kände ett oafvisligt behof af att först få tala med hvarandra i allsköns lugn och ro.

För detta ändamål togo de in på värdshuset, der de ämnade stanna öfver natten.

Det föll naturligtvis icke vidare den rättänkande baron Hugo in att uppträda som Axels rival, hur smärtsamt det än för honom kändes att för alltid afstå från den, som han så varmt älskat.

Natten förflöt så fort och ingen af de tre, Axel, Signe och Beata, tänkte på att gå till hvila, ty de hade ju så oändligt mycket att säga hvarandra.

Just som de på morgonen lagade sig i ordning att resa till det kungliga lustslottet, anlände i vagn till världshuset kronprinsen med gemål samt baron Hugo.

Signe skyndade genast emot dem.

— Vi gratulera dig, mitt kära barn, till din räddning.

— O, hvad vi äro glada, att vi lyckligt återfunnit dig välbehållen!

Så utropade samtidigt kronprinsen och hans gemål.

Den förre slöt under djup sinnesrörelse Signe till sitt bröst.

Några ögonblick senare stod kronprinsen ansigte mot ansigte med grefve Axel och fru Beata Setterberg.

Han hade tydligen mycket svårt för att finna ord.

Den ädla kronprinsessan Lovisa tog då på sitt hjertevinnande sätt till ordet, och hennes ord hittade genast vägen till Axels och Beatas af olyckan så djupt förbittrade hjertan.

Då räckte kronprinsen Axel och Beata hvar sin hand.

— Min vänner, sade han, jag har felat, men jag har också fått lida därför. Jag vill ej urskulda mig med ett enda ord, utan i medvetandet om, att jag hittills redligt gjort allt för att göra vår älskade Signe lycklig i återförening med sin Axel, räcker jag er härmed handen till frid och försoning och hoppas på er förlåtelse för Signes skull.

Grefve Axel hade vid kronprinsens inträde blifvit betydligt blekare. Man såg på honom, hvilken storm af känslor som rasade i hans bröst.

Beata stod der stel som en bildstod. Hon höll handen tryckt mot hjertat och betraktade oafvändt kronprinsen, liksom ville hon läsa i hans ansigte och utgrunda hans hemligaste tankar.

Både Axel och Beata tvekade ovilkorligen att fatta kronprinsens framräckta händer; men då tog den ädla kronprinsessan Beatas högra hand, lade den i sin gemåls och yttrade:

— Förlåt, så blir er förlåtet! Vi människor är ju allesaman stora syndare inför Gud. Den, som älskat varmt och uppriktigt, måste kunna förlåta och glömma allt.

Signe makade Axels hand i kronprinsens.

Under det hon det gjorde, föll Beata plötsligt på knä för kronprinsen och sade i en ton af djup förkrosselse:

— Ers kunglig höghet, det är jag, som måste be om förlåtelse, ty allt, som senare inträffat, var ju endast en följd af den olycksaliga handling, som jag i ett anfall af sinnesförvirring begick. Hvad jag lidit, derom vittna mina gråa hår och mitt glädjetomma lif som Den stumma i Karleby.

— Jag har för länge sedan förlåtit dig, Beata, svarade kronprinsen gladt. Som mitt älskade barns mor står du mitt hjerta ännu nära, och min maka skall redligen söka tillvinna sig din vänskap, liksom hon redan vunnit Signes kärlek.

Beata steg hastigt upp, tryckte innerligt kronprinsens och hans gemåls hand och grät af glädje.

Kronprinsessan slog sin arm kring Beatas hals och ytt-rade:

— Ogrumlad lycka blef ännu ingen dödlig beskärd, men hädanefter skall intet missförstånd utan den innerligaste vänskap råda mellan oss.

— O, Gud, jag — jag och ers kunglig höghet . . . stam-made Beata.

Och hur skulle Axel kunnat motstå sin Signes bedjande blickar? Hans fullständiga försoning med kronprinsen blef nu ett ögonblicks verk. När Beata såg det, utbrast hon:

— O, nu vill jag gerna dö, ty nu vet jag, att förbannelsen ändtligen skall tagas från mitt gråa hufvud och förbytas i väl-signelse.

Inom en liten stund reste alla till det kungliga lustslottet.

Af papper, som man funnit hos den döde baron Örn-sköld, såg man, hvilken afskyvärd rol polismästare Dahlbom och grefvinnan Ellen spelat i detta drama; men den förre var nu redan försvunnen och kunde ej ställas till ansvar.

På telegrafisk väg underrättades den hederlige Victor Setter-berg, den äldre baron Ekstam och dennes dotter om dessa gläd-jande händelser. På samma gång inbjödos de nämnda perso-nerna att snarast möjligt komma till kronprinsparets lustslott Karlsro, dit kronprinsen och alla våra vänner redan följande morgon afreste.

Men den ömtåligaste punkten i hela denna angelägenhet var Axels giftermål med Ellen, hvilken senare till förmån för Signe måste träda tillbaka såsom grefve Axels maka.

Men skulle väl Ellen frivilligt göra det, då hon, såsom ju alla viste, så lidelsefullt älskade Axel?

Den ädelmodiga kronprinsessan förklarade sig beredd att ordna denna kinkiga angelägenhet genom att i kammarherre Cedersvärds sällskap resa till Ellen och skonsamt meddela henne det skedda. Hon hoppades sedan på Ellens tillmötesgående, så att saken kunde ordnas till allmän belåtenhet.

Den gamle kammarherrn hade icke på lång, lång tid varit så glad som nu, sedan han återfunnit sin son och Signe.

Snart anlände den äldre baron Ekstam med sin dotter Gerda till Karlsro, och återseendet mellan den förre och hans syster Beata var af en lika glad som rörande natur.

Nästan samtidigt med baronens och Gerdas ankomst kom ett telegram, i hvilket Victor Setterberg anmälde sin snara ankomst.

Grefve Axel, Signe och baron Hugo foro i vagn till jernvägsstationen för att hemta den genomhederlige, präktige Victor och ledsaga honom liksom i triumf till slottet.

Hvad återseendet mellan Signe och hennes trofaste fosterbroder var gripande hjertligt!

Victor hade i första början tvekat att antaga inbjudningen att komma till Karlsro, ty han fann sig på visst sätt besvärad i så förnämt sällskap, men längtan efter att med egna ögon få förvissa sig om sin så innerligt älskade fostersysters lycka hade snart besegrat alla hans betänkligheter.

Fastän han endast uppträdde som simpel bonde, välkomnade honom dock kronprinsparet likt en gammal god vän och försäkrade, att de hvarken i ord eller handling till fyllest kunde tacka honom för den broderliga kärlek och det upprigtiga deltagande, som han städse under alla förhållanden så öppet och ärligt visat Signe.

Beata var som en ny människa och hon såg nu minst tio, ja, kanske femton år yngre ut. Af Den stumma från Karleby märktes hos henne icke vidare något spår, ty hon var nu så språksam, glad och munter, att alla så gerna umgingos med henne. Denna märkliga förändring var till största delen kronprinsessans förtjenst, ty hon talade alltid till Beata i en så hjertlig och förtrolig ton som till en gammal kär väninna.

Följande dag afreste kronprinsessan och kammarherre Cedersvärd till grefvinnan Ellens landtställe, ledsagade af allas välgångsönskningar.

Då de kommo fram, funno de till sin stora öfverraskning Ellen sängliggande sjuk, och att sjukdomen måste vara af mycket allvarsam natur, framgick tydligt nog af den omständigheten, att Ellen redan låtit uppsätta sitt testamente.

Fastän läkaren förklarar, att den sjuka ej finge mottaga något besök, lät hon dock genast kronprinsessan och kammarherrn komma in till sig i sjukrummet.

Ellen hade blifvit nästan oigenkänlig. Man såg på henne, att hennes dagar voro räknade.

Kronprinsessan frågade med upprigtigt deltagande efter orsaken till grefvinnans sjukdom.

Ellen förklarade, att hon blifvit så skrämmd af en underrät-

telse, som en person lemnat henne, att honsvimmat och i fallet erhållit en lifsfarlig inre skada.

Slutligen tog hon fram ett bref med grefve Axels adress, lemnade det till kronprinsessan och sade:

— Ers kunglig höghet, jag vet, att mina timmar äro räknade. Jag vill icke fråga efter orsaken till ert besök. Ert deltagande gör mig så innerligt godt, och alldenstund jag är öfvertygad om, att ni endast i den ädelmodigaste afsigt kommit till mig, ber jag er taga kännedom om innehållet i detta bref och sedan öppet och ärligt säga mig, om jag i ert tycke handlat förståndigt.

Kronprinsessan öppnade på Ellens enträgna uppmaning brefvet och fann deri en afskrift af testamentet, enligt hvilket Ellen insatte grefve Axel till sin universalarfvinge.

Men brefvet innehöll äfven ett skriftligt meddelande från förvaltaren Karlén. Denne underrättade deri Ellen om, att Örnsköld tagit sig sjelf af daga, och att hans papper råkat i grefve Axel Cedersvärds och Signes händer. Karlén rådde grefvinnan att gripa till flykten, emedan äfven hennes brottslighet blifvit bevisad genom de hos baronen påträffade papperen.

Ellen medgaf nu utan vidare, att detta Karléns bref varit orsaken till hennes nuvarande hopplösa tillstånd.

Hon omtalade äfven, att hon på det allvarligaste uppmanat doktorn säga henne sin åsigt om hennes tillstånd, emedan hon skriftligen måste tillkännagifva sin sista vilja, i händelse hon sväfvade i lifsfara.

Läkaren hade svarat, att hon i alla händelser gjorde klokt, om hon fortast möjligt upprättade sitt testamente.

Naturligtvis hade han sökt trösta henne med, att hennes allvarsamma farhågor med Guds hjälp icke skulle bekräftas.

Men Ellen hängaf sig icke åt något bedrägligt hopp utan hade redan modigt gjort sig beredd på det oundvikliga.

Hennes glädje öfver att ännu en gång få se kronprinsessan och Axels far var upprigtig.

Hon yttrade slutligen den önskan, att, om det vore möjligt, hon så gerna äfven skulle vilja se Axel och Signe ännu en gång före sin död, emedan hon ville bedja dem om förlåtelse för att sedan kunna dö lugnt.

Kronprinsessan talade med kammarherrn, och det beslöts att per telegraf tillkalla grefve Axel och Signe.

Så skedde äfven.

Redan följande dag anlände grefve Axel och Signe till Ellens landtgoods.

Desstörinnan hade emellertid Ellens tillstånd så försämrats,

att man hade all anledning befara, det lifvet hvilket ögonblick som helst kunde fly.

Vi kunna ju tänka oss, att Axel och Signe af hjertat gerna förläto den ångerfulla synderskan, som bad dem om förlåtelse för allt ondt hon tillfogat dem.

— Jag vet, sade hon smärtsamt leende, att jag drifvit ett gudlöst spel med hjertats heligaste känslor; men hvad jag syndat, det har jag icke endast dyrt fått umgälla utan äfven uppriktigt ånkrat. Jag vet, att I icke kunnen klaga och gråta, för det jag nu dör, och jag betraktar det som en Guds skickelse, att det gått så. Min sista önskan är, att det måtte gå er, som kärleken nu återförenat, väl i alla edra lefnadsdagar, och att I i er lycka en och annan gång med förlåtande kärlek äfven måtten tänka på den ångerfulla synderskan.

En timme senare utandades Ellen, lycksaligt leende, sin sista suck i grefve Axels armar.

Hennes sista ord voro:

— Tack, för det du kom, för det du genom din närvaro förljufvade min sista stund och gjorde det så lätt för mig att dö! Blif lycklig med din Signe! Der uppe i de ljusa rymderna återse vi en gång hvarandra. Jag har syndat, men den ångerfulla synderskan hoppas, att kärlekens Gud i sin nåd skall förlåta, liksom I allesamman förlåtit mig. Jag anträder nu den långa färden, från hvilken ingen återvänder, men jag gör det med glädje, ty här hade jag icke vidare någonting att hoppas af lifvet. Farväl! Farväl! Min välsignelse följer er på alla edra vägar. Förlåt och farväl! — Herre, fader i himmelen, förlåt! Jag kommer; mottag den ångerfulla

På Ellens i testamentet nedskrifna uttryckliga önskan egde hennes begrafning rum i all tysthet.

Att grefve Axel och Signe icke mera i ringaste mån buro agg till den bortgångna, utan att de af hela sitt hjerta förlåtit henne, bevisade den omständigheten, att de djupt och uppriktigt beklagade hennes sorgliga öde.

SEXTIONDE KAPITLET.

Slut.

Några veckor efter de i föregående kapitlet skildrade händelserna förnyades på slottet Karlsro i all tysthet i närvaro af de intimaste vännerna vigseln mellan grefve Axel och hans Signe.

Alla våra vänner voro närvarande såsom vittnen vid denna högtidliga akt.

Kronprinsen skänkte sin dotter Signe som bröllopgåfva det vackert belägna slottet Karlsro, der det lyckliga äkta paret för framtiden tänkte bo.

Den numera så ungdomliga Beata slog sig naturligtvis för sin återstående lefnad i ro hos sina barn på Karlsro, och den lilla dotterdottern var hennes ögonsten, på hvilken hon i rikaste mått slösade all den innerliga kärlek och ömhet, som hennes eget barn tyvärr måst umbära.

Victor Setterberg sålde sin egendom nere i Vestergötland och köpte sig i närheten af slottet Karlsro en mycket större och vackrare egendom för att äfven för framtiden få vara rätt mycket tillsammans med sin lyckliga fostersyster och glädja sig åt hennes lycka.

Kronprins Karl hade sjelf föreslagit den hedersmannen Victor att köpa det vackra herresätet, och som belöning för, att han städse menat så ärligt och broderligt godt med sin fostersyster Signe, hade han gifvit honom större delen af den köpesumma, som den nya egendomen betingat.

Fröken Nanny von Gegerfeldt, Signes trofasta väninna, hade lemnat sin förra plats och vistades nu omvexlande på slottet Karlsro och på baron Ekstams gods Redberga.

Den innerligaste vänskap förenade henne med Gerda Ek-

stam, och när Nanny var på besök på slottet Karlsro, då hade hon också städse i sitt sällskap Gerda och dennes bror.

Den unge baronen hade blifvit så allvarsam på sista tiden, och det såg understundom ut, som om han burit på någon hemlig djup hjertesorg, hvilken han hvarken ville eller vågade anförtro åt någon.

När Gerda, Nanny och Hugo åter en gång voro på besök hos vännerna på Karlsro, lät Gerda grefvinnan Signe förstå, att hon hade någonting synnerligen viktigt att meddela henne mellan fyra ögon.

Signe var naturligtvis gerna beredd att åhöra Gerdas meddelande, och för detta ändamål företogo de båda damerna en promenad i den härliga slottsparken.

Gerda hade ännu icke hunnit öfver inledningen oeh ännu mindre hunnit att för väninnan yppa sjelfva hemligheten, som hon bar på, när greve Axel plötsligt kom skyndande med snabba steg efter de båda damerna.

— Signe, fröken Gerda, stora nyheter! ropade han, ännu innan han upphunnit dem.

Nyheter? Det är väl bara glada sådana, min Axel, eller hur? frågade Signe, i det hon hastigt tog lilla Lilli på armen och med henne gick sin man till mötes.

— Underrättelserna äro visserligen af en mycket allvarsam natur, svarade greve Axel, men lyckligtvis likväl icke af den beskaffenheten, att de kunna grumla vår äktenskapliga sällhet, ty att det slutligen skulle gå så eller på något liknande sätt, det kunde man ju förutse.

— Men hvad har då händt, Axel? frågade Signe i bekymrad ton. Stå nyheterna i tidningen, som du har i handen?

— Ja, den viktigaste. Men jag har också fått ett bref från Stockholm med den mindre öfverraskande underrättelsen, att man vid utredningen af dödsboet gjort den upptäckten, att Karlén, Ellens förvaltare, gjort sig skyldig till stora försnillningar genom att förfalska diverse papper.

— Jag tycker inte alls, att det vore synd om den otäcka karlen, om han finge några månaders fängelse, inföll Gerda, som alltid var så rättfram och öppen.

Då han såg sig upptäckt, försökte han i första förskräckelsen taga lifvet af sig, men hindrades just i sista ögonblicket derifrån, berättade Axel. Nu måste han naturligtvis sorgligt nog vandra till fängelset; men det är så sant, hvad det gamla ordspråket säger: den illa gör, han illa far.

— Och den andra nyheten, som står i tidningen, Axel? frågade Signe. Är inte den mera glädjande?

— Nej, tyvärr! Så snart jag kastade en blick i tidningen, läste jag namnet Hilda Silfverhielm.

— Hvad säger du? Rör då underrättelsen din så excentriskt anlagda släkting? Har hon kanske rent af råkat i polisens händer och blifvit häktad.

— Hon är död.

— Död? frågade Signe förskräckt.

— Ja, hon har begått självmord.

— Hvad i Guds namn säger du? Då har hon väl gjort det af fruktan för att bli häktad och bestraffad?

— Nej, kära Signe. Hör bara hvad tidningen berättar om Hildas död!

»Åter igen har spelbanken i Monaco kräft tvänne offer, Sedan några dagar tillbaka uppehöll sig i Monaco en herre och en dam, hvilka i främlingsboken inskrifvit sig som grefve och grefvinna Mörner.

De lefde mycket högt och besökte äfven flitigt spelsalarne. Den föregifna grefvinnan Mörner spelade med ofantlig lycka, under det hennes förmente man alltjemt förlorade.

Slutligen vände sig lyckan äfven från grefvinnan, och hon förlorade på en enda qväll hela sin förmögenhet, alldenstund hon städe genom fördubblade insatser försökte återvinna hvad hon tappat. En timme senare fann man det föregifna äkta paret liggande med genomskjuna hufvuden bredvid en hvilsoffa i parken. De hos självmördarne funna papperen visade, att den förmenta grefvinnan varit en baronessa vid namn Hilda Silfverhielm, och att hennes föregifne man faktiskt endast var hennes forne betjent John, med hvilken baronessan, som lär ha ett mycket vexlande, stormigt och äfventyrligt lif bakom sig, sammanbott och umgåtts, som om han varit hennes man. De båda självmördarne ha i all tysthet blifvit begrafna på spelbankens bekostnad.»

Signe krossade en tår i sina vackra ögon och hviskade:

— Gud är rättvis. Mätte han också blifva de förblindade en nådig domare.

— Ja, vi skola i dag gemensamt bedja för vår forna fiende, svarade Axel. Visserligen har hon beredt oss många sorger och bekymmer; men den, som blifvit så lycklig som vi, min hjertevän och jag, förlåter gerna och hyser icke ens till en så bitter fiende något varaktigt agg. Men om jag också gerna ser tåren i ditt öga, min Signe, just emedan den vittnar om ditt varma hjertas ädla känslor, så ha vi dock icke alls någon orsak att låta hennes afskräckande slut förbittra vår dyrköpta lycka.

Signe smög sig intill sin man, och denne smekte och kyste

på det innerligaste sin hustru och sitt älskade barn, underpanten på bädas sanna kärlek.

Plötsligt kom Gerda Ekstam, som nyss aflägsnat sig, springande tillbaka och utbrast med af glädje darrande röst:

— Ändtligen — ändtligen har broder Hugo tagit mod till sig och friat till den rara Nanny. Kom, kom och gratulera! Ser du, Signe, det var just det, som jag nyss ville anförtro dig, det vill säga, jag hade tänkt bedja dig bli Hugos böneman hos Nanny. Han har ju redan länge älskat henne utan att likväl finna mod att för henne tillstå sin kärlek. Han vågade inte tala, emedan du, Signe, en gång gifvit honom en korg.

Nu närmade sig Hugo och Nanny arm i arm.

— Axel, Signe, Gerda, gratuleren min Nanny! Hon är en lycklig fästmö, och jag är den lyckligaste bland alla fästmän, ropade Hugo. Hurra! Inom sex veckor fira vi bröllop.

— Jag viste nog jag, att det skulle gå på det viset, sade Gerda. O, hvad vår gode, gamle far skall bli glad, när vi, hvilket genast måste ske, per telegraf underrätta honom om förlofningen. — Men dig, Nanny, är jag hjertinnerligt tacksam, för det icke äfven du gifvit min bror en korg; ty nu kan jag helt öppet säga dig, att han redan för länge sedan skulle ha friat till dig, om han icke haft så stor respekt för sådana korgar.

— Vi gratulera, vi gratulera, ropade Axel och Signe.

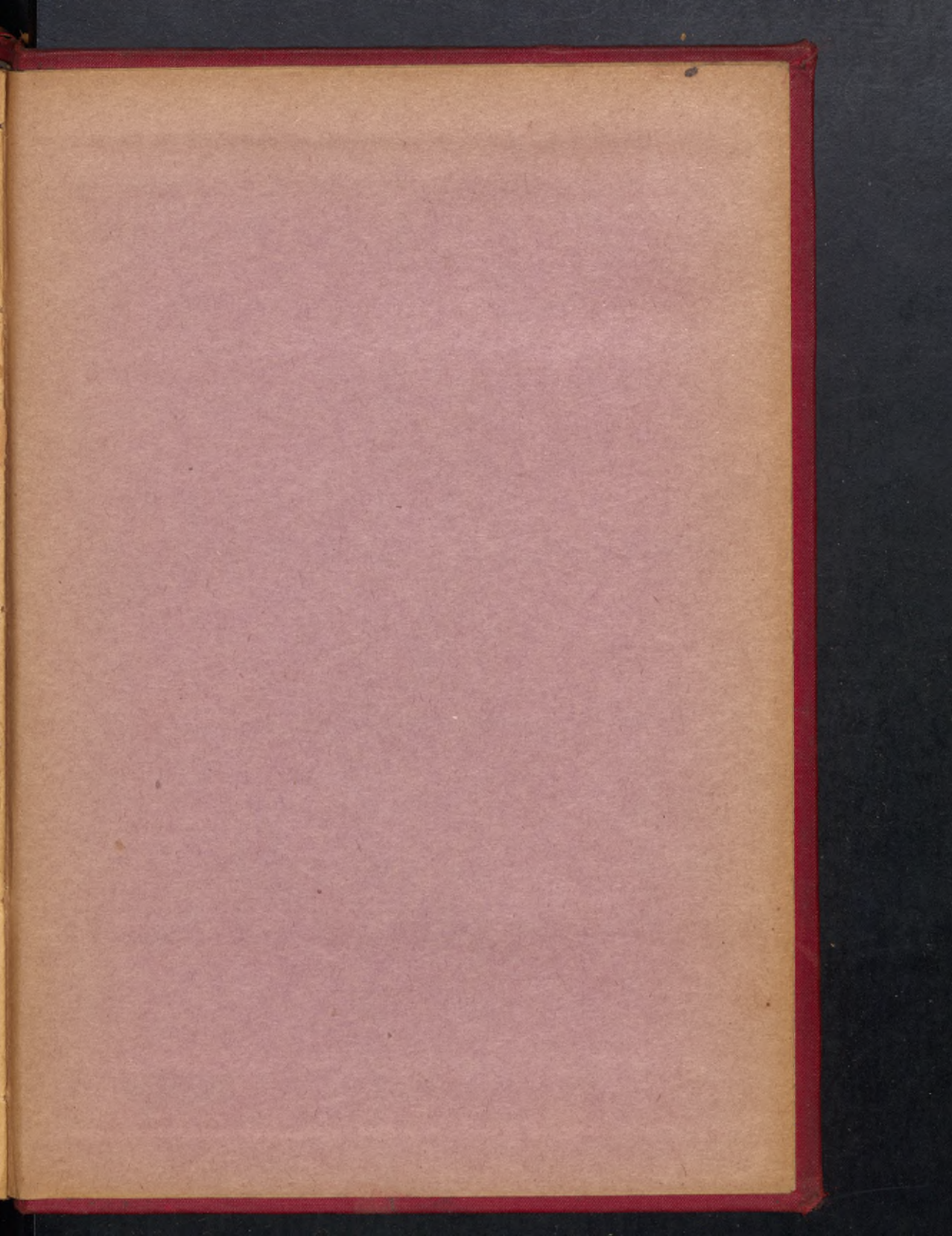
Hugo var stolt som en fältherre, hvilken vunnit ett stort slag, men faktiskt hade det icke behöfts någon strid alls för att vinna denna seger; ty Nanny hade ju länge älskat baronen och hon sjelf skulle endast ha blifvit olycklig, om Hugo af ogrundad fruktan för en korg ännu längre uppskjutit sitt frieri.

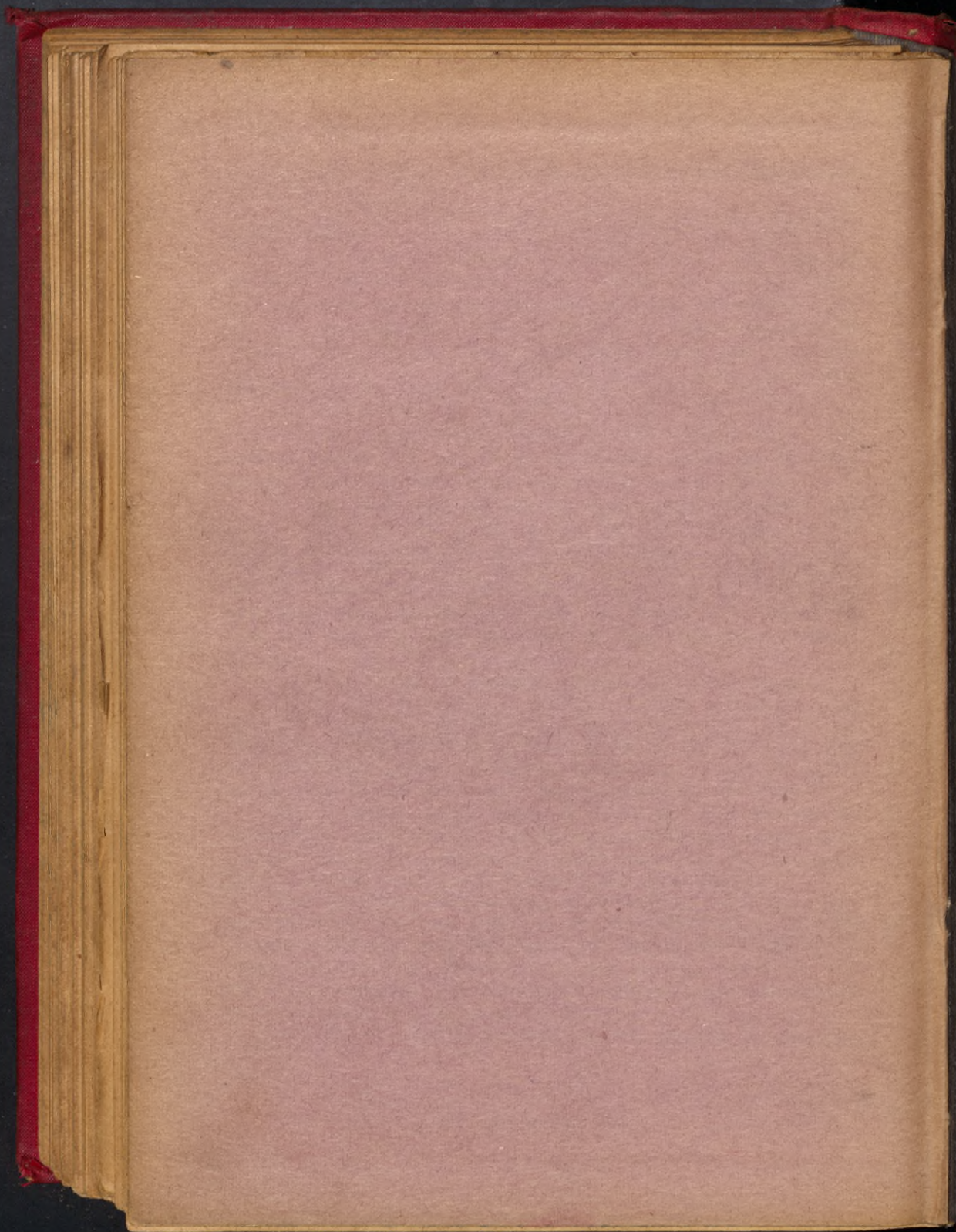
Några dagar senare finna vi å nyo alla våra vänner församlade på slottet Karlsro och nu uppmanade den gamle baron Ekstam vid bordet gästerna att tömma sina glas för det nyförlovade parets, Nannys och Hugos lycka och välgång.

Men den första jubelstormen hade knappast lagt sig, innan baronen å nyo bad om ordet och nu äfven tillkännagaf sin dotter Gerdas förlofning med den som gäst närvarande ståtliche kaptenen, friherre von Essen. Detta var en lika opåräknad som glad öfverraskning. De fyllda glasen klingade snart harmoniskt mot hvarandra, och ett enstämmigt:

— Lefve de båda nyförlovade paren! brusade genom salen.

Slut på senare delen.

R

S

nota

Journal^r

1-18

19-36.

1001850749

